C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Ludlum_Robert-Bourneuv_mytus.PDB

PDB Name: Ludlum_Robert-Bourneuv_mytus
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2003
Modification Date: 22.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bourneův mýtus

Robert Ludlum

Kowloon. Poslední lidnatý výběžek Číny, který se severem spojuje pouze duch. Ten má však hluboké kořeny, jež prorůstají do jeskyní lidských duší bez ohledu na krutou a nepodstatnou realitu politických hranic. Půda a voda jsou nedělitelné a jen vůle ducha určí, jak je člověk bude využívat - a to bez ohledu na tak abstraktní pojmy jako svoboda či nesvoboda. Svobody se člověk nenají a každý zákaz se dá obejít. Lidi zajímají pouze prázdné žaludky, ženská břicha a dětská břicha. Přežití. O nic jiného nejde. Vše ostatní je jen hnůj, který bude rozhozen po neúrodných pláních.
Padal soumrak. Na denní shon v Kowloonu i naproti v přístavu Victoria na ostrově Hongkong se postupně snášela neviditelná deka. Pištivé výkřiky Aj-ja! pouličních prodavačů ve stínech umlkaly. Tichá jednání v horních patrech chladných majestátných budov ze skla a oceli, jež tvořily siluetu kolonie, končila kýváním hlav, krčením ramen a letmými úsměvy na znamení tichého uspokojení. Ohromnou potrhanou stěnou mračen na západě prosvítalo oslepující oranžové slunce, které ohlašovalo příchod večera. Ostře ohraničené paprsky neúprosné energie se chystaly zaplout za obzor a neochotně se vzdát vlády nad touto částí světa.
Na obloze se brzy rozhostí tma, nikoli však dole, kde zem i voda už zažily tolik nájezdů a konfliktů. Zde se rozžehnou oslepující světla stvořená člověkem. A v nekonečném bujarém nočním veselí začnou jiné hry. Hry, jež měla lidská rasa vymýtit už v okamžiku svého stvoření. Tehdy však žádný lidský život

neexistoval - tak kdo by to zaznamenal? Kdo věděl? Koho to zajímalo? Smrt ještě nebyla zbožím.
Malý člun, jehož výkonný motor kontrastoval s omšelým zevnějškem, uháněl průlivem Lamma a mířil kolem pobřeží k přístavu. Pro nezaujatého pozorovatele to byl jen jeden z mnoha s'ao wan fü. Dědictví prvorozeného syna chudého rybáře, jenž se dopracoval k menšímu jmění. Bláznivá noc ve znamení mah-jongu, hašiše z Trojúhelníku, či pašovaných drahokamů z Macaa - kdo by se staral? Díky rychlému pohonu mohl syn rozhazovat sítě a obracet své zboží efektivněji, než kdyby se spoléhal na pomalou plachtu džunky nebo loudavý motor sampanu. Čínské pohraniční stráže a námořní hlídky na pevnině i ve vodách Šen-čen Wan po takových bezvýznamných pachatelích nestřílely. Nebyli důležití a kdo ví, jaké rodiny na pevnině za hranicemi Nových území z toho mohly mít užitek. Třeba právě ta jejich. Sladké plody hor stále zajišťovaly plné žaludky. Možná i žaludek někoho z jejich blízkých. Tak kdo by se staral? Ať si klidně plují. Tam i zpátky.
Malé plavidlo s plátěnou plachtou přes příď zpomalilo a opatrně kličkovalo mezi množstvím roztroušených džunek a sampanů, jež se vracely do svých přeplněných kotvišť v přístavu Aberdeen. Lidé z loděk jeden za druhým vykřikovali na vetřelce zlostné nadávky. Vadil jim jeho drzý motor a ještě drzejší brázda. Když však mezi nimi neomalený pašerák proplouval, všichni podivně ztichli. Cosi pod plátnem jejich výbuchy vzteku utišilo.
Loď rychle vplula do přístavního koridoru, temné vodní cesty, kterou zprava lemovala oslnivá světla ostrova Hongkong a zleva neony Kowloonu. O tři minuty později klesl výkon přívěsného motoru na minimum. Trup lodi se pomalu stočil kolem dvou špinavých bárek kotvících u skladiště a vklouzl do prázdného prostoru na západní straně Tsim Ša Tsui, kowloonského přeplněného nábřeží, kde vládl dolar. Křičící davy obchodníků, kteří líčili své noční pasti na turisty, nevěnovaly plavidlu žádnou pozornost. Byl to prostě jen jeden z fi-ki, jenž se vracel z lovu. Kdo by se staral?
Stánky na nábřeží nejblíž bezvýznamnému vetřelci však náhle utichaly. Opakovala se situace z průlivu. Vzrušené hlasy umlkaly a z houfu vylétaly pištivé povely. Oči přítomných se stáčely k postavě stoupající po černém umaštěném žebříku mola.
Byl to svatý muž. Bílý kaftan zvýrazňoval jeho vysokou štíhlou postavu - na Čung-kuo žen opravdu velice vysokou, možná sto osmdesát centimetrů. Do tváře mu nebylo příliš vidět, protože bílá látka byla volná a mořský vánek ji tiskl k mužově snědé pleti, která ještě podtrhovala bělost jeho očí - odhodlaných a plamenných. Všichni pochopili, že to není jen tak obyčejný kněz. Byl to che-šang. Vyvolený. Vybrali jej moudří stařešinové, protože v mladém mnichovi rozpoznali vnitřní duchovní vědomí, jež ho předurčovalo k vyšším věcem. A nevadilo, že byl vysoký, štíhlý a měl ohnivé oči. Svatí muži poutali pozornost - k sobě, ke své osobnosti, ke svým očím - a dostávali štědré příspěvky. Ze strachu i z úcty. Hlavně však ze strachu. Jejich che-šang možná pocházel z jedné z mystických sekt, které kočují po horách a lesích Kuang-ce, či z nějakého náboženského bratrstva vzdáleného Čching Kao-jüanu - říkalo se, že jsou to potomci lidí z dalekého Himaláje. Ti byli vždycky poměrně nápadní a obvykle budili největší strach, protože jejich tajemnému učení rozuměl jen málokdo. Učení se tvářilo mírumilovně, nechyběly v něm však nenápadné hrozby strašlivým trestem, kdyby se mu člověk snad protivil. Na zemi i vodě už bylo útrap beztak dost. Kdo by chtěl přidělávat další? Bylo lepší duchům a ohnivým očím přispět. Možná to bude někde zapsáno.
Postava v bílém hábitu pomalu prošla rozestupujícím se houfem na nábřeží podél přelidněného mola Star Ferry a zmizela v rostoucí vřavě Tsim Ša Tsui. Za malou chvíli vypukla u stánků předchozí hysterie.
Kněz mířil na východ po Salisbury Road. Došel až k hotelu Penin-sula, jehož neokázalá elegance prohrávala souboj s okolím. Pak zahnul na sever do Nathan Road, kde začínal nablýskaný bulvár Zlatá míle plný překřikujících se lidí. Domorodci i turisté si všimli důstojného svatého muže, jenž míjel obchody obsypané lidmi, uličky přetékající zbožím, dvoupatrové diskotéky a striptýzové bary, jejichž obří amatérské plakáty nabízely na prodej orientální půvaby nad stánky s dušenými poledními pochoutkami tim-sum. Tou křiklavou vřavou procházel téměř deset minut. Občas odpověděl na pohledy lehkým úklonem hlavy, dvakrát jí naopak zavrtěl, když vydával povely malému svalnatému Čung-kuo žen. Muž kráčel za ním, několikrát však kolem něj rychle protančil, otočil se a hledal v jeho pronikavých očích nějaké znamení.
Znamení - dvě úsečná kývnutí - nakonec přišlo, když kněz zabočil do vchodu jakéhosi divokého

kabaretu. Čung-kuo žen zůstal venku. Ruku držel nenápadně pod volnou blůzou a očima šlehal po bláznivé ulici, hlavní třídě, která se vymykala jeho chápání. Bylo to šílenství! Taková nemravnost! Byl to však tchu-ti. Ochránil by svatého muže i za cenu vlastního života, navzdory urážce svých citů.
V kabaretu se válela mračna dýmu bičovaného kužely barevného světla. Většina reflektorů vířila v kruzích a mířila směrem k pódiu, kde jakási rocková skupina vyluzovala příšerný rámus v divoké směsici punku a rytmů Dálného východu. Na vyzáblých nohách muzikantů se zběsile natřásaly nepadnoucí kalhoty z lesklé černé látky a nad nimi černé kožené bundy navlečené přes špinavé košile z bílého hedvábí rozepnuté do pasu. Všichni měli vyholené hlavy do úrovně spánku a komické tváře se silnou vrstvou líčidla, které mělo podtrhnout jejich vcelku nevýrazné orientální rysy. Řinčivá hudba jako by chtěla vyjádřit svár mezi Východem a Západem. Občas totiž překvapivě utichla a bylo slyšet pouze jeden nástroj, žalostné tóny jednoduché čínské melodie. Postavy v tu chvíli pod divokým bombardováním reflektorů strnuly.
Kněz chvíli stál a prohlížel si obrovský nabitý sál. Od stolů k němu vzhlédla řada zákazníků v různých stupních opilosti, vzápětí se však opět odvrátili. Někteří pak hodili jeho směrem mince, jiní vstali ze židlí, položili vedle svých drinků honkongské dolary a zamířili ke dveřím. Che-šang zapůsobil, ale ne tak, jak by si přál obézní muž ve smokingu, jenž k němu přistoupil.
"Mohu vám posloužit, Vaše svátosti?" zeptal se ředitel kabaretu v nepolevujícím hluku.
Kněz se mírně předklonil a řekl muži cosi do ucha. Ředitel vykulil oči, pak se uklonil a pokynul směrem k malému stolku u zdi. Kněz kývl na znamení díků a vykročil za mužem ke své židli. Neunikl přitom pozornosti okolních zákazníků, což mu bylo nepříjemné.
Ředitel se sklonil a promluvil s úctou, kterou ve skutečnosti necítil. "Dáte si občerstvení, Vaše svátosti?"
"Kozí mléko, jestli ho náhodou máte. Jestli ne, tak mi bohatě postačí obyčejná voda. A děkuji vám."
"Je to pro náš podnik velká čest," pravil muž ve smokingu, uklonil se, vykročil od stolu a marně se snažil zařadit nářečí, jímž host hovořil. To však nebylo podstatné. Vysoký kněz v bílém rouchu měl jednání s lao-panem a na ničem jiném nezáleželo. Dokonce vyslovil lao-panovo jméno. Jméno, které ve Zlaté míli padalo jen zřídka. Toho večera byl mocný taipan v lokále - v místnosti, k jejíž návštěvě by se nikdy veřejně nepřiznal. Nebylo však úkolem ředitele říkat lao-panovi, že kněz dorazil. Muž v hábitu to dal jasně najevo. Trval na tom, že vše musí být naprosto diskrétní. Když si ho vznešený taipan pozval, tak pro něj někoho pošle. A co na tom. Lao-pan vždycky dělal tajnosti. Ostatně, byl to jeden z nejbohatších a nejznámějších taipanů v Hongkongu.
"Pošli kuchaře na ulici, ať kurva-kurva sežene kozí mlíko," obořil se ředitel na jednoho z číšníků na parketu. "A řekni mu, ať sakra-sakra pohne zadkem. Bude na tom záviset budoucnost jeho prašivých děcek."
Svatý muž seděl netečně u stolku a očima, jejichž žár částečně vyhasl, sledoval hloupé hemžení. Zřejmě je neodsuzoval, ani neschvaloval, ale vnímal s pochopením otce, jenž sleduje své nezvedené, avšak milované děti.
Kroužení světel náhle něco narušilo. Několik stolů opodál vzplanula dlouhá zápalka a rychle zase pohasla. Pak druhá a nakonec třetí. Nad tou poslední se objevila velká černá cigareta. Krátký sled záblesků upoutal knězovu pozornost. Pomalu natočil zahalenou hlavou směrem ke zdroji a k neoholenému, prostě oblečenému Číňanovi, jenž vdechoval kouř. Jejich oči se setkaly. Úklona svatého muže byla takřka neznatelná. Odpověděl na ni stejně nezřetelný pohyb a zápalka pohasla.
O pár vteřin později stůl venkovsky oblečeného kuřáka náhle vzplál. Vyšlehl z něj oheň a rychle se šířil po papírových předmětech na stole - ubrouscích, jídelních lístcích i košících s tim-sum. Byly to drobné předzvěsti hrozícího neštěstí. Neupravený Číňan zavřeštěl a stůl převrhl. Křičící číšníci se rozběhli směrem k plamenům. Hosté na všech stranách vyskočili ze židlí, jelikož oheň zachvátil podlahu. Úzké modré plamínky se ze záhadných důvodů šířily kolem vyděšeně dupajících nohou. Lidé rychle dusili malé ohýnky ubrusy a zástěrami. Vřava sílila. Šéf podniku a jeho číšníci divoce gestikulovali a křičeli, že všechno je pod kontrolou. Nebezpečí pominulo. Rocková kapela spustila s ještě větší vervou. Snažila se přilákat dav zpátky do svých zběsilých spárů, mimo dosah slábnoucí paniky.
Náhle se však strhl ještě větší povyk, mnohem divočejší. Dva číšníci se střetli s otrhaným Čung-chuo žen, jenž svou nedbalostí a příliš velkými zápalkami požár zavinil. Muž na to reagoval rychlými údery Wing

Čchim - ranami pevnou paží do lopatek i krku a kopanci do břicha. Oba ši-ti odvrávorali zpátky mezi okolní zákazníky. Fyzické násilí ještě prohloubilo paniku a zmatek. Podsaditý ředitel s křikem zakročil, také se však poroučel k zemi, překvapený dobře mířeným kopem do žeber. Zarostlý Čung-kuo žen pak zvedl židli a mrštil ji na řvoucí postavy poblíž ležícího muže. Další tři číšníci vběhli do bitky bránit svého Cung-kuana. Muži a ženy, kteří před pár vteřinami jen křičeli, nyní kolem sebe mlátili hlava nehlava. Rocková skupina hrála, jak nejhlasitěji mohla, a její zběsilá disharmonie plně zapadala do nastalé scény. V sále zavládlo naprosté pozdvižení. Statný venkovan se podíval přes parket na jediný stolek u zdi. Kněz byl pryč.
Čung-kuo žen zvedl druhou židli a praštil s ní o blízký stůl. Dřevěný rám židle se rozštípl a odlomená noha odletěla do houfu lidí. Zbývaly jen okamžiky. Okamžiky, jež měly nezměrnou cenu.

Kněz prošel dveřmi poblíž vchodu do kabaretu. Rychle je zavřel a rozkoukal se v šeru dlouhé úzké chodby. Pravou ruku držel strnule pod záhyby bílého kaftanu, levou úhlopříčně přes břicho, také pod sněhobílou látkou. V chodbě, ne víc než osm metrů od něj, vyskočil od zdi vylekaný hlídač, strčil pravou ruku pod sako a z neviditelného pouzdra vytrhl velký revolver. Svatý muž pomalu pokyvoval hlavou a postupoval důstojným krokem, jímž se chodilo v náboženském procesí.
"Amita-fo, Amita-fo," opakoval tiše a blížil se k muži. "Všechno je v pořádku, všechno je v klidu, duchové si to tak přejí."
"Jou mat-jie?" Strážný stál vedle dveří. Dal hrozivou zbraň před sebe a pokračoval hrdelní kantonštinou, kterou se hovořilo v osadách na severu. "Zabloudil jste, pane? Co tady děláte? Běžte pryč! Tady nemáte co pohledávat!"
"Amita-fo, Amita-fo..."
"Vypadněte! Hned!"
Strážný neměl šanci. Kněz hbitě vytáhl ze záhybů na břiše dvousečnou dýku tenkou jak břitva. Švihl muže přes zápěstí tak silně, že málem odsekl ruku i se zbraní. Poté máchl nožem a s přesností chirurga mu podřízl hrdlo. Z rány vytryskla krev, hlava se zvrátila dozadu a strážný padl na podlahu. Byl mrtvý. Vrah v kněžském rouše bez váhání zasunul dýku zpět pod látku kaftanu a z pravé strany své róby vytáhl lehký samopal Uzi, jehož zásobník obsahoval víc střeliva, než bylo třeba. Zvedl nohu, silou šelmy rozkopl dveře a vběhl dovnitř. Spatřil to, co čekal.
Pět mužů - Čchung-kuo žen - sedělo kolem stolu nad hrnky čaje a sklenkami silné whisky. Nikde žádné popsané papíry, poznámky, ani záznamy, pouze uši a pozorné oči. Všechny překvapeně vzhlédly a tváře se zkřivily panikou. Dva solidně oblečení vyjednavači vsunuli ruce do svých dobře střižených obleků a vyskočili ze židlí. Další se vrhl pod stůl. Dva zbývající se vymrštili a zcela marně se rozběhli ke stěnám potaženým hedvábím. Zoufale se otáčeli, jako by prosili o slitování, ačkoli věděli, že je žádné nečeká. Do těl Čchung-kuo žen se zaryla ničivá smršť kulek. Ze smrtelných zranění stříkala krev. Provrtané lebky, vystřelené oči, potrhaná rudá ústa, z nichž vyrážely tlumené smrtelné výkřiky. Zdi, podlaha i naleštěný stůl se nechutně leskly krvavým svědectvím smrtí. Bylo po všem.
Zabiják si prohlédl svou práci. Spokojeně poklekl vedle krvavé louže a projel skrz ni ukazovákem. Pak vytáhl z levého rukávu čtverec tmavé látky a rozprostřel ji přes své dílo. Vstal, spěšně vyšel z místnosti a na chodbě si v běhu rozepínal bílý kaftan. Než dorazil ke dveřím do kabaretu, róba byla volná. Vytáhl tenkou dýku a zasunul ji do pochvy na opasku. Pak stiskl záhyby látky k sobě, otevřel dveře a s kápí na hlavě vešel do sálu, kde panovalo stejné pozdvižení jako předtím. A jak by také ne? Vždyť z něj vyšel sotva před třiceti vteřinami a jeho člověk měl dobrý výcvik.
"Faaj ti!" křikl statný zarostlý venkovan z Kantonu, když byl tři metry od něj. Právě převrhl další stůl, rozžehl zápalku a odhodil ji na podlahu. "Policie tady bude každou chvíli! Barman před chvílí zvedl telefon, viděl jsem ho!"
Kněz alias zabiják si strhl kaftan z těla a kápi z hlavy. V divoce kroužících světlech vypadala jeho tvář stejně strašidelně jako obličeje členů ztřeštěné rockové kapely. Kolem očí měl silnou vrstvu bílého líčidla, zbytek tváře byl přitom nepřirozeně hnědý. "Běž přede mnou!" poručil venkovanovi. Kostým i samopal Uzi odhodil na podlahu vedle dveří, svlékl si tenké chirurgické rukavice a zastrčil je do flanelových kalhot.

Zavolat policii nebylo pro žádný kabaret na Zlaté míli lehké rozhodnutí. Za špatné vedení podniku se dávaly velké pokuty. Ohrožení turistů se tvrdě trestalo. Policie o riziku věděla a v těchto případech okamžitě reagovala. Zabiják běžel za venkovanem, jenž se vmísil do chumlu lidí křičících u vchodu, že chtějí ven. Ošumělý výtržník si počínal jako buldozer a nemilosrdně drtil vše před sebou. Strážce se zabijákem vyrazili ze dveří na ulici, kde se shromáždil další zástup, z nějž se ozývaly otázky, nadávky a nešťastné výkřiky - všichni litovali, že se lokál dostal do maléru. Když si proklestili cestu davem rozvášněných čumilů, přidal se k nim malý svalnatý Číňan, jenž čekal venku. Popadl za paži svého svěřence zbaveného kněžství a zatáhl ho do nejužší uličky, kde vytáhl ze své tuniky dva ručníky. Jeden byl hebký a suchý, druhý zabalený v igelitu. Byl teplý, mokrý a navoněný.
Vrah uchopil mokrý ručník a začal si s ním otírat tvář. Kroužil kolem očí, přejížděl přes víčka a nekrytou kůži na krku. Pak ručník obrátil a opakoval postup s ještě větší silou. Drhnul si spánky a čelo, až se objevila jeho bílá pleť. Druhým ručníkem se osušil, uhladil si tmavé vlasy a narovnal vázanku, která se vyjímala na krémové košili pod tmavomodrým sakem. "Jau!" nařídil svým dvěma komplicům. Ti se rozběhli a zmizeli v davu.
Z místa orientálních radovánek vyšel dobře oblečený běloch.

Uvnitř kabaretu rozčilený ředitel plísnil barmana, který zavolal ťing čcha. Pokuty padnou na jeho zpropadenou hlavu! Povyk totiž z nepochopitelných důvodů ustal a zbyli jen zaražení hosté. Číšníci chlácholili pravidelné zákazníky, poplácávali je po ramenou, uklízeli nepořádek, narovnávali stolky, přinášeli nové židle a roznášeli sklenky whisky zdarma jako pozornost podniku. Rocková skupina se soustředila na současné hity a řád večera byl obnoven stejně rychle, jako byl předtím narušen. Při troše štěstí, uvažoval ředitel ve smokingu, se policie smíří s vysvětlením, že jeden barman zbrkle zaměnil agresivního opilce za něco daleko horšího.
Všechny myšlenky na pokuty a nepříjemností s úřady však náhle vzaly zasvé, když si všiml chomáče bílé látky, který ležel na podlaze na druhé straně sálu - před dveřmi do kanceláří. Bílá látka, sněhobílá - že by ten kněz? Dveře! Lao-pan! Porada! Obézní ředitel dýchavičně proběhl mezi stoly k odhozenému kaftanu. Na tváři mu vyrážel pot. Poklekl, vytřeštil oči a zatajil dech. Spatřil tmavou hlaveň podivné zbraně, jak trčí z bílých záhybů. Když na látce uviděl skvrnky a tenké proužky lesklé čerstvé krve, málem se udusil hrůzou.
"Ko chaj mat-jie?" zeptal se druhý muž ve smokingu, jen bez šerpy, která označuje postavení. Byl to ředitelův bratr a první zástupce. "Ježíšikriste, sakra práce!" zaklel pod vousy, když jeho bratr zvedl podivnou zbraň zabalenou v potřísněném bílém kaftanu.
"Pojď sem!" poručil ředitel, vstal a zamířil ke dveřím.
"Ale co policajti?" namítl bratr. "Jeden z nás by s nimi měl promluvit, uklidnit je, prostě něco dělat."
"Možná už nám nezbyde nic jiného, než jim dát svoje hlavy! Rychle!"
Ve zšeřelé chodbě našli další důkaz. Zabitý strážný ležel v řece vlastní krve a zbraň svíral v ruce, jejíž zápěstí viselo na vlásku. V zasedací místnosti je čekaly všechny ostatní důkazy. Na podlaze leželo pět ztuhlých zkrvavených mrtvol. Zájem vyděšeného ředitele se však soustředil zejména na jednu. Přistoupil k tělu s prostřílenou lebkou. Kapesníkem otřel krev a podíval se do tváře.
"Je po nás," zašeptal. "Je po Kowloonu i po Hongkongu. Je po všem."
"Cože?"
"Ten chlap je místopředseda vlády Lidové republiky, nástupce samotného prezidenta."
"Tady! Podívej!" Ředitelův bratr přiskočil k tělu mrtvého lao-pana. Na zemi ležel velký černý šátek. Jeho bílé kudrlinky byly nasáklé červenými kaňkami. Bratr zvedl šátek a při pohledu na nápis v kaluži krve zalapal po dechu: JASON BOURNE.
Ředitel se k němu vrhl. "Bože na nebesích!" vykřikl a celý se roztřásl. "On se vrátil. Ten zabiják se vrátil do Asie! Jason Bourne! On se vrátil!"
2

Za hory Sangre de Cristo v centrálním Coloradu zapadalo slunce. V zářivém světle se s hřmotem zjevila Cobra. Kmitající silueta vrtulníku si zajíká ve razila cestu směrem k místu na okraji lesa. Betonová přistávací plocha se rozkládala asi sto metrů od velkého domu z dřevěných klád a tlustého skla. Kromě generátorů a zamaskovaných satelitních talířů tam nebylo vidět žádné jiné stavby. Vysoké stromy tvořily hustou stěnu, jež ukrývala dům před zraky všech cizích lidí.
Piloti těchto nesmírně dokonalých strojů byli verbováni ze sboru vyšších důstojníků v komplexu Cheyenne v Colorado Springs. Žádný z nich nebyl méně než plukovník a všichni do jednoho prošli prověrkami Národní bezpečnostní rady ve Washingtonu. O svých výletech do utajeného horského zátiší nikdy nemluvili. Cílové místo bylo v letových plánech vždy zamlženo a letové kurzy se vyhlašovaly vysílačkou až po vzletu helikoptér. Místo se nenacházelo na žádné veřejně dostupné mapě a jeho spojení se světem bylo tajemstvím pro nepřátele i spojence. Bezpečnost nade vše. Jinak to nešlo. Bylo to útočiště stratégů, jejichž práce byla tak citlivá a často s sebou nesla tak choulostivé globální důsledky, že plánovače nikdo nesměl vidět pohromadě mimo vládní budovy, ani uvnitř. Rozhodně ne v sousedících kancelářích, o nichž bylo známo, že mají spojovací dveře. Všude číhaly všetečné oči spojenců i nepřátel, kteří věděli, jakou prací se tito muži zabývají. Kdyby je spatřili spolu, jistě by vyslali varovné signály na patřičná místa. Nepřítel se měl stále na pozoru a spojenci si žárlivě střežili svá vlastní špionážní poddanství.
Dveře Cobry se otevřely. K zemi se spustily kovové schůdky a do záře reflektorů po nich sestoupil zjevně zmatený člověk. Doprovázel ho generálmajor v uniformě. Civilista byl štíhlý muž středního věku a střední postavy. Měl na sobě oblek s proužkem, bílou košili a kašmírovou kravatu. Jeho uhlazenost nenarušil ani nelítostný nápor zpomalujících listů rotoru. Jako by pro něj byl vnější vzhled mimořádně důležitý a nesměl utrpět. Muž vykročil s důstojníkem po betonové cestičce ke dveřím, které se otevřely právě v okamžiku, kdy k nim oba hosté přistoupili. Dovnitř však vešel pouze civilista. Generál kývl a neformálně zasalutoval, jak to dělávají zkušení veteráni ve společnosti nevojáků a důstojníků vlastní šarže.
"Jsem rád, že jsem vás poznal, pane McAllistere," pravil generál. "Zpátky vás už vezme někdo jiný."
"Vy nepůjdete dovnitř?" zeptal se civilista.
"Nikdy jsem tam nebyl," odvětil důstojník a usmál se. "Já mám jen za úkol ověřit, že jste to vy a přepravit vás z bodu B do bodu C."
"Na to je snad vaší hodnosti škoda, generále."
"Myslím, že ne," poznamenal voják bez dalšího komentáře. "Ale volají mě povinnosti. Sbohem."
McAllister vstoupil do dlouhé chodby obložené dřevem. Uvítal jej sympatický a dobře oblečený pořízek, typický člen ochranky - mrštný, silný a nenápadný.
"Měl jste příjemný let, pane?"
"To se už někomu v takovém kostitřasu poštěstilo?"
Strážný se zasmál. "Tudy, pane."
Vykročili chodbou. Minuli několik dveří po obou stranách, až došli k dvoukřídlým dveřím s červenými světly v obou horních rozích. Byly to kamery pracující v samostatných okruzích. Podobná zařízení Edward McAllister neviděl od té doby, co před dvěma lety opustil Hongkong. A tehdy s nimi přišel do styku pouze proto, že ho krátce přidělili jako poradce k britské špionážní službě MI6, oddělení zvláštních úkolů. V otázkách bezpečnosti mu Britové připadali paranoidní. Vůbec je nechápal, zvlášť když mu pak udělili pochvalu za to, že pro ně udělal jen minimum práce ve věcech, které by měli zvládnou sami.
Strážný zaklepal na dveře. Následovalo tiché cvaknutí a vzápětí se pravé křídlo otevřelo.
"Váš další host, pane," ohlásil silák.
"Tisíceré díky," odvětil hlas, který překvapený McAllister okamžitě poznal. Už léta ho totiž slýchával v rozhlasových a televizních zprávách. Poznal typickou výslovnost nacvičenou v drahém kurzu a na několika prestižních univerzitách s postgraduálním pokračováním na britských ostrovech. Neměl však čas se s tím vyrovnat. Šedovlasý elegán s protáhlou vráskitou tváří, jež svědčila o věku přes sedmdesát, vstal od velkého psacího stolu, svižně k němu vykročil a podal mu ruku. "Pane náměstku, to je od vás hezké, že jste přišel. Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Raymond Havilland."
"Já velmi dobře vím, kdo jste, pane velvyslanče. Je mi ctí, pane."

"Jsem velvyslanec bez portfeje, pane McAllistere, což znamená, že s tou ctí už to nebude tak slavné. Ale práce je pořád dost."
"Nedokážu si představit, že by bez vás za posledních dvacet let přežil jediný z amerických prezidentů."
"Někteří se protloukli, pane náměstku, ale při vašich zkušenostech z ministerstva to víte líp než já."
Diplomat otočil hlavu. "Rád bych vám představil Johna Reillyho. John je jeden z těch velice dobře informovaných kolegů z Národní bezpečnostní rady, o kterých jsme se nikdy neměli dozvědět. Není tak hrozný, co říkáte?"
"To doufám," prohodil McAllister, vykročil a potřásl Reillymu rukou, když vstal z jednoho ze dvou kožených křesel naproti stolu. "Těší mě, pane Reilly."
"Mě také, pane náměstku," řekl poněkud obézní muž s rusými vlasy a pihovatým čelem. Z očí za brýlemi s ocelovou obroučkou nečišela žádná zvláštní srdečnost. Byly pronikavé a chladné.
"Pan Reilly přišel proto," pokračoval Havilland, přešel za stůl a ukázal McAllisterovi na volné křeslo, "aby dohlédl, že se budu držet věci. Chápu to tak, že některé věci říct smím, jiné ne, a určité věci smí říct jedině on." Velvyslanec se posadil. "Jestli vám to zní záhadně, pane náměstku, nedá se nic dělat. Víc vám bohužel sdělit nemohu."
"Pane velvyslanče, pro mě je záhadou všechno, co se stalo od té doby, kdy jsem byl povolán na leteckou základnu v Andrews. To bylo před pěti hodinami. Nemám ponětí, proč mě sem přivezli."
"Pak mi dovolte, abych vám to obecně vysvětlil," řekl diplomat, podíval se na Reillyho a naklonil se nad stůl. "Máte šanci prokázat své zemi mimořádnou službu, která překračuje všechno, o čem se vám během vaší dlouhé a úspěšné kariéry snilo."
McAllister hleděl do velvyslancovy vážné tváře. Nevěděl, jak má odpovědět. "Práce na ministerstvu zahraničí mě uspokojuje a doufám, že ji dělám profesionálně. Moji kariéru ale těžko můžete označit za úspěšnou. Upřímně řečeno, nikdy jsem nedostal pořádnou příležitost."
"Jednu máte právě teď," přerušil ho Havilland. "A máte také mimořádné předpoklady k tomu, abyste si s ní poradil."
"Jak to myslíte? Proč?"
"Dálný východ," pravil diplomat podivným tónem, jako by odpověď mohla být zároveň otázkou. "Na ministerstvu zahraničí jste už přes dvacet let, od té doby, co jste na Harvardu získal doktorát ze studií Dálného východu. Vládě sloužíte příkladně a na svém kontě máte řadu let vzorné zahraniční služby v Asii. Poznatky, s nimiž jste přišel od návratu ze svého posledního postu, měly mimořádný význam pro formulování politiky v této problematické oblasti. Máte pověst skvělého analytika."
"Vašich slov si vážím, ale v Asii byli i jiní. Řada z nich získala stejné nebo ještě vyšší hodnocení."
"Shoda událostí a míst, pane náměstku. Buďme upřímní, vedl jste si dobře. A mimoto - jako specialistovi na vnitřní záležitosti Čínské lidové republiky se vám nikdo nevyrovná. Myslím, že jste při obchodních jednáních mezi Washingtonem a Pekingem sehrál klíčovou roli. Nikdo jiný navíc nestrávil sedm let v Hongkongu." Pak se Raymond Havilland odmlčel a dodal: "A konečně - nikdo z našich lidí v Asii nebyl nikdy přidělen k oddělení zvláštních úkolů MI6."
"Rozumím," řekl McAllister. Pochopil, že poslední odborná kvalifikace, která se jemu zdála nejméně podstatná, má pro diplomata jistou důležitost. "V rozvědce jsem odvedl jen minimum práce, pane velvyslanče. Za to, že si mě Zvláštní úkoly pustily k tělu, vděčím spíš jejich dezinformacím, než svému mimořádném nadání. Ti lidé prostě věřili chybné množině faktů, a proto jim nevycházel správný výsledek. Netrvalo dlouho najít ‚ta správná čísla', jak tomu říkali, pokud si vzpomínám."
"Oni vám důvěřovali, pane McAllistere. A pořád vám důvěřují."
"Předpokládám, že důvěra je pro tuto příležitost v každém případě podstatná."
"Velice podstatná. Dokonce životně důležitá."
"Mohu tedy vědět, o jakou příležitost se jedná?"
"Můžete." Havilland se ohlédl po třetím přítomném, muži z Národní bezpečnostní rady.
"Teď je řada na mně," řekl Reilly celkem vlídně. Přemístil své mohutné tělo v křesle a zadíval se na McAllistera. V očích měl stále přísný výraz, už z nich však nečišel dřívější chlad. Zdálo se, jako by nyní žádal o pochopení. "V této chvíli se naše rozmluva nahrává. Je vaším ústavním právem to vědět, má to však i druhou stranu. Musíte odpřísáhnout absolutní mlčenlivost ohledně informací, které zde uslyšíte. Je

to nejen v zájmu národní bezpečnosti, ale především v zájmu celosvětového vývoje. Vím, že to zní jako vějička, abych probudil váš zájem, ale tak to není míněno. Myslím to smrtelně vážně. Budete s tou podmínkou souhlasit? Pokud přísahu porušíte, můžete být pohnán před uzavřený soud podle zákonů národní bezpečnosti o utajovaných skutečnostech."
"Jak můžu souhlasit s takovou podmínkou, když nemám ponětí, o jaké informace se jedná?"
"Mohu vám je stručně nastínit a to vám bude stačit, abyste řekl ano, či ne. Když odpovíte ne, eskorta vás odvede a poletíte zpět do Washingtonu. Nikdo nic neprodělá."
"Pokračujte."
"Dobře." Reilly spustil klidným hlasem: "Budete probírat určité události, které se staly v minulosti - ne zas tak dávno, ale rozhodně nejde o současnost. Distancovali jsme se od nich, přesněji řečeno jsme je udrželi v naprosté tajnosti. Zní vám to povědomě, pane náměstku?"
"Jsem z ministerstva zahraničí. My také utajujeme minulost, když její odhalení nemůže ničemu posloužit. Okolnosti se mění. Včerejší rozhodnutí učiněná v dobré víře se v budoucnu často stávají problémem. Ty změny nemůžeme ovlivnit víc než Sověti nebo Číňani."
"To jste řekl moc hezky," uznal Havilland.
"To bych netvrdil," namítl Reilly a zvedl dlaň směrem k velvyslanci. "Je vidět, že pan náměstek je zkušený diplomat. Neřekl ano, ani ne." Muž z Národní bezpečnostní rady znovu pohlédl na McAllistera. Oči za brýlemi s ocelovými obroučkami byly opět pronikavé a chladné. "Tak jak, pane náměstku? Berete, nebo necháte ležet?"
"Jedna část mého já by nejradši vstala a co nejrychleji odsud zmizela," těkal McAllister pohledem z jednoho muže na druhého. "Druhá část mi velí zůstat." Odmlčel se, ustálil pohled na Reillym a dodal: "Ať jste to tak myslel, nebo ne, opravdu se vám podařilo vzbudit můj zájem."
"Budete za něj ale muset pořádně zaplatit," odvětil Ir.
"O to nejde," špitl náměstek ministra zahraničí. "Jsem profesionál a jestli mě potřebujete, opravdu nemám na vybranou."
"Bohužel to musím slyšet," řekl Reilly. "Mám vám zopakovat slova přísahy?"
"Není třeba." McAllister se zamyšleně zamračil a pak začal: "Já, Edward Newington McAllister, jsem plně srozuměn s tím, že vše, co bude řečeno během tohoto jednání..." zarazil se a pohlédl na Reillyho. "Předpokládám, že si doplníte konkrétní podrobnosti jako čas, místo a přítomné osoby."
"Datum, místo, hodinu a minutu vašeho nástupu a osobní údaje. To vše je už hotové a zapsané."
"Děkuji. Před odchodem chci dostat kopii."
"Ovšem." Reilly se zadíval přímo před sebe a tiše vydal příkaz: "Prosím, pozor. Zařidte, aby subjekt dostal před odchodem kopii této pásky. A také zařízení, aby si mohl ověřit její obsah přímo na místě. Kopii podepíšu já... Pokračujte, pane McAllistere."
"Děkuji vám... Přijímám podmínku mlčenlivosti ohledně všeho, co bude na tomto jednání řečeno. Nebudu mluvit s nikým o žádném aspektu rozhovoru, pokud k tomu nedostanu osobní pokyn od velvyslance Havillanda. Dále jsem si plně vědom, že v případě porušení této dohody mohu být souzen před uzavřeným soudem. Pokud by však takový soud snad někdy proběhl, vyhrazuji si právo čelit přímo žalobcům, nikoli jejich místopřísežným prohlášením či písemným výpovědím. Toto dodávám, protože si nedovedu představit žádné okolnosti, za nichž bych mohl porušit přísahu, kterou jsem na sebe vzal."
"Ale takové okolností existují," řekl Reilly mírně.
"Pro mě ne."
"Hrubý fyzický nátlak, chemikálie nebo finty lidí daleko zkušenějších než vy sám. Existují různé způsoby, pane náměstku."
"Opakuji. Kdyby proti mně někdo vznesl obvinění - a nebyl bych první, komu se to stalo -, vyhrazuji si právo postavit se čelem všem žalobcům."
"To nám stačí." Reilly se znovu podíval před sebe: "Zastavte pásku a vytáhněte zástrčku. Potvrďte."
"Potvrzeno," ozval se strašidelný hlas z reproduktoru kdesi nad jejich hlavami. "Nyní jste... sami."
"Pokračujte, pane velvyslanče," řekl zrzavý muž. "Přeruším vás, jen když budu mít pocit, že je to nutné."
"O tom nepochybuji, Jacku." Havilland se otočil k McAllisterovi. "Beru zpět svoji předchozí poznámku. On je vážně hrozný. Po čtyřiceti letech služby mi nějaký zrzek, co by se neměl tolik cpát, bude povídat,

kdy mám držet zobák."
Všichni tři muži se usmáli. Starý diplomat věděl, jak v pravý okamžik uvolnit napětí. Reilly zavrtěl hlavou a bodře rozpřáhl ruce. "To bych nikdy neudělal, pane. Aspoň ne tak otevřeně."
"Co říkám, pane McAllistere? Měli bychom dezertovat do Moskvy a říct, že nás naverboval on. Rusáci by nám nejspíš oběma dali daču a on by skončil v Leavenworthu."
"Vy byste dostal daču, pane velvyslanče. Já bych musel bydlet v bytě dohromady s dvanácti Sibiřany. Ne, děkuju, pane. On mi zas tak moc nevadí."
"Tak dobře. Překvapuje mě, že si vás nikdo z těch dobromyslných šťouralů z Oválné pracovny nevytáhl do svého sboru, nebo vás aspoň neposlali do OSN."
"Nevěděli, že existuju."
"To se změní," zvážněl Havilland. Odmlčel se, upřeně se zadíval na náměstka a pak ztišil hlas. "Slyšel jste někdy jméno Jason Bourne?"
"Kdo sloužil v Asii ho nemohl neslyšet," odvětil překvapený McAllister. "Nájemný vrah, který má na svědomí třicet pět až čtyřicet vražd a dokázal se vyhnout všem nastraženým pastem. Patologický zabiják, jehož zajímala jedině cena, kterou dostal zaplaceno. Říká se, že to byl Američan - je to Američan. Co já vím. Slehla se po něm zem. A taky že to byl duchovní zbavený kněžství a importér, který ukradl miliony, a dezertér z francouzské Cizinecké legie a bůhvíco ještě. Vím jen to, že ho nikdy nechytili a to zhoršilo pozici naší diplomacie na celém Dálném východě."
"Byla mezi jeho obětmi nějaká souvislost?"
"Vůbec ne. Jednou dva bankéři, jindy tři atašé - tedy ze CIA. Ministr z Dillí, průmyslník ze Singapuru a řada - dlouhá řada - politiků, obvykle slušných lidí. Jejich auta vybuchovala na ulici, byty vylétaly do povětří. Na seznamu byli nevěrní manželé i manželky a milenci zapletení do různých skandálů. On nabízel poraněným duším konečná řešení. Nebyl nikdo, koho by nezabil. Žádná metoda pro něj nebyla dost brutální či ponižující... Ne, žádná souvislost neexistovala, jedině peníze. Kdo dá nejvíc. On byl zrůda - je to zrůda, jestli ještě žije."
Havilland se opět naklonil nad stůl a upřel na náměstka ministra zahraničí oči. "Říkáte, že se po něm slehla zem? Opravdu? Nikdy se vám z našich asijských ambasád a konzulátů nedonesly žádné řeči nebo kuloární drby?"
"Něco se říkalo, to ano, ale nic z toho se nikdy nepotvrdilo. Nejčastěji jsem slýchal zvěsti od policie v Macau, které bylo posledním známým místem Bourneova pobytu. Říkali, že nezemřel, ani neodešel do důchodu, ale zamířil do Evropy, kde hledal bohatší klienty. Prý to ale nemusela být celá pravda. Policie se od informátorů údajně dozvěděla, že Bourne pokazil pár zakázek. V jednom případě prý zabil špatného člověka, vůdce malajského podsvětí, a jindy zas znásilnil ženu klienta. Možná mu hořela půda pod nohama - a možná taky ne."
"Jak to myslíte?"
"Většina z nás uvěřila první části té pověsti, ale druhé ne. Bourne by nezabil nesprávného člověka a už vůbec ne někoho podobného. Takové chyby nedělal. A jestli znásilnil ženu klienta - o čemž by se dalo s úspěchem pochybovat -, udělal by to z nenávisti nebo ze msty. Ne, většina z nás se přikláněla k první verzi. Odešel do Evropy za většími rybami - za vraždením."
"To, že uvěříte právě první verzi, se předpokládalo," řekl Havilland a znovu se opřel.
"Prosím?"
"Jediný, koho Jason Bourne zavraždil v Asii po vietnamské válce, byl rozběsněný kurýr, který ho chtěl zabít."
McAllister v šoku zíral na diplomata. "Nerozumím."
‚Jason Bourne, kterého jste před chvílí popsal, neexistuje. Byl to mýtus."
"To nemůžete myslet vážně."
"Smrtelně. Na Dálném východě to tehdy vřelo. Organizace obchodníků s drogami řízené ze Zlatého trojúhelníku vedly živelnou tajnou válku. Zasáhla konzuly, jejich zástupce, policisty, politiky, zločinecké gangy, pohraniční stráže - ty nejvyšší i nejnižší na společenském žebříčku. Peníze v nepředstavitelných částkách byly živnou půdou korupce. Když někde došlo k vraždě, která měla velkou publicitu - bez ohledu na její okolnosti či obviněné -, vtrhl na scénu Bourne a sám slízl smetanu."

"Ale on opravdu vraždil," trval na svém zmatený McAllister. "Byly tam stopy, jeho stopy. Všichni to věděli!"
"Všichni si to mysleli, pane náměstku. Falešný telefonát na policii, malý útržek látky poslaný poštou, černý šátek nalezený o den později v křoví. To všechno bylo součástí plánu."
"Plánu? O čem to mluvíte?"
"Jason Bourne - původní Jason Bourne - byl usvědčený vrah. Uprchlík, jehož život skončil kulkou do hlavy na místě zvaném Tam Quan v posledních měsících vietnamské války. Byla to poprava v džungli. Ten chlap byl zrádce. Jeho mrtvola shnila v lese - prostě zmizel. O několik let později na sebe Bourneův kat vzal jeho identitu v rámci jednoho z našich projektů. Ten projekt málem vyšel, měl vyjít, ale nakonec se zvrtl."
"Cože?"
"Vymkl se z ruky. Ten člověk - velice statečný člověk - pro nás tři roky pracoval v podzemí pod jménem ‚Jason Bourne' a utrpěl zranění, která měla za následek amnézii. Ztratil paměť. Neví, kdo byl, ani za koho se vydával."
"Pane na nebi..."
"Měl vážně namále. S pomocí nějakého doktora, co hodně pil, se na jednom ostrově ve Středomoří pokusil vypátrat svoji totožnost. To se mu bohužel nepovedlo. Žena, která mu pomáhala - teď je to jeho manželka -, byla úspěšnější. Dala na své city a nespletla se. Věděla, že není zabiják. Záměrně ho nutila sledovat vlastní slova, vlastní schopnosti a nakonec navázat kontakty, které by ho dovedly až k nám. Máme nejdokonalejší špionážní aparát na světě, ale lidský faktor jsme nevzali v potaz. Nastražili jsme past, která měla skončit jeho smrtí..."
"Musím vás přerušit, pane velvyslanče," zasáhl Reilly.
"Proč?" opáčil Havilland. "Přece jsme to udělali a nikdo nás teď nenahrává."
"To rozhodnutí učinil jednotlivec, nikoli vláda Spojených států. To by mělo jasně zaznít, pane."
"Dobře," souhlasil diplomat a přikývl. "Jmenoval se Conklin, ale to teď není podstatné, Jacku. Podíleli se na tom i státní úředníci. Prostě se to stalo."
"Státní úředníci měli také hlavní zásluhu na záchraně jeho života."
"Trochu s křížkem po funuse."
"Ale proč?" zeptal se McAllister a mírně se předklonil. Podivný příběh mu vyrazil dech. "Byl jeden z nás. Proč by ho chtěl někdo zabíjet?"
"Jeho ztráta paměti byla pokládána za něco jiného. Převládl mylný názor, že přeběhl na druhou stranu, zabil tři své řídící důstojníky a zmizel s velkým balíkem státních peněz. Dělalo to přes pět milionů dolarů."
"Pět milionů...?" Užaslý náměstek pomalu klesl zpátky do křesla. "On měl přístup k tak vysokým částkám?"
"Ano," pravil velvyslanec. "Peníze také patřily k plánu, k tomu projektu."
"Předpokládám, že právě o tom je třeba mlčet. Myslím ten projekt."
"Je to naprosto nezbytné," odvětil Reilly. "Ne kvůli samotnému projektu - přes to, co se stalo, se za tu operaci nestydíme -, ale kvůli člověku, ze kterého jsme udělali Jasona Bournea, a kvůli tomu, odkud se vzal."
"To zní tajemně."
"Brzy vám to bude jasné."
"Co to bylo za projekt?"
Reilly se podíval na Raymonda Havillanda. Diplomat přikývl: "Stvořili jsme jiného zabijáka, abychom nalákali a chytili nejnebezpečnějšího zabijáka Evropy."
"Carlose?"
"Myslí vám to, pane náměstku."
"Koho jiného? V Asii Bournea se Šakalem věčně srovnávali."
"Tato srovnání měla vydatnou podporu," řekl Havilland. "Rozšiřovali a zveličovali je stratégové projektu ze skupiny známé jako Treadstone sedmdesátá první. Název byl odvozen od sterilního domu na Sedmdesáté první ulici v New Yorku, kde vzkříšený Jason Bourne prodělal výcvik. Tohle řídící stanoviště byste měl znát."

"Chápu," řekl McAllister zahloubaně. "S rostoucí Bourneovou reputací srovnávání sílilo a sloužilo jako návnada pro Carlose. Tehdy se Bourne přesunul do Evropy - aby mel Carlos vějičku rovnou pod nosem. Šlo o to přinutit ho vylézt z ulity a postavit se svému rivalovi."
"Vám to vážně myslí, pane náměstku. Ano, to byla podstata plánu."
"To je úžasné. Přímo famózní. Člověk nemusí být expert, aby to pochopil. A Bůh ví, že já žádný expert nejsem."
"Ale mohl by z vás být..."
"A vy říkáte, že člověk, ze kterého se stal Bourne, ten mytický vrah, hrál tři roky svoji roli a pak utrpěl zranění..."
"Střelné rány," skočil mu do řeči Havilland. "Měl poškozené mozkové blány."
"A ztratil paměť?"
"Dočista."
"Ježíšikriste!"
"Ale i přese všechno, co se mu stalo, se s pomocí té ženy - mimochodem, pracovala jako ekonomka pro kanadskou vládu - přiblížil nadosah odhalení celé záležitosti. Úžasný příběh, co říkáte?"
"Je to neuvěřitelné. Ale kdo by tohle vůbec dokázal?"
Rusovlasý John Reilly si lehce odkašlal. Velvyslanec se mu pohledem podrobil. "Dostáváme se k jádru věci," řekl statný muž, znovu přenesl váhu svého těžkého těla a podíval se na McAllistera. "Jestli máte jakékoli pochybnosti, pořád ještě můžete odejít."
"Nerad bych se opakoval. Máte pásku."
"A vy jste projevil zájem."
"Předpokládám, že takhle lidi jako vy naznačují, že by k soudu ani nemuselo dojít."
"To bych si nikdy nedovolil."
McAllister polkl. Jeho oči se setkaly s chladným pohledem muže z Národní bezpečnostní rady. Otočil se k Havillandovi: "Pokračujte, prosím, pane velvyslanče. Kdo je ten člověk? Odkud se vzal?"
"Jmenuje se David Webb. V současné době učí jako mimořádný profesor orientálních studií na jedné malé univerzitě ve státě Maine a má za ženu tu Kanaďanku, která ho doslova vyvedla z bludiště. Bez ní by ho zabili - ale ona by bez něj zase zemřela v Curychu."
"Zajímavé," hlesl McAllister sotva slyšitelně.
"Vtip je v tom, že ona je jeho druhá žena. Jeho první manželství skončilo strašnou tragédií. Právě tehdy pro nás začal jeho příběh.
Před mnoha lety působil mladý Webb jako diplomat v Phnompenhu. Byl to vynikající odborník na Dálný východ, ovládal plynně několik orientálních jazyků a vzal si za ženu Thajku, se kterou se seznámil při postgraduálním studiu. Bydleli v domě u řeky a měli spolu dvě děti. Pro takového člověka to byl ideální život. Využíval znalostí, které Washington v té oblasti potřeboval, a přitom si užíval klidu. Jenže pak se vyhrotila vietnamská válka a jednou ráno se snesla z nebe osamělá stíhačka - nikdo vlastně neví, z čí strany, ale to nikdo Webbovi neřekl - a pokropila jeho ženu a děti, které si hrály ve vodě. Rozstřílení jak řešeto plavali ke břehu a Webb se k nim snažil dostat. Vzal je do náruče a bezmocně řval na letadlo mizící ve výšce."
"To je hrůza," zašeptal McAllister.
"V tom okamžiku se Webb úplně změnil. Kdyby mu to dřív někdo řekl, tak tomu sám neuvěří. Stal se z něj partyzán známý pod přezdívkou Delta."
"Delta?" opakoval McAllister. "Partyzán...? Bojím se, že vám nerozumím."
"Ani nemůžete." Havilland se podíval na Reillyho a pak znovu na muže z ministerstva zahraničí. "Jak Jack před chvílí vysvětlil, dostali jsme se k jádru věci. Rozzuřený Webb prchl do Saigonu a přidal se k tajné skupině Medusa, paradoxně s pomocí agenta CIA Conklina, který se ho pak po letech pokusil zabít. Lidé z Medusy nikdy nepoužívali jména, jen písmena řecké abecedy - z Webba se stal Delta Jedna."
"Medusa? Nikdy jsem o ní neslyšel."
"V tom je právě jádro věci," řekl Reilly. "Spis Medusy stále podléhá přísnému utajení, v tomto případě jsme však povolili omezené zpřístupnění. Jednotky Medusy tvořil soubor lidí z celého světa, kteří znali území severního i jižního Vietnamu. Upřímně řečeno, většinu z nich tvořili zločinci - pašeráci narkotik,

zlata, zbraní, drahokamů, prostě kontrabandu všeho druhu. Taky usvědčení vrahové, uprchlíci odsouzení v nepřítomnosti k smrti... a houf obyvatel kolonie, jimž obě strany zkonfiskovaly podniky. Spoléhali na Velkého strýčka, tedy na nás, že vyřešíme všechny jejich problémy, když proniknou na nepřátelské území a budou zabíjet kolaboranty Vietkongu, vesnické předáky podezřelé z náklonnosti k Charliemu a organizovat útěky válečných zajatců všude, kde to půjde. Byla to vražděcí komanda - eskadry smrti, jestli chcete. To je nejpřesnější označení, které pochopitelně nikdy nevypustíme z úst. Dělaly se chyby a rozkradly se miliony. Většina z těch lidí by nemohla sloužit v žádné armádě civilizovaného světa. Webb je jedním z nich."
"Se svou minulostí a akademickými tituly se stal dobrovolně členem takové skupiny?"
"Měl motiv, který všechno přebil," řekl Havilland. "Žil v přesvědčení, že to letadlo v Phnompenhu bylo severovietnamské."
"Někdo říká, že byl šílenec," dodal Reilly. "Jiní o něm tvrdili, že byl mimořádně schopný taktik, nejvyšší z partyzánů, který rozuměl východní mentalitě a vedl nejbojovnější oddíly Medusy, jichž se bál nejen nepřítel, ale i Velitelství Saigon. Byl nezvladatelný. Uznával jedině svoje vlastní pravidla. Jako by rozpoutal svůj vlastní hon na člověka, který pilotoval to letadlo a zničil mu život. Stala se z toho jeho osobní válka. Ovládal ho vztek. Čím víc násilí, tím byl spokojenější - nebo se tím přibližoval svému vlastnímu přání zemřít."
"Zemřít...?" Náměstek ministra zahraničí nechal to slovo viset ve vzduchu.
"Tenkrát to byla nejčastější teorie," přerušil ho velvyslanec.
"Válka pro Webba - nebo Deltu - skončila stejné katastrofálně jako pro nás ostatní," řekl Reilly. "Možná ještě hůř. Už mu nezbylo vůbec nic. Žádný cíl, na který by s touhou zabít útočil. Dokud jsme se na něj neobrátili a nedali mu důvod dál žít. Nebo důvod dál se snažit zemřít."
"Tím, že se z něj stal Bourne a šel po Carlosovi alias Šakalovi," doplnil McAllister.
"Ano," přitakal důstojník rozvědky. Následovalo krátké ticho.
"Potřebujeme ho znovu," řekl Havilland. Klidně vyřčená slova udeřila jako sekyra do tvrdého dřeva.
"Carlos se objevil na scéně?"
Diplomat zavrtěl hlavou. "Nejde o Evropu. Potřebujeme ho v Asii a nemůžeme si dovolit ztratit ani minutu."
"Takže jde o někoho jiného? O jiný... cíl?" McAllister bezděčně polkl. "Mluvili jste s ním?"
"My ho oslovit nemůžeme. Aspoň ne přímo."
"Proč ne?"
"Nepustil by nás přes práh. Nevěří ničemu a nikomu z Washingtonu a těžko mu to vyčítat. Celé dny a týdny křičel o pomoc a my jsme neposlouchali. Naopak jsme se ho pokusili zabít."
"Další námitka," vyhrkl Reilly. "Nebyli jsme to my. Byl to jedinec, který jednal na základě mylných informací. A vláda v současné době dává přes čtyři sta tisíc dolarů ročně na program Webbovy ochrany."
"Nad čímž on ohrnuje nos. Vidí v tom zase nějakou past na Carlose pro případ, že by ho Šakal vyšťoural. Žije v přesvědčení, že na něj kašlete a já si nejsem jistý, jestli je tak daleko od pravdy. On Carlose viděl. Jeho tvář se mu sice ještě nevybavila, ale to Carlos neví. Šakal má všechny důvody jít Webbovi po krku. A jestli to udělá, dostanete druhou šanci."
"Carlosovy šance najít ho se blíží nule. Záznamy Treadstone jsou dobře ukryté a v žádném případě neobsahují informace o Webbově současném místě pobytu, ani o tom, co dělá."
"Ale no tak, pane Reilly," pravil Havilland podrážděně. "Podívejte se na jeho minulost a vzdělání. Jak těžké by bylo to odhadnout? Webb je typický intelektuál, to je přece zřejmé."
"Já s vámi nepolemizuji, pane velvyslanče," odvětil poněkud zaražený Reilly. "Jen chci, aby bylo úplně jasno. Řekněme si to upřímně: s Webbem se musí zacházet v rukavičkách. Vrátila se mu značná část paměti, ale rozhodně ne celá. Vybavuje si ovšem dost informací o Meduse, aby mohl být považován za značnou hrozbu pro zájmy naší země."
"V jakém smyslu?" zeptal se McAllister. "Možná to nebyl zrovna nejlepší a nejspíš ani nejhorší postup, ale v zásadě šlo o konkrétní vojenskou strategii v době války."
"Neschválenou a tajnou. Žádné oficiální záznamy neexistují." "Jak je to možné? Něco to přece stálo, a

když se čerpají prostředky..."
"Nemusíte mě poučovat," přerušil ho obézní důstojník rozvědky. "Náš rozhovor se sice nenahrává, ale mám vaši pásku."
"Tohle je vaše odpověď?"
"Ne, tohle je má odpověď, válečné zločiny a vraždy jsou nepromlčitelné, pane náměstku. A obětmi vražd a jiných násilných činů se stali naši vlastní lidé i personál spojenců. Měli je na svědomí hlavně zabijáci a zloději při kradení, rabování, znásilňování a zabíjení. Většinou to byli patologičtí zločinci. I když byla Medusa v řadě ohledů účinná, byla to tragická chyba, která se zrodila ze zlosti a zoufalství v beznadějné situaci. Co dobrého by mohlo přinést otvírání starých ran? Když si odmyslíme právní nároky vůči nám, klesli bychom v očích většiny civilizovaného světa."
"Jak jsem se už zmínil," řekl McAllister tiše a zdráhavě, "my na ministerstvu na otvírání starých ran nevěříme." Obrátil se na velvyslance. "Už tomu začínám rozumět. Chcete, abych toho Davida Webba oslovil a přesvědčil ho k návratu do Asie. Kvůli jinému projektu, jinému cíli - i když jsem v životě tohle slovo nepoužil v takovém kontextu. A nejspíš je to proto, že máme částečně společnou minulost - jsme muži z Asie. Dá se u nás předpokládat přehled o Dálném východě a vy si myslíte, že on mě bude poslouchat."
"Tak nějak."
"Ale říkáte přece, že s námi nechce nic mít. Tomu přestávám rozumět. Jak to mám asi udělat?"
"Uděláme to společně. On si dřív sám určoval zákony, tak teď je zas určíme my. Je to nutné."
"Kvůli člověku, kterého chcete zabít?"
"Raději říkejme neutralizovat. Opravdu se to musí udělat."
"A Webb to zvládne?"
"Ne, Jason Bourne. Vyslali jsme ho do akce a on prožil tři roky v mimořádném stresu - pak náhle ztratil paměť a stal se obětí štvanice. Neztratil však schopnost infiltrovat se do cizího prostředí a zabíjet. Říkám to natvrdo."
"Rozumím. Protože se náš rozhovor nenahrává - a v případě, že náhodou ještě ano..." náměstek ministra se odmítavě podíval na Reillyho. Ten zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. "Mohu vědět, kdo je ten cíl?"
"Můžete. A chci abyste si jeho jméno dobře zapamatoval, pane náměstku. Je to ministr čínské vlády Šeng Čchou Jang."
McAllister zrudl zlostí. "Já si nemusím jeho jméno zapamatovávat a myslím, že to víte. Šeng byl dlouholetým členem čínské ekonomické skupiny a oba jsme se účastnili obchodních jednání v Pekingu na konci sedmdesátých let. Já ho důkladně sledoval a analyzoval. Šeng byl můj partner, takže jsem se tomu nemohl vyhnout - mám pocit, že tohle taky víte."
"Vážně?" Šedovlasý velvyslanec povytáhl tmavé obočí a pominul McAllisterův káravý tón. "A co vám to pozorování přineslo? Co jste se o něm dověděl?"
"Měl pověst velice chytrého a ctižádostivého člověka - ale o tom svědčí i jeho vzestup v pekingské mocenské struktuře. Náboráři z ústředního výboru ho před lety objevili na univerzitě Fu-tan v Šanghaji. Uměl plynně anglicky a dobře, ba přímo dokonale, znal západní ekonomiku."
"Co ještě?"
"Považovali ho za slibný materiál a po důkladné indoktrinaci ho poslali studovat na London School of Economics. Vyplatilo se."
"Jak to myslíte?"
"V otázce centralizovaného státu je Šeng zapřísáhlý marxista, ale má zdravou úctu ke kapitalistickým ziskům."
"Chápu," řekl Havilland. "Takže uznává neúspěch sovětského systému?"
"Podle něj je na vině ruský sklon ke korupci, tupý konformismus na vyšších místech a alkoholismus na těch nižších. Musí se mu přiznat ke cti, že v průmyslových centrech tyto nešvary z velké části potlačil."
"To zní, jako by dostal školení u IBM."
"Patřil mezi hlavní strůjce nové čínské obchodní politiky. Vydělal Číně spoustu peněz." Náměstek ministra se znovu rozčileně předklonil v křesle. Z jeho očí i tváře čišelo překvapení - nebo spíš ohromení. "Můj ty Bože, proč by někdo ze Západu chtěl zabít Šenga? To je absurdní! Je to náš ekonomický

spojenec, politicky stabilizující faktor v nejlidnatější zemi světa, která stojí ideologicky proti nám! Právě s pomocí lidí jako je on jsme dosáhli jistého pokroku. Bez něj existuje riziko katastrofy, a to při jakémkoli kurzu. Já jsem profesionální analytik, pane velvyslance, a opakuji, že navrhujete absurdní věc. Muž vašeho vzdělání by to měl rozpoznat jako první."
Stárnoucí diplomat probodl pohledem svého žalobce, a když promluvil, učinil tak pomalu a pečlivě vážil slova. "Před chvilkou jsme se dobrali k jádru věci. Z bývalého pracovníka zahraniční služby Davida Webba se za jistým účelem stal Jason Bourne. A obráceně, Šeng Čchou Jang není člověk, kterého znáte jako svého partnera z jednání. Tím se stal také za jistým účelem."
"O čem to mluvíte?" vyštěkl McAllister popuzeně. "Všechno, co jsem o něm řekl, stojí v záznamech - v oficiálních záznamech. Většinou přísně tajných a přístupných pouze k nahlédnutí."
"K nahlédnutí?" zeptal se bývalý velvyslanec unaveně. "Všechno se stejně rozkecá. Protože na záznamech je oficiální razítko a dívají se do nich lidé, kteří nemají tušení, odkud se ty záznamy vzaly - jsou tam a to stačí. Ne, pane náměstku, nestačí. Nikdy."
"Zřejmě máte lepší informace než já," utrousil muž z ministerstva zahraničí. "Pokud jsou to ovšem informace, a ne dezinformace. Člověk, kterého jsem vám popsal - ten, kterého znám - je Šeng Čchou Jang."
"Asi tak, jako je David Webb, kterého jsme my popsali vám, ve skutečnosti Jason Bourne...? Ne, nerozčilujte se, prosím vás, já si nedělám legraci. Je důležité, abyste to pochopil. Šeng není člověk, kterého znáte. A nikdy nebyl."
"Tak koho jsem to tedy znal? Kdo byl ten muž na jednáních?"
"Je to zrádce, pane náměstku. Šeng Čchou Jang je zrádce své země, a až se jeho zrada provalí - což se dozajista stane -, Peking z toho obviní svobodný svět. Mělo by to nedozírné následky. O jeho záměru nemůže být nejmenších pochyb."
"Šeng... a zrádce? Nevěřím vám! V Pekingu ho uctívají! Jednou z něj bude předseda!"
"Pak Čínu povede fanatický nacionalista, který má ideologické kořeny na Tchaj-wanu."
"Vy jste snad úplně zešílel! Moment, říkal jste, že má nějaký záměr - ‚o jeho záměru nemůže být nejmenších pochyb', tak jste to řekl."
"On a jeho lidé hodlají převzít moc v Hongkongu. Tajně vedou bleskovou ekonomickou válku, která má za cíl dostat veškerý obchod a finanční instituce v oblasti pod kontrolu ‚nezávislé' komise, finančního orgánu schváleného Pekingem - což znamená jím osobně. Prostředkem k úspěchu se má stát britská smlouva, která vyprší v roce 1997. Jeho komise je nejspíš logickou předehrou k anexi a ovládnutí země. Dojde k tomu, až bude mít Šeng volnou cestu, až se mu podaří odstranit všechny překážky. Až jeho slovo bude mít v ekonomických otázkách největší váhu. Může to být za měsíc nebo za dva. Nebo už příští týden."
"Vy si myslíte, že k tomu dal Peking souhlas?" zaprotestoval McAllister. "Jste vedle! To je - to je šílenství! Čínská lidová republika se nikdy Hongkongu ani nedotkne! Vždyť jeho prostřednictvím převádí šedesát pročet veškeré své ekonomiky. Čínské dohody zaručují Hongkongu padesátiletý status volné ekonomické zóny a Šeng je jejich hlavním signatářem."
"Ale Šeng není Šeng - není to člověk, kterého znáte."
"Tak kdo to sakra je?"
"Teď se zhluboka nadechněte, pane náměstku. Šeng Čchou Jang je prvorozený syn šanghajského průmyslníka, který zbohatl ve zkorumpovaném světě staré Číny za vlády Čankajškovy strany Kuomintang. Když bylo zřejmé, že Maova revoluce vyhraje, rodina uprchla s tím, co pobrala. Byl to osud spousty statkářů a válečných magnátů. Starý pán je teď jedním z nejmocnějších taipanů v Hongkongu - ale který, to nevíme. Stane se správcem kolonie díky jednomu ministrovi z Pekingu, jeho nejdražšímu synovi. Je to ta největší ironie osudu a dokonalá pomsta patriarchy - Hongkong budou řídit lidé, kteří zkorumpovali nacionalistickou Čínu. Celé roky bezostyšně pouštěli své zemi žilou, žili z dřiny bezprávných hladových lidí a dláždili cestu maoistické revoluci. Asi to zní jako komunistické žvásty, ale z velké části to bohužel sedí. Hrstka fanatiků a tunelářů chce pod vedením jednoho šílence zpátky to, co by jim nezaručil žádný mezinárodní tribunál v dějinách." Havilland se odmlčel a pak vyštěkl jediné slovo: "Šílenci!"

"Ale jestli nevíte, kdo je ten taipan, jak můžete vědět, že je na tom vůbec něco pravdy?"
"Máme své zdroje," přerušil ho Reilly. "Tajné, ale ověřené. Ta zvěst se objevila poprvé na Tchaj-wanu. Náš původní informátor byl členem nacionalistického kabinetu, který to považoval za katastrofální kurz, jehož důsledkem bude krveprolití na celém Dálném východě. Prosil nás, abychom to zarazili. Našli ho mrtvého hned druhý den ráno se třemi kulkami v hlavě a podříznutým krkem - tak se v Číně zabíjejí zrádci. Od té doby bylo zavražděno a podobně zohaveno dalších pět lidí. Je to všechno pravda. To spiknutí existuje a přichází z Hongkongu."
"To je šílenství!"
"Podstatnější je," řekl Havilland, "že to nikdy nemůže vyjít. Kdyby měl jejich plán sebemenší naději na úspěch, mohli bychom to nechat plavat a popřát jim hodně štěstí. Jenže on ji nemá. Splaskne stejně jako Lin Piaovo spiknutí proti Mao Ce-tungovi v sedmdesátém druhém. A až se tak stane, Peking obviní americký a tchajwanský kapitál ze spolčení s Brity - za tichého souhlasu hlavních světových finančních institucí. Osm let ekonomického růstu skončí v pekle jen kvůli tomu, že jedna skupinka fanatiků touží po pomstě. Pane náměstku, když to řeknu vašimi slovy, Čínská lidová republika je podezíravá a nepokojná země. Dovolte mi však, abych dodal také pár vlastních. Vzhledem k úspěchům, jež mi připisujete, na ně mám snad právo. Vláda velice rychle začne trpět stihomamem a bude posedlá vnitřními i vnějšími zrádci. Čína uvěří, že ji svět chce ekonomicky izolovat, odříznout od světových trhů a srazit na kolena ve chvíli, kdy na severních hranicích cení zuby Rusové. Státní moc udeří rychle a zběsile. Všechno zabaví a pohltí. Její vojska zaberou Kowloon, ostrov i celá vzkvétající Nová území. Bilionové investice zmizí v nenávratnu. Bez odbornosti kolonie se obchod zastaví a mnohamilionová pracovní síla propadne chaosu. Vypukne hlad a nemoci. Dálný východ bude v plamenech a výsledkem by mohla být válka, na kterou radši nemyslet."
"Ježíšikriste," zašeptal McAllister. "To se nesmí stát."
"Ne, nesmí," souhlasil diplomat.
"Ale proč zrovna Webb?"
"Webb ne," opravil jej Havilland. "Jason Bourne."
"Dobře, tak proč tedy Bourne?"
"Protože jsme z Kowloonu dostali zprávu, že už tam je."
"Cože?"
"A my víme, že není."
"Co to povídáte?"
"Znovu zaútočil. Zabíjel. Vrátil se do Asie."
"Webb?"
"Ne, Bourne. Ten mýtus."
"Vaše řeči nedávají smysl!"
"Můžu vás ujistit, že jednání Šeng Čchou Janga má velice jasný smysl."
"Jak to?"
"Přivedl ho zpátky. Umění Jasona Bournea je znovu na prodej a jeho klient je jako vždy dobře utajený. V tomto případě jde o toho nejméně pravděpodobného klienta: hlavního mluvčího Čínské lidové republiky, který potřebuje potlačit svou opozici v Hongkongu i v Pekingu. V posledních šesti měsících řada mocných hlasů z pekingského ústředního výboru podivně umlkla. Podle oficiálních vládních prohlášení jich několik zemřelo, což se při jejich věku dá pochopit. Dva další se údajně zabili při nehodách - jeden při leteckém neštěstí, druhý si vyšel do hor Šao-kuan a jako na potvoru dostal mozkovou mrtvici. Jestli to není pravda, tak je to aspoň dobře vymyšlené. Další byl ‚odvolán' - což je eufemismus pro upadnutí v nemilost. A konečně, což je nejpodivnější, vicepremiéra Číny zabili v Kowloonu, ačkoli nikdo v Pekingu vůbec nevěděl, že tam je. Byla to hrozná tragédie, při které bylo v Tsim Sa Tsui brutálně zavražděno pět mužů. Zabiják zanechal na místě činu vizitku: jméno ‚Jason Bourne' napsané v krvi na podlaze. Podvodník si nechtěl nechat ujít slávu."
McAllister opakovaně zamrkal. Jeho oči bezcílně těkaly po místnosti. "Tohle všechno přesahuje moje chápání," řekl bezmocně. Poté se v něm však opět probudil profesionál a upřel pohled na Havillanda. "Je v tom nějaká souvislost?"

Diplomat přikývl. "Hlášení naší rozvědky mluví jasnou řečí. Všichni ti muži nesouhlasili se Šengovou politikou - někteří otevřeně, jiní opatrně. Vicepremiér, starý revolucionář a veterán Maova Dlouhého pochodu, byl hodně slyšet. Nemohl nadutého Šenga ani cítit. Ale co dělal tajně v Kowloonu ve společnosti bankéřů? Peking na to neumí odpovědět, a jelikož nechce ztratit glanc, tváří se, že k žádné vraždě nedošlo. Současně s kremací se z něj stala politická mrtvola."
"A přes ‚vizitku' toho zabijáka vede stopa k Šengovi," řekl náměstek ministra zahraničí a měl hodně práce, aby se mu neroztřásl hlas. Nervózně se poškrábal na čele. "Proč by to dělal? Proč by se tam podepisoval?"
"Je znovu v akci a tohle byla vražda na efekt. Už tomu začínáte rozumět?"
"Nevím jistě, jak to myslíte."
"Ten nový Bourne je pro nás přímá cesta k Šeng Čchou Jangovi. Je to naše past. Podvodník se vydává za mýtus, ale jestli ho původní mýtus vypátrá a zneškodní, bude se moci dostat k Šengovi. Je to opravdu velice jednoduché. Jason Bourne, kterého jsme stvořili, vystřídá toho nového zabijáka, který teď užívá jeho jméno. Jakmile bude náš Jason Bourne na místě, vyšle naléhavé varování, že se stalo něco strašného, co ohrožuje celý Šengův plán. Šeng na to bude muset zareagovat. Nemůže si dovolit nic nedělat, protože jeho bezpečnost musí být absolutní. Jeho ruce musí zůstat čisté. Bude se muset ukázat, třeba jen proto, aby zabil svého nájemného vraha a odstranil tak jakékoli spojení. A až to udělá, už nemůžeme prohrát. Tentokrát ne."
"Je to začarovaný kruh," zašeptal McAllister a probodl diplomata pohledem. "A z vašich předchozích slov vyplývá, že se k němu Webb ani nepřiblíží, natož aby do něj přímo vstoupil."
"Jak mu k tomu musíme poskytnout pádný důvod," vysvětlil mu Havilland vlídně. "Úkolem mého povolání je hledat způsoby. Způsoby, jak uvést člověka do pohybu. Víte, právě tímhle jsem se vždycky živil."
Starý velvyslanec se zamračil a znovu se opřel. V očích měl prázdno. V žádném případě nebyl klidný.
"Někdy je třeba udělat nepříjemné věci, přesněji řečeno odporné, ale člověk musí myslet na vyšší dobro, na vyšší prospěch. Pro všechny."
"Z toho nejsem moudrý."
"Z Davida Webba se stal Jason Bourne v zásadě z jediného důvodu - ze stejného, jaký ho vehnal do Medusy. Přišel o ženu. Jeho děti a matka jeho dětí zemřely násilnou smrtí."
"Panebože..."
"A teď už musím jít," řekl Reilly a vstal z křesla.
3

Marie! Ach bože, Marie, zase to na mě přišlo! Stavidlo se otevřelo a já si s tím přívalem nedokázal poradit. Snažil jsem se, miláčku. Strašně jsem se snažil, ale přemohlo mě to - proud mě strhl s sebou a já se topil! Vím, co bys mi na to řekla, a proto tě s tím nebudu zatěžovat, i když vím, že mi to poznáš na očích i na hlase. Jak, to víš jen ty sama. Řekneš, že jsem měl přijít domů, svěřit se ti a být s tebou. Že jsme to mohli vyřešit spolu. Spolu! Ježíšikriste! Kolik toho ještě sneseš? Občas se chovám opravdu hrozně. Jak dlouho to takhle může jít dál? Moc tě miluju. Tak moc, že se s tím někdy musím poprat sám. Kdyby jen proto, aby ses na chvíli vyvlekla z té zatracené oprátky. Aby sis mohla aspoň trochu vydechnout a netrápit se kvůli mě. Lásko moje, představ si, že jsem to dokázal! Dneska večer jsem to vážně dokázal a teď už je mi dobře. Už jsem se uklidnil a je mi fakt dobře. A k tobě domů se vrátím lepší, než jsem byl předtím. Musím, protože kromě tebe na světě nic nemám.

Zadýchaný David Webb přeběhl chladný trávník potemnělého hřiště, proklusal kolem ochozů a zamířil po betonové pěšině k univerzitní tělocvičně. Z tváře se mu řinul pot, tepláky měl přilepené k tělu. Podzimní slunce zmizelo za kamennými budovami vysokoškolského areálu, snášelo se za vzdálené lesy státu Maine a svou ohnivou září ohlašovalo podvečer. Podzimní chlad pronikal Davidovi až na kůži. Roztřásl se. Doktorům by se to nelíbilo.
A přitom se pokyny lékařů řídil. Právě měl jeden ze svých kritických dní. Vládní doktoři mu řekli, že

kdyby se mu před očima náhle zjevily znepokojivé obrazy nebo útržky vzpomínek - a s tím musí počítat -, nejlíp se jich zbaví fyzicky náročnou činností. Jeho vyšetření na EKG ukázala, že srdce má zdravé a ani plíce na tom nebyly nejhůř, i když se nezbavil hloupého zlozvyku kouření. A protože jeho tělo dokázalo trýznění snést, byl to nejlepší způsob, jak si vyčistit hlavu. V takových chvílích potřeboval hlavně duševní rovnováhu.
"Co je špatného na pár sklenkách a cigaretách?" říkával doktorům a odhaloval tak své skutečné záliby. "Tep se zrychlí, tělo netrpí a hlava se vyčistí určité daleko líp."
"Jsou to depresiva," zněla odpověď jediného muže, kterého poslouchal. "Umělé stimulanty, které vedou jen k další depresi a zvýšené úzkosti. Běhej, plávej nebo se miluj se svojí ženou - nebo třeba s nějakou jinou. Nebuď hlupák a nechoď sem jako tělo bez duše... Zapomeň na sebe, mysli na mě. Co jsem se s tebou nadřel, ty nevděčníku. Padej odsud, Webbe. Chyť svůj život za pačesy - nebo to, co si z něj pamatuješ - a užívej si. Nezapomínej, že na tom jsi líp než většina lidí. Jinak naše řízené návštěvy hospod jednou za měsíc zruším a můžeš táhnout k čertu. Ale stejně by mi to scházelo... Běž, Davide. Už musíš jít."
Morris Panov byl kromě Marie jediným člověkem, kterého k sobě pustil. Bylo to svým způsobem paradoxní, protože Mo zpočátku nepatřil k vládním doktorům. Psychiatra si nikdo nevyžádal, ani mu nenabídl bezpečnostní prověrku, aby mohl vyslechnout přísně tajné skutečnosti z minulosti Davida Webba, kde se ukrývala lež o Jasonu Bourneovi. Panov se však vnutil násilím. Vyhrožoval, že jestli nedostane prověrku a právo mluvit do následného léčení, choulostivé podrobnosti vyzradí. Měl k tomu jednoduchý důvod. Davida málem zlikvidovali na základě dezinformace, kterou nevědomě poskytl sám Panov. Způsob, jímž se to stalo, ho rozzuřil. V panickém strachu ho oslovil někdo, kdo k panice obvykle nemívá sklony, a kladl mu "hypotetické" otázky, zda je možné, aby se tajný agent v krizové situaci pomátl. Panov odpovídal zdrženlivě a neurčitě. Nemohl určit diagnózu pacienta, kterého v životě neviděl - ale ano, bylo by to možné a nestalo by se to poprvé, ale bez prohlídky a psychiatrického vyšetření se samozřejmě nedá říct vůbec nic konkrétního. »Nic« bylo to nejdůležitější slovo. Neměl jsem nic říkat! tvrdil později. Jeho slova v uších amatérů totiž zpečetila rozkaz k Webbově popravě - k trestu smrti pro »Jasona Bournea«. K činu, který na poslední chvíli překazil sám David, zatímco popravčí četa číhala na svých neviditelných pozicích.
Morris Panov se tedy objevil v nemocnici Waltra Reeda a později v lékařském komplexu ve Virginii a hned vzal Webbův případ do rukou. Ten parchant má amnézii, vy pitomci! Už týdny se vám to naprosto srozumitelně snaží říct. Ale těm vaším pokrouceným mozečkům to asi zní moc jednoduše.
Strávili spolu celé měsíce. Nejprve jako pacient a lékař, nakonec jako přátelé. Bylo důležité, že Marie si Morrise oblíbila. Strašně totiž potřebovala spojence. David pro svou ženu znamenal nepředstavitelnou zátěž. Už od prvních dní ve Švýcarsku, kdy začala chápat bolest člověka, který ji zajal, až do okamžiku, kdy se přes jeho protesty rozhodla mu pomoci, nikdy neuvěřila tomu, čemu věřil on sám. Pořád mu opakovala, že on není ten zabiják, za kterého se pokládá, není vrah, i když ho v něm ostatní vidí. Její víra se stala kotvou v Davidově rozbouřeném moři, její láska základem jeho obnovujícího se duševního zdraví. Bez Marie by byl zbytečný a zcela opuštěný. A bez Mo Panova by z něj zase zbyla jen lidská troska. Ale když je měl za zády, postupně rozháněl vířící mračna a opět nacházel slunce.
Právě proto nešel po svém odpoledním semináři domů, ale rozhodl se, že si radši hodinku zaběhá na opuštěné chladné dráze. Jeho týdenní semináře se oproti rozvrhu často protáhly, takže Marie nikdy nechystala večeři. Věděla, že se půjdou najíst do restaurace spolu se dvěma diskrétními strážci, kteří se budou držet kdesi v temnotě za nimi. Jeden z nich právě kráčel za Davidem přes sotva viditelné hřiště, druhý byl nepochybně v tělocvičně. Šílenství! Nebo ne?
K Panovově »fyzicky náročné činnosti« přiměl Davida obraz, který mu náhle vytanul na mysli, když známkoval práce ve své kanceláři. Byla to tvář - tvář, kterou znával, nezapomněl a měl ji velice rád. Tvář chlapce, jenž mu stárnul před očima a po chvíli se mu zjevil v uniformě. Obraz byl rozmazaný a nedokonalý, David však věděl, že je to součást jeho vlastního já. Po tvářích mu začaly tiše stékat slzy. Věděl, že je to mrtvý bratr, o němž mu řekli. Válečný zajatec, kterého před lety zachránil v džunglích Tam Quan uprostřed ničivých výbuchů, a zároveň zrádce, jehož popravil jako Jason Bourne. Drsné útržkovité obrazy se nedaly snést. Stěží přežil zkrácený seminář a vymluvil se na migrénu. Musel se dostat

ze stresu a rozumem přijmout nebo odvrhnout vrstvy paměti, jež se náhle odlouply. A rozum mu velel, aby šel do tělocvičny a vyběhal to, i kdyby venku třeba zuřila vichřice. Nemohl zatěžovat Marii pokaždé, když se stavidlo provalilo. Na to ji příliš miloval. Když to mohl zvládnout sám, tak to musel udělat. Byla to smlouva, kterou sám se sebou uzavřel.
Otevřel masivní dveře a letmo se zamyslel, proč vchod do každé tělocvičny musí být těžký jako padací mříž. Vstoupil dovnitř a pokračoval po kamenné podlaze pod klenbou do nabílené chodby, až došel ke dveřím šatny učitelského sboru. Oddechl si, že je prázdná. Neměl náladu se s někým vybavovat, a kdyby se to od něj očekávalo, určitě by působil nevrle, snad i podivínsky. Nejspíš by vyvolal zvědavé pohledy a bez těch se dokázal obejít. Byl příliš blízko u okraje propasti. Musel se zase postupně vrátit, pomalu, nejdřív sám v sobě, pak s Marií. Kristepane, kdy to všechno skončí? Kolik toho od ní ještě může žádat? Ale on přece nikdy žádat nemusel - sama udělala, co mu na očích viděla.
Webb došel k řadě skříněk. Ta jeho byla až u konce. Procházel mezi dlouhou dřevěnou lavicí a spojenými kovovými skříněmi, když mu padl do oka jakýsi předmět. Rozběhl se. Na jeho skříňce byl přeložený vzkaz přilepený páskou. Strhl ho, otevřel a četl: Telefonovala vaše žena. Máte jí co nejdřív zavolat. Prý je to naléhavé. Ralph.
Kdyby byl správce tělocvičny co k čemu, vyšel by ven a houkl na mě! pomyslel si David nasupeně. Navolil příslušný číselný kód a otevřel skříňku. Když prohledal kalhoty a našel drobné, rozběhl se k telefonnímu automatu na zdi a vhodil do něj minci. Byl tak vynervovaný, že se mu třásla ruka. Pak mu došlo proč. Marie nikdy nepoužívala slůvko »naléhavé«. Takovým slovům se vyhýbala.
"Haló?"
"Co se děje?"
"Myslela jsem si, že tam budeš," řekla jeho žena. "Užíváš Moův zázračný lék, viď? Ten, co zaručeně zabírá, pokud z něj člověk nedostane infarkt."
"Co se děje?"
"Davide, pojď domů. Někdo tady na tebe čeká. Rychle, miláčku."

Náměstek ministra zahraničí Edward McAllister se představil velice stručně. Zmínil přitom ovšem jistá fakta, jimiž dal Webbovi na vědomí, že nepatří mezi nižší šarže ministerstva. Svou důležitost však ani nijak nezveličoval. Byl to sebejistý úředník, přesvědčený, že jeho odbornost přežije všechny změny vlád.
"Jestli chcete, pane Webbe, naše záležitost může počkat, než se převléknete do něčeho pohodlnějšího."
David měl na sobě stále propocené trenýrky a tričko. V šatně jen shrábl ze skříňky oblečení a vyběhl rovnou k autu. "To sotva," vydechl. "Naše záležitost může jen těžko počkat, když jste, odkud jste, pane McAllistere."
"Posaď se, Davide." Marie Saint Jacquesová-Webbová vešla do obývacího pokoje se dvěma ručníky v rukou. "Vy také, pane McAllistere." Když oba muži usedli naproti sobě u vyhaslého krbu, podala Webbovi ručník. Pak si stoupla za něj a druhým ručníkem mu otírala krk a ramena. Světlo stolní lampičky zvýrazňovalo načervenalý odstín jejích kaštanových vlasů, krásná tvář však byla skrytá ve stínu. Oči mířily na muže z ministerstva zahraničí. "Pokračujte, prosím. Jak jsme se dohodli, mám povolení vlády, že mohu vyslechnout, co řeknete."
"Někdo o tom snad pochyboval?" zeptal se David, vzhlédl k ní a poté se podíval na hosta. Nezastíral nepřátelský postoj.
"Ale vůbec ne," odvětil McAllister a usmál se - unaveně, avšak upřímně. "Kdo četl o zásluhách vaší ženy, nedovolil by si ji obcházet. Dokázala víc, než mnozí jiní."
"Přesně tak," přitakal Webb. "Ale to jsou jen řečičky."
"Ale no tak, Davide, nebuď protivný."
"Promiňte. Ona má pravdu," pokusil se Webb o úsměv. Neúspěšně. "Asi bych se měl zbavit předsudků, že?"
"Řekl bych, že na ně máte svaté právo," pravil náměstek ministra. "Vím, že bych je na vašem místě měl taky. Přestože máme velice podobnou minulost - také jsem řadu let sloužil na Dálném východě -, nikdo by mě nepověřil takovým úkolem jako vás. Nikdy bych nezvládl to, co vy."
"Já asi taky ne."

"To bych netvrdil. Bůh ví, že chyba nebyla ve vás."
"Jste velice laskav. Neurazte se, ale z přemíry laskavosti od člověka jako vy jsem nervózní."
"Pak mi dovolte, abych přešel rovnou k věci. Souhlasíte?"
"Jak je libo."
"A doufám, že vůči mně zas takové předsudky nemáte. Já nejsem váš nepřítel, pane Webbe. Chci být váš přítel. Můžu zatahat za nitky a pomoci vám. Ochránit vás."
"Před čím?"
"Před něčím, co nikdy nikoho nenapadlo."
"To jsem zvědav."
"Od teď za půl hodiny bude vaše ochranka zdvojnásobena," zadíval se McAllister upřeně Davidovi do očí. "To je mé rozhodnutí, a když si budu myslet, že je to potřeba, tak ji klidně zečtyřnásobím. Každý příchozí musí počítat s důkladnou prohlídkou, okolí bude každou hodinu kontrolováno. Rotující stráže už nebudou jen součástí krajiny. Nebude jim stačit, že vás vidí, ale samy budou velice dobře viditelné. Budou velmi nápadné a doufám, že z nich půjde strach."
"Ježíšikriste!" nadskočil Webb na židli. "Carlos!"
"To si nemyslíme," pravil muž z ministerstva zahraničí a zavrtěl hlavou. "Carlose vyloučit nemůžeme, ale je to velice nepravděpodobné."
"Co?" David přikývl. "No jasně. Kdyby to byl Šakal, vaši lidé by byli všude kolem a mimo dohled. Nechali byste ho, aby po mně šel, a pak byste ho sebrali. A kdybych to náhodou nepřežil, je to pro vás přijatelná cena."
"Pro mě ne. Nemusíte mi věřit, ale myslím to vážně."
"Díky, ale o co tedy jde?"
"Někdo se dostal k vašemu spisu - tedy napadl spis Treadstone."
"Napadl? Neoprávněné vyzrazení?"
"Nejdřív ne. Oprávnění bylo vydáno, protože vznikla kritická situace - a svým způsobem jsme neměli na vybranou. Jenže pak se všechno zvrtlo a teď máme obavy. O vás."
"Tohle mi prosím vás vysvětlete. Kdo ten spis vzal?"
"Jeden člověk zevnitř. Vysoce postavený. Měl ty nejlepší reference, nikdo je nemohl zpochybnit."
"Kdo to byl?"
"Člen britské MI6 působící v Hongkongu. Člověk, na kterého se CIA dlouhá léta spoléhala. Přiletěl do Washingtonu, zašel přímo za svým hlavním styčným důstojníkem ze CIA a požádal ho o všechno, co mají na Jasona Boumea. Tvrdil, že v oblasti vypukla krize, která je přímým důsledkem projektu Treadstone. Taky dal jasně najevo, že jestli si má britská rozvědka dál vyměňovat citlivé informace s americkou, bylo by podle něj nejlepší, aby byl jeho požadavek bez průtahů splněn."
"Musel udat zatraceně dobrý důvod."
"Taky že udal," odmlčel se McAllister nervózně, zamrkal a nataženými prsty se poškrábal na čele. "Poslouchám."
"Jason Bourne se vrátil," řekl McAllister tiše. "Znovu zabíjel. V Kowloonu."
Marie zalapala po dechu, stiskla Davidovi pravé rameno a v náhlém tichu zírala na člověka z ministerstva zahraničí. Z velkých hnědých očí čišela směsice zlosti a strachu. Webb nehnul brvou. Díval se na McAllistera způsobem, jímž si člověk prohlíží kobru.
"Co to sakra plácáte?" zašeptal, vzápětí však zvýšil hlas. "Jason Bourne - tamten Jason Bourne - už neexistuje. A ani neexistoval!"
"To víme my dva, ale v Asii je jeho legenda pořád velice živá. Vytvořil jste ji vy, pane Webbe - podle mého názoru naprosto skvěle."
"Vaše názory mě nezajímají, pane McAllistere," zpražil ho David, odsunul Mariinu ruku a vstal z křesla. "Na čem ten agent MI6 pracuje? Kolik mu je? Jaký má faktor stability, jaké má výsledky? Určitě jste ho důkladně proklepli."
"To jsme pochopitelně udělali a nic podezřelého jsme nenašli. Londýn potvrdil jeho vynikající služební výsledky, současné pracovní zařazení i informace, s nimiž za námi přišel. Jako šéfa pobočky MI6 v Hongkongu ho požádala o pomoc kowloonská policie, která má strach z výbuchu násilností. Postavilo se

za něj samotné britské ministerstvo zahraničí."
"Houby!" zařval Webb a zavrtěl hlavou. Pak poněkud ztišil hlas. "Pracuje pro druhou stranu, pane McAllistere! Někdo mu za ten spis nabídl balík peněz. Použil jedinou lež, která mohla zabrat, a vy všichni jste mu ji zbaštili!"
"Obávám se, že to není lež - on to tak aspoň nebral. On těm důkazům věřil a Londýn jim věří také. Nějaký Jason Bourne se do Asie skutečně vrátil."
"A co kdybych vám řekl, že by to nebylo poprvé, kdy ústřední orgány podvedl člověk, který dostává za hodně práce málo peněz! Všechny ty roky plné nebezpečí a nic z toho. Tak se rozhodne využít příležitost, která ho zajistí na celý život. V našem případě šlo o ten spis."
"I kdyby, moc si tím nepomohl. Je mrtvý."
"Co...?"
"Předevčírem večer byl zastřelen ve své kanceláři v Kowloonu. Hodinu po příletu do Hongkongu."
"Do hajzlu, to snad ne!" vykřikl zoufalý David. "Přeběhlík si přece musí krýt záda. Vyšťourá něco na svého chlebodárce a oznámí mu, že jestli se s ním něco stane, dostane se to do správných rukou. Je to jeho pojistka, jeho jediná pojistka."
"On byl čistý," trval na svém muž z ministerstva zahraničí.
"Nebo hloupý," poznamenal Webb.
"To si nemyslíme."
"A co si tedy myslíte?"
"Že sledoval mimořádný vývoj, který mohl vést k výbuchu násilí v celém podsvětí Hongkongu a Macaa. Organizovaný zločin náhle ztrácí veškerou organizovanost, podobně jako ve válkách tajných čínských spolků ve dvacátých a třicátých letech. Mrtvoly se hromadí. Soupeřící gangy vyvolávají nepokoje. Z nábřeží se stávají bojiště. Vybuchují skladiště a dokonce i nákladní lodě, ať už ze msty, nebo s cílem zlikvidovat konkurenci. Někdy k tomu stačí jen pár znepřátelených frakcí - a Jason Bourne v pozadí."
"Ale protože žádný Jason Bourne neexistuje, je to práce pro policii! Ne pro MI6."
"Pan McAllíster před chvílí řekl, že toho člověka požádala o pomoc honkongská policie," vložila se do hovoru Marie a probodla ministrova náměstka pohledem. "MI6 s tím zřejmě souhlasila. Proč?"
"Je to věc policie!" vyštěkl David neoblomně. Dýchal čím dál rychleji.
"Jason Bourne nebyl výmyslem policejních úřadů," řekla Marie a postavila se vedle manžela. "Stvořila ho americká rozvědka prostřednictvím ministerstva zahraničí. Ale mám dojem, že MI6 se do toho vložila z daleko naléhavějšího důvodu, než aby našla nějakého zabijáka, který se vydává za Jasona Bournea. Nemám pravdu, pane McAllistere?"
"Máte, paní Webbová. Z daleko naléhavějšího důvodu. V posledních dvou dnech o tom diskutujeme a několik členů našeho odboru napadlo, že to pochopíte líp než my. Můžeme to nazvat třeba ekonomickým problémem, jenž by mohl vést k vážným politickým otřesům nejen v Hongkongu, ale po celém světě. Byla jste velice uznávaná ekonomka kanadské vlády. Radila jste kanadským velvyslancům a delegacím v různých částech světa."
"Vy dva," rozčílil se Webb. "Nechtěli byste to laskavě vysvětlit člověku, který tady vydělává na živobytí?"
"Nemůžeme dovolit rozvrat trhu v Hongkongu, a to i přesto -nebo možná právě proto -, že jde o černý trh. Rozvrat provázený násilím budí dojem vládní nestability, jestli ne mnohem hlubší krize. Teď není vhodná doba na to přidávat expanzionistům v rudé Číně další munici."
"Nechtěl byste nám to vysvětlit?"
"Smlouva o roce 1997," odvětila Marie tiše. "Nájem vyprší zhruba za deset let, a proto se s Pekingem uzavřely nové dohody. Přesto jsou všichni nervózní. Všechno je na vodě a nikdo radši s lodí moc nehoupe. Klid a bezvětří, o to tady jde."
David se na ni podíval. Poté se opět zaměřil na McAllistera a přikývl. "Jasně. Četl jsem noviny i časopisy... ale tohle není zrovna můj obor."
"Můj manžel má jiné zájmy," vysvětlila Marie McAllisterovi.
"Studuje lidi a jejich kultury."
"Přesně tak," souhlasil Webb. "A co dál?"

"Já se zase zajímám o peníze a jejich neustálý koloběh - o růst, o trhy a jejich kolísání. O stabilitu či její opak. A Hongkong, to jsou především peníze. S ničím jiným prakticky obchodovat nemůže. Bez peněz by ani neměl důvod k existenci. Zhroutilo by se celé jeho hospodářství. Bez vody poběží čerpadlo naprázdno."
"Když narušíte stabilitu, vznikne chaos," dodal McAllister. "A to bude vhodná záminka pro staré čínské válečníky. Lidová republika vpochoduje do Hongkongu, aby chaosu zabránila a potlačila vzbouřence. Nezbude nic. Jen nemotorný obr, který se bude chovat v celé kolonii i na Nových územích jako slon v porcelánu. Chladnější hlavy v Pekingu podlehnou bojovnějším živlům, které si chtějí zachovat tvář za pomoci vojenského ovládnutí. Banky se zhroutí a obchod Dálného východu se ocitne v troskách. Chaos."
"Tohle by Čína udělala?"
"Hongkong, Kowloon, Macao a všechna teritoria jsou součástí jejich takzvané »velké země pod nebesy«. Dokonce i v Čínských dohodách to tak stojí. Je to jeden celek a Asiaté nestrpí neposlušné dítě, to přece víte."
"Chcete mi říct, že tohle může dokázat jeden člověk, který se vydává za Jasona Boumea? Že může takovou krizi vyvolat? Nevěřím vám!
"Je to katastrofický scénář, ale stát by se to mohlo. Víte, jde s ním ten mýtus a ten působí přímo hypnoticky. Připisují se mu mnohé vraždy, třeba jen proto, aby se odvrátila pozornost od skutečných zabijáků - pravicových i levicových extremistů, kteří si přivlastňují Bourneovu vražednou image. Když to tak vezmete, přesně takhle přece vznikl mýtus sám. Kdykoli zavraždili v jižní Číně někoho důležitého, vy jste se jako Jason Bourne postaral, abyste sám slízl smetanu. Po dvou letech už jste byl smutně proslulý, i když jste ve skutečnosti zabil jediného člověka, opilého informátora z Macaa, který se vás pokusil uškrtit."
"Na to si nevzpomínám," hlesl David.
Muž z ministerstva chápavě přikývl. "Ano, slyšel jsem. Ale je vám přece jasné, že když je vraždám přisuzován politický motiv a jejich obětí se stanou významné osoby - řekněme místodržitel trůnu, vyjednavač Čínské lidové republiky nebo někdo podobný -, celá kolonie je vzhůru nohama." McAllister se odmlčel a zavrtěl hlavou, unaveně a odmítavě. "Nicméně, to je náš problém, nikoli váš, a můžu vás ujistit, že na něm pracují ti nejlepší agenti. Váš problém jste vy sám, pane Webbe. A svědomí mi říká, že je to taky moje věc. Musíte mít ochranu."
"Ten spis," konstatovala Marie ledově, "jste neměli nikomu dávat."
"Neměli jsme na vybranou. Úzce spolupracujeme s Brity a museli jsme dokázat, že projekt Treadstone definitivně skončil. Že se váš manžel nachází tisíce kilometrů od Hongkongu."
"Vy jste jim řekli, kde je?" vykřikla Webbova žena. "Jakým právem?"
"Neměli jsme na vybranou," zopakoval jí McAllister a opět se podrbal na čele. "V jistých krizových případech musíme spolupracovat. To určitě chápete."
"Ale nechápu, proč vůbec existuje nějaký spis na mého manžela!" vyhrkla rozlícená Marie. "Vždyť to bylo přísně tajné!"
"Špionážní operace financuje Kongres, takže to bylo nutné. Takový je zákon."
"Běžte s tím někam!" vmetl mu David nasupeně. "Když o mně máte tak dobré informace, určitě taky víte, odkud jsem se vzal. Řekněte mi, kde jsou všechny ty záznamy o Meduse?"
"Na to vám nemůžu odpovědět," odvětil McAllister.
"Právě jste to udělal," řekl Webb.
"Doktor Panov vás prosil, abyste všechny záznamy o Treadstonu zničili," naléhala Marie. "Nebo abyste aspoň používali falešná jména, ale vy jste neudělali ani to. Co vy jste to vůbec za lidi?"
"Se vším souhlasím!" řekl McAllister s překvapivým důrazem. "Mrzí mě to, paní Webbová. Odpusťte mi. Stalo se to ještě před mým nástupem... Štve mě to stejně jako vás. Možná máte pravdu a žádný spis neměl nikdy existovat. Existují způsoby, jak..."
"Kecy," uťal jej David dutým hlasem. "Je to součást dalšího plánu, další pasti. Chcete Carlose a je vám fuk, jak ho dostanete."
"Mně to není fuk, pane Webbe, ale nemusíte mi věřit. Co je mně a odboru Dálného východu do Šakala?

Je to evropský problém."
"Chcete mi říct, že jsem se tři roky života honil za chlapem, který vůbec nic neznamenal?"
"Ne, to jistě ne. Časy se mění a s nimi i pohled na věc. Někdy je to všechno marnost nad marnost."
"Ježíšikriste!"
"Klid, Davide," řekla Marie a krátce zaměřila pozornost na muže z ministerstva. Seděl bledý v křesle a rukama svíral opěradla. "Všichni bychom se měli uklidnit." Pak se zadívala do očí svému manželovi. "Dneska odpoledne se něco stalo, že?"
"Povím ti to pak."
"Jistě." Marie pohlédla na McAllistera. David se zabořil do křesla. Jeho unavená tvář plná vrásek vypadala starší než před pár minutami. "Všechno, co jste nám řekl, k něčemu směřuje, viďte," vytkla muži z ministerstva zahraničí. "Máte na srdci něco jiného."
"Ano, a není to pro mě lehké. Nezapomínejte, prosím vás, že jsem teprve nedávno prošel prověrkou pro práci s tajnými materiály pana Webba."
"Včetně jeho ženy a dětí v Kambodži?"
"Ano."
"Tak ven s tím, prosím vás."
McAllister znovu natáhl své útlé prsty a nervózně si mnul čelo. "Z toho, co jsme zjistili - a co nám Londýn potvrdil před pěti hodinami - vyplývá, že váš manžel může být cíl. Někdo ho chce zabít."
"Ale ne Carlos. Ne Šakal," deklamoval Webb naléhavě.
"Ne. Aspoň v tom nevidíme žádnou souvislost."
"A co vidíte?" zeptala se Marie a posadila se na opěradlo Davidova křesla. "Co jste zjistili?"
"Ten důstojník MI6 v Kowloonu měl v kanceláři spoustu choulostivých dokumentů, které by se daly v Hongkongu dobře zpeněžit. Zmizel však pouze spis Treadstone - spis na Jasona Bournea. To nám potvrdil Londýn. Je to jako by vyslali signál: chceme Jasona Bournea, nikoho jiného."
"Ale proč?" zvolala Marie a stiskla Davidovi zápěstí.
"Protože někdo přišel o život," odvětil Webb tiše. "A někdo jiný si chce vyřídit účty."
"Na tom právě pracujeme," přitakal McAllister a přikývl. "Už jsme udělali nějaké pokroky."
"Koho zabili?"
"Než odpovím, měl byste vědět, že máme v ruce jen to, co sami vyšťourali naši lidé v Hongkongu. Zkrátka a dobře, jsou to spekulace. Nemáme žádný důkaz."
"Co myslíte tím ‚sami'? Kde byli sakra Britové? Dali jste jim spis Treadstonu!"
"Protože oni nám dali důkaz, že nějaký člověk zabil jménem výtvoru Treadstonu, tedy našeho výtvoru. Zkrátka vaším jménem. Nechtěli prozradit zdroj MI6, ale my bychom jim také nesdělovali své kontakty. Naši lidé pracovali ve dne v noci, probírali všechny možnosti a snažili se vypátrat hlavní zdroje toho mrtvého z MI6. Vycházeli z předpokladu, že jeden z nich má na svědomí jeho smrt. V Macau narazili na nějaké zvěsti, jenže se ukázalo, že jde o víc."
"Znovu se ptám," řekl Webb. "Koho zabili?"
"Jednu ženu," odvětil muž z ministerstva zahraničí. "Manželku honkongského bankéře Jao Minga. Taipana, jehož banka tvoří jen zlomek jeho bohatství. Má tak obrovský majetek, že mu Peking znovu otevřel náruč a přivítal ho jako investora a poradce. Je vlivný, mocný a nedostupný."
"Jak se to stalo?"
"Nebylo to nic hezkého, ani neobvyklého. Jeho žena byla bezvýznamná herečka, která se objevovala v řadě lokálních filmů. Byla o dost mladší než její manžel a věrná - s odpuštěním - asi jako jelen v říji."
"Prosím vás," řekla Marie, "pokračujte."
"On se na to ale díval jinak. Byla to jeho mladá nádherná trofej. Patřila ke společenské smetánce kolonie, což taky kazí charakter. Jeden víkend je to hazardní hra o vysoké sázky v Macau, příští zase dostihy v Singapuru nebo výlet letadlem do Pescadores, na ruskou ruletu v zapadlých opiových doupatech. Muži tam sedí proti sobě u stolů, otáčejí válci revolverů a míří na sebe. Ostatní sázejí tisícovky na to, kdo nepřežije. A k tomu všemu si ještě připočtěte běžné užívání drog. Její poslední milenec byl distributor. Měl dodavatele v Kuang-čou, tedy v Kantonu, a jeho vodní trasy vedly nahoru přes Hluboký záliv, východně od hranice Lok Ma Čchau."

"Podle hlášení je to široká vodní cesta se spoustou dopravy," přerušil ho Webb. "Proč se vaši lidé zaměřili zrovna na něj - a na jeho obchody?"
"Protože jeho obchody, jak tomu výstižně říkáte, se rychle stávaly jedinými ve městě i na té dálnici. Systematicky likvidoval své konkurenty, podplácel čínské námořní hlídky, aby potápěly jejich lodě a zbavily se posádek. Zřejmě to bylo velice účinné. Moře vyplavilo do bahnitých mělčin a břehů řek spoustu těl prostřílených jak řešeto. Gangy mezi sebou začaly válčit a distributor - milenec mladé manželky - dostal cejch. Byl odsouzen k popravě."
"Za daných okolností si tu možnost musel uvědomovat. Určitě se obklopil houfem goril."
"Zase máte pravdu. A taková bezpečnostní opatření si žádají schopnosti legendy. Jeho nepřátelé tu legendu najali."
"Bourne," zašeptal David, zatřásl hlavou a zavřel oči.
"Ano," přitakal McAllister. "Před dvěma týdny toho drogového dealera a ženu Jao Minga zastřelili v posteli v hotelu Lisabon v Macau. Nebyla to hezká podívaná. Jejich těla byla skoro k nepoznání. Jako vražedná zbraň posloužil samopal Uzi. Incident byl utajen. Policejní i vládní úředníci dostali velké úplatky - z taipanových peněz."
"Nechte mě hádat," řekl Webb monotónním hlasem. "Ten Uzi byl totožný se zbraní použitou při minulé vraždě připsané Bourneovi."
"Dotyčná zbraň zůstala ležet před zasedací místností v jednom kabaretu v Tsim Ša Tsui v Kowloonu. V místnosti se našlo pět mrtvol. Tři z nich patřily bohatým honkongským podnikatelům. Britové to nechtějí podrobně rozvádět - jen nám ukázali pár velice názorných fotografií."
"Ten taipan Jao Ming," řekl David, "manžel té herečky. On je spojení, které vaši lidi našli, že?"
"Zjistili, že byl jedním ze zdrojů MI6. Díky svým konexím v Pekingu se stal důležitým informátorem rozvědky. Byl k nezaplacení."
"Pak mu ovšem zavraždili jeho milovanou mladou ženu..."
"Řekl bych spíš milovanou trofej," přerušil ho McAllister. "Sebrali mu jeho trofej."
"Jistě," řekl Webb. "Trofej je daleko důležitější než manželka."
"Prožil jsem na Dálném východě dlouhé roky. Mají tam na to jedno rčení - myslím, že v mandarínštině, ale nemůžu si vzpomenout."
"Žen jou tia-kian," řekl David. "Muž si musí pěstovat pověst, nebo tak nějak."
"Ano, myslím, že je to ono."
"Pro naše účely to stačí. Takže zdrcený taipan vyhledá toho chlápka z MI6 a řekne mu, aby sehnal spis Jasona Bournea, vraha, který zabil jeho ženu - jeho trofej. V opačném případě by už britská rozvědka nemusela dostat žádné další informace od jeho zdrojů v Pekingu."
"Takhle si to naši vyložili. Agent má ovšem smůlu a musí zemřít, protože Jao Ming si nemůže dovolit, aby ho někdo byť jen vzdáleně spojoval s Bournem. Taipan musí zůstat nedostupný a nedotknutelný. Chce pomstu, ale nebude riskovat prozrazení."
"Co na to Britové?" zeptala se Marie.
"Celkem nepokrytě si myjí ruce. Londýn se vyjádřil bez obalu. Podělali jsme Treadstone a oni nechtějí, abychom se v téhle citlivé době montovali do Hongkongu."
"Jak reagovali na Jao Minga?" zadíval se Webb upřeně na náměstka ministra zahraničí.
"Když jsem vyslovil jeho jméno, tak říkali, že je to vyloučeno. Ve skutečnosti je to překvapilo, ale postoj nezměnili. Akorát dostali ještě větší zlost."
"Je nedotknutelný," řekl David.
"Nejspíš ho chtějí využívat dál."
"I přesto, co udělal?" vyhrkla Marie. "Co možná udělal a co by mohl udělat mému manželovi?"
"Je to jiný svět," řekl McAllister tiše.
"Vy jste s nimi přece spolupracovali..."
"Museli jsme," přerušil ji náměstek.
"Tak trvejte na tom, aby oni spolupracovali s vámi. Vyžadujte to od nich."
"To by zase oni mohli vyžadovat jiné věci od nás. Nejde to."
"Jste lháři!" odvrátila Marie znechuceně hlavu.

"Já vám nelhal, paní Webbová."
"Proč jen vám nevěřím, pane McAllistere?" zeptal se David.
"Nejspíš proto, že nemůžete věřit své vládě, pane Webbe, a máte k tomu velmi dobrý důvod. Mohu vám jen říct, že já se řídím svým svědomím. Věřte tomu, nebo ne - věřte mi, nebo ne -, ale zatím se postarám, abyste byl v bezpečí."
"Díváte se na mě nějak divně. Proč?"
"Víte, v podobné situaci jsem nikdy nebyl."
Ozval se zvonek u dveří. Marie při tom zvuku zavrtěla hlavou, vstala a rychle přešla pokojem do předsíně. Otevřela dveře. Na okamžik přestala dýchat a jen bezmocně zírala. Na prahu vedle sebe stáli dva muži s plastikovými průkazy v rukou. V horní části obou průkazů se skvěl stříbrný odznak s vystupující orlicí, v níž se odrážela světla verandy. Za nimi stál u chodníku tmavý vůz. Uvnitř bylo vidět siluety dalších mužů a záře zapálené cigarety - další muži, další stráže. Chtělo se jí křičet, ale ovládla se.

Edward McAllister nastoupil na místo spolujezdce do svého vlastního vozu ministerstva zahraničí a podíval se skrz zavřené okno na Davida Webba na zápraží. Bývalý Jason Bourne nehnutě upíral zrak na odjíždějícího hosta.
"Jeďte," řekl McAllister řidiči. Byl to muž podobného věku, avšak s pleší a s brýlemi ze želvoviny, které rozbíjely prostor mezi jeho nosem a vysokým čelem.
Auto vyrazilo kupředu. Řidič ostražitě sledoval podivnou úzkou alej, kterou dělil pouze blok domů od kamenité pláže v malém městě státu Maine. Několik minut ani jeden z mužů nepromluvil. Šofér se nakonec zeptal: "Jak to šlo?"
"Šlo?" odvětil státní úředník. "Velvyslanec by nejspíš řekl: ‚Všechny figurky jsou na svých místech'. Základy jsou na světě, logická konstrukce také. Misionářská práce úspěšně skončila."
"To rád slyším."
"Vážně? Tak to jsem taky rád." McAllister zvedl roztřesenou pravou ruku a útlými prsty si mnul spánek.
"Ne, já vůbec nejsem rád!" vyhrkl náhle. "Je mi z toho nanic!"
"Promiňte, ale..."
"A když už mluvíme o misionářské práci, já jsem křesťan. Chci říct, že věřím v Boha - nedávám to okázale najevo, necítím se jako znovuzrozený, neučím v nedělní škole ani si neklekám do uličky, ale opravdově věřím. Dvakrát za měsíc chodíme se ženou do episkopálního kostela, moji dva synové jsou ministranti. Dávám příspěvky, protože sám chci. Dokážete to pochopit?"
"Jasně. Já to takhle necítím, ale rozumím vám."
"Ale já právě vyšel z domu. toho člověka!"
"No tak, klídek. O co jde?"
McAllister zíral před sebe. Po tváři se mu míhaly stíny od světlometů protijedoucích aut. "Kéž se Bůh smiluje nad mojí duší," zašeptal.
4

Temnotou se náhle rozlehly výkřiky. Sílící změť ječících hlasů se blížila k nim. Pak je pohltil proud běžících lidí. Křičeli a tváře měli zkřivené rozčilením. Webb padl na kolena, oběma rukama si co nejdůkladněji zakryl obličej i krk a divoce škubal rameny sem a tam. Snažil se čelit útoku tím, že ze sebe udělá pohyblivý cíl. Tmavé šaty znamenaly ve stínu výhodu, kdyby však vypukla bezhlavá kanonáda, odnesl by to přinejmenším jeden z jeho strážců a k ničemu by mu nebyly. Zabijáci však vždycky nevolí jen kulky. Existují také šipky -smrtící jedové střely z tlakových zbraní, které zasáhnou nechráněnou kůži a přinášejí smrt během několika minut. Nebo sekund.
Čísi ruka ho chytila za rameno! Prudce se otočil, vymrštil paži, vymanil se ze sevření, udělal úkrok doleva a přikrčil se jako šelma.
"Jste v pohodě, profesore?" zeptal se strážný po Webbově pravici a usmíval se ve světle jeho baterky.
"Co? Co se stalo?"

"No, není to paráda?" křikl strážný po jeho levici a přistoupil k Davidovi, když se napřímil.
"Co?"
"Mladí s takovým elánem. Radost pohledět."
Bylo po všem. Na univerzitním nádvoří znovu zavládl klid. V dálce mezi kamennými budovami před hřišti a vysokoškolským stadionem bylo vidět oheň. Jeho plameny probleskovaly prázdnými ochozy. Fotbalové utkání právě vrcholilo a jeho strážci se smáli.
"A co vy, profesore?" pokračoval muž nalevo. "Cítíte se už líp, když nás tady máte?"
Bylo po všem. Šílenství, které si sám připravil, skončilo. Opravdu? Proč mu tedy tak bušilo v hrudníku? Proč byl tak zmatený a vyděšený? Něco se mu nezdálo.
"Proč jen mi celá tahle vojenská paráda leze krkem?" řekl David nad hrnkem ranní kávy v jídelním výklenku jejich pronajatého viktoriánského domu.
"Chybějí ti procházky po pláži," nadhodila Marie, nabrala manželovi vařené vejce bez skořápky a položila ho na krajíček chleba. "Sněz to, než si zapáliš."
"Ne, vážně. Štve mě to. Poslední týden jsem jako terč na lajdácky střežené střelnici. Napadlo mě to včera odpoledne."
"Jak to myslíš?" Marie vylila vodu a položila rendlík do dřezu. Nespouštěla z Webba zrak. "Máš kolem sebe šest chlapů, z toho čtyři ‚na křídlech', jak jsi sám říkal, a dva sledují všechno, co se šustne před tebou i za tebou."
"Vojenská paráda."
"Proč tomu tak říkáš?"
"Nevím. Každý je na svém místě a pochoduje podle bubínku. Nevím."
"Něco cítíš?"
"Tak nějak."
"Pověz mi to. Tvoje pocity mi kdysi zachránily život na nábřeží Guisan v Curychu. Chtěla bych si to poslechnout - no možná ani moc nechtěla, ale určitě bych měla."
Webb rozkrojil žloutek vejce na svém krajíci. "Víš, jak lehké by pro někoho bylo - tedy pro někoho, kdo vypadá mladě jako student -, aby se ke mně nepozorovaně přitočil na cestě a trefil mě vzduchovkovou šipkou? Hluk rány by mohl zakrýt zakašláním, nebo smíchem, a já bych měl v krvi sto jednotek strychninu."
"O podobných věcech toho víš mnohem víc než já."
"Jistě. Takhle bych to sám udělal."
"Ne. Takhle by to možná udělal Jason Bourne. Ty ne."
"No dobře, trochu fantazíruju. Ale stejně to platí."
"Co se stalo včera odpoledne?"
Webb si pohrával s vejcem a chlebem na talíři. "Seminář se protáhl jako obvykle. Už se stmívalo. Ochranka nastoupila a šli jsme přes nádvoří směrem k parkovišti. Zrovna se hrál fotbal - naše bezvýznamné družstvo proti jinému bezvýznamnému družstvu. Pro nás to ale byl velmi důležitý zápas. Dav procházel kolem nás čtyř. Mladí běželi k ohni za ochozy, křičeli, zpívali bojové písně a hecovali se. A já si pomyslel, to je ono. Jestli se to stane, tak se to stane právě takhle. Věř mi, na těch pár chvil se ze mě stal Bourne. Skrčil jsem se, udělal jsem úkrok a sledoval všechny kolem sebe. Neměl jsem daleko k panice."
"No a?" řekla Marie, znepokojená náhlým mlčením svého muže.
"Moji takzvaní strážci se rozhlíželi kolem a smáli se. Ti dva vpředu z toho měli vyloženou srandu."
"A to ti vadilo?"
"Instinktivně. Byl jsem snadný terč uprostřed rozbouřeného davu. Napovídaly mi to nervy, mozek ani nemusel."
"Kdo teď mluví?"
"Těžko říct. Já jen vím, že v tom okamžiku jsem ničemu nerozuměl. A po pár vteřinách se stalo něco, co přesně vystihlo moje pocity, které jsem nevyslovil. Chlápek, co byl nalevo za mnou, najednou přišel a povídá něco jako: ‚Není to skvělé - nebo paráda - vidět mládež s takovým elánem? Radost pohledět, co?' Zamumlal jsem nějakou hloupost a on povídá - a teď přesně cituju - ‚A co vy, profesore? Cítíte se

už líp, když nás tady máte?"' David se zadíval na svoji ženu. "Jestli se prý cítím líp!"
"On věděl, co mají za úkol," přerušila ho Marie. "Chránit tě. Určitě to myslel tak, jestli se cítíš bezpečnější."
"Jo? Vážně to tak mysleli? Dav křičících studentů, šero, tmavé postavy, zastíněné tváře... a on se k tomu klidně přidá a směje se -všichni se smějí. Opravdu mě mají chránit?"
"Co jiného?"
"Já nevím. Možná jsem toho jen zažil víc než oni. Možná jen moc přemýšlím. Myslím na McAllistera a na ty jeho oči. Sice občas mrkly, ale jinak mi připadalo, že se dívám do očí leklé ryby. Člověk si do nich mohl vložit, co chtěl - v závislosti na tom, jak se cítí."
"Oznámil ti šokující věc," řekla Marie. Opřela se zády o dřez, založila ruce na prsou a pozorně sledovala svého manžela. "Muselo to na tebe zapůsobit hrozně. Na mě tedy rozhodně zapůsobilo."
"To bude nejspíš ono," přikývl Webb. "Je to ironie. Existuje tolik věcí, na které bych si rád vzpomněl, ale taky strašná spousta věcí, na které bych chtěl zapomenout."
"Co kdybys zavolal McAllisterovi a řekl mu, jaký z toho máš pocit? Máš na něj přímou linku do kanceláře i domů. Mo Panov by ti určitě řekl, abys to udělal."
"Jo, to je fakt." David lhostejně snědl své vejce. ",Jestli existuje způsob, jak se zbavit konkrétní úzkosti, tak to co nejrychleji udělej,' takhle by to řekl."
"Tak ho poslechni."
Webb se usmál zhruba stejně nadšeně jako předtím pozřel vejce. "Možná to udělám, možná ne. Radši bych mu nehlásil latentní, pasivní či snad periodickou paranoiu, nebo jak se tomu sakra nadává. Mo by sem přiletěl a vytloukl by mi mozek z hlavy."
"Když ne on, tak já."
"Ni ši nü-chaj-c'," řekl David. Otřel si ústa papírovým ubrouskem, vstal ze židle a vykročil k ní.
"A copak to znamená, můj záhadný mužíčku a milenče číslo osmdesát sedm?"
"Ty potvůrko. Volně přeloženo to znamená, že jsi malá holčička, ale ne zas tak malá, abych tě nemohl vzít do postele. A tam se s tebou dají dělat jiné věci, než tě bít."
"To všechno se vejde do tak krátké věty?"
"My nemrháme slovy, ale malujeme obrázky... Už musím jít. Dneska ráno přednáším o siamském králi Rámovi druhém a jeho nárocích na malajské státy na začátku devatenáctého století. Je to otrava, ale důležitá. Horší je, že tam mám na stáži jednoho studenta z barmského Moulmeinu, který toho ví nejspíš víc než já."
"Siam?" zeptala se Marie a uchopila ho. "To je Thajsko."
"Ano. Teď je to Thajsko."
"Tvoje žena a děti? Pořád to bolí, Davide?"
Láskyplně se na ni podíval. "Nemůže to tak bolet, když to nedokážu vidět jasně. Někdy doufám, že ani nikdy neuvidím."
"Takhle to vůbec nemyslím. Chci, abys je viděl, slyšel a cítil. A věděl, že já je mám taky ráda."
"Ježíšikriste!" Sevřel ji. Jejich těla splynula v teple, jež patřilo jen jim dvěma.

Linka byla už podruhé obsazená, a tak Webb položil sluchátko a vrátil se ke knize Siam v době panování Rámy III. od W. F. Velly. Chtěl se podívat, jestli měl ten barmský stážista pravdu v otázce sporu Rámy II. se sultánem Kedahu o právo na ostrov Penang. V univerzitním poklidu to byla ojedinělá konfrontace. Moulmein pro něj už neznamenal pagody z Kiplingových básní, přechytralý postgraduální student, který neměl žádnou úctu ke starším a moudřejším - sám Kipling by to jistě pochopil a tvrdě pranýřoval.
Ozvalo se úsečné zaklepání. Dveře jeho kanceláře se otevřely dřív, než David stačil říct »dále«. Byl to jeden z jeho ochránců. Muž, který s ním mluvil včera odpoledne během průvodu před zápasem - v davu a hluku, které mu nahnaly takový strach.
"Nazdárek, profesore."
"Zdravíčko. Vy jste Jim, ne?"
"Ne, Johnny. Ale na tom nesejde. Nečeká se od vás, že si budete pamatovat naše jména."
"Děje se něco?"

"Právě naopak, pane. Zašel jsem se jen rozloučit - za nás všechny, za celou skupinu. Vzduch je čistý a vy jste zase v normálu. Dostali jsme rozkaz hlásit se na Z jedna L."
"Cože?"
"Zní to trochu hloupě, co? Místo ‚Vrátit se do ústředí' se říká Z jedna L, jako by si to nikdo nemohl domyslet."
"Já si to domyslet neumím."
"Základna jedna Langley. Jsme ze CIA, všech šest, ale to asi víte."
"Vy odcházíte? Všichni?"
"Tak nějak."
"Ale já myslel... Myslel jsem, že mi hrozí nebezpečí."
"Vzduch je čistý."
"Nikdo mi to neoznámil. Ani McAllister."
"Promiňte, toho neznám. My máme svoje rozkazy."
"Nemůžete si sem jen tak přijít a bez vysvětlení mi oznámit, že odcházíte! Bylo mi řečeno, že jsem cíl! Že nějaký chlap z Hongkongu chce moji hlavu!"
"No, já nevím, jestli vám to bylo řečeno, nebo jste si to namluvil sám, ale zato vím, že máme zákonný problém A jedna v Newport News. Musíme pro instrukce a pustit se do toho."
"A jedna...? A co já?"
"Pořádně si oddáchněte, profesore. Prý to potřebujete." Muž ze CIA se otočil na podpatku, vyšel ze dveří a zavřel za sebou.
No, já nevím, jestli vám to bylo řečeno, nebo jste si to namluvil sám. A co vy, profesore? Cítíte se už líp, když nás tady máte?
Paráda...? Šaráda!
Kde je McAllisterovo číslo? Kde jenom je? Zatraceně, měl ho dvakrát - jedno doma a jedno v zásuvce psacího stolu. Ne, v peněžence! Našel ho. Když číslo vytáčel, celý se třásl strachem a vztekem.
"Kancelář pana McAllistera," ozval se ženský hlas.
"Myslel jsem, že tohle je jeho soukromá linka. Tak mi to bylo řečeno!"
"Pan McAllister je mimo Washington, pane. V takových případech máme pokyn brát jeho hovory a zapisovat je."
"Zapisovat hovory? Kde je?"
"Nevím, pane. Já jsem jen sekretářka. Většinou volá každý druhý den. Co mu mám vyřídit?"
"To mi nestačí! Jmenuju se Webb. Jason Webb... Ne, David Webb! Musím s ním hned mluvit. Okamžitě!"
"Spojím vás s oddělením, které vyřizuje jeho naléhavé telefonáty..."
Webb praštil sluchátkem. Měl číslo k McAllisterovi domů. Vytočil ho.
"Haló?" Hlas jiné ženy.
"Pana McAllistera, prosím."
"Bohužel tady není. Jestli chcete zanechat jméno a číslo, předám mu to."
"Kdy?"
"No, měl by volat zítra nebo pozítří. Vždycky to tak dělá."
"Musíte mi dát číslo, na kterém je teď, paní McAllisterová...! Předpokládám, že jste paní McAllisterová."
"To bych prosila. Už osmnáct let. A kdo jste vy?"
"Webb. David Webb."
"Ano, ovšem! Edward málokdy mluví o své práci - a ve vašem případě to rozhodně nedělal -, ale říkal mi, že vy a vaše žena jste moc milí lidé. Víte, náš starší syn, který teď přirozeně studuje na soukromé střední škole, má velký zájem o univerzitu, kde učíte. Za poslední rok se jeho známky sice trochu zhoršily a ani zkoušky nedopadly nejlíp, ale on má tak báječně optimistický pohled na život, že by to určitě zvládl..."
"Paní McAllisterová!" uťal ji Webb. "Musím sehnat vašeho manžela! Hned!"
"Je mi hrozně líto, ale to asi nepůjde. Je na Dálném východě a já pochopitelně nemám číslo, kam bych mu tam mohla zatelefonovat. V nutných případech vždycky voláme na ministerstvo."

David zavěsil. Musel telefonicky varovat Marii. Linka už je určitě volná. Obsazovací tón se ozýval už téměř hodinu. S nikým na světě by přitom jeho žena nemluvila po telefonu celou hodinu, ani se svým otcem, matkou či dvěma bratry, kteří všichni bydleli v Kanadě. Měli se velice rádi, ale ona byla individualistka. Nebyla frankofil jako otec, ani domácký typ jako matka, a přestože bratry přímo milovala, jejich venkovsky neotesané chování se jí příčilo. Našla si jiný život ve vysoké ekonomice. Získala doktorát a výnosné zaměstnání u kanadské vlády. A nakonec si vzala Američana.
Quel dommage.
Pořád bylo obsazeno! Sakra, Marie!
Vtom Webb strnul. Celé jeho tělo se na okamžik změnilo v kus ledu. Téměř se nemohl hýbat, ale přesto ze své malé kanceláře vyběhl. Řítil se chodbou takovou rychlostí, že cestou vrazil do tří studentů a jednoho kolegy. Dva odhodil na stěnu, další rychle uskočili. Náhle se choval jako posedlý.
Když dorazil domů, dupl na brzdu. Auto s kvílením zastavilo, Webb vyletěl ze sedadla a rozběhl se po pěšině ke dveřím. Zastavil se a zíral. To, co spatřil, mu vyrazilo dech. Dveře byly otevřené a na jejich tvarované desce byl rudý otisk dlaně - krev.
Webb vběhl dovnitř a zoufale prohledával přízemí. Srážel přitom vše, co se mu připletlo do cesty. Převržený nábytek padal na podlahu, lampy se rozbíjely. Pak vyběhl do prvního patra. Ruce mu zkameněly a každičký jeho nerv číhal na nějaký zvuk či pohyb. Jeho zabijácké instinkty byly zřetelné jako rudé skvrny dole na dveřích. V dané chvíli věděl, že on je ten vrah, on je krvelačné zvíře, které si říká Jason Bourne. Kdyby jeho žena byla nahoře, zabil by každého, kdo by se jí pokusil ublížit - nebo jí už ublížil.
Lehl si na břicho a zatlačil do dveří ložnice.
Ozvala se rána a ve zdi horní chodby se objevila díra. Uder ho odmrštil k protější stěně. Neměl žádnou zbraň, pouze zapalovač. Sáhl do kapes u kalhot pro naškrábané poznámky, které s sebou nosili všichni učitelé, zmačkal je dohromady, otočil se doleva a zažehl zapalovač. Papír okamžitě vzplál. Webb hodil zapálený chomáč co nejdál do ložnice, zády se přitiskl ke zdi, vyškrábal se na nohy a škubl hlavou směrem k dalším dvěma zavřeným dveřím na úzkém horním podlaží. Náhle se s rozběhem vrhl opět na podlahu a odvalil se do stínu.
Nic. Oba pokoje byly prázdné. Jestli tam byl nějaký nepřítel, tak musel být v ložnici. V té chvíli už hořela přikrývka na posteli. Plameny postupně šlehaly čím dál výš ke stropu. Už jen pár vteřin.
Teď!
Vrazil do pokoje, popadl hořící přikrývku a zatočil s ní dokola. Pak se přikrčil a převaloval se po podlaze, až z přikrývky zbyl jen popel. Celou tu dobu čekal ledově chladný zásah do ramene nebo do ruky, ale věděl, že by ho vydržel a nepřítele by zneškodnil. Ježíšikriste! Znovu se z něj stal Jason Bourne!
Nic tam však nebylo. Jeho Marie zmizela. V pokoji našel jen primitivní zařízení se strunou. Spustilo brokovnici, které ho měla zabít v okamžiku, kdy otevře dveře. Udusil plameny, vrhl se ke stolní lampičce a rozsvítil.
Marie! Marie!
Pak to spatřil. Vzkaz ležící na polštáři na její straně postele.
"Žena za ženu, Jasone Bourne. Je raněná, ale ne mrtvá, na rozdíl od té mojí. Víte, kde nás najít, když si dáte pozor a budete mít štěstí. Třeba bychom mohli uzavřít obchod, protože já mám také nepřátele. A když ne, co znamená smrt jedné další dcery?"
Webb zařval a padl do polštářů. Snažil se utišit zuřivost a hrůzu, která mu vycházela z hrdla, a potlačit bolest tepající ve spáncích. Pak se obrátil na záda a zadíval se do stropu. Přemáhala ho strašlivá tupá pasivita. Náhle se mu vybavovaly věci, které si předtím nepamatoval - věci, s nimiž se nikdy nesvěřil ani Morrisi Panovovi. Těla, jež se hroutila pod jeho nožem a padala zasažená kulkami z jeho pistole -nebyly to jen představy, ale skutečné vraždy. Učinily z něj někoho úplně jiného, a to dokonale. Stala se z něj představa sama - muž, jenž neměl existovat. Jenže on musel. Musel přežít - aniž by věděl, kdo vlastně je. A nyní znal oba muže, kteří dřímali v jeho nitru a tvořili celou jeho bytost. Vždycky si pamatoval jen toho jednoho, protože jím chtěl být. Pro tuto chvíli se ovšem musel stát tím druhým - mužem, jenž se mu hnusil.
Jason Bourne vstal z postele a zamířil do šatníku se zamčenou zásuvkou. Sáhl nad sebe a strhl klíč

připevněný páskou ke stropu. Vložil jej do zámku a zásuvku odemkl. Uvnitř se skrývaly dvě rozebrané automatické pistole, čtyři tenké dráty na cívkách, jež se daly ukrýt v dlaních, tři platné pasy na různá jména a šest náloží plastické trhaviny, které by vyhodily do vzduchu několik místností. Klidně by použil všechno. David Webb najde svoji ženu. Jinak se z Jasona Bournea stane terorista, o jakém se nikomu nezdálo ani v těch nejčernějších snech. Bylo mu to úplně jedno. Přišel o příliš mnoho a další ztrátu už by neunesl.
Bourne do sebe zacvakl součásti a zasunul zásobník do druhého automatu. Oba byly připravené. On byl také připravený. Zamířil zpátky k posteli, lehl si a znovu zíral do stropu. Věděl, že všechno klapne do puntíku. Pak začne pátrání. Najde ji - mrtvou nebo živou. Jestli mrtvou, bude zabíjet, zabíjet a zase zabíjet!
Nikdo před ním nepřehne. Na Jasona Bournea si nikdo nepřijde.

5

Ovládal se jen stěží. Dobře věděl, že se nedokáže uklidnit. Rukou svíral automat a hlavou mu neuvěřitelnou rychlostí probíhaly ty nejroztodivnější myšlenky. Nesměl propadnout nečinnosti. Musel vstát a jednat!
Ministerstvo zahraničí. Lidé z ministerstva, které poznal v posledních měsících pobytu v zapadlém a přísně tajném lékařském komplexu ve Virginii. Neodbytní muži, kteří ho vyslýchali jako posedlí a ukazovali mu desítky fotografií, dokud jim Mo Panov nenařídil, aby s tím přestali. Zjistil si jejich jména a zapsal si je. Měl pocit, že se mu možná jednou budou hodit. Vedl ho k tomu jediný důvod: niterná nedůvěra. Podobní lidé se ho jen pár měsíců předtím pokusili zabít. Na jména se jich nikdy nezeptal, ani mu je nikdo nesdělil. Představili se jen jako Harry, Bill či Sam, nejspíš v domnění, že pravá jména by pouze prohloubila zmatek v jeho duši. Nepozorovaně si však přečetl jejich jmenovky, a když odešli, zapsal si jména a uložil papírky do zásuvky prádelníku spolu se svými osobními věcmi. Když za ním přišla Marie, což se dělo každý den, předal jí jména, aby je dobře ukryla v domě.
Později se Marie přiznala, že ho sice poslechla, ale jeho podezření považovala za přehnaná. Myslela si, že dělá z komára velbloud. Ale jednou ráno, jen pár minut po vzrušeném sezení s muži z Washingtonu, ji pak David poprosil, aby okamžitě opustila lékařský komplex, utíkala k autu a zajela do banky, kde měli bezpečnostní schránku. Měla udělat následující: vložit krátký pramínek svých vlasů dolů k levému okraji dvířek bezpečnostní schránky, zamknout ji, vyjít z banky, za dvě hodiny se vrátit a podívat se, jestli tam pořád je.
Nebyl. Pramínek přitom důkladně upevnila, takže nemohl vypadnout, aniž by někdo schránku otevřel. Našla jej na zemi.
"Jaks to věděl?" zeptala se ho.
"Jeden z mých kamarádů vyšetřovatelů se rozpálil a snažil se mě vyprovokovat. Mo nebyl pár minut v místnosti a on mě div neobvinil z falšování a zatajování skutečností. Věděl jsem, že přijdeš, a tak jsem to na něj nahrál. Chtěl jsem se přesvědčit, jak daleko zajdou - jak daleko můžou zajít."
Nic jim nebylo svaté. Tehdy ani teď. Všechno to do sebe až příliš jasně zapadalo. Strážci byli odvoláni. Za vlastní reakce se dočkal jen shovívavého jednání, jako by snad on sám požádal o zesílení ochranky a nestalo se tak na naléhání Edwarda McAllistera. Za pár hodin pak byla unesena Marie, přesně podle scénáře, který důkladně naplánoval nervózní muž s rybíma očima. A teď je tentýž McAllister náhle přes dvacet tisíc kilometrů daleko od bodu nula, který si sám určil. Pracuje snad náměstek pro druhou stranu? Nechal se koupit v Hongkongu? Zradil Washington stejně jako muže, na jehož ochranu přísahal? Co se děje? Ať to bylo jakkoli, mezi všechna zlověstná tajemství patřilo také krycí jméno Medusa. Během výslechů nikdy nepadlo, nikdo se o něm nezmínil. To bylo zarážející. Jako by ta tajná jednotka psychopatů a zabijáků nikdy neexistovala. Její minulost byla vymazána ze záznamů. Ta minulost se ovšem dala vzkřísit. Rozhodl se, že začne právě tím.

Webb vyrazil z ložnice a sešel po schodech do své pracovny, což byla kdysi malá knihovna u vstupní haly starého viktoriánského domu. Posadil se za stůl, otevřel spodní zásuvku a vyndal z ní několik zápisníků a různé papíry. Pak vzal mosazný nůž na dopisy a vypáčil falešné dno zásuvky. Na spodní dřevěné desce ležely další papíry. Byla to sbírka mlhavých útržkovitých vzpomínek, většinou ohromujících. Obrazů, jež ho přepadaly v kteroukoli denní či noční hodinu. Stránky vytržené z notýsků a vystřižené kousky dopisních papírů, na něž si chvatně poznamenal slova, která se mu honila hlavou. Spousta bolestných vzpomínek často tak děsivých, že se s nimi nemohl svěřit ani Marii. Bál se, že by se jeho žena nevyrovnala s krutou pravdou o Jasonu Bourneovi. Mezi těmi tajnostmi byla také jména expertů na přísně tajné operace, kteří ho tak důkladně vyslýchali ve Virginii.
Davidovy oči náhle spočinuly na neforemné velkorážné zbrani na kraji stolu. Uvědomil si, že ji předtím sevřel a bezděčně odnesl z ložnice. Chvíli na ni zíral, pak zvedl sluchátko. Byl to začátek té nejmučivější hodiny jeho života, během níž se mu Marie každým okamžikem čím dál víc vzdalovala.
První dva telefony vzaly ženy nebo milenky. Když se představil, muži, jimž se snažil dovolat, náhle nebyli doma. Stále byl nedotknutelný! Bez povolení se k němu nesměli přiblížit. Sakra, měl to vědět!
"Haló?"
"Dovolal jsem se k Lanierovým?"
"Ano."
"Prosil bych Williama Laniera. Řekněte mu, že je to naléhavé, jde o stav pohotovosti šestnáct set. Jsem z ministerstva zahraničí, Thompson se jmenuji."
"Okamžik," řekla znepokojená žena.
"Kdo volá?" zeptal se mužský hlas.
"Tady David Webb. Vzpomínáte si na Jasona Bournea, nebo ne?"
"Webb?" následovala odmlka, během níž byl slyšet jen Lanierův dech. "Proč jste se představil jako Thompson? Proč jste říkal, že jde o rozkaz k pohotovosti od Bílého domu?"
"Napadlo mě, že byste se mnou možná jinak nemluvil. Mezi těch pár věcí, které jsem nezapomněl, patří i to, že s jistými lidmi nenavazujete kontakt bez povolení. Jsou tabu. Zkrátka nahlásíte pokus o spojení."
"Pak si asi také pamatujete, že je velice nezvyklé volat někomu jako jsem já na domácí telefon."
"Domácí telefon? Tak vy už ani nesmíte telefonovat z domova?"
"Vy dobře víte, jak to myslím."
"Říkal jsem, že je to naléhavé."
"Se mnou to nemá co dělat," zaprotestoval Lanier. "Vy jste pro mě jen jeden mrtvý spis v kanceláři..."
"Takže já jsem na odpis?" přerušil ho David.
"To jsem neřekl," odsekl muž z tajných operací. "Myslel jsem to tak, že vás nemám v plánu a platí zásada nevměšovat se do práce druhých."
"Jakých druhých?" zeptal se Webb ostře.
"Jak to mám sakra vědět?"
"Takže vás nezajímá, co vám chci říct?"
"Je jedno, jestli mě to zajímá, nebo ne. Nemám vás na seznamu a to mi stačí. Jestli máte něco na srdci, zavolejte oprávněný kontakt."
"Zkoušel jsem to. Jeho žena řekla, že je na Dálném východě."
"Tak zkuste zavolat do kanceláře. Někdo váš požadavek zpracuje."
"To vím, jenže já nechci, aby mě někdo zpracovával. Chci mluvit s někým, koho znám, a to jste vy, Bille. Vzpomínáte? Ve Virginii jste se jmenoval ‚Bill', tak jsem vám měl říkat. Tenkrát vás sakramentsky zajímalo, co povídám."
"Tenkrát bylo tenkrát a teď je teď. Podívejte, Webbe, já vám nemůžu pomoct, protože vám nesmím radit. Ať mi řeknete, co chcete, nemůžu na to reagovat. K jednání s vámi nemám oprávnění - už přes rok. Váš kontakt ho má. Můžete se s ním spojit. Zavolejte znovu na ministerstvo. Já zavěšuju."
"Medusa," zašeptal David, "Slyšíte mě, Laniere? Medusa!"
"Jaká medúza? Snažíte se mi něco naznačit?"
"Já to všechno prásknu, rozumíte? Prozradím celý to nechutný svinstvo, jestli se nedozvím odpověď na několik otázek!"

"Co kdybyste si radši dal požadavek?" řekl muž z tajných operací chladně. "Nebo si šel lehnout do nemocnice." Vtom se ozvalo cvaknutí. Zpocený David zavěsil sluchátko.
Lanier o Meduse nevěděl. Kdyby ano, zůstal by na drátě a snažil by se zjistit co nejvíc, jelikož Medusa překračovala hranice »zásad« a »běžného postupu«. Lanier však patřil mezi mladší vyšetřovatele, nebylo mu víc než 33 nebo 34. Nechyběla mu inteligence, ale nebyl to žádný ostřílený veterán. Někdo o pár let starší by nejspíš oprávnění dostal a dozvěděl by se o jednotce odpadlíků, která byla stále přísně tajná.
Webb se podíval na jména na svém seznamu a na odpovídající telefonní čísla. Zvedl sluchátko.
"Haló?" Mužský hlas.
"Pan Samuel Teasdale?"
"Jo, osobně. Kdo volá?"
"Jsem rád, že jste vzal telefon vy a ne vaše žena."
"Kdyby to šlo, tak by to zvedla," náhle zpozorněl Teasdale. "Jenže ta moje není k maní. Plaví se někde v Karibiku s někým, o kom jsem nevěděl. Teď znáte můj příběh, tak kdo sakra jste?"
"Jason Bourne. Vzpomínáte?"
"Webb?"
"To jméno si matně vybavuju," řekl David.
"Proč mi voláte?"
"Dřív jste se choval kamarádsky. Tam dole ve Virginii jste mi navrhl, ať vám říkám Same."
"Dobře, dobře, Davide, máte pravdu. Chtěl jsem, abyste mi říkal Same - tak mi říkají přátelé..."
Teasdale byl vyvedený z míry a nervózně hledal slova. "Ale to bylo skoro před rokem, Davide, a pravidla přece znáte. Máte přiděleného člověka, s nímž máte mluvit, buď přímo na místě, nebo na ministerstvu. Tomu byste měl zavolat - to je osoba, která má informace o všem."
"Copak vy nemáte informace, Same?"
"Ne, o vás ne. Pamatuju si rozkaz. Hodili nám ho na stoly pár týdnů po vašem odjezdu z Virginie. Všechny dotazy ohledně ‚zmíněné osoby a tak dále' se měly předat oddělení XY, přičemž ‚zmíněná osoba' byla v přímém styku se zástupci na místě a na ministerstvu zahraničí."
"Zástupci - pokud se jim tak dá říkat - byli odvoláni a můj přímý kontakt se vypařil."
"Ale jděte," namítl Teasdale tiše a podezíravě. "To je nesmysl. Něco takového by se nestalo."
"Ale stalo se!" zaječel Webb. "Svoji ženu jsem si snad nevymyslel!"
"Co je s vaší ženou? O čem to mluvíte?"
"Je fuč, ty parchante - všichni jste parchanti! A vy jste to umožnili!" Webb se chytil vší silou za zápěstí, aby zastavil třes. "Chci jen pár odpovědí, Same. Chci vědět, kdo zametal cestičku a kdo dělá pro druhou stranu. Mám nějaké rušení, ale potřebuju pár odpovědí, abych ho mohl zmáčknout - abych mohl zmáčknout vás všechny, jestli budu muset."
"Okamžitě toho nechtě!" vyštěkl rozčilený Teasdale. "Jestli se mě snažíte zkompromitovat, tak na to klidně zapomeňte. Já se vykastrovat nedám. Dejte mi pokoj. Zazpívejte svým cvokařům, ne mně! Já s váma mluvit nemusím, já musím jen nahlásit skutečnost, že jste mi volal, což udělám hned, jak vás pošlu do hajzlu. A taky dodám, že jste na mě vytáhl hromadu žvástů! Dávejte si pozor na tu vaši hlavu..."
"Medusa!" křikl Webb. "Nikdo se nechce bavit o krycím jménu Medusa, co? I dneska je zamčené hluboko v trezorech, že jo?"
Tentokrát se na lince neozvalo žádné cvaknutí. Teasdale neza-věsil. Namísto toho kategoricky prohlásil: "Fámy. Jako Hooverovy choulostivé spisy - dobré akorát na povídačky, ale valnou hodnotu nemají."
"Já nejsem žádná fáma, Same. Já žiju, dýchám, chodím na záchod a potím se - jako zrovna teď. To není žádná fáma."
"Měl jste svoje problémy, Davide."
"Já tam byl! Bojoval jsem v Meduse! Někdo říkal, že jsem byl nejlepší, nebo spíš nejhorší. Proto mě taky vybrali, proto se ze mě stal Jason Bourne."
"O tom já nic nevím. Nikdy jsme to neprobírali, tak to nemůžu vědět. Nebo jsme o tom snad někdy mluvili, Davey?"
"Přestaňte mi říkat tím zatraceným jménem. Já nejsem Davey."
"Ale ve Virginii jsme si přece říkali ‚Sam' a ‚Davey', copak si nevzpomínáte?"

"To je fuk! Byly to jen hry. Morris Panov nám dělal rozhodčího, až jste se jednou rozhodl zkusit to po zlém."
"Omluvil jsem se," řekl Teasdale krotce. "Každý máme někdy špatný den. Říkal jsem vám přece o své ženě."
"Vaše žena mě nazajímá! Mě zajímá ta moje! A já prásknu Medusu, jestli se něco nedozvím, jestli mi nikdo nepomůže!"
"Jestli to potřebujete, tak vám určitě někdo pomůže. Stačí když zavoláte svému kontaktu z ministerstva."
"On tam není! Je pryč!"
"Tak požádejte o jeho zástupce. On váš požadavek zpracuje."
"Zpracuje! Ježíši, vy jste snad robot, ne?"
"Ne, jen člověk, který se snaží dělat svoji práci, pane Webbe. Víc pro vás bohužel udělat nemůžu. Dobrou noc." Ozvalo se cvaknutí. Teasdale hovor ukončil.
Byl tam ještě jeden, napadlo Davida jako by v horečce a mžoural na seznam očima, do nichž mu stékal pot. Celkem rozumný člověk, ne tak hrubý jako ostatní. Byl to Jižan, jenž za svou pomalou řečí skrýval buď bystrý mozek, nebo si s její pomocí udržoval odstup od práce, která mu nebyla moc příjemná. Na úvahy však nebyl čas.
"Je to sídlo Babcockových?"
"Jasně," odvětil ženský hlas s jižanským přízvukem. "Jo, sídlíme tady, i když to není náš domov, jak s oblibou říkám."
"Mohu prosím vás mluvit s Harrym Babcockem?"
"A můžu se prosím vás zeptat, kdo volá? Možná je s dětma na zahradě, ale třeba je taky vzal do parku. Teď tam mají moc dobré osvětlení - ne jako dřív - a člověk se nebojí o život, když se trochu zdrží..."
Zástěrka pro bystrý mozek. Nejen pro pana Babcocka, ale i pro jeho ženu. "Jmenuji se Reardon a jsem z ministerstva zahraničí. Mám pro pana Babcocka naléhavou zprávu. Dostal jsem rozkaz co nejrychleji se s ním spojit. Jde o mimořádnou událost."
V telefonu bylo náhle slyšet pouze tlumené zvuky. Žena zakryla mluvítko a podala telefon Harrymu Babcockovi. Jeho řeč byla pomalá a rozvážná.
"Žádného pana Reardona neznám, pane Reardone. Všechny telefony mi sem chodí přes jednu konkrétní spojovatelku, která se vždycky představí. Jste snad z ústředny, pane?"
"Ještě jsem neslyšel o někom, kdo přišel ze zahrady nebo z parku na druhé straně ulice tak rychle, pane Babcocku. Aspoň myslím."
"Úžasné, že? Možná bych měl běhat na olympiádě. Ale váš hlas znám. Jen si nemůžu vzpomenout na jméno."
"A co Jason Bourne?"
Pauza byla krátká - vážně měl bystrý mozek. "To jméno má souvislost s minulostí, že? Slyšel jsem ho zhruba před rokem, řekl bych. Jste to vy, Davide, viďte." Neznělo to jako otázka.
"Ano, Harry. Musím s vámi mluvit."
"Ne, Davide, měl byste si promluvit s někým jiným, ne se mnou."
"Chcete říct, že položíte telefon?"
"Ale kdepak, něco tak hrubého a neslušného bych neudělal. Velice rád si poslechnu, jak si vy a krásná paní Webbová vedete v novém životě. Bydlíte v Massachusetts, že?"
"V Maine."
"No jasně. Omlouvám se. Je všechno v pořádku? Jistě si uvědomujete, že máme s kolegy na starosti tolik problémů, že jsme nemohli dál sledovat váš spis."
"Někdo jiný říkal, že jste k němu neměli přístup."
"Myslím, že to nikdo ani nezkusil."
"Chci si promluvit, Babcocku," obořil se na něj David.
"Já ne," odvětil Harry Babcock kategoricky. Jeho hlas byl ledový. "Řídím se směrnicemi a upřímně řečeno, k lidem jako já nesmíte mít přístup. Neptám se proč - všechno se mění. Pořád."
"Medusa!" řekl David. "Nebudeme mluvit o mně, promluvme si o Meduse!"
Nastala delší pauza než předtím. A když Babcock promluvil, jeho hlas zněl zaraženě. "Tenhle telefon je

sterilní, Webbe, takže vám povím, co mám na srdci. Před rokem vás málem zabili a byla to chyba. Drželi bychom za vás smutek, a to myslím upřímně. Ale jestli za sebou spálíte mosty, zítra pro vás nikdo truchlit nebude. Samozřejmě kromě vaší ženy."
"Ty svině! Ona je pryč! Unesli ji! A to díky hajzlům jako vy!"
"Nevím, o čem to mluvíte."
"Moji strážci! Odvolali je do jednoho a pak ji unesli! Chci pár odpovědí, Babcocku, nebo všechno prásknu! Teď uděláte přesně, co vám řeknu, nebo zažijete tolik smutku, že se vám o tom nesnilo - ani vašim ženám a osiřelým dětem. Dobře si to rozmyslete! Já jsem Jason Bourne, vzpomínáte?"
"Vzpomínám si, že jste šílenec. Když budete vyhrožovat, pošleme četu, která si vás najde. Ve stylu Medusy. Takže si to dobře rozmyslete, hochu!"
Náhle se na lince ozvalo zuřivé bzučení. Byl to ohlušující vysoký tón, takže David musel oddálit sluchátko od ucha. A pak se ozval klidný hlas spojovatelky: "Přerušujeme vás v naléhavé záležitosti. Můžete hovořit, Colorado."
Webb opět pomalu přiložil telefon k uchu.
"Je to Jason Bourne?" zeptal se jakýsi muž se středoatlantským přízvukem. Jeho hlas zněl uhlazené, aristokraticky.
"Jsem David Webb."
"Ovšemže. Ale také jste Jason Bourne."
"Bejvávalo," odvětil David, uchvácený čímsi, co nedokázal pojmenovat.
"Dělící čáry mezi identitami se smazávají, pane Webbe. Zvlášť v hlavě člověka, který toho tolik zkusil."
"Co jste sakra zač?"
"Budte ujištěn o tom, že přítel. A jako přítel vás musím varovat. Vznesl jste neslýchaná obvinění proti lidem, kteří patří mezi nejoddanější služebníky naší země. Ti se nikdy nedostanou k pěti milionům dolarů - do dnešního dne pohřešovaným."
"Chcete si mě prohledat?"
"Nikoli. Ani se mi nechce sledovat spletité cestičky, jimiž vaše mimořádně schopná žena pohřbila ty peníze v desítkách evropských..."
"Ona je pryč! Řekli vám to ti vaši oddaní služebníci?!"
"Ano. Prý máte nervy nadranc, blouzníte - ano, takhle přesně to říkali - a vznášíte šokující obvinění ve věci vaší ženy."
"Ve věci... Jděte někam, unesli ji z domu! Někdo ji drží, protože chce mě!"
"Víte to jistě?"
"Zeptejte se té leklé ryby McAllistera. Je to jeho plán, včetně toho vzkazu. A on je najednou na druhém konci světa!"
"Jaký vzkaz?" otázal se kultivovaný hlas.
"Velice jasný a konkrétní. Je to McAllisterovo dílo a on to umožnil! Vy jste to umožnili!"
"Možná byste si měl ten vzkaz pořádně prohlédnout."
"Proč?"
"Ale nic. Možná vám to všechno bude jasnější, až vyhledáte pomoc - psychiatrickou."
"Co?"
"Věřte, že pro vás chceme udělat všechno, co je v našich silách. Obětoval jste toho hodně - víc, než je zdrávo - a váš mimořádný přínos nemůže nikdo přehlížet, i kdyby to skončilo u soudu. Do té situace jsme vás vehnali my a budeme při vás stát - byť by to znamenalo obejít zákon a přitlačit na soudy."
"Co to povídáte?" zavřeštěl David.
"Jeden uznávaný vojenský lékař před pár lety zabil svoji ženu, psalo se o tom ve všech novinách. Neunesl stres. A vy žijete v desetkrát větším stresu."
"To snad ne!"
"Řekněme si to jinak, pane Bourne."
"Já nejsem Bourne!"
"No dobře, pane Webbe. Budu k vám upřímný."
"To je pokrok!"

"Vy nejste zdravý člověk. Absolvoval jste osmiměsíční psychiatrickou kúru a stále si nemůžete vybavit velkou část vlastního života. Ani jste nevěděl, jak se jmenujete. Je to ve všech lékařských záznamech. Podrobně se v nich píše o pokročilém stádiu vaší duševní choroby, o sklonu k násilí a tvrdošíjném odmítání vlastní totožnosti. V těžkých chvílích fantazírujete a vydáváte se za jiné lidi. Zdá se, že máte neodolatelné nutkání hrát si na někoho jiného."
"To je nesmysl a vy to víte! Lži!"
"Nesmysl je silné slovo, pane Webbe, a jestli někdo lže, nejsem to já. Mým úkolem je ochránit vládu před hanobením a nepodloženými obviněními, které by mohly vážně poškodit naši zemi."
"Jako například?"
"Ty vaše výmysly o neznámé organizaci, které říkáte Medúza. Jsem si jist, že se vám žena vrátí - pokud může, pane Webbe. Ale jestli s těmi nesmysly nepřestanete, označíme vás za paranoidního schizofrenika a patologického lháře s nezvladatelným sklonem k násilí a sebeklamu. Když takový člověk tvrdí, že pohřešuje svoji ženu, tak se nabízí otázka, kam až ho jeho duševní porucha mohla zavést. Vyjadřuji se dost jasně?"
David zavřel oči. Po tvářích mu stékal pot. "Naprosto," hlesl a zavěsil.
Paranoidní... patologický. Hajzlové! Otevřel oči. Chtěl si nějak vybít vztek - na někom nebo na něčem! Vzápětí se však zarazil a strnul. Dostal další nápad. Nápad, který byl nabíledni. Morris Panov! Mo Panov by ty tři syčáky označil pravým jménem: neschopní lháři, manipulátoři a samozvaní ochránci zkorumpované byrokracie - a možná ještě něco horšího, mnohem horšího. Sáhl po telefonu a roztřesenou rukou navolil číslo, které mu v minulosti tak často přineslo uklidňující hlas rozumu, jenž přinášel naději ve chvílích, kdy byl na dně.
"Davide, to jsem rád, že voláš," řekl Panov s upřímnou srdečností.
"Netěš se, Mo. Bude to ten nejhorší hovor ve tvém životě."
"Ale no tak, Davide, to zní nějak moc dramaticky. Překonali jsme přece spoustu..."
"Poslouchej mě!" zaječel Webb. "Ona je pryč! Unesli ji!" Slova se z něj vyvalila jako vodopád.
"Nech toho, Davide!" poručil Panov. "Vrať se zpátky. Chci to slyšet od začátku. Když za tebou přišel ten člověk - po těch tvých... vzpomínkách na bratra."
"Jaký člověk?"
"Z ministerstva zahraničí."
"Jo! Jasně. McAllister, tak se jmenoval."
"Od toho začni. Jména, tituly, funkce. A odhláskuj mi jméno toho bankéře z Hongkongu. A hlavně zpomal!"
Webb se opět chytil za zápěstí ruky, v níž svíral telefon. Začal znovu a snažil se ovládat. Přesto však stále hovořil příliš hlasitě, upjatě a bezděčně zrychloval. Nakonec se mu podařilo vypovědět všechno, co si vybavoval. S hrůzou si uvědomil, že si nezapamatoval všechno. Neznámá bílá místa ho naplňovala bolestí a děsem. Neodbytně na něj útočila. Webb řekl vše, co byl v dané chvíli schopen. Nic víc nevěděl.
"Davide," začal Mo Panov pevně. "Chci, abys pro mě něco udělal. Hned."
"Co?"
"Možná ti to bude znít hloupě a snad i trochu bláznivě, ale byl bych rád, abys sešel ulicí na pláž a udělal si procházku kolem pobřeží. Stačí půl nebo tři čtvrtě hodiny. Poslouchej příboj a tříštění vln o skaliska."
"To nemyslíš vážně!" zaprotestoval Webb.
"Smrtelně," naléhal Mo. "Vzpomeň si, jak jsme si kdysi říkali, že přijdou chvíle, kdy si člověk musí pořádně provětrat hlavu. A Bůh ví, že já to dělám častěji, než by se na psychiatra s celkem solidní pověstí slušelo. Události člověka občas zavalí, a než se z toho jeden stačí vzpamatovat, musí se zbavit aspoň části zmatku. Poslechni mě, Davide. Zavolám ti, jakmile to půjde, odhadl bych to nanejvýš tak na hodinu. A chci, abys byl klidnější než teď."
Skutečně to bylo bláznovství, ale na většině věcí, které Panov tiše a často jakoby mimochodem navrhoval, bylo něco pravdy. Webb se procházel po chladné skalnaté pláži. Ani na okamžik nezapomněl, co se přihodilo, přesto však cítil, že náhle dýchá klidněji - sice stejně zhluboka a rozechvěle jako předtím, ale bez hysterie. Snad to způsobila změna prostředí, vítr, či neúnavné pleskání příboje. Podíval se na hodinky, jejichž světélkující ciferník byl ve svitu měsíce ještě výraznější. Procházel se plných třicet

dvě minuty. Víc už by nevydržel. Vyšel po pěšině mezí trsy divoké trávy na ulici a zamířil k domu. Každým krokem zrychloval.
Posadil se do křesla za stolem a očima hypnotizoval telefon. Zvedl sluchátko dřív, než stačilo utichnout první zazvonění. "Mo?"
"Jo."
"Byla tam příšerná zima. Díky."
"Já děkuju tobě."
"Cos zjistil?"
A pak zlý sen pokračoval.
"Jak dlouho je Marie pryč, Davide?"
"Nevím. Tak hodinu, dvě, možná i víc. Proč se ptáš?"
"Nemohla jít třeba nakoupit? Nepohádali jste se? Možná jen chtěla být na chvíli sama. Shodli jsme se, že někdy je to pro ni strašně těžké - sám jsi s tím přišel."
"Co to sakra plácáš? Mám tady vzkaz, kde to jasně stojí! A krvavý otisk ruky!"
"Ano, tos říkal, ale to by znamenalo zločin. Proč by to někdo dělal?"
"Jak to mám vědět! Někdo to prostě udělal. Všechno tomu nasvědčuje!"
"Volal jsi policii?"
"Ježíši, to ne! Tohle není případ pro policii! To je pro nás, pro mě! Copak to nechápeš...? Cos zjistil? Proč takhle mluvíš?"
"Protože musím. Při všech sezeních během těch měsíců jsme si vždycky říkali jen pravdu, protože pravda je přesně to, co se musíš dozvědět."
"Mo! Proboha, jde o Marii?!"
"Prosím tě, Davide, nech mě domluvit. Jestli lžou - a nebylo by to poprvé -, poznám to a ukážu na ně prstem. Na to se můžeš spolehnout. Ale povím ti přesně, co mi řekli. Člověk číslo dva z odboru Dálného východu mi to zvlášť zdůraznil a šéf bezpečnosti ministerstva zahraničí mi totéž přečetl jako oficiálně zaprotokolované události."
"Oficiálně zaprotokolované...?"
"Ano. Povídal, že jsi před týdnem a něco volal na bezpečnostní a podle záznamů jsi byl velice rozrušený..."
"Já že jim volal?"
"Přesně tak, to mi řekl. Podle záznamů jsi tvrdil, že ti někdo vyhrožuje. Mluvil jsi ‚nesouvisle' - tohle slovo použili - a žádal jsi okamžitě o posílení ochranky. Kvůli označení ‚přísně důvěrné' na tvém spisu byla žádost postoupena nahoru a šéfové řekli: ‚Dejte mu, co chce. Aspoň se uklidní.'"
"To snad není pravda!"
"Ještě jsem zdaleka nedomluvil, Davide. Poslouchej mě, protože já tě taky poslouchám."
"Fajn, pokračuj."
"To je ono. Klídek. Zachovej chladnou hlavu - anebo ne, to asi nepůjde."
"Mluv."
"Když hlídky dorazily na místo - opět podle záznamů -, volal jsi ještě dvakrát a stěžoval sis, že strážní zanedbávají svoji práci. Říkal jsi, že pijí v autech před tvým domem, že se ti smějí, když tě doprovázejí na univerzitu, a že - a teď přesně cituji: /Tropí si posměch z toho, co mají správně dělat/ Tu větu jsem si podtrhl."
",Posměch'...?"
"Klídek, Davide. Poslechni si konec, konec těch záznamů. Volal jsi ještě naposledy a důrazně jsi prohlašoval, že je chceš všechny nechat odvolat - že strážci jsou ve skutečnosti tvoji nepřátelé a chtějí tě zabít. Stručně a jasně, z lidí, kteří se tě snažili ochránit, jsi udělal nepřátele, kteří tě chtějí napadnout."
"A určitě to krásně zapadá do jednoho z těch nesmyslných psychiatrických závěrů, podle kterých se moje úzkostné představy mění - nebo zvrhávají - v paranoiu."
"Velice krásně," souhlasil Panov. "Až příliš."
"Co ti řeklo číslo dvě přes Dálný východ?"
Panov chvíli mlčel. "Nebude se ti to líbit, Davide, ale on si stál tvrdě za svým. Nikdy prý neslyšeli o

žádném bankéři, ani o žádném mocném taipanovi jménem Jao Ming. Podle něj je dneska v Hongkongu taková situace, že kdyby podobný člověk existoval, musel by si jeho materiály pamatovat."
"Takže podle něj jsem si to všechno vymyslel? To jméno, manželku, spojení s drogami, místa, okolnosti - i reakci Britů! Panebože, něco takového bych si nedokázal vymyslet ani kdybych chtěl!"
"Byla by to pořádná fuška," přitakal tiše psychiatr. "Takže všechno, co ti teď říkám, slyšíš poprvé a nevidíš v tom žádnou logiku? Pamatuješ si to jinak?"
"Mo, je to jedna velká lež! Na ministerstvo jsem nikdy nevolal. McAllister přišel k nám domů a sdělil nám to, co jsem ti řekl, včetně historky o Jao Mingovi! Ona zmizela a já jsem dostal stopu, po které mám jít. Proč? Proboha, co nám to dělají?"
"Na McAllistera jsem se ptal," řekl Panov, náhle zlostným tónem. "Zástupce šéfa odboru Dálného východu se podíval do seznamu pracovních cest a zavolal mi zpátky. McAllister prý odletěl před dvěma týdny do Hongkongu a podle jeho velice přesného kalendáře tedy nemohl být u tebe doma v Maine."
"Ale on tam byl!"
"Myslím, že ti věřím."
"Co to znamená?"
"Kromě jiného to, že ti poznám na hlase, když mluvíš pravdu. Někdy možná líp než ty sám. Taky slovní spojení ‚tropit si posměch' nepatří zrovna do slovníku psychopata ve stavu značného rozrušení - do tvého rozhodně ne."
"Nechápu to."
"Někdo viděl, kdes pracoval a čím ses živil, a tak ho napadlo trochu přikrášlit slovíčka." Panov vybuchl. "Sakra, o co jim jde?"
"Chtějí mě zamknout do startovního boxu jako koně při dostizích," hlesl Webb. "Snaží se mě přinutit, abych udělal to, co chtějí oni."
"Hajzlové!"
"Říká se tomu verbování." David zíral do zdi. "Nech to být, Mo, nic s tím nenaděláš. Dosáhli svého. Naverbovali mě." Zavěsil.
Webb vyšel jako v mrákotách ze své malé kanceláře. Zastavil se ve viktoriánské hale a zadíval se na povalený nábytek, rozbité lampy a střepy porcelánu i skla rozsypané na podlaze obývacího pokoje. Pak si znovu vybavil slova, která řekl Panov na začátku jejich rozhovoru: "To by znamenalo zločin."
Napůl duchem nepřítomný zamířil ke vstupním dveřím a otevřel. Přinutil se pohlédnout na otisk ruky uprostřed horní části dveří. Zaschlá krev byla ve světle lamp matná a tmavá. Pak se podíval blíž.
Byla to stopa po ruce, avšak nikoli její přesný otisk. Webb viděl obrys ruky - dlaně a natažených prstů -, ale v krvi nebyly žádné mezírky, žádné záhyby, ani rýhy, které by zanechala krvácející ruka přitlačená ke dřevu. Žádná poznávací znamení, charakteristická pro konkrétního člověka. Vypadalo to jako jednolitá rudá šmouha v barevném skle. Rukavice? Gumová rukavice?
David odvrátil oči a pomalu se otočil ke schodišti uprostřed vstupní haly. V hlavě se mu vynořila jiná slova, která vyřkl jiný člověk. Zvláštní člověk s hypnotickým hlasem.
Možná byste si měl ten vzkaz pořádně prohlédnout... Možná vám to všechno bude jasnější, až vyhledáte pomoc - psychiatrickou.
Webb náhle zařval. S rostoucí hrůzou se vrhl ke schodišti, vyběhl nahoru do ložnice a zadíval se na strojopisný vzkaz na posteli. Zvedl ho a odnesl k toaletnímu stolku své ženy. Žaludek měl sevřený strachem. Rozsvítil lampičku a zkoumal písmo pod světlem.
Kdyby mu mohlo puknout srdce, tak by se rozlétlo na tisíc kousků. Ale nepuklo. Jason Bourne si chladně prohlížel vzkaz před sebou.
Všiml si lehce ohnutých písmen »r« a také neúplných nožiček u »d«, ulomených v půlce.
Hajzlové!
Vzkaz byl napsán na jeho vlastním psacím strojí. Opravdu ho chtěli naverbovat.

6

Seděl na kamenech nad pláží a věděl, že musí uvažovat jasně. Musel přesně určit, před čím stojí, co se od něj čeká a jak přelstít lidi, kteří s ním manipulují. Uvědomoval si, že především nesmí podlehnout panice, a to ani náznakem. Člověk, jenž ztratí hlavu, je nebezpečný. Znamená riziko, které je třeba zneškodnit. Kdyby to přehnal, jen by tak sobě i Marii podepsal ortel smrti. Bylo to jednoduché. Nacházel se v citlivé situaci, jež hrozila výbuchem násilí.
David Webb nepřicházel v úvahu. Otěže musel převzít Jason Bourne. Takové šílenství! Mo Panov mu řekl, aby se šel projít po pláži - jako Webb - a on tady teď musí sedět jako Bourne a promýšlet věci tak, jak by o nich uvažoval Bourne. Musí zapřít část svého já a dát zelenou té druhé.
Ke svému podivu zjistil, že to není nemožné, ba ani nesnesitelné, protože Marie byla pryč. Jeho láska, jeho jediná láska - Takhle nesmíš myslet. Jason Bourne řekl: Je to cenný majetek a oni ti ho vzali! Musíš ji dostat zpátky. Ne, žádný majetek, ale celý můj život! Tak pravil David Webb.
Jason Bourne: Tak poruš všechny zásady! Najdi ji! Přiveď ji zpátky!
David Webb: Ale já nevím jak. Pomoz mi!
Využij mě! Využij toho, co ses ode mě naučil. Máš přece nádobíčko, máš ho už roky. Byl jsi nejlepší z Medusy. Tvojí nejsilnější stránkou bylo sebeovládání. To bylo tvoje krédo. Tím jsi žil. A přežil. Sebeovládání.
Takové prosté slovo. A tak neskutečný požadavek.
Webb slezl ze skalisek, znovu vyšel po pěšině v divoké trávě na ulici a zamířil ke starému viktoriánskému domu, který byl náhle děsivě a bolestně prázdný. Hrůza pomyslet. Po cestě mu hlavou blesklo jedno jméno. Za chvíli se mu vybavilo znovu, tentokrát jasně. Pomalu se mu před očima zjevila tvář, jež k tomu jménu patřila - velice pomalu, protože ten člověk vzbuzoval v Davidovi hlubokou nenávist, ale zároveň smutek.
Alexander Conklin se ho pokusil zabít - dvakrát - a pokaždé se mu to málem povedlo. A Alex Conklin - podle své výpovědi i podle mlhavých vzpomínek, jež si David Webb vybavoval při početných sezeních s psychiatrem Mo Panovem - byl před mnoha lety v Kambodži dobrým známým úředníka diplomatické služby Webba, jeho thajské manželky i jejich dětí. Když z nebe udeřila smrt a naplnila řeku krvavými kruhy, David v záchvatu vzteku bez rozmyslu prchl do Saigonu. Byl to právě jeho přítel z Ústřední zpravodajské služby Alex Conklin, kdo mu našel místo v nelegálním oddílu, jemuž se říkalo Medusa.
Jestli přežiješ výcvik v džungli, tak jsi jejich člověk. Ale dávej si na ně pozor - na všechny a pořád. Klidně ti useknou ruku jen kvůli hodinkám. Přesně tak zněla slova, která se Webbovi vybavila. A jasně si vzpomínal, že je vyřkl hlas Alexandra Conklina.
Přežil drsný výcvik a stal se z něj Delta. Nic víc, jen písmenko v abecedě. Delta Jedna. Po válce se pak z Delty stal Kain. Kain je místo Delty a Carlos místo Kaina. To byla rukavice hozená zabijákovi Carlosovi. Zabiják jménem Kain, kterého stvořil Treadstone 71, měl dopadnout Šakala. Conklin zradil svého přítele právě jako Kaina, o němž evropské podsvětí vědělo, že je to ve skutečnosti Jason Bourne z Asie.
Kdyby v sobě Alex našel aspoň trochu víry, všechno mohlo být jinak. Na to však byl příliš zahořklý. Pocit vlastního mučednictví jej dovedl k tomu, že si o svém bývalém příteli myslel to nejhorší. Jeho pochroumaná sebedůvěra se tím zvedla a přesvědčila ho, že je lepší než jeho bývalý přítel. Při práci v Meduse Conklinovi zranila nohu nášlapná mina, což přervalo jeho skvělou kariéru polního stratéga. Zmrzačený člověk nemohl zůstat v terénu, kde byla šance získat ostruhy pro postup na žebříčku, jak se to podařilo například velikánům typu Allena Dullese či Jamese Angletona. A na skrytý byrokratický boj v centrále v Langley neměl Conklin buňky. Kdysi mimořádný taktik se tedy stáhl do ústraní a sledoval, jak se nahoru derou neschopní. Jeho odborné rady vyhledávala CIA pouze tajně. Šéf Medusy byl nebezpečný člověk, kterého je třeba držet si od těla.
Prožil dva roky nucené nečinnosti, až ho oslovil člověk známý jako Mnich - jakýsi Rasputin tajných operací. Jistý David Webb byl totiž vybrán pro jeden mimořádný úkol a Conklin Webba dlouhé roky znal. Vznikl Treadstone 71 a zplodil Jasona Bournea s cílem dopadnout Šakala Carlose. Celých třicet dva měsíce Conklin sledoval tuto nejtajnější z tajných operací, až plán zkrachoval zmizením Jasona Bournea a výběrem více než pěti milionů dolarů z konta Treadstonu v Curychu.
Conklin předpokládal to nejhorší, protože o opaku nic nesvědčilo. Legendární Bourne přeběhl na druhou

stranu. Neunesl život v podsvětí a nutkání urvat pět milionů dolarů bylo neodolatelně lákavé. Zvlášť pro člověka, jenž proslul jako Chameleon. Pro tajného agenta, který dokázal měnit jazyky, vzhled i životní styl tak snadno, že uměl doslova zmizet. Z pasti na zabijáka zmizela návnada, kterou ukradl prohnaný zloděj. Chromý Alexander Conklin to bral nejen jako podvod, ale také jako nejhorší zradu. Co všechno pro něj udělal! Místo nohy měl teď jen trapně neohrabanou věc chirurgicky obalenou do ukradeného masa. Jeho skvělá kariéra skončila v troskách a jeho osobní život byl plný samoty, jakou může způsobit jen absolutní oddanost službě CIA - navíc neopětovaná. Jestli měl někdo právo přeběhnout na druhou stranu, byl to on! Kdo jiný toho obětoval tolik, co on?
Z bývalého kamaráda Davida Webba se stal nepřítel, Jason Bourne. Conklin jím byl doslova posedlý. Pomáhal jeho mýtu na svět a chtěl jej také zničit. První pokus podnikl se dvěma nájemnými vrahy na okraji Paříže.
Při té vzpomínce se David zachvěl. Stále viděl, jak poražený Conklin kulhá pryč a on na něj míří.
Druhý pokus se Davidovi utápěl v mlhách. Nevěděl, zda si ho vůbec někdy vybaví úplně. Došlo k němu ve »sterilním« domě Treadstonu na 71. ulici v New Yorku. Conklin nastražil důmyslnou past, která sklapla naprázdno jen díky Webbově hysterické touze žít a paradoxně také díky přítomnosti Šakala Carlose.
Když se později ukázalo, že »zrádce« se ve skutečnosti nedopustil žádné zrady, ale trpí duševní poruchou zvanou amnézie, Conklin se zhroutil. Během mučivých měsíců Davidova léčení ve Virginii se Alex opakovaně pokusil svého bývalého přítele navštívit a vysvětlit mu svůj pohled na tu krvavou historii - a z hloubi duše se mu omluvit.
Jenže David mu odpustit nedokázal. "Jestli překročí práh, tak ho oddělám," byla jeho slova. Časy se mění, pomyslel si Webb a zrychlil krok na ulici vedoucí k domu. Ať měl Conklin na svědomí cokoli, jen pár lidí ve špionáži se mohlo pochlubit jeho rozhledem a zdroji, které si vybudoval během celoživotní služby. David na Alexe celé měsíce ani nepomyslel. Nyní si však náhle vzpomněl, kdy naposledy padlo jeho jméno. Když nad ním Mo Panov vynesl svůj ortel.
"Nemůžu mu pomoct, protože on o žádnou pomoc nestojí. Vezme si do nebe svoji poslední flašku whisky a v hlavě bude mít milosrdné prázdno. Na konci roku jde do důchodu, ale divil bych se, kdyby se toho dožil. Na druhou stranu, jestli nepřestane chlastat, mohli by mu nasadit svěrací kazajku, a tím ho úplně vyřadit z provozu. Je mi vážně záhadou, jak se vůbec dostává každý den do práce. Penze je vynikající psychologická motivace k přežití - lepší nevymyslel ani Freud."
Tohle Panov řekl zhruba před pěti měsíci.
Promiň Mo, ale mě nezajímá, jestli přežije, nebo ne. Pro mně už je mrtvý.
Teď ale mrtvý není, pomyslel si David a vyběhl po schodech na přehnaně velkou viktoriánskou verandu. Alex Conklin byl až příliš živý. I kdyby byl naložený v bourbonu, pořád měl své zdroje a kontakty. Pěstoval si je celý život ve službě světu temna, který ho nakonec odvrhl. Ten svět byl plný nevybraných dluhů. A ty se splácejí ze strachu.
Alexander Conklin. Číslo 1 na seznamu Jasona Bournea.
Otevřel dveře a znovu stanul ve vstupní hale, nepořádek však tentokrát přehlédl. Logika mu velela vrátit se do pracovny a zahájit obvyklý postup. Narušení řádu vede ke zmatku a ten vyvolává otázky - nemohl si je dovolit. Všechno muselo přesně odpovídat realitě, kterou vytvářel s cílem odvrátit zvědavce od pravé skutečnosti.
Usedl za stůl a snažil se uspořádat myšlenky. Před sebou měl neodmyslitelný blok s kroužkovou vazbou, zakoupený v univerzitní prodejně. Otevřel silné desky a zadíval se na první linkovanou stránku. Sáhl po tužce... Nemohl ji zvednout! Ruka se mu chvěla tak silně, že se roztřásl po celém těle. Zatajil dech a zaťal ruku v pěst. Vydržel tak dlouho, až se mu nehty zařezávaly do masa. Zavřel oči, pak je zase otevřel, s námahou vrátil ruku k tužce a poručil jí, aby plnila svůj úkol. Jeho prsty pomalu a neobratně sevřely útlou tužku a přesunuly ji na patřičné místo. Slova se dala sotva přečíst, hlavní však bylo, že je vůbec napsal.
Univerzita - zavolat rektorovi a děkanovi pro studijní záležitosti. Rodinné problémy, Kanada ne - dá se vystopovat. Výmysl - možná bratr v Evropě. Ano, Evropa. Dovolená - krátká dovolená. Hned. Budu se hlásit.

Dům - zavolat do realitní kanceláře a říct stejnou historku. Požádat Jacka, aby pravidelně kontroloval dům. Má klíč. Nastavit termostat na 16 stupňů.
Pošta - vyplnit formulář, aby tam nechávali všechny zásilky.
Noviny - zrušit.

Maličkosti, ty zatracené maličkosti - nedůležité drobnosti všedního života náhle získaly na důležitosti a bylo třeba se o ně postarat, aby vůbec nic nenasvědčovalo náhlému odjezdu bez úmyslu vrátit se. To bylo hlavní. Musel na to pamatovat při každém slovu. Otázky bylo nutné omezit na minimum a nevyhnutelné spekulace usměrnit do zvládnutelných mezí. Musel vymyslet odpověď na logický závěr, že dovolená nějak souvisí s jeho tělesnými strážci. Nejpřijatelnějším způsobem, jak toto spojení oslabit, bylo zdůraznit krátkost dovolené a postavit se k problému jednoznačně odmítavě. Jako třeba: "Mimochodem, jestli se ptáte, zda to nemá něco společného s..., tak nemá. Je to uzavřená kapitola. Stejně to nemělo valný význam." Až si přímo promluví s rektorem a děkanem univerzity, pozná, jak se má chovat. Nechá se vést jejich vlastními reakcemi. Jestli ho něco vůbec může vést. Jestli bude schopen přemýšlet! Neuvažuj o nesmyslech! Do práce. Pohni s tou tužkou! Napiš si, co je potřeba udělat, a obrať list - a pak další a další! Pasy, iniciály na náprsních taškách, peněženkách či košilích, které budou korespondovat s užívanými jmény. Rezervace letenek - spoje s přestupem, žádné přímé trasy - panebože! Kam vlastně poletí? Marie! Kde jsi?
Nech toho! Ovládej se. Máš na to, musíš se vzchopit. Nemáš na vybranou, tak buď tím, čím jsi býval dřív. Uvažuj chladnokrevně. Buď jako kus ledu.
Ulitu, kterou si kolem sebe budoval, náhle rozbil pronikavý zvuk telefonu, jenž ležel na stole jen pár centimetrů od jeho ruky. Podíval se na přístroj a polkl. Zauvažoval, jestli bude schopen mluvit aspoň trochu normálně. Zvonění v sobě mělo hrozivou naléhavost. Nemáš na vybranou.
Zvedl sluchátko a sevřel ho takovou silou, že mu zbělely kluby na rukou, a vypravil ze sebe jediné slůvko. "Prosím?"
"Tady mobilní ústředna, máte satelitní hovor..."
"Kdo? Co jste říkala?"
"Mám tady telefonát z letadla pro pana Webba. Jste pan Webb?"
"Ano."
Svět, který znal, se náhle roztříštil na tisíc střepů. Z každého z nich na něj křičela strašlivá bolest.
"Davide!"
"Marie?"
"Jen klid, miláčku! Slyšíš mě? Jen klid!" Její hlas téměř zanikal v praskání statické elektřiny. Snažila se nekřičet, ale nemohla jinak.
"Jsi v pořádku? V tom vzkazu stálo, že jsi zraněná!"
"Nic mi není. Je to jen pár škrábanců."
"Kde jsi?"
"Nad oceánem. Víc ti určitě neřeknou. Nevím přesně. Uspali mě."
"Ježíšikriste! To ne! Oni tě unesli!"
"Uklidni se, Davide. Já vím, jak ti teď asi je, ale oni ne. Rozumíš, co ti povídám? Oni to nevědí!"
Posílala mu šifrovanou zprávu. Nebylo tak těžké ji rozluštit. Musí na sebe vzít roli člověka, kterého nenávidí. Musí se z něj stát Jason Bourne. Zabiják, jenž sídlí v tele Davida Webba a čeká na svou šanci.
"No, dobře, dobře. Můžu se z toho zbláznit!"
"Oni nás poslouchají. Zesilují tvůj hlas..."
"Jak jinak."
"Dovolili mi s tebou mluvit, abys věděl, že jsem naživu."
"Ublížili ti?"
"Úmyslně ne."
"Co sakra znamená, pár škrábanců?"
"Kladla jsem jim odpor. Nezapomeň, že jsem holka z ranče."
"Panebože..."

"Davide, prosím tě! Nedovol, aby s tebou takhle cvičili!"
"Se mnou? Snad s tebou!"
"Já vím, miláčku. Oni tě zkoušejí, chápeš?"
Znovu zpráva. Měl se stát Jasonem Bournem kvůli nim oběma -aby mohli dál žít. "Dobře. Ano, dobře."
Ztišil hlas. Snažil se ovládnout. "Kdy se to stalo?" zeptal se.
"Dneska ráno, asi hodinu potom, cos odjel."
"Dneska ráno? To už je celý den! Jak se to stalo?"
"Zazvonili u dveří. Dva muži..."
"Co byli zač?"
"Smím jen říct, že byli z Dálného východu. Víc toho vlastně ani nevím. Požádali mě, abych je doprovodila, a já odmítla. Běžela jsem do kuchyně a uviděla nůž. Bodla jsem jednoho z nich do ruky."
"Ten otisk ruky na dveřích..."
"Nerozumím."
"To je jedno."
"Chce s tebou mluvit jeden člověk, Davide. Vyslechni ho, ale ne ve zlosti - ne ve vzteku - rozumíš tomu?"
"Dobře. Jo, dobře. Rozumím."
Na lince se ozval mužský hlas. Zněl poněkud nejistě, měl však precizní britskou výslovnost. Patřil člověku, kterého učil angličtinu Angličan, popřípadě někomu, kdo žil ve Spojeném království. Dotyčný byl však bezpochyby Asiat. Přízvuk ukazoval na jižní Čínu.
Melodie hlasu, krátké samohlásky a ostré souhlásky připomínaly kantonštinu.
"Nechceme vaší paní ublížit, pane Webbe, ale jestli to bude nutné, nedá se nic dělat."
"Na vašem místě bych to nezkoušel," ucedil David ledově.
"Že by promluvil Jason Bourne?"
"Jo."
"Toto přiznání je prvním krokem k našemu porozumění."
"K jakému porozumění?"
"Vzal jste jednomu člověku něco velice cenného."
"A vy jste zase vzali něco cenného mně."
"Ona žije."
"Doporučuju vám, aby to tak zůstalo."
"Ale jiná žena je mrtvá. Vy jste ji zabil."
"Víte to jistě?" Bourne by se dobrovolně nepřiznal, pokud by tím nesledoval něco konkrétního.
"Naprosto."
"Jak to chcete dokázat?"
"Viděli vás. Vysoký muž, který zůstal ve stínu a proběhl hotelovými chodbami a únikovými východy jako kočka."
"Takže mě ve skutečnosti neviděli, co? Ani nemohli. Byl jsem tisíce kilometrů daleko." Bourne by si vždycky nechal otevřená vrátka.
"Co znamená vzdálenost v době rychlých letadel?" Asiat se odmlčel a pak vyštěkl: "Před dvěma a půl týdny jste na pět dnů přerušil své povinnosti."
"A kdybych vám řekl, že jsem se účastnil sympozia o dynastiích Sung a Juan v Bostonu, což dokonale zapadá do mých povinností..."
"Překvapuje mě," přerušil ho muž zdvořile, "že by si Jason Bourne vymyslel tak chabou výmluvu."
Do Bostonu se mu nechtělo. Sympozium bylo na hony vzdálené jeho přednáškám, obdržel však oficiální pozvánku. Přišla z Washingtonu, od Kulturního výměnného programu, a dostala se k němu přes univerzitní katedru orientálních studií. Kristepane! Všechny figurky byly na svém místě! "Jakou výmluvu?"
"Že jste byl někde, kde on nebyl. Davy korzují mezi exponáty a mezi nimi jistí lidé, kteří za peníze odpřisáhnou, že jste tam byl."
"To je směšné a navíc z toho čiší amatérismus. Já nikomu nezaplatil."
"Ne, sám jste dostal zaplaceno."

"Já? A jak?"
"Přes banku, kterou jste využil už dřív. V Curychu. Gemeinschaft v Curychu - na Bahnhofstrasse, pochopitelně."
"Zvláštní, že jsem nedostal výpis," řekl David a pozorně naslouchal.
"Když jste působil jako Jason Bourne v Evropě, nic takového jste nepotřeboval, protože jste měl konto označené třemi nulami - to nejtajnější, což ve Švýcarsku znamená opravdu velice tajné. Příkaz k výplatě Gemeinschaft jsme ovšem našli mezi papíry jistého člověka -pochopitelně mrtvého."
"Pochopitelně. Ale nebyl to ten člověk, kterého jsem údajně zabil."
"Ovšemže ne. Byl to chlap, který toho člověka dal zabít spolu s drahocenným pokladem mého zaměstnavatele."
"Poklad znamená trofej, že?"
"Obojí se dá úsilím získat, pane Bourne. Ale dost. Teď jde o vás. Běžte do hotelu Regent v Kowloonu. Zapište se pod jakým chcete jménem, ale požádejte o apartmá 690 - řekněte, že byste tam měl mít rezervaci."
"Jaké pohodlí! Budu mít vlastní bydlení."
"Ušetří to čas."
"Ale já si tady ještě potřebuju něco zařídit."
"Jistě nebudete dělat rozruch a pospíšíte si. Ať tam jste do konce týdne."
"Na obojí se můžete spolehnout. Dejte mi ještě ženu."
"To bohužel nepůjde."
"Proboha, přece slyšíte všechno, co si řekneme!"
"Promluvíte si s ní v Kowloonu."
Ozvalo se cvaknutí s ozvěnou a pak už neslyšel nic než praskání. Položil sluchátko. Svíral ho tak silně, že mezi palcem a ukazovákem ucítil křeč. Pustil ho a divoce zatřásl rukou, křeče se však nemohl zbavit. Bolest mu aspoň umožnila pozvolnější návrat do reality. Chytil pravici levou rukou a vmáčkl levý palec do místa, kde měl křeč. Sledoval, jak se prsty uvolňují a náhle mu svitlo, co musí udělat - rychle a bez ohledu na mimořádně důležité, a přitom nepodstatné drobnosti všedního života. Musel sehnat ve Washingtonu Conklina, tu krysu, která se ho pokusila zabít za bílého dne na 71. ulici v New Yorku. Alex, ať byl zrovna opilý či střízlivý, nedělal rozdíl mezi denními a nočními hodinami. Pro jeho práci noc a den neexistovaly. Znal jen jasné světlo zářivek v kancelářích, které se nikdy nezavíraly. Kdyby musel, klidně by z Alexandra Conklina vy tloukl duši. Potřeboval informace a věděl, že Conklin mu je dokáže opatřit.
Webb vstal nejistě z křesla, vyšel z pracovny a zamířil do kuchyně, kde si nalil drink. Ruka se mu sice stále třásla, už však méně než předtím.
Jisté věci by mohl přenechat jiným. Jason Bourne vždycky jednal na vlastní pěst, ale on byl pořád David Webb a na univerzitě měl pár lidí, jimž mohl věřit. Samozřejmě jim nemohl říct pravdu, ale nějakou příhodnou lež. Když se vrátil do pracovny, už měl vybranou spojku. Spojku, proboha! Slůvko z minulosti, které chtěl vyhnat z hlavy. Ten mladík však udělá, oč ho požádá. Studentskou diplomovou práci mu totiž nakonec oznámkuje jeho konzultant, jistý David Webb. Využij své výhody, ať je to naprostá temnota nebo oslepující slunce, ale hlavně jí využij. K vyvolání strachu či soucitu, podle potřeby.
"Haló, to je James? Tady David Webb."
"Zdravím vás, pane Webbe. Co jsem zase pokazil?"
"Vůbec nic, Jime. Zato mně se teď něco pokazilo a potřeboval bych jistou mimoškolní výpomoc. Měl bys zájem? Zabere to jen chvíli."
"Tenhle víkend? To máme zápas."
"Ne, jen zítra ráno. Tak hodinku, možná ani to ne. Dostaneš malou odměnu v podobě dobrého posudku, jestli to nezní moc blbě."
"Ven s tím."
"No, čistě mezi námi - a byl bych rád, kdyby ses o tom nešířil -musím na týden nebo dva odjet a chystám se zavolat těm nahoře, že bys za mě mohl zaskočit. Nebude to pro tebe problém. Jde o porážku

Mandžuska a čínsko-ruské dohody, které dnes znějí velice aktuálně."
"Od roku devatenáct set zhruba do roku devatenáct set set," řekl kandidát magisterského titulu s naprostou jistotou.
"Můžeš to probrat a nepřehlédni ani Japonce, Port Arthur a starého Teddyho Roosevelta. Seřad to a načrtni paralely, jak to dělám já."
"To bych zvládl. Beru. Mrknu se do pramenů. Co zítra?"
"Musím odjet dneska v noci, Jime. Moje žena už je na cestě. Máš tužku?"
"Ano, pane."
"Víš, co se říká o hromadění novin a pošty, takže chci, abys zavolal na novinovou službu, zašel na poštu a požádal, aby mi všechno schovávali - podepiš, co bude potřeba. Pak zavolej do Scullyovy realitky tady ve městě a chtěj Jacka nebo Adélu. Řekni jim, aby..."
Budoucí magistr byl získán pro spolupráci. Další hovor byl daleko snadnější, než David očekával. Rektor univerzity totiž právě pořádal večírek ve své rezidenci a daleko víc se zajímal o svou nadcházející řeč než o nějakou dovolenou, i když nezvyklou. "Zavolejte děkanovi pro studijní záležitosti, pane... Wedde. Já teď sháním peníze, sakra."
S děkanem nebylo tak snadné pořízení. "Davide, souvisí to nějak s lidmi, co s tebou minulý týden chodili? Víš, kamaráde, přece jen jsem jeden z mála, kdo ví, žes jel v jistých věcech, které Washington přísně tají."
"Ale vůbec ne, Dougu. Tamto byl od začátku nesmysl. Jde o něco jiného. Můj bratr se vážně zranil a jeho auto je namaděru. Musím na pár dní do Paříže, možná na týden. To je celé."
"V Paříži jsem byl před dvěma lety. Tamní řidiči jezdí jako blázni."
"O nic hůř než v Bostonu, Dougu, a po čertech líp než v Káhiře."
"No, snad by se to dalo zařídit. Týden není zas tak moc a Johnson byl doma se zápalem plic skoro měsíc..."
"Už jsem všechno zařídil - s tvým svolením, samozřejmě. Zaskočí za mě Jim Crowther z posledního ročníku. Je to látka, kterou zná, a zvládne to dobře."
"No ovšem, Crowther, chytrý mládenec, i když nosí vousy. Vousáčům jsem nikdy nevěřil, ale já tady byl už v šedesátých letech."
"Tak se taky zkus nechat zarůst. Možná se budeš cítit svobodnější."
"Tohle jsem jako neslyšel. Víš jistě, že to nemá nic společného s těmi lidmi z ministerstva zahraničí? Opravdu musím znát fakta, Davide. Jak se jmenuje tvůj bratr? V které pařížské nemocnici leží?"
"Nemocnici neznám, ale Marie nejspíš ano. Odletěla dneska ráno. Měj se, Dougu. Zavolám ti zítra nebo pozítří. Musím jet na Loganovo letiště do Bostonu."
"Davide?"
"Ano?"
"Proč mám pocit, že mi něco tajíš?"
Webb se zamyslel. "Protože jsem v takové situaci ještě nikdy nebyl. Nikdy jsem nežádal přítele o laskavost kvůli někomu, na koho bych radši nemyslel."
David zavěsil.

Let z Bostonu do Washingtonu byl příšerný kvůli jakémusi zkostnatělému profesorovi formalismu - David ten kurz sám nikdy neabsolvoval -, který se posadil vedle něj. Muž do něj celou dobu hučel. Teprve když přistáli na Národním letišti, profesor přiznal pravdu.
"Určitě jsem vás nudil, ale musíte mi prominout. Mám hrůzu z létání, takže musím pořád žvanit. Hloupé, že?"
"Vůbec ne, ale proč jste to neřekl? To přece není žádný zločin."
"Asi ze strachu, že byste se na mě jako kolega díval skrz prsty a měl ze mě jen legraci."
"Až si příště sednu vedle někoho jako vy, vzpomenu si na to." Webb se pousmál. "Nechcete pomoct?"
"To je od vás velice hezké. Děkuji. Děkuji pěkně."
"Nemáte zač."
David si vzal svůj kufr z pásu se zavazadly a vyšel ven ke stanovišti taxi. Otrávilo ho, že taxikáři nebrali

jednotlivé pasažéry, ale vyžadovali nejméně dva cestující stejným směrem. Na zadním sedadle mu tedy dělala společnost atraktivní žena, jejíž gesta i oči v sobě měly nevyslovenou výzvu. Jemu to však nic neříkalo, takže si jí nevšímal, a když vystupoval, poděkoval jí, že ho pustila.
Zapsal se v hotelu Jefferson na 16. ulici pod falešným jménem, které ho v tu chvíli napadlo. Hotel se nacházel nedaleko Conklinova bytu, v němž důstojník CIA bydlel už téměř dvacet let, pokud zrovna nepůsobil v terénu. Jeho adresu si David sehnal už před odjezdem z Virginie. Opět mu to velel instinkt - niterná nedůvěra. Měl také telefonní číslo, věděl však, že je mu k ničemu. Conklinovi volat nemohl. Někdejší tajný stratég už si jistě přichystal obranná opatření, spíš duševní než fyzická, a Webb ho chtěl překvapit bez varování. Připomenout mu dluh, který teď musí splatit.
David se podíval na hodinky. Do půlnoci zbývalo deset minut. Celkem dobrý čas. Umyl se, převlékl si košili a nakonec vyhrabal z kufru jednu ze dvou rozebraných zbraní a vyndal ji z váčku olemovaného fólií. Zacvakl součásti do sebe, vyzkoušel palný mechanismus a zasunul zásobník. Zvedl zbraň a prohlížel si ruku. Byl rád, že se mu už netřese. Připadal si naprosto normálně. Před osmi hodinami by nevěřil, že může vzít pistoli do ruky. Proboha, co kdyby vystřelila? Jenže to bylo před osmi hodinami, ne teď. Teď mu to dokonce připadalo příjemné. Byla to součást jeho já. Jason Bourne.
Vyšel z hotelu Jefferson a kráčel po 16. ulici. Za rohem se dal doprava a sledoval klesající čísla prastarých bytů, jež mu připomínaly domy z hnědého pískovce v newyorské Upper East Šidě. Napadlo ho, že vzhledem ke Conklinově roli v projektu Treadstone má ten postřeh zvláštní logiku. »Sterilní« dům Treadstonu 71 na Manhattanu, ta podivná vypouklá stavba s horními okny z modrého kouřového skla, byl totiž také z hnědého pískovce. Viděl ji jasně před sebou a také slyšel hlasy, jimž tak docela nerozuměl - byl to inkubátor Jasona Bournea.
Tak znovu!
Komu patří ten obličej?
Jakou má minulost? Jak zabíjí?
Špatně! Je to špatně! Znovu!
Kdo je to? Jaké má spojení s Carlosem?
Sakra, přemýšlejte! Nesmíte udělat žádnou chybu!
Dům z hnědého pískovce. Tam se zrodilo jeho druhé já, které nyní tolik potřeboval.
Tady je to, Conklinův byt. Nacházel se v přízemí na čelní straně domu. Uvnitř se svítilo. Alex je doma a nespí. Když Webb přecházel ulici, uvědomil si, že náhle začalo mžít. Rozptýlená vodní tříšť vytvářela kolem skleněných baněk pouličních lamp jakousi svatozář. Vyšel po schodech a otevřel dveře do vstupní haly. Vešel dovnitř a prohlížel si jména pod poštovními schránkami šesti bytů. U každého bylo malé kruhové mluvítko pokryté síťkou, do nějž se host ohlašoval.
Na komplikované výmysly nebyl čas. Jestli se Panov ve svém odhadu nemýlil, postačí mu vlastní hlas. Stiskl Conklinův zvonek a čekal na odpověď. Dočkal se až téměř za minutu.
"Prosím? Kdo je?"
"Tady Harry Babcock," řekl David s přehnaným jižanským přízvukem. "Musím s tebou mluvit, Alexi."
"Harry? Co tady sakra...? Jasně, jasně, pojď nahoru!" Bzučák zadrnčel. Zvuk se jednou přerušil, jak Conklin na chvíli pustil prst.
David vstoupil dovnitř a vyběhl po úzkém schodišti do přízemí. Chtěl být u dveří v okamžiku, kdy je Conklin otevře. Stihl to o necelou vteřinu dřív. Alex otevřel s poněkud rozostřeným zrakem a začal ječet. Webb se vymrštil, dal Conklinovi ruku přes obličej, otočil ho a kopnutím zavřel dveře.
Nevzpomínal si, kdy naposledy někoho fyzicky napadl. Měl si připadat nepatřičně, ale nic takového. Bylo to pro něj zcela přirozené. Ach, Bože!
"Dám ruku dolů, Alexi, ale jestli cekneš, tak tě chytnu znova. A jestli se to stane, tak to nepřežiješ, jasný?" David sundal ruku a přitom trhnutím otočil Conklina k sobě.
"To je ale překvápko," řekl agent CIA, zakašlal a zavrávoral. "To se musí zapít."
"Ty asi zapíjíš pořád, co?"
"To je život," odvětil Conklin a nemotorně vzal prázdnou sklenku z konferenčního stolku u velkého omšelého gauče. Odnesl si ji k měděnému baru u zdi, kde stály seřazené láhve stejné kukuřičné whisky. Žádné šejkry, žádná voda, jen kbelík s ledem. Nebyl to bar pro hosty. Sloužil hostiteli. Jeho lesklý kov

byl asi jediným luxusem, který si majitel bytu dopřál. Zbytek obýváku se mu nemohl rovnat. Měděný bar byl jakýmsi symbolem.
"Čemu vděčím za toto zvláštní potěšení?" pokračoval Conklin a nalil si bourbon. "Ve Virginii jsi mě přece odmítl přijmout. Povídals, že mě zabiješ, to nemůžeš popřít. Že mě zabiješ, jestli překročím práh, takhle jsi to říkal."
"Jsi namol."
"Asi jo. Ale to je u mě touhle dobou normální. Chceš začít přednáškou? Moc si tím nepomůžeš, ale klidně si poslu, jestli ti to udělá radost."
"Jsi nemocný."
"Ne, jsem namol, taks to přece říkal. Neopakuju se?"
"Lezeš mi na nervy."
"Promiň." Conklin postavil láhev, několikrát si lokl ze sklenky a podíval se na Webba. "Já ten práh nepřekročil, to tys překročil můj práh, ale to je asi jedno. Přišel jsi, abys konečně splnil svoji výhrůžku. Abys naplnil proroctví a napravil staré chyby, nebo jak tomu říkáš. Ta boule pod sakem asi nebude flaška whisky, co?"
"Já už nijak zvlášť netoužím vidět tvoji mrtvolu, ale máš recht, možná tě zabiju. Mohl bys mě k tomu vyprovokovat."
"Úžasné. A jak bych to mohl dokázat?"
"Když mi nedáš to, co potřebuju - a ty mi to můžeš dát."
"Asi víš víc než já."
"Vím, že máš dvacet roků praxe v tajných operacích a žes jich většinu sám naplánoval."
"Bejvávalo," zamumlal muž ze CIA a napil se.
"Muže to být zas. Na rozdíl ode mě ti slouží paměť. Potřebuju informace. Potřebuju odpovědi."
"Na co? A proč?"
"Vzali mi ženu," řekl David tak prostě, až z toho mrazilo. "Vzali mi Marii."
Conklin zamžikal a vykulil na něj oči. "Opakuj to ještě jednou. Asi jsem se přeslechl."
"Slyšels dobře! A vy hajzlové máte v tom svinstvu taky prsty!"
"Já ne! To bych nikdy neudělal - nemohl bych! Co to sakra plácáš? Marie je pryč?"
"Je v letadle nad Pacifikem. Já mám letět za ní. Do Kowloonu."
"Ty jsi cvok! Úplně ses pomátl!"
"Poslouchej mě, Alexi. Dobře poslouchej všechno, co ti povím..." Znovu ze sebe začal chrlit slova. Nyní se však dokázal ovládat, což se mu předtím v případě Morrise Panova nedařilo. Opilec Conklin byl chápavější než většina lidí z rozvědky za střízliva. Webb nutně potřeboval, aby ho dobře pochopil, a proto si nemohl dovolit při vyprávění nic vynechat. Muselo to být jasné už od začátku - od okamžiku, kdy telefonoval Marii z tělocvičny a slyšel, jak říká: "Davide, pojď domů. Někdo tady na tebe čeká. Rychle, miláčku."
Zatímco hovořil, Conklin odkulhal pokojem k pohovce a posadil se, přitom však nespustil oči z Webbovy tváře. Když David skončil popisem hotelu za rohem, Alex zavrtěl hlavou a sáhl po pití.
"To je záhada," řekl po chvíli ticha a usilovného boje s alkoholickým opojením. Položil sklenku. "Vypadá to, že někdo vymyslel plán, který se zvrtl."
"Cože?"
"Vymkl se."
"Ale jak?"
"To nevím," dodal bývalý stratég a lehce se zakymácel. Snažil se správně artikulovat. "Dostaneš scénář, který může a taky nemusí být přesný, pak se změní cíle - tvoje žena místo tebe - a hra začne. Ty zareaguješ podle očekávání, ale když se zmíníš o Meduse, je ti celkem jasně řečeno, že jestli toho nenecháš, dostaneš přes prsty."
"To se taky dalo čekat."
"Jenže takhle se subjekt neláká. Tvoje žena se najednou dostává na vedlejší kolej a hlavním nebezpečím se stává Medusa. Někdo se přepočítal. Něco se vymklo, něco se stalo."
"Máš zbytek noci a zítřek na to, abys mi zjistil nějaké informace. Zítra v sedm večer letím do

Hongkongu."
Conklin narovnal záda, pomalu zavrtěl hlavou a roztřesenou pravicí se znovu natáhl po svém bourbonu. "Jsi na špatné adrese," řekl a lokl si. "Myslel jsem, že to víš. Udělal jsi trefnou narážku na chlast. Jsem ti na nic. Nemám k ničemu přístup, je ze mě troska. Nikdo mi nic neřekne, a proč by taky měl? Jsem vyřízenej, Webbe. Nikdo se mnou nechce nic mít. Jsem v hajzlu. Stačí krok a budu na odpis - ostatně, tenhle výraz ti asi straší v té tvojí bláznivé palici."
"To si piš. ‚Zabijte ho. Ví toho příliš.'"
"Možná mi chceš pomoct na onen svět, je to tak? Zatáhnout mě do toho, vzbudit spící Medusu a postarat se, abych to schytal od vlastních. To by odpovídalo."
"To tys mě odepsal," řekl David a z pouzdra pod sakem vytáhl pistoli.
"Jo, to je fakt," přitakal Conklin, kývl a zadíval se na zbraň. "Protože jsem znal Deltu a byl jsem ochoten věřit všemu - viděl jsem tě v akci. Ježíšmarjá, vždyť tys v Tam Quanu ustřelil hlavu jednomu z našich chlapů jen proto, že podle tebe dával vysílačkou echo četě v Ho Či Minově Městě! Nevěděls to, jen sis to myslel! Žádný soud, prostě jen další rychlá poprava v džungli. Ukázalo se, žes měl pravdu, ale co kdyby ses spletl? Mohls ho přivést a mohli jsme z něj něco dostat. Ale kdepak Delta! Ten si určoval vlastní pravidla. Proč bys v Curychu nemohl přeběhnout na druhou stranu?"
"Podrobnosti o Tam Quanu neznám, ale jiní je znali," řekl David klidně, avšak zlostné. "Musel jsem odtamtud dostat devět mužů - pro desátého nebylo místo. Mohl nás zpomalit, nebo zdrhnout a prozradit naši pozici."
"Fajn! Jedeš podle svých pravidel. Máš fantazii, tak si to nějak zdůvodni a proboha už zmáčkni ten kohoutek. Oddělej mě jako tenkrát jeho. Zachovej se jako náš neomylný Jason Bourne! Už v Paříži jsem ti přece říkal, ať to uděláš!" Conklin ztěžka oddychoval. Odmlčel se, upřel na Webba oči podlité krví a úpěnlivě zašeptal: "Povídám ti totéž, co tehdy. Vynech mě z toho. Já na to nemám žaludek."
"Byli jsme kamarádi, Alexi!" vykřikl David. "Přišel jsi k nám domů! Jedl jsi s námi a hrál sis s dětmi! Koupal ses s nimi v řece..." Panebože! Všechno se mu znova vybavovalo. Obrazy, tváře... Panebože, ty tváře... Mrtvá těla plovoucí v kruzích vody a krve... Ovládej se! Zaplaš je! Zbav se jich! Hned teď. Okamžitě!
"To bylo v jiné zemi, Davide. A navíc... Mám to dokončit?"
"Chtěl jsi asi říct, že už jsou všichni po smrti."
"Stejné je to všechno fuk," řekl Conklin ochraptěle a zhltl většinu své whisky. "Oba přece víme, jak to chodí... Já ti nemůžu pomoct."
"Ale můžeš. A pomůžeš!"
"Nech toho, vojáku. Nemám jak."
"Určitě máš u někoho dluhy, tak si je vyber. Já si je zas vybírám u tebe."
"Promiň. Ten kohoutek můžeš zmáčknout, kdy chceš, ale jestli to neuděláš, tak já dobrovolně sebevraždu nespáchám a nerozmetám všechno, co dostávám - zcela legálně. Jestli mám přístup ke korytu, tak to hodlám využít. Vzali mi toho dost. Chci aspoň něco zpátky." Důstojník CIA vstal z pohovky a nemotorně přešel pokojem k měděnému baru. Jeho kulhání bylo výraznější, než si Webb pamatoval z minulosti. Pravou nohu za sebou táhl se zjevným úsilím, jako by to byl jen bezvládný pahýl.
"Noha se ti zhoršila, co?" zeptal se David úsečně.
"Naučil jsem se s tím žít."
"A taky s tím umřeš," odsekl Webb a zvedl pistoli. "Protože já nemůžu žít bez svojí ženy a ty na to úplně kašleš. Víš, co jsi, Alexi? Po tom všem, cos nám udělal... Všechny ty lži, pasti a špína, která nás měla..."
"Tebe!" skočil mu do řeči Conklin, dolil si sklenku a civěl na zbraň. "Ji ne."
"Když zabiješ jednoho z nás, zabiješ oba, ale tys to nechtěl pochopit."
"Já jsem si podobný luxus nikdy nemohl dopřát."
"Pořád ta tvoje podělaná sebelítost! Chceš se v ní rochnit a myšlení přenechat chlastu, co? Jsi ubožák. Vždyť přece žiješ a máš mozek..."
"Ježíši, tak mě ho zbav! Střílej! Zmáčkni tu zatracenou spoušť, ale nech mi aspoň něco!" Conklin do sebe náhle obrátil celou sklenku a vzápětí dostal dlouhý záchvat dávivého kašle. Když pominul, podíval se na Davida vodnatýma očima s výraznými rudými žilkami. "Myslíš, že bych se ti nesnažil pomoct,

kdybych mohl, ty parchante?" zašeptal ochraptěle. "Myslíš, že si v těch svých myšlenkách libuju? To ty jsi hlupák a paličák, Davide. Vůbec to nechápeš, co?" Muž ze CIA zvedl sklenku ve dvou prstech a upustil ji na dřevěnou podlahu. Rozbila se. Střepy se rozlétly všemi směry. Conklin se letmo pousmál a vysokým monotónním hlasem řekl: "Další krach už bych nevydržel, kamaráde. A jinak by to skončit nemohlo, to mi věř. Zabil bych vás oba a s tím bych asi nedokázal žít."
Webb sklopil zbraň. "Tak hrozné by to snad nebylo. Máš přece něco v hlavě, něco umíš. Stejně to musím risknout. Nemůžu si moc vybírat a vybral jsem si tebe. Upřímně řečeno, nikoho jiného ani neznám. Navíc mám pár nápadů, možná dokonce i plán, ale musí se provést velice rychle."
"Fakt?" Conklin se přidržel baru, aby neupadl.
"Můžu uvařit trochu kafe, Alexi?"
7

Po černé kávě sice Conklin trochu vystřízlivěl, ale Davidovu důvěru k němu to nijak neposílilo. Bývalý Jason Bourne respektoval schopnosti svého někdejšího nejnebezpečnějšího protivníka a dával mu to najevo. Až do čtyř do rána spolu spřádali konkrétní obrysy plánu, zakládali ho na realitě, ale zároveň ho posunovali daleko za její hranice. Jak alkohol vyprchával, Conklin se začal probírat. Začal dávat tvar tomu, co David jen obecně nastínil. Pochopil, že Webbovy myšlenky mají solidní základ, a nacházel vhodná slova k jejich vyjádření.
"Popíšeš vyhrocenou situaci, kterou vyvolal únos Marie, ale pak pomocí lží odvedeš skutečnost jinam. Jak jsi ovšem říkal, musí se to provést rychle. Musíš je zasáhnout tvrdě a nečekaně, aby nedostali šanci vydechnout."
"Nejdřív řekneš naprostou pravdu," vysypal ze sebe Webb. "Vrazil jsem k tobě domů a vyhrožoval ti smrtí. Vznesl jsem řadu obvinění založených na tom, co se skutečně stalo - od McAllisterova scénáře po Babcockovo prohlášení, že by na mě poslali popravčí četu... až po ten ledový poangličtěný hlas, který mi řekl, abych přestal s Medusou, nebo mě dají prohlásit za šílence a znova mě zavřou do blázince. Nic z toho se nedá popřít. Fakt se to stalo a já vyhrožuju, že všechno prozradím - včetně Medusy."
"Pak to zaonačíme do jedné velké lži," řekl Conklin a nalil si ještě trochu kávy. "Bude to taková rána, že všichni půjdou do vývrtky."
"Jako například?"
"To ještě nevím. Musíme to promyslet. Musí to být něco naprosto nečekaného, něco, co vyvede všechny stratégy z míry. Já totiž cítím v kostech, že nad tím ztratili kontrolu. A jestli mám pravdu, jeden z nich bude muset navázat spojení."
"Tak vytáhni svoje bloky," naléhal David. "Prolistuj je nazpátek a najdi pět nebo šest lidí, kteří se logicky nabízejí."
"To by mohlo trvat hodiny, možná i dny," namítl důstojník CIA. "Budu muset obejít všechny překážky. Na to nemáme čas - ty nemáš čas."
"Tak si ho musíme najít! Pusť se do toho."
"Znám lepší způsob," kontroval Alex. "Můžeš za něj poděkovat Panovovi."
"Morrisovi?"
"Jo. Záznamy ministerstva zahraničí. Oficiální záznamy."
"Záznamy...?" Webb si v tu chvíli nemohl vzpomenout. Conklin ano. "Jak to myslíš?"
"Právě na mininisterstvu na tebe založili nový spis. Zavolám na vnitřní bezpečnost a řeknu jim jinou verzi, na kterou bude muset někdo zareagovat - jestli se nepletu a vážně se to vymklo z ruky. Ty záznamy jsou jen papíry bez záruky. Ale zodpovědní pracovníci spustí poplach, jestli dojdou k závěru, že systém někdo narušil. Udělají práci za nás... Stejně ale potřebujeme tu lež."
"Alexi," řekl David a předklonil se v křesle, jež stálo naproti dlouhé odřené pohovce. "Před chvílí jsi říkal, že to bude ‚rána'..."
"Myslel jsem tím vážnou trhlinu v plánu."
"Já vím, ale jedna taková rána mě právě napadla. Říkají o mně, že jsem psychopat a schizofrenik - to

znamená, že si vymýšlím. Někdy říkám pravdu a jindy zas ne, protože mi to všechno splývá."
"Takhle to vážně říkají," souhlasil Conklin. "Někteří tomu možná i věří. A co s tím?"
"Co kdybychom si vymysleli vážně velkou lež? Řekneme, že Marie utekla. Volala mi a já teď jedu za ní."
Alex se zamračil, ale pak postupně otvíral oči dokořán a vrásky na jeho čele mizely. "To je perfektní," řekl tiše. "Páni, to je perfektní! Zmatek se rozšíří jako oheň. V každé takhle tajné operaci znají všechny podrobnosti jen dva nebo tři lidé. Ostatní jsou mimo. Ježíši, umíš si to představit? Oficiálně schválený únos! Pár zasvěcených by fakticky mohlo zpanikařit. Budou do sebe vrážet navzájem ve snaze zachránit si vlastní kůži. Velice chytré, pane Bourne."
Bylo to zvláštní, ale Webb se proti tomu jménu neohradil a bez rozmýšlení ho přijal. "Oba už toho máme dost. Víme, co uděláme, takže se můžeme pár hodin vyspat a ráno si všechno projít. My dva jsme přece už před lety zjistili, jaký je rozdíl mezi tím vyspat se trochu a nevyspat se vůbec."
"Vrátíš se do hotelu?" zeptal se Conklin.
"Ani omylem," odvětil David a pohlédl do pobledlé stažené tváře agenta CIA. "Dej mi nějakou deku. Natáhnu se tady u baru."
"Ze zkušenosti bys už taky měl vědět, že s některými věcmi si nemusíš dělat hlavu," řekl Alex, vstal z gauče a odkulhal směrem k šatníku vedle malé předsíně. "Jestli to má být moje poslední akce, tak se budu snažit, jak nejlíp dovedu. Možná mi to pomůže vyřešit pár věcí." Conklin vytáhl z police deku s polštářem a otočil se. "Asi to byla nějaká zvláštní předtucha, ale víš, co jsem dělal včera večer po práci?"
"No jasně. Kromě jiných stop je na podlaze rozbité sklo."
"Ne, myslím ještě předtím."
"Co?"
"Zastavil jsem se v supermarketu a nakoupil hromadu jídla. Maso, vajíčka, mlíko - dokonce i to lepidlo, kterému se bůhvíproč říká ovesná kaše. Divné je, že to nikdy nedělám."
"Měl jsi prostě chuť se pořádně nacpat. To se stává."
"Když se mi to stane, jdu do restaurace."
"Co tím chceš říct?"
"Ty budeš spát. Gauč je dost velký. Já budu jíst. Chci ještě chvíli přemýšlet. Udělám si biftek a možná taky pár vajec."
"Potřebuješ se vyspat."
"Stačí dvě, dvě a půl hodinky. A pak si nejspíš dám trochu té zatracené kaše."

Alexander Conklin kráčel chodbou ve třetím patře budovy ministerstva zahraničí. Snažil se co nejvíc zakrýt své kulhání, stálo ho to však spoustu úsilí a bolesti. Věděl, oč mu jde. Čekal ho úkol, který strašně toužil zvládnout. Nejen dobře, ale na výbornou, pokud to v jeho stavu vůbec šlo. Alex si uvědomoval, že měsíce, kdy svou krev a tělo zaléval alkoholem, se nedají překonat za pár hodin, něco však v sobě dokázal zburcovat. Byl to pocit hrdosti s nádechem spravedlivého hněvu. Panebože, taková ironie! Před rokem chtěl zničit muže, kterému říkali Jason Bourne. Teď byl náhle posedlý myšlenkou pomoci Davidu Webbovi - protože se omylem pokusil zabít Jasona Bournea. Bylo mu jasné, že by tím mohl spáchat sebevraždu, ale musel to risknout. Možná není pravda, že svědomí vždycky činí z lidí zbabělce. Někdy má díky němu člověk ze sebe lepší pocit.
A taky líp vypadá, přemítal. Přinutil se jít mnohem delší cestou, než bylo nutné. Chladný podzimní vítr v ulicích dal jeho tváři barvu, kterou neměla už celé roky. Navíc byl hladce oholený a měl na sobě vyžehlený proužkovaný oblek, který nenosil už měsíce. Jen málo se podobal člověku, jehož Webb našel předchozí noci. Když přistoupil k posvátným dveřím šéfa vnitřní bezpečnosti ministerstva zahraničí, dobře si uvědomoval, že zbytek bude záležet na jeho hereckém výkonu.
Formality trvaly jen chvíli a neformální konverzace dokonce ještě méně. Když Conklin vyslovil svou žádost - čti požadavek CIA-, asistent opustil místnost a on stanul tváří v tvář mrzutému bývalému brigádnímu generálovi z vojenské rozvědky, jenž nyní šéfoval vnitřní bezpečnosti. Alex však hodlal už svými prvními slovy převzít velení.
"Nepřicházím s žádným diplomatickým úkolem, pane generále -jste generál, že?"
"Ano, pořád mi tak říkají."

"Takže na diplomatické řeči se můžu vykašlat, rozumíte mi?"
"Rozumím tomu, že se mi přestáváte líbit."
"To je to poslední, co mě zajímá. Mě zajímá jistý David Webb."
"Co je s ním?"
"S ním? Vidím, že to jméno dobře znáte, a to mě trochu znervózňuje. Tak co se děje, generále?"
"Nechcete megafon, pane fízl?" ucedil bývalý voják.
"Chci pár odpovědí, desátníku - nic víc pro nás nejste."
"Tak dost, Conkline! Když jste mi zavolal kvůli té takzvané naléhavé věci, trochu jsem si vás proklepl. Vaše reputace je trochu vratká, a tohle slovo nepoužívám náhodou. Jste ožrala, pane fízl, a není to žádné tajemství. Takže máte necelou minutu na to, abyste mi sdělil, co chcete. Pak vás vyrazím. Můžete si vybrat výtah nebo okno."
S možností, že se jeho pití provalí, Alex počítal. Upřel pohled na šéfa vnitřní bezpečnosti a pak promluvil, vyrovnaným a snad až chápavým tónem. "Pane generále, na tato obvinění odpovím jednou větou. A jestli se to dozví někdo jiný, tak budu vědět, od koho to má a CIA jakbysmet." Conklin se odmlčel a probodl generála pohledem. "Naše kádrové profily jsou často takové, jaké je chceme mít, a to z důvodů, o nichž nemůžeme mluvit. Určitě mi rozumíte."
V očích muže z ministerstva se objevil náznak pochopení. "Kristepane," hlesl. "Lidem, které jsme v Berlíně posílali do akce, jsme taky dávali nelichotivé nálepky."
"Často na náš návrh," souhlasil Conklin a přikývl. "A víc už se o tom nebudeme bavit."
"Dobře, dobře. Nechal jsem se unést, ale můžu vám říct, že ten váš profil zabírá. Jeden z vašich zástupců ředitele mi řekl, že omdlím, až ucítím váš dech, i kdybych stál na druhé straně místnosti."
"Radši ani nechci vědět, kdo to byl, generále, protože bych se mu mohl vysmát do obličeje. Já náhodou nepiju." Alex měl dětské nutkání zavýsknout radostí. "Ale zpátky k Davidu Webbovi," dodal nekompromisně.
"O co vám jde?"
"O co mi jde? O život, vojáku. Něco se děje a já chci vědět co! Ten parchant vtrhl ke mně domů a vyhrožoval mi zabitím. Vykřikoval dost šílená obvinění a jmenoval přitom vaše lidi, jako jsou Harry Babcock, Samuel Teasdale a William Lanier. Proklepli jsme si to. Pracují ve vašem oddělení tajných úkolů. Co to sakra vyvádějí? Jeden z nich mu jasně řekl, že na něj pošlete popravčí četu! Co je to za výrazy? Druhý mu poradil, aby se vrátil do nemocnice. On už byl ve dvou nemocnicích a taky na naší společné, přísně tajné klinice ve Virginii. Byl tam kvůli nám a nic mu nenašli! Taky má v hlavě pár tajemství, kterých se všichni bojíme. Ten chlap je teď na pokraji zhroucení, a to jen kvůli vám, vy idioti. Něco jste provedli nebo to aspoň umožnili anebo jste nad tím zavřeli oči! Prý má důkaz, že jste mu znovu vtrhli do života a obrátili ho vzhůru nohama. Že jste mu hodili návnadu a všechno mu ukradli, a tím nemyslím majetek!"
"Jaký důkaz?" zeptal se zkoprnělý generál.
"Mluvil se svojí ženou," řekl Conklin náhle monotónním hlasem.
"No a?"
"Dva muži ji odvlekli z domu. Nadopovali ji, naložili do soukromého letadla a odletěli s ní na západní pobřeží."
"Chcete říct, že to byl únos?"
"Uhodl jste. A těžkou hlavu by vám mělo dělat to, že zaslechla, jak se ti dva baví s pilotem. Vyrozuměla z toho, že celá ta špinavost má něco společného s ministerstvem zahraničí. Neví sice co, ale padlo tam jméno McAllister. Pro vaši informaci je to jeden z náměstků z odboru Dálného východu."
"To je šílenství!"
"A povím vám něco ještě šílenějšího. Během zastávky na tankování v San Francisku ta ženská utekla a zavolala Webbovi do Maine. On je teď na cestě za ní a vy byste si měl připravit pár rozumných odpovědí. Pokud ovšem nemůžete prokázat, že je blázen, který možná zabil svoji ženu, a že se žádný únos nekonal - v což upřímně doufám."
"Je to cvok!" vykřikl šéf vnitřní bezpečnosti ministerstva. "Já ty záznamy četl! Musel jsem - včera večer kvůli tomu Webbovi už někdo volal. Neptejte se kdo. Stejně vám to nemůžu říct."

"Co se to sakra děje?" obořil se na něj Conklin. Opřel se rukama o okraj desky a pro větší efekt se naklonil nad stůl.
"Je to paranoik. Co k tomu dodat? Vymýšlí si báchorky a věří jim!"
"Tuhle diagnózu mu vládní doktoři nestanovili," pravil Conklin ledové. "Náhodou o tom něco vím."
"Já ne, sakra!"
"A nejspíš ani nikdy nebudete," přitakal Alex. "Ale jako člověk, který přežil operaci Treadstone, vás žádám, abyste sehnal někoho, kdo mi k tomu může něco říct a uklidní mě. Někdo tady otevřel plechovku plnou červů, na které mělo zůstat pevné víko." Conklin vytáhl malý blok a propisku. Napsal jakési číslo, vytrhl stránku a hodil ji na stůl. "Tohle je sterilní telefon. Pátráním byste zjistil jen falešnou adresu." Z jeho očí čišela neústupnost, hlas se mu jen lehce třásl, což znělo až zlověstně. "Má se použít dneska mezi třetí a čtvrtou odpoledne, jindy ne. Ať mi někdo zavolá. Nezajímá mě, kdo to bude ani jak to zařídíte. Možná budete muset svolat jedno z těch vašich slavných strategických jednání, ale já chci znát odpovědi - my chceme znát odpovědi!"
"Třeba jste úplně vedle."
"To doufám. Ale jestli ne, tak dostanete pořádně za uši, protože jste vstoupili na zakázané území."

David byl rád, že toho má tolik na práci, protože jinak by mohl podlehnout duševní prázdnotě a pitvat se v pocitu, že toho ví příliš a zároveň příliš málo. Když odjel Conklin do Langley, vrátil se do hotelu a začal sestavovat svůj tradiční seznam. Seznamy ho uklidňovaly. Byly to přípravy k nezbytné činnosti, které ho nutily soustředit se spíš na konkrétní položky, než na důvody jejich výběru. Dumání nad důvody by ochromilo jeho mysl stejně vážně, jako nášlapná mina kdysi ochromila Conklinovu pravou nohu. Nemohl myslet ani na Alexe - existovalo příliš různých možností. Svému někdejšímu nepříteli nemohl ani zatelefonovat. Conklin byl pečlivý. Byl nejlepší. Bývalý stratég naplánoval každou akci i následnou reakci a okamžitě mu došlo, že pár minut po jeho telefonátu šéfovi vnitřní bezpečnosti ministerstva zahraničí mu napíchnou oba telefony. V bytě i v Langley. Aby se tedy vyhnul jakémukoli narušení akce či odposlechu, nehodlal se vrátit do své kanceláře. Chtěl se s Davidem sejít na letišti půl hodiny před jeho odletem do Hongkongu.
"Myslíš, že se tam dostaneš, aniž by tě někdo sledoval?" řekl Webbovi. "Tím si nejsem moc jistý. Oni si tě programují jako počítač, a když někdo praští do klávesnice, tak dává pozor na konstantní číslo."
"Neráčil bys mluvit anglicky? Nebo třeba mandarínsky? Tomu bych rozuměl, ale těm tvým žvástům ne."
"Mohli ti dát pod postel mikrofon. Doufám, že netrpíš nějakou úchylkou."
Až do setkání v hale na Dullesově letišti spolu neměli navázat žádné spojení, a proto nyní David stál u pokladny v prodejně zavazadel na Wyoming Avenue. Kupoval si velkou tašku do letadla místo svého kufru. Odložil totiž velkou část oblečení. Znovu se mu vracela bývalá ostražitost. Věděl, že čekání v prostoru zavazadel na letišti znamená riziko, a jelikož chtěl kvůli větší anonymitě cestovat turistickou třídou, s příručním kufrem by ho tam nemuseli pustit. Musel mít možnost nakoupit potřebné věci prakticky kdekoli, a to znamenalo, že potřeboval mít hodně peněz na nepředvídatelné výdaje. Proto jeho další kroky mířily do banky na 14. ulici.
Zatímco vládní vyšetřovatelé před rokem zkoumali, kolik paměti mu vlastně zbylo, Marie nelenila. Tiše a rychle vybrala peníze, které Davidovi zbyly v Gemainschaft Bank v Curychu, i ty, jež převedl do Paříže jako Jason Bourne. Poslala je na Kajmanské ostrovy, kde znala jednoho kanadského bankéře, a založila patřičně důvěrné konto. Vzhledem k tomu, co Washington provedl jejímu manželovi - poškození psychiky, fyzické útrapy a málem i smrt, a to všechno kvůli lidem, kteří odmítali slyšet jeho volání o pomoc -, nebylo jí zatěžko podvést úřady. Kdyby se David rozhodl soudit a najal si zkušeného advokáta, což navzdory všemu nebylo zcela vyloučeno, mohl by požadovat náhradu vyšší než deset milionů dolarů, a nejen pět a něco.
O svých myšlenkách na odškodnění zauvažovala nahlas před velice nervózním zástupcem ředitele Ústřední zpravodajské služby. O chybějících penězích nemluvila. Jen řekla, že vzhledem k ekonomickému vzdělání ji děsí, že tvrdě vydělané dolary amerických daňových poplatníků mají tak malou ochranu. Tuto kritickou připomínku vyslovila překvapeným, byť mírným hlasem, její oči však říkaly něco jiného. Ta dáma byla vysoce inteligentní a nebezpečná a její slova padla na úrodnou půdu.

Moudří a opatrní muži její myšlenkové pochody pochopili a nechali celou záležitost plavat. Peníze byly odepsány jako částka na nepředvídatelné výdaje.
Kdykoli Marie s Davidem potřebovali další peníze - na výlet, auto či dům -, zavolali svému bankéři na Kajmanech a ten je poukázal do jedné z pěti desítek spolupracujících bank v Evropě, Spojených státech, na ostrovech v Tichém oceánu nebo na Dálném východě.
Z telefonního automatu na Wyoming Avenue si Webb zavolal na účet volaného. Svého bankéře poněkud zaskočil částkou, kterou okamžitě potřeboval, i výší prostředků, jež chtěl mít k dispozici v Hongkongu. Hovor na účet volaného přišel na necelých osm dolarů, požadovaná suma se však vyšplhala přes půl milionu.
"Předpokládám, že moje drahá přítelkyně, moudrá a krásná Marie to schvaluje, Davide."
"Řekla mi, že vám mám zavolat. Nechtěla se zdržovat s prkotinami."
"To je celá ona! Můžete využít banky..."
Webb prošel silnými skleněnými dveřmi banky na 14. ulici. Dvacet minut ho zdržoval nesnesitelný zástupce ředitele, který se mu ze všech sil snažil vlichotit. Ven vyšel s padesát tisíci dolary. Čtyřicet jich bylo v pětistovkách, zbytek porůznu.
Mávl na taxi a nechal se zavézt k bytu na severozápadě Washingtonu, kde bydlel člověk, kterého poznal jako Jason Bourne. Dotyčný odvedl neocenitelnou práci pro operaci ministerstva zahraničí pod názvem Treadstone 71. Byl to šedovlasý černoch, který se dřív živil jako taxikář. Pak ale jeden zákazník zapomněl v jeho autě fotoaparát Hasselblad a už se o něj nepřihlásil. Bylo to dávno. Šofér několik let experimentoval, až v sobě objevil to pravé nadání. Zkrátka a dobře, byl to geniální padělatel. Specializoval se hlavně na pasy a řidičské průkazy pro lidi, kteří se dostali do konfliktu se zákonem, většinou za hrdelní zločiny. David si toho muže nepamatoval, v hypnóze však Panovovi řekl jeho svérázné jméno - Kaktus. Mo pak fotografa pozval do Virginie, aby pomohl Webbovi osvěžit část ztracené paměti. Při první návštěvě se starý černoch choval srdečně a starostlivě. Vyžádal si od Panova povolení, aby mohl Davida jednou za týden navštěvovat, i když to pro něj musela být zátěž. "Proč, Kaktusi?"
"Něco ho trápí, pane. Poznal jsem to už před pár lety v objektivu. Něco mu schází, ale je to fajn chlap. Můžu si s ním povídat. Mám pro něj slabost, pane."
"Můžete přijít, kdy chcete, Kaktusi, a toho ‚pána' si prosím vás nechte od cesty. Přenechte ho mně..., pane."
"No ne, časy se teda mění. Představte si, já jednomu ze svých vnoučků říkám, že je hodnej černoušek, a on mi za to chce nakopat."
"Dobře dělá..., pane."
Webb vystoupil z taxíku a požádal šoféra, aby počkal, ten však odmítl. David mu dal minimální spropitné a vyšel po zarostlé kamenné pěšině ke starému domu. V něčem mu to připomínalo dům v Maine. Také byl příliš velký, zchátralý a potřeboval opravu. Po skončení školního roku si chtěli s Marií koupit domek na pláži. Nehodilo se, aby se nově jmenovaný mimořádný profesor hned po příjezdu nastěhoval do nejdražší čtvrtí. Stiskl zvonek.
Dveře se otevřely a na prahu se objevil Kaktus, jenž mžoural pod průhledným zeleným kšiltem. Přivítal ho s takovou samozřejmostí, jako by se neviděli pár dní.
"Jsi autem, Davide?"
"Ani autem a dokonce ani taxíkem. Nechtěl na mě počkat."
"Určitě jsi slyšel ty nepodložený kecy, který šíří fašistický tisk. Páni. Dal jsem do oken tři kulomety. Pojď dál, stýskalo se mi po tobě. Proč jsi starýmu kámošovi nezavolal?"
"Tvoje jméno není v seznamu, Kaktusi."
"Musel ses přehlídnout."
Pár minut klábosili v kuchyni. Stačilo to, aby si fotograf uvědomil, že Webb má naspěch. Starý muž zavedl Davida do svého studia, kde položil tři Webbovy pasy pod namířenou lampu a zblízka si je prohlédl. Pak nařídil svému klientovi, aby se posadil před fotoaparát s odkrytým objektivem.
"Vlasy trochu zesvětlíme, ale ne tak moc jako v Paříži. Popelavý tón se mění v závislosti na osvětlení, takže na všechny ty věcičky můžeme použít stejnou fotku - a tvář se zachová. Obočí necháme na pokoji,

trochu si s ním tady pohraju."
"A co oči?" zeptal se David.
"Fajnový kontaktní čočky, co ti dávali dřív, to sice nebudou, ale poradíme si. Jsou to obyčejné brýle se správnými barvami na správných místech. Budeš mít modré, hnědé nebo klidně černé oči, jestli chceš."
"Přines všechny," řekl Webb.
"Jsou drahé, Davide, a platí se na dřevo."
"Já peníze mám."
"Tak to radši moc nevykřikuj."
"A teď vlasy. Kdo mi je udělá?"
"V ulici kousek odsud mám jednu kolegyni, která měla svůj vlastní salón krásy, dokud jí četníci v pokojích nahoře neudělali šťáru. Ta se vyzná. Pojď, zavedu tě tam."
O hodinu později vstal Webb ze zajetí sušáku na vlasy v malé dobře osvětlené kóji a prohlédl si výsledek ve velkém zrcadle. Majitelka podivného salónu, menší černá dáma s upravenými šedivými vlasy a znaleckým okem, si stoupla vedle něj.
"Jste to vy, a nejste to vy," přikývla a pak zavrtěla hlavou. "Dobrá prácička, to se musí nechat."
Má pravdu, pomyslel si David, když se na sebe díval. Jeho tmavé vlasy byly nyní mnohem, mnohem světlejší a navíc mu ladily s barvou pleti. Vypadaly nadýchaně a upraveně, ale daleko ležérněji - jako by je rozfoukal vítr.
"Souhlasím," řekl Webb. "Je to velice dobré. Kolik?"
"Tři sta dolarů," odvětila žena bez okolků. "Máte v tom samozřejmě pět balení odličovadla i s návodem a taky nejmlčenlivější ženskou ve Washingtonu. To první vám vydrží pár měsíců, to druhé celý život."
"Jste zlatá." David sáhl do kapsy pro koženou peněženku, odpočítal bankovky a podal jí je. "Kaktus říkal, že mu máte zavolat, až skončíme."
"Není třeba. Čeká v salonu."
"V salonu?"
"No, je to vlastně chodba s gaučem a stojací lampou, ale když já tomu tak ráda říkám salon. No nezní to hezky?"
Fotografování proběhlo rychle. Přerušovalo je pouze upravování obočí zubním kartáčkem a sprayem pro každou fotku zvlášť, převlékání košil a sak - Kaktusův šatník si nezadal s půjčovnou kostýmů - a také střídání brýlí s obroučkami ze želvoviny a z oceli, které z jeho světlehnědých očí udělaly modré a tmavěhnědé. Poté specialista přiložil fotky na místo a pod velkou silnou lupou do nich nástrojem vlastní výroby zručně vyrazil originální děrování ministerstva zahraničí. Když své dílo dokonal, podal tři pasy Davidovi ke schválení.
"Žádnej celník si ničeho nevšimne," pravil Kaktus sebejistě.
"Vypadají ještě pravější než předtím."
"Upravil jsem je, což znamená, že jsem je trochu pomačkal a dodal jim patinu."
"Je to skvělá práce, kámo. Jak dlouho se vlastně známe? Už se ani nepamatuju. Co jsem dlužen?"
"Sakra, já nevím. Byla to strašně malá zakázka a já mám letos hotové žně díky buzeraci, která všude vládne..."
"Kolik, Kaktusi?"
"Kolik můžeš? Tipoval bych, že vláda tě asi neplatí."
"Žiju si celkem dobře, díky."
"Pět stovek stačí."
"Zavolal bys mi taxíka?"
"Trvá to moc dlouho a to jen v případě, že sem vůbec nějakej přijede. Můj vnuk už na tebe čeká. Zaveze tě, kam budeš chtít. On je jako já, na nic se neptá. A ty máš naspěch, Davide, to poznám. Doprovodím tě ke dveřím."
"Díky. Nechám prachy tady na pultu."
"Fajn."
Zády ke Kaktusoví vytáhl Webb z kapsy peníze, odpočítal šest pětisetdolarových bankovek a položil je na nejtemnější část pultu ve studiu. Za tisíc dolarů za kus byly ty pasy zadarmo, ale kdyby nechal víc,

jeho starý přítel by se mohl urazit.
Vrátil se do hotelu. Vystoupil z auta o několik ulic dřív, uprostřed rušné křižovatky, takže z Kaktusová vnuka by nikdo nemohl dostat adresu, i kdyby chtěl. Mladík shodou okolností studoval poslední ročník Americké univerzity, a přestože měl svého dědečka očividně rád, měl stejně očividnou nechuť zaplést se do jeho kšeftů.
"Vystoupím tady," řekl David v dopravní zácpě.
"Díky," odvětil mladý černoch příjemně klidným hlasem. V očích měl úlevu. "To jste hodný."
Webb se na něj podíval. "Proč jste to udělal? Člověk, ze kterého bude právník, přece musí větřit, že s Kaktusem není všechno úplně v pořádku."
"To víte, že jo. Ale je to fajn děda a hodně toho pro mě udělal. Taky mi něco řekl. Povídal, že pro mě bude čest se s vámi setkat. Jednou mi prý možná prozradí, kdo byl ten cizí člověk v mém autě."
"Doufám, že se brzo vrátím a řeknu vám to sám. Setkání se mnou není žádná čest, ale zažil jsem něco, co by mohlo vejít do učebnic pro právníky. Nashle."
Když se David vrátil do hotelového pokoje, probral poslední seznam, který si ani nemusel psát. Znal jej nazpaměť. Musel vybrat pár kusů oblečení, které si vezme do velké příruční tašky, a zbavit se zbytku věcí včetně dvou zbraní, jež si ve vzteku přivezl z Maine. Jedna věc je rozebrat pistoli na součástky, zabalit je do fólie a dát do kufru. Ale pronést zbraně bezpečnostním rámem na letišti, to je něco úplně jiného. Detektor by je zachytil a on by byl prozrazen. Musel se jich proto zbavit, zničit úderníky i vyhazovače a hodit je do kanálu. Zbraň si koupí v Hongkongu, to nebude nic tak složitého.
Musel však udělat ještě jednu věc, a ta byla nejen složitá, ale také bolestná. Musel se posadit a znovu se zamyslet nad tím, co řekl Edward McAllister tenkrát v podvečer v Maine - nad tím, co řekli všichni a zvláště Marie. V té těžké hodině pravdy se něco skrývalo a David věděl, že mu to uniklo - stále mu to unikalo.
Podíval se na hodinky. Bylo 15.37. Den ubíhal rychle a nervózně. Musíš se vzchopit! Marie, kde jsi?

Conklin položil sklenku s obyčejnou zázvorovou limonádou na poškrábaný špinavý bar v omšelém lokále na 9. ulici. Byl zde pravidelným hostem z toho prostého důvodu, že těmi umazanými prosklenými dveřmi by neprošel nikdo z jeho kolegů ani známých, pokud mu nějací ještě zbyli. Toto vědomí mu dávalo pocit jisté svobody a ostatní štamgasti ho vzali mezi sebe. Znali ho jako »mrzáka«, který si vždycky okamžitě po příchodu sundá kravatu a odkulhá ke stolu u hracího automatu na konci baru. Vždy tam na něj čekala sklenka whisky s ledem. Majiteli a barmanovi v jedné osobě nevadilo, že si Alex vyřizoval telefonáty v předpotopní budce u zdi. Byl to jeho »sterilní telefon« a právě zazvonil.
Conklin se odbelhal lokálem, vstoupil do staré kabiny a zavřel za sebou dveře. Zvedl sluchátko.
"Prosím?"
"Je to Treadstone?" zeptal se podivný mužský hlas.
"Byl jsem tam. A vy?"
"Ne, ale mám přístup ke spisu, k celému tomu svinstvu."
Ten hlas! uvažoval Alex. Jak jen ho Webb popsal? Poangličtěný? Středoatlantský přízvuk, uhlazený, neobvyklý. Byl to tentýž člověk. Tamtamy zafungovaly. Povedlo se. Někdo dostal strach.
"Takže si jistě pamatujete všechno, co jsem napsal, protože já tam byl a zapsal jsem si to - všechno. Fakta, jména, události, zdůvodnění, zálohy... prostě všechno včetně historky, kterou mi včera v noci vyprávěl Webb."
"Pak se mohu domnívat, že pokud by se stalo něco ošklivého, vaše obsáhlá zpráva si najde cestičku k senátnímu podvýboru nebo k smečce hlídacích psů v Kongresu. Mám pravdu?"
"Jsem rád, že si rozumíme."
"Stejně by to k ničemu nebylo," pravil muž blahosklonně.
"Kdyby se stalo něco ošklivého, nehrálo by to roli."
"Brzy půjdete do důchodu. Moc pijete."
"To až od jisté doby. U člověka mého věku a kvalifikace bývá k oběma těm věcem nějaký důvod. Co když mají souvislost s jistým spisem?"
"Na to zapomeňte. Pojďme si promluvit."

"Až mi řeknete něco trochu bližšího. O Treadstone se občas někdo otře. Není to zas tak podstatné."
"Dobře. Medusa."
"To už je silnější kafe," řekl Alex, "ale pořád to není ono."
"Dobrá. Stvoření Jasona Bournea. Mnich."
"Přihořívá."
"Chybějící peníze, které se dodnes nenašly. Odhadem pět milionů dolarů. Curych, Paříž a dál na západ."
"Něco takového se šuškalo. Potřebuju pádný důkaz."
"Dám vám ho. Poprava Jasona Bournea. 23. května v Tam Quanu... a na den přesně o čtyři roky později v New Yorku. Na Sedmdesáté první ulici. Treadstone 71."
Conklin zavřel oči a zhluboka se nadechl. V krku měl prázdno. "Dobře," hlesl. "Patříte mezi zasvěcené."
"Nemůžu vám říct svoje jméno."
"Co mi chcete nabídnout?"
"Dvě slova: ruce pryč."
"Myslíte, že na to přistoupím?"
"Musíte," řekl přesně artikulující hlas. "Potřebujeme Bournea tam, kam teď jede."
"Bournea?" Alex zíral na telefon.
"Ano, Jasona Bournea. Žádným normálním způsobem se naverbovat nedá. To přece oba víme."
"Takže mu unesete ženu? Jste zvěř!"
"Nic se jí nestane."
"To nemůžete zaručit! Nemáte to pod kontrolou. Určitě využíváte druhé a třetí strany, a jestli rozumím svojí práci - a to si pište -, jsou to nejspíš placené nastrčené figury, aby vás nikdo nevyčuchal. Ani nevíte, co jsou zač... Kdybyste to věděl, nevolal byste! Kdybyste se s nimi mohl spojit a ověřit si, co potřebujete, nemluvil byste se mnou!"
Kultivovaný hlas chvíli mlčel. "Pak jsme tedy lhali oba, viďte, pane Conkline? Ta žena neutekla a nevolala Webbovi. Nic se nestalo. Hodil jste návnadu, já taky, a nic jsme nechytili."
"Vy jste pěkně nebezpečná ryba, pane Neznámý."
"Dělal jste to, co já, pane Conkline. S Davidem Webbem... Tak co mi tedy povíte?"
Alex znovu ucítil prázdnotu v krku, nyní se k ní však přidala ostrá bolest na prsou. "Ztratili jste je, co?" zašeptal. "Ztratili jste ji."
"Čtyřicet osm hodin není zase tolik," řekl hlas obezřetně.
"Ale ze všech sil jste se snažili navázat kontakt!" vmetl mu Conklin. "Zavolali jste svým spojkám, lidem, kteří ty figury najali, a najednou jsou fuč - nemůžete je najít. Ježíšikriste, vy jste nad tím ztratili kontrolu! Vážně se to vymklo z ruky! Někdo vám vlezl do plánu a vy nemáte tušení kdo. Ukradl vám vlastní plán!"
"Už jsme rozhodili sítě," namítl muž bez předchozí sebejistoty. "Naši nejlepší lidé prohledávají všechna místa."
"Včetně McAllistera? V Kowloonu? V Hongkongu?"
"Vy to víte?"
"Jo."
"McAllister je pitomec, ale své věci rozumí. Ano, je tam. My jsme nezpanikařili. Dostaneme to zpátky."
"Co dostanete?" vyštěkl vztekle Alex. "Zboží? Váš plán zkrachoval! U vesla je někdo jiný. Proč by vám vracel zboží? Zabili jste Webbovu ženu, pane Neznámý! Jak jste si to vůbec představovali?"
"Jen jsme ho tam chtěli dostat," bránil se hlas. "Vysvětlit některé věci a ukázat ho. Potřebujeme ho." Poté se muž vrátil ke svému klidnému přednesu. "A všechno nasvědčuje tomu, že to máme pořád pod kontrolou. V té části světa jsou bídné možnosti komunikace."
"V tomhle oboru je to univerzální ospravedlnění pro všechno."
"Ve většině oborů, pane Conkline... Jak to vidíte vy? Teď se já ptám vás - a opravdu upřímně. Máte slušnou pověst."
"To je minulost."
"O pověst člověk jen tak nepřijde. Může k ní jen něco přidat, pochopitelně buď pozitivního, nebo negativního."
"Vidím, že nemáte moc zaručené informace."

"Ale mám pravdu. Říká se, že jste patřil mezi nejlepší. Takže jak to vidíte?"
Alex zavrtěl hlavou. Vzduch v budce byl vydýchaný, hluk za skleněnými stěnami jeho »sterilního« telefonu sílil. "Platí to, co jsem říkal. Někdo zjistil, co na Webba šijete, a rozhodl se to vzít do ruky."
"Proboha proč?"
"Protože ten někdo touží po Jasonu Bourneovi víc než vy," řekl Alex a zavěsil.

Když Conklin vstoupil do haly Dullesova letiště, bylo 18.28. Počkal v taxíku na ulici kousek od Webbova hotelu, pak jel za Davidem a dával řidiči přesné instrukce. Nemýlil se, ale nemělo žádný smysl tím Webba zatěžovat. Na Davidův taxík se pověsily dva šedé vozy značky Plymouth a během sledování si měnily místa. Vem to čert. Nějaký Alexandr Conklin bude možná viset, ale možná taky ne. Lidi z ministerstva se chovají hloupě, říkal si, když si zapisoval poznávací značky aut. Webba spatřil ve zšeřelé kóji v zadní části haly.
"Jsi to vážně ty?" řekl Alex, posadil se na lavičku vedle něj a přitáhl si bezvládnou nohu. "Je pravda, že na blonďáky víc letí holky?"
"V Paříži to tak fungovalo. Cos zjistil?"
"Obrátil jsem kameny a našel slimáky, co nevědí, kudy kam. Ale oni by stejně nevěděli, co mají dělat na slunci."
"Slunce věci osvětluje, ale ty je zamlžuješ. Zkraťto, Alexi. Za pár minut musím ke vchodu."
"Stručně řečeno - vymysleli plán, jak tě dostat do Kowloonu. Založili ho na předchozí zkušenosti..."
"To můžeš přeskočit," řekl David. "Proč?"
"Ten chlápek říkal, že tě potřebují. Ne tebe, Webba. Potřebují Bournea."
"Protože Bourne už tam prý je. Říkal jsem ti, co povídal McAllister. Vysvětlil ti to?"
"Ne, ale možná bych to mohl použít, abych je přitlačil ke zdi. Řekl mi něco jiného, Davide, a to musíš vědět. Nemůžou najít svoje spojky, takže nevědí, kdo jsou nastrčené figury ani co se děje. Myslí si, že je to dočasné, ale ztratili Marii. Někdo jiný tě tam chce taky dostat a vzal to do ruky."
Webb si přiložil dlaň k čelu a zavřel oči. Náhle mu v tichosti po tváři začaly kanout slzy. "A je to tady, Alexi. Zase jsem až po uši v něčem, na co si nevzpomínám. Já ji miluju a potřebuju!"
"Nech toho!" zpražil ho Conklin. "Včera v noci jsi mě přesvědčoval, že mi hlava pořád slouží, i když tělo už ne. Ty máš obojí, tak jim to spočítej!"
"Ale jak?"
"Buď tím, čím tě chtějí mít - buď Chameleonem! Buď Jasonem Bournem!"
"Je to už tak dávno..."
"Pořád to svedeš. Sehraj roli, kterou ti napsali."
"Asi nemám na vybranou, co?"
Z reproduktorů se ozvala poslední výzva pro cestující letu číslo 26 do Hongkongu.

Šedovlasý Havilland položil sluchátko do vidlice, opřel se v křesle a podíval se přes pracovnu na McAllistera. Náměstek ministra zahraničí stál vedle obřího otočného globusu na zdobené trojnožce před knihovnou. Ukazovákem mířil na nejjižnější část Číny, oči však upíral na velvyslance.
"Povedlo se," řekl diplomat. "Sedí v letadle do Hongkongu."
"Je to Boží dopuštění," odvětil McAllister.
"Určitě vám to tak připadá, ale než vynesete nějaký soud, uvažte, že to má své výhody. Teď jsme z obliga. Už nezodpovídáme za události, které se dějí. Řídí je neznámá síla."
"Což jsme my! Znovu říkám, že je to Boží dopuštění!"
"A zvážil váš Bůh, jaké následky by měl náš případný neúspěch?"
"Máme dar svobodné vůle. Omezují nás pouze mravní zásady."
"To je banální, pane náměstku. Existuje přece vyšší dobro."
"Taky existuje člověk, s nímž manipulujeme a ženeme ho zpátky do hrůzy, kterou si už prožil. Máme na to právo?"
"Nemáme jinou možnost. Může udělat to, co nikdo jiný nedovede - když mu dáme dobrý důvod."
McAllister roztočil glóbus a zamířil ke stolu. "Možná bych to neměl říkat, ale nedá mi to," zastavil se před

Raymondem Havillandem. "Myslím, že jsem v životě nepotkal někoho tak nemorálního jako jste vy."
"To jen tak vypadá, pane náměstku. Mám jednu ctnost, která smazává všechny moje hříchy. Udělám všechno a klidně kohokoliv podplatím, jen aby tahle planeta nevyletěla do vzduchu. A k tomu patří i život jakéhosi Davida Webba. Tam, kde ho chci mít, ho znají jako Jasona Bournea."
8

Když se obří letadlo snášelo na letiště Kchaj Tchak, z přístavu Victoria stoupala mlha připomínající vrstvy průsvitných šátků. Ranní opar byl hustý a zvěstoval kolonii vlhký den. Dole na vodě se pohupovaly džunky a sampany vedle vzdálenějších nákladních lodí, bafajících trajektů a občasných námořních hlídek, které brázdily přístavištěm. Z letadla klesajícího ke kowloonskému letišti vypadaly husté řady mrakodrapů na ostrově Hongkong jako alabastroví obři. Čněly nad mlhami a odráželo se od nich první pronikavé světlo ranního slunka.
Webb sledoval výjev pod sebou očima člověka ve strašlivém stresu, pohlceného jakousi děsivě chladnou zvědavostí. Někde tam dole v kypícím lidském mraveništi se ukrývala Marie - to pro něj bylo nejdůležitější a zároveň nejmučivější. Jiná část jeho já připomínala vědce naplněného věcným zájmem. Jako by hleděl do zamlžené čočky mikroskopu a snažil se rozeznat, co mu oko a mozek dovolí. Známé i neznámé se spojilo v jeden celek a výsledkem byl zmatek a strach. Během sezení s Panovem ve Virginii si David zas a znovu pročítal stovky propagačních letáků a barevných brožur, které popisovaly všechna místa, kam vkročila noha mýtického Jasona Bournea. Bylo to nepřetržité a často bolestné sebezpytování. Hlavou mu probleskovaly povědomé útržky, mnohdy příliš krátké a matoucí, jindy však delší. V takových případech byly jeho náhlé vzpomínky až překvapivě přesné a příslušná místa dokázal popsat sám, bez pomoci katalogů cestovních kanceláří. Když se nyní díval dolů, věděl, že většinu z těch věcí kdysi znal, nedokázal je však konkrétně zařadit. Odvrátil tedy zrak a soustředil se na den, který měl před sebou.
Z Dullesova letiště poslal telegram do hotelu Regent v Kowloonu a objednal si pokoj na týden na jméno James Howard Cruett, které měl napsané v dokonalém pase od Kaktuse - v tom s modrýma očima. K tomu připsal: "Naše firma by měla mít rezervované apartmá šest set devadesát, pokud je volné. Den příjezdu je pevně stanovený, let nikoli."
Věděl, že apartmá bude volné. Musel však zjistit, kdo to zařídil. Byl to první krůček k Marii. A předtím, potom či mezitím potřeboval nakoupit jisté věci - některé byly k maní snadno, jiné nikoli. I ty se ovšem daly sehnat. Byl v Hongkongu, v kolonii, v níž šlo o přežití a měla k tomu také patřičné nástroje. Hongkong byl navíc jediným civilizovaným místem na zemi, kde sice vzkvétají náboženství, ale jediným uznávaným božstvem jsou peníze - pro věřící i bezvěrče. Jak to kdysi řekla Marie: "Žádný jiný důvod k existenci nemá."
Vlahé ráno bylo prosycené pachy hemžících se lidských davů. Ty vůně však nebyly nepříjemné. Zřízenci zuřivě stříkali obrubníky, takže z chodníků schnoucích na slunci stoupala pára a úzkými uličkami se linula vůně koření. Vycházela z vroucího oleje na vozících, kolem nichž se překřikovaly houfy lidí. Hluk se sčítal a tvořil sílící změť hlasů, vybízející k nákupu zboží, nebo aspoň ke smlouvání. Hongkong znamenal boj o přežití. Člověk musel usilovně dřít, jinak nepřežil. Učení Adama Smithe tady bylo už dávno překonané a přežité. O takovém světě se zakladateli klasické ekonomie ani nesnilo. Všechny jeho poučky zde byly postavené na hlavu. Bylo to šílenství. Zkrátka Hongkong.
David mávl na taxi. Věděl, že už to někdy udělal. Znal východ, k němuž zamířil po úmorné celní kontrole. Věděl, že zná ulice, jimiž ho řidič vezl - sice si je přímo nepamatoval, ale přesto je nějak znal. Uklidňovalo ho to, ale zároveň k smrti děsilo. Věděl všechno a nic. Připadal si jako loutka, která neví, kdo tahá za její provázky.
"Byl to omyl," řekl David úředníkovi za oválným mramorovým pultem uprostřed vestibulu hotelu Regent. "Nechci apartmá. Radši bych něco menšího, stačí mi jednolůžkový nebo dvoulůžkový pokoj."
"Ale máte ho zamluvené, pane Cruette," odvětil zaskočený recepční a použil jméno z Webbova falešného pasu.

"Kdo ho zamluvil?"
Mladý Asiat se podíval na podpis na rezervaci vytištěné z počítače. "Schválil to zástupce ředitele pan Liang."
"Tak to bych si asi měl promluvit s panem Liangem, že?"
"Obávám se, že to bude nutné. Nevím, jestli máme ještě něco volného."
"Chápu. Najdu si jiný hotel."
"Jste považován za mimořádně váženého hosta, pane. Odskočím si dozadu a s panem Liangem promluvím."
Webb přikývl. Úředník s rezervací v ruce odklopil pult a rychle přešel zaplněným sálem ke dveřím za recepcí. David se rozhlédl po okázalé hale, která svým způsobem začínala už venku na ohromném kruhovém dvoře s vysokými tryskajícími fontánami, pokračovala řadou moderních skleněných dveří a dále po mramorové podlaze až k půlkruhovému výklenku s neskutečně vysokými kouřovými okny s výhledem na přístav Victoria. Neutuchající pohyb za stěnou decentně zbarveného skla působil v otevřené kruhové hale takřka hypnotickým dojmem. Kolem desítek stolků a kožených pohovek, většinou obsazených, cupitali číšníci a číšnice v uniformách. Bylo to hlediště, v němž měli turisté i finančníci před očima přístavní obchodování kypící před obrysy mrakodrapů vzdáleného ostrova. Výhled na vodu byl Webbovi povědomý, ale nic víc. V tom honosném hotelu nikdy nebyl. Nic, co zde viděl, v něm nevyvolávalo vzpomínky.
Náhle si všiml, že úředník spěchá halou několik kroků před Asiatem středního věku, zřejmě zástupcem ředitele hotelu Regent panem Liangem. Mladší muž znovu odklopil přepážku a rychle zaujal své místo před Davidem. Z jeho vykulených očí čišela úslužnost a očekávání. Za pár vteřin dorazil hotelový šéf a lehce se uklonil v pase, jak se na jeho funkci slušelo.
"To je pan Liang, pane," oznámil recepční.
"Mohu vám nějak posloužit?" otázal se zástupce ředitele. "Je nám ctí, že vás můžeme přivítat jako hosta."
Webb se usmál a zdvořile zavrtěl hlavou "Bohužel asi až jindy."
"Nejste snad spokojen s ubytováním, pane Cruette?"
"Ale vůbec ne. Nejspíš by se mi velice líbilo. Ale jak jsem říkal tady vašemu mládenci, dávám přednost něčemu skromnějšímu, stačí mi jednolůžkový nebo i dvoulůžkový pokoj, ale ne apartmá. Ovšem chápu, že nemusíte mít nic volného."
"Ve vašem telegramu byl konkrétní požadavek na apartmá šest set devadesát, pane."
"To si uvědomuji a omlouvám se. Byla to práce jednoho přehnaně horlivého obchodního zástupce."
Webb se přátelsky zamračil: "Mimochodem, kdo zařizoval rezervaci? Já to rozhodně nebyl."
"Možná ten váš zástupce," nadhodil Liang, jehož oči měly neosobní výraz.
"Obchodní zástupce? Ten by k tomu nebyl kompetentní. Ne, podle něj to byla jedna z místních společností. Pochopitelně to nemůžeme přijmout, ale rád bych věděl, kdo nám učinil tak velkorysou nabídku. Jelikož jste tu rezervaci osobně schválil, pane Liangu, tak mi to jistě můžete říct."
Chladné oči se ještě víc vzdálily a pak zamrkaly. To Davidovi stačilo, ale hru bylo potřeba dotáhnout do konce. "Tuším, že s tou žádostí za mnou přišel jeden z našich zaměstnanců, pane, a těch je velice mnoho. Máme tady spoustu rezervací a jsme doslova v jednom kole, takže si opravdu nevzpomenu."
"Jistě existují nějaké platební doklady."
"Máme řadu ctěných klientů, jejichž slovo po telefonu stačí."
"Hongkong se změnil."
"A pořád se mění, pane Cruette. Váš hostitel vám to možná chce sdělit sám. Do takových přání nám nepřísluší zasahovat."
"Máte ke klientům obdivuhodnou důvěru."
"Ta je samozřejmě podložená fakturačním kódem v počítači pokladního." Liang se pokusil o úsměv. Byl však neupřímný.
"No, když nemáte nic jiného, budu se muset porozhlédnout někde jinde. Mám přátele v Penu na druhé straně ulice," řekl Webb v narážce na proslulý hotel Peninsula.
"To nebude nutné. Nějak to zařídíme."
"Ale váš recepční říkal..."

"On není zástupce ředitele Regentu, pane." Liang šlehl pohledem po mladíkovi za přepážkou.
"Ale podle počítače není nic volného," bránil se úředník.
"Zmlkni!" Liang se pousmál stejně falešně jako předtím. Uvědomoval si, že svým příkazem souboj prohrál. "Víte, on je mladý - všichni jsou tak mladí a nezkušení -, ale je velice inteligentní a ochotný... Máme v záloze několik pokojů pro případy nedorozumění." Znovu se podíval na recepčního a s úsměvem na tváři se na něj obořil: "Tching, žuan-ti!" A pokračoval rychlou čínštinou. Webb rozuměl každému slůvku, tvářil se však nezúčastněně. "Poslouchej, ty zelenáči! V mojí přítomnosti nebudeš podávat žádné informace, když tě o to výslovně nepožádám! Jestli to uděláš ještě jednou, poletíš odsud šachtou na odpadky. Teď přidělíš tomuhle blbovi pokoj dvě stě dva. Je v seznamu jako rezerva. Vymaž to označení a pokračuj." Zástupce ředitele se otočil k Davidovi s ještě voskovějším úsměvem: "Je to velice příjemný pokoj s nádherným výhledem na přístav, pane Cruette."
Hra skončila a její vítěz zlehčil svůj triumf přesvědčivým poděkováním. "Jsem vám velice vděčný," prohlásil David a probodl očima Lianga, jenž náhle znejistěl. "Aspoň nebudu muset telefonovat po celém městě a vykládat lidem, kde bydlím." Zarazil se a mírně pozvedl pravou ruku, jako by se chystal něco dodat. David Webb se řídil jedním ze svých několika instinktů, které si vypěstoval jako Jason Bourne. Věděl, že nadešla správná chvíle, aby Číňanovi nahnal strach. "Říkáte pokoj s nádherným výhledem? Předpokládám, že tím myslíte jou chao fing-se te fan-kjan. Nemám pravdu? Nebo je moje čínština k smíchu?"
Šéf hotelu na Američana užasle zíral. "Sám bych to nevyjádřil lépe. Recepční se o všechno postará. Ať se vám u nás líbí, pane Cruette."
"Měřítkem všeho je úspěch, pane Liangu. To je buď velice staré, nebo naopak velice nové čínské rčení, teď přesně nevím."
"Asi bude nové, pane Cruette. Není totiž moc v souladu s pasivním filozofováním, které je základem konfucianismu, jak jistě víte."
"Není to snad úspěch?"
"Vašim myšlenkám nestačím, pane." Liang se uklonil. "Jestli budete něco potřebovat, jsem vám kdykoli k službám."
"To snad nebude nutné, ale děkuji vám. Upřímně řečeno, let byl dlouhý a hrozný, takže požádám na ústředně, aby mi až do večeře nikoho nepřepojovali."
"Ano?" Liangova nejistota se změnila v cosi mnohem výraznějšího. Očividně dostal strach. "Ale kdyby nastala nějaká nečekaná událost..."
"Neexistuje nic, co by nemohlo počkat. A protože nejsem v apartmá šest set devadesát, hotel může prostě říct, že mě čekáte později. To zní přijatelně, ne? Jsem hrozně unavený. Děkuji vám, pane Liangu."
"Děkuji, pane Cruette." Zástupce ředitele se znovu poklonil a hledal ve Webbových očích nějaké poslední znamení. Když žádné nenašel, nervózně se otočil na podpatku a vrátil se do své kanceláře.
Udělej něco nečekaného. Zmátni nepřítele, vyveď ho z míry... Jason Bourne. Nebo snad Alexander Conklin?
"Je to ten nejlepší pokoj, pane!" zvolal recepční se zjevnou úlevou.
"Pan Liang je velice ochotný," řekl David. "Měl bych se vám odměnit za vaši pomoc." Webb vytáhl koženou peněženku a nenápadně z ní vybral dvacetidolarovou bankovku. Peníze ukryl v dlani a podal ji recepčnímu na rozloučenou. "Kdy pan Liang odchází?"
Překvapený, avšak nadšený mladík se rozhlížel napravo i nalevo, a přitom ze sebe vyrážel přerývané věty: "Ano! Jste velice laskav, pane. To není nutné, pane, ale děkuji vám, pane. Pan Liang odchází ze své kanceláře každé odpoledne v pět hodin. Já v tu dobu také končím. Pochopitelně bych zůstal, pokud by si to vedení přálo, protože se snažím pracovat ze všech sil pro dobré jméno hotelu."
"O tom nepochybuji," řekl Webb. "Jste velice schopný. Podejte mi prosím klíč. Moje zavazadla dorazí později, protože je museli překládat z jednoho letadla do druhého."
"Jistě, pane!"
David se posadil do křesla u kouřového okna s výhledem na přístav a ostrov Hongkong. Vybavovala se mu jména doprovázená obrazy - zátoka Causeway, Wan-čchaj, zátoka Repulse, přístav Aberdeen, Mandarín a nakonec v dáli hora Victoría Peak s úžasným výhledem na celou kolonii. Pak v duchu spatřil

masy lidí, které se prodíraly přeplněnými barevnými a často špinavými ulicemi, a přecpané hotelové haly se slabým svitem lustrů zdobených zlatem, v nichž se dobře oblečení pozůstalí impéria neochotně mísili s novými čínskými podnikateli - stará koruna a nové peníze musely nalézt společnou řeč... Uličky? Z jakéhosi důvodu měl náhle před očima přelidněné a zašlé uličky. Úzkými průjezdy spěchaly postavy a vrážely do klecí se štěbetajícími ptáčky a svinutými hady různých velikostí, což bylo zboží podomních obchodníků na nejnižších stupních místního podnikatelského žebříčku. Muži a ženy všeho věku, od dětí až po starce, na sobě měli rozedrané cáry oblečení. K nebi pomalu stoupal hustý čpavý dým, jenž naplňoval prostor mezi zchátralými budovami, bránil světlu a ještě víc zvýrazňoval bezútěšnost léty zčernalých kamenných zdí. Všechno to pro něj mělo nějaký význam, nevěděl však jaký. Unikaly mu podrobnosti. Neměl se čeho chytit a měl pocit, že z toho zešílí.

Někde tam byla Marie. Musel ji najít! V zoufalství vyletěl z křesla. Chtělo se mu mlátit hlavou o zeď, aby rozehnal mračna zmatku. Věděl však, že by si tím nepomohl. Jediným lékem byl čas, jehož tíhu nemohl unést. Musel ji najít, obejmout ji, chránit ji. Tak jako ona kdysi ochránila jeho tím, že mu věřila, když on už nevěřil sám sobě. Prošel kolem zrcadla nad prádelníkem a podíval se na svou strhanou pobledlou tvář. Jedno bylo jasné. Musel rychle plánovat a jednat, ale ne jako člověk, kterého viděl v zrcadle. Musel využít všeho, co se naučil a pak zase zapomněl jako Jason Bourne. Kdesi v sobě musel zburcovat prchavou minulost a důvěřovat instinktům, jež si nepamatoval.

První krok už učinil. Věděl, že navázal pevné spojení. Liang mu určitě něco poskytne, nejspíš jen ty nejzákladnější informace, ale pro začátek to bude stačit - nějaké jméno, místo, mrtvou schránku, zkrátka počáteční kontakt, který povede k dalšímu a ten zase k dalšímu. Tak či onak, musel s tím naložit rychle, aby neposkytl nepříteli manévrovací prostor. Všem, s nimiž přijde do styku, musel dát jasně na vybranou: promluvíš a přežiješ, nebo budeš mlčet a zemřeš. Ale musel se na to pořádně připravit. Musel nakoupit věci a zařídit si projížďku po kolonii. Chtěl se aspoň hodinu dívat ze zadního sedadla nějakého auta a vylovit co nejvíc ze své pochroumané paměti.

Vzal velký telefonní seznam hotelu v deskách z rudé kůže, posadil se na okraj postele, otevřel ho a rychle listoval. Nové světové nákupní centrum, úžasný čtyřpatrový komplex pod jednou střechou s nejlepším zbožím ze všech čtyř světových stran... Šlo sice o nadsázku, důležité však bylo, že "komplex" přiléhal k hotelu. Široká nabídka limuzín. Možnost objednávky vozů Daimler z našeho autoparku na kteroukoli hodinu či den, jak k obchodním, tak k turistickým účelům. Volejte, prosím, správu hotelu. Vytočte číslo 62. Limuzíny znamenaly zkušené šoféry, kteří se dobře vyznají ve spleti ulic, uliček, silnic a dopravních tepen Hongkongu, Kowloonu i Nových území. A vyznají se také jinak. Takoví lidé znají všechny kouty i podsvětí svých měst. Pokud se nemýlil, a instinkt mu napovídal, že nikoli, další věc nebude těžké zařídit. Potřeboval pistoli. A nakonec měl na programu banku v centru hongkongského centrálního okrsku, která měla jistá ujednání se svou sesterskou institucí na tisíce kilometrů vzdálených Kajmanských ostrovech. Musel do ní zajít, podepsat, co bude třeba, a odnést si víc peněz, než by u sebe soudný člověk nosil v Hongkongu i kdekoli jinde. Chtěl si je uložit někam jinam, než do banky, kde se jejich dostupnost omezovala na pracovní dobu. Jason Bourne se řídil poučkou: Slib člověku život a on bude obvykle spolupracovat. Slib mu navíc hromadu peněz a bude ti zobat z ruky.

David sáhl po poznámkovém bloku a tužce, které ležely vedle telefonu na nočním stolku. Začal na novém listu. Drobnosti dostávaly s každou další hodinou hrozivější rozměry a jemu už příliš hodin nezbývalo. Bylo skoro jedenáct a přístav se blyštil v dopoledním slunci. Musel toho ještě tolik stihnout! O půl páté se chtěl nenápadně postavit někam vedle východu pro zaměstnance, nebo se ukrýt v garáži hotelu, či kdekoli jinde, odkud by mohl sledovat a pak chytit voskového panáka Lianga, svůj první kontakt.

Za tři minuty měl seznam pohromadě. Vytrhl stránku, vstal z postele a shrábl sako z křesla u psacího stolu. Ticho hotelového pokoje náhle prořízlo zvonění telefonu. Musel zavřít oči a napnout každičký sval na rukou i břiše, aby po něm neskočil. Toužil uslyšet Mariin hlas, i kdyby zněl z vězení. Nesmí ten telefon zvednout. Instinkt. Jason Bourne. Neměl v ruce žádné řídicí páky. Kdyby ten telefon vzal, sám by se dostal pod něčí vliv. Nechal ho zvonit a ztrápeně vyšel ze dveří.

Bylo deset minut po poledni, když se vrátil obtěžkán spoustou malých igelitových tašek z různých obchodů v Nákupním centru. Hodil je na postel a začal vyndávat zakoupené zboží. Lehký tmavý balonový plášť a tmavý plátěný klobouk, šedé tenisky, černé kalhoty a svetr, taktéž černý. Bylo to

oblečení pro noc. Tašky však obsahovaly i jiné věci: cívku pevného rybářského vlasce se dvěma oky velikosti dlaně, jimiž se dala provléknout metrová část vlasce a zajistit na obou stranách, dále půlkilové mosazné těžítko ve tvaru miniaturní vzpěračské činky, sekáček na led a pouzdro s nabroušeným dvojsečným loveckým nožem s úzkou čepelí dlouhou téměř patnáct centimetrů. Byly to tiché zbraně, které u sebe chtěl nosit dnem i nocí. Potřeboval ovšem ještě jednu věc.
Jak si tak prohlížel svůj nákup a soustředil se na oka s vlascem, uvědomil si téměř neznatelné blikání. Světlo, tma... světlo, tma. Bylo to protivné, protože nemohl najít zdroj a - jak se mu často stávalo -musel přemýšlet, jestli nějaký skutečně existuje, nebo je to jen jeho přelud. Pak mu padl do oka noční stolek. Okny s výhledem na přístav dovnitř proudilo slunce a osvětlovalo telefon, blikání však vycházelo z levého dolního rohu přístroje. Bylo sotva viditelné, ale skutečné. Malinká červená tečka vteřinu svítila, na další vteřinu zase potemněla a tak pořád dokola. Byl to signál, že dostal zprávu. Zpráva není hovor, uvažoval. Zamířil ke stolku, prohlédl si pokyny na umělohmotné cedulce a zvedl sluchátko. Stiskl příslušný knoflík.
"Ano, pane Cruette?" ozvala se spojovatelka z počítačové ústředny.
"Mám nějaký vzkaz?" zeptal se.
"Ano, pane. Pan Liang se vám snažil dovolat..."
"Myslel jsem, že jsem mu dal jasné instrukce," přerušil ji Webb. "Ústředna mi sem až do odvolání neměla přepojovat žádné hovory."
"Ano, pane, ale pan Liang je zástupce ředitele - v případě nepřítomnosti zastupuje hlavního šéfa, což je právě dneska ráno... tedy vlastně odpoledne. Prý je to mimořádně naléhavé. Za poslední hodinu vám telefonoval každých pět minut. Hned mu zavolám, pane."
David zavěsil. Na Lianga nebyl připraven, nebo přesněji řečeno, Liang ještě nebyl připraven na něj - aspoň ne tak, jak David chtěl. Liang byl nervózní a možná se ocitl na pokraji paniky, protože on byl prvním a nejnižším kontaktem a nepodařilo se mu ubytovat subjekt na správném místě - v odposlouchávaném apartmá, kde by nepřítel slyšel každé slovo. Na pokraji paniky však Davidovi bylo málo. Chtěl, aby Liang opravdu ztratil hlavu. Nejrychleji toho mohl dosáhnout tak, že neumožní žádný kontakt, žádnou diskusi, žádné omluvné vysvětlování s cílem získat si podporu subjektu a dostat pachatele z nesnází.
Webb shrábl oblečení z postele a uložil je do dvou zásuvek prádelníku spolu s věcmi z příruční tašky. Vlasec s oky ukryl mezi vrstvy látky. Pak položil těžítko na jídelníček pokojové služby a lovecký nůž si zasunul do kapsy saka. Podíval se na sekáček a náhle dostal nápad, jenž opět vyvěral z nějakého podivného instinktu: vyděšený člověk bude reagovat přehnaně, když ho zaskočí nečekaný pohled na něco hrozného. Drsný výjev ho zmrazí a prohloubí jeho strach. David vytáhl z náprsní kapsy kapesník, sáhl pro sekáček na led a důkladně otřel rukojeť. Uchopil smrtící nástroj přes látku, rychle zamířil do předsíňky, odhadl zhruba úroveň lidského oka a zabodl sekáček do bílé zdi vedle dveří. Vtom zazvonil telefon. A pak znovu a znovu, jako by zuřivě. Webb vyšel ven a rozběhl se chodbou k řadě výtahů. Vklouzl za roh do další chodby a čekal.
Nezmýlil se. Lesklé kovové panely se rozestoupily a Liang vyběhl z prostředního výtahu. David vyšel zpoza rohu a spěchal k výtahům. Pak rychle a tiše zamířil k rohu chodby. Viděl, jak nervózní Liang opakovaně zvoní u jeho dveří a nakonec na ně čím dál naléhavěji klepe.
Otevřel se další výtah a vyšly z něj dva rozesmáté páry. Jeden z mužů se po očku podíval na Webba a pokrčil rameny. Skupinka zahnula doleva. David znovu zaměřil pozornost na Lianga. Zástupce ředitele byl nyní celý bez sebe. Zuřivě zvonil a bušil na dveře. Pak přestal a přiložil ucho ke dřevu. Když nic neuslyšel, sáhl do kapsy pro svazek klíčů. Webb trhl hlavou a znovu se schoval za roh. Zástupce ředitele se totiž otočil, rozhlédl se na oba konce chodby a pak vložil klíč do zámku. David nepotřeboval nic vidět. Stačilo mu slyšet.
Nemusel čekat dlouho. Ozval se potlačený hrdelní výkřik a dveře se hlasitě zabouchly. Sekáček na led vykonal své. Webb se rozběhl zpět do svého úkrytu za posledním výtahem, znovu se přitiskl ke zdi a čekal. Liang byl viditelně otřesený. Dýchal zhluboka a přerývaně a opakovaně tiskl ukazovákem knoflík výtahu. Nakonec cinkl zvonek a kovové panely výtahu se rozestoupily. Zástupce ředitele vpadl dovnitř.
David neměl žádný konkrétní plán, ale mlhavě tušil, co musí podniknout, protože jinak se to udělat nedalo. Rychle prošel chodbou kolem výtahů a zbytek cesty ke svému pokoji běžel. Vklouzl dovnitř,

zvedl sluchátko telefonu na nočním stolku a vyťukal číslice, které si vryl do paměti.
"Správa domu," řekl příjemný hlas, jenž nezněl čínsky. Pravděpodobně patřil Indovi.
"Mluvím se správcem?" zeptal se Webb.
"Ano, pane."
"Ne s jedním z jeho asistentů?"
"Nikoli. Chtěl byste mluvit s nějakým konkrétním asistentem? Nepotřebujete s něčím pomoci?"
"Ne, chci mluvit s vámi," řekl David tiše. "Jsem v situaci, která vyžaduje nejvyšší diskrétnost. Mohu se na vás spolehnout? Dokázal bych to ocenit."
"Jste hostem hotelu?"
"Ano."
"Jistě nejde o nic nedovoleného, co by poškodilo pověst podniku."
"Právě naopak. Jde o pomoc opatrným obchodníkům, kteří chtějí přinést do oblasti kapitál. Spoustu kapitálu."
"K vašim službám, pane."
Dohodli se, že za deset minut bude mít na rampě na Salisbury Road přistavenou limuzínu Daimler s tím nejzkušenějším řidičem. Správce bude stát u vozu a za svou diskrétní službu obdrží dvě stě amerických dolarů, tedy zhruba patnáct set dolarů hongkongských. U výpůjčky auta, jež měla být zaplacena v hotovosti na dvacet čtyři hodin, nemělo figurovat žádné jméno, pouze název náhodně vybrané firmy. »Pan Cruett« mohl v doprovodu poslíčka sjet služebním výtahem do nejnižšího podlaží hotelu Regent, kde byl východ vedoucí k Novému světovému centru. Odtud byl přímý přístup ke stanovišti na Salisbury Road.
Když David vyřídil zdvořilosti a zaplatil, nastoupil zadními dveřmi do limuzíny. Otočila se k němu strhaná vráščitá tvář uniformovaného řidiče středního věku, jenž se i přes zjevnou únavu urputně snažil být příjemný.
"Vítejte, pane! Jmenuju se Pak-fej a budu se snažit vám skvěle sloužit! Povězte mi kam, a já vás tam odvezu. Znám to všude!"
"Na to jsem taky spoléhal," odtušil Webb tiše.
"Co prosím, pane?"
"Wo pu-ši lü-kche," dal David najevo, že není turista. "Ale protože jsem tady už roky nebyl," dodal čínsky, "rád bych si osvěžil paměť. Co takhle obyčejný nudný výlet po ostrově a pak rychlá projížďka Kowloonem? Asi tak za dvě hodiny musím být zpátky... A odteď se budeme bavit anglicky."
"Hmm! Čínsky mluvíte moc dobře - sice dost učeně, ale všechno vám rozumím. Ale jen dvě čung-tchou..."
"Hodiny," skočil mu do řeči Webb. "Mluvíme anglicky. A myslím to vážně. Doufám, že najdeme společnou řeč. Od toho se budou odvíjet příští dvě hodiny i vaše spropitné - a taky dalších dvaadvacet hodin. Jasné?"
"Ano, ano!" zvolal řidič Pak-fej, šlápl na plyn a nekompromisně se zařadil do strašlivě hustého provozu na Salisbury Road. "Budu se snažit vám sloužit co nejlíp!"
Jak řekl, tak udělal. Obrazy, jež se Davidovi vybavily v hotelovém pokoji, dostaly skutečný obsah. Znal ulice Centrálního okrsku, poznával hotel Mandarín, klub Hongkong i náměstí Chater s budovou Nejvyššího soudu kolonie, která stála naproti hongkongským bankovním obrům. Mířil přelidněnými chodníky k divoké vřavě lidí u trajektu Hvězda, který zajišťoval nepřetržité spojení ostrova s Kowloonem. Queen's Road, Hillier, Possession Street... křiklavá Wan-čchaj, všechno si to znovu vybavoval a věděl, že už tam někdy byl. Znal ulice a dokonce zkratky od jednoho místa k druhému. Poznával klikatou silnici do přístavu Aberdeen, předvídal pohled na křiklavě nevkusné plovoucí restaurace, za nimiž byla neuvěřitelná tlačenice džunek a sampanů patřících »vodním lidem«, velkému plovoucímu společenství věčných vyděděnců. Dokonce slyšel brebentění, pleskání a výkřiky hráčů mah-jongu, kteří se v noci divoce přeli o své sázky pod slabým světlem pohupujících se luceren. Na plážích Shek O a Big Wave se scházíval se svými kontakty a spojkami. Plaval v přeplněných vodách zátoky Repulse Bay s jejími obřími sochami a chátrající elegancí starého koloniálního hotelu. Všechno to už viděl, všechno to znal, avšak nedokázal to k ničemu přiřadit.

Podíval se na hodinky. Jezdili už téměř dvě hodiny. Na ostrově zbývala jen poslední zastávka, po níž chtěl Pak-feje podrobit zkoušce. "Jeďte zpátky na náměstí Chater. Musím si něco zařídit v jedné bance. Můžete na mě počkat."
Peníze nejsou jen mazivem, bez nějž by se zadrhl společenský i hospodářský život, ale ve velkých částkách také rozšiřují manévrovací prostor. Bez nich by se prchající lidé dostali do bezvýchodné situace a potíže by měli i jejich lovci, jimž by nedostatek prostředků bránil pokračovat v pronásledování. Čím větší částka, tím snadněji se získává. Člověk s nízkými příjmy dostane půjčku maximálně pět set dolarů, a to ještě s velkými problémy. Jiný ovšem relativně snadno získá úvěrový rámec ve výši pěti set tisíc. A podobně to bylo s Davidem v bance na náměstí Chater. Vyhověli mu rychle a profesionálně. Bez řečí mu nabídli kufřík na přepravu peněz a také strážného, který ho doprovodí do hotelu, aby se cítil bezpečněji. Odmítl, podepsal doklady o výběru a nikdo se ho na nic neptal. Pak se vrátil do auta na rušné ulici. Předklonil se a položil levou ruku na hladkou látku předního sedadla, jen pár centimetrů od hlavy řidiče. Mezi palcem a ukazovákem držel sto dolarů. "Pak-feji," procedil skrz zuby, "potřebuju pistoli."
Řidič pomalu otočil hlavu. Podíval se na bankovku, pak se otočil ještě víc a pohlédl na Webba. Předstírané nadšení i bezmezná touha zalíbit se byly tytam. Jejich místo zaujal nezúčastněný výraz a chladný pohled šikmých očí. "Kowloon," odvětil. "V Mongkoku." A vzal si sto dolarů.
9

Limuzína značky Daimler se ploužila ucpanou ulicí Mongkoku, který měl tu nezáviděníhodnou čest být nejhustěji osídlenou městskou čtvrtí v historii lidstva. Je třeba zdůraznit, že ji obývají téměř výlučně Číňané. Tvář bělocha je zde takovou raritou, že budí zvědavé pohledy, nepřátelské a zároveň pobavené. Lidem ze Západu není radno chodit do Mongkoku po setmění. Neexistuje tady žádný orientální Cotton Club. Není to otázka rasismu, ale uznání reality. I pro jejich vlastní lidi je zde málo prostoru - a Číňané si své zájmy střeží už tisíce let od těch nejranějších dynastií. Rodina pro ně znamená všechno. Většina rodin sice nežije v úplné v bídě, ale nemá víc než čtyři stěny jediného pokoje, jednu postel a matrace na prostých, avšak čistých podlahách. Velkou čistotnost potvrzuje i množství malých balkonů, kam se chodí výhradně pověsit prádlo na nekonečné šňůry. Řady těchto otevřených balkonů se táhnou podél přiléhajících bytových domů a působí dojmem věčného neklidu. Do ohromných látkových stěn se opírá vítr, takže prádlo všeho druhu tančí na místě po stovkách a tisících kusů. Další důkaz mimořádného osídlení oblasti.
Mongkok však není ani úplně chudý. Až marnotratně hýří barvami, mezi nimiž vyniká křiklavě červená. Kam až oko dohlédne, všude jsou ohromné, umělecky provedené cedule, jež se vznášejí nad hlavami davů. Reklamy, které postupně dosáhly až do výše druhého patra, lemují ulice i průchody. Výrazné čínské hieroglyfy mají jasný cíl: přilákat zákazníky. V Mongkoku peníze jsou, ne vždy však legální. Schází tu ale dostatek místa. A to, které zde je, patří domácím, nikoli cizincům. Pokud ovšem cizinec - přivedený jedním z domácích - také nepřinese peníze, aby nakrmil nenasytný stroj produkující širokou škálu pozemského a někdy i nadpozemského zboží. Chtělo to jen vědět, na koho se obrátit a znát svou cenu. Šofér Pak-fej věděl, na koho se obrátit, a Jason Bourne znal svou cenu.
"Zastavím a zavolám si," řekl Pak-fej a zaparkoval za jedním nákladním vozem. "Zamknu vás vevnitř a hodím sebou."
"Je to nutné?" zeptal se Webb.
"Je to váš kufřík, pane, ne můj."
Ježíšmarjá, jsem to ale trouba, pomyslel si David. Úplně zapomněl na příruční kufřík. Přímo v srdci Mongkoku měl u sebe přes 300 tisíc amerických dolarů, jako by to byla nějaká svačina. Sevřel rukojeť, přitáhl si kufřík na klín a zkontroloval zámky. Byly pevné, ale stačilo se lehce dotknout obou knoflíků a víko by se otevřelo. Houkl na řidiče, když vystoupil z auta. "Sežente mi nějakou pásku! Lepicí pásku!"
Bylo však pozdě. Zvuky ulice byly ohlušující a všude kolem davy jako vlnící se lidská deka. A to vše náhle obklopilo okna daimlera. Ze všech stran zíralo dovnitř sto párů očí, zkřivené tváře se tiskly na sklo - na všech stranách. Webb se ocitl v jícnu čerstvě vybuchlé pouliční sopky. Slyšel tázavé výkřiky Pin ko

ach? a Čchung man tchuej, což se dalo přeložit zhruba jako: "Kdo je to?" a "Plná huba", anebo dohromady jako: "Kdo je to velké zvíře?" Cítil se jako zvíře v kleci, které si prohlíží smečka zvířat jiného druhu, možná zlých. Pevně svíral kufřík a zíral přímo před sebe. Když se dvě ruce začaly drápat do úzké štěrbiny nad oknem po jeho pravici, sáhl pomalu do kapsy pro lovecký nůž. Prsty pronikly dovnitř.
"Ťiau!" křikl Pak-fej a prodíral se zástupem. "Tohle je velevážený taipan a policie vám zaleje koule vařícím olejem, jestli ho budete otravovat! Vypadněte odsud!" Uprostřed zuřivých nadávek odemkl dveře, skočil za volant a zabouchl dveře. Nastartoval motor, šlápl na plyn, pak zmáčkl rukou silný klakson a držel jej. Změť hluků dosáhla nesnesitelné intenzity a moře těl se pomalu a neochotně začalo rozestupovat. Daimler vyrazil úzkou uličkou přískokem vpřed.
"Kam jedeme?" houkl Webb před sebe. "Myslel jsem, že už jsme na místě!"
"Obchodník, s nímž budete jednat, změnil působiště. Což je dobře, protože tohle není zrovna nejlepší oblast Mongkoku."
"Měl jste nejdřív zavolat. Nebylo to tam nic příjemného."
"Rád bych napravil dojem nedokonalé služby, pane," podíval se Pak-fej do zpětného zrcátka na Davida. "Teď víme, že vás nikdo nesleduje. Což znamená, že za mnou nikdo nejede tam, kam vás vezu."
"O čem to mluvíte?"
"Vejdete si s prázdnýma rukama do velké banky na náměstí Chater a vyjdete ven s plnýma. Máte kufřík."
"No a?" Webb pohlédl řidiči do očí.
"Nedoprovázel vás žádný strážný a tady je plno darebáků, kteří číhají na lidi jako jste vy - často dostávají signály od jiných darebáků přímo v bance. Doba je nejistá, a tak je lepší mít jistotu aspoň v tomhle."
"A teď ji máte?"
"Ano, pane!" Pak-Fej se usmál. "Automobil, který by nás sledoval v uličce v Mongkoku, by byl nápadný."
"Takže jste si nešel zavolat."
"Ale to ano, pane. Člověk musí vždycky nejdřív zavolat. Ale vyřídil jsem to velice rychle a pak jsem šel pěkný kus po chodníku zpátky, pochopitelně bez čepice. Neviděl jsem žádné nasupené muže v autech a nikdo nevystoupil a nerozběhl se po ulici. Teď vás zavezu k tomu obchodníkovi s mnohem větším klidem."
"Mně se taky ulevilo," řekl David a zauvažoval, proč ho Jason Bourne dočasně opustil. "Ani mě nenapadlo, že bych měl mít strach. Určitě ne z toho, že mě někdo sleduje."
Husté zástupy Mongkoku řídly, budovy už byly nižší a za vysokými ploty Webb spatřil vody přístavu Victoria. Za zábranami se nacházely skupiny skladišť, u jejichž mol kotvily lodě obchodníků. Pohybovaly se zde těžké stroje, které se skřípěním zvedaly ohromné kontejnery. Pak-fej zabočil do vjezdu odlehlého přízemního skladiště. Vypadalo opuštěně. Všude asfalt a na něm pouze dvě auta. Brána byla zavřená. Z malé skleněné kanceláře vyšel hlídač s papírem v ruce.
"Moje jméno na seznamu nenajdete," oznámil Pak-fej čínsky, když hlídač přistoupil k vozu. Jeho hlas měl autoritativní tón. "Sdělte panu Wu Sungovi, že je tady Regent číslo pět a přiváží mu taipana stejně významného jako je on sám. Očekává nás." Hlídač kývl, zamžoural v odpoledním slunci a podíval se na důležitého pasažéra. "Aj-ja!" okřikl Pak-fej muže za jeho neslušnost. Pak se otočil a pohlédl na Webba.
"Nesmíte si to špatně vykládat, pane," řekl, když hlídač odběhl k telefonu. "To, že používám název mého krásného hotelu, nemá nic společného s mým krásným hotelem. Popravdě řečeno, kdyby se pan Liang nebo někdo jiný dověděl, že jsem zmínil jeho název v podobném kšeftu, propustil by mě. Jde jen o to, že jsem se narodil pátého dne pátého měsíce léta páně 1935."
"Budu mlčet jako hrob," usmál se David pod vousy a pomyslel si, že Jason Bourne ho přece jen neopustil. Mýtus, jímž kdysi byl, znal poslepu cestičky ke správným kontaktům, a ten muž dřímal uvnitř Davida Webba.
Vybílenou místnost skladiště se zataženým závěsem lemovaly zamčené vitríny, které připomínaly muzeum dávných civilizací s expozicí primitivních nástrojů, zkamenělého hmyzu či záhadných náboženských kreseb. Zde však byly vystaveny jiné předměty. Za sklem se skvěly střelné zbraně, od pistolí s nejmenší

ráží a pušek až po nejdokonalejší zbraně moderního vojenství - tisíciranné kulomety s nábojovými pásy, jež se vinuly po ultralehkých rámech, či rakety naváděné laserem. Ideální výzbroj pro teroristy. Dva muži v oblecích drželi stráž, jeden stál před vchodem do místnosti, druhý uvnitř. Jak se dalo očekávat, první z nich se omluvně uklonil a přejel Webbovi i řidiči přes šaty elektronickým detektorem. Pak se natáhl po kufříku. David ucukl, zavrtěl hlavou a ukázal na detektor, jenž vypadal jako kouzelný proutek. Strážný s ním zamával nad zavazadlem a sledoval přitom své ukazatele.
"Soukromé dokumenty," řekl Webb čínsky překvapenému strážnému a vešel do místnosti.
Davidovi trvalo téměř celou minutu, než se otřepal z prvotního šoku. Hleděl na výrazné ozdobné cedule s nápisem Zákaz kouření v angličtině, francouzštině a čínštině. Visely na všech zdech a Webb přemýšlel proč. Přešel k vitríně s malými zbraněmi a prohlížel si zboží. Svíral kufřík v ruce, jako by to bylo záchranné lano zdravého rozumu ve světě, jenž zcela propadl smrtícím zbraním.
"Chuan-jing!" vykřikl nějaký hlas a do místnosti vstoupil mladistvě vyhlížející muž. Měl na sobě jeden z těch přiléhavých evropských obleků, které přehnaně zdůrazňují ramena a obepínají pas. Zadní část saka vlála jako páví ocas - dílo návrhářů, kteří chtěli jít s dobou i za cenu potlačení mužnosti.
"To je pan Wu Sung, pane," řekl Pak-fej a poklonil se nejdřív obchodníkovi, poté Webbovi. "Nemusíte říkat své jméno, pane."
"Pu!" vyštěkl mladý obchodník a ukázal na Davidův kufřík. "Pu t'ing ja!"
"Pane Sungu, váš klient mluví plynně čínsky." Řidič se obrátil k Davidovi. "Jak jste slyšel, pane, pan Sung má námitky proti vašemu kufříku."
"Nedám ho z ruky," řekl Webb.
"Pak tedy nemůže být řeč o žádném obchodu," odvětil Wu Sung bezchybnou angličtinou.
"Proč ne? Váš člověk jej přece zkontroloval. Nejsou v něm žádné zbraně, a i kdyby byly a já se ho pokusil otevřít, nejspíš bych skončil na zemi dřív, než bych zvedl víko."
"A co umělá hmota?" zeptal se Wu Sung. "Plastové mikrofony připojené k nahrávacím zařízením s tak malým obsahem kovu, že by ho nezaznamenaly ani ty nejmodernější přístroje?"
"Jste paranoidní."
"Jak se říká u vás: Jiný kraj, jiný mrav."
"Vidím, že ovládáte nejen náš jazyk, ale i rčení."
"Columbijská univerzita, sedmdesátý třetí."
"Studoval jste vojenství?"
"Ne, marketink."
"Aj-ja!" zaječel Pak-fej, bylo však pozdě. Rychlý rozhovor odvedl pozornost od pohybu stráží. Prošli místností a v poslední chvíli se vrhli na Webba s řidičem.
Jason Bourne se prudce otočil. Srazil z ramene ruku útočníka, zkroutil mu ji za zády, přitlačil Asiata k zemi a praštil ho kufříkem do obličeje. Vracely se mu zdánlivě zapomenuté pohyby a s nimi schopnost používat násilí. Vybavil si je stejně jako kdysi jeden zmatený muž bez paměti na rybářském člunu u mělčin jednoho středomořského ostrova. Bylo to záhadné a zasuté hluboko v jeho nitru, avšak nikoli zapomenuté. Překvapený muž padl na podlahu. Jeho kolega, jenž srazil Pak-feje k zemi, se vztekle otočil k Webbovi. Měl široká ramena a ruce jako dva buchary, jimiž provedl boxerský výpad. David pustil kufřík, uhnul doprava, pak se otočil, opět skočil doprava a levou nohou kopl Číňana do slabin s takovou silou, že se muž zlomil v pase a vykřikl. Webb okamžitě vymrštil pravou nohu a její špičkou zasáhl útočníka do krku přímo pod bradou. Muž se svalil na podlahu a lapal po dechu. Jednou rukou se držel za rozkrok, druhou za krk. První strážce se začal zvedat. Bourne k němu vykročil a kolenem ho nabral do hrudníku, takže muž odletěl přes půl místnosti a padl v bezvědomí pod jednu z vitrín.
Mladý obchodník se zbraněmi s Columbijskou univerzitou byl v šoku. Jeho oči hovořily jasně: byl svědkem něčeho nemyslitelného a očekával, že se karta každým okamžikem obrátí a jeho gorily zvítězí. Náhle mu však došlo, že nic takového se nestane, a v panice se rozběhl ke dveřím. Doběhl k nim v okamžiku, kdy ho Webb dostihl. David sevřel vycpaná ramena saka a otočil obchodníka k sobě. Wu Sung zakopl a upadl. Zvedl ruce a žadonil: "Prosím vás, ne! Přestaňte! Já nesnáším fyzické násilí! Vezměte si, co chcete!"
"Cože nesnášíte?"

"Slyšel jste, dělá se mi zle!"
"A k čemu tohle všechno podle vás slouží?" zavřeštěl David a rozhodil rukama.
"Já se jen snažím uspokojit poptávku, nic víc. Vezměte si, co chcete, ale nesahejte na mě. Prosím!"
Znechucený Webb přešel k řidiči, který se už zvedal na kolena. Z koutku úst mu prýštila krev. "Co si vezmu, to zaplatím," řekl prodejci zbraní a pomohl šoférovi vstát. "Jste celý?"
"Koledujete si o velký malér, pane," odvětil Pek-fej. Ruce se mu třásly a v očích měl strach.
"S vámi to nemělo co dělat. Wu Sung to ví, nebo snad ne, Wu?"
"Já vás sem přivezl!" vedl si řidič svou.
"Abych si něco koupil," dodal David rychle. "Tak to pojďme vyřídit. Ale nejdřív svaž ty dva šmejdy. Vezmi na to závěsy. Strhni je."
Pak-fej úpěnlivě pohlédl na mladého obchodníka. "Propánakrále, udělej, co říká!" zaječel Wu Sung. "On mě zmlátí! Vezmi ty závěsy a svaž je, ty imbecile!"
O tři minuty později třímal Webb podivnou pistoli, objemnou, ale ne velkou. Byla to moderní zbraň. Dírkovaný válec tlumiče se nasazoval pneumaticky a omezoval zvuk výstřelu na hlasité plivnutí, aniž by při střelbě zblízka ubíral na přesnosti. Do zbraně se vešlo devět nábojů. Zásobník se dal vysunout z rukojeti a opět zasunout během pár sekund. K dispozici byly tři rezervní zásobníky - dohromady třicet šest střel s údernou silou pistole Magnum ráže devět milimetrů, ukryté v pistoli poloviční velikosti a váhy než byl dvanáctimilimetrový Colt.
"Paráda," prohodil Webb a pohlédl na svázané stráže a roztřeseného Pak-feje. "Kdo ji zkonstruoval?" Kde se v ním najednou vzalo tolik odborných znalostí?
"Jako Američana vás to možná urazí," odvětil Wu Sung, "ale ten člověk je z Bristolu ve státě Connecticut. Uvědomil si, že ho společnost, pro kterou pracuje jako konstruktér zbraní, za jeho vynalézavost nikdy pořádně nezaplatí. Přes prostředníky vstoupil na uzavřený mezinárodní trh a prodal pistoli nejvyšší nabídce."
"Vám?"
"Já nejsem investor, jen obchodník."
"No ovšem, já zapomněl. Vy jen uspokojujete poptávku."
"Přesně tak."
"Komu platíte?"
"Na číslovaný účet v Singapuru, nic víc nevím. Samozřejmě mám krytá záda. Platím, až když prodám."
"Chápu. Kolik za to?"
"Vezměte si ji. Je to dárek."
"Vy smrdíte. Neberu dárky od lidí, co smrdí. Kolik?"
Wu Sung polkl. "Podle ceníku osm set amerických dolarů."
Webb sáhl do levé kapsy a vytáhl bankovky. Odpočítal osm stodolarovek a podal je obchodníkovi se zbraněmi: "Jsme si kvit."
"Ano," přitakal Číňan.
"Svažte ho," nakázal David a otočil se k vystrašenému Pek-fejovi. "Nebojte se. Jen ho svažte!"
"Udělej, co povídá, ty idiote!"
"Pak ty tři odvedte ven. Podél zdi k autu. A ať vás není vidět od brány."
"Rychle!" vyjekl Sung. "Zlobí se!"
"To si pište," souhlasil Webb.
O čtyři minuty později dva strážci a Wu Sung vyklopýtali vedlejšími dveřmi do záře odpoledního slunce, kterou ještě umocňovaly tančící odrazy vody v přístavu Victoria. Kolena a ruce měli svázané natrhanými cáry závěsů, takže jejich pohyby byly váhavé a nejisté. Ticho zaručily látkové roubíky v ústech strážců. U mladého obchodníka nebylo takové opatření nutné. Byl zkoprnělý strachem.
David osaměl. Položil kufřík na zem, rychle vykročil kolem místnosti a prohlížel si exponáty ve vitrínách, až našel, co chtěl. Rozbil sklo rukojetí pistole a odlomil střepy, aby se dostal k požadovaným zbraním - zbraním, po nichž toužili všichni teroristé. Časovaným náložím, z nichž každá měla účinek desetikilové bomby. Jak to věděl? Odkud se v něm ta znalost vzala?
Vytáhl šest náloží a zkontroloval funčnost mechanismu. Jak to, že to uměl? Jak věděl, kam se podívat a

co zmáčknout? Co na tom. Prostě to věděl. Podíval se na hodinky.
Nařídil všechny časovače, rozběhl se podél vitrín, rozbíjel jejich skla rukojetí své zbraně a vhazoval do nich nálože. Nakonec mu zbyla jedna na dvě vitríny. Podíval se na trojjazyčné cedule se zákazem kouření a... Rozběhl se ke dveřím, otevřel je a uviděl to, co v podstatě čekal. Hodil tam poslední nálož.
Webb pohlédl na hodinky, zvedl kufřík a vykročil ven. Cestou si opakoval, že se musí dokonale ovládat. Když došel k daimleru zaparkovanému vedle skladiště, spatřil Pak-feje, jak se celý zpocený jakoby omlouval svým vězňům. Wu Sung řidiče střídavě peskoval a utěšoval. Šlo mu jen o to, aby se vyhnul dalšímu násilí.
"Vezměte je k přístavní hrázi," nařídil David a ukázal na kamennou zeď, která vystupovala z vody v přístavu.
Wu Sung se podíval na Webba. "Co jste vlastně zač?" zeptal se. Nadešel ten správný okamžik. Teď, nebo nikdy. Webb se znovu podíval na hodinky a vykročil k prodejci zbraní. Vzal vyděšeného Číňana za loket a zatlačil ho podél zdi dál, kde je ostatní nemohli slyšet. "Jmenuju se Jason Bourne," řekl David jako by nic.
"Jason Bou…!" Asiat zalapal po dechu. Tvářil se, jako by mu hrdlem právě projela dýka a on musel na vlastní oči sledovat svou násilnou smrt.
"A kdybyste snad dostal chuť vylít si na někom zlost, řekněme na mém řidiči, tak to pusťte z hlavy. Najdu si vás." Webb se odmlčel, hned však dodal: "Máte výsadní postavení, Wu, ale výsady znamenají také odpovědnost. Z jistých důvodů by vás mohli vyslýchat a já nečekám, že budete lhát - beztak pochybuju, že to umíte. Takže ano, viděli jsme se. Dokonce jsem vás třeba i okradl, jestli je libo. Ale pokud jim dáte můj přesný popis, tak byste se měl radši zdekovat na druhý konec světa - a zemřít. Bylo by to pro vás milosrdnější."
Absolvent Columbijské univerzity ztuhl a beze slova na Webba zíral. Spodní ret se mu chvěl. David tiše opětoval jeho pohled a jednou kývl. Poté pustil Wu Sungovu paži a zamířil zpátky k Pak-fejovi a dvěma svázaným strážcům. Ponechal vyděšeného obchodníka jeho divokým myšlenkám.
"Udělejte, co jsem říkal, Pak-feji," řekl a opět pohlédl na hodinky. "Odveďte je ke zdi a řekněte jim, ať si lehnou. Vysvětlete jim, že je mám na mušce a budu na ně mířit, než vyjedeme z brány. Jejich zaměstnavatel snad potvrdí, že jsem celkem dobrý střelec."
Šofér neochotně vyštěkl čínské příkazy a poklonil se obchodníku se zbraněmi. Wu Sung vykročil v čele ostatních a nemotorně se sunul směrem k přístavní hrázi vzdálené nějakých sedmdesát metrů. Webb se podíval do daimlera.
"Hoďte mi klíčky!" křikl na Pek-feje. "A pospěšte si!"
David chytil klíčky ve vzduchu a usedl za volant. Nastartoval, zařadil jedničku a vyrazil za podivným procesím, jež kráčelo po asfaltu přímo za skladištěm.
Wu Sung a jeho dvě gorily si lehli na břicho. Webb vyskočil z auta, nechal motor běžet a oběhl vůz zezadu. V ruce svíral čerstvě zakoupenou zbraň s namontovaným tlumičem. "Nastupte si a řiďte!" houkl na Pak-feje. "Rychle!"
Zmatený řidič naskočil. David třikrát vystřelil. Kulky se s plivnutím zavrtaly do asfaltu pár desítek centimetrů před obličejem všech tří zajatců. To stačilo. Všichni se v hrůze převalovali ke zdi. Webb usedl na místo spolujezdce. "Jedem!" poručil, naposledy se podíval na hodinky a namířil zbraň z okénka směrem k ležícím postavám. "Honem!"
Brána se otevřela, aby mohl vyjet vznešený taipan ve vznešené limuzíně. Daimler vyrazil ven, zabočil doprava a zařadil se mezi auta uhánějící po dvouproudové hlavní silnici do Mongkoku.
"Zpomalte!" rozkázal David. "Zajeďte ke straně, na hlínu."
"Tihle řidiči jsou blázni, pane. Jedou rychle, protože vědí, že za pár minut se sotva pohnou. Bude těžké dostat se zpátky na silnici."
"Ani bych neřekl."
A pak se to stalo. Výbuch střídal výbuch - třetí, čtvrtý, pátý... šestý. Odlehlý přízemní sklad explodoval a vzduch nad pevninou i přístavem se zaplnil plameny a temným černým kouřem. Automobily, kamiony a autobusy se skřípěním na silnici zastavovaly.
"Vy?" vyjekl Pak-fej, otevřel ústa a vytřeštil na Webba oči.

"Já tam byl."
"Oba jsme tam byli, pane! Je se mnou amen! Aj-ja!"
"Ne, Pak-feji, není s vámi amen. Nemusíte se bát, věřte mi. Řekl bych, že on zmizí na druhý konec světa, možná do Iránu, a bude přednášet marketink mullům. Nevím, kdo jiný by ho přijal."
"Ale proč? Jak to, pane?"
"Zkrachoval. Podnikal v ‚komisi', to znamená, že platil zboží, až když ho prodal. Rozumíte mi?"
"Myslím, že ano, pane."
"Žádné zboží už nemá, ale neprodal ho. Prostě zmizelo."
"Pane?"
"V zadní místnosti skladoval válečky dynamitu a bedny s plastickou trhavinou. Byly příliš primitivní, aby je vystavoval ve vitrínách. A taky moc objemné."
"Pane?"
"Nemohl jsem si dát ani cigaretu... Prokličkujte mezi auty, Pak-feji. Musím zpátky do Kowloonu."
Když vjeli do Tsim Ša Tsui, Webba vytrhly z myšlenek pohyby Pak-fejovy hlavy. Řidič se neustále otáčel a díval se na něj. "Co je?"
"Ani nevím, pane. Pochopitelně mám strach."
"Nevěříte tomu, co jsem vám řekl? Že se nemáte čeho bát?"
"O to nejde, pane. Asi vám musím věřit, protože jsem viděl, co jste udělal, a taky jsem viděl Wu Sungův výraz, když jste s ním mluvil. Myslím, že mám strach z vás, ale na druhou stranu si taky myslím, že je to možná zbytečné, protože jste mě opravdu chránil. Vyčetl jsem to z očí Wu Sunga. Nedokážu to vysvětlit."
"Nelamte si s tím hlavu," řekl David a sáhl do kapsy pro peníze. "Jste ženatý, Pak-feji? Nebo máte aspoň přítelkyni nebo přítele?"
"Ženatý, pane. Mám dvě dospělé děti, které mají slušné zaměstnání. Přispívají nám. Žiju si celkem dobře."
"A budete si žít ještě líp. Zajeďte domů a vyzvedněte svoji ženu - i děti, jestli chcete - a vyrazte na výlet, Pak-feji. Jeďte hodně daleko na Nová území. Zastavte a dejte si dobré jídlo v Tchuen Munu nebo Jüen Lungu a pak jeďte ještě dál. Ať si užijí tohle skvělé auto."
"Pane?"
"Siao sin," vytáhl Webb peníze. "Malá nevinná lež nikomu neublíží. Ať má to auto na tachometru tolik kilometrů, aby to přibližně odpovídalo tomu, kde jste mě dneska vozil - i večer."
"A kde?"
"Nejdřív jste zavezl pana Cruetta do Lo Wu a pak podél hor do Lok Ma Čchau."
"To jsou hraniční přechody do Čínské lidové republiky."
"Ano, přesně tak," přitakal David, vytáhl dvě stodolarové bankovky a pak ještě třetí. "Myslíte, že si to zapamatujete a najedete správný počet kilometrů?"
"Spolehněte se, pane."
"A myslíte," dodal Webb s prstem na čtvrté stodolarovce, "že byste mohl říct, že jsem v Lok Ma Čchau vystoupil a asi hodinku jsem se procházel po horách?"
"Třeba deset hodin, jestli chcete, pane. Já nepotřebuju spát."
"Jedna hodina bude stačit," natáhl David ruku se čtyřmi sty dolary pod překvapené oči řidiče. "Jestli nedodržíte naši dohodu, poznám to."
"Nemusíte mít obavy, pane!" vykřikl Pak-fej. Jednu ruku držel na volantu a druhou shrábl bankovky. "Vyzvednu manželku, děti, její rodiče a svoje taky. Do téhle káry se vejde klidně dvanáct lidí. Děkuju, pane! Děkuju!"
"Vysaďte mě asi deset ulic od Salisbury Road a odjeďte z oblasti. Nechci, aby tohle auto viděl někdo v Kowloonu."
"Neuvidí, pane. Budeme v Lo Wu, v Lok Ma Čchau!"
"Zítra ráno můžete říct, co chcete. Nebudu tady. Dneska v noci odjíždím. Už mě neuvidíte."
"Ano, pane."
"Takže domluveno, Pak-feji," řekl Jason Bourne a v myšlenkách se vrátil k plánu, který s každým jeho

krokem dostával jasnější obrysy. A každý krok ho přibližoval Marii. Vše bylo nyní věcnější. Skutečnost, že hrál roli někoho jiného, mu poskytovala jistou svobodu.
Řiď se podle plánu, který jsi dostal... Buď všude a pořádně jim zatop.

V 17.02 zjevně nervózní Liang rychle vyšel ze skleněných dveří hotelu Regent. Znepokojeně se rozhlédl po přijíždějících a odjíždějících hostech, pak se otočil doleva a spěchal po chodníku směrem k rampě na ulici. David ho pozoroval přes stříkající fontány z protější strany nádvoří. V jejich zákrytu se rozběhl rušným prostranstvím a kličkoval mezi auty a taxíky. Po chvíli dorazil k rampě a vydal se za Liangem směrem k Salisbury Road.
Na půli cesty k ulici se zastavil, udělal čelem vzad a natočil tělo i obličej doleva. Zástupce ředitele se náhle zarazil a prudce se naklonil dopředu, jako spěchající nervózní člověk, který si najednou na něco vzpomněl, nebo si něco rozmyslel. Určitě to druhé, napadlo Davida, když opatrně pohnul hlavou a viděl, jak Liang přebíhá příjezdovou cestu směrem k přelidněnému chodníku Nového světového nákupního centra. Webb věděl, že jestli si nepospíší, ztratí ho v davu. Proto zvedl obě ruce, zastavil provoz a za kvílení klaksonů a zlostných výkřiků seběhl z rampy. Celý zpocený a nervózní dorazil k chodníku. Po Liangovi se slehla zem! Kde jen může být? Moře orientálních tváří mu splývalo v jednu masu. Všechny byly stejné, a přece ne tak docela. Kde je? David se rozběhl, vrážel do překvapených lidí a mumlal omluvy. Uviděl ho! Byl si jistý, že je to Liang - ale ne na sto procent. Spatřil, jak postava v tmavém obleku zahýbá do vchodu přístavní promenády, což byl dlouhý pás betonu nad vodou, kde lidé rybařili, procházeli se a brzy ráno zde cvičili tchaj čch'. Viděl však jen záda muže. Nebýt toho, Liang by zmizel z ulice a úplně by ho setřásl. Instinkt. Ne tvůj, ale Bourneův - oči Jasona Bournea.
Webb se rozběhl ke klenbě vchodu na lávku. V dáli se ve slunci třpytila silueta Hongkongu a provoz v přístavu zuřivě kypěl, jak se blížil konec pracovní doby. Když prošel pod obloukem, zpomalil. Vchod byl jedinou cestou, kudy je možné se dostat zpátky na Salisbury Road. Lávka byla vlastně slepou nábřežní ulicí, což vyvolávalo jednu otázku a dávalo odpověď na druhou. Proč by se Liang - jestli to tedy byl Liang - pouštěl do slepé uličky? Co ho k tomu vedlo? Nějaký kontakt, mrtvá schránka, prostředník? Tak či onak, Číňan nepočítal s možností, že ho někdo sleduje. To byla odpověď, kterou David potřeboval. Teď věděl, že jeho oběť ztratila hlavu. Nečekaná událost by jen prohloubila jeho paniku. Oči Jasona Bournea nelhaly. Byl to Liang, ale první otázka zůstala nezodpovězená. Výjev, který se Webbovi naskytl, ji naopak ještě komplikoval. Z tisíců a tisíců telefonních automatů v Kowloonu, zastrčených v nabitých pasážích a v temných koutech vstupních hal, si Liang vybral telefon na vnitřní zdi promenády. Byl na nechráněném, viditelném místě uprostřed široké cesty, která nikam nevedla. Nemělo to logiku. I největší amatér by si dával pozor a v panice by hledal nějaký úkryt.
Liang sáhl do kapsy pro drobné. Jakýsi vnitřní hlas náhle Davidovi napověděl, že si nemůže dovolit, aby se ten telefonát uskutečnil. A jestli ano, musí zavolat on sám. Byla to součást jeho plánu, která ho přiblíží k Marii! Za nitky musí tahat on, a ne jiní!
Rozběhl se rovnou k bílé umělohmotné mušli veřejného telefonu. Chtělo se mu křičet, ale věděl, že se musí dostat blíž, aby ho na větrném nábřeží bylo slyšet. Zástupce ředitele právě vytáčel číslo. Poté volně svěsil ruku - skončil. Někde právě zvonil telefon.
"Liangu!" zařval Webb. "Běžte od toho telefonu! Jestli chcete žít, tak zavěste a vypadněte!"
Číňan se otočil jako na obrtlíku. Tvář měl strnulou hrůzou. "Vy!" zaječel hystericky a vmáčkl se do mušle z bílé umělé hmoty. "Ne... ne! Teď ne! Tady ne!"
Větrem od vody se náhle rozhlehla přerušovaná střelba, jež se přidala k nesčetným zvukům přístavu. Na promenádě vypukla vřava. Lidé křičeli, vřeštěli, padali k zemi, nebo utíkali všemi směry ve smrtelném děsu.
10

"Aj-ja!" zařval Liang a přikrčil se. Kulky se zavrtávaly do zdi promenády a svištěly vzduchem nad jejich hlavami. Webb vytáhl lovecký nůž z pochvy a vrhl se k nohám Číňana. "Ne! Co to děláte?" zavřeštěl

Liang. David, ležící šikmo na zemi, ho chytil za předek košile a přitiskl mu čepel k bradě. Z prořízнuté kůže vytryskla krev. "Jááááu!" Hysterický výkřik zanikl ve vřavě na promenádě.
"Dejte mi to číslo! Hned!"
"Nechte mě! Přísahám vám, já nevěděl, že je to past!"
"Není to past na mě, Liangu," řekl Webb. Sotva popadal dech a po tváři mu stékal pot. "Je to past na vás!"
"Na mě? Vy jste zešílel? Proč na mě?"
"Protože oni vědí, že jsem tady, a vy jste mě viděl, mluvil jste se mnou. Zatelefonoval jste a oni si vás už nemůžou dovolit."
"Ale proč?"
"Dostal jste telefonní číslo. Splnil jste svůj úkol a oni si nemůžou dovolit žádné stopy."
"To není vysvětlení!"
"Možná vám pomůže moje jméno. Jason Bourne."
"Panebože...!" zašeptal sinalý Liang a s otevřenými ústy zíral na Davida.
"Vy jste ta stopa," řekl Webb. "Je po vás."
"Ne, ne!" Číňan zavrtěl hlavou. "To není možné! Já nikoho neznám, jen to číslo! Je to jedna prázdná kancelář v Novém světovém centru, kde je jen provizorní telefon. Prosím vás! To číslo je tři čtyři čtyři nula jedna. Nezabíjejte mě, pane Bourne! Pro lásku našeho křesťanského Boha, nedělejte to!"
"Kdybych si myslel, že je to past na mě, měl byste už krev na krku, a ne na bradě... Tři čtyři čtyři nula jedna?"
"Ano, přesně tak!"
Střelba utichla stejně náhle a překvapivě, jako začala.
"Nové světové centrum je přímo nad námi, že? Jedno z těch oken nahoře."
"Přesně tak!" třásl se Liang. Nemohl odtrhnout oči z Davidovy tváře. Pak je pevně zavřel a pod víčky se mu objevily slzy. Nakonec divoce zatřásl hlavou. "Já vás nikdy neviděl! Přísahám na kříž svatého Ježíše!"
"Někdy se ptám, jestli jsem v Hongkongu nebo ve Vatikánu." Webb zvedl hlavu a rozhlédl se. Po celé promenádě začali váhavě vstávat vyděšení lidé. Matky pevně svíraly své děti, muži drželi ženy a všichni se zvedali na kolena, pak na nohy a nakonec nastal hromadný úprk k oblouku Salisbury. "Dostal jste pokyn zavolat odsud, že?" vyhrkl David.
"Ano, pane."
"Proč? Vysvětlili vám to nějak?"
"Ano, pane."
"Proboha, otevřete oči!"
"Ano, pane." Liang poslechl, při hovoru však odvracel zrak. "Říkali, že nedůvěřují hostu, který žádal apartmá šest set devadesát. Že je to člověk, který by mohl přinutit jiné lidi, aby lhali. Proto mě chtěli pozorovat, jak s nimi mluvím... Pane Bourne - ne, to jsem neřekl! Pane Cruette - snažil jsem se vás celý den dostihnout, pane Cruette! Chtěl jsem, abyste věděl, že na mě opakovaně naléhali, pane Cruette. Pořád mi telefonovali a chtěli vědět, kdy jim zavolám - odsud. Já pořád říkal, že jste ještě nedorazil! Co jiného jsem mohl dělat? Z toho, že jsem se s vámi neustále snažil spojit, vidíte, že jsem se snažil vás varovat, pane! Je to jasné, ne?"
"Jasné je, že jste tupec."
"Na takovou práci nemám buňky."
"Tak proč jste ji bral?"
"Peníze, pane! Byl jsem u Čankajška, ve straně Kuomintang. Mám ženu a pět dětí - dva syny a tři dcery. Musím zmizet! Pátrají v minulosti. Obviňují nás z věcí, které se nedají popřít. Já jsem vzdělaný člověk, pane! Univerzita Fu-tan, byl jsem druhý nejlepší v ročníku - měl jsem v Šanghaji svůj vlastní hotel. Ale to všechno dneska nic neznamená. Až Peking převezme správu, je po mně i po mé rodině. A vy říkáte, že jsem mrtvý už teď. Co mám dělat?"
"Peking na kolonii ani nesáhne. Všechno zůstane při starém," řekl David. Vzpomněl si na slova, která mu řekla Marie toho hrozného večera, když McAllister opustil jejich dům. "Pokud se k vládě nedostanou šílenci."

"Všichni jsou to šílenci, pane. Věřte tomu. Vy je neznáte!"
"Možná ne. Ale znám pár z vás. A upřímně řečeno, radši bych vás nepoznal."
"Kdo je bez viny, ať hodí kamenem, pane."
"Tady nejde o kameny, ale o pytle stříbra z Čankajškovy korupce."
"Ale pane..."
"Jak se jmenují vaše tři dcery? Rychle!"
"Jsou to... jsou to... Wang... Wang Šo..."
"Dost!" zaječel David a podíval se k Salisburskému oblouku. "Ni pu-ši žen! Vy nejste člověk, ale prase! Žijte si dobře, Liangu z Kuomintangu. Žijte si dobře, dokud vás nechají. Mně osobně je to úplně fuk." Webb se postavil, připraven znovu padnout při prvním podezřelém záblesku z okna nalevo nad ním. Oči Jasona Bournea byly zkušené, nic však nespatřily. David se tedy přidal k prchajícím lidem u oblouku a klestil si cestu davem směrem k Salisbury Road.

Zavolal si z telefonu v přeplněné hlučné pasáži poblíž Nathan Road. Aby lépe slyšel, strčil si ukazovák do pravého ucha.
"Wej?" řekl mužský hlas.
"Tady Bourne, budu mluvit anglicky. Kde je moje žena?"
"Wo-te tchien ach! Říká se o vás, že ovládáte řadu dialektů našeho jazyka."
"Už je to dávno a já chci, aby mi bylo rozumět úplně jasně. Ptal jsem se na svoji ženu!"
"Takže Liang vám dal tohle číslo?"
"Neměl na vybranou."
"Je po smrti."
"Mně je jedno, co uděláte, ale na vašem místě bych si jeho vraždu rozmyslel."
"Proč? On je míň než červ."
"Protože jste si vybrali tupce, a navíc hysterického. Mluvil s příliš mnoha lidmi. Spojovatelka mi řekla, že mi volal každých pět minut..."
"Volal vám?"
"Přiletěl jsem dneska ráno. Kde je moje žena?"
"Ten lhář Liang!"
"Vy jste nečekali, že budu bydlet v tom apartmá, že ne? Požádal jsem ho, aby mě přemístil do jiného pokoje. Nejmíň pět zřízenců vidělo, jak se bavíme, tedy spíš hádáme. Když ho zabijete, bude z toho víc řečí, než by nám bylo milé. Policie bude pátrat po bohatém Američanovi, který zmizel."
"Nadělal si do kalhot," řekl Číňan. "Možná to stačí."
"Stačí. A co moje žena?"
"Já vás slyšel. K takovým informacím nemám přístup."
"Tak mi dejte někoho, kdo ho má. Hned!"
"Sejdete se s jinými, kteří toho vědí víc."
"Kdy?"
"Ozveme se vám. V jakém pokoji bydlíte?"
"Já zavolám vám. Máte na to čtvrt hodiny."
"Chcete mi rozkazovat?"
"Vím, kde jste, v kterém okně, v které kanceláři - nedal jste si pozor na pušku. Měl jste si začernit hlaveň. Kov se na slunci leskne, to je základní poučka. Za třicet sekund budu pár desítek metrů od vašich dveří, ale vy nebudete vědět, kde jsem a nemůžete odejít od telefonu."
"Nevěřím vám!"
"Tak to vyzkoušíme. Vy mě teď nesledujete, já sleduju vás. Máte patnáct minut, a až vám zavolám, chci mluvit se svojí ženou."
"Ona tady není!"
"Kdybych si to myslel, bylo by po vás. Uřízl bych vám hlavu a vyhodil ji z okna do přístaviště mezi ostatní odpadky. Jestli si myslíte, že přeháním, tak se rozhlédněte kolem. Zeptejte se lidí, kteří se mnou měli tu čest. Zeptejte se toho svého neexistujícího taipana Jao Minga."

"Já vaši ženu sehnat nemůžu, Jasone Bourne!" vykřikl vyděšený poskok.
"Řekněte mi číslo, kam jí můžu zavolat. Buď uslyším její hlas, nebo - nebo nic. A vy přijdete o hlavu a na krvavém krku budete mít černý šátek. Patnáct minut!"
David zavěsil a otřel si pot z tváře. Dokázal to. Myslel a mluvil jako Jason Bourne - v duchu se vrátil do mlhavé minulosti a instinktivně věděl, co má dělat, co říkat, čím pohrozit. Měl z čeho čerpat. Zdání o hodně předčilo skutečnost. Nebo v něm snad dřímala nějaká věc, která se křikem hlásila o slovo, chtěla vládnout a říct Davidu Webbovi, aby věřil muži ve svém nitru?
Vyšel z nesnesitelně přeplněné pasáže na stejně lidnatý chodník. Zlatá míle v Tsim Ša Tsui se připravovala na své noční hrátky a on musel učinit totéž. Nyní se mohl vrátit do hotelu. Zástupce ředitele byl pryč. Pokud měly jeho hysterické výlevy aspoň trochu reálný základ, možná si rezervoval let na Tchaj-wan. Webb se rozhodl vyjet ke svému pokoji nákladním výtahem. To pro případ, že by ho v hale někdo čekal, o čemž však pochyboval. Střelnice v opuštěné kanceláři v Novém světovém centru nebyla velitelským stanovištěm a střelec nebyl velitelem, nýbrž prostředníkem, který se nyní bál o život.
S každým krokem po Nathan Road se Davidovi krátil dech a srdce mu bušilo čím dál hlasitěji. Za dvanáct minut uslyší Mariin hlas.
Ach Bože, tolik ho chtěl slyšet! Nutně to potřeboval! Nic jiného ho nemohlo udržet při smyslech, na ničem jiném nezáleželo.

"Vašich patnáct minut vypršelo," řekl Webb a posadil se na okraj postele. Snažil se ovládnout srdeční tep a uvažoval, jestli jeho bušení není slyšet v telefonu. Doufal, že se mu neroztřese hlas.
"Volejte pět dva šest pět tři."
"Pět?" David poznal ústřednu. "Ona je na ostrově Hongkong? Není v Kowloonu?"
"Bude okamžitě přemístěna."
"Až si s ní promluvím, znovu vám zavolám."
"Není třeba, pane Bourne. Jsou tam dobře informovaní lidé a budou s vámi mluvit. Můj úkol skončil a vy jste mě nikdy neviděl."
"To není potřeba. Až vyjdete z kanceláře, někdo vás vyfotí, ale vy nebudete vědět kdo a odkud. Nejspíš uvidíte spoustu lidí - na chodbě, ve výtahu nebo v hale -, ale nebudete tušit, který z nich má fotoaparát s objektivem, co vypadá jako knoflík saka nebo ozdoba na kabelce. Žijte si dobře, poskoku. Přeju hezké myšlenky."
Webb zamáčkl vidlici a přerušil spojení. Počkal tři vteřiny, pustil tlačítko, a když uslyšel oznamovací tón, navolil číslo. Uslyšel vyzvánění. Nemohl to vydržet.
"Wej?"
"Tady Bourne. Dejte mi k telefonu ženu."
"Jak si přejete."
"Davide?"
"Není ti nic?!" zařval Webb na pokraji hysterie.
"Ne, jsem jen unavená, nic víc, miláčku. A ty jsi..."
"Ublížili ti? Vztáhli na tebe ruku?"
"Ne, Davide, jsou celkem laskaví. Víš přece, jak někdy bývám unavená. Pamatuješ na ten týden v Curychu, jak jsi chtěl vidět Fraumünster, muzea a projet se na lodi po Limmatu, a já řekla, že mi není dobře?"
Žádný týden v Curychu nebyl. Jen zlý sen o jedné noci, kdy oba málem zahynuli. Jeho honili katové po Steppdeckstrasse, ji skoro znásilnili a odsoudili k smrti na opuštěném nábřeží Guisan Quai. Co se mu to snaží sdělit?
"Ano, vzpomínám."
"Takže si o mě nesmíš dělat starosti, miláčku. Díky Bohu, že jsi tady! Brzy budeme spolu, slíbili mi to. Bude to jako v Paříži, Davide. Vzpomínáš, jak jsem si v Paříži myslela, že ses mi ztratil? Ale pak ses objevil a oba jsme věděli, kam jít. Ta krásná ulička s tmavě zelenými stromy a..."
"To stačí, paní Webbová," přerušil ji mužský hlas. "Nebo spíš paní Bourneová," dodal muž přímo do telefonu.

"Přemýšlej, Davide, a dávej si pozor!" vyjekla Marie v pozadí. "A neboj se, miláčku! Ta krásná ulička s řadou zelených stromů, mých oblíbených..."
"Tching č'!" křikl mužský hlas rozkaz v čínštině. "Odveďte ji! Předává mu informace! Rychle. Nenechte ji mluvit."
"Jestli jí zkřivíte vlásek, budete toho litovat do konce vašeho krátkého života," ucedil Webb mrazivě.
"Přísahám Bohu, že si vás najdu."
"Až do této chvíle nebyl důvod k nezdvořilostem," odvětil muž pomalu a upřímně. "Slyšel jste svoji ženu. Dostává se jí dobrého zacházení. Na nic si nestěžuje."
"Něco jí je! Co jste jí sakra udělali, že mi to nechce říct?"
"Je jen ve stresu, pane Bourne. Něco vám říkala. Nepochybně propadla úzkosti a snažila se vám popsat naši polohu, musím však dodat, že špatně. Ale i kdyby ne, nebylo by vám to k ničemu stejně jako tohle telefonní číslo. Ona už je na cestě do jiného bytu, jakých jsou v Hongkongu miliony. Proč bychom jí ubližovali? Bylo by to kontraproduktivní. Chce se s vámi setkat velký taipan."
"Jao Ming?"
"Stejně jako vy používá několik jmen. Možná se nějak dohodnete."
"Jestli ne, tak je po něm. A po vás taky."
"Věřím vám, Jasone Bourne. Zabil jste mi blízkého pokrevního příbuzného v jeho vlastní ostrovní pevnosti na Lan-tchau. Určitě si vzpomínáte."
"Nevedu si záznamy. Jao Ming. Kdy?"
"Dnes večer."
"Kde?"
"Víte, on je velice nápadný, takže to musí být na nějakém neobvyklém místě."
"Co kdybych ho vybral já?"
"To pochopitelně nejde. Nenaléhejte. Máme vaši ženu."
David strnul. Ztrácel sebeovládání, které tak zoufale potřeboval. "Tak kde?"
"Ve Městě za zdí. Předpokládám, že to tam znáte."
"Jen z doslechu," opravil ho Webb a usilovně pátral v paměti. "Pokud si vzpomínám, je to ta nejšpinavější díra na zeměkouli."
"A co taky jiného? Je to jediný právoplatný majetek Čínské lidové republiky v celé kolonii. Dokonce i ten syčák Mao Ce-tung dal povolení naší policii, aby tam udělala čistku. Ale státní úředníci nedostávají tolik peněz. V zásadě to tam všechno zůstalo při starém."
"V kolik?"
"Po setmění, ale dřív než zavřou bazary. Mezi půl a tři čtvrtě na deset."
"Jak najdu toho Jao Minga, co ve skutečnosti žádný Jao Ming není?"
"V první části tržiště pod širým nebem je jedna žena, která prodává afrodiziaka z hadích vnitřností, hlavně z kobry. Půjdete za ní a zeptáte se, kde je jeho veličenstvo. Ona vám poví, po kterých schodech máte sejít a jakou uličkou se dát. Najdou si vás."
"Možná se tam ani nedostanu. Barva mojí kůže není tady dole zrovna vítaná."
"Nikdo vám neublíží. Ale navrhoval bych vám, abyste si neoblékal křiklavé oblečení a neukazoval drahé šperky."
"Šperky?"
"Jestli máte drahé hodinky, tak si je prostě neberte."
Klidně ti useknou ruku jen kvůli hodinkám. Medusa. Vem to čert.
"Díky za radu."
"Ještě něco. Jestli se neuváženě pokusíte zkompromitovat taipana a zatáhnete do toho úřady nebo váš konzulát, vaše žena zemře."
"To jste nemusel."
"U Jasona Bournea člověk nikdy neví. Budeme vás sledovat."
"Mezi půl a tři čtvrtě na deset," řekl Webb, položil telefon a vstal z postele. Zamířil k oknu a vyhlédl do přístaviště. Co jen to mohlo být? Co se mu to Marie snažila sdělit?
...víš přece, jak někdy bývám unavená.

Ne, to tedy nevěděl. Jeho manželka byla holka z ranče u Ontaria, která si na únavu nikdy nestěžovala.
...nesmíš si o mě dělat starosti, miláčku.
To byla nesmyslná prosba a ona si to určitě uvědomovala. Marie by neztrácela drahocenné okamžiky nesmysly. Pokud... neblouznila snad?
...Bude to jako v Paříži, Davide. Oba jsme věděli, kam jít... ta krásná ulička s tmavě zelenými stromy.
Ne, neblouznila, jen to tak vypadalo. Byl v tom nějaký vzkaz. Ale jaký? Jaká krásná ulička s »tmavě zelenými stromy«? Nic ho nenapadalo a mohl z toho zešílet! Nerozuměl jí. Dávala mu znamení, on ho však nechápal.
...Přemýšlej, Davide, a dávej si pozor...! neboj se, miláčku! Ta krásná ulička s alejí stromů, mých oblíbených...
Jaká krásná ulička? Jaká zatracená alej, jaké oblíbené stromy? Nic mu nedávalo smysl a přitom by mělo! Měl by nějak zareagovat, a ne jen tupě civět z okna. Pomoc, pomoc! křičel tiše a nevěděl na koho. Jakýsi vnitřní hlas mu napovídal, aby se nezabýval tím, čemu nerozumí. Musel něco udělat. Nemohl jen tak přijít na místo schůzky, které vybral nepřítel, aniž by měl nějaké informace a pár trumfů v rukávu... Neměl byste si oblékat křiklavé oblečení... Nic takového by si na sebe beztak nevzal, ale nyní se rozhodl pro něco zcela opačného - a nečekaného.
Během měsíců, v nichž postupně odlupoval vrstvy Jasona Bournea, se neustále opakovalo jedno téma. Změna, změna, změna. Bourne byl mistr změn. Říkali mu »Chameleon«, což bylo označení pro člověka, jenž snadno splynul s rozličným okolím. Ne jako maškara s děsnou parukou a umělým nosem, ale jako muž, jenž vždy dokázal přizpůsobit své základní rysy bezprostřednímu okolí. Takže ti, kdo »vraha« viděli - jen zřídka v plném světle či zblízka -, popisovali muže hledaného po celé Asii a Evropě nejrůznějším způsobem. Detaily si vždycky protiřečily: vlasy byly tmavé či světlé; oči hnědé, modré nebo skvrnité; pleť bledá, snědá nebo poďobaná; šaty dobře střižené a střízlivé, pokud se schůzka odehrávala ve zšeřelé drahé kavárně, nebo naopak zmačkané a nepadnoucí, když se uskutečnila na nábřeží nebo v horších čtvrtích příslušného města. Změna. Snadno a s minimem figlů. David Webb se rozhodl důvěřovat Chameleonovi ve svém nitru. Plně se mu odevzdat. Jít tam, kam určí Jason Bourne.
Když vystoupil z daimlera, zamířil do hotelu Peninsula, najal si pokoj a uložil kufřík do hotelového trezoru. Duchapřítomně se zapsal pod jménem z Kaktusova třetího falešného pasu. Pokud by po něm pátrali, drželi by se jména, které použil v Regentu. Nic jiného neměli.
Sbalil si pár nutných kousků oblečení do cestovní tašky, vykročil svižně z pokoje a sjel služebním výtahem na ulici. Z Regentu se neodhlásil. Pokud by po něm pátrali, ať hledají tam, kde není.
Když se ubytoval v hotelu Peninsula, měl do večera čas, aby něco pojedl a prošel pár obchodů. Až padne soumrak, už bude ve Městě za zdí - před půl desátou. Jason Bourne udílel rozkazy a David Webb je poslouchal.

Kowloonské Město za zdí kolem sebe nemá žádnou viditelnou zeď, je však ohraničené tak jasně, jako by bylo obehnané vysokou ocelovou hradbou. Je to patrné už z přelidněného tržiště, které se rozprostírá podél ulice před řadou tmavých zchátralých bytů či spíš chatrčí postavených bez ladu a skladu jedna na druhé. Zpustlý celek působí dojmem, že se každým okamžikem zřítí pod svou vlastní vahou a nezbyde nic než sutiny, které zatím bůhvíproč drží při sobě. Když však člověk sejde po krátkém chodišti do nitra rozlehlého brlohu, ucítí jakousi záhadnou sílu. Prostor pod polorozpadlými stavbami je protkaný dlážděnými uličkami, které ve většině případů tvoří tunely. Špinavé průchody jsou plné žebrajících mrzáků, polonahých prostitutek a dealerů drog, to vše se koupe ve strašidelné záři holých žárovek, visících z obnažených drátů podél kamenných zdí. Páchne zde hnilobná vlhkost. Všechno se rozkládá a tleje, jako by už od počátku věků.
Nepravidelně roztroušená úzká a tmavá schodiště vedou k svislým řadám polorozpadlých bytů, které průměrné dosahují tří podlaží, z nichž jen dvě se nacházejí nad úrovní země. Uvnitř malých zchátralých pokojů je k maní nejširší nabídka narkotik a sexu. Vše je mimo dosah policie - za tichého souhlasu všech stran -, protože jen málokterý úřad kolonie se odváží zasáhnout v útrobách Města za zdí. Je to uzavřené peklo a nikdo to nechce měnit.
Venku na tržišti, které vyplňuje ulici posetou odpadky, kam nesmí žádná doprava, se špinavé stoly

prohýbají pod vyhozeným nebo kradeným zbožím. Jsou namačkané mezi umouněnými stánky, zahalenými v oblacích páry, jež stoupají z obrovských kádí s vřícím olejem. Pouliční prodavači do něj neustále noří kusy pochybného masa, drůbeže a hadů, pak je naběračkou vytahují, dávají na papír a podávají zákazníkům. Davy se šinou v šerosvitu pouličních lamp od jednoho prodejce k druhému. Všichni pisklavými hlasy smlouvají, pokřikují na sebe, kupují a prodávají. Jiná sorta prodavačů však stánky ani stoly nemá. Jsou to špinaví muži a ženy, kteří mají zboží vyložené na chodníku. Klečí za sbírkou cetek a levných šperků, většinou ukradených v docích, a pletených klícek plných lezoucích brouků a poletujících ptáčků.
Poblíž ústí podivného smrdutého bazaru seděla na nízké dřevěné stoličce osamocená svalnatá žena s roztaženýma nohama. Svlékala hady z kůže a pak je kuchala. Tmavýma očima jako by je hypnotizovala, když se jí svíjeli v rukou. Napravo i nalevo od ní ležely neklidné jutové pytle. Každou chvíli se zazmítaly, když hadi odsouzení k smrti se zuřivým syčením zaútočili jeden na druhého ze vzteku, že jsou v zajetí. Podsaditá žena svírala pod bosou nohou královskou kobru s nehybně vztyčeným černým tělem, plochou hlavou a klidnými očky, hypnotizovanými neustálým vlněním davů. Bída tržiště pod širým nebem byla pro Město za zdí dostatečnou hranicí. Skutečná zeď nebyla nutná.
Zpoza rohu na protější straně dlouhého bazaru vyšla jakási neupravená postava a vstoupila na přelidněnou ulici. Muž měl na sobě plandavý hnědý oblek s příliš objemnými kalhotami a příliš velkým sakem, které mu však bylo těsné kolem nahrbených ramen. Měkký klobouk se širokou střechou, černý a typicky orientální, vrhal na jeho tvář neustálý stín. Kráčel pomalu, jak se slušelo na člověka, který se zastavuje před různými stánky i stoly, a prohlížel si zboží. Jen jednou však skutečně sáhl do kapsy a udělal obchod. Shrbený postoj svědčil o létech dřiny na poli nebo na nábřeží a také o špatné stravě, která byla pro tak namáhané tělo nedostatečná. Z toho člověka čišel jistý smutek. To málo, co v životě má, získal příliš pozdě a draho. Bylo v tom vědomí bezmoci a ztráty hrdosti. Neměl být nač hrdý, protože za přežití platil příliš vysokou cenu. Ten shrbený muž, jenž si váhavě koupil porci pochybné smažené ryby zabalené v novinách, se podobal řadě mužů na trhu - byl od nich prakticky k nerozeznání. Přistoupil ke svalnaté ženě, která právě trhala střeva z hada, který se stále svíjel.
"Kde je jeho veličenstvo?" zeptal se Jason Bourne čínsky. Oči upíral na nehybnou kobru, po levé ruce mu stékal omastek z novin.
"Jdete brzy," odvětila žena bez výrazu. "Je už sice tma, ale jdete brzy."
"Povolali mě rychle. Chcete snad zpochybňovat taipanovy pokyny?"
"Na taipana je sakra-sakra levný!" vyštěkla hrdelní kantonštinou. "Ale co se vlastně starám? Běžte dolů po schodech za mnou a zahněte do první uličky nalevo. Asi o patnáct dvacet metrů dál bude stát děvka. Čeká na bílého muže a zavede ho k taipanovi... Vy jste ten bílý muž? V tomhle světle to nepoznám a mluvíte dobře čínsky - nevypadáte jako bílý muž, nemáte na sobě bělošské oblečení."
"Vy byste na mém místě chtěla vypadat jako bílý muž a obléknout se tak, kdyby vám řekli, že máte jít sem?"
"Po čertech bych se snažila vypadat jako z Čching Kao-janu!" zasmála se žena skrz prořídlé zuby. "Zvlášť jestli u sebe máte peníze. Máte peníze... náš Čong-kuo žen?"
"Lichotíte mi, ale nemám."
"Lžete. Když jde o peníze, bílí lidé umějí božsky lhát."
"Tak dobře, lžu. Doufám, že na mě kvůli tomu váš had nezaútočí."
"Hlupáku! Je starý a nemá už žádné jedovaté zuby. Ale je to božský obraz mužského orgánu. Vydělává mi peníze. A co vy? Dáte mi peníze?"
"Ano, za jistou službu."
"Aj-ja! Jestli chcete tohle staré tělo, tak musíte mít v kalhotách sekyru! Přefikněte tu děvku, ne mě!"
"Žádná sekyra, jde mi jen o pár slov," řekl Bourne a pravou rukou sáhl do kapsy kalhot. Vytáhl sto amerických dolarů a strčil je před tvář prodavačky hadů tak, aby to okolní kupci neviděli.
"Aj-ja... aj-ja!" zašeptala žena a chňapla po bankovce. Jason však ucukl. Mrtvý had padl mezi její silné nohy.
"Chci tu službu," opakoval Bourne. "Protože jste si myslela, že jsem jeden z vás, tak si to snad budou myslet i ostatní. Chci po vás jen to, abyste řekla každému, kdo se bude ptát, že bílý muž se tady

neukázal. Je to férová nabídka?"
"Jo, dejte mi ty prachy!"
"Co jim řeknete?"
"Že jste kupoval hady! Hady! Co já vím o nějaké bílém muži? Vůbec se tady neobjevil. Tu máte hada. Hezky se pomilujte!" Žena shrábla bankovku, sevřela vnitřnosti v ruce a vložila je do igelitové tašky s nápisem Christian Dior.
Stále shrbený Bourne se dvakrát rychle uklonil a vyšel z davu. Hadí vnitřnosti upustil na chodník dost daleko od světla lamp, aby si toho nikdo nevšiml. Držel porci smrduté ryby a opakovaně předstíral, že sahá pro sousta. Pomalu si razil cestu ke schodům, aby sestoupil do vroucích útrob Města za zdí. Podíval se na hodinky a přitom vyhodil rybu. Bylo 21.15. Čas na to, aby taipanovy hlídky zaujaly své pozice. Musel zjistit rozsah bezpečnostních opatření bankéře. Chtěl, aby se lež, kterou řekl střelci v opuštěné kanceláři nad přístavní promenádou, stala pravdou. Nechtěl být sledován, nýbrž sám sledovat. Chtěl si zapamatovat každičkou tvář, každou roli ve struktuře velení. Zjistit, jak rychle se jednotliví strážní rozhodují pod tlakem a jaké používají komunikační prostředky. Především však musel odhalit slabiny taipanova bezpečnostního systému. David si uvědomoval, že vládu přebírá Jason Bourne. Jeho konání mělo svůj smysl. Bankéřův vzkaz začínal slovy: Ženu za ženu... Bylo třeba změnit jediné slůvko. Taipana za ženu.
Bourne zabočil do uličky a několik desítek metrů kráčel kolem výjevů, které přísně ignoroval. Obyvatel Města za zdí by se tak choval. Na potemnělém schodišti klečela žena a prováděla činnost, za kterou byla placena. Obsluhovaný muž držel peníze nad její hlavou. Mladý pár v drogovém vytržení žadonil u jakéhosi muže v drahé bundě z černé kůže. Malý chlapec s cigaretou marihuany močil na kamennou zeď. Beznohý žebrák rachotil na svém kolečkovém prkně po nerovné dlažbě a prosil o almužnu výkřiky "pong ngo, pong ngo!" Na dalším zšeřelém schodišti vyhrožoval dobře oblečený pasák jedné ze svých děvek, že jí znetvoří tvář, jestli mu nevydělá víc peněz. David Webb přemítal, jestli se neocitl v Disneylandu.
Jason Bourne si prohlížel uličku, jako by to bylo bojiště za nepřátelskými liniemi. 21.24. Vojáci zaujímají pozice. Dvojjediný člověk se otočil a vyrazil zpět.
Bankéřova děvka kráčela na své místo. Rozepnutá křiklavě červená halenka stěží zakrývala její malá prsa, tradiční rozparek černé sukně jí sahal až po stehno. Byla to karikatura. »Bílý muž« se neměl splést. Zásada číslo jedna: zdůraznit charakteristické rysy. Něco zapamatovatelného. Nenápadnost není na místě. Několik metrů za ženou mluvil nějaký muž do vysílačky. Dostihl ji, zavrtěl hlavou a chvatně vyrazil směrem ke konci uličky a ke schodům. Bourne se zastavil, nahrbil záda a otočil se ke zdi. Zaslechl za sebou kroky - spěchající, hlasité a čím dál rychlejší. Druhý Číňan prošel kolem něj. Byl to malý mužík středního věku v tmavém obleku, s kravatou a v naleštěných lakýrkách. Rozhodně nepatřil mezi obyvatele Města za zdí. Ve tváři měl obavy a znechucení. Děvky si ani nevšiml, podíval se na hodinky a uháněl dál. Vypadal a choval se jako nějaký vysoký úředník, co dostal příkaz splnit úkol, který se mu příčí. Pečlivý a spořádaný úředník, jenž se řídí čísly. Že by bankéř?
Jason si prohlížel nepravidelnou řadu schodišť. Ten člověk musel přijít z jednoho z nich. Kroky se ozvaly náhle a soudě podle tempa nezačaly víc než pětadvacet metrů daleko. Na třetím schodišti vlevo, nebo na čtvrtém vpravo. V některém z bytů nad jedním z nich očekával taipan svého hosta. Bourne musel zjistit, ve kterém. Taipan musí být překvapený. Ne, to nestačí, musí prožít šok. Musí pochopit, s kým má tu čest a co za své činy zaplatí.
Jason opět vykročil. Nyní však předstíral opileckou chůzi. Vybavila se mu slova jedné staré mandarínské lidové písně. "Me li chua čcherng čang liou jüe," prozpěvoval si tiše, vrávoravě se odrážel od zdi a blížil se k děvce. "Mám peníze," prohodil zvesela nepříliš artikulovanou čínštinou. "A ty máš to, co potřebuju, krasavice. Kam půjdem?"
"Nikam, ty ožralo. Vypadni odsud."
"Pong ngo! Čcheng pong ngo!" vypískl beznohý žebrák, jenž se přikodrcal uličkou ke zdi. "Čcheng pong ngo!"
"Ťiau!" zaječela žena. "Zmiz odsud, než tě skopnu z toho prkna, Lu Mi! Stejně jsi k ničemu. Říkala jsem ti, aby ses mi nepletl do kšeftu!"
"Tak tenhle opilej chudák je tvůj kšeft? Seženu ti něco lepšího!"

"Žádnej kšeft, miláčku. Jen mě otravuje. Na někoho čekám."
"Tak to mu useknu nohy!" vykřikla groteskní figura a zvedla z prkna sekyru.
"Co to sakra děláte?" zařval Bourne anglicky a odkopl invalidu i s prknem k protější zdi.
"Na to jsou zákony!" zavřeštěl žebrák. "Napadl jste invalidu! Okrádáte nemohoucího!"
"Dejte mě k soudu," řekl Jason a otočil se k ženě. Žebrák se zatím odhrkotal uličkou.
"Vy mluvíte... anglicky." Děvka na něj zírala.
"Vy taky," řekl Bourne.
"Umíte čínsky, ale Číňan nejste."
"Duší možná ano. Hledal jsem vás."
"Vy jste ten člověk?"
"Ano."
"Zavedu vás k taipanovi."
"Ne. Jen mi řekněte, které je to schodiště. Jaké podlaží."
"Mám jiné instrukce."
"Taipan vydal nové. Chcete snad zpochybňovat jeho nové instrukce?"
"Ty by mi musel předat jeho hlavní předák."
"Ten malý Čung-kuo žen v tmavém obleku?"
"Říká nám všechno. Platí nám za práci pro taipana."
"Komu platí?"
"Zeptejte se ho sám."
"Taipan to chce vědět," sáhl Bourne do kapsy a vytáhl svazek přeložených bankovek. "Řekl mi, abych vám dal zvláštní příplatek za spolupráci. Myslí si, že ho jeho předák podvádí."
Žena couvla ke zdi. Dívala se střídavě na peníze a na Bournea. "Jestli lžete..."
"Proč bych lhal? Víte přece, že se mnou chce taipan mluvit. Máte mě k němu zavést. Řekl mi, jak se mám obléct a chovat. Měl jsem vás najít a sledovat jeho lidi. Jak bych se o vás dověděl, kdyby mi to neřekl?"
"Nahoře na tržnici. Máte se s někým sejít."
"Já tam nebyl. Šel jsem rovnou sem." Jason vytáhl několik bankovek. "Oba pracujeme pro taipana. On chce, abyste si vzala tohle a šla, ale nemáte vycházet nahoru na ulici." Podal jí peníze.
"Taipan je štědrý," řekla děvka a sáhla po bankovkách.
"Které je to schodiště?" zeptal se Bourne a s penězi ucukl. "Které patro? Taipan to nevěděl."
"Támhle," odvětila žena a ukázala ke vzdálenější zdi. "Třetí schody, druhé patro. Ty peníze."
"Komu předák platí? Rychle."
"Na tržišti má tu hadí mrchu, pak toho starého zloděje, co prodává zlaté řetízky ze severu, a taky jednoho prodavače hnusných ryb a masa."
"To je všechno?"
"Párkrát jsme se bavili. Nic víc."
"Taipan má pravdu, podvádějí ho. Poděkuje vám." Bourne vytáhl další bankovku. "Ale chci mít jasno. Kolik lidí pracuje pro předáka kromě toho s vysílačkou?"
"Ještě tři," odvětila děvka s očima upřenýma na peníze a nataženou ruku.
"Tu máte. Vemte si to a běžte. Běžte támhle a nechoďte na ulici."
Žena popadla bankovky a vběhla do šera. Vysoké podpatky jí klapaly. Bourne čekal, až zmizí z dohledu, pak se otočil a rychle zamířil ze špinavého průchodu ke schodům. Opět se nahrbil a vystoupal na ulici. Tři strážní a předák. Věděl, co musí udělat, a musel to udělat rychle. Bylo 21.36. Taipana za ženu.
Všiml si prvního strážce. Mluvil znepokojeně s pouličním prodavačem ryb a dělal přitom trhavé pohyby. Hovor zanikal v hluku okolí. Prodejce neustále vrtěl hlavou. Bourne si vybral statného muže vedle strážného. Rozběhl se, strčil nic netušícího člověka do strážného a ukročil. V krátké potyčce, jež vypukla, Jason zatáhl zaskočeného strážného stranou, praštil ho klouby ruky do spodní části krku, a když padal, otočil ho a zasadil mu do šíje úder karate. Poté odvlekl bezvládného muže po chodníku a čínsky se omluvil lidem za opilého kamaráda. Složil strážného do zbytků jedné z výloh, vzal vysílačku a

rozbil ji.
Taipanův druhý muž podobnou taktiku nevyžadoval. Stál stranou davu a křičel do vysílačky. Bourne k němu přistoupil a zvedl ruku jako žebrák. Jeho žalostná postava nepředstavovala žádné nebezpečí. Strážný ho od sebe odháněl, bylo to však poslední gesto, které si zapamatoval. Bourne mu bleskově zkroutil zápěstí a zlomil ruku. O čtrnáct sekund později ležel taipanův druhý strážce ve stínu pod hromadou odpadků, mezi nimiž skončila i jeho vysílačka.
Třetí strážný právě hovořil s »hadí mrchou«. K Bourneově spokojenosti i ona vrtěla hlavou stejně jako předtím prodavač ryb. Pokud šlo o úplatky, panovala ve Městě za zdí jistá loajalita. Muž vytáhl vysílačku, ale nedostal příležitost ji použít. Jason se k němu rozběhl, popadl starčičkou bezzubou kobru a vrazil mu do obličeje její plochou hlavu. Muž vytřeštil oči, zalapal po dechu a vykřikl. Víc Jason Bourne nepotřeboval. Nervy v krku jsou výborné na znehybnění, jejich vlákna totiž spojují tělesné orgány s centrálním nervovým systémem. Bourne na ně rychle zaútočil a znovu odvlekl svou obět zástupem lidí. Halasně se omlouval a nakonec nechal bezvládného strážného ležet na tmavém betonu. Přiložil vysílačku k uchu. Nic se v ní neozývalo. Bylo 21.40. Zbýval ještě předák.
Malý Číňan středního věku v drahém obleku a lakýrkách běhal z místa na místo a snažil se najít své muže. Nejraději by si zacpal nos. Nechtěl přijít do sebemenšího fyzického kontaktu s hordami lidí kolem stánků a stolů pouličních prodavačů. Malý vzrůst mu však bránil v rozhledu. Bourne sledoval, kam míří, předběhl ho, pak se rychle otočil a zasáhl předáka pěstí do podbřišku. Když se Číňan ohnul, Jason ho vzal levou rukou kolem pasu, zvedl ho a bezvládné tělo odvlekl k chodníku, kde seděli dva muži a podávali si láhev. Uštědřil bankéři do krku úder bojového umění wu-šu a pustil ho mezi jeho nové společníky. Opilci se už postarají, aby jejich nový kolega zůstal v bezvědomí dostatečně dlouho. Museli mu přece prohledat kapsy, svléct šaty a zout boty. Za všechno něco dostanou, i minimální hotovost bude dobrá. 21.43.
Bourne se už nehrbil, Chameleon byl ten tam. Proběhl ulicí přetékající lidmi a seběhl po schodech do uličky. Dokázal to! Zneškodil Pretoriánskou gardu. Taipana za ženu! Když dorazil ke schodišti - třetímu schodišti vpravo -, vytáhl pistoli, kterou si koupil od obchodníka se zbraněmi v Mongkoku. Co nejtišeji vystoupil do druhého podlaží. Každý schod přitom nejdřív vyzkoušel nohou. Přistoupil ke dveřím, připravil se a levou nohou kopl do tenkého dřeva.
Dveře se rozlétly. Proskočil dovnitř se zbraní před tělem a přikrčil se.
Ocitl se tváří v tvář třem mužům. Stáli v půlkruhu a mířili mu pistolemi na hlavu. V křesle za nimi seděl mohutný Číňan v bílém hedvábném obleku. Muž kývl na své stráže.
Prohrál. Bourne se přepočítal a David Webb zemře. Daleko bolestnější však bylo vědomí, že brzká smrt nemine ani Marii. Jen si střílejte, pomyslel si David. Zmáčkněte spoušť a vysvobodte mě z té hrůzy! Zabil jsem jedinou bytost, na které mi v životě záleželo.
"Střílejte, sakra! Tak střílejte!"
11

"Vítám vás, pane Bourne," pravil velký muž v bílém hedvábném obleku a mávnutím odehnal stráže stranou. "Asi chápete, že bude nejlepší, když položíte pistoli na podlahu a odstrčíte ji. Ostatně nemáte jinou možnost."
Webb se podíval na tři Číňany. Muž uprostřed s cvaknutím svůj automat odjistil. David odložil pistoli a postrčil ji po podlaze. "Vy jste mě čekal, že?" zeptal se tiše a vstal. Strážce po jeho pravici zbraň zvedl.
"Nevěděli jsme, co máme čekat - kromě čehokoliv nečekaného. Jak jste to dokázal? Jsou moji lidé mrtví?"
"Ne. Mají pár modřin a jsou v bezvědomí, ale žijí."
"Úžasné. Myslel jste si, že jsem tady sám?"
"Řekli mi, že se pohybujete s vaším předákem a ještě s třemi dalšími, ale ne se šesti. Myslel jsem, že to má svoji logiku. Připadalo mi, že víc lidí by budilo podezření."
"Proto také tito muži přišli brzy. Všechno zařídili a od svého příchodu nevytáhli z téhle díry paty. Takže

vy jste myslel, že mě můžete jen tak zajmout a vyměnit za vaši ženu."
"Je snad jasné, že ona s tím neměla vůbec nic společného. Pusťte ji. Nemůže vám nijak uškodit. Zabijte mě, ale ji pusťte."
"Pchí ké!" řekl bankéř, čímž nařídil dvěma strážným, aby opustili byt. Uklonili se a rychle odešli. "Tenhle muž zůstane," dodal a otočil se k Webbovi. "Je mi věrný za hrob a navíc neumí ani slovo anglicky."
"Vidím, že lidem opravdu věříte."
"Já nevěřím nikomu." Finančník ukázal na oprýskanou dřevěnou židli na druhé straně omšelého pokoje. Odhalil přitom zlaté hodinky Rolex s ciferníkem vykládaným diamanty. Ladily se zlatými manžetovými knoflíčky. "Sedněte si," nařídil. "Stálo mě hodně úsilí a peněz, abych tohle setkání zorganizoval."
"Šéf vaší ochranky - aspoň předpokládám, že to byl šéf ochranky," prohodil Bourne a cestou k židli si detailně prohlížel pokoj, "mi poradil, abych si sem nebral drahé hodinky. Vy jste ho nejspíš neposlechl."
"Přišel jsem ve špinavém kaftanu se širokými rukávy, které to všechno schovaly. Jak se tak dívám na vaše šaty, Chameleon to jistě pochopí."
"Vy jste Jao Ming." Webb se posadil.
"Ano, je to jedno z mých jmen. Chameleon umí měnit tvary a barvy."
"Já vaši ženu nezabil - ani chlapa, co s ní zrovna byl."
"Já vím, pane Webbe..."
"Cože?" David vyletěl z křesla. Strážný k němu rychle vykročil s namířenou zbraní.
"Posaďte se," opakoval bankéř. "Neplašte mého oddaného přítele, nebo bychom toho oba mohli litovat, vy mnohem víc než já."
"Vy jste věděl, že jsem to nebyl já, a stejně jste nám tohle udělal?"
"Posaďte se, prosím. Rychle."
"Odpovězte!" řekl Webb a posadil se.
"Protože vy jste pravý Jason Bourne. Proto jste tady, proto vaše žena zůstává v mé péči a zůstane v ní tak dlouho, dokud neuděláte, co po vás chci."
"Mluvil jsem s ní."
"Já vím. Povolil jsem to."
"Mluvila nějak divně - i vzhledem k okolnostem. Ona je silná, silnější, než jsem byl já v těch mizerných týdnech ve Švýcarsku a v Paříži. Něco s ní je! Nadopovali jste ji!"
"To rozhodně ne."
"Je raněná?"
"Možná na duši, ale jinak ne. Pokud mě však odmítnete, tak zemře. Je vám to jasné?"
"Jste mrtvý muž, taipane."
"Promluvil pravý Bourne. To se mi líbí. Přesně to potřebuju."
"Ven s tím."
"Jde po mně někdo, kdo se za vás vydává," začal taipan pevným hlasem, jehož síla narůstala. "Je to mnohem horší - ať mi duchové prominou - než ztráta mladé ženy. Ten terorista, nový Jason Bourne, útočí ze všech stran! Zabíjí mé lidi, vyhazuje do vzduchu moje dodávky vzácného zboží, vyhrožuje jiným taipanům smrtí, jestli se mnou budou obchodovat! Za jeho přemrštěnými požadavky stojí moji nepřátelé tady v Hongkongu a Macau i na vodních cestách Hlubokého zálivu až po samotné provincie."
"Máte hodně nepřátel."
"Mám široký záběr."
"To prý měl i ten chlap, kterého jsem nezabil v Macau."
"Je to kupodivu," řekl bankéř, zhluboka se nadechl a sevřel opěradlo svého křesla, aby se ovládl, "ale my dva jsme nebyli nepřátelé. V jistých oblastech se naše zájmy sbíhaly. Takhle taky poznal moji ženu."
"No, to je praktické. Něco jako společné jmění."
"Urážíte mě."
"Já si nezačal," odvětil Bourne a probodl Asiata pohledem. "Ale k věci. Moje žena žije a já ji chci zpátky, aniž by jí někdo zkřivil vlásek nebo na ni zvýšil hlas. Jestli se jí cokoliv stane, vy a váš Čung-kuo žen budete koukat, co s vámi provedu."
"Nejste v situaci, abyste mohl někomu vyhrožovat, pane Webbe."

"Máte pravdu, Webb ne," souhlasil kdysi nejhledanější muž v Asii i Evropě. "Ale Bourne ano."
Asiat zpražil Jasona pohledem, pak dvakrát kývl a odvrátil zrak. "Jste arogantní a drzý. Nuže k věci. Je to prosté a jasné." Taipan náhle sevřel pravou ruku v pěst, zvedl ji a praštil do vratkého opěradla sešlého křesla. "Chci důkaz proti svým nepřátelům!" zařval. Ze škvírek mezi jeho masitými víčky šlehaly zlostné pohledy. "A ten můžu získat jedině tak, že mi přivedete toho podvodníka, který se za vás tak věrohodně vydává! Já ho chci! Až mi řekne všechno, co mě zajímá, bude se na mě dívat a umírat ve smrtelných bolestech. Přivedte mi ho, Bourne!" Bankéř se zhluboka nadechl a tiše dodal: "Jedině tak se znovu setkáte s vaší ženou."
Webb na taipana tiše zíral. "Kde berete jistotu, že to dokážu?" zeptal se nakonec.
"Kdo jiný by měl dostat dvojníka než originál?"
"To jsou jen řeči," řekl Webb.
"On si vás prostudoval! Analyzoval vaše metody, vaše techniky. Jinak by se za vás nemohl vydávat. Najděte ho! Chyťte ho metodou, kterou jste sám vymyslel."
"Jen tak?"
"Pomůžeme vám. Dostanete několik jmen a popisů lidí, kteří se podle mě s tím novým zabijákem zapletli."
"V Macau?"
"To ne! V Macau nikdy! O incidentu v hotelu Lisabon nesmí padnout ani zmínka. Je to uzavřená věc. Nic o tom nevíte. Moje osoba nemůže být žádným způsobem spojována s vaší činností! Váš návrat na scénu má jediný důvod: honíte člověka, který se za vás vydává. Jen se bráníte. To je za daných okolností naprosto přirozené."
"Myslel jsem, že chcete důkaz..."
"Ten dostanu, až mi toho podvodníka přivedete!" vykřikl taipan.
"Když ne v Macau, tak kde?"
"Tady v Kowloonu. V Tsim Ša Tsui. Zavraždil pět mužů v zadní místnosti jednoho kabaretu. Byl mezi nimi jeden bankéř, taipan jako já. Občas se mnou spolupracoval a měl i stejný vliv. Totožnost dalších tří mrtvých byla utajena. Zřejmě to bylo z rozhodnutí vlády. Nikdy jsem se nedozvěděl, co byli zač."
"Ale víte, kdo byl ten pátý," utrousil Bourne.
"Pracoval pro mě. Zaskočil na tom jednání za mě. Kdybych tam byl sám, váš jmenovec by mě zabil. Takže začnete tady v Kowloonu, v Tsim Ša Tsui. Sdělím vám jména dvou mrtvých spolu s řadou jmen jejich nepřátel, kteří jsou nyní i mými nepřáteli. Jednejte rychle. Najděte muže, který zabíjí pod vaším jménem, a přiveďte mi ho. A ještě poslední varování, pane Bourne. Kdybyste se snad pokusil zjistit, kdo jsem, bude následovat rychlý rozkaz a ještě rychlejší poprava. Vaše žena zemře."
"A vy taky. Sem s těmi jmény."
"Jsou tady na papíře," řekl muž, jenž si říkal Jao Ming, a sáhl do kapsy své bílé vestičky. "Napsala je na stroji jedna stenografka v Mandarínu. Pátrat po konkrétním psacím stroji by nemělo cenu."
"Byla by to ztráta času," řekl Bourne a vzal si list papíru. "V Hongkongu musí být nejmíň dvacet milionů psacích strojů."
"Ale ne zas tolik taipanů mých rozměrů, co říkáte?"
"To si budu pamatovat."
"O tom nemám pochyb."
"Jak se s vámi spojím?"
"Nic takového. Nikdy. Ani tahle schůzka se nekonala."
"Tak proč jsme se vůbec scházeli? Proč se to všechno seběhlo? Řekněme, že se mi podaří vypátrat a chytit toho kreténa, co si říká Bourne - což je otázka. Co si s ním počnu? Mám ho nechat ležet na schodech tady ve Městě za zdí?"
"Víte, že je to skvělý nápad? Byl by zfetovaný a nikdo by si ho ani nevšiml. Lidi by se starali maximálně o to, jak mu vybrat kapsy."
"Já bych si ho tedy zaručeně všiml. Něco za něco, taipane. Chci nezvratnou záruku. Chci zpátky svoji ženu."
"Co byste za takovou záruku považoval?"

"Nejdřív její hlas v telefonu, který mě přesvědčí, že jí nic není. A pak ji chci vidět - řekněme, jak se sama prochází po ulici a nikdo kolem ní."
"Že by promluvil Jason Bourne?"
"Přesně tak."
"No dobře. Rozvinuli jsme tady v Hongkongu průmysl vyspělých technologií, zeptejte se u vás doma kohokoliv, kdo se vyzná v elektronice. Dole na papíře je telefonní číslo. Až budete mít podvodníka v rukou - a pouze v tom případě -, zavolejte na toto číslo a několikrát zopakujte slova ‚hadí žena'..."
"Medusa," přerušil ho Jason šeptem.
Taipan povytáhl obočí, tvářil se však neutrálně. "Mluvil jsem pochopitelně o té ženě z bazaru."
"Jak jinak. Dál."
"Jak říkám, několikrát to zopakujete a až uslyšíte cvaknutí..."
"Vytočí se další číslo, nebo čísla," skočil mu znovu do řeči Bourne.
"Myslím, že to nějak souvisí se zvukem slov," souhlasil taipan. "Tvrdé souhlásky a pak dlouhé í. Geniální, co říkáte?"
"Říká se tomu sluchově receptivní programování. Přístroje aktivuje hlasový otisk."
"Jelikož to na vás neudělalo dojem, dovolte mi, abych zdůraznil nezbytnou podmínku, bez níž se hovor neuskuteční. Kvůli vaší ženě doufám, že tohle na vás dojem udělá. Hovor může proběhnout jen za předpokladu, že budete připraven dodat podvodníka během pár minut. Kdybyste vy nebo kdokoli jiný to číslo použil bez této záruky, budu vědět, že na linkách probíhá pátrání. V takovém případě vaše manželka zemře a v ostrovních vodách bude plavat zohavená bílá žena bez dokladů. Mluvím dost jasně?"
Bourne polkl, ovládl svůj vztek a navzdory strašlivému strachu řekl s ledovým klidem: "Té podmínce rozumím. A teď dobře poslouchejte moji podmínku. Až zavolám, jestli tedy vůbec zavolám, budu chtít mluvit se svojí ženou - a ne během pár minut, ale pár sekund. Jestli ne, člověk u telefonu uslyší ránu a vy budete vědět, že jsem vašemu zabijákovi, po kterém tak toužíte, ustřelil hlavu. Dám vám na to třicet vteřin."
"Vaše podmínka je mi jasná a bude splněna. Řekl bych, že jednání je u konce, pane Bourne."
"Chci svoji zbraň. Má ji jeden ze strážných, co odešli."
"Dostanete ji na cestě ven."
"Mám mu o ni říct?"
"To ani nemusíte. Jestli odsud vyjdete, tak vám ji dá automaticky. Mrtvola žádnou pistoli nepotřebuje."

Poslední zbytky vznešených sídel z marnotratné koloniální éry Hongkongu leží vysoko v kopcích nad městem, v oblasti známé jako Victoria Peak, pojmenované po nejvyšší hoře ostrova, koruně celého území. Nádherné zahrady protínají růžemi lemované pěšiny, které vedou k besídkám a verandám, z nichž boháči pozorují třpyt přístavu a ostrovy v dáli. Rezidence, jež vyrostly na těch nejkrásnějších místech, připomínají střízlivější verze velkých domů na Jamajce. Mají vysoké stropy a velice složitý půdorys. Pokoje přecházejí jeden do druhého v podivných úhlech, aby se za dlouhého parného léta co nejvíce využilo větru od moře. Všude je plno leštěného vyřezávaného dřeva, jež obklopuje a zvýrazňuje okna, dostatečně pevná, aby odolala horské zimě plné plískanic. U těchto menších sídel se snoubí odolnost s pohodlím. Konstrukci domů diktuje podnebí.
Jeden takový dům v oblasti Victoria Peak se však od ostatních lišil. Nikoli snad velikostí, solidností konstrukce či elegancí. Ani krásou svých zahrad, které byly ještě větší než u řady sousedních domů, ba ani působivostí vstupní brány a výškou kamenné zdi ohraničující pozemek. Odlišnost vyplývala částečně z pocitu opuštěnosti, zvláště v noci, když v početných pokojích zářilo jen pár světel a z oken ani zahrad nevycházely žádné zvuky. Zdálo se, že dům je téměř neobydlený. Rozhodně se v něm neděly žádné výstřednosti. Dramatická odlišnost však spočívala v přítomnosti mužů, kteří hlídkovali u brány i kolem pozemku za zdí. Byli ozbrojení a měli na sobě pracovní uniformy. Byli to příslušníci amerického námořnictva.
Nemovitost si pronajal konzulát Spojených států na pokyn Národní bezpečnostní rady. V případě jakýchkoli dotazů měl konzulát sdělit, že v příštích měsících bude do kolonie přilétat řada představitelů americké vlády i amerického průmyslu a že si pronájem domu vyžádala jejich bezpečnost a také nutnost

kvalitního ubytování. Víc toho konzulát nevěděl. Vybraní agenti britské MI6 z oddělení zvláštních úkolů však dostali o trochu víc informací, protože jejich spolupráce byla pokládána za nezbytnou a schválil ji Londýn. Opět však šlo pouze o ty nejnutnější informace, k nimž dal Londýn svolení. Lidé na nejvyšší úrovni obou vlád, včetně nejbližších poradců prezidenta a ministerského předsedy, dospěli k témuž závěru: jakýkoli únik informací o skutečné povaze nemovitosti na Victoria Peaku by mohl mít katastrofální důsledky pro Dálný východ i pro celý svět. Byl to sterilní dům, centrála natolik citlivé tajné operace, že dokonce i prezident a ministerský předseda znali jen její cíle, nikoli bližší podrobnosti.
Malý automobil zajel k bráně a okamžitě na něj zamířily silné reflektory. Oslepený řidič si rukou zakryl oči. Z obou stran přistoupili k autu dva strážní se zbraněmi v pohotovosti.
"Ten auťák už byste měli znát, hoši," prohodil velký Asiat v bílém hedvábném obleku.
"My to auto známe, majore Line," odvětil svobodník vlevo. "Jen si musíme prověřit řidiče."
"Kdo by se za mě mohl vydávat?" zavtipkoval mohutný major.
"Man Mountain Dean, pane," odvětil námořník vpravo.
"No jo, vzpomínám si. To byl jeden americký zápasník."
"Dědeček mi o něm často vyprávěl."
"Díky, synu. Možná jste aspoň mohl říct, že váš otec. Mohu pokračovat, nebo jsem zatčen?"
"Vypneme světla a otevřeme bránu, pane," zasalutoval první námořník. "Mimochodem, pane majore, díky za jméno té restaurace ve Wan-čchaji. Je to prvotřídní podnik a navíc tam člověk finančně nevykrvácí."
"Ale bohužel jste nenašli žádnou Suzie Wongovou."
"Koho, pane?"
"Ale to nic. Buďte tak hodní a otevřete tu bránu, hoši."
Náměstek ministra zahraničí Edward Newington McAllister seděl za psacím stolem v knihovně, jež sloužila jako kancelář. Prohlížel si stránky jakéhosi spisu pod světlem lampičky a dělal si znaménka na okrajích vedle určitých odstavců a řádků. Když zabzučel domácí telefon, odtrhl oči od papíru a natáhl se po aparátu. "Ano?" Chvíli poslouchal a pak odpověděl: "Pošlete ho dovnitř, pochopitelně." McAllister zavěsil a s tužkou v ruce se vrátil ke spisu. V záhlaví stránky, kterou si pročítal, stála stejná slova jako na každé stránce: Přísně důvěrné. ČLR. Interní. Šeng Čchou Jang.
Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil robustní major Lin Wen-cu z oddělení zvláštních úkolů britské výzvědné služby MI6, pobočka Hongkong. Zavřel za sebou a usmál se na zahloubaného McAllistera.
"Pořád stejná písnička, že jo, Edwarde? Někde mezi slovíčky se skrývá nějaká šablona, nějaká důležitá nitka."
"Kéž bych ji tak našel," odvětil náměstek ministra zahraničí a dál horečně četl.
"Najdeš, kamaráde."
"Za moment se ti budu věnovat."
"Nemusíš spěchat," řekl major a odepnul si zlaté hodinky značky Rolex i manžetové knoflíčky. Položil je na stůl a tiše řekl: "Škoda, že je musím vrátit. Dodávají mi jistou vážnost. Ten oblek ale zaplatíš, Edwarde. Není to sice můj styl, ale byl celkem přijatelný, dokonce i pro člověka mojí postavy."
"No jo, ovšem," souhlasil zaneprázdněny náměstek.
Major Lin se posadil do černého koženého křesla naproti stolu a téměř minutu mlčel. Bylo zjevné, že déle už to nevydrží. "Můžu ti s něčím pomoct, Edwarde? Souvisí to nějak se současným úkolem? Můžeš mi o tom něco říct?"
"Bohužel ne, Line. Vůbec nic."
"Dřív nebo později nám to stejně budeš muset říct. Naši nadřízení v Londýně nám to budou muset říct. ‚Dělej, oč tě požádá,' říkají. ‚Veď si záznamy o veškerých rozhovorech a pokynech, ale poslouchej jeho rozkazy a raď mu.' Jaképak rady? Prostě jen taktika. Jeden chlap vypálil z neobydlené kanceláře čtyři kulky do zdi přístavní promenády, šest do vody a zbytek byly slepé náboje. Díky Bohu z toho nikdo nedostal infarkt. Vytvořili jsme situaci, kterou chcete. Tomu rozumíme..."
"Takže všechno proběhlo hladce."
"Jestli tím myslíš, že se tam strhla hrozná mela, tak jo."
"Přesně tak to myslím." McAllister se opřel v křesle a štíhlými prsty pravé ruky si mnul spánek.

"Splnili jsme první bod. Přesvědčili jsme pravého Jasona Bournea a ten teď podniká patřičné kroky. Mimochodem, zaplatíte hospitalizaci jednoho člověka se zlomenou rukou a dvou dalších, kteří jsou prý pořád v šoku a stěžují si, že je strašně bolí krk. Čtvrtému je tak trapně, že radši nic neříká."
"Bourne své práci rozumí."
"Je smrtelně nebezpečný, Edwarde!"
"Ty sis s ním přece poradil, nebo ne?"
"Ale celou dobu jsem se přitom třásl, že něco provede a vyhodí tu špinavou díru do povětří! Hrůza. Ten chlap je šílenec. Mimochodem, proč se má držet dál od Macaa? To je dost zvláštní omezení."
"Nemůže tam ničeho dosáhnout. Vraždilo se tady. Klienti podvodníka jsou zřejmě tady v Hongkongu, a ne v Macau."
"To není žádná odpověď, ostatně jako obvykle."
"Dobře, tak jinak. Stejně to už víš, protože jsi dneska večer hrál tu roli. Jde o tu lež o mladé ženě našeho mýtického taipana, která byla i s milencem zavražděna v Macau. Co tomu říkáš?"
"Chytrý nápad," zamračil se Lin. "Odvetu ve stylu ‚oko za oko' každý pochopí. Svým způsobem je to základ vašeho plánu - aspoň toho, co o něm vím."
"Co by podle tebe Webb udělal, kdyby zjistil, že je to lež?"
"To se nestane. Říkals přece, že ty vraždy byly utajené."
"Podceňuješ ho. Jakmile by se dostal do Macaa, přehrabal by všechny odpadky, aby zjistil, co je ten taipan zač. Ptal by se každého poslíčka, každé pokojské - nejspíš by vyhrožoval nebo dal úplatek řadě zaměstnanců hotelu Lisabon a většině policajtů. Nakonec by se dozvěděl pravdu."
"Ale my máme jeho ženu a to lež není. On se bude chovat podle toho."
"Ano, ale to je něco jiného. Ať si teď myslí cokoliv - a nějaké podezření určitě má -, nemůže to vědět jistě. Jestli ale bude čmuchat v Macau a zjistí pravdu, bude mít důkaz, že ho podvedla vláda jeho vlastní země."
"Jak konkrétně?"
"Tu lež mu totiž sdělil vysoký úředník ministerstva zahraničí, jmenovitě já. A není to první zrada, která ho v životě potkala."
"Tohle víme."
"Chci mít člověka na pasovém oddělení v Macau - dvacet čtyři hodin denně. Najměte lidi, kterým můžete věřit, a dejte jim fotky, ale žádné informace. Nabídněte odměnu každému, kdo si ho všimne a zavolá vám."
"To se dá zařídit, ale on by to neriskoval. Myslí si, že je v ohrožení. Stačí jeden informátor v hotelu nebo na policejním ústředí a jeho žena zemře. To by neriskoval."
"Ani my si nemůžeme dovolit sebemenší riziko. Kdyby zjistil, že ho znovu někdo využívá, mohl by ztratit hlavu a dělat nebo říkat věci, které by měly nepředstavitelné následky pro nás všechny. Upřímně řečeno, jestli zamíří do Macaa, mohl by pro nás znamenat pořádnou komplikaci, a ne výhodu, na kterou jsme se spoléhali."
"Zneškodnit?" zeptal se major bez obalu.
"Tohle slovo nemůžu vyřknout."
"Ani nebude třeba. Působil jsem přesvědčivě. Praštil jsem rukou do křesla a velice efektně jsem vykřikl: ‚Vaše žena zemře!' Uvěřil mi. Měl jsem se dát k divadlu."
"Vedl sis dobře."
"Za ten výkon by se nemusel stydět ani Akim Tamiroff."
"Kdo?"
"Ale no tak, tohle už jsem si užil u brány."
"Co?"
"Ale nic. V Cambridgi mi říkali, že v životě potkám lidi jako jsi ty. Jeden učitel dějin Orientu mi povídal, že jste tím všichni doslova posedlí. Děláte tajnosti, protože Čung-kuo žen jsou méněcenní. Nedokázali by to pochopit. Je to ten případ, jang kuej-c'?"
"Panebože, to ne."
"Tak co to tady vyvádíme? Naverbujeme chlapa, který má mimořádnou šanci chytit zabijáka, protože ten

zabiják se za něj vydává - tedy vydává se za člověka, jímž dřív byl. Prosím, tomu bych rozuměl. Ale zajít tak daleko? Unést mu ženu, zatáhnout do toho nás a hrát tyhle komplikované a taky pěkně nebezpečné hry? Edwarde, abych pravdu řekl, sám jsem se na to ptal Londýna. ‚Poslouchejte rozkazy!' opakovali mi. ‚Ale hlavně držte jazyk za zuby.' To však nestačí. Měli bychom vědět víc. Jak mají Zvláštní úkoly převzít odpovědnost bez informací?"
"V téhle chvíli neseme odpovědnost my a my taky rozhodujeme. Londýn s tím souhlasil, což by neudělal, kdyby nenabyl přesvědčení, že je to nejlepší způsob. Všechno se musí udržet v tajnosti. Žádný únik informací nebo špatný odhad nepřichází v úvahu. Mimochodem, tohle je doslovná citace Londýna."
McAllister se mírně předklonil, sepjal ruce a stiskl je tak pevně, až mu zbělely klouby. "Něco ti povím, Line. Ani nevíš, jak bych byl rád, kdybychom za to nemuseli zodpovídat a hlavně kdybych v tom já nemusel hrát hlavní roli. Ne že bych teď mohl dělat konečná rozhodnutí, ale já bych radši nerozhodoval o ničem. Nemám na to kvalifikaci."
"To bych netvrdil, Edwarde. Jsi jeden z nejsvědomitějších lidí, které jsem kdy poznal. Dokázals to před dvěma lety. Jsi skvělý analytik. Člověk nemusí mít odborné znalosti, pokud dostává rozkazy od někoho, kdo je má. Potřebuje jen cit pro věc a vnitřní přesvědčení, což ti nechybí. Vidím to na tvém ztrápeném obličeji. Když ti k tomu dají příležitost, uděláš to, co je správné."
"Snad abych ti poděkoval."
"Dneska večer jsme provedli to, cos chtěl, takže se brzy dozvíš, jestli tvůj vzkříšený lovec nezapomněl staré schopnosti. V příštích dnech můžeme vývoj jen sledovat, ale to je všechno. Nemáme ho pod kontrolou. Bourne začíná svou nebezpečnou výpravu."
"Takže on má v ruce ta jména?"
"Pravá jména, Edwarde. Jména nejzvrácenějších členů podsvětí v Hongkongu a Macau - vysokých důstojníků, kteří vykonávají rozkazy. Kapitánů, kteří dohadují obchody a připravují smlouvy o násilí. Jestli existuje někdo, kdo o tom podvodníkovi ví, tak je na tom seznamu."
"Vstupujeme do fáze dvě. Fajn." McAllister rozpletl ruce a podíval se na hodinky. "Ježíšmarjá, úplně jsem zapomněl na čas. Měl jsi dlouhý den. Samozřejmě jsi nemusel vracet ty hodinky a knoflíčky už dneska večer."
"To vím."
"Tak proč?"
"Nechci ti přidělávat starosti, ale asi máme nečekaný problém. Aspoň jsme s tím nepočítali, možná bláhově."
"Oč jde?"
"Ta žena je asi nemocná. Její manžel to vycítil, když s ní mluvil."
"Myslíš vážně nemocná?"
"Nemůžeme to vyloučit - tedy doktor to nemůže vyloučit."
"Doktor?"
"Nebyl důvod tě plašit. Před pár dny jsem povolal jednoho z našich zdravotníků - je naprosto spolehlivý. Nejedla a stěžovala si na nevolnost. Doktor si myslel, že to může být žaludeční neuróza nebo deprese, nebo dokonce i virus, tak jí dal antibiotika a slabá sedativa. Nezlepšilo se to. Naopak, její stav se rychle zhoršil. Je apatická, má záchvaty třesu a zdá se, že blouzní. Ujišťuju tě, že něčím takovým nikdy netrpěla."
"To vím taky!" řekl náměstek ministra zahraničí, rychle zamrkal a našpulil rty. "Co se s tím dá dělat?"
"Doktor si myslí, že by měla okamžitě do nemocnice na pozorování."
"To nejde! Ježíšikriste, to vůbec nepřipadá v úvahu!"
Čínský agent vstal z křesla a pomalu přistoupil ke stolu. "Edwarde," začal klidně. "Neznám všechny nuance téhle operace, ale dokážu si domyslet několik základních věcí, zvlášť jednu. Bohužel se tě musím zeptat: Co bude s Davidem Webbem, jestli jeho žena vážně onemocní? A co bude s vaším Jasonem Bournem, jestli zemře?"
12

"Potřebuju její lékařskou kartu a chci ji co nejrychleji, pane majore. Je to rozkaz bývalého poručíka Lékařských sborů Jejího Veličenstva."
To je ten anglický lékař, který mě prohlížel. Chová se ohleduplně, ale chladně, a mám dojem, že je to zatracené dobrý doktor. Je zaskočený. To je dobře.
"Seženeme vám ji. Existují jisté způsoby. Říkáte, že vám nedokázala sdělit jméno svého doktora ve Spojených státech?"
To je ten veliký Číňan. Vždy zdvořilý, snad až přehnaně, ale působí upřímně. Byl na mě hodný a jeho muži taky. On jen poslouchá rozkazy - všichni poslouchají rozkazy, ale nevědí proč.
"I ve světlých chvilkách mívá okna, což není moc povzbudivé. Mohl by to být obranný mechanismus, který naznačuje, že si postupující nemoc uvědomuje a chce ji vytěsnit z hlavy."
"Ona taková není, doktore. Je to silná žena."
"Psychická síla je relativní věc, majore. Ti nejsilnější z nás se často odmítají smířit s vlastní smrtelností. Ego to nechce přijmout. Sežeňte mi její kartu. Nutně ji potřebuju."
"Jeden člověk zavolá do Washingtonu a oni zas zavolají jinam. Vědí, kde bydlí a během pár minut zjistí její sousedy. Někdo nám to řekne. Najdeme jejího doktora."
"Chci, aby mi to všechno vyjelo ze satelitního počítače. Máme na to zařízení."
"Veškeré informace se smějí přijímat jen v našich kancelářích."
"Tak půjdu s vámi. Dejte mi pár minut."
"Vy máte strach, viďte, doktore?"
"Jestli je to nějaká neurologická porucha, tak je to vždycky důvod k obavám, pane majore. Doufám, že vaši lidé dokážou pracovat rychle. Chtěl bych si s jejím doktorem promluvit osobně. Bylo by to nejlepší."
"Při prohlídce jste nic nezjistil?"
"Jen možnosti, nic konkrétního. Někde to bolí, jinde zas ne. Na ráno jsem objednal prohlídku na počítačovém tomografu."
"Vy máte vážně strach."
"Hrozný, pane majore."
Milánkové, děláte přesně to, co jsem chtěla. Páni, já mám ale hlad! Až se odsud dostanu, budu jíst pět hodin v jednom kuse - a já se odsud dostanu! Davide, pochopil jsi mě? Pochopil jsi, co jsem ti říkala? Ty tmavé stromy jsou javory. Všude je jich plno, miláčku, a jsou tak výrazné. Jeden lístek znamená Kanadu. Velvyslanectví! Tady v Hongkongu je to konzulát! Takhle jsme to přece dělávali v Paříži, miláčku! Hrůza pomyslet, ale tady to bude jiné. Tady budu někoho znát. V Ottawě jsem učila spoustu lidí, které pak rozmístili po celém světě. Tvoje paměť je zamlžená, lásko moje, ale moje ne... Davide, musíš pochopit, že lidi, s nimiž jsem tehdy přicházela do styku, se tolik neliší od těch, kteří mě teď zadržují, jistě, svým způsobem jsou to roboti, ale také to jsou jedinci, kteří myslí, ptají se a diví se, proč mají dělat jisté věci. Ale dodržují režim, miláčku, protože kdyby to nedělali, dostali by špatné služební posudky, což je horší než propuštění - k němuž dochází jen zřídka -, protože to znamená zastavený postup, prostě konec. Víš, vlastně na mě byli hodní, přímo laskaví. Jako by se styděli, ale nemohli jinak. Myslí si, že jsem nemocná a mají o mě strach, opravdový strach. Nejsou to zločinci, ani zabijáci, miláčku Davide. Jsou to jen úředníci, kteří čekají na příkazy! Jsou to úředníci, Davide! Celá tahle neuvěřitelnost se děje na objednávku státních úřadů. Já to vím! S podobnými lidmi jsem roky pracovala. Patřila jsem k nim!
Marie otevřela oči. Dveře byly zavřené, pokoj prázdný, ale ona věděla, že venku je strážný. Slyšela jak mu ten čínský major dává instrukce. Do jejího pokoje nesměl nikdo kromě anglického doktora a dvou konkrétních sester, které strážný viděl a které budou ve službě až do rána. Znala pravidla, a proto věděla, jak je nejlépe porušit.
Posadila se - Ježíši, já mám ale hlad! - a trpce se pousmála nad myšlenkou, že se budou vyptávat sousedů v Maine na jejího doktora. Sousedy téměř neznala a žádného doktora neměla. V univerzitním městě bydleli necelé tři měsíce. Nastěhovali se na konci letního semestru, aby měl David čas na přípravu. Musela vyřešit problémy s pronájmem domu, zjišťovat, co všechno má novomanželka nového profesora dělat a jak se chovat, hledat obchody, prádelny, shánět ložní prádlo - zkrátka tisíc a jednu věc, které

musí žena udělat, aby vytvořila domov. Na doktora prostě nezbyl čas. S lékaři navíc předtím žili osm měsíců a ona už jich měla plné zuby, tedy kromě Mo Panova. Na prvním místě byl David, jenž hledal své světlo na konci tunelu, jak tomu říkával. Usilovně se snažil, aby na sobě nedával znát bolest, a byl šťastný, když spatřil nějaké světélko a na něco si vzpomněl. Doslova hltal knížky a radoval se, když se mu vybavovaly celé úseky historie. Jeho nadšení však kalilo mučivé vědomí, že si nemůže vzpomenout na části vlastního života. Často v noci cítila zavlnění matrace a věděla, že David vstává z postele, aby byl sám s útržky svých myšlenek a s neodbytnými představami. Vždycky pár minut počkala, pak vyšla na chodbu, posadila se na schody a poslouchala. Jen velice zřídka slyšela tiché vzlykání svého muže. Silného, hrdého, ale ztrápeného muže. V takovém případě ho konejšila: "Nebojuješ přece sám, miláčku. Bojujeme společně. Tak jako dřív." On pak začal mluvit, zprvu váhavě, ale pak se rozpovídal. Slova se valila čím dál rychleji, až se náhle prolomila hráz a začaly mu docházet různé věci. Stromy, Davide! Můj oblíbený strom, javor. Javorový list, Davide! Konzulát, miláčku! Musela však jednat. Sáhla po šňůře a stiskla tlačítko na sestru.
Dvě minuty nato se otevřely dveře a vstoupila Číňanka, jíž mohlo být něco přes čtyřicet. Její sesterská uniforma byla naškrobená a bez poskvrnky. "Co pro vás mohu udělat, má milá?" řekla laskavě anglicky s příjemným přízvukem.
"Jsem hrozné unavená, ale vůbec nemůžu usnout. Mohla bych dostat nějaký prášek na spaní?"
"Poradím se s vaším doktorem. Ještě je tady. Určitě nebude mít námitky." Když sestra odešla, Marie vstala z postele a zamířila ke dveřím. Nepadnoucí nemocniční košile jí přitom sklouzla z levého ramene, takže na odhalených zádech ucítila chlad klimatizovaného vzduchu. Otevřela dveře a překvapila tak mladého svalnatého hlídače.
"Ano, paní...?" vyskočil strážný ze židle.
"Pssst!" poručila Marie a přiložila si ukazovák k ústům. "Pojďte sem! Rychle!"
Zmatený mladý Číňan za ní vykročil do pokoje. Marie rychle přešla k posteli, vklouzla do ní, ale nepřikryla se. Svěsila pravé rameno. Noční košile se svezla dolů a zastavila se až o její oblé ňadro.
"Pojdte sem!" zašeptala. "Nechci, aby mě někdo slyšel."
"Oč jde, paní?" zeptal se strážný, uhýbal pohledem před Mariinou odhalenou kůží a soustředil se na tvář a dlouhé kaštanové vlasy. Udělal několik kroků dopředu, ale pořád si udržoval dostatečný odstup.
"Dveře jsou zavřené. Nikdo vás neuslyší."
"Chci, abyste..." klesl její šepot pod hranici slyšitelnosti.
"Ani já vás neslyším, paní," přistoupil muž o kousek blíž.
"Jste nejmilejší z mých strážných. Byl jste na mě moc hodný."
"Nebyl důvod se chovat jinak, paní."
"Víte, proč mě tady drží?"
"Pro vaši vlastní bezpečnost," zalhal strážný a nehnul ani brvou.
"Chápu." Marie slyšela blížící se kroky. Poposedla si. Noční úbor sklouzl a obnažil její nohy. Dveře se otevřely a vešla sestra.
"Oh?" Číňanka se vylekala. Bylo zřejmé, že očima rychle zhodnotila nechutnou scénu, které se stala svědkem. Podívala se na rozpačitého strážného, Marie se přikryla.
"Překvapilo mě, proč nejste venku."
"Paní se mnou chtěla mluvit," odvětil muž a couvl.
Sestra se rychle podívala na Marii. "Ano?"
"Když to říká..."
"To je nesmysl," řekl svalnatý hlídač, zamířil ke dveřím a otevřel. "Paní není zdravá," dodal. "Má to v hlavě pomotané. Povídá nesmysly." Vyšel ze dveří a pevně je za sebou zavřel.
Sestra znovu pohlédla na Marii, tentokrát tázavě: "Cítíte se dobře?"
"Nemám to v hlavě pomotané a nejsem to já, kdo povídá nesmysly. Já jen dělám, co se mi řekne." Marie se odmlčela a pak pokračovala. "Až ten obří major odejde z nemocnicie, přijďte, prosím vás, za mnou. Chci vám něco říct."
"Promiňte, ale to nejde. Musíte odpočívat. Přinesla jsem vám prášek na uklidnění. Vidím, že vodu máte."
"Jste přece žena," řekla Marie a probodla sestru pohledem.

"Ano," hlesla Asiatka. Položila papírový kalíšek s pilulkou na Mariin noční stolek a vrátila se ke dveřím. Vrhla na svou pacientku poslední tázavý pohled a odešla.
Marie vstala z postele a tiše vykročila ke dveřím. Přiložila ucho ke kovové desce. Venku na chodbě slyšela tlumené zvuky rychlé výměny názorů, zřejmě v čínštině. Konverzace byla vzrušená. Podařilo se jí zasít semínko. Důležitá je názornost, zdůrazňoval Jason Bourne zas a znovu v pekle, jímž prošli v Evropě. Je to účinnější než všechno ostatní. Lidé si udělají závěry, jaké chceš, na základě toho, co uvidí na vlastní oči. Ani ty nejpřesvědčivější lži nezabírají tak dokonale.
Zamířila k nejbližšímu šatníku a otevřela ho. Těch pár věcí, které jí v Hongkongu koupili, nechali v bytě. Ve skříni však visely kalhoty, halenka a boty, které na sobě měla, když ji přivedli do nemocnice. Nikoho nenapadlo je odnést. Proč by to také dělali? Sami přece viděli, že je těžce nemocná. Třes a křeče je přesvědčily. Všechno to viděli na vlastní oči. Jason Bourne by tomu dobře rozuměl. Podívala se na malý bílý telefon na nočním stolku - plochý aparát s tlačítky. Zamyslela se, ačkoli neměla, komu by volala. Zamířila ke stolku a zvedla sluchátko. Bylo hluché, jak se dalo čekat. Měla jen zvonek na sestru. Nic víc nepotřebovala a nic víc nebylo dovoleno.
Přešla k oknu, zvedla bílé žaluzie a pohlédla do noci. Oslnivá barevná světla Hongkongu ozařovala oblohu a ona byla obloze blíž než zemi. Jak by řekl David - nebo spíš Jason: Vem to čert. Dveře. Chodba.
Vem to čert.
Přešla k umyvadlu. Nemocniční kartáček na zuby i pasta byly stále v umělohmotném pouzdře. Mýdlo bylo také netknuté, ještě v obalu, jehož nápis zaručoval andělskou čistotu.
Vešla na toaletu. Vypadalo to tam podobně, až na zásobník s menstruačními vložkami a malou cedulku s čtyřjazyčným vysvětlením, co s nimi nedělat. Vrátila se do pokoje. Co vlastně hledala? Tak či onak, nenašla to.
Měj otevřené oči a najdeš něco, co můžeš použít. To byla Jasonova slova, ne Davidova. Pak to spatřila. Některé nemocniční postele - a tato k nim patřila - pod sebou mají kliku, jejíž otáčením se dá postel zvednout, či spustit. Klika se dá odmontovat, což se také často děje, když pacient dostává nitrožilní výživu nebo když lékař chce, aby zůstal v určité poloze, například vleže. Kliku může odjistit a odstranit i zdravotní sestra. Stačí ji zamáčknout, otočit doleva a vytáhnout. To se často dělá v návštěvních hodinách, kdy hrozí, že by návštěvy mohly podlehnout přáním pacienta a změnit jeho polohu navzdory příkazu lékaře. Marie znala tento typ postele. Když si David léčil zranění, která utrpěl při operaci Treadstone 71, udržovali ho při životě nitrožilní výživou. Pozorovala sestry. Bolest budoucího manžela jí působila strašné utrpení a sestry si zřejmě uvědomovaly, že v touze pomoci by mohla narušit léčebný proces. Věděla, jak kliku odmontovat. Věděla, že je to zahnutý kus železa, který se dobře drží v ruce.
Vytáhla kliku, zalezla zpátky do postele a schovala svou kořist pod přikrývkou. Čekala a přemýšlela, jak rozdílní jsou její dva muži -dva muži v jednom těle. Milenec Jason dokázal být chladnokrevný a trpělivě čekat na okamžik, kdy zaútočí a zajistí si přežití s použitím násilí. Manžel David byl intelektuál plný obětavosti a porozumění. Násilí se vyhýbal jako čert kříži, protože si ho v minulosti užil dost. Nenáviděl bolest, úzkost a především nutnost potlačit vlastní pocity a stát se pouhým zvířetem. A teď po něm chtějí, aby se z něj znovu stal člověk, který mu byl z duše odporný. Davide, hlavně si uchovej zdravý rozum! Moc tě miluju.
Hluk na chodbě. Marie se podívala na hodiny na nočním stolku. Uplynulo šestnáct minut. Položila obě ruce na přikrývku, a když vešla sestra, sklopila víčka, jako by se jí chtělo spát.
"Dobře, má milá," řekla žena a udělala pár kroků ode dveří. "Nemůžu popřít, že jste na mě zapůsobila. Ale mám svoje příkazy - a ohledně vás jsou velice konkrétní. Major s vaším doktorem odešli. Takže, co jste mi to chtěla říct?"
"Teď ne," zašeptala Marie a svěsila hlavu. Tvářila se, jako by usínala. "Jsem hrozně unavená. Vzala jsem si... ten prášek."
"Je to kvůli tomu strážnému venku?"
"On je nemocný... Nikdy se mě ani nedotkne - mně by to nevadilo. Nosí mi věci... Jsem tak hrozně unavená."
"Jak to myslíte, že je ‚nemocný'?"

"Rád... rád se dívá na ženy... Neobtěžuje mě, když... spím." Marie zavřela oči.
"Cang!" zamumlala si sestra pro sebe. "Ten čuňák!" Otočila se na podpatku, vyšla ze dveří, zavřela a oslovila strážného. "Ta ženská spí! Rozumíš mi?"
"To je přímo dar z nebes."
"Říkala, že se jí ani nedotkneš!"
"To by mě ani nenapadlo."
"Tak hlavně aby tě to nenapadlo teď!"
"Vy mi nebudete kázat, čarodějnice stará. Dělám svoji práci."
"Tak ji dělej pořádně! Ráno si promluvím s majorem Linem!" probodla sestra muže pohledem a rázně vykročila chodbou.
"Vy tam!" Ochraptělý šepot přicházel z pootevřených dveří. Marie je otevřela o pár centimetrů víc a špitla: "Ta sestra! Co ona je zač?"
"Myslel jsem, že spíte, paní," řekl překvapený strážný.
"Povídala, že prý vám to řekne."
"Co?"
"Že se pro mě vrátí! Prý jsou tady spojovací dveře do ostatních pokojů. Co je zač?"
"Cože vám řekla?"
"Nemluvte! Nedívejte se na mě! Uvidí vás!"
"Odešla chodbou doprava."
"Člověk nikdy neví. Lepší ďábel, kterého znáte, než ďábel, kterého neznáte. Rozumíte, jak to myslím?"
"Já už tady nerozumím vůbec nikomu!" zaúpěl strážný tiše do zdi. "Nevím, jak to myslí ona, ani jak to myslíte vy, paní."
"Pojďte dovnitř. Rychle! Myslím, že je to komunistka! Z Pekingu!"
"Peking?"
"Já s ní nepůjdu!" Marie otevřela dveře dokořán.
Když strážný vběhl dovnitř, dveře se zabouchly. V pokoji byla tma. Svítilo se jen v koupelně, světlo však pronikalo pouze škvírou. Muže bylo vidět, on však neviděl nic. "Kde jste, paní? Ona vás nikam neodvede..."
Víc toho strážný říct nestihl. Marie ho udeřila klikou do zátylku, tak silně, jak se sluší na děvče z ranče u Ontaria, zvyklé používat býkovec a bič. Strážný se zhroutil. Marie si klekla a rychle jednala.
Číňan byl svalnatý, ale ne velký. Ani Marie nebyla největší, ale na ženu měla vysokou postavu. Šaty a boty strážného se pro rychlý útěk celkem hodily, stačilo jen tuhle něco zavázat a jinde zas zastrčit. Potíž však byla s vlasy. Rozhlédla se po pokoji. Měj otevřené oči a najdeš něco, co můžeš použít. A opravdu. Na chromované tyči nočního stolku visel ručník. Vzala ho, nahrnula si vlasy na temeno hlavy a ručníkem je omotala. Nepochybně to vypadalo hloupě a při bližším zkoumání by asi neobstála - ale přece jen to byl jakýs takýs turban.
Strážný vysvlečený do trenýrek a ponožek zasténal a začal se zvedat, vzápětí však opět upadl do bezvědomí. Marie se rozběhla k šatníku, popadla své vlastní šaty, vykročila ke dveřím a opatrně je otevřela jen na pár centimetrů. V chodbě se tiše bavily dvě sestry - jedna Asiatka, druhá Evropanka. Nebyla tam však Číňanka, která vyslechla její stížnost na strážného. Pak se objevila další ošetřovatelka, kývla na dvě kolegyně a zamířila přímo ke dveřím na druhém konci haly. Byl to sklad prádla. Na kruhovém stole služby na křižovatce chodeb zazvonil telefon. Ze stropu visela cedule Východ se šipkou ukazující doprava. Obě upovídané sestry se otočily a vykročily směrem ke stolu. Třetí vyšla ze skladu prádla s náručí prostěradel. Nejlepší je utíkat na etapy a využít přitom zmatku.
Marie vyklouzla z pokoje a rozběhla se chodbou ke skladu prádla. Vešla dovnitř a zavřela dveře. Náhle se chodbou rozlehl pronikavý ženský výkřik. Marii zamrazilo. Slyšela dusot běžících nohou, který se k ní blížil. A další kroky.
"Strážník!" vyjekla čínská sestra anglicky. "Kde je ten mizernej strážník?"
Marie otevřela dveře na škvíru. Před jejím pokojem stály tři rozrušené ošetřovatelky a v další chvíli vrazily dovnitř.
"Ty! Ty ses svlíkl! Cang s'-le, ty čuňáku! Podívejte se do koupelny!"

"Vy!" zaječel strážný roztřeseným hlasem. "Nechala jste ji utéct! Předám vás svým nadřízeným!"
"Dej mi pokoj, ty prase! Lžeš!"
"Jste komunistka! Z Pekingu!"
Marie vyklouzla ze skladu prádla se stohem ručníků přes rameno a rozběhla se ke křižovatce chodeb a ceduli Východ.
"Zavolejte majora Lina! Chytil jsem komunistickou špionku!"
"Zavolejte policii! Je to zvrhlík!"

Venku Marie vyběhla na parkoviště, zamířila do jeho nejtemnější části a udýchaná se posadila do stínu mezi dvěma auty. Musela přemýšlet a zhodnotit situaci. Nemohla si dovolit žádné chyby. Odhodila ručníky i své oblečení a začala prohledávat kapsy strážného. Hledala náprsní tašku nebo peněženku. Našla ji, otevřela a v šeru spočítala peníze. Bylo tam něco přes šest set hongkongských dolarů, což bylo o něco málo méně než sto dolarů amerických. Stačilo to sotva na pokoj v hotelu. Pak uviděla kreditní kartu, kterou vydala jedna z kowloonských bank. Nehni se bez ní z domu. Kdyby musela, kartu by předložila - kdyby našla pokoj v hotelu. Vytáhla peníze i plastikovou kartu, vrátila peněženku do kapsy a začala se nemotorně převlékat. Neustále přitom sledovala ulice za areálem nemocnice. K její úlevě byly plné lidí a ti lidé znamenali její momentální bezpečnost.
Vtom se na parkoviště vřítil automobil a za kvílení pneumatik prudce zabrzdil před únikovým východem. Marie vstala a podívala do oken auta. Z vozu vyskočil mohutný čínský major s lékařem. Rozběhli se směrem ke dveřím. Když za nimi zmizeli, Marie vyběhla na ulici.

Šla celé hodiny. Cestou se zastavila v rychlém občerstvení a cpala se hamburgry tak dlouho, až se na ně nemohla ani podívat. Odskočila si na dámskou toaletu a podívala se na sebe do zrcadla. Zhubla a měla tmavé kruhy pod očima, ale byla to pořád ona. Ale ty zatracené vlasy! Obrátí kvůli ní Hongkong naruby a každý její popis bude začínat výškou a vlasy. S tím prvním nemohla nic dělat, druhé však mohla drasticky změnit. Zastavila se v drogerii a koupila sponky do vlasů a několik větších spon. Pak si vzpomněla, co po ní chtěl Jason v Paříži, když se v novinách objevila její fotka. Sčesala si tedy vlasy dozadu, sepnula je do drdolu a zbylé kadeře na obou stranách si připevnila těsně k hlavě. Nyní vypadala daleko přísněji, tím spíš, že zhubla a nebyla nalíčená. Téhož účinku chtěl David dosáhnout i v Paříži... Ne, uvažovala, v Paříži to nebyl David. Byl to Jason Bourne.
"Pročpak to děláte, slečno?" zeptala se prodavačka, co stála poblíž zrcadla za pultem s kosmetikou. "Máte tak krásné vlasy, opravdová nádhera."
"Myslíte? Už mě prostě nebaví si je věčně kartáčovat."
Marie vyšla z drogerie. U jednoho pouličního prodejce si koupila ploché sandály a u druhého napodobeninu tašky Gucci s písmeny G obrácenými vzhůru nohama. Zbylo jí v přepočtu 45 amerických dolarů a neměla ponětí, kde stráví noc. Na to, aby šla na konzulát, bylo příliš pozdě a zároveň příliš brzy. Kanaďan, který by přišel o půlnoci a požádal o seznam zaměstnanců, by zákonitě vyvolal rozruch. Navíc neměla čas vymyslet, jak by o něj požádala. Kam ale půjde? Potřebovala se vyspat. Když jsi unavená nebo vysílená, nic nepodnikej.Pravděpodobnost chyby je velice vysoká. Odpočinek je zbraň. Nezapomínej na to.
Prošla kolem pasáže, kde právě zavírali. Mladý americký pár v modrých džínách smlouval s majitelem stánku s tričky.
"Ale no tak, člověče," řekl mladík. "Chcete přece udělat ještě jeden kšeft, ne? Jasně, třeba přijdete o kousek zisku, ale pár dineros vám přece pořád půjde do kapsy, no ne?"
"Žádné dineros," vykřikl prodavač a usmál se. "Jen dolary a vy jich nabízíte moc málo! Já mám děti. Berete jim z úst drahocenné jídlo!"
"Nejspíš má taky restauraci," řekla dívka.
"Hledáte restauraci? Opravdické čínské jídlo?"
"Páni, ty máš pravdu, Lacy!"
"Můj třetí bratranec z otcovy strany má dvě ulice odsud vynikající stánek. Velice blízko, velice levné, velice dobré."

"Zapomeňte na to," houkl chlapec. "Čtyři americký babky za těch šest triček. Berte, nebo nechtě ležet."
"Beru. Jen proto, že jste silnější než já," popadl obchodník nabídnuté bankovky a strčil trička do papírové tašky.
"Ty jsi kouzelník, Buzzi." Dívka ho políbila na tvář a zasmála se. "On si pořád přiráží čtyři sta procent."
"To je ta potíž se šéfy vašeho obchodu! Vůbec nemyslíte na estetiku. Nevíte, co je vůně kořisti a radost ze slovní přestřelky!"
"Jestli se někdy vezmeme, po zbytek svého bídného života vás budu podporovat, vy jeden velký obchodníku."
Příležitosti se určitě naskytnou. Musíš je rozpoznat a využít. Marie přistoupila ke dvěma studentům.
"Promiňte," oslovila hlavně dívku. "Slyšela jsem, že mluvíte..."
"Nebyl jsem boží?" vyhrkl mladík.
"Jste velice šikovný," odvětila Marie. "Ale mám pocit, že vaše přítelkyně má pravdu. Ta trička ho určitě přišla na necelých dvacet pět centů za kus."
"Čtyři sta procent," řekla dívka a přikývla. "Základ by mu přitom měl bohatě stačit."
"Základ?"
"Myslím jako sto procent," vysvětlila Marie.
"Kolem mě jsou samí buržousti!" zvolal mladík. "Já studuju dějiny umění. Jednou ze mě bude ředitel Metropolitní opery!"
"Hlavně se ji nesnaž koupit," řekla dívka a obrátila se k Marii. "Omlouvám se, my nejsme cvoci, jen se tak bavíme. Přerušili jsme vás."
"Je mi to velice trapné, ale moje letadlo mělo den zpoždění a já jsem zmeškala výlet do Číny. Hotel je plný, a tak jsem si myslela..."
"Potřebujete někde přespat?" přerušil ji student dějin umění.
"Ano. Upřímně řečeno, peníze mám, ale nic moc to není. Jsem učitelka z Maine - bohužel učím ekonomii."
"Proč bohužel?" usmála se dívka.
"Zítra se připojím k výpravě, ale to bude právě až zítra, ne dnes."
"Můžeme vám pomoct, viď, Lacy?"
"No jasně. Naše škola má dohodu s Čínskou univerzitou v Hongkongu."
"Žádná pokojová služba tam není, ale je to za rozumnou cenu," řekl mladík. "Tři babky za noc. Ale bacha, jsou strašně staromódní!"
"On chce říct, že tam panuje dost puritánský řád. Bydlící jsou rozděleni podle pohlaví."
",Kluci a holky ruku v ruce'..." zanotoval student historie umění jednu písničku. "Starou belu!" dodal.

Marie seděla na lehátku v obrovské místnosti se stropem vysokým aspoň patnáct metrů. Usoudila, že je to tělocvična. Všude kolem ní samé mladé ženy - spící i bdící. Většinou byly zticha, ale pár jich chrápalo a jiné si zapalovaly cigarety. Některá z dívek občas vrávoravě vyrazila směrem ke koupelně s rozsvícenými zářivkami. Jak tak seděla mezi dětmi, zatoužila být také dítětem, které se nemusí bát číhajících hrůz. Davide, potřebuju tě! Myslíš si, že jsem silná, ale já to nevydržím! Co mám dělat? A jak? Měj otevřené oči a najdeš něco, co můžeš použít. Jason Bourne.
13

Prudký liják bičoval písek a bubnoval do reflektorů, které osvětlovaly zvláštní sochy v zátoce Repulse - napodobeniny ohromných čínských bohů v zlostných pózách, z nichž některé se tyčily až do výše deseti metrů. Temná pláž byla opuštěná, ale starý hotel opodál i omšelý krámek s hamburgery přes ulici kypěl životem. Mezi lidmi byli jak turisté, tak obyvatelé ostrova, kteří si vyšli na procházku a náhodně sem zabloudili. Přišli do zátoky na večerní drink či na něco k snědku a také se podívat na hrozivé sochy, jež měly zapudit zlé duchy, kdyby se snad vynořili z moře. Náhlý liják zahnal lidi dovnitř, kde čekali, až bouřka přestane, aby se mohli vrátit domů.

Na kost promočený Bourne se krčil v porostu uprostřed pláže, asi sedm metrů od podstavce modly s divokým pohledem. Otíral si déšť z tváře a zíral na betonové schody vedoucí ke vchodu do starého hotelu Colonial. Čekal na třetí jméno z taipanova seznamu.

První muž se ho pokusil obelstít na trajektu Star, což bylo dohodnuté místo schůzky. Jason, jenž na sobě měl tytéž šaty jako ve Městě za zdí, si však všiml dvou číhajících hlídek. Nebylo to tak snadné jako najít muže s vysílačkami, ale také nic složitého. Když se při jejich třetí pochůzce přístavem Bourne neobjevil u určeného okénka na pravoboku, oba muži prošli dvakrát kolem jeho kontaktu, vyměnili si přitom pár slov a pak zamířili na druhou stranu. Oči neustále upírali na svého nadřízeného. Jason čekal, až se trajekt přiblíží k molu a cestující hromadně vyrazí k výstupní rampě na přídi. Když v davu míjel Číňana, zneškodnil jej ranou do ledvin a masivním mosazným těžítkem jej udeřil do týla. Nicnetušící cestující proudili přítmím kolem nich. Pak Bourne zamířil mezi stále prázdnějšími lavičkami na druhou stranu. Přistoupil k druhému muži, vrazil mu pistoli do břicha a odvedl ho na záď. Naklonil hlídače přes zábradlí a strčil ho přes palubu právě v okamžiku, kdy se nocí rozlehlo zapískání lodi a trajekt přirazil ke kowloonskému molu. Pak se vrátil ke svému kontaktu, jenž seděl u opuštěného okna ve střední části lodi.
"Dodržel jste slovo," řekl Jason. "Omlouvám se, že jdu pozdě."
"To vy jste volal?" Muž přelétl očima po Bourneových obnošených šatech.
"Ano."
"Nevypadáte zrovna jako člověk, který do telefonu mluvil o penězích."
"Nebudu vám to vyvracet." Bourne vytáhl přeložený svazek amerických peněz, a když jej narovnal, bylo vidět tisícidolarové bankovky.
"Jste to vy." Číňan se rychle podíval Jasonovi přes rameno. "Tak co chcete?" zeptal se muž nervózně.
"Informace o nájemném vrahovi, který si říká Jason Bourne."
"Neoslovil jste správného člověka."
"Velice dobře zaplatím."
"Nemám vám co prodat."
"Já myslím, že máte." Bourne zastrčil peníze, vytasil zbraň a přitáhl se k muži. Na palubu začali proudit cestující, kteří nastoupili v Kowloonu. "Buď mi řeknete, co mě zajímá, za peníze, nebo vás přinutím, abyste mi to řekl za svůj život."
"Vím jen tohle," zaprotestoval Číňan. "Moji lidé se ho nedotknou!"
"Proč ne?"
"Chová se úplně jinak!"
"Co jste to řekl?" Jason zadržel dech a probodl muže pohledem.
"Riskuje tam, kde by dřív neriskoval." Číňan se znovu podíval za Bournea, na čele mu vyrazil pot. "Vrátil se po dvou letech. Kdoví, co se mezitím stalo. Chlast, drogy, nemoci od kurev, kdoví?"
"Jak to myslíte, že riskuje?"
"Jak to říkám! Přijde si do kabaretu v Tsim Ša Tsui - byla tam mela, policie na cestě. On tam přesto vejde a zabije pět chlapů! Mohli ho chytit a vypátrat jeho klienty! Takovou věc by před dvěma lety neudělal."
"Možná se vám to pomotalo," řekl Jason Bourne. "Třeba tam vešel, sám tu melu vyvolal a pak zabíjel. Ve zmatku uprchl jako někdo úplně jiný."
Asiat se krátce podíval Jasonovi do očí a znovu si změřil jeho otrhané, nepadnoucí šaty. Bylo vidět, že dostává čím dál větší strach. "Ano, to bych si dokázal představit," řekl roztřeseným hlasem a škubl hlavou, nejdřív na jednu stranu, pak na druhou.
"Jak se dá k tomu Bourneovi dostat?"
"Já nevím, přísahám na všechny svaté! Proč se mě ptáte na takové věci?"
"Tak jak?" opakoval Jason, naklonil se k muži, a když se jejich čela dotkla, vrazil Asiatovi pistoli do podbřišku. "I když se ho nedotknete, víte, jak se k němu dostat! Ven s tím!"
"Ježíšikriste..."
"K čertu s ním. Zajímá mě Bourne!"

"Macao! Šuška se, že má základnu v Macau, víc toho nevím, přísahám!" Muž se v panice rozhlédl napravo i nalevo.
"Jestli byste rád našel své dva muže, tak se nemusíte obtěžovat, povím vám to sám," řekl Jason. "Jeden je támhle v chumlu lidí a doufám, že ten druhý umí plavat."
"Ti chlapi jsou... A kdo jste vlastně vy?"
"Myslím, že to víte," odvětil Bourne. "Běžte na záď trajekru a zůstaňte tam. Jestli uděláte jediný krok, než zajedeme do doku, bude to váš poslední."
"Panebože, vy jste..."
"Na vašem místě bych to radši neříkal."

U druhého jména byla podivná adresa jakési restaurace v zátoce Causeway, která se specializovala na klasickou francouzskou kuchyni. Podle krátkých poznámek Jao Minga ten muž vystupoval jako vedoucí, ale ve skutečnosti byl majitelem a řada číšníků uměla zacházet s pistolí stejně dobře jako s tácem. Domácí adresa kontaktní osoby byla neznámá. Veškeré záležitosti vyřizoval dotyčný v restauraci a panovalo podezření, že žádné stálé bydlení ani nemá. Bourne se vrátil do hotelu Peninsula, odložil sako a klobouk a rychle zamířil k výtahu vestibulem plným lidí. Dobře oblečený pár se snažil zakrýt své překvapení nad jeho zjevem. Usmál se a omluvně zamumlal: "Firemní hra Hon za pokladem. Trochu hloupé, že?"
Ve svém pokoji se znovu na chvíli převtělil do Davida Webba. Byla to chyba. Nemohl vydržet napětí z Bourneových myšlenkových pochodů, já jsem znovu on, jinak to nejde. On ví, co dělat. Já ne!... Osprchoval ze sebe špínu Města za zdí i nesnesitelnou vlhkost trajektu Star, oholil si strniště na tváři a oblékl se na pozdní večeři ve francouzském stylu.
Já ho najdu, Marie! Přísahám Bohu, že ho najdu! Byl to slib Davida Webba, který však vztekle vykřikl Jason Bourne.
Restaurace vypadala spíš jako nádherný rokokový jídelní palác na pařížském bulváru Montaigne než jako přízemní budova v Hongkongu. Ze stropu visely složité lustry s tlumenými žárovičkami. Na stolech s těmi nejčistšími ubrusy a nejvybranějším stříbrem a křišťálem mihotavě plápolaly svíce ve skleněných krytech.
"Dnes večer bohužel nemáme žádný volný stůl, monsieur," oznámil mu maitre. Byl to jediný Francouz na obzoru.
"Měl jsem se ptát na Ťianga Jü a říct, že je to naléhavé," odpověděl Bourne a vytáhl sto amerických dolarů. "Myslíte, že byste přece jen něco našel, když se k němu tohle dostane?"
"Dostane se to ke mně, monsieur." Maitre jemně potřásl Jasonovi rukou a vzal si peníze. "Ťiang Jü je významný člen našeho malého kolektivu, ale hosty vybírám já. Comprenez-vous?"
"Absolument."
"Bien! Vypadáte jako kulturní a inteligentní člověk. Tudy prosím, pane."
Na večeři však nedošlo. Věci se seběhly příliš rychle. Pár minut poté, co mu přinesli drink, se u jeho stolu objevil štíhlý Číňan v černém obleku. Jestli na něm bylo něco divného, přemítal Webb, tak temnější barva pleti a větší zašikmení očí. Byla na něm znát malajská krev. Nech toho! poručil Bourne. To nám není k ničemu!
"Ptal jste se na mě?" zeptal se vedoucí a zkoumavě pohlédl do tváře, jež se k němu zvedla. "Čím vám mohu posloužit?"
"Pro začátek tím, že se posadíte."
"Sedat si k hostům je velice nezvyklé, pane."
"Když je člověk majitelem podniku, tak určitě ne. Posaďte se, prosím."
"Má to snad být další obtěžování ze strany daňového úřadu? Jestli ano, pak doufám, že vám bude chutnat večeře, kterou si také sám zaplatíte. Moje záznamy jsou čisté a zcela přesné."
"Jestli si myslíte, že jsem Brit, tak jste mě neposlouchal. A jestli tím ‚obtěžováním' chcete naznačit, že půl milionu dolarů je nuda, tak se mi kliďte z očí a já si dám v klidu tu večeři." Bourne se opřel, levou rukou zvedl sklenku a trochu se napil. Pravou měl schovanou.
"Kdo vás poslal?" zeptal se asijský míšenec a posadil se.

"Odsuňte se od kraje. Chci mluvit velice tiše."
"Ano, ovšem." Ťiang Jü se posadil přímo proti Bourneovi. "Musím se zeptat, kdo vás poslal."
"A já se zas musím zeptat," prohodil Jason, "jestli máte rád americké filmy. Konkrétně naše westerny."
"Jistě. Americké filmy jsou nádherné a ty z vašeho Divokého západu obdivuju nejvíc. Jsou plné romantiky a spravedlivého násilí. Říkám to správně?"
"Ano. Protože právě teď sám v jednom hrajete."
"Prosím?"
"Pod stolem mám pistoli. Míří vám mezi nohy." Jason na vteřinu zvedl látku, povytáhl zbraň tak, aby bylo vidět hlaveň, a okamžitě ji zase zastrčil. "Má tlumič, díky němuž bude výstřel znít jen jako bouchnutí šampaňského, ale účinnost zůstane stejná. Liao tie mu?"
"Liao tie..." řekl Asiat. Byl zkoprnělý strachy a ztěžka oddychoval. "Jste ze Zvláštních úkolů?"
"Pracuju na vlastní pěst."
"Takže žádných půl milionu dolarů?"
"Záleží, na kolik odhadujete svůj život."
"Proč zrovna já?"
"Jste na seznamu," odvětil Bourne popravdě.
"Odsouzených k popravě?" zašeptal Číňan, zalapal po dechu a zkřivil tvář.
"To závisí na vás."
"Musím zaplatit, jinak mě zabijete?"
"Tak nějak."
"Já nenosím půl milionu po kapsách! Nemám je ani tady v podniku!"
"Tak mi zaplaťte něčím jiným."
"A čím? Nerozumím vám!"
"Informace místo peněz."
"Jaké informace?" zachvátila ho doslova panická hrůza. "Jaké informace bych mohl mít? Proč chodíte zrovna za mnou?"
"Protože jste měl kšefty s člověkem, kterého chci najít. S nájemným vrahem, co si říká Jason Bourne."
"Ne! To není pravda!"Asiatovi se roztřásly ruce a očima poprvé uhnul před Jasonovým pohledem. Žíly na krku mu pulzovaly. Ten člověk lhal.
"Lžete," řekl Bourne tiše, ponořil pravou ruku hlouběji pod stůl a mírně se předklonil. "Navázal jste spojení v Macau."
"Macao, to ano! Ale žádné spojení nebylo. Přísahám na hroby svých předků!"
"Stačí málo a přijdete o břicho i o život. Poslali vás do Macaa, abyste ho našel!"
"Poslali mě, to ano, ale já ho nenašel!"
"Dokažte mi to. Jak jste měli navázat kontakt?"
"Přes toho Francouze. Měl jsem stát nad schody vypálené baziliky svatého Pavla na Calcadě. Měl jsem mít kolem krku černý šátek a čekat, až ke mně nahoru přijde jeden člověk - Francouz - a začne se rozplývat nad krásou trosek. Měl jsem mu říct tohle: ‚Kain je místo Delty.' Kdyby odpověděl: ‚A Carlos místo Kaina.' měl jsem ho přijmout jako spojku Jasona Bournea. Ale přísahám vám, že..."
Zbytek jeho slov Bourne neslyšel. V hlavě mu vybuchla kulometná palba, která odvála jeho mysl do minulosti. Před očima měl oslepující bílé světlo a slyšel strašlivé ohlušující rány. Kain je místo Delty a Carlos je místo Kaina... Kain je místo Delty! Delta Jedna je Kain! Medusa zasahuje. Had svléká kůži. Kain je v Paříži a Carlos bude jeho! To byla ta slova a hesla hozená jako rukavice Šakalovi. Já jsem Kain, jsem nejlepší a jsem tady! Najdi si mě, Šakale! Vyzývám té, abys našel Kaina, protože zabíjí líp než ty. Měl bys mě najít dřív, než si já najdu tebe, Carlosi. Kainovi se nemůžeš rovnat!
Pane na nebi! Kdo by tady na druhém konci světa mohl znát ta slova? Byla uzamčená v těch nejstřeženějších trezorech tajných operací! Znamenala přímé spojení s Medusou!
Bourne div nestiskl spoušť ukryté automatické pistole, tak silný byl šok z nečekaného odhalení. Uvolnil ukazovák a opřel jej kolem krytu spouště. Málem zabil člověka kvůli tomu, že mu prozradil mimořádné informace. Ale jak to? Jak se to mohlo stát? Kdo je ten prostředník nového »Jasona Bournea«, že ví takové věci?

Věděl, že ho musí zmáčknout. Tím, že mlčel, prozrazoval svůj údiv. Číňan na něj civěl a pomalu posunoval ruku za okraj kóje. "Dejte tu pracku zpátky, nebo budete mít koule i břicho na kaši."
Asiat škubl ramenem a položil ruku na stůl. "Řekl jsem vám svatou pravdu," vyhrkl. "Ale ten Francouz ke mně nepřišel. Kdyby ano, tak bych vám všechno řekl. Na mém místě byste se zachoval stejně. Chráním si kůži."
"Kdo vás poslal, abyste navázal spojení? Kdo vám řekl heslo?"
"To vážně nevím, musíte mi věřit. Všechno se dělá telefonicky přes druhé a třetí osoby, a ty znají jen informaci, kterou samy předávají. Důkazem jejich čestnosti jsou peníze, které dostávám."
"Jak je dostáváte? Někdo vám je musí dávat."
"Nikdo důležitý, prostě jen najatý člověk. Neznámý hostitel na drahém večírku požádá, že chce mluvit s vedoucím. Já přijmu jeho komplimenty a on mi během konverzace podstrčí obálku. Deset tisíc amerických dolarů za to, že se spojím s Francouzem."
"A co pak? Jak se s ním spojíte?"
"Musí se jet do Macaa, do kasina Kcham Pchek v centru. Je hlavně pro Číňany, hraje se tam Fan Tchan a Taj Suej. Člověk jde ke stolu číslo pět a nechá u něj telefonní číslo jednoho hotelu v Macau - žádná soukromá linka - a jméno - jakékoliv jméno, přirozeně ne pravé."
"A on vám na to číslo zavolá?"
"Může a nemusí. Zůstanete v Macau čtyřiadvacet hodin. Když vám Francouz do té doby nezavolá, tak na vás nemá čas."
"Takhle to chodí?"
"Ano. Mě odmítl dvakrát. Přijal mě jen jednou, ale pak nepřišel na ty schody v Calcadě."
"Proč vás asi odmítl? Proč se asi neobjevil?"
"Nemám tušení. Třeba má moc práce pro svého pána - pro toho zabijáka. Třeba jsem mu v prvních dvou případech řekl něco špatně. Potřetí možná viděl na Calcadě nějaké podezřelé lidi a myslel si, že tam jsou se mnou. Nikdo takový tam samozřejmě nebyl, ale co naplat."
"Stůl pět. Dealeři," řekl Bourne.
"Krupiéři se neustále mění. On má domluvený ten stůl. Nejspíš paušální platba, která se rozdělí. A jistě nechodí do Kcham Pcheku sám - určitě si najímá nějakou děvku z ulice. Chová se velice opatrně a profesionálně."
"Znáte ještě někoho jiného, kdo se pokusil toho Bournea najít?" zeptal se Bourne. "Poznám, jestli lžete."
"Asi byste to vážně poznal. Jste úplně posedlý - nic proti tomu - a při prvním zapírání jste mě nachytal. Ne, neznám, pane. Je to čistá pravda. Nestojím o to, abyste mi s bouchnutím šampaňského vystřelil střeva."
"Líp jste to vystihnout nemohl. Jak říká jeden člověk, myslím, že vám věřím."
"Věřte, pane. Já jsem jen kurýr. Sice možná drahý, ale pořád jen kurýr."
"Vaši číšníci jsou prý jiní kanóni."
"Nebyli nějak zvlášť zvědaví."
"Stejně mě doprovodíte ke dveřím," řekl.

Nyní měl na programu třetí jméno. Byl v zátoce Repulse a lilo jako z konve.
Kontakt zareagoval na heslo: "Écoutez, monsieur. ‚Kain je místo Delty a Carlos místo Kaina.'"
"Měli jsme se sejít v Macau!" zavřeštěl muž do telefonu. "Kde jste byl?"
"Měl jsem moc práce," řekl Jason.
"Možná jste to propásl. Můj klient má velice málo času a je velice dobře informovaný. Doslechl se, že váš člověk míří jinam. Je znepokojený. Slíbil jste mu to, Francouzi!"
"Kam podle něj můj člověk míří?"
"Samozřejmě za dalším úkolem. Zaslechl podrobnosti!"
"On se plete. Ten člověk je k dispozici, jestli dostane svoji cenu."
"Zavolejte mi za pár rninut. Promluvím s klientem a zjistím, jestli se má pokračovat."
Bourne zavolal za pět minut. Dostal souhlas a domluvil si schůzku v zátoce Repulse. Hodinu po půlnoci na pláži u sochy boha války, nalevo od středu směrem k molu. Kontaktní osoba bude mít kolem krku

černý šátek. Heslo mělo zůstat stejné.
Jason se podíval na hodinky. Bylo dvanáct minut po jedné. Prostředník měl zpoždění. Déšť nevadil. Naopak, byla to výhoda, přírodní ochrana. Bourne prohledal každičký kousek místa schůzky, odkud byl výhled na sochu modly. Patnáct metrů v každém směru. Učinil tak až po smluveném čase, aby využil minut navíc. Nepřestával přitom sledovat pěšinu vedoucí k soše. Nic mu nepřipadalo podezřelé. Nic nesvědčilo o pasti.
Čung-kuo žen se náhle objevil. Spěchal v lijáku po schodech se shrbenými rameny, jako by tím snad mohl lépe vzdorovat dešti. Běžel po pěšině směrem k soše boha války, a když se k obřímu idolu se zuřivým výrazem přiblížil, zastavil se. Vyhýbal se záři reflektorů, z krátkého záblesku jeho tváře však čišel vztek, že nikoho nevidí.
"Francouzi, Francouzi!"
Bourne se rozběhl porostem směrem ke schodům a ještě jednou se rozhlédl po místě schůzky, aby co nejvíc snížil svou zranitelnost. Protáhl se kolem silného kamenného sloupu vedle schodů a zíral skrz déšť na pěšinu k hotelu. Spatřil to poslední, co by si přál! Z oprýskaného hotelu Colonial vyšel muž v plášti a klobouku a svižnou chůzí mířil pryč. V půli schodů se zastavil a vytáhl cosi z kapsy. Otočil se. Objevil se slabý záblesk světla, na který okamžitě odpovědělo bliknutí od jednoho z oken vstupní haly plné lidí. Baterky. Signály. Průzkumník je na cestě do předsunuté pozice a jeho spojka či záloha mu opětovala znamení. Jason se otočil a vyrazil zpátky po cestičce, kterou si ve zmáčeném porostu vyšlapal.
"Francouzi, kde jste?"
"Tady!"
"Proč jste neodpověděl? Kde?"
"Přímo před vámi. V tom křoví. Pospěšte si!"
Prostředník přistoupil k porostu. Byl už na dosah ruky. Bourne na něj skočil, otočil ho a zatlačil do mokrého křoví. Ústa mu zakryl levou rukou. "Jestli chceš žít, tak ani nemukni!"
Po deseti metrech praštil Jason s prostředníkem o jeden ze stromů v lesíku, který lemoval pobřeží. "Kdo je s tebou?" zeptal se zhurta a pomalu sundal muži ruku z úst.
"Se mnou? Nikdo se mnou není!"
"Nelži!" Bourne vytáhl pistoli a přiložil mu ji k hrdlu. Číňan vrazil týlem do stromu, vytřeštil oči a otevřel ústa. "Na pastičky nemám čas!" dodal Jason. "Nemám čas!"
"Ale se mnou vážně nikdo není! Moje slovo platí! Jinak bych přišel o práci!"
Bourne zíral na muže. Zastrčil pistoli za opasek, chytil prostředníka pod paží a postrčil ho doprava. "Buď zticha. Půjdeš se mnou."
O devadesát vteřin později se Jason s prostředníkem kradli zmáčeným mlázím směrem k pěšině. Nacházeli se nějakých sedm metrů na západ od mohutné sochy. Liják přehlušoval veškeré zvuky, které by za normálních okolností byly slyšet. Náhle Bourne popadl Asiata za rameno a zarazil ho. Před sebou měli průzkumníka. Krčil se těsně u okraje pěšiny s pistolí v ruce. Na okamžik vstoupil do světla reflektorů a hned zase zmizel. Byl to jen okamžik, ale to stačilo. Bourne se podíval na prostředníka. Číňan byl v šoku. Nemohl odtrhnout oči od bodu ve světle, kde přešel průzkumník. Hlavou se mu honily myšlenky a dostával čím dál větší hrůzu. Bylo mu to vidět na očích. "S'," zašeptal. "Ťiá-kian!"
"To znamená, že ten chlap je kat?" prohodil Jason do deště.
"Ši!... Ano."
"Řekni, cos mi přinesl."
"Všechno," odvětil prostředník, jenž se stále nemohl vzpamatovat ze šoku. "První peníze, instrukce... prostě všechno."
"Klient nepošle peníze, když hodlá zabít člověka, kterého najímá."
"Já vím," řekl kontakt tiše, přikývl a zavřel oči. "Nechtějí zabít vás, ale mě."
Slova, která jsem řekl Liangovi na promenádě v přístavišti, byla prorocká, pomyslel si Bourne. "Není to past na mě, ale na vás. Splnil jste svůj úkol a oni si nemůžou dovolit žádné stopy... Nemůžou si vás už dovolit."
"Nahoře v hotelu je další. Viděl jsem, jak si dávají znamení baterkou. Proto jsem se vám několik minut nemohl ozvat."

Asiat se otočil a pohlédl na Jasona. "Riziko povolání," pravil prostě. "Jak říkají moji hloupí krajané, odeberu se za předky. Ti snad nebudou tak hloupí. Tu máte." Prostředník sáhl do náprsní kapsy a vytáhl obálku. "Tady je všechno."
"Zkontroloval jste to?"
"Jen peníze. Jsou tam všechny. Nedovolil bych si přijít na schůzku s Francouzem s nižší částkou, než žádá. A ostatní mě nezajímá." Náhle muž probodl Bournea pohledem a v lijáku zamrkal. "Ale vy nejste Francouz!"
"Jen klid," řekl Jason. "Dneska v noci je toho na vás trochu moc."
"Kdo jste?"
"Někdo, kdo vám právě otevřel oči. Kolik peněz jste přinesl?"
"Třicet tisíc amerických dolarů."
"Jestli je to první splátka, tak oběť musí být dost významná."
"Nejspíš ano."
"Nechte si je."
"Co? Co to povídáte?"
"Já přece nejsem Francouz."
"Nerozumím vám."
"Ani nechci ty instrukce. Takový profesionál jako vy z nich jistě dokáže něco vytěžit. Člověk rád dobře zaplatí za informace, které mu pomůžou. Ale po čertech víc zaplatí za svůj život."
"Proč byste to dělal?"
"Protože mě nic z toho nezajímá. Mě zajímá jediná věc. Chci člověka, který si říká Bourne, a nemůžu ztrácet čas. Vy dostanete to, co jsem vám právě nabídl, a ještě něco navíc - dostanu vás odsud živého, i kdybych měl nechat v zátoce dvě mrtvoly. Ale musíte mi dát to, o co jsem žádal telefonem. Klient vám řekl, že ten Francouzův zabiják má namířeno jinam. Kam? Kde je Bourne?"
"Mluvíte hrozně rychle..."
"Říkal jsem vám, že nemám čas! Ven s tím! Jestli odmítnete, odejdu a klient vás zabije. Můžete si vybrat."
"Šen-čen," řekl kontakt takovým tónem, jako by ho samotné to jméno vyděsilo.
"Čína? V Šen-čenu je nějaká oběť?"
"Dá se to předpokládat. Můj bohatý klient má zdroje v Queens Road."
"Co tam je?"
"Konzulát Lidové republiky. Udělil jedno velice neobvyklé vízum. Zřejmě ho schválila nejvyšší místa v Pekingu. Zdroj nevěděl proč, a když to rozhodnutí zpochybnil, okamžitě ho přemístili na jiné oddělení. Ohlásil to mému klientovi. Pochopitelně ne zadarmo."
"Proč bylo to vízum tak neobvyklé?"
"Protože tam nebyla žádná čekací doba a žadatel se nedostavil osobně na konzulát. Obojí nemá obdoby."
"Ale pořád je to jen obyčejné vízum."
"V Lidové republice neexistuje žádné ‚obyčejné vízum'. A už vůbec ne pro bělocha, který cestuje sám, s pochybným pasem vydaným v Macau."
"V Macau?"
"Ano."
"Kdy má přijet?"
"Zítra. Hraniční přechod Lo Wu."
Jason si zkoumavě prohlížel prostředníka. "Říkal jste, že váš klient má zdroje na konzulátu. A co vy?"
"To, nač myslíte, bude stát spoustu peněz. Je to velice riskantní."
Bourne zvedl hlavu a podíval se přes provazy deště na osvětleného boha. Zahlédl nějaký pohyb. Průzkumník hledal svou oběť. "Počkejte tady," sykl.

Cesta ranním rychlíkem z Kowloonu na hraniční přechod v Lo Wu trvala jen něco málo přes hodinu. Že je v Číně, si uvědomil už za necelých deset sekund.

Ať žije Lidová republika!
Vykřičník nebyl ani potřeba, příslušníci pohraniční stráže by ho bohatě nahradili. Byli nesmlouvaví, hrubí, měli upřené pohledy a zuřivě bušili do pasů gumovými razítky. Na hranici však fungoval podpůrný systém, jenž celkový dojem vylepšoval. Za strážníky totiž stál šik mladých žen v uniformách. Smály se za několika dlouhými stoly přetékajícími brožurkami, jež opěvovaly krásu a přednosti jejich země i jejího systému. Zdálo se, že dívky samy tiskovinám upřímně věří.
Bourne zaplatil zrazenému a ocejchovanému prostředníkovi za vízum sedm tisíc amerických dolarů. Platilo na pět dní. Jako účel návštěvy se uváděly »obchodní investice v ekonomické zóně«. Vízum bylo možné prodloužit na pasovém oddělení v Sen-čenu, bylo ovšem třeba předložit důkaz o investici a přivést s sebou čínského bankéře, jehož prostřednictvím se měly peníze převést. Prostředník mu z vděčnosti zadarmo sdělil jméno jednoho bankéře v Šen-čenu, který mohl dát »panu Cruettovi« tip na vhodné investiční příležitosti. Dotyčný pan Cruett byl přitom stále zapsán v hotelu Regent v Hongkongu.
Od muže, jemuž zachránil život v zátoce Repulse, dostal návdavkem ještě něco: popis muže cestujícího s pasem Macaa přes hranici v Lo Wu. Měřil 183 centimetrů, vážil 84 kilogramů, měl bílou pleť a světle hnědé vlasy. Jason zíral na ty informace a bezděčně si vybavoval údaje ze svého osobního průkazu. Stálo v něm: »Výška: 183. Váha: 86. Běloch. Vlasy: sv. hnědé.« Po těle se mu rozhostil podivný pocit strachu. Nebyl to strach z možného střetu. Po něm přímo prahl, protože chtěl zpátky Marii. Ne, měl hrůzu z toho, že přivedl na svět monstrum: krvelačného bojovníka, který se zrodil ze smrtícího viru vyvinutého v laboratoři jeho ducha a těla.
Byl to první vlak z Kowloonu, jímž cestovali hlavně kvalifikovaní dělníci a vedoucí pracovníci, které Lidová republika vábila do volné ekonomické zóny Šen-čen v naději, že tím přiláká také zahraniční investice. Jak se blížili k hranicím, nastupovalo čím dál víc pasažérů. Bourne na každé zastávce procházel mezi vagóny a zkoumavým pohledem si měřil každého bělocha. Když dojeli do Lo Wu, bylo jich pouze čtrnáct a žádný z nich ani vzdáleně neodpovídal popisu člověka z Macaa - jeho vlastnímu popisu. Nový »Jason Bourne« pojede pozdějším vlakem. Původní už bude čekat na druhé straně hranice. Tak tedy čekal.
Během těch čtyř hodin pohraničníkům šestnáctkrát vysvětloval, že čeká na obchodního partnera. Zřejmě si špatně vyložil jízdní řád a jel příliš časným vlakem. V Orientu víc než kde jinde platí, že když Američan hovoří ze zdvořilosti domorodým jazykem, získá si tím značné sympatie. Nabídli mu čtyři šálky kávy, sedm teplých čajů a dvě rozesmáté dívky v uniformě mu přinesly přeslazenou čínskou zmrzlinu v kornoutku. Vzal si všechno, protože zachovat se jinak by bylo neslušné. Od té doby, co většina mafiánů ze Skupiny čtyř přišla o hlavu, byla hrubost zapovězena. Všem, kromě příslušníků pohraniční stráže.
Bylo 11.10. Cestující, kteří absolvovali pasovou kontrolu, vycházeli dlouhým oploceným průchodem pod širým nebem. Byli to převážně bílí turisté, zmatení a plní respektu z toho, že jsou v Číně. Většinou se drželi v malých skupinkách za doprovodu průvodců z Hongkongu a Lidové republiky, kteří mluvili obstojně anglicky, německy nebo francouzsky, případně s velkou nechutí japonsky. To kvůli obzvláště neoblíbeným návštěvníkům, kteří měli takové peníze, o nichž se Marxovi ani Konfuciovi nesnilo. Jason si prohlížel všechny bělochy. Ti z nich, kteří měřili přes sto osmdesát centimetrů, byli většinou příliš mladí, nebo naopak příliš staří, příliš statní, nebo příliš hubení, či měli světle zelené a citrusově žluté kalhoty a na muže z Macaa tak byli příliš nápadní.
Počkat! Támhle! Starší muž ve žlutohnědém obleku, který vypadal jako kulhavý turista střední postavy, byl náhle vyšší - a kulhání zmizelo! Šel rychle po schodech uprostřed davu a pak vběhl na ohromné parkoviště plné autobusů a mikrobusů, kde stálo také pár taxíků, které měly na předních sklech nalepené cedule s nápisem čan - mimo provoz. Bourne se za mužem rozběhl. Kličkoval mezi lidmi a bylo mu jedno, že do některých strčil. Byl to ten chlap - člověk z Macaa!
"Zbláznil jste se, sakra? Ralphe, on do mě vrazil!"
"Tak mu to oplať. Co po mně chceš?"
"Udělej něco!"
"Je fuč."
Muž v obleku skočil do otevřených dveří jednoho z mikrobusů. Byl to tmavě zelený vůz s kouřovými okny, který podle čínských hieroglyfů patřil organizaci s názvem Ptačí rezervace Cchu-tchang. Dveře se

zasunuly, mikrobus okamžitě vyrazil ze svého parkovacího místa a prosmýkl se kolem ostatních vozidel do výjezdového pruhu. Bourne byl celý bez sebe. Nemohl ho nechat upláchnout! Napravo od něj stál starý taxík s motorem běžícím naprázdno. Když otevřel dveře, řidič na něj zavřeštěl: "Can!"
"Si ma?" zaburácel Jason a vytáhl z kapsy tolik amerických peněz, že by vystačily na pět let luxusního života v Lidové republice.
"Aj-ja!"
"Cou!" poručil Bourne, skočil na sedadlo spolujezdce a ukázal na mikrobus. "Když ho neztratíte, můžete si založit v zóně vlastní podnik," řekl kantonsky. "Máte moje slovo!"
Marie, už jsem strašně blízko! Vím, že je to on! Dostanu ho! Už mi neuteče! On je naše vysvobození!
Mikrobus vyrazil z výjezdové cesty a na první křižovatce zamířil na jih. Vyhnul se tak velkému náměstí přecpanému vyhlídkovými autokary a davy milovníků památek, kteří se ostražitě vyhýbali nekonečnému proudu bicyklů na ulicích. Taxikář dostihl mikrobus na primitivní silnici, jejíž povrch tvořila spíš tvrdá hlína než asfalt. Bylo vidět, jak vozidlo s tmavými skly vjíždí do dlouhé zatáčky před nákladním autem s těžkou zemědělskou technikou. Na konci zatáčky čekal vyhlídkový autobus, který se zařadil za nákladní vůz.
Bourne se zadíval do dálky. Před sebou měli kopce a cesta začala stoupat. Pak se objevil další vyhlídkový autobus, tentokrát přímo za nimi.
"Šum-čchun," řekl řidič.
"Pin to?" zeptal se Jason.
"Šumčchunská vodní nádrž," odvětil řidič čínsky. "Je to moc krásná přehrada, jedna z nejčistších v celé Číně. Zásobuje vodou Kowloon i Hongkong. V tuhle roční dobu tam bývá spousta turistů. Podzimní příroda je nádherná."
Mikrobus ve stoupání náhle zrychlil a odpoutal se od nákladního auta i autobusu. "Nemůžete přidat? Předjedte ten autobus a naklaďák!"
"Před námi je spousta zatáček."
"Zkuste to!"
Řidič dupl na plyn a protáhl se kolem autobusu, jen o pár centimetrů přitom minul jeho mohutný předek. Z protisměru se totiž blížilo vojenské polopásové vozidlo se dvěma vojáky v kabině, a tak musel strhnout auto zpátky. Oba vojáci i průvodci turistů na ně ječeli otevřenými okny. "Polibte mi prdel!" houkl řidič, jehož hřál pocit vítězství. Ten však trval jen chvíli, protože vzápětí se před nimi objevil široký nákladní vůz se zemědělskou technikou, který blokoval cestu.
Právě vjížděli do ostré pravotočivé zatáčky. Bourne se chytil okénka a co nejvíc se vyklonil, aby lépe viděl. "Nic nejede!" zaječel na řidiče v hluku proudícího větru. "Jeďte dopředu! Můžete ho předjet. Teď!"
Řidič poslechl a vymáčkl ze starého taxíku, co se dalo. Gumy se zběsile protočily na tvrdé hlíně a taxík se nebezpečně smýkl před nákladní auto. Následovala další zatáčka, nyní ostře doleva, a ještě strmější stoupání. Před sebou spatřili rovnou silnici, jež stoupala do vysokého kopce. Mikrobus nebylo vidět. Zmizel za hřebenem.
"Kchuaj!" křikl Bourne. "Copak tuhle zatracenou káru nemůžete víc rozjet?"
"Takhle rychle ještě nikdy nejela! Určitě mi vybuchne motor! Co si pak počnu? Pět roků mi trvalo, než jsem si tuhle strašnou kraksnu mohl koupit. Abych mohl řídit v zóně, musel jsem vysolit příšernou hromadu úplatků!"
Jason hodil řidiči k nohám hrst bankovek. "Když doženeme ten mikrobus, dostanete desetkrát víc! Šlápněte na to!"
Taxík se přehoupl přes vrchol kopce a prudce klesal do ohromné rokle s rozlehlou vodní plochou, která se táhla kilometry do dálky. Tyrkysová hladina byla posetá zelenými ostrůvky, v dáli Bourne viděl hory se zasněženými vrcholky. Auto zastavilo vedle velké rudo-zlaté pagody, ke které vedlo dlouhé lesklé schodiště z betonu, z jehož odpočívadel se naskýtal výhled na jezero. Kolem parkoviště stály stánky s občerstvením a suvenýry. Přímo na ploše parkovaly čtyři vyhlídkové autokary s dvojicemi průvodců, kteří vykřikovali instrukce a upozorňovali své svěřence, aby na konci prohlídky nenastoupili do nesprávného vozidla.
Mikrobus s tmavými skly nikde. Bourne rychle otáčel hlavu a rozhlížel se všemi směry. Kde jen může

být? "Co támhleta cesta?" zeptal se řidiče.
"Vede k benzinovým pumpám. Nikdo tam nesmí, cestu hlídají vojáci. Za zatáčkou je vysoký plot a strážní domek."
"Počkejte tady." Jason vystoupil z taxíku a vykročil směrem k zakázané cestě. Zalitoval, že s sebou nemá fotoaparát nebo nějakou příručku - zkrátka něco, co by mu dodalo vzezření turisty. Usoudil, že nejlepší bude předstírat váhavou chůzi a nasadit vyjukaný výraz účastníka zájezdu. Hlavně však musel mít oči na stopkách. Přiblížil se k zatáčce na rozbité cestě. Viděl vysoký plot a část strážního domku - pak celý. Přes silnici ležela dlouhá železná závora. Zády k němu se bavili dva vojáci a dívali se jinam - na dvě vozidla zaparkovaná vedle sebe u krychlové betonové budovy s hnědou fasádou. Jedním z vozidel byl mikrobus s tmavými okny, druhým hnědá limuzína. Mikrobus se právě rozjel. Mířil zpátky k bráně! Bourne rychle uvažoval. Neměl žádnou zbraň. Stejně by se s ní nedostal přes hranice. Kdyby se pokusil zastavit mikrobus a vytáhnout zabijáka ven násilím, rozruch by přivolal strážné a ti by mířili rychle a přesně. Proto musel muže z Macaa vylákat, aby vystoupil dobrovolně. Na zbytek byl Jason připraven. Chytí podvodníka a nějak ho dostane přes hranice. Nikdo by před ním neobstál. Žádné oči, hrdlo ani břicho si nemohly být jisté před rychlým a bolestivým útokem. Davidu Webbovi bylo něco takového zcela cizí. Bourne tím žil.
Napadlo ho, jak to provede.
Jason se rozběhl zpátky na začátek opuštěné zatáčky, kam oči vojáků nedohlédly. Znovu se začal chovat jako užaslý turista a poslouchal. Motor mikrobusu se ztišil. Vrzání znamenalo, že se zvedá závora. Už jen chvíli. Bourne čekal v křoví vedle silnice. Zatímco mikrobus projížděl zatáčkou, on si přesně načasoval své pohyby.
Náhle skočil před velké vozidlo. S vyděšeným výrazem odlétl pod okénko řidiče, udeřil dlaní do dveří a vykřikl bolestí, jako by do něj mikrobus vrazil a možná ho i zabil. Pak padl naznak. Řidič zastavil, vyskočil z vozu a chystal se hájit, že za nic nemůže. Nedostal k tomu však příležitost. Jason vymrštil ruku, chytil muže za kotník a podrazil mu nohy. Šofér vrazil týlem do boku mikrobusu a upadl do bezvědomí. Bourne ho odtáhl pod kouřová okna v zadní části vozu. Všiml si přitom boule na jeho saku. Vzhledem k nákladu, jenž vezl, nejspíš pistole. Jason ji vytáhl a čekal na muže z Macaa.
Nevystoupil. To nemělo logiku.
Bourne se vyškrábal před mikrobus, chytil se pogumovaného madla u sedadla řidiče a s pistolí v ruce se vyhoupl nahoru. Pohledem pročesával zadní sedadla.
Nikde nikdo. Vůz byl prázdný.
Vystoupil a zamířil k řidiči. Plivl mu do tváře a dal mu pár facek, aby se probral.
"Na-li?" zašeptal ochraptěle. "Kde je ten chlap, co tam byl?"
"Tam vzadu!" odpověděl řidič v kantonštině a zatřásl hlavou. "V oficiálním autě s člověkem, kterého nikdo nezná. Ušetřte můj bídný život! Mám sedm dětí!"
"Nasedněte si," řekl Bourne, pomohl muži na nohy a postrčil ho k otevřeným dveřím. "Zmizte odsud, jak nejrychleji umíte."
Dalších doporučení nebylo třeba. Mikrobus vystřelil od vodní nádrže Šum-čchun a zatáčkou do hlavního výjezdu projel takovou rychlostí, že div nesjel z břehu. Člověk, kterého nikdo nezná. Co to znamená? To je jedno, muž z Macaa byl v pasti. Seděl v hnědém autě za bránou, na zakázané cestě. Bourne se rozběhl zpátky k taxíku a naskočil na místo spolujezdce. Poházené peníze už na podlaze neležely.
"Spokojen?" řekl taxikář. "Dostanu desetkrát tolik, co jste hodil k mým ubohým nohám?"
"Nechte toho! Z té cesty k pumpě vyjede jedno auto a vy uděláte přesně to, co vám řeknu. Rozumíte?"
"A vy rozumíte, že dostanu desetkrát tolik, co jste nechal v mém starém taxíku?"
"Rozumím. Když splníte svůj úkol, může to být i patnáctinásobek. No tak, hněte sebou. Zajeďte na okraj parkoviště. Nevím, jak dlouho budeme muset čekat."
"Čas jsou peníze, pane!"
"Držte už hubu!"
Čekali zhruba dvacet minut. Když se hnědá limuzína konečně objevila, Bourne spatřil něco, čeho si předtím nevšiml. Auto mělo ještě tmavější okna než mikrobus, takže dovnitř nebylo vůbec vidět. Pak Jason zaslechl ta poslední slova, která by chtěl slyšet.

"Vezměte si svoje peníze," hlesl šofér. "Odvezu vás zpátky do Lo Wu. V životě jsem vás neviděl."
"Proč?"
"To je vládní auto - jedno z oficiálních aut naší vlády - a já ho rozhodně nebudu sledovat."
"Počkejte! Jestli to klapne, dám vám dvacetinásobek toho, co už jsem vám zaplatil a ještě něco navíc jako prémii! Dokud neřeknu jinak, můžete zůstat daleko za ním. Jsem jen turista, který se chce trochu porozhlédnout kolem. Ne, počkat! Tady, něco vám ukážu! V mém vízu stojí, že investuju peníze. Investoři se přece můžou rozhlížet po kraji!"
"Takže dvacetinásobek?" nadhodil řidič a upřeně zíral na Jasona. "A jakou mám záruku, že svůj slib dodržíte?"
"Položím je na sedadlo mezi námi. Vy jste u volantu. Mohl byste udělat s tímhle autem spoustu věcí, na které nejsem připraven. Nepokusím se je shrábnout zpátky."
"Dobře! Ale budu se držet daleko za ním. Tyhle silnice znám. Jinudy se jezdit nedá."
Řidič opět promluvil až po pětatřiceti minutách. Hnědá limuzína byla nadohled, avšak daleko před nimi.
"Jedou na letiště."
"Na jaké letiště?"
"Používají ho vládní činitelé a bohatí lidé z jihu."
"Lidé, kteří investují do továren, do průmyslu?"
"Tohle je ekonomická zóna."
"A já jsem investor," řekl Bourne. "Moje vízum mluví jasnou řečí. Pospěšte si. Zajeďte blíž k nim!"
"Je mezi námi pět aut a dohodli jsme se, že se budu držet hezký kus zpátky."
"Pokud neurčím jinak! Nastala nová situace. Mám peníze. Investuju v Číně!"
"Zastaví nás u brány. Budou si všechno ověřovat telefonem."
"Znám jméno jednoho bankéře v Šen-čenu!"
"A on zná vaše jméno, pane? A má seznam čínských firem, se kterými obchodujete? Jestli ano, můžete to u brány vyřídit sám. Ale jestli vás ten bankéř ze Šen-čenu nezná, budete zadržen za klamání úřadů. Pobudete si v Číně tak dlouho, dokud si vás pořádně nepřeklepnou. Týdny, možná i měsíce."
"Musím se dostat k tomu autu!"
"Když se k němu přiblížíte, zastřelí vás."
"Doprdele!" zařval Jason anglicky, okamžitě se však vrátil do čínštiny. "Poslyšte, já nemám čas na vysvětlování, ale musím toho chlapa vidět!"
"To není můj problém," řekl řidič chladně a ostražitě.
"Zajeďte k bráně," poručil Bourne. "Jsem zákazník, kterého jste naložil v Lo Wu, na tom přece nic není. Mluvit budu já."
"Chcete toho po mně moc! Nechci být viděn s někým jako jste vy."
"Udělejte, co povídám," řekl Jason a vytáhl pistoli.

Bourne stál u velkého okna s výhledem na letiště a srdce mu až nesnesitelně bušilo. Hala byla malá a sloužila jen lepším cestujícím. K Jasonově nervozitě přispíval i pohled na uvolněné západní obchodníky s kufříky a tenisovými raketami. Ostře kontrastovali s uniformovanými strážemi stojícími všude kolem. Olej a voda jsou zřejmě slučitelné.
Bourne hovořil anglicky k tlumočníkovi, který jeho slova přesně překládal důstojníkovi stráže. Vydával se za popleteného manažera, který dostal od konzulátu v Queens Road v Hongkongu pokyn, že má jet na letiště a setkat se s jedním činitelem, který přiletí z Pekingu. Jméno toho činitele bohužel někam založil, už se však krátce viděli na ministerstvu zahraničí ve Washingtonu a jistě by se poznali. Navíc naznačil, že jejich schůzka má velkou podporu důležitých členů ústředního výboru. Obdržel tedy propustku, která umožňovala pobyt v letištní hale. Nakonec se zeptal, jestli na něj taxi může počkat pro případ, že by později potřeboval odvoz. Žádosti bylo vyhověno.
"Jestli chcete své peníze, tak zůstanete," řekl taxikáři kantonsky a shrábl složené bankovky, které ležely mezi nimi.
"Máte pistoli a v očích vztek. Budete zabíjet."
Jason probodl řidiče pohledem. "Zabít chlapa v tom autě je to poslední, co bych chtěl. Zabíjel bych jen

proto, abych ho ochránil."
Hnědá limuzína s tmavými neprůhlednými skly na parkovišti nestála, Bourne tedy co nejrychleji zamířil do letištní haly a k oknu, kde nyní stál. Ve spáncích mu tepalo ze vzteku a zoufalství, venku na letištní ploše totiž spatřil dotyčný vládní vůz. Parkoval ani ne dvacet metrů opodál, Jasona od něj ovšem dělila neproniknutelná skleněná stěna - od něj a od vysvobození. Vůz náhle prudce vyrazil ke středně velkému letounu, jenž čekal v severní části přistávací dráhy. Bourne napínal oči a velice přitom litoval, že nemá dalekohled. Pak si uvědomil, že by mu stejně k ničemu nebyl. Auto objelo ocas letadla a zmizelo mu z očí.
Sakra!
Za pár sekund začalo letadlo rolovat na začátek dráhy. Hnědá limuzína zatočila a hnala se zpátky k parkovišti a výjezdu.
Co teď? Takhle to přece nemůžu nechat! Ten chlap je tam! On je JÁ a je tam! Utíká! Bourne se rozběhl k první přepážce a začal se chovat jako strašlivě rozrušený člověk.
"To letadlo, co se teď chystá vzlétnout! Mám být na jeho palubě! Míří do Šanghaje a lidé v Pekingu říkali, že s ním mám letět! Zastavte ho!"
Úřednice za přepážkou zvedla sluchátko. Rychle vytočila číslo a vzápětí si s úlevou oddechla skrz sevřené rty. "To není vaše letadlo, pane," řekla. "Letí do Kuang-tungu."
"Kam?"
"To je hranice s Macaem, pane."
"To ne! V Macau nikdy!" vyjekl tenkrát taipan... "Bude následovat rychlý rozkaz a ještě rychlejší poprava. Vaše žena zemře."
Macao. Stůl číslo pět. Kasino Kcham Pchek.

"Jestli zamíří do Macaa," řekl McAllister tiše, "mohl by pro nás znamenat pořádnou komplikaci..."
"Zneškodnit?"
"Tohle slovo nemůžu vyřknout."
14

"To snad není pravda!" zvolal Edward Newington McAllister a vyletěl z křesla za stolem. "Vyloučeno! Já se snad zblázním. Tohle nehodlám poslouchat!"
"Ale měl bys, Edwarde," řekl major Lin. "Vážně se to stalo."
"Je to moje vina," dodal anglický doktor, jenž stál proti Američanovi v sídle na Victoria Peaku. "Všechny její příznaky mé vedly k prognóze rychlého neurologického zhoršení. Ztráta koncentrace, rozostřené vidění, nechutenství a s tím související úbytek hmotnosti - ale hlavně křeče, které nedokázala motoricky ovládnout. Opravdu jsem si myslel, že degenerativní proces dosáhl kritického bodu..."
"Co to ksakru znamená?"
"Myslel jsem, že umírá. Tedy nezemřela by během pár hodin, dnů ani týdnů, ale ten vývoj vypadal neodvratně."
"Co když jste měl pravdu?"
"Strašně rád bych věřil, že moje diagnóza byla aspoň trochu slušná, ale bohužel nemůžu. Byl jsem k ní donucen."
"Někdo vás napadl?"
"Obrazně řečeno vlastně ano. Dostal jsem úder na nejcitlivější místo, pane náměstku. Moje profesionální hrdost dostala na frak. Ta mrcha na mě ušila boudu, i když medicíně nejspíš vůbec nerozumí. Všechno udělala z vypočítavosti, od stížností sestře až po to, jak ztloukla a svlékla strážného. Všechny její kroky byly promyšlené a já se nechal napálit."
"Kristepane, musím sehnat Havillanda!"
"Velvyslance Havillanda?" zeptal se Lin a povytáhl obočí.
McAllister se na něj podíval. "Zapomeň, žes to slyšel."

"Nebudu to opakovat, ale zapomenout nemůžu. Všechno je hned jasnější, hlavně role Londýna. Mluvíš o generálním štábu, nejvyšším vládci a taky o velké části Olympu."
"Nikomu to jméno neříkejte, doktore," řekl McAllister.
"Už jsem ho málem zapomněl. Vždyť ani nevím, kdo to je."
"Co mu mám říct? Co podnikáte?"
"Všechno, co je v lidských silách," odvětil major. "Rozdělili jsme si Hongkong a Kowloon na sekce. Vyptáváme se v každém hotelu a důkladně prohlížíme jejich knihy hostů. Zalarmovali jsme policii i námořní hlídky. Všechen personál má její popis a dostal instrukce, že její nalezení je v nejvyšším zájmu země..."
"Panebože, co jste jim napovídali? Jak jste to zdůvodnili?"
"V tom jsem mohl být aspoň trochu nápomocen," řekl doktor. "Vzhledem k mojí hlouposti to bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Vydal jsem rozkaz k lékařské pohotovosti, takže ze všech nemocnic vyslali zdravotníky, kteří teď prohledávají ulice. Pochopitelně jsou na vysílačkách, aby mohli zasáhnout i u jiných případů."
"Co bylo v tom rozkaze?" zeptal se McAllister ostře.
"Minimum informací, které ovšem vyvolají neklid. Rozhlásil jsem, že ta žena navštívila jeden bezejmenný ostrov v Luzonském průlivu, kam zahraniční turisté nesmějí kvůli prudce nakažlivé chorobě, která se přenáší špinavým nádobím."
"Tímhle vymezením náš milý doktor zajistil, že se o ni členové družstev bez váhaní postarají," vložil se do hovoru Lin. "Ne že by měli nějaké pochybnosti, ale v každém košíku se najde zkažené ovoce a my si žádné nemůžeme dovolit. Upřímně věřím, že ji najdeme, Edwarde. Všichni víme, že je velice nápadná. Vysoká, hezká a ty její vlasy... a hledá ji přes tisíc lidí."
"Modlím se k Bohu, abys měl pravdu. Ale mám strach. První výcvik dostala od Chameleona."
"Prosím?"
"Ale nic, doktore," řekl major. "To je terminus technicus, který se používá v našem oboru."
"Aha."
"Musím dostat celý spis, zkrátka všechno!"
"Proč, Edwarde?"
"Oba je honili už v Evropě. Teď jsou každý zvlášť, ale zase utíkají. Co dělali tenkrát? Co budou dělat teď?"
"Myslíš, že najdeš nějakou nitku? Nebo šablonu?"
"Nějaká vždycky existuje," pravil McAllister a poškrábal se na pravém spánku. "Promiňte pánové, ale musím vás požádat, abyste odešli. Musím vyřídit jeden nepříjemný telefonát."

Marie si za pár dolarů nakoupila nové oblečení a převlékla se. Výsledek byl přijatelný. S vlasy staženými dozadu pod měkkým kloboukem se širokou střechou, v plisované sukni a nevýrazné šedé halence, zakrývající veškeré křivky postavy, vypadala jako zcela všední žena.
Díky plochým sandálům nebyla tak vysoká a díky falešné kabelce Gucci působila jako naivní turistka, což v žádném případě neodpovídalo skutečnosti. Zavolala na kanadský konzulát a nechala si vysvětlit, jak se tam dostane autobusem. Kanceláře úřadu sídlily ve třináctém patře Asijského domu v Hongkongu. Nasedla do autobusu u Čínské univerzity, projela Kowloonem a pak tunelem na ostrov. Pozorně si prohlížela ulice a vystoupila na příslušné zastávce. Vyjela nahoru výtahem. Byla ráda, že si jí žádný z mužů, kteří s ní jeli, nijak zvlášť nevšímá. To nebyla právě obvyklá reakce. V Paříži se naučila, jak jednoduše změnit vzhled. Chameleonovy lekce se jí znovu vybavovaly.
"Vím, že to bude znít směšně," oslovila recepční lehce rozpačitým hlasem, "ale pracuje tady můj druhý bratranec z matčiny strany a já mu slíbila, že se za ním stavím."
"Mně to směšné nepřipadá."
"Ale bude, až vám povím, že jsem zapomněla jeho jméno." Obě ženy se zasmály. "Víte, nikdy jsme se neviděli a on by to tak nejspíš nejradši nechal, ale pak bych to doma schytala."
"Víte v jakém oddělení pracuje?"
"Myslím, že je to něco s ekonomikou."

"Tak to bude asi obchodní." Recepční otevřela zásuvku a vytáhla útlou bílou brožurku, na jejíž obálce byl vyražen kanadský znak. "To je náš seznam. Můžete si sednout a podívat se do něj."
"Moc vám děkuju," prohodila Marie, zamířila ke koženému křesílku a posadila se. "Je mi to hrozně trapné," otevřela seznam. "Měla bych vědět, jak se jmenuje. Vsadím se, že vy znáte jméno svého druhého bratrance z matčiny strany."
"To jste vedle, mladá paní." Zazvonil telefon a recepční zvedla sluchátko.
Marie rychle listovala stránkami, projížděla očima sloupce a hledala jméno, které by jí připomnělo nějakou tvář. Našla tři, vybavovaly se jí však jen mlhavé vzpomínky. Z jednoho jména na straně dvanáct na ni však doslova vyskočil obličej i hlas. Catherine Staplesová.
»Ledová« Catherine, Catherine »Psí čumák« a »Špejle« Staplesová. Ty přezdívky nebyly úplně spravedlivé a člověk si z nich nemohl udělat přesný obrázek. Marie poznala Catherine Staplesovou, když pracovala na ministerstvu financí v Ottawě a společně s kolegy z oddělení školila členy diplomatického sboru před odjezdem do zahraničí. Staplesová se školení zúčastnila dvakrát. Jednou to byl opakovací kurz o společném evropském trhu... a podruhé samozřejmě o Hongkongu! Před třinácti nebo čtrnácti měsíci. Přestože nenavázaly nějak zvlášť blízké přátelství - čtyřikrát nebo pětkrát spolu zašly na oběd, jednou ji Catherine pozvala na večeři a jednou zase ona ji -, přece jen se o Staplesové něco dozvěděla. Přinejmenším to, že své práci rozumí líp než řada mužů.
Rychlý postup na odboru vnějších vztahů ji stál manželství. Zařekla se, že už se nikdy nevdá, protože věčné cestování a časová náročnost její práce by pro každého normálního muže byly nepřijatelné. V pětapadesáti letech byla Staplesová štíhlá energická žena střední postavy. Oblékala se moderně, avšak jednoduše. Byla to dokonalá profesionálka, která k smrti nesnášela fráze a výmluvy. Dokázala je rychle prokouknout a jejich nositele zpražit sžíravou ironií. K lidem, kteří neměli pro určitou práci schopnosti, uměla být milá a dokonce i laskavá. S lidmi, kteří jim takovou práci přidělovali, však neměla žádné slitování, a to bez ohledu na jejich postavení. Vysoká úřednice zahraniční služby Catherine Staplesová se snad nejlépe dala vystihnout dvěma slovy: tvrdá, ale spravedlivá. Navíc si uměla dělat legraci sama ze sebe a často tak také činila. Marie doufala, že bude spravedlivá i v Hongkongu.
"Ta jména mi nic neříkají," oznámila Marie, vstala z křesla a odnesla seznam zpátky recepční. "Je mi to hrozně trapné."
"Máte aspoň ponětí, jak vypadá?"
"Nikdy mě nenapadlo se na to zeptat."
"Tak to je mi líto."
"Mně ještě víc. Budu totiž muset zavolat do Vancouveru a to bude teprve trapas... Ale jedno jméno jsem přece jen zahlédla. Nemá nic společného s mým bratrancem, ale myslím, že je to známá jedné mojí známé. Paní Staplesová."
"Kateřina Veliká? Ano, ta tady je, i když pár lidem by nevadilo, kdyby ji povýšili na velvyslankyni a poslali ji do východní Evropy. Jsou z ní na nervy. Je hrozně náročná."
"Takže ona je zrovna teď tady?"
"Ani ne deset metrů odsud. Řeknete mi jméno té své známé? Uvidíme, jestli si na vás Catherine udělá čas."
Marie měla nutkání použít zkratku, ale pohybovala se na oficiální půdě. Jestli se věci měly tak, jak si Marie myslela, a spřátelené konzuláty dostaly echo, Staplesová by se mohla cítit zavázána ke spolupráci. Nejspíš by to tak nebylo, ale přece jen musela držet dekorum svého úřadu. Velvyslanectví a konzuláty se neustále navzájem žádaly o laskavosti. Potřebovala si s Catherine promluvit, ale ne na oficiální půdě. "To je od vás moc hezké," řekla Marie recepční. "Moje známá by měla hroznou radost... Moment. Říkala jste ‚Catherine'?"
"Ano. Catherine Staplesová. Věřte mi, že tady jinou nemáme."
"To jistě, ale známá mé známé se jmenuje Christine. Ach jo, dneska vážně nemám svůj den. Byla jste velice laskavá, takže už vás přestanu otravovat."
"Vůbec nic se nestalo, mladá paní. Měla byste vidět ty, co mi sem chodí a pochvalují si, že koupily hrozné výhodně hodinky Cartier. Jenže ty se pak zastaví a hodinář jim oznámí, že vevnitř jsou dvě gumičky a miniaturní jojo." Očí recepční spočinuly na kabelce Gucci s obrácenými písmeny G. "Ale, ale,"

špitla si pro sebe.
"Co?"
"Ale nic. Hodně štěstí při telefonování."
Marie čekala ve vestibulu Asijského domu tak dlouho, jak považovala za vhodné. Pak vyšla ven a téměř hodinu přecházela sem a tam před vchodem ulicí plnou lidí. Bylo krátce po poledni. Zauvažovala, jestli Catherine vůbec chodí na obědy - oběd by byl velice dobrý nápad. Existovala i teoretická možnost, že by se mohl objevit David. Nepřišel by však jako David, ale jako Jason Bourne, a to mohl být prakticky kdokoli. Její manžel v přestrojení za Bournea byl velice vynalézavý. Na vlastní oči se přesvědčila v Paříži a připadalo jí to jako z jiného světa. Ze smrtelně nebezpečného světa, kde chybný krok mohl stát člověka život. Každý krok byl předem promyšlený ze tří čtyř úhlů. Co kdyby...? Inteligence hraje ve světě násilí daleko větší roli, než by pacifističtí intelektuálové byli ochotni připustit. Ve světě, který s posměchem označovali za barbarský, by jim někdo vystřelil mozek, protože nedokázali přemýšlet dost rychle a ve všech souvislostech. Cogito ergo - nic. Proč jen myslí na takové věci? Patřila přece k těm druhým a David také! Vzápětí jí to však došlo. Vrátili se zpátky v čase. Znovu museli bojovat o přežití a najít jeden druhého.
Támhle! Catherine Staplesová vyšla či spíš vypochodovala z Asijského domu a dala se napravo. Byla zhruba patnáct metrů daleko. Marie se za ní rozběhla a cestou vrážela do lidí. Snaž se neběhat, je to nápadné. No a co! Musím s ní mluvit!
Staplesová si to namířila napříč chodníkem. U krajnice na ni čekalo konzulární auto s javorovým listem na dveřích. Nastupovala dovnitř.
"Ne! Počkat!" vykřikla Marie, prodrala se davem a chytila dveře, když je chtěla Catherine zavřít.
"Co chcete?" vyjekla Staplesová. Šofér se otočil v sedadle a odkudsi vytáhl pistoli.
"To jsem já! Ottawa! Školení."
"Marie? Jsi to ty?"
"Ano. Mám problémy a potřebuju pomoct."
"Nastup si," řekla Catherine Stapesová a udělala jí místo. "Schovejte ten krám," poručila řidiči. "Je to moje známá."

Catherine Staplesová zrušila plánovaný oběd pod záminkou předvolání od britské delegace, což se během nekonečných jednání s Lidovou republikou ohledně smlouvy o roce 1997 stávalo zcela běžně. Řekla řidiči, aby je vysadil na začátku Food Street v zátoce Causeway. Food Street nabízela úžasný pohled na zhruba třicet restaurací v rozmezí dvou bloků domů. V ulici platil zákaz vjezdu, ale žádné motorové vozidlo by stejně neprojelo mořem lidí, kteří hledali volné místo u některého ze čtyř set stolů. Catherine zavedla Marii ke služebnímu vchodu jedné z restaurací a zazvonila. Patnáct vteřin nato se dveře otevřely a zevnitř zavály vůně stovky orientálních jídel.
"Slečno Staplesová, moc rád vás zase vidím," řekl Číňan oblečený v bílé kuchařské zástěře.
"Prosím-prosím, pojďte dál. Jako vždycky tady pro vás máme stůl."
Když procházeli velkou kuchyní, kde panoval chaos, Catherine se otočila k Marii. "Díky Bohu, že v téhle mizerně placené profesi zůstalo lidem aspoň pár výhod. Majitel má příbuzné v Quebeku - ve skvělé restauraci na Saint John Street - a já se postarám, aby mu vyřídili víza ‚sakra-sakra rychle', jak se tady říká." Kývla na jeden z nemnoha volných stolů v zadní části poblíž dveří do kuchyně. Poskytoval jim takřka dokonalé soukromí. Když se usadily, doslova zmizely za proudem číšníků. Spěchali dovnitř a ven lítacími dveřmi a jejich hlasy zanikaly v nepřetržitém ruchu u bezpočtu stolů zaplněné restaurace.
"Díky, žes vybrala takové místo," řekla Marie.
"Má milá," odvětila Staplesová svým drsným hrdelním hlasem. "Když se hezká ženská oblíkne a nalíčí jako teď ty, tak je jasné, že nechce budit pozornost."
"Řekla jsi to diplomaticky. Spolkne tvůj spolustolovník historku o britské delegaci?"
"I s navijákem. Mateřská země mobilizuje síly. Peking od nás nakupuje velké množství tolik potřebné pšenice - ale to přece víš stejně dobře jako já, a navíc v řeči dolarů a centů."
"Už jsem z toho vypadla."
"Ano, rozumím," kývla Staplesová a podívala se na Marii přísně a zároveň laskavě. V očích měla

otazníky. "V té době už jsem byla tady, ale slyšeli jsme nějaké zvěsti a četli jsme noviny z Evropy. My, co jsme tě znali, jsme z toho všeho byli v šoku, a to je slabé slovo. V dalších týdnech jsme se všichni dotazovali na různých místech, ale bylo nám řečeno, ať to necháme plavat - pro vaše dobro. ‚Nešťourejte se v tom,' opakovali nám dokola. Je v jejím nejlepším zájmu zůstat v závětří...' Nakonec jsme samozřejmě zaslechli, že tě zprostili všech obvinění - taková drzost po tom všem, co sis musela vytrpět! Pak se o tobě přestalo mluvit a nikdo už nic nezaslechl."
"Říkali vám pravdu, Catherine. Vážně bylo v mém zájmu - v našem zájmu - zůstat v závětří. Celé měsíce nás skrývali, a když jsme znovu začali žít jako lidé, bylo to na dost odlehlém místě a pod jménem, které znalo jen pár jedinců. Pořád nás ovšem hlídala ochranka."
"Mluvíš v množném čísle."
"Vzala jsem si muže, o kterém jste četli v těch novinách. Pochopitelně nebyl takový, jak ho popisovali. Pracoval jako tajný agent pro americkou vládu. Té hrozné práci obětoval velkou část života."
"A teď jsi v Hongkongu a říkáš, že máš problémy."
"Jsem v Hongkongu a mám velké problémy."
"Dá se říct, že události minulého roku mají vztah k tvým současným potížím?"
"Myslím, že ano."
"Co mi můžeš říct?"
"Všechno, co vím, protože potřebuju tvoji pomoc. Nemám žádné právo tě o ni žádat, pokud nebudeš vědět všechno, co já."
"Mám ráda jasnou řeč. Je výstižná a obvykle vypovídá o osobě, která ji používá. Jinými slovy, když nebudu vědět všechno, nejspíš nebudu schopna nic podniknout."
"Takhle jsem o tom nepřemýšlela, ale asi máš pravdu."
"Dobře. Zkoušela jsem tě. V nouvelle diplomatie se otevřenost stala zástěrkou a zároveň nástrojem. Často se používá k zakrytí neupřímnosti i k odzbrojení protivníka. Viz nedávné proklamace země, do které ses přivdala."
"Já jsem ekonomka, Catherine, ne diplomatka."
"Vím, že v sobě máš obojí a ve Washingtonu by ses mohla dostat stejně vysoko jako v Ottawě. Jenže pak bys přišla o klid, po němž ve svém novém životě tak toužíš."
"Potřebujeme ho. Na ničem jiném mi tolik nezáleží."
"Znovu jsem tě zkoušela. Ambice ti nikdy nechyběly. Ty toho svého manžela musíš vážně milovat."
"Hrozně moc. Chci ho najít. Chci ho zpátky."
Staplesová škubla hlavou a zamrkala. "On je tady?"
"Tady někde. Patří to k té naší historii."
"Je hodně složitá?"
"Hodně."
"Marie, bude lepší, když mi to řekneš na nějakém klidnějším místě. Nevadí?"
"Trpělivosti jsem se naučila od člověka, jehož život už tři roky čtyřiadvacet hodin denně nezávisí na ničem jiném."
"Panebože. Nemáš hlad?"
"Jako vlk. To taky patří k té historii. Nemohli bychom si zatím objednat?"
"Nedávej si tim-sum, dělají je na přepáleném oleji. Ale kachnu tady mají nejlepší v Hongkongu... A nepočkáš ještě chvíli, Marie? Nechtěla bys radši někam jinam?"
"Klidně počkám, Catherine. Čekám celý život. Půlhodina mě nezabije. Ale jestli se nenajím, budu mluvit z cesty."
"Já vím. To patří k té historii."

Seděly naproti sobě v bytě Catherine Staplesové. Dělil je pouze konferenční stolek, na němž stál společný čajník.
"Řekla bych," pravila Catherine, "že jsem právě vyslechla případ nejhoršího zneužití pravomoci, které jsem za třicet let práce v zahraniční službě zažila - z naší strany, pochopitelně. Pokud nedošlo k nějakému hlubokému nedorozumění."

"Chceš říct, že mi nevěříš."
"Naopak, má milá, tohle sis nemohla vymyslet. Máš pravdu. Celá ta zatracená věc má nějakou nelogickou logiku."
"To jsem neřekla."
"Ani jsi nemusela, je to jasné. Hodili tvému manželovi návnadu, naočkovali mu možností a pak ho vystřelili jako nukleární raketu. Ale proč?"
"Už jsem ti to říkala. Jeden chlap zabíjí lidi a tvrdí, že je Jason Bourne - na kterého si David tři roky hrál."
"Zabiják je zabiják, bez ohledu na jméno, ať je to Čingischán, Jack Rozparovač, Carlos alias Šakal nebo třeba ten vrah Jason Bourne. Pasti na takové muže se plánují se souhlasem lovců."
"Já ti nerozumím, Catherine."
"Tak mě poslouchej, má milá. Mluví k tobě stará a zkušená ženská. Vzpomínáš, jak jsem k tobě chodila na opakovači kurz společného trhu s důrazem na obchod s Východem?"
"Ano. Navzájem jsme se pozvaly na večeři. Ta tvoje byla lepší."
"To je fakt. Ale já na tom kurzu ve skutečností byla proto, abych dokázala přesvědčit své kontakty ve východním bloku, že umím využívat pohyblivý směnný kurz a že nakupovat od nás je pro ně tím pádem nesrovnatelně ziskovější. A taky jsem se to naučila. Moskva byla vzteky bez sebe."
"Catherine, co to má sakra společného se mnou?"
Staplesová se podívala na Marii. Její přívětivé chování opět nepostrádalo přísnost. "Tak já se vyjádřím jasněji. Jestli jsi o tom všem přemýšlela, určitě jsi usoudila, že jsem přijela do Ottawy, abych se zdokonalila ve znalostech evropského hospodářství a tím dělala líp svoji práci. V zásadě to byla pravda, ale nebyl to ten pravý důvod. Ve skutečnosti jsem tam byla proto, abych se naučila, jak využívat pohyblivého kurzu různých měn a jak nabízet co nejvýhodnější kontrakty našim potenciálním zákazníkům. Když německá marka stoupla, prodávali jsme za franky, guldeny, prostě za cokoliv. Bylo to ošetřené ve smlouvách."
"To jste si moc nepomohli."
"Nám nešlo o zisk. Otvírali jsme trhy, které pro nás byly dřív uzavřené. Zisk měl přijít později. O spekulacích s kurzy ses vyjadřovala naprosto jasně. Prohlašovala jsi je za zlo, a já jsem se tedy musela naučit chovat se jako zloduch - přirozeně pro dobro věci."
"Dobře, využila jsi mých znalostí za účelem, o němž jsem neměla tušení..."
"Pochopitelně to muselo zůstat v naprosté tajnosti."
"Ale co to má společného s tím, co jsem ti řekla?"
"Pěkně to smrdí a já mám dobrý nos. Ten, kdo vám tohle dělá, má hlubší důvod, než jen chytit dvojníka tvého manžela. Stejně jako jsem já měla skrytý motiv, abych za tebou přijela do Ottawy."
"Proč to říkáš?"
"Tvůj manžel to řekl první. Tohle je především záležitost policie, dokonce mezinárodní záležitost pro uznávanou špionážní síť Interpolu. Oni k tomu mají mnohem vyšší kvalifikaci než ministerstva zahraničí, CIA, MI6 a podobně. Zahraniční pobočky zpravodajských služeb se nezabývají nepolitickými zločinci - běžnými vrahy. Nemůžou si to totiž dovolit. Kdyby se ti pitomci zapletli do práce policie, většina z nich by přišla o krytí, které si tak pracně budovali."
"McAllister říkal něco jiného. Tvrdil, že na tom dělají nejlepší lidé z americké a britské rozvědky. Kdyby prý ten zabiják, co se vydává za mého muže, zavraždil nějakého vysokého politika na kterékoli straně, případně rozpoutal válku v podsvětí, status Hongkongu bude v bezprostředním ohrožení. Peking by jednal rychle a převzal by vládu nad zemí pod záminkou smlouvy o roce 1997. ‚Asiati nestrpí neposlušné dítě,' takhle přesně to řekl."
"Nesmysl!" odsekla Catherine Staplesová. "Buď je váš náměstek lhář, nebo má IQ tykve! Sdělil ti všechny důvody, proč by se do toho naše zpravodajské služby neměly plést a špinit si ruce! Byť jen náznak tajné akce by měl katastrofální dopady. Právě to by mohlo rozběsnit fanatiky v ústředním výboru. Nevěřím ani slovu z toho, co řekl. Londýn by to nikdy nedovolil. Nepřipustil by ani zmínku o názvu Zvláštní úkoly."
"Catherine, jsi na omylu. Neposlouchala jsi mě. Ten člověk, který odletěl do Washingtonu pro spis Treadstone, byl Brit a byl z MI6. Panebože, kvůli tomu spisu ho přece zavraždili."

"Slyšela jsem, ale prostě tomu nevěřím. Především proto, že britské ministerstvo zahraničí by trvalo na tom, aby se celá lapálie vyřešila na úrovni policie a nikde jinde. Nepustili by člena MI6 do stejné restaurace s detektivem třetího stupně, dokonce ani na Food Street. Věř mi, vím o čem mluvím. Žijeme ve výbušné době a není místo na experimenty, a už vůbec ne na takové, které znamenají, že se oficiální výzvědná organizace zaplete s nějakým zabijákem. Ne, oni tě sem přivezli a tvého muže přilákali za tebou z úplně jiného důvodu."
"Proboha, a z jakého?" vykřikla Marie a nadskočila v křesle.
"To nevím. Možná je v tom ještě někdo jiný."
"Kdo?"
"Nemám ponětí."
Ticho. Dva mimořádně inteligentní mozky přemítaly nad slovy, které obě ženy vyřkly.
"Catherine," řekla Marie nakonec. "Uznávám, že všechno, co říkáš, má svoji logiku. Ale také jsi řekla, že všechno má nějakou nelogickou logiku. Předpokládejme, že mám pravdu a lidé, kteří mě zadržovali, nebyli zabijáci ani zločinci, ale jen úředníci poslouchající rozkazy, jimž nerozumějí. Z jejich tváří, vyhýbavých odpovědí, a dokonce i ze starosti o mé pohodlí a zdraví, čišelo, že pracují pro vládu. Myslíš si, že ten McAllister, jak jsem ti ho popsala, je lhář nebo hlupák. Co když je jen lhář? Pokud vyjdeme z těchto faktů, mluvíme o dvou vládách, které v téhle výbušné době jednají ve shodě. Co pak?"
"Pak se schyluje k neštěstí," hlesla vysoká úřednice zahraniční služby Catherine Staplesová.
"A všechno se točí kolem mého muže?"
"Jestli máš pravdu, tak ano."
"Takže je to tedy možné."
"Na to radši nechci ani pomyslet."
15

Šedesát kilometrů jihozápadně od Hongkongu, za ostrůvky v Jihočínském moři, leží poloostrov Macao. Je to portugalská kolonie, avšak jen formálně. Historické kořeny má skutečně v Portugalsku, ale jeho nezávislost a otevřenost mezinárodní elitě - včetně každoročních Grand Prix, hazardu a jachet - vychází z přepychu a životního stylu, jaký si žádá bohatá Evropa. Ale pozor! Macao je čínské. Řídicí páky se nacházejí v Pekingu.
To ne! V Macau nikdy! Bude následovat rychlý rozkaz a ještě rychlejší poprava! Vaše žena zemře!
Ale zabiják byl v Macau a Chameleon musel vstoupit do jiné džungle.
Po zhruba hodinové plavbě mořskou raketou vystoupil Bourne v Macau. Šinul se s davem na molo, a přitom si prohlížel obličeje a díval se do stinných koutů malé haly plné lidí. Cestující se dělili do tří kategorií. První skupinu tvořili obyvatelé této portugalské kolonie, kteří se vraceli domů - hlavně zamlklí Číňané. Do druhé patřili profesionální hráči různé barvy pleti, kteří si tiše povídali, pokud vůbec. Neustále se přitom rozhlíželi kolem a odhadovali konkurenci. Nakonec tu byli noční flamendři - rozverní turisté v roztodivných klobouících a křiklavých tropických košilích, výhradné bílí a většinou opilí.
Když předtím opustil Šen-čen, odjel vlakem ve tři hodiny z Lo Wu do Kowloonu. Cesta byla vyčerpávající a on se cítil vymačkaný jako citrón. Falešný zabiják byl tak blízko! Kdyby tak dokázal toho chlapa z Macaa na minutku odlákat, mohl by ho odtamtud dostat! Existovaly různé způsoby. Oba měli víza v pořádku. Muž zkroucený bolestí a hrdlem poraněným tak, aby nevydal ani slovo, by mohl být odbaven třeba jako nemocný s nějakou nakažlivou chorobou, zkrátka nevítaný host, jehož by se s radostí zbavili. Štěstí však Bourneovi tentokrát nepřálo. Kdyby ho tak aspoň zahlédl!
Musel se také vyrovnat s překvapivým zjištěním, že ten mýtus, ve skutečnosti obyčejný brutální vrah, má nějaké spojení v Lidové republice. Bylo to hluboce znepokojivé, protože čínští představitelé by takového člověka pustili mezi sebe jen proto, aby ho využili. Komplikace, o kterou David nestál. Nemělo to nic společného s Marií ani s ním a jemu na ničem jiném nezáleželo. Na ničem! Jason Bourne: Musíš dostat toho chlapa z Macaa!
Vrátil se do hotelu Peninsula. Cestou se zastavil v Novém světovém centru a koupil si tmavou nylonovou

bundu do pasu a modré tenisky se silnou podrážkou. Nervozita Davida Webba hrála prim. Jason Bourne automaticky plánoval, aniž by měl v hlavě nějaký vědomý plán. Seděl na posteli, nepřítomně civěl na televizní zprávy a uďobával lehké jídlo, které si objednal u pokojové služby. Pak si David lehl na polštář, na chvíli zavřel oči a uvažoval, odkud se ta slova vzala. Odpočinek je zbraň. Nezapomínej na to. O patnáct minut později se probudil Bourne.
Ve stánku na nádraží hromadné dopravy v Tsim Ša Tsui si Jason koupil lístek na plavbu v 8.30. Právě byla doba dopravní špičky. Aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje - a on potřeboval mít naprostou jistotu -, třikrát po cestě změnil taxi. Hodinu před odjezdem vystoupil půl kilometru od nástupiště a zbytek cesty šel po svých. Pak začal nacvičený rituál. Nevzpomínal si přesně, kde se ho naučil, ale praktickou stránku měl v krvi. Vmísil se do davů před stanicí, kličkoval, mával a šacoval si kapsy. Pak se náhle zastavil a pozoroval pohyb před sebou. Hledal někoho, koho viděl před pár okamžiky, nějakou tvář nebo zvědavé oči, které na něj míří. Nic neviděl. Musel však mít jistotu, protože na ní závisel Mariin život. Opakoval tedy rituál ještě dvakrát, až došel na nástupiště plné laviček otočených k doku a k otevřené vodě. Neustále hledal nějakou zvědavou tvář, otáčející se hlavu, člověka, jenž se točí na místě ve snaze někoho najít. Znovu nic. Mohl odjet do Macaa. Ostatně, už byl na cestě.
Posadil se na zadní sedadlo u okna a sledoval, jak se světla Hongkongu a Kowloonu rozplývají v záři asijského nebe. Mořská raketa nabírala rychlost a míjela ostrůvky patřící Číně. Objevovala se nová světla a hned zase pohasínala. Bourne v duchu viděl muže v uniformách zírající do infračervených dalekohledů, kteří přesně nevěděli, co hledají, ale dostali rozkaz sledovat všechno. Na obzoru se zlověstně tyčily hory Nových území. Měsíční svit se odrážel od vrcholků a zvýrazňoval jejich krásu, ale také říkal: Tady se zastav. Dál už je jiný svét. Ve skutečnosti tomu tak docela nebylo. I na náměstích Šen-čenu lidé nabízeli své zboží na prodej. Řemeslníci prosperovali. Farmáři poráželi zvířata a žili si stejně dobře jako vzdělané vrstvy v Pekingu a Šanghaji - a většinou měli lepší bydlení. Čína se měnila, i když v očích Západu příliš pomalu. Ano, stále je to paranoidní obr, uvažoval David Webb, ale na druhé straně zmizela nafouklá bříška dětí, tak typická pro Čínu let minulých. Mnozí lidé na vrcholu nevyzpytatelného politického žebříčku byli tlustí, ale jen málokdo z rolníků na polích hladověl. Jistý pokrok tady je, přemítal Webb, ať už většina světa čínské metody schvaluje, nebo ne.
Mořská raketa zpomalila a její trup se ponořil do vody. Proplula prostorem mezi balvany umělého útesu osvětleného reflektory. Byli v Macau a Bourne věděl, co musí udělat. Vstal, s omluvou se protáhl kolem vedlejšího pasažéra a zamířil uličkou k místu, kde se kolem svých sedadel shromáždila skupina Američanů. Pár jich stálo, ostatní seděli a všichni zpívali očividně nacvičené provedení písně ‚Skřítek Hajaja'.

Bum bum bum bum...
Skřítku Hajajo, zazpívej mi písničku
Bum bum bum bum
Hej, pane skřítku...

Byli rozjaření, ale ne opilí ani přehnaně hluční. Další skupinka turistů, podle řeči Němců, Američanům přizvukovala a na konci písně tleskala.
"Gut!"
"Sehr gut!"
"Wunderbar!"
"Danke, meine Herren." Američan stojící nejblíž k Jasonovi se uklonil. Následovala krátká přátelská konverzace. Němci mluvili anglicky a Američan zas odpovídal německy.
"To byl dotek domova," řekl Bourne Američanovi.
"A hele, Landsmann! Koukám, že jsi taky pamětník. Staré hity jsou stejně nejlepší, viď? Jsi tady se skupinou?"
"S jakou skupinou?"
"Honeywell-Porter," odpověděl muž názvem jedné reklamní agentury v New Yorku, o níž Jason věděl, že má pobočky po celém světě.

"Ne, bohužel ne."
"To jsem si myslel. Je nás tady jen asi třicet, když počítám i Australany, a řekl bych, že všechny dobře znám. Odkud jsi? Já jsem Ted Mather. Jsem z kanceláře HP v Los Angeles."
"Jim Cruett, těší mě. Nejsem z žádné kanceláře, ale učím. Jsem z Bostonu."
"Tak to ti musím ukázat tvého Landsmanna, nebo spíš Stadtsmanna. Jirne, tohle je Bemie. Taky Bostoňák." Mather se znovu uklonil, tentokrát před chlapíkem s otevřenými ústy a zavřenýma očima. Byl zhroucený v sedadle u okna, zjevně opilý a na hlavě měl baseballovou čepici Red Sox. "Nemusíš mluvit, stejně tě neslyší. Chytrolín Bernard je z naší bostonské kanceláře. Měl bys ho vidět před třemi hodinami. Bezva oblek, proužkovaná kravata, ukazovátko v ruce a deset grafů, kterým rozumí jen on. Jen díky němu jsme neusnuli, to se musí nechat. Asi proto jsme si všichni dali pár... a on trochu přebral. No co, vždyť tady jsme poslední noc!"
"Zítra jedete domů?"
"Letíme pozdě v noci. Aspoň se stačíme vzpamatovat."
"Proč zrovna Macao?"
"Máme slabost pro konference. A co ty?"
"Řekl jsem si, že to taky zkusím. Páni, když se dívám na tu čepici, tak se mi začíná stýskat. Red Sox možná vyhrají ligu a já jsem až do tohohle výletu nechyběl na žádném zápase!"
"A Bernie zase nedá ránu bez svojí čepice!" Muž z reklamní agentury se zasmál, naklonil se a strhl Chytrolínovi Bernardovi baseballovou čapku z hlavy. "Tu máš, Jime, vezmi si ji. Zasloužíš si ji!"
Mořská raketa přistála. Bourne vstal a prošel celní kontrolou spolu s hochy z agentury Honeywell-Porter. Pohyboval se vratkým krokem, tvář mu zakrýval kšilt čepice. Když pak sestupovali po příkrém betonovém schodišti do terminálu, Jason si všiml muže u levé zdi. Prohlížel si lidi, kteří připluli. Měl v ruce fotografii a Bourne věděl, že je na ní jeho tvář. Zasmál se jedné z poznámek Teda Mathera, který podpíral vrávorajícího kolegu.
Příležitosti se naskytnou. Musíš je rozpoznat a využít.

Ulice Macaa jsou téměř tak křiklavě osvětlené jako ulice Hongkongu. Chybí zde však pocit příliš mnoha lidí na příliš malém prostoru. Docela jiné jsou budovy, na nichž visí zářivé moderní cedule s blikajícími čínskými písmeny. Jsou totiž postaveny ve velice starém španělském slohu - přesněji řečeno portugalském, typicky středomořském. Působí to, jako by původní kultura podlehla prudkému vpádu jiné, ale odmítla se úplně podrobit a silou svého kamene vzdorovala laciné pomíjivosti skleněných trubic. Historie je zde cílevědomě potlačována. Prázdné kostely a rozvaliny vypálených katedrál žijí ve zvláštní symbióze s kasiny, kde krupiéři hovoří kantonsky a potomci dobyvatelů jsou vidět jen zřídka. Je to vzrušující a zároveň poněkud děsivé. Takové je Macao.
Jason vyklouzl ze skupiny Honeywell-Porter a vyhledal taxi, jehož šofér se řidičskému umění zřejmě učil v hledišti každoroční Grand Prix. Zavezl ho do kasina Kcham Pchek - i když měl námitky.
"Pro vás je Lisabon, ne Kcham Pchek! Kcham Pchek je pro Číňany! Taj Suej! Fan Tchan!"
"Kcham Pchek, Čcheng nej," požádal ho Bourne kantonsky, ale nic víc už neřekl.
V kasinu panovalo šero. Vzduch byl vlhký a těžký. Kolem lamp, tlumeně osvětlujících hrací stoly, se vznášela oblaka kouře s pronikavou vůní. Opodál stál bar. Zamířil k němu a posadil se na stoličku. Přitom se přikrčil, aby nevypadal tak vysoký. Baseballovou čepici měl vraženou až příliš do čela, takže stěží přečetl viněty na lahvích. Čínsky si objednal pití, a když ho dostal, dal barmanovi tučné spropitné v hongkongských penězích.
"Mkoj," poděkoval muž v zástěře.
"Chou," řekl Jason a mávl rukou.
Jakmile to půjde, navaž přátelský kontakt. Zvláště na neznámém místě, kde hrozí nebezpečí. Ten kontakt ti může poskytnout příležitost nebo čas, který potřebuješ. Byla to poučka z Medusy, nebo Treadstonu? Nemohl si vzpomenout, ale na tom nezáleželo.
Pomalu se otočil na stoličce a rozhlédl se kolem hracích stolů. Očima zaměřil volně visící cedulku s čínským znakem pro číslovku »pět«. Znovu se otočil k baru a vytáhl poznámkový blok s propiskou. Vytrhl stránku a napsal telefonní číslo jednoho hotelu v Macau. Zapamatoval si ho z magazínu Voyager,

který dostávají cestující v mořské raketě. Tiskacími písmeny napsal jméno, které by znovu vylovil z paměti pouze v případě nutnosti, a nakonec připsal: Carlosův nepřítel.
Nenápadně schoval sklenku pod barový pult, drink vylil a zvedl ruku, aby si objednal další. Když jej dostal, byl ještě štědřejší než prve.
"Mkoj saj," řekl barman a uklonil se.
"Msa," odvětil Bourne, znovu zamával rukou, náhle ji však ve vzduchu zastavil. Dal tím barmanovi najevo, aby zůstal na místě. "Udělal byste pro mě malou laskavost?" dodal v mužově rodném jazyce.
"Netrvalo by to víc než deset vteřin."
"Oč jde, pane?"
"Dejte tenhle vzkaz krupiérovi u stolu pět. Je to můj starý známý a chci, aby věděl, že jsem tady." Jason přeložil lístek a podal ho barmanovi. "Zaplatím vám za to."
"Bude mi velkou ctí, pane."
Bourne sledoval situaci. Krupiér si vzal vzkaz, a když barman odešel, krátce jej otevřel a zastrčil pod stůl. Čekání začalo.
Bylo nekonečné. Tak dlouhé, že barmana vystřídal noční kolega. Krupiér se přesunul k jinému stolu a o dvě hodiny později byl také vystřídán. A další dvě hodiny nato ke stolu pět usedl zase jiný krupiér. Podlaha pod Jasonem už byla nasáklá whisky, celkem logicky si tedy objednal kávu, musel se však spokojit s čajem. Bylo deset minut po druhé ráno. Řekl si, že vydrží ještě hodinu a pak půjde do hotelu, jehož číslo napsal, a sežene v něm pokoj, i kdyby měl koupit celý podnik. Už skoro usínal.
S usínáním byl však náhle konec. Vyšlo to! Ke stolu pět přistoupila Číňanka v šatech s rozparkem, jaké nosí prostitutky. Prošla kolem hráčů do pravého rohu a rychle cosi řekla krupiérovi. Ten sáhl pod stůl a nenápadně jí předal přeložený vzkaz. Žena přikývla a zamířila ke dveřím kasina.
Sám se pochopitelné neobjeví. Využívá děvky z ulice.
Bourne seskočil z baru a vydal se za ženou. Vyšel do temné ulice, kterou procházela řada lidí, podle hongkonských měřítek však byla prázdná. Držel se zhruba dvacet metrů za Číňankou. Každou chvíli se přitom zastavil, prohlížel si osvětlené výlohy a pak zase rychle vyrazil kupředu, aby ji neztratil z očí.
Nesmíš se smířit s prvním kurýrem. Myslí jim to stejně dobře jako tobě. První kurýr by mohl být jen chudák, který si chce vydělat pár dolarů a vůbec nic neví. Dokonce i druhý a třetí. Pravého prostředníka poznáš. Bude jiný.
K děvce přistoupil shrbený stařec. Otřel se o ni, žena na něj křikla, zároveň mu však podstrčila vzkaz. Jason předstíral opilost. Otočil se a vydal se za druhým kurýrem.
Stalo se to o čtyři bloky dál a ten člověk byl skutečně jiný. Byl to malý, dobře oblečený Číňan, z jehož statného těla se širokými rameny a úzkým pasem vyzařovala síla. Zaplatil otrhanému starci a rychle vykročil napříč ulicí. Jeho rázné pohyby musely každého protivníka varovat. Pro Bournea to byla neodolatelná výzva. Věděl, že má před sebou prostředníka skutečného šéfa, spojení s Francouzem.
Jason spěchal na druhou stranu. Byl asi dvacet metrů za mužem a pomalu zaostával. Už neměl důvod jednat v rukavičkách. Dal se do běhu. O pár vteřin později se ocitl přímo za prostředníkem, dusání běžících nohou tlumily podrážky jeho tenisek. Mířili do uličky, která vedla mezi dvěma kancelářskými budovami. V oknech byla tma. Musel jednat rychle, ale tak, aby nezpůsobil rozruch. Aby nedal lidem na procházce důvod křičet nebo volat policii. Situace mu hrála do karet. Ulicí se potloukalo víc opilých a zfetovaných lidí než střízlivých, zbytek chodců tvořili unavení dělníci, kteří měli po pracovní době a těšili se domů. Prostředník se přiblížil k ústí uličky. Teď.
Bourne proběhl kolem muže. "Francouz!" řekl čínsky. "Mám zprávy od Francouze! Rychle!" Vklouzl do uličky. Užaslý prostředník vytřeštil oči a jako zhypnotizovaný vkročil do ústí průchodu. Nic jiného mu ostatně nezbývalo. Teď!
Jason vyskočil ze stínu, popadl muže za levé ucho, zkroutil ho a postrčil prostředníka dopředu. Pak mu vrazil koleno do kříže, rukou ho chytil za krk, srazil ho a nakonec nakopl teniskou do podkolenní jamky. Muž upadl, v pádu se však otočil a pohlédl na Bournea.
"Vy! To jste vy!" Vtom sebou prostředník škubl. "Ne," řekl náhle klidným a rozvážným hlasem. "To nejste vy."
Číňan bez jakéhokoli varování vykopl pravou nohu, vymrštil se z chodníku jako ve zrychleném

obráceném záznamu a zasáhl přitom Jasona do svalu na levém stehně. Když vyskočil na nohy, nakopl Bournea do břicha a s nataženýma rukama čekal ve střehu. Jeho svalnaté tělo se pohybovalo v půlkruhu, mrštně a elegantně.
Pak se strhl zvířecí souboj dvou cvičených zabijáků. Všechny jejich údery byly pečlivě promyšlené, a kdyby dopadly plnou silou, znamenaly by smrt. Jeden bojoval za svůj holý život, druhý za přežití a vysvobození... a za ženu, bez níž nedokázal a nechtěl žít. Nakonec slavily úspěch výška, váha a touha větší než život sám.
Stáli u zdi zaklesnutí do sebe. Byli zpocení, potlučení a z očí i úst jim stékala krev. Bourne držel prostředníka zápasnickým chvatem kolem krku. Levé koleno měl přitom vražené do Číňanova kříže a pravou nohu obtočenou kolem jeho kotníků.
"Ty víš, co teď bude!" zašeptal zadýchaně. Mezi čínskými slovy dělal pomlky pro zvýšení důrazu. "Stačí škubnout a zlomím ti vaz. Není to hezká smrt. A ty zemřít nemusíš. Můžeš žít a navrch dostat víc peněz, než by ti kdy Francouz zaplatil. Můžeš mi věřit, že Francouz a jeho zabiják tady už dlouho nebudou. Vyber si. Hned!" Jason stiskl. Žíly na mužově krku byly naběhlé k prasknutí.
"Ano-ano!" vykřikl prostředník. "Chci žít, ne umřít!"

Seděli v temné uličce zády ke zdi a kouřili cigarety. Ukázalo se, že muž mluví plynně anglicky, což se naučil od jeptišek v portugalské katolické škole.
"Jsi fakt třída," řekl Bourne a otřel si krev ze rtů.
"Jsem přeborník Macaa. Proto mě taky Francouz platí. Ale vy jste mě porazil. Tuhle hanbu mi už nikdo neodpáře."
"To není žádná hanba. Je to jen tím, že znám o pár chvatů víc než ty. Tam, kde ses učil zápasit, se takové věci neučí, a zaplaťpánbů za to. Mimochodem, nikdo se to nikdy nedozví."
"Ale já jsem mladý! A vy jste starý."
"To bych radši nerozebíral. A navíc jsem v docela slušné formě, díky jenomu bláznivému doktorovi, který mi říká, co mám dělat. Kolik bys mi hádal?"
"Je vám přes třicet!"
"Souhlas."
"Jste starý!"
"Díky."
"Taky jste moc silný a těžký - ale nejen to. Já jsem normální člověk. Vy ne!"
"Možná." Jason zamáčkl cigaretu o chodník. "Pojďme si rozumně promluvit," vytáhl z kapsy peníze. "Myslel jsem to vážně, dobře ti zaplatím... Kde je Francouz?"
"Věci nejsou v rovnováze."
"Jak to myslíš?"
"Rovnováha je důležitá."
"To vím, ale nerozumím ti."
"Něco nehraje a Francouz se zlobí. Kolik mi zaplatíte?"
"A kolik mi toho povíš?"
"Řeknu vám, kde bude Francouz se svým zabijákem zítra večer."
"Deset tisíc amerických dolarů."
"Aj-ja!"
"Ale jen, když mě tam zavedeš."
"Je to na druhé straně hranic!"
"Mám vízum do Šen-čenu. Platí ještě tři dny."
"To by šlo, ale na hranici v Kuang-tungu neplatí."
"Tak to nějak vymysli. Deset tisíc dolarů. Amerických."
"Nějak to vymyslím." Prostředník se odmlčel a zíral na peníze v Američanově ruce. "Mohu dostat to, čemu u vás říkáte záloha?"
"Pět set dolarů, nic víc."
"Vyjednávání na hranicích mě bude stát mnohem víc."

"Zavolej mi. Přinesu peníze."
"Kam mám zavolat?"
"Sežeň mi tady v Macau pokoj v nějakém hotelu. Uložím si peníze do jeho trezoru."
"Lisabon."
"Ne, Lisabon ne. Tam jít nemůžu. Nějaký jiný hotel."
"To nebude problém. Pomozte mi na nohy... Ne! Pro moji důstojnost bude lepší, když se obejdu bez pomoci."
"Jak je libo," pravil Jason Bourne.

Catherine Staplesová seděla za svým stolem se sluchátkem v ruce. Nepřítomně na něj zírala a pak zavěsila. Hovor, který právě ukončila, jí vyrazil dech. Jelikož v Hongkongu nepůsobila kanadská zpravodajská služba, diplomaté si vychovávali své vlastní zdroje z řad hongkongské policie pro případy, kdy potřebovali přesné informace. Tyto případy byly vždy v zájmu kanadských občanů pobývajících v kolonii. Jejich škála sahala od uvězněných po napadené, od podvedených až po ty, kteří sami podváděli. Šlo však též o hlubší zájmy, o záležitosti bezpečnosti a špionáže. To první spočívalo v zajišťování návštěv vysokých státních představitelů, to druhé v ochraně proti elektronickému sledování a získávání citlivých informací vydíráním zaměstnanců konzulátu. Bylo veřejným tajemstvím, že agenti východního bloku a fundamentalistických režimů Středního východu v nekonečné honbě za přísně tajnými údaji nepřátelských vlád využívají drogy, prostitutky i prostituty. Obchod s narkotiky i bílým masem v Hongkongu vzkvétal.
A právě v této oblasti Staplesová svého času odvedla velice dobrou práci. Zachránila kariéru dvěma atašé z vlastního konzulátu, dále dvěma americkým a třem britským. Fotografie zaměstnanců v kompromitujících situacích byly zničeny spolu s příslušnými negativy a vyděrači byli vyhoštěni z kolonie pod pohrůžkou, že jim zde hrozí nejen odhalení, ale i fyzické násilí. V jednom případě jí za to vztekle spílal pracovník íránského konzulátu ze svého sídla v Gammon House. Obvinil ji z vměšování do cizích záležitostí, které jí vůbec nepřísluší. Poslouchala toho pitomce, a když už dál nesnesla jeho nosové tirády, ukončila hovor krátkým prohlášením: "Vy to nevíte? Chomejní je na chlapečky."
To vše bylo možné díky její známosti s postarším anglickým vdovcem, který po odchodu ze Scotland Yardu vzal místo šéfa Koloniálních záležitostí koruny v Hongkongu. Ve svých pětašedesáti letech se Ian Ballantyne dokázal smířit s tím, že jeho funkční období v Yardu vypršelo, nehodlal však své profesionální schopnosti jen tak zahodit. Dobrovolně se nechal poslat na Dálný východ, kde zreorganizoval zpravodajské oddělení koloniální policie a bez velkých řečí vytvořil mimořádně efektivní organizaci, která věděla o podsvětí Hongkongu víc než všechny ostatní rozvědky v oblasti, včetně Zvláštních úkolů MI6.
Catherine a Ian se potkali na jedné z těch nudných oficiálních večeří, jež si žádal konzulární protokol. Po dlouhém rozhovoru, v němž hýřil vtipem a odhadoval svou partnerku, se Ballantyne naklonil nad stůl a jednoduše řekl; "Myslíš, že to ještě svedeme, holka?"
"Za pokus to stojí," odpověděla mu.
Stalo se. Zalíbilo se jim to a Ian se stal pevnou součástí života Staplesové, bez slibů a závazků. Měli se rádi a to stačilo.
A Ian Ballantyne právě označil za lež všechno, co náměstek ministra zahraničí Edward McAllister řekl Marii Webbové a jejímu manželovi v Maine. V Hongkongu nebyl žádný taipan jménem Jao Ming a jeho neomylné zdroje - čti velice dobře placené - v Macau ho ujistily, že v hotelu Lisabon nedošlo k žádné dvojnásobné vraždě, jejíž obětí by se stala taipanova žena a nějaký překupník drog. Žádné podobné vraždy zde nezaznamenali od odchodu japonských okupačních sil v roce 1945. Hodně lidí utrpělo bodné i střelné rány v kasinu a pár jich na pokojích zemřelo na předávkování narkotiky. Nic se však ani vzdáleně neblížilo incidentu, který popsal informátor Staplesové.
"Je to jedna velká lež, holka," řekl Ian. "Čert ví, k čemu to má sloužit."
"Můj zdroj je spolehlivý, starouši. Větříš něco?"
"Jo, a pěkně to smrdí, lásko. Někomu jde o hodně, a tak riskuje. Pochopitelně používá krytí - člověk si tady může koupit všechno, včetně mlčení -, ale celé je to výmysl. Nechceš mi o tom povědět víc?"
"Co když ti řeknu, že v tom má prsty Washington, a ne Británie."
"Musel bych ti odporovat. Jestli to zašlo takhle daleko, tak v tom Londýn musí jet taky."

"To nemá logiku!"
"Z tvého pohledu, Cathy. Ty nevíš, co mají za lubem. Něco ti povím - ten šílenec Bourne má proti nám velkou výhodu. Jednou z jeho obětí se stal člověk, o kterém nikdo nechce mluvit. Neřeknu to ani tobě, děvenko."
"A co když ti seženu víc informací?"
"Nejspíš ne, ale zkus to."
Staplesová seděla za stolem a probírala se slovy.
Jednou z jeho obětí se stal člověk, o kterém nikdo nechce mluvit.
Jak to Ballantyne myslel? Co se to děje? A proč se bývalá kanadská ekonomka ocitla přesně uprostřed náhlé bouře?
Tak či onak, jí samotné nebezpečí nehrozilo.

Velvyslanec Havilland vešel s aktovkou v ruce do kanceláře na Victoria Peaku. McAllister vyskočil z křesla a chystal se svému nadřízenému uvolnit místo.
"Zůstaňte sedět, Edwarde. Co je nového?"
"Bohužel nic."
"Kristepane, tohle nebudu poslouchat!"
"Omlouvám se."
"Kde je ten kretén, co všechno tohle spískal?"
McAllister zbělel. Major Lin Wen-cu, jehož Havilland neviděl, vstal z gauče u černé zdi. "Já jsem ten kretén, ten Číňan, co to spískal, pane velvyslance."
"Omlouvat se nebudu," odsekl Havilland a otočil se. "Snažíme se zachránit vaše krky, o nás nejde. My přežijeme. Vy ne."
"Bohužel vám nerozumím."
"On za to nemůže," zaprotestoval náměstek ministra.
"A kdo tedy? Vy?" zahřímal velvyslanec. "Vy jste zodpovídal za její zadržení?"
"Já tady zodpovídám za všechno."
"To je od vás křesťansky šlechetné, pane McAllistere, ale tady nejsme v nedělní škole a nečteme Písmo svaté."
"Já jsem to měl na starosti," ozval se Lin. "Přijal jsem úkol a selhal jsem. Stručně řečeno, ta ženská nás převezla."
"Vy jste Lin ze Zvláštních úkolů?"
"Ano, pane velvyslanče."
"Slyšel jsem na vás samou chválu."
"Můj výkon ji ale škrtá."
"Prý taky převezla jednoho velice schopného doktora."
"Ano," potvrdil McAllister. "Jednoho z nejlepších v oblasti."
"Angličana," dodal Lin.
"To nebylo nutné, majore. Ani jste nemusel říkat, že jste Číňan. Já nejsem rasista. Svět to neví, ale na takové nesmysly není čas." Havilland přešel ke stolu, položil na něj aktovku, otevřel ji a vytáhl tlustou žlutou obálku s černými okraji. "Žádal jste o složku Treadstone. Tady je. Nemusím říkat, že nesmí opustit tuto místnost, a když ji zrovna nebudete číst, zamkněte ji do trezoru."
"Chci začít co nejdřív."
"Myslíte, že tam něco najdete?"
"Nevím, kde jinde bych měl hledat. Mimochodem, přestěhoval jsem se do kanceláře na chodbě. Je tam trezor."
"Můžete přijít kdykoliv," řekl diplomat. "Kolik jste toho řekl majorovi?"
"Jen to, k čemu jsem dostal pokyn." McAllister se podíval na Lina Wen-cua. "Často si stěžoval, že by měl vědět víc. Možná má pravdu."
"Nejsem v situaci, abych si mohl stěžovat, Edwarde. Londýn byl neoblomný, pane velvyslanče. Podmínky samozřejmě přijímám."

"Nechci, abyste něco ‚přijímal', majore. Chci, abyste měl nahnáno jako nikdy předtím. Necháme McAllistera číst a půjdeme se projít. Když jsem přijížděl, viděl jsem velkou krásnou zahradu. Přidáte se ke mně?"
"Bude mi ctí, pane."
"O tom bych pochyboval, ale je to nutné. Musíte to dokonale pochopit. Musíte tu ženu najít!"

Marie stála u okna v bytě Catherine Staplesové a hleděla na hemžení dole. Ulice byly jako vždy přelidněné a ona měla neodolatelné nutkání vypadnout z bytu a vmísit se do anonymního davu. Chtělo se jí procházet po ulicích a zabrousit až k Asijskému domu. Třeba by na Davida narazila. Přinejmenším by se aspoň hýbala, dívala, poslouchala, doufala - a nepřemýšlela by v tichu, které jí dovádělo k šílenství. Nemohla však odejít. Dala Catherine své slovo. Slíbila, že zůstane, nikoho nepustí dovnitř a telefon zvedne jen v případě, že předtím dvakrát zazvoní. To bylo znamení, že volá Staplesová.
Drahá Catherine, schopná Catherine - vyděšená Catherine. Snažila se nedat najevo svůj strach, ale příliš se jí to nedařilo. Marie to poznala z jejích zkoumavých otázek, vyslovených příliš rychle a s přílišnou naléhavostí, i z jejích reakcí na odpovědi. Byly příliš udivené a často je doprovázel zkrácený dech a roztěkané oči. Hlavou se přitom Catherine zjevně honila spousta myšlenek. Marie tomu nerozuměla. Dobře však věděla, že Staplesová se velice dobře vyzná v temném světě Dálného východu. A jestliže se takto informovaná osoba snaží zamaskovat svůj strach z toho, co slyšela, bylo na vyprávění víc, než věděl sám vypravěč.
Telefon. Dvojí zazvonění. Ticho. Pak třetí. Marie se rozběhla ke stolku u gauče a okamžitě zvedla sluchátko. "Ano?"
"Marie, když s tebou a s tvým manželem mluvil ten lhář McAllister, zmínil se taky o kabaretu v Tsim Ša Tsui, pokud si dobře vzpomínám. Je to tak?"
"Ano. Říkal že Uzi - to je zbraň.
"Já vím, co to je, děvenko. Stejnou zbraní byla v Macau nejspíš zavražděna taipanova žena a její milenec, je to tak?"
"Přesně tak."
"Neříkal taky něco o lidech, kteří byli zabiti v tom kabaretu v Kowloonu? Cokoliv."
Marie pátrala v paměti. "Myslím, že ne. Mluvil jen o té zbrani."
"Víš to jistě?"
"Naprosto. Pamatovala bych si to."
"O tom nepochybuji," souhlasila Staplesová.
"Procházela jsem si ten rozhovor snad tisíckrát. Zjistila jsi něco?"
"Ano. Žádné takové vraždy, jaké vám McAllister popsal, se v hotelu Lisabon nikdy nestaly."
"Ututlali to a podplatili toho bankéře."
"Nemohl dostat ani zdaleka tolik, co zaplatil můj stoprocentně spolehlivý zdroj - v něčem cennějším, než jsou peníze. Zaplatil vzácným a dokonalým razítkem své kanceláře, které může vést k daleko větším ziskům na velice dlouhou dobu. Výměnou za informace, pochopitelně."
"Catherine, co to povídáš?"
"Tohle je buď ta nejhloupější operace, o jaké jsem kdy slyšela, nebo naopak geniálně vymyšlený plán, jak do celé záležitosti zatáhnout tvého manžela a přinutit ho k věcem, které by ho nikdy nenapadly a jistě by s nimi nesouhlasil. Mám takové podezření, že je to ten druhý případ."
"Proč to říkáš?"
"Na letišti Kchaj Tchak dneska ráno přistál jeden státník, který byl vždycky daleko víc než jen obyčejný diplomat. My všichni to víme, ale svět ne. Jeho přílet jsme všichni zaznamenali. Když ho novináři požádali o rozhovor, odmítl je. Tvrdil, že je jen na dovolené ve svém milovaném Hongkongu."
"No a?"
"On ještě nikdy v životě dovolenou neměl."

McAllister vyběhl do zahrady plné laťkových mříží, bílého nábytku z ohýbaného železa, záhonů s růžemi a jezírek s kameny. Kolem toho všeho se táhla zeď. Složku Treadstone uložil do trezoru, slova se mu

však nesmazatelné vryla do paměti. Kde jen jsou? Kde?
Támhle! Seděli na dvou betonových lavičkách pod třešní. Lin byl v mírném předklonu a vypadal jako opařený. McAllister si nemohl pomoci. Rozběhl se, a když celý zadýchaný doběhl ke stromu, probodl majora ze Zvláštních úkolů MI6 pohledem.
"Line! Když Webbova žena mluvila se svým manželem, co přesně říkala?"
"Mluvila o nějaké ulici v Paříži, kde je alej stromů, jejích oblíbených, tak to myslím povídala," odvětil Lin zaskočeně. "Zřejmě se mu snažila sdělit, kde je, ale byla úplně vedle."
"Právě naopak! Když jsem se tě ptal, tak jsi taky říkal, že řekla Webbovi, že na té ulici v Paříži se staly "hrozné věci", nebo něco takového..."
"Takhle to řekla," přerušil ho major.
"Ale tady že to bude lepší."
"Ano."
"Na ambasádě v Paříži byl zavražděn jeden člověk, který se jim oběma snažil pomoct!"
"Kam tím míříte, pane McAllistere?" přerušil ho Havilland.
"Ta alej není podstatná, pane velvyslanče, ale její oblíbený strom ano. Javor, javorový list. Kanadský symbol! V Hongkongu není kanadská ambasáda, ale je tady konzulát. To je místo jejich schůzky. V tom je ta podobnost! Jako tenkrát v Paříži!"
"Vy jste nezalarmovali spřátelené ambasády - nebo konzuláty?"
"Zatraceně!" vybuchl náměstek ministra. "Co jsem měl sakra říct? Složil jsem slib mlčenlivosti, pokud si vzpomínáte, pane."
"Máte pravdu. Vaši výtku beru."
"Nemůžete nám všem svázat ruce, pane velvyslanče," řekl Lin. "Velice vás uznávám, ale my taky potřebujeme jisté uznání, jinak nemůžeme dělat svoji práci. Vážím si toho, že jste mi před chvíli řekl o té hrůze s Šeng Čchou Jangem. Je to něco neskutečného!"
"Musí se zachovat absolutní diskrétnost."
"Spolehněte se," ujistil ho major.
"Kanadský konzulát," řekl Havilland. "Sežeňte mi seznam všech jeho zaměstnanců."
16

Telefon zazvonil v pět hodin ráno a Bourne byl připraven. Nepadlo žádné jméno.
"Je to zařízené," řekl volající. "Máme být na hranicích krátce před dvacátou první hodinou, kdy se střídají stráže. Prozkoumají vaše vízum do Šen-čenu a vzduchem budou lítat gumová razítka, ale žádné se ho ani nedotkne. Za hranicí už budete jednat na vlastní pěst. Hlavně nesmíte říkat, že jste přijel přes Macao."
"A jak se dostanu zpátky? Jestli jste mi řekl pravdu a všechno půjde hladce, někdo se mnou bude."
"Já ne. Doprovodím vás přes hranici a na určené místo. Potom zmizím."
"Neodpověděl jste mi na otázku."
"Dostat se zpátky je lehčí, pokud u vás nenajdou nějaký kontraband.
"Nic takového nepovezu."
"Doporučil bych vám předstírat opilost. Není to tady nic neobvyklého. U Šen-čenu je letiště, které používají zvláštní..."
"To vím."
"Nebo jste si spletl letadlo, to se taky často stává. V čínských letových řádech je pěkný zmatek."
"Kolik za dnešní noc?"
"Čtyři tisíce hongkongských dolarů a nové hodinky."
"Platí."

Asi patnáct kilometrů severně od vesničky Kung-pej kopce stoupají a brzy přecházejí v menší horský hřbet s hustými lesy. Jason a jeho bývalý soupeř z uličky v Macau kráčeli po prašné cestě. Číňan se zastavil a zvedl oči ke kopcům.

"Ještě pět nebo šest kilometrů a dorazíme k louce. Přejdeme ji a znovu budeme v lese. Musíme si dávat pozor."
"Víte jistě, že tam budou?"
"Předal jsem zprávu. Když uvidíme oheň, jsou tam."
"Co bylo v té zprávě?"
"Žádost o jednání."
"Proč za hranicemi?"
"To byla podmínka, která taky stála v té zprávě."
"Ale vy nevíte proč."
"Já jsem jen kurýr. Věci nejsou v rovnováze."
"To jste říkal už včera večer. Mohl byste mi vysvětlit, co tím myslíte?"
"To neumím vysvětlit ani sám sobě."
"Nemůže to být proto, že se jednání musí uskutečnit tady? V Číně?"
"Jistě, částečně ano."
"A dál?"
"Wen tchi," řekl průvodce. "Otázky, které vycházejí z pocitů."
"Myslím, že rozumím." Jason tomu opravdu rozuměl. Kladl si tytéž otázky a měl tytéž pocity, když mu došlo, že vrah, který si říká Bourne, se vozí v oficiálním voze Lidové republiky.
"Ke strážnému jste byl až příliš štědrý. Ty hodinky byly drahé."
"Možná ho budu potřebovat."
"Možná už nebude na stejném místě."
"Najdu si ho."
"On ty hodinky prodá."
"Dobře. Tak mu přinesu jiné."
Krčili se ve vysoké trávě a po částech přebíhali louku. Bourne se držel za průvodcem a očima neustále těkal všude kolem. Viděl však jen stíny v neúplné temnotě. Měsíc zakrývaly nízké mraky. Rychle pluly oblohou, tu a tam jimi však přece jen pronikl nějaký paprsek a na krátký okamžik osvětlil krajinu. Dorazili k okrají strmého lesa a začali si razit cestu vzhůru. Číňan se zastavil, otočil a zvedl obě dlaně.
"Co je?" zašeptal Jason.
"Musíme jít pomalu, nedělat rámus."
"Hlídky?"
Průvodce pokrčil rameny. "Nevím. Něco tady nehraje."

Kradli se do kopce hustým lesem. Při každém zapištění vyplašeného ptáka a následném třepetání křídel se zastavili a čekali. V lese panoval čilý ruch. Cvrčkové vrzali svou nekonečnou symfonii, osamocená sova houkala v naději, že jí odpoví jiná, a v mlází šustili malí hlodavci. Bourne s průvodcem došli na druhý konec vzrostlého háje. Před sebou měli další svah porostlý vysokou travou a v dáli viděli kostrbaté obrysy dalšího zalesněného kopce.
Viděli však ještě něco jiného. Záři nad stromy na vrcholku dalšího kopce. Byl to oheň, oheň! Bourne se musel ovládnout. Nemohl vstát, rozběhnout se přes louku, skočit mezi stromy a drápat se k ohni. Teď byla nejdůležitější trpělivost a on se v temnotě uměl pohybovat. Mlhavé vzpomínky ho nabádaly, aby si věřil. Našeptávaly mu, že je nejlepší ze všech. Hlavně trpělivost. Dostane se přes louku a půjde tiše na vrchol kopce. Najde si v lese místo s dobrým výhledem na oheň, který označuje místo setkání. Počká a bude sledovat dění. Pozná, kdy má začít jednat. Dělal to už tolikrát. Podrobnosti se mu nevybavovaly, základní vzorec však ano. Nějaký muž odejde a on se za ním bude plížit jako kočka a počká na příhodnou chvíli. Pozná, až ta chvíle přijde, a ten člověk bude jeho.
Marie, tentokrát nezklamu. Teď se umím pohybovat tak dokonale, až z toho jde hrůza - já vím, zní to bláznivé, ale je to tak... Umím hluboce nenávidět - to je asi to hlavní, co mě pohání. Nenávidět mě naučily tři zkrvavené mrtvoly plovoucí u břehu řeky. Krvavý otisk dlaně na dveřích v Maine ve mně tu nenávist znovu vyburcoval a já nedovolím, aby se to ještě někdy opakovalo. Nestává se často, že bych s tebou nesouhlasil, lásko moje, ale v Ženevě i v Paříži ses mýlila. Já jsem zabiják, ne že ne.

"Co je to s vámi?" zašeptal průvodce s hlavou blízko u Jasona. "Neřídíte se mým znamením!"
"Omlouvám se. Přemýšlel jsem."
"Já taky. Jak přežít."
"Nemusíte se bát. Už můžete jít. Támhle na kopci vidím oheň." Bourne vytáhl z kapsy peníze. "Radši půjdu sám. Jednoho člověka si spíš nevšimnou."
"A co když tady jsou další muži - hlídky? V Macau jste byl lepší, ale v tomhle se vyznám."
"Jestli tady jsou, tak hodlám jednoho z nich najít."
"Proboha proč?"
"Chci pistoli. Přes hranice jsem ji propašovat nemohl. Bylo by to moc riskantní."
"Aj-ja!"
Jason podal průvodci peníze. "Je to všechno. Devět tisíc pět set. Chcete jít zpátky do lesa a přepočítat si je? Mám malou baterku."
"Člověk nemůže zpochybňovat svého přemožitele. To se nesluší."
"Mluvíte moudře, ale ať vás nenapadne kupovat si diamanty v Amsterdamu. No tak, zmizte odsud. Tohle je moje území."
"A tohle je moje pistole," řekl průvodce, vytáhl zbraň z opasku, podal ji Bourneovi a zároveň shrábl peníze. "Když budete muset, tak ji použijte. Zásobník je plný - devět nábojů. Není registrovaná, takže nebude žádná stopa. Francouz mě to naučil."
"Vy jste ji propašoval přes hranice?"
"Vy jste zase přinesl hodinky. Já ne. Mohl jsem ji hodit do pytle s odpadky, ale pak jsem viděl strážníkův obličej. Teď už ji nebudu potřebovat."
"Díky. Ale měl bych vám říct, že jestli jste mi lhal, najdu si vás. Na to vemte jed."
"V tom případě by obelhali i mě a ty peníze byste dostal zpátky."
"Nestačím se divit."
"Porazil jste mě. Musím se chovat čestně."

Bourne se velice pomalu plazil vysušenou travou plnou bodláčí a co chvíli si přitom vytahoval jehličky z krku a čela. Byl rád, že na sobě má nylonovou bundu, která ho chránila. Instinktivně vycítil něco, co jeho průvodce nevěděl, a proto nechtěl, aby šel Číňan s ním. Louka s vysokou travou je nejlogičtějším místem, kam ukrýt hlídky. Když se jí člověk plíží, vějířovité listy se pohybují. Je nutné pozorovat, jak se tráva vlní a postupovat kupředu ve směru převládajícího větru i náhlých poryvů z hor.
Spatřil před sebou vzrostlé stromy, začátek nového lesa. Pomalu se zvedal, náhle však opět rychle zalehl a zkameněl. Na kraji louky před ním stál muž s puškou a v záblescích měsíce pozoroval trávu. Hledal místa, kde se stonky ohýbají proti směru větru. Vtom přišel z hor prudký poryv. Bourne jej využil a přiblížil se až na tři metry ke strážci. Krůček po krůčku se kradl k okraji louky. Nyní byl souběžně s mužem, jenž soustředěně hleděl před sebe, nikoli však do stran. Jason se přizvedl, aby skrz trávu viděl. Strážný se podíval doleva. Teď!
Bourne vyskočil a vrhl se na muže. Překvapený strážný instinktivně máchl pažbou zbraně, aby odrazil náhlý útok. Jason hlaveň popadl, vykroutil mu ji, udeřil s ní strážného do nechráněné hlavy a zároveň ho nabral kolenem do žeber. Muž se zhroutil. Bourne ho rychle odtáhl mimo dohled do vysoké trávy. Co nejmenším počtem pohybů Jason svlékl strážnému bundu, strhl mu košili ze zad a natrhal látku na proužky. O chvíli později ležel muž svázaný takovým způsobem, že každým pohybem improvizovaná pouta ještě víc utahoval. V ústech měl roubík, omotaný kolem hlavy utrženým rukávem.
Za normálních okolností - Bourne instinktivně věděl, že takhle se to v podobných situacích normálně dělá - by neztrácel čas, okamžitě by vyrazil z louky a hnal se lesem k ohni. Namísto toho si však prohlížel bezvládnou postavu Asiata. Něco ho znepokojovalo... něco mu nehrálo. Očekával by, že strážný bude v uniformě čínské armády, protože si až příliš živě vybavoval pohled na vládní vozidlo v Sen-čenu a věděl, kdo seděl uvnitř. Šlo však také o to, co měl ten člověk na sobě místo uniformy. Jeho šaty byly laciné, špinavé a odporně zapáchaly přepáleným tukem. Natáhl se dolů, natočil k sobě mužův obličej a otevřel mu ústa. Měl v nich jen pár zubů, zčernalých kazem. Co je tohle za hlídku? Byl to hrdlořez, nepochybně zkušený. Jeden z brutálních zločinců, jací se dají najmout v chudinských čtvrtích Orientu, kde život nemá

valnou hodnotu. Účastníci tohoto »jednání« však obchodovali v desítkách tisíc dolarů. Cena, kterou platili za život, byla velice vysoká. Cosi opravdu nebylo v rovnováze.
Bourne popadl pušku a vyplížil se z trávy. Neviděl nic podezřelého a slyšel jen šumění lesa před sebou, proto vstal a rozběhl se mezi stromy. Rychle a tiše šplhal do kopce a jako předtím se zastavoval při každém skřeku ptáka, při každém zatřepetání křídel či náhlém přerušení symfonie cvrčků. Nyní už se neplazil, ale kradl se na pokrčených nohou. Pevně svíral hlaveň pušky, která mu v případě nutnosti mohla posloužit místo klacku. Hlučné výstřely si nemohl dovolit, pokud by na nich ovšem nezávisel jeho život. Nechtěl varovat svou kořist. Past už měla brzy sklapnout. Chtělo to jen trpělivost a tiše zdolat poslední metry. Došel na vrchol kopce a neslyšně vklouzl za balvan na okraji tábořiště. Tiše položil pušku na zem, vytáhl z opasku pistoli, kterou mu dal průvodce, a vyhlédl zpoza obřího kamene.
Spatřil to, co už dole na louce očekával. Asi sedm metrů nalevo od ohně stál vzpřímeně voják v uniformě. Zdálo se, že chce, aby ho bylo vidět, ale ne poznat. To bylo divné. Muž se podíval na hodinky. Čekání začalo.
Trvalo téměř celou hodinu. Voják za tu dobu vykouřil pět cigaret. Jason zůstal bez hnutí a téměř nedýchal. A pak to přišlo. Pomalu, nenápadně a bez fanfár, zkrátka žádné drama. Na scénu vstoupila druhá osoba. Vyšla volně ze stínu, rozhrnula poslední větve lesa a objevila se v zorném úhlu. Z nočního nebe bez varování udeřily blesky, jež sežehly hlavu Davida Webba a otupily mozek Jasona Bournea. Když na muže dopadlo světlo ohně, Bourne zalapal po dechu a sevřel hlaveň zbraně, aby nevykřikl - nebo nezačal zabíjet. Díval se na svůj vlastní stín, na strašidelný přízrak z dávných let, jenž se vrátil, aby ho pronásledoval. Měl jeho obličej, ale ne tak docela. Takhle možná vypadal, než jej chirurgové změnili na Jasona Bournea. Štíhlé, pevné tělo i obličej byly mladší než originál. Z toho mládí čišela síla, síla Delty z Medusy. Bylo to neuvěřitelné. Dokonce i ta ostražitá chůze kočky a dlouhé svěšené paže, zkušené v umění zabíjet. Byl to Delta. Delta, o němž slyšel. Delta, ze kterého se stal Kain a nakonec Jason Bourne. Díval se sám na sebe, zároveň však na zabijáka. Na nájemného vraha.
Šum horského lesa narušilo vzdálené zapraskání. Zabiják se zastavil, prudce se odvrátil od ohně a skočil střemhlav doleva. Voják padl k zemi. Z lesa se rozlehla ohlušující přerývaná palba. Zabiják se převaloval do úkrytu v temnotě stromů, kulky se zavrtávaly do země. Čínský voják klečel na jednom koleni a divoce na zabijáka pálil.
Pak se ohlušující přestřelka ještě vystupňovala. Nikoli pozvolna, ale ve třech samostatných fázích. Ozvaly se strašlivé rány. První granát zničil tábořiště, druhý vyrval stromy z kořenů a zapálil suché větve ošlehané větrem, třetí, vržený vysoko do vzduchu, vybuchl s ničivou silou v části lesa, odkud přicházela palba ze samopalu. Odevšad vyšlehly plameny. Bourne si zakryl oči a se zbraní v ruce obešel balvan. Zabiják vlezl do nastražené pasti! Čínský voják byl mrtvý. Přišel o pušku i o většinu těla. Do pekla tábořiště se náhle zleva vřítila jakási postava a jako blesk proběhla plameny. Dvakrát se přitom otočila, a když spatřila Jasona, vystřelila na něj. Vrah běžel zpátky lesem v naději, že chytí a zabije ty, kteří chtěli zabít jeho. Bourne se otočil, skočil nejdřív napravo, pak nalevo a padl k zemi. Nespouštěl oči z utíkajícího muže. Po chvíli vstal a vyrazil kupředu. Nesmí ho nechat utéct! Proběhl šlehajícími plameny. Postava před ním kličkovala mezi stromy. Byl to zabiják! Podvodník, který se vydával za smrtonosný mýtus, jenž vyvolal šílenství v Asii. Zneužil ten mýtus ke svým vlastním účelům, zničil originál i ženu, kterou pravý Bourne miloval. Jason běžel tak rychle jako nikdy v životě. Vyhýbal se stromům a přeskakoval mlází s hbitostí popírající roky, co uběhly mezi Medusou a současností. Byl znovu v Meduse! Byl jejím členem! Na každých deseti metrech zkracoval vzdálenost o pět metrů. V lese se dobře vyznal. Každý les byl vlastně džunglí a on byl v každé džungli jako doma. V džungli už dokázal přežít ledacos. Neřídil se rozumem, ale citem. Znal jejich zákoutí, popínavé rostliny, nečekané jámy i prudké strže. Byl rychlejší než zabiják a za chvíli už mu dýchal na záda!
Jason se z posledních sil vrhl dopředu - Bourne proti Bourneovi! Jeho ruce připomínaly paráty dravé šelmy. Zabořil prsty do ramen běžící postavy, škubnutím otočil zabijáka k sobě, zaryl paty do země a pravým kolenem nabral muže do páteře. Byl tak rozzuřený, až se musel napomínat, že ho nesmí zabít. Zůstaneš naživu! Ty jsi moje svoboda, naše svoboda!
Vrah zavřeštěl. Pravý Jason Bourne ho zápasnickým chvatem sevřel kolem krku, škubl mu hlavou doprava a strhl svého dvojníka k zemi. Když se oba svalili, Bourne udeřil muže předloktím do krku a

pěstí levé ruky ho opakovaně tloukl do podbřišku. Zesláblý zabiják se div neudusil.
Obličej! Kde je ten obličej, který se vynořil z dávné minulostí? Kde je přízrak, co ho chtěl znovu stáhnout do pekla, na něž se nemohl rozpomenout? Kde je ta tvář? To není on!
"Delto!" vyjekl muž pod ním.
"Cos to řekl?" křikl Bourne.
"Delta!" zaskřehotala zmítající se postava. "Kain je místo Carlose, Delta místo Kaina!"
"Sakra, kdo..."
"D'Anjou! Já jsem d'Anjou! Medusa! Tam Quan! Nemáme žádná jména, jen symboly! Proboha, Paříž! Louvre! V Paříži jsi mi zachránil život - stejně jako jsi zachránil už tolik životů v Meduse! Jsem d'Anjou! V Paříži jsem ti řekl, cos musel vědět! Jsi Jason Bourne! Ten šílenec, který nám utíká je jen výmysl! Můj výtvor!"
Webb zíral na zkřivenou tvář pod sebou, na bezvadně upravený šedivý knír a stříbřité vlasy sčesané dozadu. Noční můra se vrátila... opět byl ve vlhkých džunglích Tam Quanu. Smrt číhala na každém rohu a on neměl úniku. Pak se náhle přenesl do Paříže a v oslepujícím odpoledním slunci se blížil ke schodům do Louvru. Výstřely. Skřípění brzd, křik lidí. Věděl, že musí tvář pod sebou zachránit! Tvář člověka z Medusy, který mohl dodat chybějící dílky do té šílené skládanky!
"D'Anjou?" zašeptal Jason. "Ty jsi d'Anjou?"
"Když mě přestaneš škrtit," zachroptěl Francouz, "budu ti něco vyprávět. Ty mi určitě taky máš co říct."

Philippe d'Anjou si prohlížel tábořiště, z nějž zbylo jen doutnající spáleniště. Pokřižoval se, prohledal kapsy mrtvého »vojáka« a vyndal z nich všechno, co mělo nějakou cenu. "Až půjdeme, osvobodíme toho chlapa dole," řekl. "Nevede sem žádná jiná přístupová cesta. Proto jsem ho tam postavil."
"A na co měl dávat pozor?"
"Jsem z Medusy stejně jako ty. Travnaté louky jsou - navzdory básníkům - cesty a zároveň pasti. Partyzáni to dobře vědí. I my to víme."
"Mě jsi tady čekat nemohl."
"To je fakt. Ale musel jsem počítat s každým protiopatřením mého výtvoru. Měl přijít sám. Instrukce zněly jasně, ale já jsem poslední, kdo by mu věřil."
"Nerozumím."
"Budu ti o tom vyprávět."
Kráčeli lesem z prudkého kopce. Postarší d'Anjou se cestou přidržoval kmenů i menších stromků. Když došli na louku a zamířili do vysoké trávy, zaslechli tlumené výkřiky spoutaného strážného. Bourne mu nožem odřízl látková pouta a Francouz mu zaplatil.
"Cou pa!" zaječel d'Anjou. Muž zmizel v temnotě. "Je to zmetek. Všichni jsou to zmetci, ale za určitou cenu ochotně vraždí a pak zmizí."
"Dneska večer ses pokusil zabít ty jeho, co? Byla to past."
"Jo. Myslel jsem, že utrpěl zranění při výbuchu. Proto jsem šel za ním."
"Já myslel, že se vrátil, aby tě oddělal zezadu."
"Jo, tak bychom to udělali v Meduse..."
"Proto jsem si tě s ním spletl." Jason náhle vzteky zařval. "Cos to provedl?"
"Budu ti o tom vyprávět."
"Chci to slyšet hned!"
"Několik set metrů nalevo odsud je rovná planina," řekl Francouz a ukázal příslušným směrem. "Bývala to pastvina, ale v poslední době tam přistávají vrtulníky, které sem přilétají za zabijákem. Půjdeme na vzdálenější konec a trochu si oddechneme - a promluvíme. Dohořívající oheň by mohl přilákat někoho z vesnice."
"Ta je přece sedm kilometrů daleko."
"Ale tady jsi v Číně."

Oblaka odvál noční vítr. Měsíc se snášel k obzoru, byl však stále dost vysoko na to, aby mohl ozařovat vzdálené hory. Oba svérázní muži z Medusy seděli na zemi. Bourne si zapálil cigaretu a d'Anjou

promluvil. "Vzpomínáš na tu přeplněnou kavárnu v Paříži, kde jsme spolu mluvili po tom šílenství v Louvru?"
"Jasně. Carlos nás tehdy odpoledne oba málem zabil."
"Málem jsi Šakala chytil do pasti."
"Ale nevyšlo to. A co je s tou kavárnou?"
"Tenkrát jsem ti říkal, že se vracím do Asie. Do Singapuru, nebo do Hongkongu, možná na Seychelly. Takhle jsem to myslím říkal. Francie pro mě nikdy nebyla - ani já pro ni. Po Dien Bien Phu -všechno, co jsem měl, zničila a rozmetala naše vlastní vojska - něměly řeči o náhradě škod žádny význam. Prázdné žvásty dutých hlav. Proto jsem se dal k Meduse. Jedinou možností, jak dostat svoje zpátky, bylo americké vítězství."
"Vzpomínám si," řekl Jason. "Ale co to má co dělat s dnešním večerem?"
"Jak je zřejmé, opravdu jsem se do Asie vrátil. Protože mě Šakal viděl, musel jsem cestovat oklikou, takže jsem měl čas na přemýšlení. Musel jsem přesně vyhodnotit svoji situaci a možnosti postupu. Na útěk jsem neměl moc peněz, ale chudák jsem taky nebyl. Zariskoval jsem a ještě to odpoledne jsem se vrátil do obchodu v Saint Honore. Přiznám se, že jsem tam ukradl všechno do posledního sou. Znal jsem kombinaci trezoru a naštěstí byl pěkně naditý. Klidně jsem si mohl koupit cestu na druhý konec světa, mimo Carlosův dosah, a tam si v klidu nějakou dobu žít. Ale co bych si počal? Peníze by časem došly. V civilizovaném světě jsem mohl uplatnit svoji kvalifikaci, ale ta by mi tady nebyla nic platná. Nemohl bych strávit podzim života v komfortu, o který jsem přišel. Ale nadarmo jsem nebyl tajnou zbraní Medusy. Bůh ví, že jsem v sobě odhalil a rozvinul schopnosti, o kterých se mi nikdy nesnilo. Taky jsem zjistil, že morálka není k ničemu. Cítil jsem křivdu, a tak jsem dokázal škodit jiným. Bezejmenní cizí lidé se mě pokusili zabít tolikrát, že jsem na sebe klidně dokázal vzít zodpovědnost za smrt jiných bezejmenných. Chápeš tu logiku, ne? Když si člověk na zabíjení někoho najme, tak ho ti mrtví tolik nestraší."
"To jsou všechno bláboly," odvětil Bourne.
"Ty mě neposloucháš, Delto."
"Já nejsem Delta."
"Tak dobře. Bourne."
"Já nejsem - mluv dál. Možná, že jsem."
"Comment?"
"Rien. Mluv."
"Připadalo mi, že bez ohledu na události v Paříži - ať jsi vyhrál, prohrál, zabili tě, nebo tě ušetřili - Jason Bourne skončil. A bylo mi naprosto jasné, že Washington by nikdy nic nepotvrdil ani neobjasnil. Prostě jsi zmizel. Myslím, že se tomu říká ‚být na odpis'."
"To vím," řekl Jason. "Fakt jsem skončil."
"Naturellement. Jenže nikdo nic nevysvětlil ani nemohl. Mon Dieu, vždyť vrah, kterého si vymysleli, zešílel a opavdu zabíjel! Takže bylo ticho po pěšině. Stratégové zalezou do nejtemnějšíhch stínů, když se jejich plány... když se jim vymknou z ruky, tak se to myslím říká."
"Tohle taky vím."
"Bien. Takže pochopíš i řešení, které jsem našel pro poslední dny svého života."
"Začíná mi svítat."
"Bien encore. Tady v Asii nastalo vakuum. Jason Bourne už nebyl, ale jeho legenda stále žila. A jsou lidé, kteří za služby tak mimořádného muže rádi zaplatí. Proto jsem věděl, co musím udělat. Chtělo to jen nalézt správného adepta..."
"Adepta?"
"No jistě. Nebo dvojníka, jestli chceš. A vycvičit ho po vzoru Medusy, naučit ho umění nejslavnějšího člena toho tajného zločineckého bratrstva. Jel jsem do Singapuru a prohledal brlohy ztroskotanců. Často jsem se přitom bál o život, ale nakonec jsem toho člověka našel. A dá se říct, že jsem ho našel rychle. Byl v zoufalé situaci. Skoro tři roky prchal před smrtí a lovci už mu byli v patách. Je to Angličan, bývalý člen královského diverzního oddílu, který se jednou v noci opil a v záchvatu zuřivosti zabil v ulicích Londýna sedm lidí. Díky vynikajícím služebním záznamům ho poslali do psychiatrické léčebny v Kentu. Jenže on z ní uprchl a bůhvíjak si proklestil cestu do Singapuru. Měl všechny předpoklady pro naše

řemeslo. Potřebovaly jen trochu zdokonalit a usměrnit."
"Vypadá jako já kdysi."
"Mnohem víc než dřív. Mel podobné základní rysy, navíc byl vysoký a svalnatý. To bylo plus. Stačilo jen trochu upravit výrazný nos a zakulatit bradu podle toho, jak jsem si tě pamatoval - jako Deltu. V Paříži jsi vypadal jinak, ale ne natolik, abych tě nepoznal."
"Člen diverzního oddílu," hlesl Jason. "To sedí. Co je zač?"
"Nemá žádné jméno, zato se může pochlubit dost hroznou minulostí," zahleděl se d'Anjou na hory v dáli.
"Nemá jméno...?"
"Nikdy mi neřekl žádné takové, které by jedním dechem nezpochybnil. Své pravé jméno si úzkostlivě střeží, jako by to byl jediný vlásek, na kterém visí jeho život, a jeho prozrazení by neodvratně vedlo k záhubě. Pochopitelně má pravdu. Jako třeba teď. Kdyby měl jméno, mohl bych ho přes nějakou nastrčenou figuru předat britským úřadům v Hongkongu. Nažhavili by počítače, povolali by specialisty z Londýna a začala by štvanice, jakou bych já sám nedokázal nikdy zorganizovat. Živého by ho nedostali - to by nepřipustil a oni by o to ani nestáli - a to by posloužilo mému účelu."
"Proč ho Britové chtějí zneškodnit?"
"Stačí když řeknu, že Washington měl své Mayi Lai a svoji Medusu, zatímco Londýn má daleko modernější vojenskou jednotku. Vedl jí patologický zabiják, který za sebou zanechal stovky mrtvol a mezi nevinnými a vinnými přitom moc nerozlišoval. Ví toho příliš, a kdyby to prozradil, mohly by vypuknout násilné odvetné akce na Středním východě i v Africe. Účel světí prostředky, to přece víš. Nebo bys to měl vědět."
"On to vedl?" zeptal se Bourne zmateně.
"Není to jen tak ledajaký pěšák, Delto. Ve dvaadvaceti už byl kapitánem a ve čtyřiadvaceti majorem, a to v době, kdy bylo kvůli úsporným opatřením Whitehallu téměř nemožné získat vyšší hodnost. Kdyby mu dál přálo štěstí, určitě by z něj už byl přinejmenším brigádní generál."
"Tohle ti řekl?"
"V pravidelných opileckých záchvatech, kdy vyplouvala na povrch všechna špína - jeho jméno však ne. Tyhle stavy se obvykle objevovaly jednou nebo dvakrát za měsíc a trvaly několik dní. Snažil se utopit svůj život v alkoholu a strašně se přitom nenáviděl. Ale měl dost soudnosti na to, aby mě vždycky před záchvatem požádal, abych ho svázal, zavřel a chránil ho před sebou samým... Znovu prožíval všechny hrůzy minulosti. Mluvil přitom ochraptělým, hrdelním a prázdným hlasem. Když ho začal přemáhat alkohol, popisoval scény plné mučení a mrzačení. Vyprávěl, jak vyslýchal zajatce, vypichoval jim oči, podřezával zápěstí a nutil je sledovat, jak jim ze žil vytéká život. Pokud jsem si ty jeho útržky správně poskládal, ten chlap velel řadě mimořádně nebezpečných a brutálních akcí proti povstáním fanatiků na konci sedmdesátých a začátkem osmdesátých let, od Jemenu až po krvavé lázně ve východní Africe. V opilosti se jednou chvástal, že samotný Idi Amin přestal dýchat, když uslyšel jeho jméno. Šly o něm prý zvěsti, že v brutalitě se Aminovi přinejmenším vyrovná." D'Anjou se odmlčel, pomalu pokýval hlavou a povytáhl obočí, jako by chtěl říct, že jsou věci mezi nebem a zemí. Zkrátka typický Francouz. "Ten chlap je zvíře, ale zároveň velice inteligentní důstojník a džentlmen. Je to naprostý paradox, protože ve skutečnosti se chová jako pravý opak kulturního člověka... Měl legraci z toho, že jím vlastní vojáci pohrdali a nadávali mu do zvířat, ale žádný z nich se přitom neodvážil podat na něj oficiální stížnost."
"Proč ne?" zeptal se Jason, zjevně otřesený tím, co vyslechl. "Proč ho nenahlásili?"
"Protože je vždycky dokázal vysekat i z beznadějné situace, tedy aspoň většinu z nich."
"Rozumím," hlesl Bourne a na chvíli se odmlčel. "Ne, nerozumím tomu," vykřikl vzápětí, jako by ho něco kouslo. "Existuje přece nějaká velitelská struktura! Proč si to s ním nadřízení nevyřídili? Museli to vědět!"
"Chvástal se, že dokázal splnit úkoly, které ostatní nezvládli - nebo nechtěli. Odhalil tajemství, které jsme v Meduse znali už dávno. Člověk se v krutosti musí přizpůsobit nepříteli a měnit pravidla podle příslušné kultury. Koneckonců, lidský život neznamená pro celý svět totéž, co v židovsko-křesťastném pojetí. Jak by taky mohl? Pro spoustu lidí je smrt vysvobozením z nesnesitelných životních podmínek."
"Dýchání je dýchání!" obořil se na něj Jason. "Bytí je bytí a myšlení je myšlení!" dodal David Webb. "Je to neandertálec."
"To byl občas i Delta. A tys nás přece dostal z tolika..."

"Tohle neříkej!" uťal Francouze. "To bylo něco jiného."
"Ale v něčem se to podobalo," trval d'Anjou na svém. "Na motivech přece nakonec nezáleží. Důležité jsou výsledky. Nebo si nechceš přiznat pravdu? Něco takového už sis jednou prožil. Chce snad Jason Bourne žít ve lži?"
"V téhle chvíli jsem rád, že vůbec přežívám - ze dne na den, z noci na noc. Čekám, až to všechno skončí. Tak, nebo tak."
"Vyjádři se jasně!"
"Až se mi bude chtít, nebo budu muset," odvětil Bourne ledově. "Takže je to borec, co? Ten váš diverzant - major beze jména. Ve svém oboru se vyzná."
"Stejně dobře jako Delta - možná ještě líp. On totiž nemá žádné svědomí, vůbec žádné. Tys sice taky používal násilí, ale měl jsi i záblesky soucitu. Dřímal někde v tobě. ‚Ušetři toho člověka,' říkával jsi. Je to manžel, otec, bratr. Vyřaď ho z boje, ale nech ho žít...' Můj výtvor, tedy tvůj dvojník, by tohle nikdy neudělal. Vždycky chce konečné řešení - smrt, kterou uvidí na vlastní oči."
"Co to do něj vjelo? Proč zabil ty lidi v Londýně? Opilost ještě není důvod k něčemu takovému."
"Ale je, pokud je to způsob života, kterého se nemůžeš vzdát."
"Pokud tě někdo neohrožuje, tak nevytáhneš zbraň. Jinak bys ohrozil sám sebe."
"On tenkrát v Londýně žádnou zbraň nevytáhl. Použil jen vlastní ruce."
"Cože?"
"Pročesával ulice a hledal domnělé nepřátele - tak jsem to aspoň pochopil z jeho blouznění. ‚Koukalo jim to z očí!' vykřikoval. ‚Na očích se to vždycky pozná! Oni vědí, kdo jsem a co jsem zač.' Povím ti, Delto, bylo to děsné a zároveň únavné. Nikdy jsem se nedozvěděl žádné jméno ani jinou konkrétní narážku než na Idiho Amina, což by mohl říct každý opilý žoldák, aby vypadal hezky. Kdybych do toho zatáhl Brity v Hongkongu, zapletl bych se sám, a to nepřipadalo v úvahu. Celá ta věc je tak příšerná, že jsem se vrátil ke způsobům Medusy. Udělej si sám. Tak jsi nás to učil, Delto. Věčně jsi nám říkal - přesněji řečeno nařizoval -, že máme zapojit svoji představivost. Přesně to jsem udělal dneska v noci. A nevyšlo to, což se u starce jako já dalo předpokládat."
"Odpověz mi," naléhal Bourne. "Proč zabil ty lidi v Londýně?"
"Z banálního, nesmyslného a velice častého důvodu. Dostal košem a nedokázal se s tím vyrovnat. Těžko v tom hrálo roli něco jiného než uražená ješitnost. Všechny jeho záliby pro něj znamenají jen vybití zvířecích pudů, sex nevyjímaje. Žádné city v tom nehrají roli, protože on jich není schopen. Mon Dieu, měl pravdu!"
"Znovu se ptám, co se stalo."
"Vrátil se raněný z nějaké obzvlášť špinavé práce v Ugandě a čekal, že bude v Londýně pokračovat s jednou ženou tam, kde předtím skončil. Ona byla urozená, jak říkají Angličani, a určitě ji poznal ve svém minulém životě. Odmítla se s ním však sejít, a když jí zavolal, najala si ozbrojenou ochranku, která hlídala její dům v Chelsea. Dva její členové byli mezi těmi sedmi, které tehdy v noci odpravil. Ona tvrdila, že má hrozně výbušnou povahu a pití z něj udělalo zabijáka, což byla pochopitelně pravda. Ale pro mě to byl perfektní adept. V Singapuru jsem ho sledoval cestou z jednoho vykřičeného lokálu a viděl jsem, jak v jedné uličce zatočil se dvěma vrahouny. Byli to contrebandiers, kteří vydělali balíky peněz na prodeji drog v té špinavé díře na nábřeží. Viděl jsem, jak je přitlačil ke zdi, jediným máchnutím nože je podřízl a vytáhl jim z kapes tržby. Bylo mi jasné, že to všechno vážně udělal. Našel jsem svého Jasona Bournea. Pomalu a tiše jsem k němu přistoupil a podal jsem mu ruku, ve které bylo víc peněz, než sebral svým obětem. Slovo dalo slovo. Takhle to začalo."
"Takže Pygmalion stvořil svoji Galateu. Život jí ovšem nevdechla bohyně Afrodite, ale první zakázka. Bernard Shaw by tě možná miloval, ale já mám sto chutí tě zabít."
"K čemu by to bylo? Dneska v noci jsi ho sem přišel hledat. Já ho přišel oddělat."
"Teď mi asi zase řekneš, že mi o tom budeš vyprávět," pravil David Webb. Odvrátil zrak od Francouze, pohlédl na ozářené hory a přemýšlel o Maine a o násilně přervaném životě s Marií. "Ty hajzle!" vykřikl náhle. "Já tě asi vážně zabiju! Máš vůbec ponětí, cos provedl?"
"To je tvoje historie, Delto. Rád bych ti dopověděl tu svoji."
"Ale mluv jasně..., Echo. Takhle sis říkal, ne? Echo?" Paměť se mu vracela.

"Ano. Jednou jsi Saigonu oznámil, že bez ‚starého Echa' nepojedeš. Potřeboval jsi mě v družstvu, protože jsem na rozdíl od jiných uměl rozpoznat problémy s různými kmeny a vesnickými náčelníky. S mým abecedním symbolem to mělo pramálo společného. Nebyly to žádné čáry. V koloniích jsem žil deset let. Poznal jsem, když Čchüan-s' lhali."
"Tak už to dopověz," poručil Bourne.
"Zrada," řekl d'Anjou a rozpřáhl ruce. "Stvořil jsem svého vlastního Jasona Bournea přesně tak, jak jsi kdysi vznikl ty sám. A můj výtvor začal řádit přesně jako ty. Byl jsem nadšený, co se mi povedlo. Žádná Galatea, Delto, ale strašný Frankenstein, jenže bez jeho trápení. Odpoutal se ode mě a začal sám myslet a jednat. Jakmile se zbavil zoufalství - díky mojí neocenitelné pomoci a skalpelu -, vrátil se mu pocit nadřazenosti, arogance i hrubost. Podle něj jsem nula. Ano, tak mi to řekl, ‚nula'! Ubohý červ, který ho zneužil! Já, který jsem ho stvořil!"
"Chceš říct, že uzavírá smlouvy na vlastní pěst?"
"Zvrácené smlouvy. Absurdní a strašně nebezpečné."
"Ale já ho vystopoval díky tobě. Díky tvým kšeftům v kasinu Kcham Pchek. Stůl pět. Telefonní číslo hotelu v Macau a jméno."
"Podle něj je to výhodná metoda spojení, kterou je potřeba udržovat. Co by ne? Je prakticky naprosto bezpečná. A co mám taky dělat? Jít na úřady a říct: ‚Víte, pánové, běhá tady jeden kluk, za kterého jsem tak trochu zodpovědný. Jede podle mých plánů a nechává si platit za zabíjení lidí.' Dokonce používá i moji spojku."
"To je ten Čung-kuo žen s rychlýma rukama a ještě rychlejšíma nohama?"
D'Anjou se podíval na Jasona. "Aha. Tak takhle jsi našel tohle místo. Delta nezměnil styl, n'est-ce pas! Je ten člověk naživu?"
"Jo, a navíc je bohatší o deset tisíc dolarů."
"Je to chamtivý cochon. Ale těžko ho můžu kritizovat, sám jsem ho využíval. Zaplatil jsem mu pět set, aby vyzvedl a doručil zprávu."
"Která sem přivedla tvůj výtvor, abys ho mohl zabít? Kdes vzal jistotu, že opravdu přijde?"
"Mám instinkt člena Medusy. Navíc jsem věděl, že navázal jedno mimořádně výnosné a taky nebezpečné spojení, které by mohlo uvrhnout celý Hongkong do války a zcela ho ochromit."
"Tuhle teorii už jsem někde slyšel," vzpomněl si Jason na to, co říkal McAllister tehdy navečer v Maine, "a pořád jí nevěřím. Když se zabijáci začnou vraždit navzájem, obvykle na to dojedou. Informátoři vylezou z děr a bojí se, že budou další na řadě."
"Jestli je okruh obětí takhle omezený, tak máš určitě pravdu. Ale ne, když mezi ně patří mocná politická figura z obrovské a výbojné země."
Bourne zíral na d'Anjoua. "Čína?" zeptal se tiše.
Francouz přikývl. "V Tsim Ša Tsui zemřelo pět lidí..."
"To vím."
"Čtyři mrtvoly byly bezvýznamné, ale pátá ne. Byl to místopředseda vlády Lidové republiky."
"Kristepane!" Jason se zamračil. Vzpomněl si na auto s kouřovými skly, v němž seděl vrah. Byl to oficiální vůz čínské vlády.
"Podle mých zdrojů se mezi Vládním domem a Pekingem žhavily dráty. Nakonec vyhrál pragmatismus a nutnost zachovat si tvář - protentokrát. Nabízí se totiž otázka, co vicepremiér v Kowloonu vůbec dělal. Byl snad důstojný vůdce ústředního výboru zkorumpovaný? Ale jak říkám, je to jen protentokrát. Ne, Delto, můj výtvor musí zemřít, než uzavře jinou smlouvu, která by nás všechny mohla srazit do propastí."
"Promiň, Echo, ale on nesmí zemřít. Je potřeba ho chytit a předat někomu jinému."
"Souvisí to nějak s tebou?" zeptal se d'Anjou.
"Ano, částečně."
"Povídej."
"Řeknu ti jen to, co musíš vědět. Moji ženu unesli a odvlekli do Hongkongu. Abych ji dostal zpátky - a já ji zpátky dostanu, nebo všichni do jednoho chcípnete -, musím jim dodat ten tvůj zatracený výtvor. A teď jsem o krůček blíž, protože ty mi pomůžeš, a myslím to doopravdy. Jestli ne..."
"Nemusíš mi vyhrožovat, Delto," přerušil ho bývalý člen Medusy. "Vím, co dokážeš. Viděl jsem to na

vlastní oči. Oba máme své důvody, proč ho chceme dostat. Rozkaz k boji je společný."

17

Catherine Staplesová naléhala na muže, jehož pozvala na večeři, aby si dal další marrini s vodkou. Sama váhala, protože její sklenka byla ještě napůl plná.

"Ale je taky poloprázdná," unaveně se pousmál dvaatřicetiletý americký atašé a nervózně si odhodil tmavé vlasy z čela. "Je to ode mě hloupé, Catherine," dodal. "Omlouvám se, ale nemůžu zapomenout, že jste viděla ty fotky. Zachránila jste mi kariéru, a nejspíš i život, ale stejně na ně musím pořád myslet."

"Kromě inspektora Ballantynea je nikdo neviděl."

"Ale vy jste je viděla."

"Jsem dost stará na to, abych mohla být vaše matka."

"Tím hůř. Když se na vás dívám, cítím se hrozně trapně a nečistě."

"Můj bývalý manžel - bůhví, kde je mu teď konec - mi jednou řekl, že v sexu je dovoleno úplně všechno. Mám takové podezření, že k tomu měl nějaký důvod, ale jinak myslím, že měl pravdu. Podívejte, Johne, pusťte to z hlavy. Já už na to dávno zapomněla."

"Pokusím se." Přistoupil k nim číšník. Dostal znamení, že má přinést další drink. "Po vašem ranním telefonátu jsem se úplně zhroutil. Myslel jsem, že se objevilo něco dalšího. Čtyřiadvacet hodin jsem byl úplně mimo."

"Za nic nemůžete, naládovali do vás drogy. Ale omlouvám se, měla jsem vám říct, že s naší minulou záležitostí to nemá nic společného."

"Kdybyste to udělala, možná bych byl posledních pět hodin schopen nějaké práce."

"Bylo to ode mě necitlivé. Omlouvám se."

"Přijímám. Jste skvělá holka, Catherine."

"Nezačínáte být trochu infantilní?"

"Asi jo."

"V tom případě si už nedávejte páté martini."

"Mám teprve druhé."

"Nějaká ta lichotka nikdy neuškodí."

Tiše se zasmáli. Číšník se vrátil s drinkem pro Johna Nelsona. Ten mu poděkoval a opět se otočil ke Staplesové. "Kvůli lichotkám jste mě sem asi nepozvala. Tenhle lokál je pro mě moc nóbl."

"Pro mě taky, ale ne pro vládu v Ottawě. Napíšu vás jako strašně důležitou osobu. Což je ostatně pravda."

"To je hezké. To mi ještě nikdo neřekl. Dostal jsem tady celkem slušnou práci, protože jsem se naučil čínsky. Bylo mi jasné, že jestli se chce kluk se školou v horní Iowě prosadit mezi nováčky z prestižních univerzit, měl by umět něco navíc."

"To vy umíte, Johnny. Na konzulátech vás mají rádi. U nás máte dobré jméno, a právem."

"Jestli ano, tak jen díky vám a Ballantyneovi." Nelson se odmlčel, usrkl martini a podíval se přes okraj sklenky na Staplesovou. Pak postavil drink a znovu promluvil. "Oč jde, Catherine? Proč jsem tak důležitý?"

"Protože potřebuju, abyste mi pomohl."

"Udělám, co bude v mých silách."

"Ne tak zhurta, Johnny. Pohybujeme se v pěkně hluboké vodě a já sama bych se mohla utopit."

"Jestli si někdo zaslouží, abych mu hodil záchranné lano, tak jste to vy. I přes menší problémy naše dvě země žijí v klidu vedle sebe a dobře spolu vycházejí. Jsme na stejné lodi. Oč jde? Jak vám můžu pomoct?"

"Marie Saint Jasquesová... Webbová," řekla Catherine a upřeně se zadívala diplomatovi do tváře.

Nelson zamrkal a chvilku zamyšleně bloudil očima po sále. "Nic, to jméno mi nic neříká."

"Dobře. A co Raymond Havilland?"

"Tak to je jiná." Atašé otevřel oči dokořán a naklonil hlavu. "Jdou o něm různé řeči. Nepřišel na konzulát

ani nezavolal našemu hlavnímu šéfovi, který se s ním chce vyfotit do novin. Havilland je přece jenom velké zvíře, a navíc má dost tajemnou pověst. Pohybuje se v oboru už od nepaměti a nejspíš celou tu boudu naplánoval."
"Takže si uvědomujete, že se váš aristokratický velvyslanec za ta léta neangažoval pouze v diplomatických jednáních."
"Nikdo to nevysloví nahlas, ale jen naivka by uvěřil té jeho povznesené póze."
"Jste vážně dobrý, Johnny."
"Jen se dívám kolem sebe. Svůj plat si snad opravdu zasloužím. A jaká je souvislost mezi jménem, které znám, a tím druhým?"
"To kdybych věděla. Máte rušení, proč je Havilland tady? Nezaslechl jste něco?"
"Nemám ponětí, proč tady je, ale vím, že v hotelu ho nenajdete."
"Předpokládám, že má bohaté přátele..."
"To určitě, ale u nich taky nebydlí."
"Jak to?"
"Konzulát si v tichosti pronajal dům na Victoria Peaku a z Havaje sem kvůli strážní službě přiletěl druhý kontingent námořní pěchoty. Dva námořníci večeřeli ve Wan-čchaji a jeden z nich zaplatil účet dočasným šekem jedné banky v Hongkongu. No, víte přece jak to chodí s vojáky a šeky. Zkrátka a dobře, vedoucí podniku tomu desátníkovi dal co proto. Ten kluk ale tvrdil, že on ani jeho kamarád neměli čas vybrat si hotovost a že ten šek je v naprostém pořádku. Vyzval vedoucího, aby si zavolal na konzulát a promluvil si s vojenským atašé."
"Chytrý desátník," poznamenala Staplesová.
"Hloupý konzulát," řekl Nelson. "Vojáci už odešli domů a naše aktivní ochranka posedlá tajnůstkařením nenapsala kontingent na Victoria Peaku na seznam. Vedoucí později vypověděl, že mu desátník ukázal pár legitimací a vypadal celkem sympaticky, takže to riskl."
"To zní logicky. Kdyby se ten desátník zachoval jinak, nejspíš by měl smůlu. Vážně chytrý námořník."
"Jenže on se zachoval jinak. Druhý den ráno na konzulátu. Udělal na recepci takový virvál, že jsem ho slyšel i já, a to mám kancelář až na konci chodby. Ptal se, jestli si my civilové myslíme, že jsou tam nahoře pro srandu králíkům. A proč je prý nemáme na seznamu, když už tam jsou týden. Vyváděl pořádně, to vám povídám. Pak ještě asi dvacet minut diskutoval s kašpary z ochranky, kteří z toho byli pěkně nesví."
"A celý konzulát najednou věděl, že je v kolonii sterilní dům."
"To jste řekla vy, Catherine. Ale řeknu vám přesně, co stálo v dopise všem zaměstnancům - přišel nám na stůl hodinu potom, co ten desátník odešel."
"Měli jste říkat něco, čemu jste sami nevěřili."
"Bez komentáře," pravil Nelson. "Ministerstvo zahraničí si prý pronajalo dům na Victoria Peaku s ohledem na pohodlí a bezpečnost při návštěvách státních představitelů a zástupců amerických podniků, kteří v oblasti obchodují."
"Kecy. Hlavně to druhé. Odkdypak americký daňový poplatník platí za General Motors nebo ITT?"
"Washington aktivně podporuje expanzi obchodu v souladu s politikou otevřených dveří vůči Lidové republice. Je to logické. Chceme, aby všechno bylo snadnější a dostupnější, a tady je věčně nával. Zkuste dva dny předem sehnat slušnou rezervaci."
"To zní, jako byste se to naučil nazpaměť."
"Bez komentáře. Sdělil jsem vám jen to, co jsem říct měl v případě, že byste to téma nadhodila - což jste udělala."
"No jistě. Mám na Peaku přátele, kteří si myslí, že pověst čtvrti upadne, když se tam budou dál ometat vojáci." Staplesová upila ze sklenky. "Havilland je tam nahoře?" zeptala se a položila pití na stůl.
"To je skoro jisté."
"Skoro?"
"Úřednice z informačního - má kancelář vedle mě - chtěla od velvyslance zjistit počet ujetých kilometrů kvůli náhradě cestovních výloh. Zeptala se generálního konzula, v jakém je hotelu, a ten jí sdělil, že v žádném. Tak u koho tedy bydlí? Prý u nikoho. ‚Musíme počkat, až nám sám zavolá, pokud to tedy

udělá,' řekl náš šéf. Brečela mi na rameni, ale nařízení bylo jasné. Nesměli po něm pátrat."
"Je nahoře na Peaku," uzavřela Staplesová tiše. "Vybudoval si tam sterilní dům a připravil operaci."
"Což má něco společného s tím Webbem a Marií Saint Něco Webbovou?"
"Saint Jacquesovou. Ano."
"Řeknete mi o tom?"
"Teď ne - pro vaše i moje dobro. Jestli mám pravdu a někdo by dostal podezření, že o tom něco víte, mohli by vás přeložit do Reykjavíku. A bez svetru."
"Vy ale přece nevíte, jakou to má souvislost. Sama jste říkala, že byste to ráda věděla."
"Myslela jsem to tak, že mi není jasné, jaké k tomu vedly důvody. Znám jen jednu stránku věci, a ne moc dokonale. Možná jsem úplně vedle." Catherine se opět trochu napila whisky. "Podívejte, Johnny," pokračovala. "Jen vy to můžete rozhodnout. Jestli řeknete ne, pochopím to. Potřebuju vědět, jestli Havillandova přítomnost má něco společného s mužem jménem David Webb a s jeho ženou, Marií Saint Jacquesovou. Před svatbou pracovala jako ekonomka v Ottawě."
"Ona je Kanaďanka?"
"Ano. Povím vám, proč to potřebuju vědět, ale jen obecně, abyste se nedostal do problémů. Pokud to spojení existuje, musím postupovat určitým způsobem, pokud ne, musím obrátit o sto osmdesát stupňů a dát se jinou cestou. Jestli dojde na to druhé, možná promluvím veřejně. Využiju noviny, rádio, televizi, prostě cokoli, a přilákám jejího manžela."
"Což znamená, že je bez informací?" nadhodil atašé. "Jen vy víte, kde je ta ženská."
"Já pořád říkám, že vám to myslí."
"Ale jestli se potvrdí to první, tedy že nějaké spojení s Havillandem existuje, čemuž vy věříte..."
"Bez komentáře. Kdybych vám odpověděla, řekla bych vám víc, než byste měl vědět."
"Chápu. Je to choulostivá věc. Nechtě mě přemýšlet." Nelson zvedl své martini, ale místo aby se napil, sklenku postavil. "A co kdybych dostal anonymní telefonát?"
"Jako například?"
"Nějaká rozrušená Kanaďanka sháněla informace o pohřešovaném manželovi."
"Proč by vám volala? Umí se pohybovat ve vládních kruzích. Proč nezatelefonovala samotnému generálnímu konzulovi?"
"Nebyl v práci. Já ano."
"Nechci vám brát iluze, Johnny, ale vy nejste v řadě hned po konzulovi."
"Máte pravdu. Navíc by si kdokoli mohl na ústředně zjistit, že mi nikdo takový nevolal."
Staplesová se zamračila a pak se mírně předklonila. "Znala bych jeden způsob, jestli jste ovšem ochoten ještě trošku lhát. Má reálné základy. Stalo se to a nikdo nemůže tvrdit opak."
"Co jako?"
"Když jste vyšel z konzulátu, zastavila vás na Garden Road jedna žena. Moc vám toho neřekla, ale stejně vás to vylekalo. Nechtěla jít dovnitř, protože měla strach. Je to ta rozrušená žena, která hledá svého amerického manžela. Dokonce byste ji dokázal popsat."
"Začněte jejím popisem," řekl Nelson.

Lin Wen-cu seděl naproti McAllisterově stolu a četl ze svého poznámkového bloku. Náměstek ministra zahraničí poslouchal. "Popisy se sice liší, rozdíly jsou však malé a snadno proveditelné. Stažené vlasy zakryté kloboukem, žádné šminky, ploché boty, aby nevypadala tak vysoká - je to ona."
"Tvrdila, že v seznamu nepoznává jméno svého takzvaného bratrance?"
"Druhého bratrance z matčiny strany. Je to přitažené za vlasy, ale dost konkrétní na to, aby se tomu dalo věřit. Podle recepční byla dost zbrklá a snad i nervózní. Měla kabelku, která byla tak očividnou imitací značky Gucci, že ji recepční považovala za vesničanku z Balíkova."
"Poznala něčí jméno," řekl McAllister.
"Jestli ano, proč nepožádala o setkání? Za daných okolností by přece nemarnila čas."
"Nejspíš usoudila, že bychom spustili poplach. Nechtěla riskovat, aby ji v tom domě někdo poznal."
"To by jí asi tolik nevadilo, Edwarde. Zažila toho dost, takže by dokázala být velice přesvědčivá."
"Ona nic neví, jen si to myslí, Line. Ničím si nemůže být jistá. Bude si dávat dobrý pozor, aby neudělala

chybný krok. Tady jde o jejího manžela, a můžeš mi věřit, že k němu má velice opatrovatelský vztah. Já je spolu viděl. Páni, vždyť ona ukradla pět milionů jen kvůli dojmu, celkem správnému, že ho podrazili jeho vlastní lidé. Podle ní si je zasloužil - oba si je zasloužili. A Washington se mohl jít klouzat."
"Vážně to udělala?"
"Havilland dal svolení, že smíš vědět všechno. Ano, vzala ty peníze a vypařila se. Kdo by na to poukazoval? Pro Washington to byl pořádný trapas a taky důvod ke strachu. Přesně tak to chtěla."
"Čím víc se dovídám, tím víc ji obdivuju."
"Obdivuj si ji podle libosti, ale hlavně ji najdi."
"Když už mluvíme o panu velvyslanci, kde vlastně je?"
"Na soukromém obědě s kanadským vysokým komisařem."
"Řekne mu všechno?"
"Ne, požádá ho o diskrétní spolupráci. Na stole bude mít telefon, aby si mohl zavolat do Londýna. Londýn dá komisaři pokyn, aby udělal cokoliv, oč ho Havilland požádá. Všechno je zařízené."
"On se vyzná, co?"
"Nikdo na něj nemá. Každou chvíli by měl být zpátky, vlastně už má zpoždění." Zazvonil telefon a McAllister zvedl sluchátko. "Ano?... Ne, není tady. Kdo?... Ano, ovšem, promluvím s ním." Náměstek ministra zakryl mluvítko: "To je náš generální konzul."
"Něco se stalo," vstal Lin nervózně z křesla.
"Ano, pane Lewisi, tady McAllister. Rád bych vám za všechno poděkoval, pane. Konzulát velice ochotně spolupracuje."
Náhle se otevřely dveře a do místnosti vešel Havilland.
"Volá americký generální konzul, pane velvyslanče," řekl Lin. "Myslím, že by s vámi rád mluvil."
"Na ty jeho zatracené večírky nemám čas!"
"Okamžik, pane Lewisi. Právě dorazil pan velvyslanec. Jistě s ním chcete mluvit." McAllister podal telefon Havillandovi.
"Ano, Jonathane, co se děje?" Velvyslanec mlčky stál a poslouchal. Jeho vysoké štíhlé tělo bylo strnulé, oči upřené na neviditelný bod v zahradě za velkým arkýřovým oknem. Nakonec řekl: "Děkuji, Jonathane, udělal jsi to dobře. Hlavně nikomu nic neříkej. Vezmu to do ruky." Havilland zavěsil a zadíval se střídavě na McAllistera a Wen-cua. "Možná je to průlom, ale přišel ze špatné strany. Ne z kanadského, ale z amerického konzulátu."
"To nesedí," namítl McAllister. "Není v tom Paříž a ulice s jejím oblíbeným stromem, javorem. Javorový list znamená kanadský konzulát, ne americký."
"A kvůli tomu se máme na všechno vykašlat?"
"To jistě ne. Co se stalo?"
"Nějakého atašé jménem Nelson zastavila na Garden Road Kanaďanka, která se snaží najít svého amerického manžela. Ten Nelson jí nabídl, že ji doprovodí na policii, ale ona trvala na svém. Policii odmítla, ani se s ním nechtěla vrátit do kanceláře."
"Zdůvodnila to nějak?" zeptal se Lin. "Nejdřív požádá o pomoc a pak ji odmítne?"
"Prý k tomu měla osobní důvody. Nelson tvrdil, že byla silně nervózní, dokonce snad na pokraji zhroucení. Představila se jako Marie Webbová a říkala, že její manžel možná přišel na konzulát a hledal ji tam. Žádala Nelsona, aby se poptal a ona že mu pak zavolá."
"Ale předtím říkala něco jiného," zaprotestoval McAllister. "Odvolávala se na to, co se jim stalo v Paříži, což znamenalo obrátit se na úředníka vlády své vlastní země. Kanady."
"Proč to pořád opakujete?" zeptal se Havilland. "Já vás přece nekritizuji, jen mě to prostě zajímá."
"Já nevím. Něco mi tady nehraje. Koneckonců, tady major zjistil, že opravdu šla na kanadský konzulát."
"Vážně?" Velvyslanec se podíval na muže ze Zvláštních úkolů.
"Recepční to potvrdila. Popis zhruba seděl, zvlášť na někoho, koho vycvičil Chameleon. Prý doma slíbila, že vyhledá vzdáleného bratrance, jehož jméno zapomněla. Recepční jí dala seznam a ona si ho pročetla."
"Našla někoho známého," vyhrkl náměstek ministra. "Navázala spojení."
"Takže je to jasné," pravil Havilland rezolutně. "Zjistila, že její manžel nešel na ulici s alejí javorů, a tak

zvolila druhý nejlepší postup. Americký konzulát."
"A představila se? Určitě přece ví, že po ní pátrá celý Hongkong?"
"Falešné jméno by jí bylo k ničemu," odvětil velvyslanec.
"Oba umí francouzsky. Mohla použít francouzské slovo - například toile. To znamená síť, tedy anglicky web."
"Já vím, co to znamená, ale myslím, že to trochu přeháníte."
"Její manžel by to pochopil. Tak nápadně by se jistě nechovala."
"Pane velvyslanče," ozval se Lin Wen-cu a pomalu odvrátil zrak od McAllistera. "Říkal jste americkému generálnímu konzulovi, ať nikomu nic neříká, a teď plně chápu váš zájem na utajení. Znamená to, že pan Lewis nebyl obeznámen se situací."
"Správně, majore."
"Tak proč vám volal? Lidé se tady v Hongkongu ztrácejí dost často. Pohřešovaný manžel nebo manželka není nic neobvyklého."
Havilland se na okamžik zachmuřil, jako by o sobě zapochyboval. "S Jonathanem Lewisem se známe už dlouho," pronesl tónem, v němž chyběla obvyklá povýšenost. "On je možná tak trochu bohém, ale rozhodně není hlupák. Jinak by tady nebyl. A vzhledem k okolnostem, za nichž ta žena atašé zastavila - zkrátka, Lewis mě zná a udělal si jisté závěry." Diplomat se otočil k McAllisterovi. Když pak promluvil, do jeho slov se postupně opět vkrádala tradiční povýšenost. "Zavolejte Lewisovi zpátky, Edwarde. Řekněte mu, ať dá tomu Nelsonovi pokyn, že se má připravit na váš telefonát. Dal bych přednost méně přímému postupu, ale tlačí nás čas. Chci, abyste ho vyslechl. Zeptejte se ho na všechno, co vás napadne. Budu poslouchat na telefonu ve vaší kanceláři."
"Takže se mnou souhlasíte," řekl náměstek ministra zahraničí. "Něco tady nehraje."
"Ano," odpověděl Havilland a podíval se na Lina. "Pan major to narozdíl ode mě pochopil. Vyjádřil bych to poněkud jinak, ale v zásadě mě znepokojuje totéž, co jeho. Otázka nezní, proč mi Lewis zavolal, ale proč za ním šel nějaký atašé. Nějaká rozčilená ženská tvrdí, že jí chybí manžel, ale nechce jít na policii ani na konzulát. Za normálních okolností by takovou osobu každý považoval za vyšinutou. Rozhodně by s ní nezatěžoval přepracovaného generálního konzula. Zavolejte Lewisovi."
"Jistě. Ale chtěl bych se ještě zeptat, jestli s tím kanadským komisařem všechno proběhlo hladce. Bude spolupracovat?"
"Pokud jde o vaši první otázku, odpověď zní ne, nešlo to hladce. Pokud jde o druhou, neměl na vybranou."
"Nerozumím."
Havilland vzdychl, unaveně a podrážděně. "Přes Ottawu nám poskytne seznam všech svých zaměstnanců, kteří kdy přišli do styku s Marií Saint Jacquesovou. K této spolupráci dostal pokyn, ale vůbec se mu do ní nechtělo. On sám před čtyřmi lety absolvoval její dvoudenní seminář a odhadl, že totéž platí možná o čtvrtině lidí z konzulátu. Ona si je prý už asi nepamatuje, ale oni ji ano. Komisař doslova řekl, že byla ‚vynikající'. Navíc je to Kanaďanka, které dokonale zpřeházela život banda amerických kreténů - a upozorňuju vás, že tohle slůvko vyřkl s velkým gustem. Šlo prý o nějakou slabomyslnou tajnou operaci - ano, slabomyslnou, tak to říkal. Znovu zopakoval, že tu debilní operaci vymysleli kreténi z Ameriky a že ji nikdo nikdy uspokojivě nevysvětlil." Velvyslanec se krátce odmlčel, pak se pousmál a nakonec se zakuckal. "Bylo to celkem příjemné osvěžení. Vůbec si nebral servírky. Takhle se mnou nikdo nemluvil od té doby, co umřela moje drahá žena. Už mi to chybělo."
"Ale řekl jste mu přece, že je to pro její vlastní dobro, nebo ne? Že ji musíme najít dřív, než se jí něco stane."
"Měl jsem neodbytný dojem, že náš kanadský přítel má vážné pochybnosti o mých duševních schopnostech. Zavolejte Lewisovi. Bůh ví, kdy ten seznam dostaneme. Náš javorový list ho nejspíš nechá poslat vlakem z Ottawy do Vancouveru a pak nákladní lodí do Hongkongu, kde se ztratí mezi ostatní poštou. Mezitím se mrkneme na jednoho atašé, který se chová velice podivně. Skáče přes plot, když to po něm nikdo nežádá."
"S Johnem Nelsonem už jsem se potkal, pane," řekl Lin. "Je to chytrý kluk a mluví slušně čínsky. Mezi diplomaty je docela oblíbený."

"Ale to není všechno, majore."

Nelson položil sluchátko. Na čele mu vyrazily krůpěje potu a on si je otřel hřbetem ruky. Byl rád, že všechno dobře zvládl a na nic nezapomněl. Největší radost měl z toho, že se mu podařilo obrátit břitkost McAllisterových otázek proti samotnému tazateli, samozřejmě diplomaticky.
Proč jste považoval za nutné jít za generálním konzulem?
Na to myslím odpovídá už skutečnost, že mi voláte, pane McAllistere. Měl jsem dojem, že se stalo něco nenormálního. Myslel jsem, že by to měl konzul vědět.
Ale ta žena odmítla jít na policii. Dokonce odmítla jít i na konzulát.
Jak jsem řekl, nebylo to normální, pane. Byla nervózní a rozrušená, ale ne ťululum.
Co?
Byla naprosto při smyslech, dokonce by se dalo říct, že se ovládala, i přes silné rozrušení.
Rozumím.
Nevím, nevím, pane. Nemám tušení, co vám generální konzul řekl, ale já jsem mu doporučil, že vzhledem k domu na Victoria Peaku, k námořní ochrance i k příjezdu velvyslance Havillanda, by měl zavolat někomu nahoře.
Tak vy jste mu to doporučil?
Ano.
Proč?
Je zbytečné, abych o těchto záležitostech spekuloval, pane McAllistere. Není to moje věc.
Ano, jistě, máte pravdu. Tedy - ano, to je v pořádku. Ale musíme najít tu ženskou, pane Nelsone. Mám vám vyřídit, že vaše pomoc rozhodně nezůstane bez odezvy.
Pomůžu vám velmi rád, pane. Jestli mi zavolá, pokusím se s ní domluvit schůzku na nějakém místě a zavolám vám. Věděl jsem, že dělám dobře, když jsem to nahlásil.
Budeme čekat na váš telefonát.
Catherine měla pravdu, pomyslel si John Nelson. Spojení opravdu existuje, a to tak silné, že se neodvážil Staplesové zavolat ze svého konzulárního telefonu. Chtěl jí položit pár velice nepříjemných otázek. Sice jí důvěřoval, ale bez ohledu na fotografie a jejich následky nebyl na prodej. Vstal od stolu a zamířil ke dveřím. Vymluví se na návštěvu u zubaře, na kterou si náhle vzpomněl. Cestou po chodbě směrem k recepci se v myšlenkách vrátil ke Catherine Staplesové. Patřila mezi nejsilnější lidí, které kdy potkal, z jejích očí však včera v noci nečišela obvyklá síla, ale jakýsi zoufalý strach. Takhle Catherine ještě nikdy neviděl.

"Obrátil vaše otázky ve svůj prospěch," prohodil Havilland, když vešel do dveří s mohutným Linem Wen-cuem v patách. "Souhlasíte, majore?"
"Ano, a to znamená, že ty otázky očekával. Byl na ně připravený."
"Což znamená, že mu někdo poradil!"
"Neměli jsme mu volat," hlesl McAllister. Seděl za stolem a nervózními prsty si opět přejížděl po pravém spánku. "Skoro všechno, co řekl, mě mělo vyprovokovat k nějaké reakci."
"Museli jsme mu zavolat," trval na svém Havilland, "třeba jen proto, abychom to zjistili."
"On zůstal nad věcí. Já ne."
"Nemohl ses chovat jinak, Edwarde," řekl Lin. "Kdybys reagoval jinak, zpochybnil bys jeho motivy. Vyplašil bys ho."
"A my teď nechceme, aby cítil ohrožení," souhlasil Havilland. "Sbírá pro někoho informace a my musíme zjistit, pro koho."
"Přece jen jste měl pravdu," podíval se velvyslanec na náměstka ministra zahraničí. "Ulice s jejími oblíbenými javory. Paříž. Musí to být jako tenkrát. Je to celkem jasné. Nelson pracuje pro někoho z kanadského konzulátu - a ten někdo je ve styku s Webbovou ženou."
McAllister zvedl oči. "Takže Nelson je buď hlupák, nebo ještě větší hlupák. Vždyť věděl, nebo aspoň předpokládal, že zachází s velice citlivými informacemi, které se týkají prezidentského poradce. Sám to přece připustil. Kromě propuštění mu hrozí i vězení za protistátní činnost."

"Můžu vás ujistit, že to žádný hlupák není," opáčil Lin.
"Pak ho tedy někdo nutí jednat proti vlastní vůli, nejspíš vydíráním. Anebo mu někdo platí, aby zjistil, jestli existuje nějaké spojení mezi Marií Saint Jacquesovou a tím domem na Victoria Peaku. Nic jiného nepřipadá v úvahu." Havilland se zamračil a posadil se do křesla naproti stolu.
"Dejte mi jeden den," dodal major z MI6. "Možná to zjistím. Jestli ano, chytíme toho neznámého na konzulátu."
"Ne," odmítl diplomat, který měl velké zkušenosti s tajnými operacemi. "Máte čas jen do osmi večer. I to je moc, ale jestli se tím můžeme vyhnout konfrontaci a možným negativním dopadům, musíme to zkusit. Musíme udržet situaci pod kontrolou. Zkuste to, Line. Proboha, zkuste to."
"A co bude po osmé, pane velvyslanče? Co pak?"
"Pak udeříme na našeho chytrého úskočného atašé a zlomíme ho. Mnohem radši bych ho využil, aniž by o tom věděl a bez rizika poplachu, ale ta ženská je nejdůležitější. Máte čas do osmi, majore Line."
"Udělám všechno, co bude v mých silách."
"A jestli se mýlíme," pokračoval Havilland, jako by Lin Wen-cu nic neřekl, "jestli je ten Nelson jen nastrčená figura a nic neví, chci porušit všechny předpisy. Je mi fuk, jak to uděláte, kolik peněz padne na úplatky a jaké svinstvo přitom použijete. Chci nasadit kamery a odposlechy na všechny lidi z toho konzulátu. Někdo z nich ví, kde ta ženská je. Někdo ji skrývá."

"Catherine, tady John," řekl Nelson do telefonního automatu na Albert Road.
"To je fajn, že voláte," vyhrkla Staplesová. "Dneska odpoledne mám napilno, ale jednou si určitě musíme zajít na drink. Hrozně ráda vás zase uvidím, musíte mi vyprávět o Canbeře. Ale teď mi něco povězte. Měla jsem pravdu?"
"Musím se s vámi sejít, Catherine."
"Ani náznak?"
"Musím se s vámi sejít. Máte volno?"
"Za tři čtvrtě hodiny mám jednu schůzku."
"Tak později, kolem páté. Ve Wan-čchaji je lokál, který se jmenuje Opičí strom. Je to na Gloucester..."
"Já vím. Budu tam."
John Nelson zavěsil. Nezbývalo mu nic jiného, než se vrátit do kanceláře. Po rozhovoru s náměstkem ministra zahraničí Edwardem McAllisterem si rozhodně nemohl dovolit tříhodinovou absenci. O McAllisterovi už slyšel. Věděl, že náměstek strávil v Hongkongu sedm let a odjel jen pár měsíců předtím, než on sám nastoupil. Proč se vrátil? Proč je na Victoria Peaku sterilní dům a proč v něm najednou bydlí velvyslanec Havilland? Ale především, proč je Catherine Staplesová tak vyděšená? Vděčil Catherine za svoji kariéru, ale musel se od ní dozvědět odpovědi na pár otázek. Musel učinit rozhodnutí.

Lin Wen-cu už téměř vyčerpal všechny své zdroje. Pouze nad jedním se pozastavil. Inspektor Ian Ballantyne jako obvykle mlžil a na otázky odpovídal jinými otázkami. Bylo to k vzteku, protože člověk nikdy nevěděl, jestli muž ze Scotland Yardu o dané věci něco ví, nebo ne. V tomto případě o americkém atašé Johnu Nelsonovi.
"Párkrát jsem ho viděl," řekl Ballantyne. "Chytrá hlavička. Víte, že mluví tou vaší hatmatilkou?"
"Mojí ‚hatmatilkou'?"
"To umí jen málokdo z nás a lepší to nebylo ani za opiových válek. Zajímavé historické období, co říkáte, majore?"
"Jaké opiové války? Já mluvil o tom atašé. O Johnu Nelsonovi."
"A má to nějakou souvislost?"
"S čím, inspektore?"
"S opiovými válkami."
"Jestli ano, je to sto padesát let stará historie a jemu je podle kádrových materiálů dvaatřicet."
"Vážně? Je tak mladý?"
Z Ballantyneových odmlk Lin nic nepoznal. Jestli ten starý mazák něco věděl, tak to nechtěl říct. Všichni ostatní - od policie v Hongkongu i Kowloonu až po ‚specialisty', kteří sbírali informace pro americký

konzulát za úplatu - o Nelsonovi tvrdili, že je čistý jak padlý sníh. Jestli Nelson měl nějakou slabou stránku, byla to jeho sexuální náruživost a časté střídání partnerek. Jelikož byl heterosexuál, a navíc svobodný, nikdo to neodsuzoval, spíš naopak. Jeden ‚specialista' Linovi prozradil, že prý Nelson dostal doporučení, aby se nechal důkladně lékařsky vyšetřit. Atašé byl sukničkář, ale to není trestné.
Zazvonil telefon. Lin po něm chňapl. "Prosím?"
"Náš člověk odjel taxíkem do Wan-čchaje. Sedí v kavárně Opičí strom. Jsem s ním. Vidím na něj."
"Je to hezky z ruky a bývá tam narváno," řekl major. "Přisedl si k němu někdo?"
"Ne, ale požádal o stůl pro dva."
"Za chvíli tam jsem. Jestli budete muset odejít, spojím se s vámi vysílačkou. Máte vůz číslo sedm, je to tak?"
"Ano, vůz sedm, pane... Počkat! K jeho stolku jde nějaká žena. On vstává."
"Poznáváte ji?"
"Je tady moc tma. Ne."
"Zaplaťte. Zdržte obsluhu. Ale nenápadně, jen na pár minut. Pojedu naší sanitou se sirénou. Vypnu ji až ulici od vás."

"Catherine, já jsem váš velký dlužník a chci vám pomoct, ale musíte mi toho říct víc."
"Takže to spojení existuje, že? Myslím mezi Havillandem a Marií Saint Jacquesovou."
"To nepotvrdím - nemůžu -, protože jsem s Havillandem nemluvil. Ale mluvil jsem s někým jiným. Ten člověk je kapacita a kdysi tady sloužil. Působil stejně zoufale jako vy včera v noci."
"Vážně jsem vám tak připadala?" prohodila Staplesová a uhladila si prokvetlé vlasy. "To mě nenapadlo."
"Ale no tak. Přímo jste to sice neřekla, ale vycítil jsem to mezi řádky. Mluvila jste jako já, když jste mi dávala ty fotografie. Věřte mi, já to poznám."
"Johnny, vy věřte mně. Možná se šťouráme v něčem, od čeho bychom se měli držet daleko. Ani jeden z nás se v tom nevyzná, takže nemůžeme učinit odpovídající rozhodnutí."
"Jenže já ho musím udělat, Catherine." Nelson pohlédl na číšníka. "Kde je to zatracené pití?"
"Já nemám žízeň."
"Já jo. Vděčím vám za všechno a mám vás rád. Vím, že byste ty fotky nepoužila proti mně a o to je to všechno těžší..."
"Všechny jsem vám dala a společně jsme spálili negativy."
"Tím víc vám dlužím, copak to nechápete? Ježíšikriste, kolik bylo tomu děcku? Dvanáct?"
"To jste ale nevěděl. Měl jste v sobě drogy."
"Jo, to je moje polehčující okolnost. Nebude ze mě ministr zahraničí, ale ministr dětského porna. Ta extáze mi panečku stála za to!"
"Je po všem a vy to moc dramatizujete. Já chci jen vědět, jestli existuje spojení mezi Havillandem a Marií Saint Jacquesovou, a vy mi to můžete říct. Co vám v tom brání? Aspoň budu vědět, co mám dělat."
"Když to udělám, budu to muset říct Havillandovi."
"Tak mi dejte hodinu."
"Proč?"
"Protože mám ve svém trezoru na konzulátu ještě pár fotek," zalhala Catherine Staplesová.
Do Nelsona jako když střelí. "Panebože, to snad ne!"
"Snažte se to pochopit. Všichni občas musíme hrát tvrdě, protože je to v zájmu našich zaměstnavatelů - našich zemí, jestli je libo. Marie Saint Jacquesová byla a je moje přítelkyně. Stala se obětí jedné tajné operace. Mizerové, kteří za tou operací stáli, Marii i jejího manžela využili a pak se je pokusili zabít! Jejich život pro ně nemá vůbec žádnou cenu. Něco ti povím, Johnny. Ze srdce nenávidím vaši Ústřední zpravodajskou službu i orgán vašeho ministerstva zahraničí, který se jmenuje tak vznešeně ‚Konzulární operace'. Ne proto, že jsou to hajzlové, ale proto, že jsou to ještě navíc hlupáci. A jestli dostanu podezření, že se chystá další operace, která má ty dva chudáky zneužít, hodlám zjistit proč a zařídím se podle toho. S jejich životem už nikdo hazardovat nebude. Na rozdíl od nich mám zkušenosti a jsem tak naštvaná, že někoho poženu k odpovědnosti."
"Ježíšikriste..."

Číšník jim přinesl pití. Když Staplesová zvedla oči, aby mu pohledem poděkovala, všimla si muže u telefonní budky v nabité chodbě, který je pozoroval. Odvrátila zrak.
"Tak co, Johnny?" pokračovala. "Povíte mi to, nebo ne?"
"Ano," zašeptal Nelson a natáhl se pro sklenku.
"Ten dům na Victoria Peaku?"
"Ano."
"Kdo byl ten člověk, který tady kdysi sloužil? Ten, jak jste s ním mluvil."
"McAllister. Náměstek ministra zahraničí."
"No nazdar."
V chodbě nastal nápadný pohyb. Catherine si zakryla oči a pootočila hlavu, takže získala lepší periferní vidění. Do lokálu vstoupil statný muž a kráčel směrem k telefonu u zdi. V Hongkongu byl jen jeden takový člověk. Lin Wen-cu ze Zvláštních úkolů MI6! Američani zaměstnávali ty nejlepší, což však mohlo mít pro Marii a jejího manžela ty nejhorší důsledky.
"Neudělal jste nic špatného, Johnny," řekla Staplesová a vstala. "Ještě si promluvíme, ale teď si musím odskočit."
"Catherine?"
"Co?"
"Je to vážně tak horké?"
"Strašně, brouku."
Staplesová prošla kolem přikrčeného Wen-cua, zamířila na dámskou toaletu, několik vteřin počkala a pak vyšla ven s dalšími dvěma ženami. Odlepila se od nich a pokračovala chodbou do kuchyně Opičího stromu. Aniž by řekla překvapeným číšníkům a kuchařům slůvko na vysvětlenou, našla východ a rozběhla se uličkou ke Gloucester Road. Dala se doprava, přidala do kroku a hledala telefonní budku. Když ji nalezla, vhodila minci a vytočila číslo.
"Haló?"
"Marie, musíš z bytu zmizet! Mám auto v garáži v sousední ulici, napravo od východu. Jmenuje se to tam Ming. Uvidíš červenou ceduli. Hod sebou! Vyzvednu tě tam. Honem!"
Catherine Staplesová mávla na taxi.

"Ta ženská se jmenuje Staplesová, Catherine Staplesová!" řekl Lin Wen-cu rázně do nástěnného telefonu na chodbě Opičino stromu. Musel zvýšit hlas, aby ho bylo v hluku slyšet. "Dejte do počítače disketu z konzulátu a najděte ji. Rychle! Chci její adresu a dejte sakra-sakra pozor, aby byla aktuální!" Jak major čekal a poslouchal, svaly na čelistech mu zuřivě cukaly. Když dostal odpověď, vydal další rozkaz. "Jestli máme v oblasti nějaký vůz, spojte se s ním vysílačkou a řekněte, ať tam jede. Jestli tam žádný není, tak ho tam okamžitě pošlete." Lin se odmlčel a znovu poslouchal. "Ta Američanka," řekl tiše do telefonu. "Ať po ní pátrají. Jestli ji uvidí, ať ji obklíčí a seberou. Jsme na cestě."

"Vozidlo pět, ohlaste se!" opakoval dispečer do mikrofonu. Ruku držel na spínači v pravém dolním rohu ovládacího panelu. Seděl ve vybílené místnosti bez oken, v níž neúnavně ševelila klimatizace a vrněl filtrační systém. Tři zdi zabíralo moderní vysílací a počítačové vybavení nad bělostnými pulty z toho nejhladšího umakartu. Místnost působila naprosto sterilně. Klidně to mohla být elektronická laboratoř nějakého dobře vybaveného lékařského střediska, ale nebyla. Bylo to úplně jiné středisko. Komunikační středisko Zvláštních úkolů MI6 v Hongkongu.
"Vozidlo pět, příjem!" vykřikl zadýchaný hlas z reproduktoru. "Zachytil jsem váš signál, ale byl jsem v sousední ulici a sledoval jsem toho Thajce. Měli jsme pravdu. Drogy."
"Přepněte se na utajovač!" nařídil dispečer a otočil spínačem. Ozvalo se pískání, které přestalo stejně rychle, jako začalo. "Jste nejblíž. Jeďte na Artbuthnot Road, nejrychlejší cesta je přes botanickou zahradu." Sdělil mu adresu bytu Catherine Staplesové a skončil posledním příkazem: "Ta Američanka. Sledujte ji. Chyťte ji."
"Aj-ja," zašeptal zadýchaný agent Zvláštních úkolů.

Marie se snažila zachovat klid, musela se ovšem hodně přemáhat. Byla v komické a zároveň smrtelně vážné situaci. Právě vylezla po delší době z vany a měla na sobě neforemný župan. Horší však bylo, že své šaty vyprala v kuchyňském dřezu. Visely přehozené přes umělohmotná křesílka na malém balkonu a byly stále mokré. Připadalo jí zcela přirozené a logické, že by ze sebe i z nových šatů měla smýt pot a špínu Hongkongu. Z levných sandálů se jí navíc udělaly na chodidlech puchýře. Jeden obzvlášť ošklivý propíchla jehlou, a tak se jí špatně chodilo. Nyní však chůze nestačila, musela běžet.
Co se stalo? Catherine Staplesová nebyla typem člověka, který by druhým poroučel. V tom si byly podobné. Ona sama to také nedělala, a zvlášť, když byla s Davidem. Lidé jako Catherine se vyhýbají autoritativnímu přístupu, protože vědí, že tím oběť jen znejistí. A její přítelkyně Marie Saint Jacquesová nyní byla v roli oběti, byť ne tolik jako chudák David. Pohyb! Jak často to Jason říkával v Curychu a Paříži? Tak často, že v ní při tom slovu vždycky hrklo.
Oblékla se. Mokré šaty se jí okamžitě přilepily na tělo. Prohrabala šatník a našla v něm trepky. Byly nepohodlné, ale pořád měkčí než sandály. Mohla utíkat. Musela utíkat.
Vlasy! Propána, vlasy! Rozběhla se do koupelny, kde měla Catherine porcelánovou nádobu s vlásenkami a sponkami. V několika vteřinách si zajistila vlasy na temeni, rychle se vrátila do maličkého obýváku, našla svůj směšný klobouk a narazila si ho na hlavu.
Čekání na výtah jí připadalo nekonečné! Podle svítících čísel nade dveřmi se oba výtahy pohybovaly mezi podlažími l, 3 a 7, ale ani jednomu se nechtělo do 9. patra. Nájemníci, kteří vyrazili z bytu dřív, ty automatické obludy naprogramovali a tím ji zdrželi.
Vyhýbej se výtahům, jak jen to jde. Jsou to pasti. Jason Bourne.
Marie se rozhlédla na obě strany chodby. Spatřila dveře požárního schodiště a rozběhla se k nim. Vrazila do malého vestibulu, hned se však ovládla, aby setřásla zvědavé pohledy pěti či šesti nájemníků, kteří právě vcházeli, či odcházeli. Nepočítala je. Před očima měla mlhu. Musela pryč!
Mám auto v garáži v sousední ulici napravo od východu. Jmenuje se to tam Ming. Vážně to bylo napravo? Neříkala nalevo? Když vyšla na chodník, zaváhala. Vpravo, nebo vlevo? Snažila se přemýšlet. Jak to Catherine říkala? Napravo! Musí jít doprava. Napadlo ji to jako první. Musela tomu věřit. První myšlenka je vždycky nejlepší a nejpřesnější. Dojmy se totiž ukládají v hlavě jako informace v databance. Tvoje hlava je právě taková databanka. Jason Bourne.
Rozběhla se, levá trepka jí však sklouzla z chodidla. Zastavila se a sehnula, aby si ji znovu nazula. Vtom se z brány botanické zahrady vyřítilo auto, smýklo sebou doleva a jako rozlícená naváděná střela zamířilo přímo k ní. Automobil s kvílením opsal půlkruh a zabrzdil. Vyskočil z něj muž. Rozběhl se k ní.
18

Nedalo se nic dělat. Byla v pasti. Jak se k ní čínský agent blížil, čím dál víc ječela. Její hysterie se ještě vystupňovala, když ji muž zdvořile avšak pevně chytil za paži. Poznala ho - byl to jeden z nich, jeden z těch úředníků! Řvala z plných plic. Lidé na ulici se zastavovali a otáčeli. Ženy se zajíkaly úlekem, někteří muži váhavě vykročili k podivné dvojici, jiní se divoce rozhlíželi po policii a další ji přímo volali.
"Prosím vás, paní!" křikl Asiat. Snažil se mluvit co nejklidněji. "Nic se vám nestane. Dovolte, abych vás doprovodil do svého vozu. Je to pro vaši ochranu."
"Pomóóóc!" vypískla Marie. Překvapení podvečerní chodci se začali kolem nich srocovat. "Je to zloděj! Ukradl mi kabelku, peníze! Chce mi vzít i šperky!"
"Hej, mládenče!" houkl jeden postarší Angličan, zvedl svou vycházkovou hůl a belhal se k nim. "Poslal jsem jednoho kluka pro policii, ale než dorazí, tak tě spráskám jako psa!"
"Prosím vás, pane," naléhal tiše agent Zvláštních úkolů. "Tohle je záležitost úřadů a já pro ně pracuji. Dovolte, abych vám ukázal svůj průkaz."
"Klídek, pane!" zahřměl hlas s australským přízvukem. Z chumlu lidí vyskočil muž, jemně odstrčil starého Brita a sklopil mu hůl. "Všechna čest, stařiku, ale šetřete síly! Na tyhle syčáky je potřeba mladší model." Mohutný Australan se postavil před čínského agenta. "Dej pracky dolů a pusť tu dámu, ty grázle! A radím ti, abys sebou hodil."

"Prosím vás, pane, tohle je hluboké nedorozumění. Ta dáma je v nebezpečí a úřady ji chtějí vyslechnout."
"A kde máš uniformu?"
"Dovolte mi, abych vám ukázal své doklady."
"Tohle říkal už před hodinou, když mě napadl na Garden Road!" zařvala hystericky Marie. "Lidi se mi snažili pomoct, ale on je všechny obelhal! Pak mi ukradl kabelku! Sledoval mě!" Marie věděla, že její výkřiky nedávají žádný smysl. Mohla jen doufat, že vypukne zmatek a ona ho využije, jak ji to učil Jason.
"Nebudu se vopakovat, kámo!" houkl Australan a udělal krok dopředu. "Dej ty svý hnusný pracky pryč!"
"Prosím vás, pane. To nejde. Další úředníci už jsou na cestě."
"Jo? Vážně? Vy grázlové se držíte v tlupách, že jo? No, až sem přijedou, tak na tebe nebude hezkej pohled!" Australan popadl Asiata za rameno a strhl ho na stranu. Když se však muž ze Zvláštních úkolů otáčel, vymrštil pravou nohu a špičkou kožené boty kopl Australana do břicha. Ten padl na kolena.
"Znovu vás žádám, abyste se do toho nepletl, pane!"
"Ty šikmooká svině!" Rozzuřený Australan vyskočil, vrhl se na Asiata a tloukl ho pěstmi hlava nehlava. Ulicí se rozlehl spokojený ryk davu - a Mariina ruka byla volná! Vzápětí se do vřavy přimíchaly další zvuky. Sirény tří rychlých automobilů, mezi nimiž nechyběla sanitka. Všechny tři postupně prudce zabočily do ulice a za zvuku kvílejících pneumatik prudce zastavily.
Marie se prodrala davem a vstoupila na dlažbu ulice. Rozběhla se směrem k červené ceduli, která zářila půl bloku opodál. Pantofle se jí nadobro vyzuly. Z naběhlých roztržených puchýřů jí bolest vystřelovala do celých nohou. Ona si však nemohla dovolit myslet na bolest. Musela utíkat, seč jí síly stačí a dostat se pryč! Vtom se ruchem ulice rozlehl dunivý hlas. Marie věděla, že to řve nějaký hrozně velký muž. Jistě ten statný Číňan, kterému říkali majore.
"Paní Webbová! Paní Webbová, prosím vás na kolenou! Stůjte! Nechceme vám ublížit! Všechno vám řekneme! Proboha, stůjte!"
Tak oni mi všechno řeknou! pomyslela si Marie. Jen další lži! Náhle si všimla, že se k ní sbíhají nějací lidé, většinou muži. Co to dělají? Proč...? Když proběhli kolem, pochopila. Na ulici vypukla panika - možná nehoda, krev, smrt... Pojďme se tam podívat. Aspoň z dálky.
Příležitosti se naskytnou. Musíš je rozpoznat a využít.
Marie se náhle otočila, přikrčila a proklestila si cestu stále houstnoucím davem k obrubníku. Držela se co nejníž a utíkala zpátky k místu, odkud vyběhla. Stále přitom otáčela hlavu, dívala se a doufala. Spatřila ho skrz běžící těla! Mohutný major proběhl kolem opačným směrem. Byl s ním ještě jeden člověk, také dobře oblečený, také úředník.
Lidé v houfu byli opatrní, jak už zvrhlíci bývají. Postupovali pomalu kupředu, ale ne zas tak daleko, aby se do něčeho namočili. Naskytl se jim výjev, který nebyl lichotivý pro čínské čumily ani pro obdivovatele asijských bojových umění. Pružný a urostlý Australan za neskutečně sprostého klení zmlátil tři různé útočníky. Náhle k překvapení všech zvedl jednoho ze svých ležících protivníků a zařval tak hlasitě, jako předtím mohutný major.
"Proboha živýho! Kdy už toho necháte, vy šílenci? Uznávám, že nejste grázlové! Ona nás všechny podfoukla!"
Marie přeběhla širokou ulici ke vchodu do botanické zahrady. Stoupla si pod strom vedle brány, odkud měla přímý výhled na Parkovací palác Ming. Major proběhl kolem garáže, zastavil se u několika uliček, které přetínaly Arbuthnot Road, a do několika z nich poslal svého podřízeného. Neustále se rozhlížel po dalších posilách, měl však smůlu. Marie to uviděla na vlastní oči, když dav trochu prořídl. Všichni tři muži ztěžka oddychovali a opírali se o sanitku, ke které je dovedl Australan.
K parkovišti Ming zajel taxík. Nejdřív nikdo nevystoupil, po chvíli se objevil řidič. Vešel do otevřené garáže a oslovil někoho ve skleněné budce. Kývl na znamení díků, vrátil se do auta a řekl něco svému pasažérovi. Ten opatrně otevřel dveře a vystoupil na chodník. Byla to Catherine! Také zamířila k širokému vjezdu, daleko rychleji než řidič, a promluvila do skleněné budky. Pak zavrtěla hlavou, jako by slyšela něco, co nechtěla.
Náhle se zjevil Wen-cu. Vracel se stejnou cestou. Zřejmě ho rozlítilo, že za ním nešli muži, na něž čekal.

Chystal se projít kolem otevřené garáže. Uvidí Catherine!
"Carlos!" vykřikla Marie v předtuše toho nejhoršího. Věděla, že tím všechno zjistí. "Delta!"
Major se otočil jako na obrtlíku a překvapeně vytřeštil oči. Marie vběhla do botanické zahrady. Takhle je to tedy! Kain je místo Delty a Kain zabije Carlose... nebo jak zněly šifry, které se šířily po Paříži! Znovu Davida zneužívali! Už to nebylo jen pravděpodobné, bylo to jisté! Oni, tedy vláda Spojených států, nutili hrát jejího manžela roli, která ho už jednou málem stála život. Málem ho zabili jeho vlastní lidé! Co je to za parchanty?... Nebo naopak, o co se tady hraje, když jinak normálně uvažující lidé sahají k tak strašlivým prostředkům?
Tím spíš potřebovala najít Davida. Dřív, než na sebe vezme riziko, které by měli podstoupit jiní! Obětoval toho už tolik, ale oni chtějí ještě víc a chtějí ho k tomu přimět tím nejkrutějším způsobem. Jenže aby ho našla, potřebovala se nejdřív dostat ke Catherine, která byla necelých sto metrů od ní. Potřebovala odlákat nepřítele a přejít ulici, aniž by ji nepřítel viděl. Jasone, co mám dělat?
Schovala se za křovisky, a když major proběhl branou do botanické zahrady, ještě víc se přikrčila. Mohutný Asiat se zastavil a rozhlížel se šikmýma pronikavýma očima, pak se otočil a křikl na podřízeného, jenž zřejmě vyšel z jedné z uliček na Arbuthnot Road. Druhý muž měl problémy přejít ulici. Provoz byl silnější a pomalejší, protože sanitka a další dva stojící vozy blokovaly normální průjezd kolem vchodu do zahrady. Major se náhle rozčílil. Právě totiž spatřil a pochopil důvody hustějšího provozu.
"Ať se ti pitomci v autech pohnou!" zahřměl. "A pošlete je sem... Ne! Pošlete jednoho k bráně na Albany Road. Vy ostatní pojďte sem! Rychle!"
Zástupy podvečerních chodců houstly. Muži si uvolňovali kravaty, které je škrtily celý den v kancelářích, ženy si nesly v taškách boty na vysokých podpatcích a na nohou měly obyčejné sandály. K ženám s kočárky se přidávali manželé. Milenci se objímali a kráčeli ruku v ruce mezi pestrobarevnými záhony, zahradami se nesl smích pobíhajících dětí. Major pořád stál na stejném místě u vchodu. Marie polkla. Zmocňovala se jí čím dál větší panika. Sanita se dala do pohybu a s ní i obě auta. Doprava se vrátila do běžných kolejí.
Vtom se ozvala rána! Jakýsi netrpělivý řidič poblíž sanitky vrazil do auta před sebou. Major si nemohl pomoci. Nehoda se stala tak blízko jeho oficiálního vozu, že se musel přesunout dopředu, zřejmě aby zjistil, zda se do ní nezapletli jeho lidé. Příležitosti se naskytnou... využij je. Teď!
Marie oběhla křoviska a zamířila trávou ke čtveřici lidí na štěrkové pěšině vedoucí ze zahrady. Podívala se vpravo. Měla strach, co uvidí, nemohla však jinak. Její nejčernější obavy se naplnily. Obrovitý major vycítil, či snad uviděl, že za ním běží nějaká žena. Na chvíli se váhavě zastavil a pak rychle vykročil směrem k bráně.
Ozval se klakson - čtyři krátká rychlá zatroubení. Byla to Catherine. Mávala na ni otevřeným oknem malého japonského auta. Marie vběhla na ulici.
"Nastup si!" houkla Staplesová.
"Viděl mě!"
"Honem!"
Marie naskočila na sedadlo spolujezdce. Catherine šlápla na plyn, vjela částečně na chodník a pak strhla malý vůz zpět do skulinky v proudu aut, který se neustále zrychloval. Zabočila do postranní ulice a řítila se ke křižovatce, kde stála značka s červenou šipkou ukazující doprava. Centrum. Obchodní čtvrť. Staplesová zahnula doprava.
"Catherine!" křikla Marie. "On mě viděl!"
"Horší je, že viděl auto," řekla Staplesová.

"Zelené dvoudvéřové mitsubishi!" křikl Wen-cu do vysílačky. "Poznávací značka je AOR - pět tři pět nula. Ta nula by taky mohla být šestka, ale asi ne. Stejně je to jedno, první tři písmena budou stačit. Rozešlete to všude! Ať policie vyhlásí pohotovost a zajistí řidičku i spolujezdkyni, ale žádné vybavování s nimi. Je to záležitost Vládního domu, a ten nebude nic vysvětlovat. Zařiďte to! Hned!"

Staplesová zajela do budovy parkoviště na Ice House Street. Kousek opodál byl vidět čerstvě rozsvícený červený štít hotelu Mandarín. "Půjčíme si auto," řekla Catherine, když si vzala lístek od muže v

budce. "Znám v hotelu pár lidí."
"Zaparkujete si sama, nebo máme zaparkovat my?" Usměvavý zřízenec zjevně čekal na to druhé.
"Vy," odpověděla Staplesová a vytáhla z kabelky několik hongkongských dolarů. "Jdeme," řekla a otočila se k Marii. "A drž se vpravo ode mě, ve stínu domů. Co dělají nohy?"
"Ani se neptej."
"Tak nic neříkej. Stejně teď není čas s nimi něco dělat. Vydrž, holka."
"Catherine, nemluv laskavé jako C. Aubrey Smith."
"Kdo to je?"
"Ale nikdo. Mám ráda staré filmy. Jde se."
Obě ženy vykročily ulicí směrem k bočnímu vchodu do hotelu Mandarín, Marie se spíš belhala. Vystoupily po schodech a vešly dovnitř. "Napravo je dámský záchod, za řadou krámků," řekla Catherine.
"Vidím ceduli."
"Počkej tam. Přijdu, až všechno zařídím."
"Je tady někde drogerie?"
"Nechci, aby ses tady promenádovala. Všude budou mít naše popisy."
"To je mi jasné, ale ty by ses tady snad porozhlédnout mohla. Aspoň trochu."
"Máš snad svoje dny?"
"Ne, ale ty nohy! Potřebuju vazelínu, pleťovou vodu, sandály -ne, sandály ne, spíš gumové pantofle. A taky kysličník."
"Udělám, co můžu, ale tlačí nás čas."
"Takhle už žiju rok. Je to hrůza. Skončí to vůbec někdy, Catherine?"
"Pokusím se to sehnat. Jsi přece moje kamarádka a taky krajanka. Povím ti, že jsem pořádně naštvaná. Mimochodem, kolik ženských jsi vůbec potkala v posvátných síních CIA a Konzulárních operací ministerstva zahraničí?"
Marie zamrkala a zapátrala v paměti. "Vlastně žádnou."
"Tak vidíš!"
"V Paříži jedna taková byla..."
"A pořád je. Běž na ten záchod."

"Auto je v Hongkongu jen pro vztek," prohlásil Wen-cu a podíval se na nástěnné hodiny ve své kanceláři v ústředí Zvláštních úkolů MI6. Bylo 18.34. "Proto musíme vycházet z toho, že Webbovu ženu někam zaveze, ukryje ji a nebude přitom riskovat záznamy taxislužby. Naše uzávěrka v osm hodin už neplatí, začíná stíhání. Musíme na ni nasadit odposlech. Nezapomněli jsme na něco?"
"Zavřít toho Australana," navrhl rázně malý a dobře oblečený podřízený. "Ve Městě za zdí jsme taky utrpěli ztráty, ale on nám udělal veřejnou ostudu. Víme, kde bydlí. Můžeme ho sebrat."
"Za co?"
"Za maření úředního výkonu."
"A co z toho budeme mít?"
Podřízený zlostně pokrčil rameny. "Uspokojení. Nic víc."
"Odpověděl jste si sám. Uražená ješitnost musí jít stranou. Držte se té ženské - těch ženských."
"Samozřejmě máte pravdu."
"Policie obvolala všechny garáže a půjčovny aut na ostrově i v Kowloonu, je to tak?"
"Ano, pane. Ale musím vás upozornit, že ta Staplesová mohla požádat jednoho ze svých přátel - kanadských přátel - a opatřit si auto, které nevypátráme."
"Musíme pracovat s tím, co máme. Kromě toho, ze všech mých informací o paní Staplesové vyplývá, že nejspíš jedná na vlastní pěst. Určitě nemá oficiální požehnání. Nebude do toho zatahovat nikoho jiného, aspoň prozatím."
"Kde berete tu jistotu?"
Wen-cu se na svého podřízeného podíval. Musel pečlivě vážit slova. "Odhad."
"Váš odhad je pověstný svou přesností."

"Přeháníte. Prostě se jen spoléhám na selský rozum." Zazvonil telefon a major vymrštil ruku. "Prosím?"
"Policejní centrála čtyři," zavrčel mužský hlas.
"Vážíme si vaší spolupráce, centrálo čtyři."
"Na naši výzvu zareagoval Parkovací palác Ming. Mitsubishi se značkou AOR tam má pronajaté stání, platí se jednou měsíčně. Majitelka se jmenuje Staplesová. Catherine Staplesová. Je to Kanaďanka. Auto odjelo zhruba před pětatřiceti minutami."
"Moc jste nám pomohli, centrálo čtyři. Díky." Zavěsil a podíval se na svého nedočkavého podřízeného. "Teď máme tři nové informace. Za prvé: policie naši výzvu skutečně rozeslala. Za druhé: nejméně jedna garáž si zapsala její obsah. Za třetí: paní Staplesová si pronajímá své parkovací místo po měsících."
"Máme se čeho chytit, pane."
"Jsou tady tři velké půjčovny aut a možná tak deset menších, když nepočítám hotely, které jsme si prověřili zvlášť. To se dá zvládnout, ale prověrka garáží bude podstatně horší."
"A proč?" zeptal se podřízený. "Může jich být maximálně stovka. Kdo by si stavěl v Hongkongu garáž, když by místo ní mohl mít deset krámků a podnikat? Policie nebude mít v seznamu víc než dvacet třicet provozovatelů. Může jim všem zavolat."
"Tady nejde o počty, kamaráde, ale o mentalitu zaměstnanců. Ta práce totiž za moc nestojí. Ti, kteří umí psát, budou líní nebo neochotní. A ti druzí se vyhýbají policii jako čert kříži."
"Jedna garáž přece zareagovala."
"To byl určitě majitel. Opravdový Kantoňan."

"Mělo by se to říct majiteli!" vyjekl zřízenec parkoviště na dozorce v budce před garáží na ke House Street.
"Proč?"
"Přece jsem ti to už vysvětloval! Napsal jsem ti to..."
"To, že chodíš do školy a píšeš o něco líp než já, z tebe ještě nedělá šéfa-šéfa."
"Ty neumíš psát vůbec! Měls naděláno strachy! Volals mi, když ti ten chlap řekl do telefonu, že policie vyhlásila pohotovost. Analfabeti jako ty vždycky před policií zdrhají. To zelené mitsubishi jsem zaparkoval ve druhém patře! Jestli nezavoláš policii, musíš zavolat aspoň majiteli."
"Jsou věci, které se ve škole neučí, ty trumbero."
"Učí nás, že nemáme jít proti policii. Přináší to smůlu."
"Ale já přece policii zavolám - nebo radši ty, ať jsi hrdina."
"Dobře!"
"Ale teprve až se ty dvě ženské vrátí a já si promluvím s řidičkou."
"Cože?"
"Myslela si, že mi - vlastně nám - dává dva dolary, ale bylo jich jedenáct. Jedna z bankovek byla desetidolarovka. Ta ženská byla hrozně nervózní a rozrušená. Má nahnáno, a tak nedávala pozor na peníze."
"Tvrdil jsi, že ti dala dva dolary!"
"Tak teď ti říkám pravdu. Řikal bych ti pravdu, kdybych neměl na srdci dobro nás obou?"
"Jak to myslíš?"
"Povím té bohaté vyjukané Američance - mluvila totiž anglicky-, že jsme nezavolali policii. Ona nám dá na místě odměnu a pořádně mastnou. Dojde jí, že když to neudělá, nemusela by taky svým autem odjet. Můžeš mě sledovat od druhého telefonu v garáži. Až zaplatí, pošlu pro její auto jiného kluka, který ho nebude moct najít, protože mu řeknu špatné místo. Ty zatím zavoláš na policii. Policie přijede, my splníme svou svatou povinnost a večer roztočíme peníze, jaké si v téhle bídné práci vyděláme málokdy."
Zřízenec parkoviště přimhouřil oči a zavrtěl hlavou. "Máš pravdu. Takové věci nás ve škole neučí. Stejně asi nemám na vybranou, co?"
"Ale jo, máš," řekl zřízenec a vytáhl z opasku dlouhý nůž. "Můžeš říct ne a uříznu ti jazyk."

Catherine přistoupila k recepci ve vestibulu hotelu Mandarín. Rozladilo ji, že ani jednoho ze dvou úředníků za pultem nezná. Potřebovala rychle menší laskavost a k tomu je v Hongkongu potřeba mít

někoho známého. Ke své úlevě však spatřila hlavního recepčního noční směny. Stál uprostřed haly a snažil se uchlácholit jakéhosi rozčileného hosta. Přešla napravo a čekala v naději, že si jí Li Tcheng všimne. Tchenga si sama vychovala. Poslala za ním už spoustu Kanaďanů, kteří nemohli sehnat ubytování na úrovni. Vždycky dostal dobře zaplaceno.
"Mohu vám nějak posloužit, mladá paní?" zeptal se mladý čínský úředník.
"Když dovolíte, počkám si na pana Tchenga."
"Pan Tcheng má hodně práce, mladá paní. Neví, kde mu hlava stojí. Jste hostem hotelu Mandarín, mladá paní?"
"Bydlím tady poblíž a jsem známá pana Tchenga. Když je to možné, přivádím sem své obchodní partnery, což vylepšuje jméno vašeho hotelu."
"Vážně...?" Úředník pochopil, že Catherine není jen tak obyčejná turistka. Naklonil se k ní a důvěrně jí řekl: "Li Tcheng má dneska smůlu. Ta dáma se chystá na nóbl ples do Vládního domu, ale její šaty jsou na cestě do Bangkoku. Nejspíš si myslí, že pan Tcheng má pod sakem křídla a v podpaží tryskové motory."
"Zajímavá představa. Ta dáma právě přiletěla?"
"Ano, paní. Ale měla spoustu zavazadel. Až teď si všimla, že jí jedno chybí. Nejdřív obvinila svého muže a teď Li Tchenga."
"Kde je její manžel?"
"U baru. Nabídl se, že poletí příštím letadlem do Bangkoku, jenže tím svoji manželku ještě víc rozzuřil. Jestli půjde do Vládního domu rovnou z baru a v tomhle stavu, tak ze sebe ráno nebude mít radost. Smůla, všude samá smůla... Panu Tchengovi se snad podaří uklidnit situaci a já bych vám mezitím mohl posloužit."
"Chci si půjčit auto. Potřebuju ho co nejrychleji."
"Aj-ja," zaúpěl úředník. "Je už sedm večer a to je na půjčovny pozdě. Většina z nich má zavřeno."
"Nějaké výjimky by se jistě našly."
"A co takhle hotelové auto se šoférem?"
"Jen kdyby nebylo zbytí. Jak říkám, nejsem host hotelu a abych byla upřímná, nemám ani moc peněz."
",Který z nás?'" zeptal se úředník záhadně. "Tak nějak to, myslím, stojí v Písmu svatém."
"Tak nějak," přitakala Staplesová. "Prosím vás, zvedněte telefon a udělejte, co se dá."
Mladík sáhl pod pult a vytáhl seznam autopůjčoven v umělých deskách. Udělal pár kroků k telefonu, zvedl sluchátko a začal vytáčet čísla. Catherine se ohlédla po Li Tchengovi. Právě odváděl rozčilenou dámu za miniaturní palmu u zdi se zřejmým úmyslem zabránit zneklidnění dalších hostů, kteří seděli roztroušení po luxusní hale, vítali se s přáteli a objednávali si koktejly. Tiše jí cosi drmolil a bylo vidět, že to zabírá. Ta ženská je stejně slepice, přemítala Catherine, i kdyby si třeba stěžovala oprávněně. Měla na sobě totiž činčilové paleto, což se v místním parném podnebí rovnalo takřka sebevraždě. Catherine Staplesová si s přepychovými kožichy lámat hlavu nemusela. Možná by to bylo jiné, kdyby odešla z diplomacie a zůstala s Owenem Staplesem. Ten parchant už teď v Torontu vlastnil nejméně čtyři banky. Vlastně nebyl tak špatný a navíc se už nikdy znovu neoženil, což v ní probouzelo výčitky svědomí. Proč mi to děláš, Owene! Náhodou ho znovu potkala před třemi lety na jedné konferenci v Torontu, kterou pořádali Britové. Tehdy se zrovna vrátila ze služebního pobytu v Evropě. Popíjeli v klubu Mayfair v hotelu Kíng Edward, který se ostatně Mandarínu docela podobal.
"Prosím tě, Owene. Dobře vypadáš a teď máš navíc i peníze, tak proč do toho znovu nepraštíš? Máš kolem sebe spoustu krásných holek, které by po tobě okamžitě skočily."
"Jednou to stačilo, Cathy. Tohle jsem díky tobě pochopil."
"Já nevím, ale cítím se kvůli tobě - já fakt nevím - nějak provinile. Odešla jsem od tebe, Owene, ale ne proto, že bych tě neměla ráda."
"Ráda?"
"Vždyť víš, jak to myslím."
"Asi jo," zasmál se Owen. "Nechala jsi mě z celkem logických důvodů, a já sám pro ně měl pochopení. Kdybys s tím ještě pět minut otálela, nejspíš bych tě vyhodil. Nájem za ten měsíc jsem už beztak zaplatil."
"Ty mizero!"

"Ale no tak. Každý jsme měli své zájmy a dohromady to neklapalo."
"Ale to nevysvětluje, proč ses znovu neoženil."
"Před chvílí jsem ti to říkal. Pochopil jsem to díky tobě, lásko."
"Co jako? Že se k sobě nehodíme?"
"Takhle ostře bych to neřekl, ale budiž. Víš, zjistil jsem, že nemám zájem o stálejší vztah s někým, kdo v sobě nemá ‚šťávu' nebo o něco doopravdy neusiluje. Jenže na druhou stranu, s takovou ženskou bych nedokázal žít natrvalo. A ty bez ctižádosti mi zase nevyhovují. Zkrátka nechci nic stálého."
"Ale co rodina? Děti?"
"Já mám dvě děti," řekl Owen tiše. "Mám je hrozně rád. Jejich matky jsou velice ambiciózní a hrozně hodné. Dokonce i jejich dnešní manželé mají pochopení. Když děti vyrůstaly, viděl jsem je skoro pořád. Takže by se dalo říct, že mám vlastně tři rodiny. Občas v tom mám trochu zmatek, ale jinak to ujde."
"Cože? Ty? Vzor společnosti, ctihodný bankéř! Muž, který se prý sprchuje v noční košili! Duchovní pastýř!"
"Když jsi odešla, nechal jsem toho. Stejně jsem to dělal jen pro formu. To přece sama znáš z každodenní praxe."
"Owene, tos mi ale nikdy neřekl."
"Nikdy ses neptala, Cathy. Měla jsi svoje zájmy a já taky. Ale povím ti, čeho vážně lituju, jestli to chceš slyšet."
"Chci."
"Opravdu mě mrzí, že jsme spolu nikdy neměli dítě. Určitě by bylo bezva, aspoň soudě podle těch dvou, co mám."
"Ty mizero, já budu brečet."
"Jen to ne. Buďme k sobě upřímní a přiznejme si, že ani jeden z nás ničeho nelituje."
Vtom byla Cathy vytržena z rozjímání. Úředník se odvrátil od telefonu a vítězoslavně položil ruce na pult. "Máte štístko, paní! Dispečer v půjčovně Apex na Bonham Strand East ještě pracuje a má tam volná auta. Jenže bohužel nemá nikoho, kdo by vám sem jedno přistavil."
"Vezmu si taxi. Napište mi adresu." Staplesová se rozhlédla a pátrala po drogerii. V hale plné lidí však panoval zmatek. "Kde se tady dá koupit nějaká - pleťová voda nebo vazelína? A taky sandály nebo trepky."
"Támhle v chodbě napravo je novinový stánek, paní. Takových věcí tam mají spoustu. Ale nejdřív bych potřeboval peníze, protože dispečerovi musíte předložit stvrzenku. Dělá to tisíc hongkongských dolarů. Zbytek dostanete zpátky, případně ještě něco doplatíte..."
"Tolik u sebe nemám. Budu muset zaplatit kartou."
"Tím líp."
Catherine otevřela kabelku a z její vnitřní kapsy vytáhla kreditní kartu. "Hned jsem zpátky," položila kartu na pult a vykročila k chodbě. Aniž by k tomu měla nějaký zvláštní důvod, ohlédla se po Li Tchengovi a jeho rozčilené dámě ve směšném kožichu. Ta právě děkovně kývala, zatímco Tcheng ukazoval k řadě předražených obchodů, k nimž vedlo z haly schodiště. Li Tcheng byl opravdový diplomat. Přesvědčil rozrušenou ženu, že zná možnost, která ji uspokojí, uklidní a zároveň zasáhne nehodného manžela přímo na jeho finanční solar. V Hongkongu si přece může koupit ty nejlepší a nejkrásnější věci a včas se tak připravit na ples ve Vládním domě. Staplesová pokračovala směrem k chodbě.
"Catherine!" To jméno zaznělo tak pronikavě, že Staplesová zkoprněla. "Prosím, paní Catherine!" Staplesová se toporně otočila. Byl to Li Tcheng. "Co se děje?" zeptala se vylekaně recepčního středního věku. Tcheng k ní kráčel se znepokojeným výrazem a pleš se mu leskla potem.
"Všiml jsem si vás teprve před chvílí. Měl jsem jeden problém." "Vím o tom všechno."
"Vy máte taky problém, Catherine."
"Prosím?"
Tcheng se podíval směrem k recepci, avšak nikoli na mladíka, jenž jí pomohl, ale na druhého úředníka na opačném konci pultu. Muž před sebou neměl žádné hosty, ale díval se na svého kolegu. "Zatracená smůla!" ulevil si Tcheng pod vousy.
"O čem to mluvíte?" zeptala se Staplesová.

"Pojďte sem," řekl hlavní recepční večerní směny a zatáhl Catherine na stranu, aby je od pultu nebylo vidět. Sáhl do kapsy a vytáhl děrovanou půlstranu papíru z tiskárny počítače. "Tohle sem přišlo seshora ve čtyřech kopiích. Tři se mi podařilo ztopit, ale čtvrtá je pod pultem."
Mimořádné pátrání. Státní zájem. Kanadská občanka Catherine Staplesová se možná pokusí vypůjčit automobil k osobnímu použití, je jí padesát sedm let, má prošedivělé vlasy a štíhlou středně vysokou postavu. Zdržte vyřizování formalit a spojte se s Policejní centrálou čtyři.
Wen-cu si udělal závěr na základě vlastního pozorování, pomyslela si Catherine. Navíc mu bylo jasné, že člověk, který po Hongkongu dobrovolně jezdí autem, je buď blázen, nebo k tomu má nějaký zvláštní důvod. Důkladně si všechno podchytil. "Ten mladík mi právě sehnal auto v Bohnam Strand East. Asi to nečetl."
"Našel vám auto v tuhle hodinu?"
"Právě mi vypisuje účet na kreditní kartu. Myslíte, že to uvidí?"
"Z něj strach nemám. Zacvičuje se tady a zbaští všechno, co mu řeknu. Ale ten druhý ne. Hrozně touží po mém místě. Počkejte tady. Držte se mimo dohled."
Tcheng zamířil k pultu. Úředník se s účtenkami v ruce nervózně rozhlížel. Li Tcheng si je vzal a zastrčil do kapsy. "To nebude nutné," řekl. "Naše zákaznice si to rozmyslela. Potkala v hale známého a ten ji odveze."
"Ano? Tak to bych měl říct našemu kolegovi, ať si nedělá starosti. Částka je přes limit a on mi to prověřuje. Já v tom ještě neumím moc chodit, a tak mi nabídl..."
Tcheng ho umlčel mávnutím ruky a přešel ke druhému úředníkovi, jenž právě na opačném konci pultu telefonoval. "Můžete mi dát tu kartu a položit telefon. Dneska večer je tady na můj vkus až moc nešťastných ženských! Tahle si našla jiný odvoz."
"Jistě, pane Tchengu," řekl druhý úředník servilně, podal mu kreditní kartu, rychle se omluvil spojovatelce a zavěsil.
"Špatný večer." Tcheng pokrčil rameny, otočil se a zamířil zpátky do haly. Přistoupil ke Catherine a vytáhl peněženku. "Jestli nemáte peníze, zaplatím to. Tohle nepoužívejte."
"Doma i v bance peníze mám, ale tolik jich u sebe nenosím. Je to jedno z nepsaných pravidel."
"Jedno z nejlepších," přikývl Tcheng.
Staplesová si vzala z Tchengovy ruky bankovky a podívala se na něj. "Chcete, abych vám to vysvětlila?"
"To není nutné, Catherine. Vím, že jste slušný člověk, ať si Centrála čtyři tvrdí, co chce. A i kdybyste teď s mými penězi utekla, stejně bych byl hodně tisíc hongkongských dolarů v plusu."
"Utíkat nebudu, Tchengu."
"Nemusíte ani pěšky. Jeden ze šoférů mi dluží službičku a teď právě je v garáži. Zaveze vás k vašemu vozu na Bonham Strand. Pojďte, odvedu vás dolů."
"Ale já nejsem sama. Chci dostat jednu ženu z Hongkongu. Je na dámském záchodě."
"Počkám v chodbě. Ale pospěšte si."

"Někdy mívám pocit, že čas utíká mnohem rychleji, když má člověk kupu problémů," řekl druhý úředník svému mladšímu kolegovi v zácviku. Sáhl pod pult, vytáhl půlstranu z tiskárny a nenápadně si ji zastrčil do kapsy.
"Jestli je to pravda, tak pan Tcheng za ty dvě hodiny od našeho nástupu neprožil ani čtvrt hodiny. Umí to, že?"
"Pomáhá mu pleš. Lidé k němu vzhlížejí s úctou, i když jim nic kloudného neříká."
"Ale stejně umí jednat s lidmi. Jednou bych chtěl být jako on."
"Musíš doufat, že ti vypadají vlasy," řekl druhý úředník. "Nikdo teď neotravuje, takže si odskočím na záchod. Mimochodem, kdybych náhodou někdy sháněl půjčovnu aut, která má otevřeno takhle pozdě, byl to Apex na Bonham Strand East, je to tak?"
"Ano."
"To se ti povedlo."
"Šel jsem podle seznamu, nic víc. Bylo to skoro na konci."
"Někteří z nás by k tomu nedošli. Zasloužíš pochvalu."

"Jste příliš laskavý k začátečníkovi. Teprve se učím."
"Chci pro tebe jen to nejlepší," řekl starší úředník. "Zapiš si to za uši."
Starší z mužů opustil recepci. Ostražitě prošel kolem palem v květináčích, až spatřil Li Tchenga. Noční recepční stál na začátku chodby na pravé straně. To stačilo. Čekal na tu ženu. Úředník se rychle otočil a vyběhl po schodech k řadě obchůdků, aniž by příliš dbal na důstojnost své profese. Vešel do prvního butiku nad schodištěm.
"Služební záležitost," řekl znuděné prodavačce a popadl sluchátko nástěnného telefonu za skleněným pultem plným blyštivých drahokamů. Vytočil číslo.
"Policejní centrála čtyři."
"Váš příkaz, pane, ohledně té Kanaďanky, paní Staplesové..."
"Máte nějaké informace?"
"Myslím, že ano, pane, ale je mi to trochu trapné."
"Proč? Jde o důležité pátrání státního významu!"
"Pochopte mě, pane, já jsem jen obyčejný zaměstnanec a je celkem dobře možné, že noční recepční na váš příkaz zapomněl. Má spoustu práce."
"Co tím chcete říct?"
"Víte, pane důstojníku, ta žena, která se sháněla po recepčním, se nápadně podobala popisu v tom příkazu. Kdyby se zjistilo, že jsem vám volal, měl bych velké nepříjemnosti."
"Ochráníme vás. Můžete zůstat v anonymitě. Jaké máte informace?"
"Víte, pane, zaslechl jsem..." Opatrnými kluzkými slovy pro sebe učinil první asistent recepčního to nejlepší a pro svého nadřízeného Li Tchenga pravý opak. Jeho závěrečné věty však byly naprosto konkrétní. "Je to půjčovna aut Apex na Bonham Strand East. Měli byste si pospíšit, protože ona už je na cestě."

Podvečerní provoz nebyl tak hustý jako ve špičce, ale i tak byl čilý. Právě proto se na sebe Catherine s Marií na zadním sedadle hotelové limuzíny nervózně podívaly, když šofér nezrychlil a nevjel do uvolněného prostoru před sebou, ale strhl ohromný automobil do prázdného místa u chodníku na třídě Bonham Strand East. Ani na jedné straně ulice nebyla cedule půjčovny aut.
"Proč stojíme?" obořila se na něj Staplesová.
"Tak to chtěl pan Tcheng, paní," odpověděl řidič a otočil se na sedadle. "Pustím alarm a zamknu auto. Nikdo vás nebude obtěžovat, protože pod každou klikou je paprsek světla."
"To jste mě opravdu uklidnil, ale ráda bych věděla, proč nás nezavezete k tomu autu."
"Přivezu vám ho, paní."
"Cože?"
"Tak to chtěl pan Tcheng a řekl to naprosto jasně. Právě to telefonicky domlouvá v garáži Apex. Je to o ulici dál, paní. Hned jsem zpátky." Šofér si sundal čepici a sako, odložil obojí na sedadlo, zapnul alarm a vystoupil.
"Co si o tom myslíš?" zeptala se Marie, položila si chodidlo pravé nohy na koleno a přitiskla k němu papírové kapesníky, které si vzala na toaletě. "Ty tomu Tchengovi věříš?"
"Ano," odvětila Catherine. Tvářila se překvapeně. "Já tomu nerozumím. Nejspíš je hrozně opatrný - ale taky hrozně riskuje - a já nevím proč. Jak jsem ti říkala v Mandarínu, v té pátrací výzvě se psalo, že je to ‚státní zájem'. Tahle dvě slova se v Hongkongu neberou na lehkou váhu. Co se to proboha děje? A proč?"
"To ti samozřejmě nepovím," řekla Marie. "Ale něčeho jsem si všimla."
"Čeho?"
"Viděla jsem, jak se na tebe díval. Tobě to asi uniklo."
"Co?"
"Řekla bych, že tě má rád."
"Rád... a mě?"
"Dalo by se to říct i jinak."
Staplesová se odvrátila a podívala se z okna. "Panebože," zašeptala.

"Co se děje?"
"Před chvílí jsem si v Mandarínu vzpomněla na Owena. Při pohledu na jednu slepici v činčilovém kožichu, ani nevím proč."
"Kdo je to Owen?"
"Můj bývalý manžel."
"Owen Staples? Ten bankéř?"
"Jo, ale to už je pryč. Tenkrát bylo zvykem nechávat si jméno manžela."
"Nikdy jsi mi neřekla, žes měla za manžela Owena Staplese."
"Nikdy ses na to nezeptala, má milá."
"Já ti vůbec nerozumím, Catherine."
"Ani se nedivím," prohodila Staplesová a zavrtěla hlavou. "Ale vzpomněla jsem si, jak jsme se s Owenem potkali před pár lety v Torontu. Popíjeli jsme v klubu Mayfair a já jsem se tam o něm dozvěděla věci, kterým bych nikdy nevěřila. Byla jsem hrozně ráda, i když mě ten parchant málem rozbrečel."
"Catherine, proboha jak to souvisí s naší situací?"
"Souvisí to s Tchengem. Taky jsme spolu jednou večer trochu popili, pochopitelně ne v Mandarínu, ale v jedné kavárně na nábřeží v Kowloonu. Říkal, že by nebylo dobře, kdyby mě s ním tady na ostrově někdo viděl."
"Proč ne?"
"Zkrátka to říkal. Tenkrát myslel na moje bezpečí a teď taky. Možná jsem ho špatně odhadla. Myslela jsem, že jen hledá další zdroj příjmu, ale třeba jsem byla úplně vedle."
"Jak to myslíš?"
"Tehdy večer řekl jednu divnou věc. Prý by chtěl, aby se věci změnily. Rozdíly mezi lidmi podle něj nejsou tak nápadné a cizí lidé si jich ani nevšimnou. Myslela jsem, že ty banality říká jen tak ‚pro formu', jak říkával můj bývalý manžel. Možná v tom ale bylo něco jiného."
Marie se tiše zasmála. Jejich pohledy se setkaly. "Milá zlatá Catherine. Ten člověk se do vás zamiloval."
"To mi ještě scházelo!"

Wen-cu seděl na předním sedadle vozu MI6 s označením dvě a trpělivě sledoval vchod do půjčovny Apex na třídě Bonham Strand East. Všechno klapalo. Za pár minut bude mít obě ženy v moci. Jeden z jeho mužů šel dovnitř a promluvil si s dispečerem. Agent předložil oficiální doklady a vyplašený zaměstnanec mu ukázal večerní záznamy. Dispečer měl původně opravdu rezervaci pro paní Catherine Staplesovou, byla však zrušena a přepsána na jméno jednoho šoféra z hotelu. A jelikož paní Catherine Staplesová už žádný vůz nechtěla, dispečer neviděl důvod volat na Policejní centrálu čtyři. Nikdo jiný si auto vyzvednout nemohl, protože bylo rezervováno pro hotel Mandarín.
Všechno zatím klape, myslel si Wen-cu. Lidem z Victoria Peaku spadne kámen ze srdce, až jim ve sterilním domě tu novinu oznámí. Major přesně věděl, co řekne. "Ty ženy byly zadrženy - ta žena byla zadržena."
Do dveří půjčovny na protější straně ulice vešel jakýsi muž v košili s krátkým rukávem. Působil váhavě a Linovi se nějak nezdál. Vtom se však ulicí přiřítil taxík. Major sebou trhl a sáhl po klice. Na váhavého muže zapomněl.
"Dávejte pozor, hoši," řekl Lin do mikrofonu vysílačky na palubní desce. "Musíme být co nejrychlejší a nenápadní. Trapas z Artbuthnot Road se nesmí opakovat. A žádné zbraně, to dá rozum. Připravit, teď!"
Nebylo však na co se připravit. Taxík odjel, aniž by někoho vyložil.
"Vozidlo tři!" vyštěkl major. "Zjistěte tu značku a zavolejte na taxislužbu! Chci je mít ve spojení vysílačkou! Zjistěte přesně, co tady ten jejich taxík dělal! Nejlepší bude, když se na něj pověsíte. Mohly v něm sedět ty ženské."
"Myslím, že na zadním sedadle sedí jen jeden muž, pane," řekl řidič.
"Mohly se skrčit pod sedadlo! Zatracené oči. Říkáte muž?"
"Ano, pane."
"Tady něco smrdí."
"Proč, majore?"

"To kdybych věděl."
Čekání se protahovalo. Mohutný Lin se začal potit. Zapadající slunce vrhalo na přední sklo oslepující oranžové světlo a třída Bonham Strand East se zaplnila dlouhými stíny.
"Už je to moc dlouho," zašeptal si major pod vousy.
Ve vysílačce zapraskalo. "Máme hlášení z taxislužby, pane."
"Mluvte!"
"Dotyčný taxík se snaží najít nějakou dovozní firmu na Bonham Strand East, ale řidič pasažérovi řekl, že ta adresa je určitě na Bonham Strand West. Jeho pasažér je zjevně dopálený. Vystoupil a před chvílí hodil peníze do okénka."
"Nechte to plavat a vraťte se," poručil Lin a sledoval, jak se na druhé straně ulice otvírají vrata garáže půjčovny Apex. Vyjelo z nich auto a zahnulo doleva. Za volantem seděl muž v košili s krátkým rukávem. Majorovi stékal po tváří pot. Něco neklapalo, ale co to jen bylo?
"Ten chlap!" křikl Lin na překvapeného řidiče.
"Co se děje, pane?"
"Má zmačkanou bílou košili, ale dokonale nažehlené kalhoty. Uniforma! Je to šofér! Otočte to a jeďte za ním!"
Řidič s rukou na klaksonu vůz otočil a tím narušil plynulost provozu. Major zatím dával rozkazy zálohám - jedna měla zůstat u Apexu, ostatní se měly pustit do nové honičky.
"Aj-ja!" zavřeštěl řidič a dupl na brzdu. Z postranní ulice se s hřmotem přihnala obří hnědá limuzína a zablokovala jim cestu. Auta do sebe jen ťukla. Sledovací vůz se lehce dotkl levých zadních dveří velkého automobilu.
"Feng c'!" zařval šofér limuzíny na Linova řidiče, čímž ho označil za »šíleného psa«. Poté vyskočil z vozu, aby obhlédl škodu.
"Laj! Laj!" vyjekl majorův řidič, vyletěl a chtěl se prát.
"Nechte toho!" zahřměl Wen-cu. "Nechte ho odjet!"
"Ale on se nechce hnout, pane!"
"Tak mu řekněte, že musí! Ukažte mu doklady!" Veškerý provoz se zastavil. Klaksony houkaly, lidé v autech i na ulicích vztekle ječeli. Major zavřel oči a zoufale zatřásl hlavou. Nedalo se nic dělat. Vystoupil z auta.
Stejně jako člověk z limuzíny. Byl to Číňan středního věku s prořídlými vlasy. "Nějaký problém?" řekl Li Tcheng.
"Vás znám!" zařval Lin. "Mandarín!"
"Mě zná řada pravidelných hostů našeho hotelu. Já bohužel nemohu tvrdit totéž o vás. Jste náš host, pane?"
"Co to tady vyvádíte?"
"Vezu důvěrnou zprávu pro jednoho pána z Mandarínu. Víc vám neřeknu."
"Sakra-sakra! Tohle je oficiální pátrací akce! Hledáme Kanaďanku jménem Staplesová! Volal nám jeden z vašich lidí!"
"Nemám ponětí, o čem to mluvíte. Poslední hodinu jsem se snažil pomoci jedné dámě v hotelu, která jde dnes večer na ples do Vládního domu. Rád vám sdělím její jméno - pokud jste kompetentní osoba."
"To si pište, že jsem! Znovu se ptám, proč jste nás zastavil?"
"Řekl bych, že váš člověk projel na oranžovou."
"To není pravda!" zavřeštěl Linův řidič.
"Pak to musí vyřešit soud," řekl Li Tcheng. "Můžeme pokračovat v jízdě?"
"Ještě ne," odvětil major a přistoupil k nočnímu recepčnímu hotelu Mandarín. "Znovu opakuju. Váš hotel obdržel oficiální výzvu. Jasně v ní stálo, že žena jménem Staplesová se může pokusit vypůjčit si vůz a vy jste měli ten pokus hlásit Policejní centrále čtyři."
"A já vám zase opakuji, že jsem byl víc než hodinu mimo recepci a žádnou oficiální výzvu jsem neviděl. Sice jste mi neukázal žádné doklady, ale přesto vám povím, že veškeré záležitosti kolem vypůjčování aut má na starosti můj první asistent. A ten upřímně řečeno není zrovna neúplatný."
"Jenže on tady na rozdíl od vás není!"

"Víte pane, kolik hostů Mandarínu potřebuje večer něco zařídit na Bonham Strand East? Je to prostě náhoda. Smiřte se s tím."
"Posmíváte se mi, Čung-kuo žen. Kouká vám to z očí."
"Já se nesměju, pane. Pojedu dál. Vzniklá škoda nestojí za řeč."

"Je mi fuk, jestli tam vy a vaši lidi budete muset zůstat přes noc," řekl velvyslanec Havilland. "Je to naše jediná stopa. Podle toho, co jste říkal, ta ženská vrátí auto a pak si vyzvedne svoje vlastní. Zatraceně, zítra ve čtyři odpoledne se koná kanadskoamerické strategické jednání. Ona se musí vrátit! Pohlídejte si to! Všechno obšancujte! A hlavně mi ji přiveďte!"
"Podá stížnost, že ji šikanujeme. Porušíme zákony mezinárodní diplomacie."
"Klidně je porušte, ale hlavně ji přiveďte! Je mi jedno, jak to uděláte! Nesmím ztratit ani minutu!"

Dva agenti uvedli rozlícenou Catherine Staplesovou do pokoje v domě na Victoria Peaku. Wen-cu jim otevřel a pak opět zaklapl dveře. Staplesová stanula před velvyslancem Raymondem Havillandem a náměstkem ministra zahraničí Edwardem McAllisterem. Bylo 11.35. Velkým arkýřovým oknem s výhledem do zahrady dovnitř proudilo slunce.
"Zašel jste příliš daleko, Havillande," řekla Catherine hrdelním hlasem, mrazivým jako led.
"Pokud jde o vás, paní Staplesová, tak to asi nestačilo. Zkompromitovala jste pracovníka amerického vyslanectví. Uchýlila jste se k vydírání, čímž jste těžce poškodila naši vládu."
"To nemůžete dokázat, protože žádné důkazy neexistují, žádné fotografie..."
"Já to nemusím dokazovat. Včera večer přesně v sedm ten mládenec přijel a všechno nám řekl. Pěkná zvrácenost, jen co je pravda."
"Trouba jeden! On je nevinný, ale vy ne! Ta jeho ‚zvrácenos' se nemůže rovnat svinstvu, které pácháte vy." Catherine pohlédla na náměstka ministra a se stejným důrazem dodala: "Předpokládám, že tohle je ten lhář McAllister."
"Jste dost únavná," řekl náměstek.
"A vy jste zase lokaj bez páteře, který dělá špinavou práci za někoho jiného. Všechno jsem slyšela a povím vám, že je to hnus! Ale všechno to zorganizoval..." Staplesová škubla hlavou směrem k Havillandovi, "opravdový expert. Kdo vám dal právo hrát si na Boha? Vám všem? Víte vůbec, co jste těm dvěma provedli? Víte, co jste po nich žádali?"
"Víme," řekl velvyslanec prostě. "Vím to."
"Ona to ví taky, i když jsem neměla srdce jí to definitivně potvrdit. Kvůli vám, pane McAllistere! Když jsem zjistila, že jste tady, nechtěla jsem ji plašit. Teď by to možná neunesla. Ale hodlám jí to říct. O vás a vašich lžích! Vražda taipanovy ženy v Macau - všechno to do sebe krásně zapadá. Báječná záminka, proč jinému unést ženu! Nic než lži! Mám své zdroje a podle nich se nic takového nestalo! Teď mě dobře poslouchejte. Odvedu ji na konzulát a zajistím jí ochranu kanadské vlády. Na vašem místě, Havillande, bych byla moc opatrná s roztrušováním řečí o údajných nezákonnostech. Vy a vaši pohunci jste obelhali kanadskou občanku a vmanipulovali ji do smrtelně nebezpečné operace - ať jde tentokrát o cokoli. Vaše drzost prostě nezná mezí! Ale ujišťuji vás, že to skončí. Ať se to mé vládě líbí, nebo ne, hodlám o vás promluvit. O vás všech! Nejste o nic lepší než ti barbaři z KGB. Pověst amerických tajných operací dostane pořádně na frak! Mám vás plné zuby. A nejen já, ale celý svět!"
"Vážená paní!" zařval velvyslanec, jehož vztek připravil o poslední zbytky sebeovládání. "Můžete si vyhrožovat, co hrdlo ráčí, ale nejdřív mě vyslechnete! A jestli i potom budete chtít vyhlásit válku, tak si klidně poslužte! Jak se zpívá v jedné písničce, můj čas se krátí. Ale miliony dalších lidí chtějí žít a já bych jim v tom velice rád pomohl. Pokud jste proti, můžete vyhlásit válku, milá dámo! Ale následky pak přičtěte sama sobě!"
19

Bourne se předklonil v křesle, vytrhl z pistole vyhazovač a pod světlem stojací lampy zkontroloval vývrt

hlavně. Byla to zbytečná činnost. Vývrt byl bez poskvrnky. Za poslední čtyři hodiny d'Anjouovu pistoli třikrát vyčistil, třikrát rozebral a pokaždé každičkou součástku naolejoval, až se jejich tmavý kov leskl. Zabíjel tím čas. Prohlédl si d'Anjoův arzenál zbraní a výbušnin, ale protože jich většina byla v zaplombovaných bednách, nejspíš zabezpečených proti krádeži, nechal je být a zaměřil se na jedinou pistoli. Francouzův byt v ulici Rua das Lorchas s výhledem na Porto Inferiore, tedy macaoský vnitřní přístav, byl velice stísněný. Dohodli se však, že za denního světla nebude vycházet ven. V bytě se mohl cítit bezpečný jako kdekoli jinde v Macau. D'Anjou střídal místa jako ponožky a byt na nábřeží si najal před necelými dvěma týdny na falešné jméno. Využil přitom služeb právníka, jehož nikdy neviděl. Právník sehnal člověka, který podepsal nájemní smlouvu, a poslal ji po kurýrovi svému neznámému klientovi do úschovny zavazadel ve věčně nabitém Plovoucím kasinu. Takhle to dělal Philippe d'Anjou, někdejší Echo z Medusy.

Jason znovu složil zbraň, vsunul náboje do zásobníku a zacvakl ho do rukojeti. Vstal z křesla a s pistolí v ruce přešel k oknu. Na druhém břehu širé vodní hladiny se rozkládala Lidová republika. Ten, kdo dokázal využívat lidské závisti, do ní mohl celkem snadno proniknout. Pokud jde o hranice, od doby faraónů se nic nezměnilo. Existovaly proto, aby je lidé přecházeli - ať tak, či onak.

Podíval se na hodinky. Blížila se pátá. Odpolední slunce klesalo k západu. D'Anjou mu volal v poledne z Hongkongu. Francouz zašel do hotelu Peninsula s klíčem od Bourneova pokoje, sbalil jeho kufr, na recepci se však neodhlásil. Mořskou raketou pak v jednu hodinu zamířil zpátky do Macaa. Kde jen může být? Cesta trvá sotva hodinu a z přístaviště do Rua das Lorchas to není víc než deset minut taxíkem. Jenže Echo se vždycky choval nepředvídatelně.

Vstupem d'Anjoua na scénu se Jasonovi znovu vybavily útržky vzpomínek na Medusu. Byly bolestné a děsivé, v některých však také nacházel jistou útěchu, opět díky Francouzovi. Když to bylo potřeba, d'Anjou dovedl lhát a chovat se jako naprostý oportunista, nedal se mu však upřít mimořádný důvtip. Ale hlavně, Francouz byl velký pragmatik. Dokázal to v Paříži, na kterou si Jason jasně vzpomínal. Jestli se zpozdil, musel k tomu mít dobrý důvod. Jestli se vůbec neobjeví, tak je mrtvý. To bylo pro Bournea nepřijatelné. D'Anjou totiž mohl dokázat něco, co by Jason strašně rád udělal sám, ale bál se, že by tím ohrozil Mariin život. Už tak dost riskoval tím, že ho pronásledování falešného zabijáka přivedlo do Macaa. Dokud se však držel mimo hotel Lisabon, věřil svým instinktům. Neukáže se lidem, kteří ho hledají - hledají někoho, kdo ho byť jen vzdáleně připomíná výškou, postavou nebo barvou vlasů. Někoho, kdo se bude vyptávat v hotelu Lisabon.

Stačil jeden telefonát z Lisabonu taipanovi do Hongkongu a Marie je mrtvá. Taipan nepoužil obyčejné výhrůžky - ty ostatně často slouží jen jako fígl. Jeho chování bylo daleko přesvědčivější. Nejdřív křik, pak rána velkou pěstí do opěradla vratkého křesla a nakonec tichý ortel: Marie zemře. Byl to slib člověka, který drží slovo.

Avšak právě proto David Webb cítil něco, co nedokázal definovat. Na tom obrovitém taipanovi bylo něco trochu zvláštního. Na svou postavu se choval až příliš melodramaticky. Urostlí lidé se přitom většinou spoléhají pouze na působivost svých rozměrů. Co je ten taipan zač? Odpověď se skrývala v hotelu Lisabon, a protože se tam neodvážil jít sám, mohly mu posloužit d'Anjouovy schopnosti. Francouzovi toho řekl velice málo. Nyní mu však chtěl prozradit víc. Chystal se mu popsat dvojnásobnou brutální vraždu samopalem Uzi a sdělit mu, že jednou z obětí byla žena mocného taipana. D'Anjou bude klást otázky, které by on sám položit nemohl, a jestli se dopátrá nějakých odpovědí, postoupí o další krůček blíž k Marii.

Jednej podle plánu. Alexander Conklin.

Čí je to plán? David Webb.

Ztrácíš čas! Jason Bourne. Najdi toho podvodníka. Chyť ho!

Tiché kroky v chodbě za dveřmi. Jason se prudce odvrátil od okna, neslyšně přeběhl ke zdi, přitlačil se k ní zády a namířil pistoli na dveře. Do zámku tiše vklouzl klíč. Dveře se pomalu otevřely směrem k němu. Bourne jimi vetřelce přibouchl, otočil se, popadl ohromeného člověka na prahu, strhl ho dovnitř a kopnutím dveře zavřel. Muž upustil kufr a velký balík a svalil se na zem. Bourne mu mířil přímo na hlavu. Byl to d'Anjou.

"Takhle ti klidně můžou ustřelit palici, Echo!"

"Sacré bleu! To je naposled, co jsem k tobě měl ohledy! Ty se nevidíš, Delto. Vypadáš jako v Tam Quanu, když jsi celé dny nespal. Myslel jsem, že budeš odpočívat."
Hlavou mu probleskla další vzpomínka. "V Tam Quanu jsi mi říkal, že se musím vyspat, je to tak? Schovali jsme se v křoví, tys kolem mě udělal kruh a doslova jsi mě přinutil, abych si odpočinul."
"Udělal jsem to z čirého sobectví. Bez tebe bychom se odtamtud nedostali."
"Tenkrát jsi mi něco řekl. Co to jen bylo? Poslouchal jsem tě."
"Vysvětlil jsem ti, že odpočinek je stejně dobrá zbraň jako každý nástroj nebo palebné zařízení, které člověk vynalezl."
"A já si to pak trochu přizpůsobil. Stala se z toho moje hlavní zásada."
"Těší mě, žes měl tolik soudnosti a poslouchal jsi rady starších. Můžu vstát? Sklopil bys laskavě tu bouchačku?"
"No jo, pardon."
"Nemáme čas." D'Anjou vstal, kufr nechal na podlaze a z balíku strhl hnědý papír. Uvnitř byly vyžehlené kalhoty v barvě khaki, dva pásky s pouzdrem a dvě čepice s kšiltem. Všechno to hodil na křeslo. "To jsou uniformy. V kapse mám ty správné průkazy. Obávám se, že mám vyšší hodnost než ty, Delto, ale stáří má přece jen své výsady."
"Jsou to uniformy hongkongské policie."
"Kowloonské, aby to bylo úplně přesné. Možná máme šanci, Delto! Proto jsem se tak dlouho nevracel. Letiště Kchaj Tchak! Jsou tam nejpřísnější bezpečnostní opatření, ale přesně to podvodníkovi vyhovuje. Chce ukázat, že je lepší než ty! Pochopitelně je to bez záruky, ale vsadil bych na to krk. Pro maniaka jako on je to hrozné lákadlo. ‚Klidně zmobilizujte všechny svoje lidi, já je stejně překonám!' Jedna taková vražda stačí, aby vzkřísil legendu o své nepřemožitelnosti. Je to on, jsem si jistý!"
"Vezmi to popořádku," nařídil Bourne.
"Povím ti to při oblékání," souhlasil Francouz, svlékl si košili a rozepnul opasek. "Honem! Za silnicí mám motorový člun. Padesát koní. Za tři čtvrtě hodiny můžeme být v Kowloonu. Tady! Tohle je tvoje! Mon Dieu, utratil jsem tolik peněz, až je mi z toho špatně!"
"Čínské hlídky," řekl Jason, svlékl se a sáhl po uniformě. "Sestřelí nás z vody!"
"Idiote, některé známé lodě se domlouvají vysílačkou v šifrách. I mezi námi jsou lidi s dobrou pověstí. Jak myslíš, že převážíme zboží? Jak myslíš, že přežíváme? Scházíme se v zátokách na čínských ostrovech Tche Sa Wej. Tam se taky platí. Hoď sebou!"
"A co to letiště? Kde bereš jistotu, že je to vážně on?"
"Korunní guvernér. Atentát."
"Co?" křikl užaslý Bourne.
"Z hotelu Peninsula jsem šel s tvým kufrem k rrajekru Star. Je to jen kousek a trajektem je to daleko rychlejší než si vzít taxi a jet tunelem. Když jsem procházel kolem stanice kowloonské policie na Salisbury Road, viděl jsem z ní rychle vyjíždět sedm hlídkových vozů, jeden za druhým. Všechny zabočily doleva, což není do chudinské čtvrti. Přišlo mi to divné. Budiž, dvě nebo tři auta mohla jet k nějaké potyčce, ale sedm? Měl jsem štístko, jak říkají tihle lidé. Zavolal jsem svého člověka na stanici a on byl celkem ochotný - už to stejně nebylo žádné velké tajemství. Říkal, že jestli vydržím ještě chvíli na místě, uvidím dalších deset aut a dvacet antonů. Všechny prý vyjedou během příštích dvou hodin na letiště Kchaj Tchak. To, co jsem viděl, byly předsunuté hlídky. Policie dostala z podzemních zdrojů echo, že se chystá atentát na guvernéra."
"Chci vědět víc!" vyštěkl Bourne. Zapnul si kalhoty a sáhl po dlouhé khaki košili, která sloužila jako sako pod koženým opaskem s náboji.
"Guvernér dnes večer odlétá z Pekingu se svou vlastní družinou z britského ministerstva zahraničí a taky s čínskou delegací. Budou tam novináři, televizní štáby, prostě všichni. Obě vlády chtějí velkou publicitu. Zítra se má uskutečnit společná schůzka všech vyjednavačů a šéfů finančního sektoru."
"Kvůli smlouvě o roce 1997?"
"Další kolo nekonečných žvástů o dohodách. Ale pro dobro nás všech se modlím, aby na sebe byli milí."
"Ten plán," řekl Jason tiše a strnul na místě.
"Jaký plán?"

"Sám jsi o něm mluvil. Žhavily se kvůli němu dráty mezi Pekingem a Vládním domem. Zabít guvernéra oplátkou za vraždu místopředsedy vlády? Pak možná nějakého ministra zahraničí za vysokého člena ústředního výboru - a premiéra Británie za čínského předsedu? Jak daleko to může dojít? Kolik mrtvých bude potřeba, než nastane kritický bod. Za jak dlouho odmítne rodič trpět neposlušné děcko a napochoduje do Hongkongu? Kristepane, tohle všechno by se mohlo stát. Někdo chce, aby se to stalo!"
D'Anjou stál bez hnutí. V ruce svíral široký opasek se zlověstnou řadou nábojnic s mosaznými kulkami.
"To, co jsem naznačil, byla jen spekulace založená na chování chorobného zabijáka, který vezme jakýkoli kšeft. Na obou stranách je dost nenažranosti a politické korupce, aby ta spekulace byla oprávněná. Ale ty naznačuješ něco jiného, Delto. Říkáš, že je to organizovaný plán s cílem rozvrátit Hongkong a předhodit ho Číně."
"Ten plán," zopakoval Jason Bourne. "Čím je složitější, tím jednodušší se zdá."

Střechy letiště Kchaj Tchak se hemžily policisty. Totéž platilo o vchodech, tunelech, odbavovacích přepážkách i prostorech se zavazadly. Venku na ohromné asfaltové ploše zářily silné reflektory a kroužily ještě ostřejší pátrací světlomety, které zkoumaly každý jedoucí vůz, každičký centimetr země. Televizní štáby rozbalovaly kabely za dozoru policie, reportéři si za přenosovými vozy procvičovali výslovnost v desítce jazyků. Další reportéři a fotografové se tísnili před vchody a letištní personál křičel z tlampačů, že místa ohrazená provazem budou brzy přístupná pro všechny akreditované novináře s příslušným povolením od ředitelství letiště Kchaj Tchak. Bylo to šílenství. A pak se stalo něco naprosto neočekávaného. Od temného západního obzoru se nad kolonii přihnala náhlá průtrž mračen a přinesla s sebou další podzimní příval vody.
"Ten podvodník má ale štěstí - nebo spíš štístko, jak se tady říká," ulevil si d'Anjou, když s Bournem v uniformách pochodovali v šiku policistů tunelem z vlnitého plechu do jednoho z obřích hangárů sloužících k opravám. Bubnování deště bylo ohlušující.
"Štěstí s tím nemá co dělat," odvětil Jason. "Prostudoval si zprávy o počasí od Sečuánu až sem. Má je každé letiště. Všiml si toho jistě už včera, ne-li předevčírem. I počasí je zbraň, Echo."
"Ale dobu příletu korunního guvernéra ovlivnit nemohl. Čínská letadla mívají často hodiny zpoždění, vlastně většinou."
"Ale ne celé dny, tedy aspoň většinou. Kdy dostala kowloonská policie oznámení o atentátu?"
"Na to jsem se konkrétně zeptal. Dneska kolem půl dvanácté."
"A letadlo z Pekingu mělo podle plánu přistát někdy večer?"
"Ano, to jsem ti říkal. Lidé od novin a televize tam měli přijet do devíti."
"Prostudoval si zprávy o počasí. Příležitostí se naskytnou. Jen je chytit za pačesy."
"Přesně to musíš udělat, Delto! Uvažuj jako on, buď jako on! Je to naše šance!"
"A co asi dělám...? Až se dostaneme do hangáru, chci se odtrhnout. Pomůže mi k tomu ta tvoje falešná průkazka?"
"Jsem velitel britského sektoru z policejního okrsku v Mongkoku."
"Co to znamená?"
"To vážně nevím, ale nic lepšího jsem nesehnal."
"Nemluvíš zrovna jako Brit."
"Kdo by to tady na Kchaj Tchaku poznal, kámo?"
"Britové."
"Vyhnu se jim. Čínsky umím líp než ty. Čung-kuo žen to budou ctít. Budeš mít možnost se porozhlédnout kolem."
"Je to potřeba," řekl Jason Bourne. "Jestli je to opravdu ten tvůj diverzant, chci ho dostat dřív, než si ho všimne někdo jiný! Tady a teď!"

Údržbáři v lesklých žlutých pláštěnkách vytahovali z vysokých hangárů sloupky spojené šňůrou. Po chvíli dorazilo nákladní auto plné stejných pláštěnek určených pro policejní jednotky. Muži je shazovali z korby a jiní je chytali. Když se policisté oblékli, utvořili několik skupin, v nichž vyslechli pokyny svých nadřízených. Zmatek prohloubený příjezdem nových sil i náhlým lijákem rychle dostával svůj řád.

Takovému řádu však Bourne příliš nevěřil. Na úkol, který policisty čekal, šlo všechno až příliš hladce a klidně. Pochodující řady křiklavě oblečených vojáků byly na špatném místě se špatnou taktikou. Takhle se partyzáni rozhodně nehledají - dokonce ani jeden muž s partyzánským výcvikem. Každý policista ve žluté pláštěnce znamenal varování a zároveň snadný terč. Každého navíc mohl nahradit jiný pěšák ve stejném oblečení. Například zabiják, který na sebe umí vzít vzhled nepřítele.
Vetřít se do řad policistů však znamenalo sebevraždu a Jason věděl, že jeho falešný dvojník nic takového nemá v úmyslu. Pokud... Pokud by neměl zbraň tak tichou, že její výstřely přehluší déšť... Ale i tak by reakce oběti nesměla být okamžitá. Při první známce, že se guvernér hroutí, by byl kolem místa činu neprodleně vytvořen kordon. Policie by zablokovala východy a všem přítomným by se zbraněmi v rukou nařídila, aby zůstali na místě. Zpožděná reakce? Maličká šipka, která píchne jako špendlík? Člověk se po ní ožene jako po dotěrné mouše, do krve mu však vnikne kapka jedu. Smrt přichází pomalu, ale neodvratně. Ano, to byla jedna z možností, opět však vyžadovala překonat příliš mnoho překážek. Navíc si žádala přesnost, jež nebyla v silách tlakové pistole. Guvernér na sobě nepochybně bude mít neprůstřelnou vestu a mířit na tvář bylo vyloučeno. Obličejové nervy jsou velice citlivé na bolest a každý cizí předmět tak blízko u očí by vyvolal okamžitou dramatickou reakci. Zbývaly tedy ruce a krk. Jenže ruce jsou příliš malé a pohyblivé a na krk se míří velice špatně. Velkorážná puška na střeše? Nepochybně vysoce přesná puška s laserovými teleskopickými mířidly? Další možnost, znovu však sebevražedná. Taková zbraň by na sebe při výstřelu upozornila hlukem a namontování tlumiče by značně oslabilo přesnost. Zabijákovi na střeše okolnosti nepřály. Vražda by byla příliš nápadná.
Bourne přitom chápal, že o nic jiného než o vraždu nejde, zvlášť za daných podmínek. D'Anjou měl pravdu. Okázalému atentátu nahrávaly všechny okolnosti. Šakal Carlos si nemohl přát víc - ani Jason Bourne, přemítal David Webb. Kdyby to nový »Bourne« provedl i přes mimořádná bezpečnostní opatření, stal by se opravdovým králem svého odporného řemesla. Ale jak? Jakou možnost použije? A až se rozhodne, která úniková cesta by byla nejlepší a nejpravděpodobnější?
Snad jeden z přenosových vozů se složitou technikou, ale to by bylo příliš nápadné. Přijíždějící čety leteckých údržbářů procházely několikanásobnou kontrolou. Na nepovolanou osobu by se okamžitě přišlo. Všichni novináři museli projít elektronickým rámem, jenž by zachytil kov už od hmotnosti deseti miligramů. A o střechách nemohla být řeč. Tak jak tedy?
"Máš povolení!" řekl d'Anjou, když se náhle zjevil s papírem v ruce po jeho boku. "Podepsal ho policejní prefekt Kchaj Tchaku."
"Cos mu řekl?"
"Že jsi Žid, prošel jsi protiteroristickým výcvikem v Mossadu a u nás jsi v rámci výměnného programu. Rozhlásí se to."
"Panebože, já přece neumím hebrejsky!"
"A kdo tady umí? Stačí, když budeš krčit rameny a pokračovat ve své celkem slušné francouzštině. Tou se tady sice mluví, ale velice špatně. S tím si vystačíš."
"Víš, že jsi nemožný?"
"Vím, že když nám Delta dělal šéfa v Meduse, oznámil Velitelství Saigon, že do terénu nepůjde bez ‚starého Echa'."
"Muselo mi přeskočit."
"Tenkrát jsi nebyl moc při smyslech, to je fakt."
"Moc ti děkuju, Echo. Aspoň mi popřej štěstí."
"Ty štěstí nepotřebuješ," řekl Francouz. "Jsi Delta. Vždycky budeš Delta."

Bourne si sundal křiklavě žlutou pláštěnku i čepici s kšiltem, vyšel ven a ukázal propustku strážným u vrat hangáru. V dálce bylo vidět, jak policisté vhánějí novináře elektronickými rámy směrem k prostoru ohraničenému provazem. Na okraji přistávací dráhy vyrostly mikrofony. Na letiště přijely hlídky na motocyklech a utvořily neproniknutelný půlkruh kolem místa plánované tiskové konference.
Přípravy vrcholily. Veškeré bezpečnostní síly byly na místě, přenosová technika čekala v pracovní pohotovosti. Letadlo z Pekingu zřejmě začalo v lijáku klesat na přistání. Během pár minut mělo dosednout na plochu. Jason by tu dobu nejraději co nejvíc prodloužil. Bylo třeba hledat tolik věcí, a

přitom chyběl čas. Kde? Co? Všechno bylo možné i nemožné. Kterou z možností zabiják využije? Jaké postavení zaujme, aby spáchal dokonalou vraždu? A jak nejlogičtěji unikne z místa činu se zdravou kůží? Bourne zvážil všechny alternativy, které ho napadaly, a všechny postupně vyloučil. Zamysli se znovu! Zbývaly pouhé minuty. Projdi se kolem a vezmi to od začátku... od začátku. Předpoklad: atentát na guvernéra. Podmínky: prostor zdánlivě neprodyšně uzavřen, policisté míří střelnými zbraněmi ze střech, hlídají každý vchod, každý východ, každé schodiště i eskalátor, všichni jsou ve spojení vysílačkami. Sebevražda... Avšak právě takové mimořádně nepříznivé okolnosti falešného zabijáka přitahovaly. D'Anjou měl zase pravdu: efektní vraždou za těchto podmínek si zabiják zajistí nesmrtelnost. Jak to jen Francouz říkal? Jedna taková vražda stačí, aby vzkřísil legendu o své nepřemožitelnosti.
Kdo? Kde? Jak? Přemýšlej! Dívej se kolem sebe!
Liják mu zmáčel uniformu kowloonské policie. Procházel mezi lidmi, prohlížel si všechno a všechny, a přitom si nepřestával otírat vodu z tváře. Nic! A pak se z dáli ozval tlumený hřmot proudových motorů. Letadlo z Pekingu se sneslo ke konci dráhy. Přistávalo.
Jason upíral zrak do davu za sloupky se šňůrami. Vstřícná hongkongská vláda rozdala všem zájemcům ponča, čtverce plátna a levné kapesní pláštěnky. Učinila tak z úcty k Pekingu a také v touze po publicitě. Personál letiště Kchaj Tchak odmítl požadavky médií na tiskovou konferenci pod střechou jednoduchým tvrzením, že to není v souladu s bezpečnostními zájmy. Nepadlo žádné další vysvětlení, což bylo chytré. Vyjádření měla být jen stručná, dohromady maximálně pět až šest minut. Špičkoví členové novinářské obce kvůli takové důležité události jistě vydrží i tu trochu deště.
Fotografové? Kov! Aparáty procházely detekčním rámem, ne všechny »aparáty« však musí nutně sloužit k focení. Dalo by se do nich nainstalovat poměrně jednoduché střelné zařízení, které by za pomoci hledáčku vystřelilo kulku, případně šipku. Co když je to ten způsob? Atentátník by mohl skutečný »fotoaparát« odhodit na zem, z kapsy vytáhnout úplné jiný a hbitě se přesunout na okraj davu. Mohl se prokázat stejné věrohodnými doklady jako Francouz a »bojovník proti terorismu« z Mossadu. Ano, to by šlo.
Obří letoun dosedl na přistávací dráhu. Bourne rychle zamířil do oblasti ohraničené šňůrou, přistupoval ke všem fotografům a hledal člověka, který by vypadal jako on. Mužů s fotoaparáty se tam tísnilo nejméně dvacet. Letadlo z Pekingu rolovalo směrem k zástupu, veškeré reflektory a kužely světla se nyní soustředily do prostoru kolem mikrofonů a televizních štábů. Bourne byl čím dál nervóznější. Přecházel od jednoho fotografa k druhému a rychle se ujišťoval, že dotyčný nemůže být zabiják. Znovu si každého prohlížel a sledoval, jestli nestojí příliš strnule a nemá nalíčenou tvář. Znovu nic! Nikdo! Jenže on ho musel najít a chytit! Dřív, než ho najde někdo jiný. O nějaký atentát mu vůbec nešlo! Záleželo mu jen a jen na Marii!
Vrať se na začátek! Terč - guvernér. Podmínky - pro atentát velice nepříznivé. Terč má maximální ochranu, nejspíš i neprůstřelnou vestu. Celý bezpečnostní sbor je připravený, disciplinovaný, důstojníci mají velení pevně v rukou... Začátek? Něco chybí. Projdi to znovu. Guvernér - terč, jediná oběť atentátu. Metoda: všechno by znamenalo sebevraždu, snad kromě zařízení s opožděnou reakcí - šipky či malé střely. Takový způsob však není přesný a hlasitá rána běžné zbraně by okamžitě uvedla do chodu veškeré bezpečnostní síly. Zpoždění? Opožděná akce, nikoli reakce! Prvotní předpoklad byl mylný! Terčem nebyl jen guvernér. Nejde o jedinou vraždu, ale o masové vraždění hlava nehlava! To je přece daleko efektnější! Aspoň pro šílence, který chce uvrhnout Hongkong do chaosu! A chaos by začal okamžitě se zásahem bezpečnostních složek. Zmatek, hromadný úprk!
Bourne procházel v lijáku zástupem lidí, horečně přemýšlel a pozorně se rozhlížel. Snažil se rozpomenout na všechny zbraně, které v životě poznal. Na nějakou zbraň, z níž by se dalo tiše a nenápadně vypálit, případně ji hodit z ohraničeného prostoru plného lidí. Její účinek by musel být dostatečně zpožděný, aby se vrah mohl přemístit a pohodlně uniknout. Napadaly ho jedině granáty, ty však okamžitě zavrhl. Pak mu hlavou bleskla myšlenka na dynamit nebo plastickou nálož s časovou roznětkou. Druhá možnost byla s ohledem na zpoždění a možnost ukrytí schůdnější. Plastické trhaviny lze načasovat na minuty či jejich zlomky a dají se ukrýt v malé krabici či balíčku, dokonce i v úzké aktovce... nebo ve větším kufříku s fotografickým vybavením, jaký nemusel mít nutně jen fotograf. Začal tedy znovu. Vrátil se do houfu novinářů a fotografů, očima pročesával černý asfalt pod kalhotami i sukněmi a hledal nějaký ležící

předmět. Logika mu velela zaměřit se na řady mužů a žen nejblíže ranveji bezprostředně za šňůrou. V duchu si představoval »balíček« dlouhý nanejvýš třicet centimetrů, u aktovky by stačilo dvacet. Menší nálož by vyjednavače obou vlád nezabila. Letištní světla zářila jasně, vytvářela však nesčetné stíny. Bourne zalitoval, že ho nenapadlo vzít si baterku - vždycky u sebe nějakou nosil, aspoň malou, protože to byla také zbraň! Proč na to zapomněl? Pak ke svému údivu spatřil paprsek baterky, který křižoval po asfaltu letiště. Míhal se mezi stejnými kalhotami a sukněmi, pod něž se předtím sám díval. Policie dospěla ke stejné teorii. Ale co by ne? Letiště La Guardia - rok 1972, letiště Loď, Tel Aviv - rok 1974, Rue de Bac, Paříž - 1975, obchodní dům Harrods, Londýn - 1982. A půl tuctu ambasád od Teheránu až po Bejrút, tak co by ne? Policisté měli na rozdíl od něj aktuální informace. Myslelo mu to pomalu - a nemohl si to dovolit!
Kdo? Kde?
Ohromný Boeing 748 se znaky Čínské lidové republiky se zjevil jako velký stříbrný pták. Proudové motory burácely záplavou vody a postupně zpomalovaly, jak stroj najížděl k předepsanému místu na cizí půdě. Dveře se otevřely. Po schodech okamžitě seběhli angličtí i čínští strážní a zaujali své pozice. Přehlídka začala. Vůdci britské i čínské delegace se ukázali současně. Mávali a společně sestoupili po kovových schůdcích, jeden v dokonale střižených šatech, druhý v šedohnědé uniformě lidové armády bez určení hodnosti. Za nimi šly dvě řady asistentů a pobočníků - bělochů i Asiatů -, kteří se kvůli fotografům usilovně snažili tvářit přátelsky. Vůdci přistoupili k mikrofonům a jejich hlasy začaly dunět z reproduktorů do nepolevujícího deště. Během následujících minut si Jason připadal jako v mlhách. Fyzicky byl sice na slavnosti v záři reflektorů, v duchu však přemítal o závěru pátrání - závěr se totiž opravdu blížil. Jestli tam podvodník byl, musel ho najít - dřív, než se stane vražda a vypukne chaos! Ale sakra kde? Bourne vyšel z ohraničeného prostoru a přemístil se do pravé zadní části, aby měl lepší přehled. Jeden ze strážných proti tomu měl námitky. Jason mu ukázal povolení a zůstal nehnutě stát. Prohlížel si členy televizních štábů, jejich vzhled i vybavení. Jestliže se vrah skrýval mezi nimi, který z nich to může být?
"K naší společné radosti mohu oznámit, že v otázce dohod bylo dosaženo dalšího pokroku. My, zástupci Spojeného království..."
"My, zástupci Čínské lidové republiky, jediné pravé Číny na zemi, vyjadřujeme přání najít společnou řeč s těmi, kdo chtějí..."
Oba vůdci si střídavě brali slovo a vyjadřovali souhlas se svým protějškem, zároveň však dávali světu najevo, že je stále o čem jednat. Pod rouškou zdvořilostních frází, vzletných slov a umělých úsměvů dřímalo napětí. Jason nenašel vůbec nic, na co by se mohl zaměřit. Setřel si tedy déšť z obličeje, kývl na strážného, sehnul se pod provaz a znovu se začal prodírat zástupem za sloupky se šňůrami. Razil si cestu na levou stranu dějiště tiskové konference.
Náhle Bournea upoutala řada světlometů, jež v lijáku zatáčely na přistávací dráhu na vzdálenějším konci letiště a rychle mířily ke stojícímu letadlu. Pak se jako na povel ozval potlesk. Příjezd oficiálních limuzín s doprovodem na motocyklech znamenal konec krátkého obřadu. Vozy zamířily do prostoru mezi delegacemi a davem reportérů a fotografů. Policie obklopila přenosové vozy a nařídila všem pracovníkům, aby si nastoupili. Výjimku dostali jen dva předem vybraní kameramani.
To byla ta pravá chvíle. Pokud se něco mělo stát, tak teď. Pokud měl přijít ke slovu nějaký vražedný nástroj, muselo se tak stát nejpozději za minutu!
Asi metr nalevo od sebe uviděl důstojníka jednoho z policejních oddílů. Byl to vysoký muž. Jason se k němu naklonil, vytáhl propustku a zakryl ji rukou před deštěm. "Já jsem z Mossadu!" křikl česky, aby ho bylo slyšet přes potlesk.
"Ano, vím o vás!" houkl důstojník. "Slyšel jsem. Dobře, že jste tady!"
"Máte svítilnu - baterku?"
"Ano, jistě. Potřebujete ji?"
"Nutně."
"Tu máte."
"Zajistěte mi průchod!" poručil Bourne, zvedl šňůru a pokynul důstojníkovi, aby šel za ním. "Nemám čas ukazovat papíry!"
"Jistě!" Číňan vykročil za ním a rukou zarazil strážného, který se právě chystal Jasona zastavit - a v

případě nutnosti třeba i zastřelit. "Nech ho být! Patří k nám! Má na to výcvik!"
"Ten Žid z Mossadu?"
"Jo."
"Slyšeli jsme. Děkujeme, pane... Ale on mi samozřejmě nerozumí."
"Budeš se divit, ale rozumí. Mluví Kuang-čou chua."
"Ve Food Street je jedna košer restaurace, kde se podávají naše jídla..."
Bourne byl nyní mezi řadou limuzín a ohraničeným místem. Kráčel podél provazu, svítil si baterkou na asfalt, a přitom udílel rozkazy v čínštině i angličtině. Nijak zvlášť nekřičel. Chtěl působit jako rozumný člověk, který hledá nějakou ztracenou věc. Novináři jeden po druhém ustupovali a vysvětlovali situaci kolegům za sebou. Bourne přistoupil k první limuzíně, která měla na pravé straně vlaječku britskou a na levé čínskou. Znamenalo to, že Anglie je hostitel a Lidová republika host. Představitelé obou zemí jeli společně. Jason se soustředil na zem. Za nepolevujícího aplausu se vysoce postavení pasažéři s nejvěrnějšími pobočníky chystali nastoupit do dlouhého vozu. A pak se to stalo. Bourne však přesně nevěděl co! Levým ramenem se lehce otřel o rameno někoho jiného. Jako by mezi nimi přeskočila jiskra. Muž, jehož se dotkl, se předklonil a pak opět zaklonil s takovou vervou, že Jason málem ztratil rovnováhu. Otočil se a pohlédl na muže na policejním doprovodném motocyklu. Pak zvedl svítilnu, aby viděl přes tmavé sklo průzoru helmy.
Zdálo se mu, že se otevřela nebesa a ostrý klikatý blesk jej udeřil přímo do hlavy. Upřeně zíral na policistu a snažil se vyrovnat s čímsi neuvěřitelným. Díval se sám na sebe - z doby před pár lety! Tmavé rysy tváře pod neprůhledným krytem patřily jemu! Byl to ten diverzant! Dvojník! Vrah!
Z očí, jež na něj zíraly, také čišela panika, byly však rychlejší. Zabiják vymrštil pravou ruku a udeřil Jasona do krku, takže ho na chvíli zbavil hlasu i myšlenek. Bourne odletěl dozadu a chytil se za krk. Vrah seskočil z motocyklu, proběhl kolem Jasona a skočil pod provaz.
Dožeň ho! Chyť ho!... Marie! Bourne nemohl křičet. Dávil se a hlavou mu vířily hysterické myšlenky. Přeskočil provaz, vrhl se do davu a šel cestou, kterou mu mezi těly proklestil prchající zabiják.
"Zastavte... ho!" Z Jasonova hrdla vyšlo jen poslední slovo. Chraptivé zasípání. "Pusťte mě!" Tato dvě slova už byla jakž takž artikulovaná, ale nikdo je neposlouchal. Kdesi poblíž letištní haly vyhrávala v lijáku kapela.
Cesta před ním se uzavřela! Všude jen lidé, lidé a zase lidé! Najděte ho! Chyťte ho! Marie! On utekl! Zmizel! "Pusťte mě!" zavřeštěl nyní už zcela zřetelně, nikdo mu však nevěnoval pozornost. Bezhlavě si razil cestu na kraj davu, za skleněnými dveřmi letištní haly ho však čekal jen další dav.
Nic! Nikdo! Vrah byl pryč!
Vrah? Atentát!
Ta limuzína - první limuzína s vlajkami obou zemí! To byl terč útoku! Někde v ní či pod ní se skrývalo časovací zařízení, který mělo vyhodit vůz do vzduchu a zabít vůdce obou delegací. Vypukl by chaos a Čína by pak uchvátila Hongkong. Všechno přesně podle plánu!
Bourne se otočil a zoufale hledal někoho povolaného. Dvacet metrů za provazem stál důstojník kowloonské policie a v pozoru poslouchal britskou hymnu. Na opasku měl připnutou vysílačku. Šance! Vznešený průvod limuzín se dal do pohybu směrem k bráně letiště, kterou nebylo vidět.
Jason škubnutím zvedl šňůru a přitom zvrhl jeden ze sloupků. Rozběhl se k malému čínskému důstojníkovi. "Sun su!" zařval na něj.
"Še-ma?" vyhrkl muž překvapené a instinktivně sáhl po pouzdru s pistolí.
"Zadržte ty limuzíny! Tu vpředu!"
"Co to povídáte? Kdo jste?"
Bourne ho ze zoufalství málem udeřil. "Mossad!" zavřeštěl.
"Vy jste ten agent z Izraele? Slyšel jsem..."
"Poslouchejte mě! Vezměte tu vysílačku a řekněte jim, aby zastavili! Ať všichni vystoupí z toho auta! Vybuchne! Dělejte!"
Důstojník pohlédl přes vodní clonu Jasonovi do očí, jednou přikývl a odepnul vysílačku z opasku. "Stav nouze! Uvolněte kanál a přepojte mě na Rudou hvězdu jedna. Okamžitě!"
"Všechna auta musí pryč!" přerušil ho Bourne. "Řekněte jim, ať odjedou!"

"Změna!" křikl policejní důstojník. "Dejte výstrahu všem vozům. Spojte mě!" Číňan pokračoval stísněným, avšak kontrolovaným hlasem. Kladl přitom důraz na každé slovo. "Tady Kolonie pět. Nastal stav nouze. Je se mnou ten člověk z Mossadu a já tlumočím jeho příkazy. Musíte je okamžitě splnit. Rudá hvězda jedna má ihned zastavit a nařídit všem vystoupit a utéct do bezpečí. Všechna ostatní auta mají zahnout doleva, doprostřed letiště, co nejdál od Rudé hvězdy jedna. Okamžitě proveďte!"
Zaskočené shromáždění slyšelo jednohlasné zaburácení motorů. Pětice limuzín vyjela z řady a rychle mířila do temnoty letiště. První auto prudce zastavilo. Dveře se otevřely. Lidé vyskakovali a prchali všemi směry.
O osm sekund později se to stalo. Limuzína s názvem Rudá hvězda jedna vybuchla patnáct metrů od otevřené brány. Do vodní tříště se vznesl hořící kov se střepy rozbitého skla. Kapela utichla v půli tónu.

Peking, 23.25.
Nad severním okrajem Pekingu se rozkládá obrovský střežený prostor, o němž se příliš nemluví, natož aby sem měli přístup obyčejní smrtelníci. Vedou k tomu především bezpečnostní důvody, ale také obavy z reakce zdejší rovnostářské společnosti. V této lesnaté horské enklávě totiž mají vily nejmocnější čínští představitelé. Celý prostor chrání vysoká zeď z šedého kamene, vchody do komplexu hlídají zkušení vojáci a husté lesy nepřetržitě střeží cvičení psi. K dokreslení místních společenských a politických vztahů je třeba podotknout, že z jedné vily na druhou není vidět. Všechny totiž mají vlastní ochrannou zeď a jejich cvičený personál si vybírá sám majitel na základě dlouhých let věrné služby. Pokud se už o tomto místě mluví, říká se mu Nefritová hora. Z geologického hlediska to však není žádná hora, ale vysoký kopec, jenž se tyčí nad ostatními vrcholky. V různých dobách zde bydleli takoví muži jako Mao Ce-tung, Liu Šao-čchi, Lin Piao či Čou En-laj. Mezi nynější obyvatele patřil i člověk, jenž měl v rukou ekonomický osud Lidové republiky. Světový tisk o něm psal jednoduše jako o Šengovi. Bylo to lépe zapamatovatelné než Šeng Čchou Jang.
Silnicí podél impozantní šedé zdi uháněl hnědý vůz. Dojel k bráně číslo šest, pak prudce zabrzdil a zastavil jen pár centimetrů od jasně oranžové závory, náhle osvětlené reflektory auta. Jako by si roztržitý řidič až na poslední chvíli uvědomil, že má zabočit. K vozu přistoupil strážný.
"Za kým jedete a jak se jmenujete? Budu potřebovat vaše oficiální doklady."
"Za ministrem Šengem," řekl řidič. "Moje jméno ani papíry nejsou důležité. Informujte prosím rezidenci ministra, že je tady jeho posel z Kowloonu."
Voják pokrčil rameny. Podobná odpověď nebyla na Nefritové hoře nijak neobvyklá. Další naléhání by mohlo vést ke ztrátě této božské práce, která zaručovala hody ze zbytků panského jídla a za ochotnou službu mohl člověk dostat dokonce i zahraniční pivo. Strážný proto zvedl sluchátko. Návštěvník musel být vpuštěn podle předpisů. Kdyby se zachoval jinak, mohl by skončit vkleče na louce, střelou do týla.
Strážný vytočil číslo vily Šeng Čchou Janga.
"Pusť ho. Rychle!"
Voják okamžitě stiskl tlačítko a oranžová závora se zvedla. Auto vjelo dovnitř. Strážného napadlo, že na štěrku by řidič neměl jezdit tak rychle. Posel musel mít velice naspěch.
"Ministr Šeng je na zahradě," řekl důstojník armády u dveří a pátravě se zadíval do temnoty za zády hosta. "Běžte za ním."
Posel chvatně prošel místností plnou rudého nábytku směrem ke klenbě, za kterou se rozprostírala zahrada obehnaná zdí. Uprostřed zářila čtyři jezírka s lekníny, decentně osvětlenými žlutými světly pod hladinou. Zahradou vedly dvě pěšiny z bílého štěrku, které se mezi jezírky protínaly ve tvaru písmene X. Každá z pěšin končila oválným odpočívadlem s nízkými křesílky a stolky z černého proutí. Na konci východního úseku seděl u cihlové zdi štíhlý muž středního vzrůstu s krátkými, předčasně prošedivělými vlasy a propadlými rysy. Člověka však napoprvé překvapily především jeho oči. Byly to prázdné oči umrlce, jejichž víčka nikdy ani na okamžik nemrkla. Zároveň to však byly oči fanatika, který čerpá sílu ze své slepé víry. Skrýval se za nimi spalující žár. Byly to oči Šeng Čchou Janga a zrovna ohnivě plály.
"Pověz!" zahřměl a oběma rukama sevřel černá opěradla proutěného křesílka. "Kdo tohle dělá?"
"Všechno je to lež, pane ministře! Ověřovali jsme si to u našich lidí v Tel Avivu. Nikdo takový neexistuje. V Kowloonu není žádný agent Mossadu! Je to lež jako věž!"

"Co jste podnikli?"
"Celé je to strašně zamotané..."
"Tak co jste podnikli?"
"Jdeme po stopě jednoho Angličana. Zdá se, že v Mongkoku o něm nikdo neví."
"Jste pitomci a idioti! S kým jste mluvili?"
"S naším hlavním informátorem na kowloonské policii. Neví, co se děje, a bohužel má asi strach. Několikrát se zmínil o Macau a jeho hlas se mi vůbec nelíbil."
"Musí zemřít."
"Vyřídím."
"To bohužel nepůjde." Šeng mu pokynul levou rukou a pravicí ukrytou ve stínu zatím sáhl pod nízký stolek. "Pojď a prokaž poslušnost Kuomintangu," přikázal.
Posel přistoupil k ministrovi. Hluboce se poklonil a natáhl se po levé ruce významného muže. Šeng zvedl pravou. Měl v ní pistoli.
Vyšla rána, která poslovi ustřelila hlavu. Úlomky lebky s potrhanou tkání se snesly do jezírek. Když mrtvola silou rány odlétla na bílý štěrk, pod klenbou se objevil důstojník armády.
"Ukliď ho," poručil Šeng. "Slyšel toho příliš... a příliš si domyslel."
"Jistě, pane ministře."
"A zavolej tomu člověku do Macaa. Mám pro něj instrukce, které se musí provést okamžitě, dokud ještě hoří ohně v Kowloonu. Chci ho mít tady."
Když důstojník přistoupil k mrtvému kurýrovi, Šeng vstal náhle z křesla a pomalu zamířil k okraji nejbližšího jezírka. Jeho tvář se ocitla v záři podvodních reflektorů. Po chvíli opět promluvil, tentokrát monotónním hlasem plným odhodlání.
"Brzy celý Hongkong a Nová území," řekl s pohledem upřeným na jeden z leknínu. "A brzy poté celá Čína."
"Vy jste vůdce, pane ministře," řekl důstojník a zadíval se na Šenga oddaně jako pes. "My jdeme za vámi. Začal pochod, který jste nám sliboval. Vrátíme se do naší matičky země. Zase bude naše."
"Přesně tak," přitakal Šeng Čchou Jang. "To nám nikdo nesmí upírat. A mně už vůbec ne."
20

Velvyslanec Havilland stihl do poledne načrtnout užaslé Catherine Staplesové hrubé obrysy Šengova spiknutí s kořeny v Kuomintangu. To byl Kchaj Tchak ještě obyčejným letištěm a nikoli dějištěm atentátu. Podstata plánu: účelové společenství taipanů s ústředním vůdcem, jehož syn Šeng přebírá moc nad Hongkongem a postupně mění kolonii na své vlastní finanční impérium. Nevyhnutelný důsledek: spiknutí zkrachuje a rozzuřený obr, tedy Lidová republika, vpochoduje do Hongkongu, roztrhá dohody a uvrhne Dálný východ do chaosu. Catherine tomu nevěřila, a tak si vyžádala důkazy. Do 14.15 si dvakrát přečetla obsáhlou supertajnou dokumentaci o Šeng Čchou Jangovi, ale nepřestala mít námitky, protože přesnost materiálů se nedala ověřit. V 15.30 ji zavedli do vysílací místnosti, kde jí díky utajenému satelitnímu přenosu jakýsi Reilly z Národní bezpečnostní rady ve Washingtonu předložil řadu »faktů«.
"Pro mě jste jen hlas, pane Reilly," řekla Staplesová. "Jak můžu vědět, že zrovna nestojíte dole ve Wan-čchaji?"
V tom okamžiku se na lince ozvalo hlasité cvaknutí a poté k ní promluvil hlas, který Catherine velice dobře znala a s ní i celý svět. "Tady prezident Spojených států amerických, paní Staplesová. Pokud máte pochybnosti, doporučuji vám zavolat na váš konzulát. Řekněte jim, ať se spojí diplomatickým telefonem s Bílým domem a vyžádají si potvrzení našeho přenosu. Já počkám. Sama se přesvědčíte. V této chvíli nemůžu udělat nic lepšího - nic důležitějšího."
Catherine zatřásla hlavou, krátce zavřela oči a tiše odpověděla: "Věřím vám, pane prezidente."
"Na mě zapomeňte. Věřte tomu, co jste slyšela. Je to pravda."
"Je to všechno tak neuvěřitelné - a nepochopitelné."
"Já nejsem žádný odborník, paní Staplesová, a nikdy jsem to o sobě netvrdil, ale trojský kůň byl taky

dost neuvěřitelná věc. Třeba je to jen legenda a Meneláovu ženu si možná vybájil nějaký vypravěč u ohně, ale ten pojem platí - stal se z něj symbol nepřítele, jenž ničí svého protivníka zevnitř."
"Meneláova...?"
"Nevěřte médiím, paní Staplesová, věřte našim lidem. Potřebujeme vás. Jestli bude třeba, zavolám vašemu premiérovi, ale to bych dost nerad. Možná by se chtěl poradit s jinými lidmi."
"Ne, pane prezidente. Utajení především. Začínám chápat velvyslance Havillanda."
"Tak to jste lepší než já. Já ho totiž občas nechápu."
"Možná je to tak lepší, pane."

V 15.58 přijal sterilní dům na Victoria Peaku naléhavý telefonát. Nebyl pro velvyslance, ani pro náměstka ministra zahraničí McAllistera, nýbrž pro majora Lina Wen-cua. Tak začaly čtyři hodiny plné děsu. Úsečné informace byly tak alarmující, že se všichni soustředili jen a pouze na řešení nastalé krize. Catherine Staplesová zavolala na svůj konzulát a sdělila vysokému komisaři, že jí není dobře, a tak se odpoledne nezúčastní strategického jednání s Američany. Musela do sterilního domu. Velvyslanec Havilland jí chtěl vysvětlit, jak blízko má Dálný východ ke společenskému otřesu. Šeng nebo jeho vrah jistě udělají nějakou chybu a ta by mohla spustit strašlivou lavinu. Vojska Lidové republiky během pár hodin obsadí Hongkong, což by znamenalo nejen zastavení veškerého obchodu kolonie se světem, ale také velké lidské utrpení. Nastane barbarské řádění. Levicové i pravicové eskadry smrti budou mezi lidmi jitřit nenávist starou čtyřicet let, rasové a provinční frakce budou bojovat proti sobě i proti vojenským silám. Na ulicích i v přístavu poteče krev, a jelikož to všechno nutně zasáhne země po celém světě, bude velice reálně hrozit globální válka. Zatímco Havilland takto promlouval ke Catherine Staplesové, Lin vykřikoval do telefonu rozkazy a koordinoval své lidi s hongkongskou policií i bezpečnostními složkami na letišti.
Všechno to začalo tak, že major z MI6 zakryl telefon a tichým hlasem řekl: "Kchaj Tchak. Dnes večer. Čínská a britská delegace. Atentát. Terčem je guvernér. Podle nich to má na svědomí Jason Bourne."
"To nechápu!" zaprotestoval McAllister a vyskočil z pohovky. "Je to moc brzy. Šeng ještě není připraven! Kdyby byl, dostali bychom nějakou zprávu - oficiální prohlášení jeho ministerstva o návrhu na vznik nějaké komise. Je to všechno špatně!"
"Třeba špatně odhadl situaci," řekl velvyslanec chladně.
"Snad. Nebo taky ne. Třeba je to plán, který nás nenapadl."
"Dejte se do práce, majore," řekl Havilland.
Když Lin vydal poslední příkazy a chystal se odjet na letiště, dostal od Havillanda poslední rozkaz. "Ať vás nikdo nevidí, majore. A myslím to vážně."
"To asi nepůjde," odvětil Lin. "Nezlobte se, pane, ale musím jít do akce se svými lidmi. Potřebují moje zkušenosti."
"Vy se nezlobte," dodal Havilland, "ale je to podmínka, abyste prošel přes bránu. Jinak to nejde."
"Proč, pane velvyslanče?"
"Při vaší inteligenci se divím, že se ptáte."
"Musím! Nerozumím tomu."
"Tak je to asi moje chyba, majore. Myslel jsem, že jsem řekl dost jasně, proč jsme zašli do takových krajností, abychom sem dostali Jasona Bournea. Chápejte, že je to naprosto výjimečný člověk. Jeho materiály to jasně dokazují. Slyší všechno, co se kde šustne. Musíme vycházet z toho, že má v téhle části světa řadu kontaktů, a to i v koutech a skulinách, o kterých my nic nevíme. A pokud je prognóza lékařů přesná, ztracená paměť se mu bude postupně vracet. Co kdyby ho jeden z těch kontaktů informoval, že dnes večer bude na letišti Kchaj Tchak pohotovost a guvernéra má chránit celá armáda lidí? Co by podle vás udělal?"
"Šel by tam," odpověděl Lin Wen-cu tiše a zdráhavě.
"V tom případě se ptejme dál. Co když vás Bourne viděl? Promiňte, ale vás není zrovna lehké přehlédnout. Logika by mu velela zjistit si přesně, co jste zač. A nezapomínejte, že logika, disciplína a představivost pro něj odjakživa znamenají přežití. Mám pokračovat?"
"Nemusíte," řekl major.

"Dal by si to dohromady," pokračoval Havilland bez ohledu na Lina. "V Macau není žádný taipan, kterému zabili ženu. Zato je tady jistý vážený důstojník britské rozvědky, který se vydává za fiktivního taipana, a jako takový Bourneovi lhal do očí, aby v něm utvrdil mylný dojem. Bourne zjistí, že s ním státní orgány už zase manipulují, a to tím nejbrutálnějším způsobem - únosem jeho ženy. Psychika je křehká věc, pane majore, a ta jeho obzvlášť. Snese jen určitou dávku stresu. Radši ani nechci pomyslet na to, co by mohl udělat - k čemu by nás mohl přinutit."
"To byla vždycky největší slabina toho plánu, ale zároveň jeho podstata," poznamenal Wen-cu.
",Chytrý nápad'," přerušil ho McAllister citací. ",Odvetu ve stylu oko za oko každý pochopí.' To jsou tvoje vlastní slova, Line."
"Tak jsi mě neměl vybírat, abych hrál toho vašeho taipana!" vedl si major svou. "Tady v Hongkongu je krize, a vy jste mě vyřadili z provozu!"
"Ta krize je stejná pro nás všechny," pravil Havilland vlídně. "Jenže tentokrát jsme dostali varování. Ostatně, koho jiného než vás jsme mohli vybrat? Kterého jiného Číňana by Londýn prověřil pro přístup k informacím, které jste původně dostal? A to už vůbec nemluvím o tom, co všechno víte teď. Zřiďte si velitelské stanoviště v letištní věži. Má kouřové sklo."
Mohutný major se zlostně otočil a beze slova odešel z místnosti.
"Je moudré nechat ho jít?" zeptal se McAllister a společně s velvyslancem a Catherine Staplesovou hleděl za Linem.
"Jistě," odvětil diplomat se zkušenostmi v oboru tajných operací.
"Několik měsíců jsem u místní MI6 pracoval," dodal náměstek rychle. "V minulosti měl sklony neposlouchat."
"Jen když mu rozkazovali britští důstojníci, kteří měli menší zkušenosti než on. Nikdy nedostal žádné pokárání. Byl v právu. A teď ví, že jsem v právu já."
"Kde berete tu jistotu?"
"Proč podle vás říkal, že jsme ho vyřadili z provozu? Nelíbí se mu to, ale bere to jako fakt." Havilland se obrátil na Catherine. "Posaďte se prosím, paní Staplesová. Edwarde, rád bych vás požádal o laskavost, která nemá nic společného s nějakým tajnůstkařením. Víte možná víc než já, a když budu potřebovat informace, určitě vás zavolám. Přesto bych si rád promluvil s paní Staplesovou o samotě."
"Beze všeho," řekl náměstek a shrábl ze stolu papíry, zatímco Catherine usedla do křesla naproti diplomatovi. "Musím si promyslet spoustu věcí. Jestli ta věc na Kchaj Tchaku není nějaká bouda - jestli je to přímý rozkaz od Šenga -, tak opravdu vymyslel plán, který nás nenapadl, a to je nebezpečné. Ze všech mých rozborů vyplývá, že Šeng musí přijít s tou svojí zatracenou ekonomickou komisí do stabilních podmínek. Jinak by mohl všechno pokazit. On přece není hlupák, právě naopak. Tak co to sakra provádí?"
"A co když je to úplně jinak, než jsme si mysleli, Edwarde?" zamračil se velvyslanec a posadil se.
"Přivede svoji ekonomickou skupinu složenou z vybraných taipanů do nestabilních poměrů - s cílem rychle obnovit pořádek. Žádný zuřící obr, ale spíš shovívavý otec, který chce uklidnit nezbedného potomka."
"Co by to mělo za výhodu?"
"Všechno proběhne rychle. Kdo by podrobně zkoumal skupinu uznávaných finančníků z kolonie, dosazených během krize? Vždyť přinášejí stabilitu. Za zamyšlení to rozhodně stojí."
McAllister s papíry v ruce pohlédl na Havillanda. "Je to pro něj příliš velký hazard," řekl. "Šeng riskuje, že ztratí kontrolu nad expanzionisty v ústředním výboru, nad starými revolucionáři, kteří hledají jakoukoli záminku, aby mohli do kolonie vtrhnout. Výbuch násilí by jim nahrál do karet. Je to reálná možnost, a tak jsme to taky vylíčili Webbovi."
"Pokud ovšem nemá Šeng dost pevnou pozici na to, aby je potlačil. Jak jste sám řekl, Šeng Čchou Jang vydělal Číně spoustu peněz, a pokud existují lidé s kapitalismem v krvi, tak jsou to právě Číňani. Mají zdravou úctu k penězům, jsou jimi přímo posedlí."
"Taky mají úctu k pamětníkům Dlouhého pochodu a i to je určitá posedlost. Nebýt těch prvotních maoistů, většina mladších členů čínského vedení by se dodnes plahočila na poli a neuměla by číst ani psát. Proto ty staré vojáky tak uctívají. Šeng by neriskoval konfrontaci."

"Pak je tady ještě třetí možnost, která je kombinací obou předchozích. Neřekli jsme Webbovi, že řadu jindy hlasitých vůdců pekingské staré gardy nebylo už měsíce slyšet. V několika případech bylo oznámeno, že ten či onen zemřel přirozenou smrtí nebo se stal obětí tragické nehody. Jeden musel dokonce s ostudou odejít. Jestli máme pravdu, a aspoň některé z nich umlčel Šengův nájemný vrah..."
"Šeng si upevnil pozici tím, že odstranil konkurenty," skočil mu do řeči McAllister. "Po celém Pekingu je plno lidí ze Západu. Hotely jsou narvané k prasknutí. Další běloch by se tam pohodlně ztratil -obzvláště vrah, který se může vydávat za kohokoliv - za diplomata, manažera nějaké firmy... Zkrátka se chovat jako Chameleon."
"A kdo jiný než manipulátor Šeng by dokázal líp domluvit tajné schůzky mezi svým Jasonem Bournem a vybranými obětmi. Mohl by si vymyslet spoustu záminek, ale hlavně vojenskou technologickou špionáž. Jeho oběti by na to určitě skočily."
"Jestli je to aspoň částečně pravda, tak je Šeng mnohem dál, než jsme si mysleli."
"Vezměte si ty svoje papíry. Vyžádejte si od lidí z naší rozvědky i z MI6, co potřebujete. Všechno prostudujte, ale hlavně nám najděte nějakou stopu, Edwarde. Jestli dnes večer přijdeme o guvernéra, možná jsme na nejlepší cestě přijít během pár dní o celý Hongkong."
"Budou ho chránit," zamumlal McAllister a s ustaraným výrazem vykročil ke dveřím.
"Na to se spoléhám," řekl velvyslanec, když náměstek ministra vyšel z místnosti, a otočil se ke Catherine Staplesové. "Opravdu mě už začínáte chápat?" zeptal se.
"Rozumím vašim slovům i jejich důsledkům, ale jisté věci mi pořád unikají," podívala se Catherine na dveře, které náměstek ministra právě zavřel. "Je to podivín, že?"
"McAllister?"
"Ano."
"Vadí vám?"
"Naopak. Dodává jistou věrohodnost tomu, co jsem slyšela. Od vás, od toho Reillyho - a bohužel i od vašeho prezidenta." Staplesová se znovu otočila k velvyslanci. "Jsem k vám upřímná."
"Přesně to chci. A chápu, kam míříte. McAllister patří mezi nejlepší analytické mozky na ministerstvu zahraničí. Je to skvělý úředník, který bude vždycky nedoceněný."
"Proč?"
"Myslím, že to víte, a když ne, tak to aspoň cítíte. Je to člověk s pevnou morálkou, která mu brání v postupu. Kdyby mě nemorální věci pobuřovaly tak jako jeho, nikdy bych to nedotáhl tak daleko. A na svou obranu dodávám, že bych toho nikdy tolik nedosáhl. Ale to asi taky víte. Říkala jste to, když jste sem přišla."
"Teď jste zase upřímný vy. Vážím si toho."
"To jsem rád. Chci pročistit vzduch. Potřebuju totiž vaši pomoc."
"Týká se to Marie?"
"Mimo jiné," řekl Havilland. "Čemu konkrétně nerozumíte? Co chcete vysvětlit?"
"Třeba tu komisi bankéřů a taipanů, která bude na Šengův návrh dohlížet nad finanční politikou kolonie..."
"Zkusím si trochu zavěštit," přerušil ji diplomat. "Navenek se budou lišit povahou i postavením a budou působit naprosto přijatelně. Jak jsem řekl McAllisterovi, když jsme se poprvé setkali: Kdybychom si mysleli, že celý ten šílený plán má naději na úspěch, mávli bychom rukou a popřáli jim hodně štěstí. Jenže tohle nemá šanci. Všichni mocní mají nepřátele. Tady v Hongkongu i v Pekingu se určitě najdou skeptici, na které se nedostalo. Budou šťourat hlouběji, než by Šeng čekal. Asi víte, co zjistí."
"Že všechny cesty, nad i pod zemí, vedou do Říma. Tím Římem myslím toho taipana, Šengova otce. Jehož jméno se ve vašich značně neúplných dokumentech ani jednou neobjevuje. To on je ten pavouk, kterého sítě sahají ke všem členům ekonomické komise. To on je řídí. Sakra, co je vlastně zač?"
"To kdybych věděl," odvětil Havilland dutým hlasem.
"Vy to vážně nevíte?" zeptala se Catherine Staplesová ohromeně.
"Kdybychom to věděli, byl bych mnohem klidnější. Určitě bych vám to řekl. Já s vámi hraju poctivě. Vážně jsme nikdy nezjistili, kdo to je. Kolik žije v Hongkongu taipanů? Kolik fanatiků se chce nějak pomstít Pekingu za Kuomintang? Oni to berou tak, že jim Čínu ukradli. Přišli o rodnou vlast, o hroby

svých předků, o majetky - prostě o všechno. Bylo mezi nimi hodně slušných lidí, paní Staplesová, ale taky těch druhých. Političtí vůdci, vojenští magnáti, statkáři, zbohatlíci - byla to privilegovaná společnost, která tyla z potu a poroby milionů lidí. Možná to zní jako dnešní komunistická propaganda, ale ta je jen důsledkem včerejších událostí. Máme co do činění s bandou fanatických vyhnanců, kteří chtějí zpátky to, co jim kdysi patřilo. Zapomínají na korupci, která je kdysi zničila."
"Nenapadlo vás promluvit se samotným Šengem? Soukromě?"
"Samozřejmě, ale jeho reakce se dá snadno odhadnout. Hrál by si na uraženého a vmetl by nám, že jestli používáme takové hnusné výmysly ve snaze ho zdiskreditovat, odstoupí od čínských dohod, obviní nás z neupřímnosti a okamžitě přesune Hongkong pod ekonomická křídla Pekingu. Tvrdil by, že řada starých marxistů v ústředním výboru takovému kroku zatleská, a měl by pravdu. Pak by se na nás podíval a nejspíš by řekl: ‚Vyberte si, pánové. Přeji vám hezký den,'"
"Kdybyste Šengovo spiknutí zveřejnil, stalo by se totéž. A on ví, že to víte," řekla Staplesová a zamračila se. "Peking by zrušil dohody a obvinil Tchajwan i Západ z vměšování. Západ má máslo na hlavě kvůli korupci, takže celé území bude pochodovat podle marxistického bubínku. Nic jiného by ani nezbylo. A následoval by ekonomický kolaps."
"Takhle to vidíme my," přitakal Havilland.
"Co s tím?"
"Je jen jedno řešení. Šeng."
Staplesová přikývla. "Tvrdá hra," řekla.
"Ta nejtvrdší, jestli si rozumíme."
"Samozřejmě, že si rozumíme," přikývla Catherine. "A k tomu nutně potřebujete Mariina manžela? Toho Webba?"
"Potřebujeme Jasona Bournea."
"Protože jeho dvojníka může chytit jen výjimečný člověk, kterého imituje. Tak nějak to vyjádřil McAllister, i když v jiném kontextu. Zaujme své místo a vyláká Šenga někam, kde může vyřešit situaci po svém... Prostě ho zabije."
"Ano. Samozřejmě to bude někde v Číně."
"Samozřejmě?"
"Ano, aby to vypadalo jako vnitřní bratrovražda bez vnějších souvislostí. Peking nemůže obvinit nikoho jiného než neznámé nepřátele Šenga z jeho vlastní hierarchie. Pokud se to stane, už to stejně asi bude jedno. Svět se o Šengově smrti oficiálně nedoví celé týdny. Peking nakonec vydá prohlášení o jeho ‚náhlém skonu' následkem silného infarktu nebo mozkové mrtvice, rozhodně ne vraždy. Obr se svými vnitřními problémy chlubit nebude."
"Což vám hraje do karet."
"Přirozeně. Svět se klidně bude točit dál, taipani budou odříznuti od zdroje, Šengova banka se zhroutí jako domeček z karet a ke slovu se dostanou rozumní lidé, kteří uznávají prospěšnost dohod... Ale k tomu máme ještě hodně daleko, paní Staplesová. Teď je na pořadu dnešek, konkrétně dnešní večer. Kchaj Tchak. Mohl by to být začátek konce, protože nemáme v záloze žádná protiopatření. Možná vypadám klidně, ale to je jen maska, kterou jsem si vypracoval léty zkušeností. V téhle chvíli mě utěšují dvě věci - bezpečnostní složky kolonie patří mezi nejlepší na světě a za druhé jsme upozornili Peking na vzniklou situaci. Hongkong nic neskrývá, ani nechce. V jistém smyslu je tedy ochrana guvernéra společným zájmem obou zemí, a také společnou hrozbou."
"K čemu to bude, když dojde k nejhoršímu?"
"Má to psychologický význam. Může to zabránit zdání nestability. Mimořádná opatření byla totiž dopředu označena jako reakce na ojedinělý plánovaný útok, který v kolonii nevzbudí neklid. A hlavně je to společná akce. Obě delegace mají vlastní vojenský doprovod. Využijí ho."
"Takže šikovnými kejkli s protokolem se dá zadržet krize?"
"Jak jsem slyšel, vy rozhodně nepotřebujete žádné lekce ze zadržování krizí, ani z jejich urychlování. Kromě toho, všechno se může snadno zvrtnout a veškeré kejkle budou na nic. Přes to všechno, co jsem říkal, mám strašný strach. Je tady příliš prostoru pro chyby a špatný odhad. Jsou to naši nepřátelé, paní Staplesová. Nemůžeme dělat nic jiného než čekat, a to je to nejtěžší a nejúměrnější."

"Mám ještě další otázky," řekla Catherine.
"Beze všeho, jen si poslužte. Přinuťte mě myslet a pořádně mě zmáčkněte, jestli to dokážete. Třeba to pomůže nám oběma. Aspoň si zkrátíme čekání."
"Před chvílí jste udělal narážku na moje údajné schopnosti zadržovat krize. Ale dodal jste - a myslím, že s ještě větším přesvědčením -, že je taky umím urychlovat."
"Omlouvám se, nedokázal jsem si to odpustit. Je to zlozvyk."
"Předpokládám, že jste narážel na toho atašé, Johna Nelsona."
"Na koho?... Aha, ovšem, ten mladík z konzulátu, co nahrazuje nedostatek soudnosti odvahou."
"Jste na omylu."
"S tou soudností?" povytáhl Havilland své husté obočí. "Opravdu?"
"Nechci omlouvat jeho slabůstky, ale je to jeden z nejlepších lidí, které máte. Má lepší profesionální odhad než většina vašich zkušenějších zaměstnanců. Zeptejte se někoho z konzulátů, kdo s ním jednal. Navíc je jedním z mála, kteří umí dobře kantonsky."
"A taky ohrozil vysoce tajnou operaci, o které věděl," odsekl diplomat.
"Kdyby to neudělal, nenašli byste mě. Nedostali byste se na dosah Marii Saint Jacquesové. Doslova na dosah."
"Na dosah...?" Havilland se předklonil a probodl Catherine zlostným a tázavým pohledem. "Přece ji nebudete dál schovávat!"
"Asi ne. Ještě jsem se nerozhodla."
"Ježišmarjá, ženská, po tom všem, co jsme vám řekli! Musíme ji dostat! Bez ní jsme všichni v háji! Kdyby Webb zjistil, že není u nás, že zmizela, zešílel by! Musíte ji vydat!"
"O to právě jde. Já ji můžu vydat kdykoliv. Nemusí to být přesně tehdy, kdy řeknete."
"Ne!" zahřměl velvyslanec. "Pokud náš Jason Bourne splní svůj úkol, bude následovat série telefonátů, díky nimž dostane přímé spojení se svojí ženou!"
"Telefonní číslo vám nedám," řekla Staplesová jako by se nechumelilo. "Možná vám řeknu adresu."
"Vy nevíte, co děláte! Co musím říct, abych vás přesvědčil?"
"Nic zvláštního. Stačí slovně pokárat Johna Nelsona. Můžete mu klidně naznačit, že bude muset na léčení, ale nepište žádná hlášení. Ať zůstane tady v Hongkongu, kde má největší šance na uplatnění."
"Ježíšikriste!" vybuchl Havilland. "Vždyť je to narkoman!"
"Typická primitivní reakce amerického ‚moralisty', který uslyší jen pár slov. Je to k smíchu."
"Paní Staplesová, prosím vás..."
"Nadopovali ho. On sám drogy nebere. Jeho limit jsou tři martini s vodkou a má rád holky. Jistě, pár vašich atašé dává přednost chlapečkům a jejich limit se blíží šesti martini, ale kdo by to počítal, že? Mne osobně je úplně fuk, co dospělí dělají v ložnici. Nevěřím, že to má nějaký vliv na to, co dělají jinde. Jenže Washington má zvláštní zálibu..."
"Tak dobře, paní Staplesová! Nelson dostane pokárání - ode mě - generální konzul se nic nedozví a nic se mu do materiálů nedostane. Spokojena?"
"Skoro. Ještě dneska odpoledne mu zavoláte a řeknete mu to. Taky mu řeknete, ať si pro vlastní dobro uspořádá svůj mimoúřední život."
"Bude mi potěšením. Ještě něco?"
"Ano, ale nevím, jak to říct, aniž bych vás urazila."
"Doteď jste si s tím hlavu nelámala."
"Ale teď ano, protože vím mnohem víc než před třemi hodinami."
"Tak do toho, klidně mě urážte, drahá dámo."
Catherine mlčela. Po chvíli se pokojem rozlehl její prázdný, avšak důrazný hlas, jenž zoufale žádal o vysvětlení. "Proč? Proč jste to udělali? To nebyla jiná možnost?"
"Myslíte asi paní Webbovou."
"Jasně, že myslím paní Webbovou, a taky jejího manžela! Už jsem se vás na to ptala, ale máte vy vůbec ponětí, co jste jim provedli? Je to barbarství a myslím to, jak to říkám. Natáhli jste je oba na skřipec, doslova jste jim rozervali duši i tělo, nechali jste je žít s vědomím, že už se možná nikdy neuvidí a že špatným rozhodnutím můžou zavinit smrt toho druhého. Jeden americký právník kdysi při slyšení v

Senátu položil otázku, kterou si od něj musím vypůjčit... Copak v sobě nemáte aspoň špetku slušnosti, pane velvyslanče?"
Havilland vrhl na Staplesovou ztrápený pohled. "Vím, co je moje povinnost," řekl unaveným hlasem a svraštil tvář. "Musel jsem rychle vytvořit situaci, která by vyprovokovala okamžitou reakci, naprosté odhodlání k činu. Využili jsme jedné události z Webbovy minulosti. Byla to úděsná věc, která udělala z jemného intelektuála nejlepšího z ‚partyzánů', jak se mu přezdívalo. Ze všech důvodů, které jsem vám vypočetl, jsem toho lovce lidí potřeboval. Teď je tady a já předpokládám, že jeho ženě nebyl zkřiven ani vlásek na hlavě. Nikdy jsme s ní nezamýšleli nic špatného."
"Ta událost z Webbovy minulosti se týkala jeho první ženy? V Kambodži?"
"Takže vy to víte?"
"Marie mi to řekla. Jeho ženu a děti zabila osamělá stíhačka, která slétla k řece a pokropila vodu, kde si hráli."
"Úplně ho to změnilo," řekl Havilland a přikývl. "Ruplo mu v hlavě. Najednou to byla jeho válka, i když Saigon zrovna nemiloval, spíš naopak. Potřeboval si zkrátka vylít vztek a nenapadlo ho nic jiného, než bojovat s nepřítelem, který mu ukradl život. Obvykle přijímal jen ty nejsložitější a nejnebezpečnější úkoly, které měly za cíl zničit velení nepřítele. Jeden doktor říkal, že ve svém duševním pohnutí Webb zabíjel zabijáky, kteří posílali do boje jiné tupé zabijáky. Snad to má logiku."
"A únosem jeho druhé ženy z Maine jste oživili přízrak jeho první tragédie, která z něj nejdřív udělala nejlepšího z ‚partyzánů' a později Jasona Bournea, lovce Šakala Carlose."
"Ano, paní Staplesová, lovce," poznamenal diplomat tiše. "A já jsem chtěl toho lovce okamžitě dostat na scénu. Nemohl jsem ztrácet čas - ani minutu - a nevěděl jsem, jak jinak by se to dalo udělat."
"Je to přece orientalista!" vykřikla Catherine. "Rozumí procesům v Asii mnohem líp než my rádobyodborníci. Nemohl jste apelovat na jeho znalost dějin a zdůraznit, jaké by to mohlo mít následky?"
"On je možná intelektuál, ale hlavně je to člověk, který si myslí -a do jisté míry právem -, že ho zradila vláda vlastní země. Žádal o pomoc a oni na něj místo toho nastražili past, která ho měla zabít. Moje apely by tuhle překážku rozhodně nepřekonaly."
"Mohl jste to aspoň zkusit!"
"A riskovat průtahy v době, kdy jde o každou hodinu? Svým způsobem je mi líto, že jste nikdy nebyla v mojí kůži. Pak byste mě totiž možná pochopila."
"Ještě něco," vyhrkla Catherine a vzdorně zvedla dlaň. "Proč si myslíte, že až David Webb dostane toho podvodníka, pojede do Číny za Šengem? Jestli tomu dobře rozumím, má dodat muže, který si říká Jason Bourne, a za to dostane zpátky Marii."
"Jestli k tomu dojde, už to bude celkem jedno. V tom případě mu skutečně řekneme, proč jsme to všechno udělali. Odvoláme se na jeho zkušenosti z Dálného východu a vysvětlíme mu, že machinace Šenga a jeho taipanů by mohly mít celosvětové následky. Jestli na to nebude slyšet, máme několik zkušených agentů, kteří zaujmou jeho místo. Nejsou to zrovna muži, které byste vzala domů na návštěvu, ale jsou k dispozici a dokázali by to."
"Jak?"
"Kódy, paní Staplesová. Originální Jason Bourne se s klienty vždycky dorozumíval pomocí kódů. Byla to součást mýtu a jeho dvojník si určitě prostudoval originál ze všech stran. Jakmile toho nového Bournea chytíme, dostaneme z něj informace, které potřebujeme - pochopitelně s pomocí chemikálií. Zjistíme, jak se dostat k Šengovi, a víc nepotřebujeme. Stačí domluvit schůzku v přírodě poblíž Nefritové hory. Stačí jedna vražda a svět se může točit dál. Jiné řešení mě nenapadá. Vás snad ano?"
"Ne," hlesla Catherine a pomalu zavrtěla hlavou. "Je to vážně tvrdá hra."
"Vydejte nám paní Webbovou."
"Ano, jistě, ale ne dnes večer. Stejně nemůže nikam jít a vy máte dost starostí s Kchaj Tchakem. Odvedla jsem ji do jednoho bytu v Tchuen Munu na Nových územích. Patří mému známému. Taky jsem ji vzala k doktorovi. Ovázal jí nohy - když utíkala před Linem, udělaly se jí puchýře - a dal jí sedativum. Je z ní úplná troska. Celé dny nespala a prášky jí včera v noci moc nepomohly. Byla pořád strašně nervózní a vyděšená. Zůstala jsem s ní a ona mluvila až do svítání. Nechte ji odpočinout. Vyzvednu ji ráno."

"Jak to provedete? Co jí řeknete?"
"To sama nevím. Zavolám jí a pokusím se ji uklidnit. Povím jí, že dělám pokroky - možná větší, než jsem si myslela. Musím v ní vyvolat naději a trochu ji uklidnit. Řeknu, aby si co nejvíc odpočinula a měla přitom po ruce telefon. Že přijedu ráno a asi přivezu dobrou zprávu."
"Rád bych s vámi poslal posily," řekl Havilland. "Včetně McAllistera. Zná ji a upřímně věřím, že jeho přátelská domluva padne na úrodnou půdu. Podpoří to vaši argumentaci."
"Možná," souhlasila Catherine a přikývla. "Vycítila jsem to - jak jste sám říkal. Tak dobře, ale zůstanou venku, než si s ní promluvím, což by mohlo klidně trvat pár hodin. Má niternou nedůvěru k Washingtonu a budu ji muset hodně dlouho přesvědčovat. Někde tady běhá její manžel a ona ho miluje. Neřeknu jí, že schvaluji váš postup, ale můžu jí říct, že vzhledem k mimořádným okolnostem, k nimž patří i možné hospodářské zhroucení Hongkongu, dokážu pochopit, proč jste to udělali. Ona zas musí pochopit, že s vámi je svému muži blíž než bez vás. Taky se vás může pokusit zabít, ale to je váš problém. Je to velice jemná a nápadně krásná žena, ale nezapomínejte, že je to taky holka z ranče v Calgary. Neradila bych vám zůstat s ní o samotě v jedné místnosti. Určitě už dokázala skolit telata daleko silnější než vy."
"Povolám četu námořníků."
"To radši nedělejte. Obrátila by je proti vám. Má skvělé přesvědčovací schopnosti."
"O tom nepochybuji," odvětil velvyslanec a opřel se. "Přinutila člověka bez identity, kterého sžíraly pocity viny, aby se obrátil do sebe a sám se prokousal vším zmatkem na světlo. To nebylo nic lehkého... Vyprávějte mi o ní. A nezajímají mě suchá fakta z nějakého spisu."
Catherine mu řekla, co odpozorovala či vycítila z Mariina chování. Každá informace vyvolávala další otázky a hlediska. Čas běžel. Plynuly minuty a pak hodiny. Přerušovaly je opakované telefonáty, z nichž se Havilland dozvídal o situaci na letišti Kchaj Tchak. Slunce zapadalo za zdi zahrady. Obsluha přinesla lehkou večeři.
"Byl byste tak laskav a požádal pana McAllistera, aby za námi přišel?" zeptal se Havilland číšníka.
"Ptal jsem se pana McAllistera, jestli mu můžu něco přinést, pane, a on se vyjádřil celkem jasně. Řekl mi, ať vypadnu a nechám ho na pokoji."
"Tak nic, děkuji."
Telefon stále drnčel. Téma Marie Saint Jacquesové bylo vyčerpáno a konverzace se nyní stočila výhradně na vývoj na Kchaj Tchaku. Staplesová na diplomata užasle zírala. Čím byla krize hlubší, tím pomaleji a s větším rozmyslem mluvil.
"A teď mi povězte něco o sobě, paní Staplesová. Pochopitelně jen to, co jako profesionálka uznáte za vhodné."
Catherine se na Raymonda Havillanda zadívala a tiše spustila. "Pocházím z obilnářského kraje u Ontaria..."
"Ano, ovšem," řekl velvyslanec s podivnou srdečností a po očku pohlédl na telefon.
Staplesová pochopila. Veleváženým státník vedl nezávaznou konverzaci, ale myslel přitom na něco úplně jiného. Na Kchaj Tchak. Co chvíli zabloudil očima k telefonu a otáčel zápěstí, aby se podíval na hodinky. Nikdy však nepromeškal přestávku v dialogu, kdy se od něj očekávala odpověď.
"Můj bývalý manžel prodává boty..."
Havilland prudce zvedl hlavu od hodinek. Zahanbený úsměv byl u něj čímsi neuvěřitelným, v tu chvíli mu však přelétl po tváři. "Nachytala jste mě."
"Už dávno," řekla Catherine.
"Má to svůj důvod. Owena Staplese znám docela dobře."
"Není divu. Nejspíš se pohybujete ve stejných kruzích."
"Viděl jsem ho vloni v Torontu na dostihu Queen's Plate. Tuším, že jeden z jeho koní běžel velice slušně. Owen na sobě měl žaket a vypadal opravdu velkolepě, ale jak by taky ne, patřil k doprovodu Královny matky."
"Když jsme se vzali, nemohl si dovolit ani pořádný oblek."
"Víte," řekl Havilland, "když jsem si o vás přečetl a dozvěděl se o Owenovi, dostal jsem na chvíli nutkání mu zavolat. Nechtěl jsem mu pochopitelně nic říkat, ale zeptat se na vás. Pak mě ale napadlo, že v dnešní době spolu manželé i po rozvodu udržují přátelské styky, a tak jsem to vzdal. Doběhl bych tím sám

sebe."
"Měl jste pravdu, s Owenem se normálně bavíme. A doběhl jste se už příletem do Hongkongu."
"Z vašeho pohledu snad. Ale až potom, co vás vyhledala Webbova žena. Povězte mi, co jste si pomyslela, když jste prvně slyšela, že jsem tady?"
"Že vás Spojené království povolalo ke konzultaci o dohodách."
"Vy mi lichotíte..."
Zazvonil telefon a Havilland po něm chňapl. Volal Wen-cu a hlásil, co je nového na Kchaj Tchaku. Bylo zřejmé, že nic.
"Proč celou tu šaškárnu prostě neodvolají?" vyštěkl velvyslanec. "Ať naskáčou do aut a vypadnou odtamtud!" Ať major odpověděl cokoli, velvyslance to ještě víc popudilo. "Pitomost! To nejsou žádné manévry, hrozí atentát! Tady vůbec nejde o něčí obraz nebo čest, a můžete mi věřit, že svět se bez té zatracené tiskovky nezblázní. Většina lidstva už stejně spí!" Diplomat znovu poslouchal. Linovy poznámky ho ohromily a rozzuřily doběla. "To že řekl ten Číňan? To je absurdní! Peking nemá právo žádat něco takového! To je..." Havilland se podíval na Staplesovou. "To je barbarství! Někdo by jim měl vysvětlit, že tady nejde o jejich pověst, ale o hlavu britského guvernéra!" Ticho. Velvyslanec zamrkal. Zlostně a rezignovaně. "Já vím, já vím. Rudá hvězda musí dál zářit na temném nebi. Nemůžete nic dělat, tak se aspoň snažte, majore. Volejte mi. ‚Jdu do vrtule', jak by řekl jeden z mých vnuků. Čertví, co to vlastně znamená." Havilland zavěsil a podíval se na Catherine. "Rozkazy z Pekingu. Delegace nemají kapitulovat před západním terorismem. Je potřeba ochránit všechny zúčastněné, ale pokračovat."
"Londýn by s tím nejpíš souhlasil. Slůvko ‚pokračovat' mi zní dost povědomě."
"Rozkazy z Pekingu..." řekl diplomat tiše bez ohledu na Staplesovou. "Rozkazy od Šenga!"
"Víte to jistě?"
"Je to jeho hra! On má hlavní slovo. Panebože, on už je připravený!"
Napětí houstlo každou další čtvrthodinou, až byl vzduch doslova nabitý elektřinou. Začalo pršet a kapky neúnavně bušily do arkýřového okna. Americký velvyslanec přisunul televizi na stolku s kolečky. Zapnul ji a spolu s kanadskou diplomatkou pak tiše a vyděšeně zíral na obrazovku. Obří letoun roloval v lijáku směrem k určenému místu, kde čekaly davy novinářů a kameramanů. Nejprve se objevily anglické a čínské čestné stráže, které vystoupily současně z obou stran otevřených dveří. Chovaly se překvapivě. Od vojenského doprovodu by se očekával pochod v důstojném průvodu, tito vojáci však rychle zaujali postavení po obou stranách železných schůdků. Lokty měli namířené k obloze a pistole na opascích připravené ke střelbě. Poté vyšli vůdci a mávali přihlížejícím. Kráčeli po schodišti, za nimi dvě řady podřízených se strojenými úsměvy. Podivná "tisková konference" začala. V tu chvíli vtrhl do místností náměstek ministra zahraničí Edward McAllister. Rozrazil těžké dveře tak silně, že praštily do zdi.
"Přišel jsem na to!" vykřikl s papírem v ruce. "Určitě jsem na to přišel!"
"Uklidněte se, Edwarde! Mluvte srozumitelně."
"Ta čínská delegace!" vyrazil ze sebe zadýchaný McAllister, rozběhl se k diplomatovi a strčil mu papír pod nos. "Vede ji nějaký Lao Sing! Druhý v řadě je generál Jün-šen! Oba jsou mocní a už léta stojí proti Šeng Čchou Jangovi a otevřeně kritizují jeho politiku v ústředním výboru! Jejich účast v týmech vyjednávačů byla považována za projev Šengovy ochoty přistoupit na rovnováhu sil - aby se zalíbil staré gardě."
"Proboha, co to povídáte?"
"Nejde o guvernéra! Ne jen o něj! Jde o ně všechny! Šeng jednou ranou zneškodní své dva nejsilnější oponenty v Pekingu a vyčistí si cestu. Potom, jak říkáte, nasadí svoji ekonomickou komisi, která vyvede zemi z nestability!"
Havilland vytrhl sluchátko z vidlice. "Sežeňte mi Lina. Je na Kchaj Tchaku," nařídil spojovatelce. "Rychle!... Majora Lina, prosím. Ihned!... Jak to myslíte, že tam není? Kde je?... S kým mluvím?... Ano, vím, kdo jste. Poslouchejte mě dobře! Terčem není jen sám guvernér, je to horší. Jde také o dva členy čínské delegace. Oddělte všechny účastníky... Tak vy to víte?... Člověk z Mossadu? Co to sakra...? Vyloučeno! Nic takového jsme nedomlouvali!... Ano, jistě, uvolním linku." Diplomat rychle oddychoval. Jeho vráscitá tvář zesinala. Podíval se do zdi a sotva slyšitelným hlasem řekl: "Bůhvíjak to zjistili a podnikají okamžitá opatření... Prokristapána, kdo to byl?"

"Náš Jason Bourne," hlesl McAllister. "Je tam."
Na televizní obrazovce bylo vidět, jak v dálce prudce zastavuje první limuzína, zatímco ostatní vozy zamířily do temnoty. Ze stojícího vozu vyskakovali vyděšení lidé a o pár sekund později se obrazovka rozzářila oslepujícím výbuchem.
"Je tam," opakoval McAllister šeptem. "Je tam!"
21

Motorová loďka se divoce kymácela ve tmě a v přívalech deště. Dvoučlenná posádka vylévala vodu, jež nepřetržitě šplíchala přes okraje. Šedovlasý kapitán, napůl Číňan, napůl Portugalec, mžoural velkými okny kabiny a pomalu kormidloval směrem k černým obrysům ostrova. Bourne s d'Anjouem stáli vedle něj. Francouz zvýšil hlas, aby ho bylo v lijáku slyšet. "Jak daleko je to podle vás k pláži?"
"Dvě stě metrů, plus minus deset nebo dvacet," řekl kapitán a majitel lodě.
"Potřebujeme světlo. Kde ho máte?"
"Ve skříňce za vámi. Ještě sedmdesát pět metrů a zastavím. Dál nejedu. Skály by mohly být v tomhle počasí nebezpečné."
"Musíme se dostat k pláži!" křikl Francouz. "Je to nutnost, to jsem vám přece řekl!"
"Jo, ale zapomněl jste mi říct, že bude takhle strašně pršet. Devadesát metrů a pak si můžete vzít člun. Má silný motor. Doveze vás tam."
"Merde!" vyštěkl d'Anjou, otevřel skříňku a vyndal z ní signální světlo. "To může být klidně sto i víc metrů!"
"Každopádně to nebude míň než padesát, to jsem vám říkal."
"A navíc ve hluboké vodě!"
"Mám to otočit na Macao?"
"Aby nás postřílely hlídky? Člověk musí ve správnou chvíli zaplatit, jinak do cíle nedorazí! To přece víte!"
"Sto metrů, dál vás nevezmu."
D'Anjou podrážděně přikývl a zvedl signální světlo k hrudníku. Stiskl tlačítko a hned ho zase pustil. Okno před pilotem na krátký okamžik ozářilo strašidelné tmavomodré světlo. O pár vteřin později bylo vidět skrz kropenaté sklo odpovídající modré světlo z pobřeží ostrova. "Víte, mon capitaine, jestli nedorazíme na místo schůzky, tahle mizerná bárka půjde ke dnu."
"Odpoledne se vám ještě líbila!" otáčel lodivod divoce kormidlem.
"To bylo ale včera odpoledne. Teď je půl druhé ráno a já jsem poznal vaše zlodějské manýry." D'Anjou vrátil světlo do skříňky a podíval se na Bournea, jenž ho pozoroval. Oba dělali totéž, co už tolikrát za dob Medusy - kontrolovali výstroj a vybavení svého partnera. Oba muži na sobě měli kalhoty, svetr a tenkou gumovou čepici, vše černé. Normální oblečení měli smotané v plátěných vacích. Kromě Jasonova automatu a Francouzovy malé pistole ráže 6 mm měli pouze nože v pochvách - a to vše schované.
"Zajeďte, co nejblíž to půjde," řekl d'Anjou kapitánovi. "A pamatujte, jestli tady nebudete, až se vrátíme, nedostanete poslední splátku."
"Co když vás okradou a zabijou?" vykřikl kapitán a otočil kormidlem. "Tak je po mně!"
"Teď jste mě dojal," řekl Bourne.
"Nemusíte se bát," odvětil Francouz a probodl portugalského Číňana pohledem. "S tím chlapem jsem už měl hodně kšeftů. Má rychlou loď jako vy a je to taky úplně stejný zloděj. Nacpu mu jeho marxistické kapsy tak, že si jeho milenky budou žít jako konkubíny ústředního výboru. On mě navíc podezřívá, že si vedu záznamy. Jsme v Božích rukou, možná ještě v lepších."
"Tak si vezměte to světlo," zadrmolil kapitán otráveně. "Možná ho budete potřebovat. Když se utopíte nebo rozbijete o útesy, budete mi k ničemu."
"Vaše starostlivost mě ohromuje," vzal si d'Anjou znovu světlo a kývl na Jasona. "Omrkneme ten člun s motorem."
"Motor je pod silným plátnem. Nestartujte, dokud nebudete na vodě!"
"Jak víme, že vůbec nastartuje?" zeptal se Bourne.

"Protože chci svoje prachy."
Cestou k pláži je voda zmáčela na kost. Oba se tlačili k malému člunu a pevně se drželi, aby nespadli přes palubu. Jason svíral bočnice, d'Anjou zase směrové kormidlo a zad. Narazili na mělčinu. Kovové dno škrtlo o skaliska. Francouz otočil kormidlo na pravobok a přidal plyn na maximum.
Z pláže znovu vyšlehl podivný tmavomodrý záblesk. D'Anjou stočil člun směrem k signálu a za pár minut narazili přídí na písek. Francouz otočil tyč dolů a zvedl motor. Bourne skočil do vody, chytil lano a vytáhl malé plavidlo na pláž.
Náhle zalapal po dechu. Vedle něj se zjevil jakýsi muž a uchopil lano. "Čtyři ruce jsou lepší než dvě," křikl Asiat dokonalou angličtinou - angličtinou s americkým přízvukem.
"Vy jste ten kontakt?" vyjekl Jason zmateně. Nebyl si totiž jistý, jestli se v dešti a vlnách nepřeslechl.
"To je pěkná pitomost!" houkl na něj muž. "Jsem prostě přítel!"
Pět minut poté, když loďku vytáhli na břeh, všichni tři prošli hustým pobřežním porostem, který náhle nahradily zakrslé stromky. »Přítel« postavil primitivní přístřešek z nepromokavé plachty jakési lodi. U lesa před nimi hořel ohýnek. Ze stran ani zezadu jej nebylo vidět, protože ho zakrývala plachtovina. Teplo přišlo vhod. Ve větru a dešti Bourne s d'Anjouoem pořádně promrzli. Když se rozesadili kolem ohně a překřížili nohy, Francouz řekl Číňanovi v uniformě: "To nebylo nutné, Gamo.
"Gama?" vybuchl Jason.
"Navázal jsem na tradice, Delto. Mohl jsem taky použít Tango nebo Foxtrot - všechno to přece nebylo z řečtiny. Ta byla výsadou šéfů."
"To jsou žvásty k ničemu. Chci vědět, proč jsme tady. Proč jsi mu nezaplatil, abychom odsud mohli vypadnout?"
"Páni...!" zanotoval Číňan protáhle a napodobil přitom americkou výslovnost. "Ten chlápek je nějak nervózní! Co ho žere?"
"Žere mě to, že se chci dostat zpátky k tomu člunu. Vážně nemám čas na čajové dýchánky!"
"A co skotská?" řekl důstojník Lidové republiky, sáhl za sebe a pak natáhl ruku s lahví solidní whisky. "Budeme muset pít z flašky, ale nebojte, my vás nenakazíme. Koupeme se, čistíme si zuby a spíme s čistýma děvkama - aspoň naše nebeská vláda se o jejich čistotu stará."
"Kdo sakra jste?" zeptal se Jason Bourne.
"Gama. Echo mě přesvědčil, že to stačí. Pokud chcete vědět, co jsem zač, nechám to na vaší fantazii. Co takhle absolvent JKU - to znamená Jihokalifornská univerzita - s postgraduálem v Berkeley? Určitě si vzpomínáte na všechny ty protesty v šedesátých letech."
"Vy jste patřil k té bandě?"
"Jistěže ne! Byl jsem zapřísáhlý konzervativec, člen Společnosti Johna Birche. Nejradši bych je dal všechny postřílet! Ječící hipíci bez úcty k morálním závazkům vlastní země."
"To jsou žvásty k ničemu."
"Můj přítel Gama," ozval se d'Anjou, "je perfektní prostředník. Je to vzdělaný dvojitý, trojitý nebo možná i čtyřnásobný agent. Pracuje pro všechny strany a sleduje pouze vlastní zájem. Je to naprosto nemorální člověk, a za to má moji úctu."
"Vy jste se vrátil do Číny? Do Lidové republiky?"
"Byly tam peníze," přiznal důstojník. "Každá totalitní společnost nabízí široké příležitosti uplatnění lidem, kteří jsou ochotni trochu riskovat za utlačované. Zeptejte se komisařů v Moskvě a ve východním bloku. Člověk musí mít pochopitelně kontakty na Západě a taky jistou dávku talentu. Naštěstí jsem vynikající námořník, díky přátelům v Bay Area, kteří měli jachty a malé motorové lodě. Jednou se tam vrátím. San Francisco mám vážně rád."
"Hlavně se neptej na jeho konta ve Švýcarsku," řekl d'Anjou. "Důležitější otázka je, proč nám Gama udělal takovou příjemnou skrýš před lijákem." Francouz si vzal láhev a přihnul si.
"Nebude to zadarmo, Echo," pravil Číňan.
"A za co se u tebe neplatí? No pověz." D'Anjou podal láhev Jasonovi.
"Můžu mluvit před tvým kolegou?"
"Beze všeho."
"Budeš chtít informace. Já ti je zajistím. Cena je tisíc amerických dolarů."

"To je všechno?"
"Mělo by to stačit," řekl čínský důstojník a vzal si od Bournea láhev skotské. "Jste dva a můj hlídkový člun čeká asi kilometr odsud, v jižní zátoce. Moje posádka si myslí, že mám tajnou schůzku s našimi agenty v kolonii."
"Já budu ‚chtít informace' a ty mi je ‚zajistíš'. A za tohle mám vyhodit tisíc dolarů, když je docela dobře možné, že máš kolem v křoví hordu Čung-kuo žen?"
"Některým věcem člověk prostě musí věřit."
"Ale ne za moje peníze," odpálil Francouz. "Nedostaneš ani sou, dokud nebudu vědět, co vlastně prodáváš."
"Francouz se nezapře," řekl Gama a zavrtěl hlavou. "Tak dobře. Týká se to tvého žáka. Už neposlouchá svého učitele, ale pakuje si vlastní kapsy."
"Zabiják?"
"Zaplať mu!" poručil Bourne a strnule zíral na čínského důstojníka.
D'Anjou se podíval na Jasona i na muže jménem Gama, pak si povytáhl svetr a rozepnul promáčené kalhoty. Sáhl pod pás a vydoloval ledvinku z voskovaného plátna. Rozepnul prostřední kapsu, odpočítal bankovky a podal je čínskému důstojníkovi. "Tři tisíce za dnešek a další tisíc za tu novou informaci. Zbytek jsou padělky. Vždycky u sebe nosím tisícovku navíc na nepředvídané výdaje, ale jen tisícovku..."
"Teď chci tu informaci," přerušil ho Jason Bourne.
"On za ni zaplatil," odpověděl Gama. "Budu mluvit k němu."
"Mluvte si ke komu sakra chcete, ale hlavně už začněte."
"Náš společný přítel v Kuang-čou, tedy v Kantonu..." řekl důstojník d'Anjouovi. "Ten spojovatel z Ústředí jedna."
"Měl jsem s ním nějaké obchody," řekl Francouz opatrně.
"Věděl jsem, že se tady s tebou sejdu v tuhle hodinu, a tak jsem po půl jedenácté natankoval u pumpy v Ču-chaj Si. Měl jsem tam vzkaz, abych mu zavolal - máme bezpečný kanál. Řekl mi, že přišel hovor z Pekingu, který měl tajný přednostní kód Nefritové hory. Byl pro Su Ťianga..."
D'Anjou sebou škubl, div nevyletěl. "To prase!"
"Kdo je to?" vyhrkl Bourne.
"Šéf rozvědky pro operace v Macau," odvětil Francouz, "ale kdyby dostal slušnou nabídku, klidně by prodal vlastní matku do bordelu. V tuhle chvíli je to moje spojení s bývalým žákem. Je to můj Jidáš!"
"A najednou ho povolali do Pekingu," přerušil ho muž jménem Gama.
"Víte to jistě?" řekl Jason.
"Náš společný přítel to ví jistě," odvětil Číňan a nespouštěl zrak z d'Anjoua. "Na Ústředí jedna přišel Suův pobočník a kontroloval si všechny zítřejší lety z Kchaj Tchaku do Pekingu. Na jméno svého oddělení si rezervoval místo - jedno místo - v každém letadle. V několika případech to znamenalo, že z původního pasažéra se stal náhradník. Když jeden důstojník z Ústředí jedna požádal o Suovo osobní potvrzení, pobočník mu řekl, že odjel v naléhavé záležitosti do Macaa. Kdo má něco naléhavého v Macau o půlnoci? Všude je zavřeno."
"Kromě kasin," nadhodil Bourne. "Stůl pět. Kcham Pchek."
"Z těch rezervací vyplývá," řekl Francouz, "že si Su není jistý, kdy se k vrahovi dostane."
"Ale je si jistý, že se k němu dostane. Určitě mu má předat rozkaz, který musí uposlechnout." Jason se podíval na čínského důstojníka. "Dostaňte nás do Pekingu. Prvním ranním letem. Bude z vás boháč, za to vám ručím."
"Delto, tys zešílel!" vykřikl d'Anjou. "Peking nepřipadá v úvahu!"
"Proč? Nikdo nás nehledá a město je plné Francouzů, Angličanů, Italů, Američanů - a bůhví koho ještě. Oba přece máme pasy."
"Uvažuj rozumně!" prosil Echo. "Budou nás mít pod palcem. Víme toho příliš, a jestli nás uvidí v jen trochu podezřelé situaci, na místě nás zabijí! On se tady dole zase ukáže, nejspíš už za pár dní."
"Tolik času nemám," ucedil Bourne. "Ten tvůj výtvor mi už dvakrát utekl. Nehodlám ho ztratit potřetí."
"Ty myslíš, že ho dostaneš v Číně?"
"Kde jinde by nejmíň čekal past?"

"To je bláznovství! Jsi cvok!"
"Zařiďte to," poručil Jason čínskému důstojníkovi. "První let z Kchaj Tchaku. Až budu mít letenky, zaplatím padesát tisíc amerických dolarů tomu, kdo mi je předá. Pošlete někoho, komu můžete věřit."
"Padesát tisíc...?" zíral Číňan nevěřícně na Bournea.

Obloha nad Pekingem byla zamlžená. Vítr ze severočínských planin přinášel prach, který v paprscích slunce tvořil ve vzduchu žlutavá a hnědavá místa. Mezinárodní letiště bylo ohromné. Protkané přistávací dráhy připomínaly bludiště z černých pásů, z nichž některé měřily přes tři kilometry. Pokud se letiště v Pekingu v něčem lišilo od svých západních protějšků, byla to obří hala ve tvaru kupole s přilehlým hotelem a různými příjezdovými cestami. Budova působila moderním dojmem, její projektant měl však na mysli především strohou funkčnost. Ta byla důležitá, nikoli krása ozdobných prvků.
Bourne s d'Anjouem prošli bez potíží celnicí, což jim usnadnila plynná znalost čínštiny. Celníci byli vcelku příjemní a zajímali se spíš o jejich jazykové znalosti než o zavazadla. Jejich šéf přijal bez otázek historku o dvou orientalistech na dovolené, kteří zážitky ze své cesty jistě použijí při výuce. Každý si vyměnil tisíc dolarů za žen-min-pi, což doslova přeloženo znamená lidové peníze. Dostali téměř dva tisíce jüanů. Poté Bourne sundal brýle, které koupil ve Washingtonu od svého přítele Kaktuse.
"Jedna věc mě zaráží," řekl Francouz, když stáli před elektronickou tabulí, jež zobrazovala přílety a odlety v příštích třech hodinách. "Proč by letěl normální linkou? Ten, kdo ho platí, má určitě k dispozici vládní nebo vojenské letadlo."
"Takové letadlo se ale musí podepsat a vyúčtovat, stejně jako u nás," odvětil Jason. "A ten někdo si od tvého vraha musí udržovat odstup. Zabiják přiletí jako turista nebo obchodník a pak začne složitý proces navazování kontaktů. Aspoň se na to spoléhám."
"To je šílenství! Pověz mi, Delto, jestli ho fakt chytíš - a to je s otazníkem, protože je mimořádně zdatný -, máš ponětí, jak ho odsud dostat?"
"Mám peníze, americké peníze ve velkých bankovkách. Víc než si dovedeš představit. Jsou v podšívce saka."
"Proto jsme se zastavili v Peninsule, co? Proto jsi mi včera říkal, abych tě neodhlašoval. Máš tam peníze."
"Měl jsem. V hotelovém trezoru. Já ho odsud dostanu."
"Na křídlech Pegasa?"
"Ne, nejspíš letem Pan Am. Budeme předstírat, že pomáháme vážně nemocnému příteli. Mimochodem, tenhle nápad jsi mi vnukl ty-"
"Tak to jsem případ pro psychiatra!"
"Zůstaň u okna," řekl Bourne. "Do příletu dalšího letadla z Kchaj Tchaku je ještě dvanáct minut, ale to by mohlo znamenat jen dvě minuty nebo taky dvanáct hodin. Půjdu koupit dárek pro nás oba."
"Šílenství," zabrblal Francouz a zavrtěl hlavou. Byl unavený a na víc neměl sílu.
Když se Jason vrátil, odvedl Francouze do rohu haly. Bylo odtud vidět na dveře pasové služby, které se otvíraly pouze v době, kdy cestující vycházeli z celnice. Bourne sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl z ní dlouhou plochou krabičku v křiklavém balicím papíru, jaký se prodává v obchodech se suvenýry po celém světě. Otevřel víko. Na umělé plsti uvnitř ležel útlý mosazný nůž na dopisy s čínskými hieroglyfy na rukojeti. Čepel byla očividně ostrá. "Vezmi si ho," řekl Jason. "Zastrč si ho za opasek."
"Kde má těžiště?" zeptal se Echo z Medusy, když si zasunul čepel pod kalhoty.
"Asi v půlce rukojeti. Díky mosazi je nůž těžký, takže se s ním dá slušně bodnout."
"No jo, vzpomínám si," řekl d'Anjou. "Jedno z hlavních pravidel znělo: nikdy neházet nůž. Jednou za soumraku jsi pak ale viděl, jak jeden Gurkha oddělal zvěda na vzdálenost tří metrů bez jediného výstřelu a bez rizika boje muže proti muži. Jeho bajonet prosvištěl vzduchem jako rychlá střela a zabodl se zvědovi přímo do prsou. Druhý den ráno jsi tomu Gurkhovi nařídil, aby nás to naučil - někomu to šlo líp, někomu hůř."
"A tobě?"
"Celkem solidně. Byl jsem starší než vy ostatní, a tak mě lákaly všechny fígle, které nestály tolik námahy. Taky jsem to pořád trénoval. Však jsi mě viděl a měl jsi k tomu komentáře."

Bourne pohlédl na Francouze. "Je to zvláštní, ale na nic z toho si nevzpomínám."
"Já jen myslel... Promiň, Delto."
"To nic. Učím se věřit věcem, které nechápu."
Noční čekání pokračovalo. Bourneovi to připomínalo situaci v Lo Wu, kdy přes hranice projížděl jeden plný vlak za druhým a nikdo se neukázal, až se z malého kulhajícího stařík a v dálce vyklubal někdo jiný. Letadlo ve 23.30 mělo víc než dvě hodiny zpoždění. Celníci zaberou dalších padesát minut...
"Támhle!" vykřikl d'Anjou a ukázal na postavu, jež vyšla ze dveří pasové služby.
"S holí?" zeptal se Jason. "Vždyť kulhá!"
"Ty ošuntělé hadry nemůžou skrýt jeho ramena!" zvolal Echo. "Šedé vlasy jsou taky nové. Neobarvil si je pořádně a tmavé brýle jsou moc široké. Je unavený jako my. Měls pravdu. Musel uposlechnout předvolání do Pekingu a nedává si pozor."
"Protože ‚odpočinek je zbraň' a on na to zapomněl?"
"Jo. Kchaj Tchak si od něj včera večer určitě vybral svoji daň, ale on přesto musel poslechnout. Merde! Jeho honoráře musí jít do stovek tisíců!"
"Míří do hotelu," řekl Bourne. "Zůstaň tady, já ho budu sledovat - z dálky. Kdyby si tě všiml, vzal by nohy na ramena a mohl by nám utéct."
"Mohl by si všimnout i tebe!"
"To těžko. Já tuhle hru vymyslel. Navíc se budu držet za ním. Zůstaň tady. Vrátím se pro tebe."
Jason se s plátěným vakem vmísil mezi cestující, kteří právě přiletěli a mířili do hotelu. Držel tělo jako člověk zmožený únavou z časového posunu a nespouštěl očí ze šedovlasého muže před sebou. Bývalý britský diverzant se dvakrát zastavil a otočil. Bourne se pokaždé prudce odvrátil a přikrčil, jako by si právě smetával z nohy nějaký hmyz, nebo si upravoval popruh tašky. Podstatné bylo, že přitom skryl tělo i obličej. Dav u registrační přepážky houstl. Jason stál ve frontě osm lidí za zabijákem a snažil se vypadat co nejnenápadněji. Při postupování si vždycky předkopl vak po zemi. Diverzant přistoupil k úřednici za pultem. Předložil jí doklady, podepsal se do seznamu a odkulhal s holí směrem k řadě hnědých výtahů po pravé straně. O šest minut později Bourne předstoupil před tutéž úřednici. Promluvil mandarínsky.
"Ni neng pang-ču wo ma?" požádal ji o pomoc. "Přiletěl jsem narychlo a nemám kde přespat. Jen jednu noc."
"Mluvíte naším jazykem velice dobře," řekla úřednice a upřela na něj své velké mandlové oči. Bylo v nich uznání. "Je to pro nás čest," dodala zdvořile.
"Doufám, že se ještě hodně zdokonalím. Jsem tady na stáži."
"Vybral jste si to nejlepší místo. V Pekingu je spousta pokladů, jinde pochopitelně také, ale tohle je nebeské město. Nemáte rezervaci?"
"Bohužel ne. Všechno se seběhlo na poslední chvíli, jestli mi rozumíte."
"Jelikož umím oba jazyky, povím vám, že jste to tím naším řekl správně. Všechno je honem-honem. Uvidím, co se dá dělat. Pochopitelně to nebude nic luxusního."
"Luxus si stejně nemůžu dovolit," prohodil Jason nesměle. "Ale mám ještě jednoho kolegu - klidně se vyspíme na jedné posteli, jestli to bude nutné."
"Takhle narychlo se určitě budete muset uskromnit." Prsty úřednice listovaly kartotékou. "Tady. Jednolůžkový zadní pokoj v prvním patře. Myslím, že by to mohlo odpovídat vaší peněžence..."
"Bereme," souhlasil Bourne. "Mimochodem, před pár minutami jsem viděl v téhle frontě jednoho člověka, kterého určitě znám. Byl to můj profesor ze studií v Anglii. Dneska už je o dost starší, ale byl to on. Aspoň myslím. Takový šedovlasý pán s hůlkou... Určitě je to on. Rád bych mu zavolal."
"Aha, ovšem, vzpomínám si." Úřednice rozhrábla čerstvé přihlášky před sebou. "Jmenuje se Wadsworth. Joseph Wadsworth. Bydlí v pokoji 325. Ale asi se mýlíte. Zapsal se jako konzultant přes mořskou těžbu ropy z Velké Británie."
"Máte pravdu, není to on," řekl Jason. Rozpačitě zavrtěl hlavou a vzal si klíč od pokoje.

"Můžeme ho dostat! Hned!" Bourne vzal d'Anjoua za paži a odtáhl ho z opuštěného rohu letištní haly.
"Teď hned? Tak snadno? Tak rychle? To nepůjde!"
"Omyl," řekl Jason a vedl d'Anjoua směrem k chumlu lidí u řady skleněných dveří, jimiž se vcházelo do

hotelu. "Půjde to hladce. Tvůj člověk teď myslí na spoustu jiných věcí. Musí se držet stranou. Nemůže si zavolat přes ústřednu, takže zůstane ve svém pokoji a bude čekat na telefonát s instrukcemi." Prošli skleněnými dveřmi, rozhlédli se a zamířili nalevo od dlouhé přepážky. Bourne rychle dodal: "Na Kchaj Tchaku to včera večer nevyšlo, takže musí vzít v úvahu další možnost. Svoje vlastní zneškodnění. Ten, kdo odhalil výbušniny pod tím autem, ho mohl vidět a poznat - což je ostatně pravda. Musí trvat na tom, aby jeho klient přišel na domluvenou schůzku sám. Je to jeho nutná ochrana." Našli schodiště a vydali se nahoru. "A oblečení," pokračoval Delta z Medusy. "Převlékne se. Nemůže se objevit tak, jak byl, ani tak, jak vypadá teď. Musí ze sebe udělat někoho jiného." Když vyšli do třetího podlaží, Jason položil ruku na kliku a otočil se k d'Anjouovi. "Echo, můžeš mi věřit, že tomu chlápkovi to myslí tak, že by se klidně mohl měřit s kdejakým ruským šachistou."
"Teď promluvil profesor nebo člověk, kterému kdysi říkali Jason Bourne?"
"Bourne," řekl David Webb. Z jeho hlasu i očí šel mráz. "Víc, než kdy jindy."
Jason shodil z ramene plátěný vak, pootevřel dveře nad schody a opatrně se přitiskl k rámu. Chodbou proti němu kráčeli dva muži v tmavých proužkovaných oblecích a rozčilovali se, že hotel nemá pokojovou službu. Mluvili britskou angličtinou. Zašli do pokoje. Bourne pomalu otevřel dveře a postrčil d'Anjoua dovnitř. Vykročili chodbou. Čísla pokojů byla napsaná čínsky i anglicky.
341, 339, 337. Z hnědého výtahu náhle vystoupily tři indické páry - ženy na sobě měly tradiční sárí, muži přiléhavé plátěné kalhoty. Prošli kolem Jasona s d'Anjouem, klábosili a hledali své pokoje. Manželé byli zjevně otrávení, že si musí zavazadla nést sami.
335, 333, 331-
"To je konec!" vykřikl ženský hlas a z jedněch dveří napravo vyšla bojovně naladěná obézní žena v županu, s natáčkami na hlavě. Noční košile jí plandala po zemi a dvakrát se jí zapletla mezi nohy. Dáma si zvedla její okraj a odhalila tak lýtka, za něž by se nemusel stydět ani nosorožec. "Záchod nefunguje a o telefonu si člověk může nechat leda zdát!"
"Isabel, už jsem ti to přece povídal!" vykoukl muž v červeném pyžamu z otevřených dveří. "Je ti špatně ze změny času. Trochu se vyspi a hlavně nezapomeň, že tady nejsi v Short Hills! Nehledej na všem hnidy a běž si lehnout!"
"A co mám dělat, když potřebuju na záchod! Najdu nějakýho šikmookýho parchanta a seřvu ho, že na to do smrti nezapomene! Kde jsou schody? Do těch zatracených výtahů nevkročím ani náhodou. Jestli se vůbec pohybujou, tak nejspíš jen do stran a skrz zeď!"
Rozčilená žena se prohnala kolem nich směrem ke schodišti. Dva ze tří indických párů měly problémy s klíči, nakonec však domluvili zámkům hlasitým a dobře umístěným kopnutím. Muž v červeném pyžamu zabouchl dveře, ale ještě předtím vztekle zařval na manželku: "Je to jako na tom třídním srazu v klubu! Děláš ostudu, Isabel!"
329, 327... 325. Pokoj, který hledali. Chodba osiřela.
Zpoza dveří slyšeli melodie orientální hudby. Rádio hrálo nahlas a při prvním zazvonění telefonu by nepochybně ještě zesílilo. Jason se přitiskl ke zdi a stáhl d'Anjoua k sobě: "Na žádné Gurkhy ani zvědy si nevzpomínám..."
"Máš to někde v sobě, Delto," přerušil ho Echo.
"Možná, ale to je teď jedno. Tohle je začátek konce. Necháme tašky tady. Já půjdu ke dveřím a ty za mnou. Připrav si nůž. Ale aby bylo jasno - neházej ho, pokud to nebude nezbytně nutné. A jestli to uděláš, mař mu na nohy. V žádném případě ne nad pas!"
"Věříš přesnosti starce víc než já."
"Doufám, že ji nebudeš potřebovat. Tyhle dveře jsou z duté překližky a tvůj zabiják má teď plnou hlavu starostí. Přemýšlí o strategii, ne o nás. Jak bychom mohli vědět, že je zrovna tady, a i kdyby, jak bychom se mohli dostat tak rychle přes hranice? Chci ho! A já ho dostanu! Připraven?"
"Jak nejvíc to jde," položil Francouz plátěnou tašku a vytáhl z opasku mosazný nůž na dopisy. Sevřel v ruce čepel a s roztaženými prsty hledal těžiště.
Bourne shodil příruční tašku z ramene na podlahu a tiše si stoupl před pokoj 325. Podíval se na d'Anjoua. Echo přikývl, Jason přiskočil ke dveřím a levou nohou udeřil jako beranidlem do prostoru pod zámkem. Dveře vletěly dovnitř, jako by pod ně někdo položil bombu. Dřevo popraskalo, panty se

vytrhly. Bourne vrazil dovnitř, válel sudy po podlaze a přitom šlehal pohledem do všech stran.
"Arrętez!" křikl d'Anjou.
Ze dveří uvnitř pokoje vyšla jakási postava - šedovlasý muž, zabiják! Jason vyskočil a vrhl se na svou kořist. Chytil muže za vlasy, smýkl s ním doleva, pak doprava a přirazil ho k rámu dveří. Vtom Francouz zavřeštěl. Vzduchem prosvištěl mosazný nůž na dopisy a zabodl se do zdi. Rukojeť se chvěla. Bylo to vedle, pouhé varování.
"Delto! Ne!"
Bourne strnul. Bezmocná kořist byla zcela uvězněná jeho vahou a stiskem.
"Koukni!" křikl d'Anjou.
Jason pomalu odstoupil, stále však křečovitě svíral postavu před sebou. Hleděl do vyzáblé vrásčité tváře velice starého muže s prořídlými šedivými vlasy.
22

Marie ležela na úzké posteli a zírala do stropu. Nechráněnými okny proudily paprsky poledního slunce a naplňovaly pokojík oslepujícím světlem a vedrem. Měla zpocený obličej a potrhaná blůzka se jí lepila k vlhké kůži. Chodidla ji bolela od dopoledního šílenství, které začalo vycházkou po nekonečné pobřežní cestě ke kamenité pláži. Byla to hloupost, ale v dané chvíli nemohla nic jiného dělat. A ona něco dělat potřebovala, jinak by se zbláznila.
Zdola k ní doléhal ruch ulice. Tvořil podivnou změť pištivých hlasů, náhlých výkřiků, zvonění kol a troubení nákladních aut a autobusů. Zdálo se, jako by někdo vytrhl z Hongkongu jednu přelidněnou kypící část a vsadil ji na odlehlé místo, kde přístav Victoria a nespočetné výškové budovy ze skla a kamene nahradila široká řeka, nekonečná pole a hory v dáli. V jistém smyslu se to opravdu stalo, uvažovala Marie. Miniaturní město Tchuen Mun patřilo mezi nadpozemské úkazy, jež se děly severně od Kowloonu na Nových územích. Jeden rok to byla pustá říční planina, druhý už rychle rostoucí metropole s dlážděnými cestami, továrnami, nákupními centry a mohutnou bytovou výstavbou. To vše slibovalo bydlení a práci tisícům a tisícům lidí z jihu. Ti, kteří lákavé volání vyslyšeli, s sebou přinesli nezaměnitelnou hysterii, typickou pro obchodní život v Hongkongu. Bez ní by zpohodlněli a nemohli obstát v boji. Byli to potomci provincie Kuang-čou, tedy Kantonu, a nikoli znuděné Šanghaje.
Marie se vzbudila s prvním ranním světlem. Tu trochu spánku jí navíc zkazily zlé sny. Věděla, že bude následovat další napjaté čekání na telefonát od Catherine. Zavolala včera pozdě v noci a vytrhla ji ze spánku způsobeného naprostým vyčerpáním. Tajemně mluvila o několika neobvyklých věcech, které by mohly přinést obrat k lepšímu. Prý se sejde s jedním zajímavým člověkem, který by jim mohl pomoci. Marie měla zůstat v bytě u telefonu pro případ, že by se věci pohnuly novým směrem. Protože ji Catherine poučila, že nemá do telefonu říkat jména ani žádné konkrétní věci, Marie se na nic nevyptávala. "Zavolám ti hned ráno, děvenko." Staplesová rychle zavěsila.
Bylo však půl deváté ráno, pak devět a Catherine stále nevolala. V 9.36 už se Marie neudržela. Usoudila, že jména nejsou nutná, vždyť se obě poznají po hlase. Catherine přece musí pochopit, že manželka Davida Webba má nárok vědět, na čem je, skutečně »hned ráno«. Marie vytočila číslo jejího bytu v Hongkongu. Nikdo to nebral, a tak to zkusila ještě jednou, aby se ujistila, že navolila správné číslice. Nic. V zoufalství bezmyšlenkovitě zavolala na konzulát.
"Prosím paní Staplesovou ze zahraniční služby. Jsem její známá z ministerstva financí v Ottawě. Ráda bych ji překvapila."
"Je vás krásně slyšet, mladá paní."
"Já nejsem v Ottawě, jsem tady." Marie si vybavila tvář upovídané recepční.
"Je mi líto, mladá paní, ale paní Staplesová je mimo budovu a nic nevzkázala. Abych vám řekla pravdu, vysoký komisař ji taky shání. Co kdybyste mi dala číslo..."
Marie položila telefon. Začala se jí zmocňovat panika. Bylo už skoro deset hodin a Catherine vstává brzo. »Hned ráno« mohlo znamenat kdykoli mezi půl osmou a půl desátou, nejspíš někde uprostřed, ale rozhodně ne v deset, aspoň za daných okolností. Po dalších dvanácti minutách telefon zazvonil. Byl to

teprve začátek opravdové paniky. "Marie?"
"Catherine, jsi v pořádku?"
"Ano, jistě."
"Říkalas ‚hned ráno'! Proč jsi nezavolala dřív? Málem jsem se z toho zbláznila! Můžeš mluvit?"
"Ano, jsem v telefonní budce..."
"Co se stalo? Co se děje? S kým ses sešla?"
Na lince z Hongkongu bylo chvíli ticho. Marii to na okamžik přišlo podezřelé, ale nevěděla proč. "Chci, abys zůstala klidná," pokračovala Staplesová. "Nevolala jsem, protože si potřebuješ co nejvíc odpočinout. Možná znám odpověď na věci, které tě zajímají. Není to tak horké, jak si myslíš, a hlavně musíš zůstat klidná."
"Sakra, já jsem klidná a taky celkem při smyslech! O čem to sakra mluvíš?"
"Můžu ti říct, že tvůj muž žije."
"A já ti zas můžu říct, že svojí věci rozumí - tedy rozuměl. Chci vědět víc!"
"Za pár minut za tebou vyrazím. Provoz je jako obvykle příšerný a teď ho ještě komplikují bezpečnostní opatření kvůli čínským a britským delegacím. Ulice i tunel jsou úplně zacpané, ale nemělo by to trvat víc než hodinku a půl, možná dvě."
"Catherine, já chci vědět víc!"
"Dočkáš se. Přivezu ti pár odpovědí. Odpočívej, Marie, a zkus se uvolnit. Všechno bude dobré. Brzy jsem u tebe."
"A ten člověk?" zeptala se žena Davida Webba prosebně. "Bude s tebou?"
"Ne, budu sama. Musíme si promluvit. Jeho uvidíš později."
"Tak dobře."
Takhle přece nemluví Staplesová, přemítala Marie, když zavěsila. Catherine jí neřekla doslova nic, přestože předtím tvrdila, že do telefonního automatu se mluvit může. Staplesová, kterou znala, by se snažila zmírnit obavy vyplašené přítelkyně, kdyby jí mohla nabídnout nějaká konkrétní fakta. Byt třeba i jedinou důležitou informaci, pokud by to celé bylo příliš složité. Zkrátka aspoň něco! Žena Davida Webba si to přece zasloužila! Namísto toho však mluvila diplomaticky, v narážkách a zcela nekonkrétně. Dělo se něco, co bylo za hranicí Mariina chápání. Catherine se jí snažila ochránit a velice kvůli ní riskovala - jak profesionálně, protože si nevyžádala svolení svého konzulátu, tak osobně, jelikož se vystavovala fyzickému ohrožení. Marie věděla, že by měla cítit vděčnost, velikou vděčnost, namísto toho však cítila rostoucí pochyby. Řekni to znovu, Catherine, křičela v duchu, řekni, že všechno bude zas dobré! Já už nejsem schopná myslet, tady vevnitř to nejde! Musím odsud pryč... Musím na vzduch!
Vrávoravě posbírala oblečení, které si nakoupila předchozího dne večer, když přijeli do Tchuen Munu. Ještě předtím ji ovšem Staplesová vzala k doktorovi, který jí ošetřil a zalepil chodidla, dal jí nemocniční papuče a pro delší chůzi jí doporučil tenisky na silné podrážce. Ty šaty ve skutečnosti vybírala Catherine, zatímco Marie čekala v autě a přemýšlela o napětí, které Staplesová musí prožívat. Vybrala jí hezké a zároveň praktické kousky - světle zelenou bavlněnou sukni, bílou bavlněnou blůzku a malou bílou kabelku. Dále koupila tmavě zelené kalhoty - šortky se nehodily - a ještě druhou, neformální blůzku. Všechno to byly zdařilé imitace známých módních návrhářů se správně napsanými značkami.
"Jsou moc hezké, Catherine. Děkuju."
"Jdou ti k vlasům," řekla Staplesová. "Ne že by si toho v Tchuen Munu někdo všiml - chci, abys zůstala v bytě -, ale nebudeme tady věčně. Pro případ, že budu mít práci v kanceláři a ty budeš něco potřebovat, jsem do kabelky dala trochu peněz."
"Myslela jsem, že nemám vycházet z bytu. Že koupíme pár věcí na tržišti."
"Nemůžeme vědět, co se děje v Hongkongu. Třeba je Lin tak rozzuřený, že by mohl vyšťourat nějaký starý koloniální zákon a napařit mi domácí vězení... V Blossom Soon Street je obchod s obuví. Budeš muset jít dovnitř a zkusit si tenisky sama. Samozřejmě půjdu s tebou."
Po chvíli mlčení Marie promluvila. "Catherine, jak to, že o tomhle místě tolik víš? Ještě jsem tady na ulici neviděla žádného běloocha. Čí je to byt?"
"Jednoho známého," řekla Staplesová bez bližšího upřesnění. "Většinu času v něm nikdo nebydlí. Jezdím sem, když si chci od všeho odpočinout." Víc Catherine neřekla. Bylo to zapovězené téma. I když si pak

skoro celou noc povídaly, Marie z ní už žádnou další informaci nevymámila. Catherine se o tom prostě nechtěla bavit.
Marie si oblékla kalhoty a bílou blůzku a poté zápolila s botami, protože jí byly velké. Opatrně sešla po schodech na rušnou ulici a okamžitě si uvědomila, že přitahuje pohledy kolemjdoucích. Zauvažovala, jestli se nemá otočit a vrátit se dovnitř. To však nemohla, protože chtěla aspoň na chvíli uniknout z vězení čtyř zdí malého bytu. Minuty na svobodě na ni působily jako živá voda. Pomalu kráčela po chodníku na bolavých nohou. Hypnotizovaly ji okolní barvy, hektický shon a nekonečné brebentění všude kolem. Stejně jako v Hongkongu, i zde se nad budovami tyčily křiklavé cedule a lidé smlouvali u stánků a ve dveřích krámků. Jako kdyby někdo vytrhl kousek kolonie a zasadil ji do rozlehlé panenské půdy.
Konec jedné ze zadních uliček našla nedokončený. Práce byly zřejmě přerušeny, ale jen dočasně, protože na okraji cesty stály rovnací stroje - nepoužívané a rezavějící. Po obou stranách svažité hlíny byly cedule s čínskými nápisy. Marie sešla opatrně z prudkého kopce k opuštěnému pobřeží a posadila se na skalisko. Minuty svobody jí nabízely vzácné okamžiky klidu. Pohlédla na moře a pozorovala lodě vyrážející z doků Tchuen Munu i ty, které připlouvaly z Lidové republiky. Viděla, že na širé moře míří rybářská plavidla se sítěmi přehozenými přes boky, zatímco od čínské pevniny připlouvají většinou malé nákladní lodě, jejichž paluby přetékaly bednami se zbožím. Viděla však také elegantní šedé čluny námořních hlídek s vlajkami Lidové republiky. Na bocích měly připevněné zlověstné černé zbraně, vedle nichž stáli nehnutě muži v uniformách a dívali se do dalekohledů. Každou chvíli vojenská loď zastavila vedle rybářského člunu a vyprovokovala tak vzrušenou gestikulaci rybářů. Odpovědí jim byl stoický klid. Silné hlídkové lodě se vždy pomalu otočily a zase odpluly. Všechno je to jen hra, pomyslela si Marie. Sever v tichosti přebírá moc a jih může jen protestovat kvůli narušování svých rybářských vod. První měl na své straně sílu tvrdé oceli a disciplinovanou strukturu velení, druhý zas měkké sítě a vytrvalost. Nikdo z nich nebyl vítězem. Kralovaly dvě protikladné sestry - Nuda a Úzkost.
"Ťing-čcha!" houkl zezadu mužský hlas.
"Šej!" zaječel druhý.
Marie se otočila. Po nedokončené cestě nahoře se rozběhli dva muži. Mířili k ní a cosi na ni křičeli, poroučeli jí. Neohrabaně vstala a snažila se nalézt na kamenech rovnováhu. Oba muži na sobě měli jakési paravojenské oblečení a Marie si uvědomila, že jsou mladí - mohlo jim být maximálně dvacet.
"Pu sing!" vyštěkl vyšší z chlapců, ohlédl se na kopec za sebou a pokynul svému komplicovi, aby ji chytil. Bylo vidět, že mají naspěch. Druhý kluk jí zezadu sevřel ruce.
"Nechte toho!" vyjekla Marie a začala se vzpínat. "Kdo jste?"
"Paní mluví anglicky," poznamenal první mladík. "Já taky umím anglicky," dodal pyšně, až pateticky. "Pracoval jsem pro jednoho klenotníka v Kowloonu." Znovu zvedl oči k nedokončené cestě.
"Tak řekněte kamarádovi, aby mě pustil!"
"Paní mi nebude říkat, co mám dělat. Já budu říkat paní." Mladík přistoupil blíž a upřel oči na oblé obrysy ňader pod blůzkou. "Tohle je zakázaná cesta, zakázaná část pobřeží. Paní neviděla cedule?"
"Já neumím číst čínsky. Omlouvám se, půjdu pryč. Hlavně mu řekněte, aby mě nechal." Vtom Marie ucítila, že se k ní zezadu tiskne tělo druhého mladíka. "Nechte toho!" zaječela. Uslyšela tichý smích a na šíji ucítila teplý dech.
"Není to ta paní, která má čekat na loď s kriminálníky z Lidové republiky? Nedává signál mužům na vodě?" Vyšší Číňan zvedl obě ruce k Mariině blůzce a položil prsty na horní knoflíky. "Neschovává třeba vysílačku nebo signální zařízení? Musíme to prověřit. Je to naše povinnost. Policie to od nás očekává."
"Zatraceně, dejte ty pracky pryč!" Marie se divoce zazmítala a kopla před sebe. Druhý muž ji strhl dozadu, zatímco vyšší kluk ji chytil za nohy, rozkročil se nad ní a pak ji sevřel mezi stehny. Nemohla se hýbat. Její tělo úhlopříčně viselo nad skalnatou pláží, napjaté a pevně zaklesnuté na místě. První Číňan jí strhl blůzku, pak i podprsenku a vzal její ňadra do dlaní. Začala vřeštět a házet sebou, až dostala facku a dva prsty se jí zabodly do hrdla. Křičet nemohla, jen tlumeně kašlala. Noční můra z Curychu se znovu vrátila - znásilnění a smrt na nábřeží Guisan Quai.
Odnesli ji do pruhu vysoké trávy. Kluk vzadu jí zakryl ústa - nejprve dlaní a vzápětí pravou paží, aby nemohla vykřiknout, když s ní pak smýkl dopředu. Padla na zem. Jeden z útočníků jí nyní zakrýval tvář holým břichem, druhý jí začal stahovat kalhoty a strčil jí ruce mezi stehna. Bylo to jako v Curychu. Nyní

se však nesvíjela v chladné švýcarské temnotě, nýbrž ve vlhkém horku Orientu. Limmat nahradila jiná řeka, mnohem širší a opuštěnější. Namísto jednoho zvířete tu byla hned zvířata dvě. Cítila, jak k ní divoce přiráží tělo vysokého Číňana, jenž měl vztek, že do ní nemůže vstoupit. Příliš sebou házela. Mladík, jenž jí ležel na obličeji, si na okamžik sáhl pod kalhoty do rozkroku. Marie tím získala chvilku času, v níž mohla dát průchod svému vzteku. Divoce se zakousla do odhalené kůže nad sebou. Vytryskla krev a Marie ucítila v ústech odpornou chuť lidského masa.
Ozval se vřískot. Náhle měla volné paže. Mladý Asiat se odvalil a držel se za břicho. Marie vrazila koleno do odhaleného orgánu nad svým pasem a poškrábala zpocený obličej vyššího mladíka s planoucíma očima. Teď už sama křičela - ječela, prosila, řvala jako nikdy v životě. Rozlícený Číňan se chytil za varlata a vrhl se na ni, nikoli už však s cílem znásilnit, ale umlčet. Na Marii začala padat dusivá temnota - a pak uslyšela z dálky jiné hlasy. Vzrušené hlasy se k nim blížily. Věděla, že ze sebe musí vydat výkřik o pomoc. V zoufalém vzepětí zabořila nehty do zkřivené tváře nad sebou a na okamžik si uvolnila ústa ze sevření.
"Tady! Tady dole! Tady!"
Náhle se kolem ní vyrojili lidé. Slyšela pleskání, kopání a vzteklé výkřiky, nic z toho však nebylo určené jí. Pak všechno kolem ní definitivně zčernalo. Poslední myšlenky nepatřily jí samotné. Davide! Davide, proboha, kde jsi? Musíš to přežít, miláčku! Nenech se od nich znovu ovládnout. To nesmíš dovolit! Mě chtějí také ovládnout, ale já se nedám! Proč nám tohle dělají? Panebože, proč?
Vzbudila se na lůžku v malé místnosti bez oken. Jakási mladá Číňanka, vlastně ještě dívka, jí právě otírala čelo chladivým navoněným hadříkem. "Kde...?" zašeptala Marie. "Kde to jsem?"
Dívka se mile usmála, pokrčila rameny a kývla na muže na druhé straně lůžka. Byl to Číňan, jemuž Marie hádala něco přes třicet. Měl na sobě tropické oblečení, namísto košile bílou halenu. "Dovolte, abych se vám představil," řekl muž slušnou angličtinou se silným přízvukem. "Jmenuji se Ťi-tchaj a pracuji v pobočce banky Chang Čchou v Tchuen Munu. Jste v zadní místnosti obchodu s látkou, který patří mému příteli a klientovi panu Čchangovi. Přinesli vás sem a zavolali mě. Napadli vás dva chuligáni z Ti-ti Ťing Čcha, což se dá přeložit jako Pomocná policie mládeže. Je to jeden z dobře míněných sociálních programů, které mají řadu výhod, ale občas taky nese velice shnilé ovoce, jak vy Američani říkáte."
"Proč myslíte, že jsem Američanka?"
"Podle vaší řeči. Když jste byla v bezvědomí, mluvila jste o nějakém Davidovi. Určitě to bude váš přítel. Chcete ho najít."
"Co jsem ještě říkala?"
"Vlastně nic. Nebylo vám moc rozumět."
"Já žádného Davida neznám," pravila Marie rezolutně. "Aspoň ne tak dobře. Určitě jsem se v blouznění vrátila do dětství."
"To není podstatné. Teď jde o vaše zdraví. Velice nás mrzí, co se stalo. Je to ostuda."
"Kde jsou ti dva smradi?"
"Chytili je a čeká je trest."
"Doufám, že ztvrdnou aspoň deset let v kriminále."
Číňan se zamračil. "To by znamenalo zatáhnout do toho policii -trestní oznámení, slyšení před magistrátem, spousta formalit." Marie se zatvářila udiveně. "Jestli si přejete, doprovodím vás na policii a budu vám dělat tlumočníka, ale domnívali jsme se, že bychom si nejprve měli vyslechnout váš názor. Hodně jste si vytrpěla - a tady v Tchuen Munu jste sama, a jen vy víte proč."
"Ne, pane Ti-tchaji," hlesla Marie. "Na trestním oznámení netrvám. Nic mi není a pomsta není můj hlavní zájem."
"Ale náš ano, madam."
"Jak to myslíte?"
"Ti, co vás napadli, si ponesou ostudu do svých manželských postelí. Jejich výkony nebudou příliš valné."
"Rozumím. Jsou mladí..."
"Zjistili jsme, že dneska ráno to nebyl jejich první přestupek. Jsou to prasata a musí dostat tvrdou lekci."
"Dneska ráno? Panebože, kolik je hodin? Jak dlouho tady jsem?"
Bankéř se podíval na hodinky. "Skoro hodinu."

"Musím se okamžitě vrátit do bytu. Je to důležité."
"Dámy vám chtějí zašít šaty. Jsou výborné švadleny a nebude to trvat dlouho. Chtěly to stihnout, než se vzbudíte."
"Nemám čas. Musím se ihned vrátit. Kristepane, vždyť já ani pořádně nevím kam! Nemám adresu!"
"My ten dům známe, madam. Vysoká hezká běloška v Tchuen Munu neujde pozornosti, zvlášť když je sama. Rozkřikne se to. Hned vás tam odvezeme." Bankéř se otočil a cosi čínsky zadrmolil k pootevřeným dveřím za sebou. Marie se posadila. Vtom si všimla, že dovnitř civí houf lidí. Postavila se na svá rozbolavělá chodidla a zavrávorala, postupně však nacházela rovnováhu. Tiskla si k tělu potrhané cáry své blůzky.
Dveře se otevřely a do pokoje vešly dvě staré ženy s hedvábným oblečením výrazných barev. Nejprve jí opatrně přehodily přes hlavu roucho podobné kimonu, které zakrylo roztrhanou blůzu i větší část špinavých kalhot. Poté jí se stejnou opatrností omotaly kolem pasu dlouhou širokou šerpu. Marii i přes nervozitu neušlo, že oba kusy jsou výborně ušité.
"Pojďte, madam," řekl bankéř a dotkl se jejího lokte. "Doprovodím vás." Vyšli do krámku s látkami. Marie kývala a snažila se usmívat na zástup čínských mužů a žen, kteří se jí klaněli. Z jejich tmavých očí čišel smutek.
Když se Marie vrátila do malého bytu, odložila nádhernou šerpu i kimono a lehla si na postel. Snažila se uspořádat si myšlenky v hlavě, ale příliš se jí to nedařilo. Zabořila tvář do polštáře a snažila se zaplašit strašlivé vzpomínky na ráno, byly však příliš odporné. Z tváře se jí začal řinout pot. Čím pevněji tiskla víčka k sobě, tím divočejší obrazy viděla. Byly promíchané s hroznými vzpomínkami na nábřeží Guisan Quai v Curychu, kde jí zachránil život Jason Bourne.
Potlačila výkřik a vyskočila z postele. Chvilku stála a celá se třásla. Pak zamířila do kuchyňky, otočila kohoutkem a sáhla pro sklenku. Jako ve snách zírala na slabý pramínek vody, který pomalu plnil sklenici. Přijdou chvíle, kdy si člověk musí pořádné provětrat hlavu - Bůh ví, že já to dělám častěji, než by se na psychiatra s celkem solidní pověstí slušelo... Události člověka občas zavalí, a než se z toho stačí vzpamatovat... Morris Panov, přítel Jasona Bournea.
Zavřela kohoutek, napila se vlažné vody a vydala se zpátky směrem ke stísněnému pokoji, jenž jí sloužil ke třem věcem - spaní, sezení a chození. Zůstala stát na prahu a rozhlédla se. Uvědomila si, co jí na jejím úkrytu připadá absurdní. Byla to vězeňská cela. A co hůř, byla to samotka. Znovu byla sama se svými myšlenkami a hrůznými vzpomínkami. Přešla k oknu, což by mohla i ve vězení, a vyhlédla ven. Viděla však pouze pokračování své cely. Stejně nemohla sejít dolů na kypící ulici. Byl to pro ni neznámý a nepřátelský svět. I bez té ranní odpornosti na pláži zde byla vetřelcem, jemuž nikdo nemohl porozumět. Byla sama a ta osamělost ji dohánělа k šílenství.
Marie tupě zírala na ulici. Ulice? Támhle! Catherine! Stála s jakýmsi mužem u šedého vozu. Oba otočili hlavy a sledovali tři další muže, kteří byli deset metrů za nimi u druhého auta. Celá pětice působila velice nápadně, jelikož se nepodobala jiným lidem na ulici. Byli to běloši v moři Číňanů, cizinci na neznámém místě. Byli očividně rozrušení. Něco je znepokojovalo. Neustále pokyvovali hlavami a dívali se všemi směry, zvlášť přes ulici. Na dům. Hlavy? Vlasy! Tři z mužů měli krátké vlasy - vojenský sestřih... námořníci. Vojáci americké námořní pěchoty!
Společník Catherine, soudě podle účesu civilista, rychle hovořil a přitom zabodával ukazovák do vzduchu... Marie ho znala! Byl to ten člověk z ministerstva zahraničí, který je navštívil v Maine! Náměstek ministra s rybíma očima, jenž si neustále mnul spánky a jen chabě zaprotestoval, když mu David řekl, že mu nevěří. Byl to McAllister! Tak s ním se tedy měla podle Catherine sejít.
Jak Marie sledovala výjev pod oknem, dílky hrůzné skládanky jí zapadly do sebe. Dva námořníci od druhého auta přešli ulici a rozdělili se. Ten, co stál nyní s Catherine, krátce promluvil k McAllisterovi, pak se rozběhl doprava a vytáhl z kapsy vysílačku. Staplesová cosi říkala náměstkovi ministra zahraničí a přitom zvedla oči k domu. Marie se odvrátila od okna.
Budu úplné sama.
Nedá se nic dělat.
Byla to past! Catherine Staplesová byla podplacená. Nebyla to kamarádka, ale nepřítel! Marie věděla, že musí utéct. Proboha, rychle pryč! Popadla bílou kabelku s penězi a na zlomek sekundy se zadívala na

hedvábí z obchodu s látkami. Shrábla je a vyběhla z bytu.
Viděla dvě chodby. Jedna se táhla podél celého čela budovy a na její pravé straně bylo schodiště, co vedlo dolů na ulici. Z hlavní chodby vedly odbočky ke dveřím v zadní části domu, ke druhému schodišti, které se používalo pro vynášení odpadků do popelnic v zadní uličce. Catherine se o něm mezi řečí zmínila, když přijely. Vysvětlila jí, že na hlavní dopravní tepně Tchuen Munu, která vedla pod okny, nesmí být žádné odpadky. Marie se rozběhla vedlejší chodbou k zadním dveřím a otevřela je. Zalapala po dechu, protože téměř vrazila do shrbeného starce se slaměným koštětem v ruce. Číňan si ji úkosem změřil, podiveně zavrtěl hlavou a vešel dovnitř. Marie vykročila na tmavé odpočívadlo, nechala dveře pootevřené a čekala, až uvidí Staplesovou vyjít po hlavních schodech. Až Catherine najde byt prázdný, možná se rychle vrátí a seběhne na ulici k McAllisterovi. V tom případě by Marie mohla vklouznout zpátky do bytu a vzít si sukni a druhou blůzku, které jí Staplesová koupila. V panice na ně jen letmo pomyslela a spěšně shrábla hedvábí. Neodvážila se ztrácet drahocenné okamžiky hrabáním v šatníku, kam je Catherine pověsila mezi další oblečení. Nyní však šaty potřebovala. Nemohla chodit po ulicích v roztrhané blůze a špinavých kalhotách, a už vůbec ne běhat. Něco jí však nehrálo. Ten stařík! Stál na místě a zíral do štěrbiny ve dveřích.
"Běžte pryč!" zašeptala Marie.
Kroky. Klapání vysokých podpatků po kovovém schodišti na přední straně domu. Pokud to byla Staplesová, musí cestou do bytu minout protínající chodbu.
"Teng i teng!" vyštěkl starý Číňan s koštětem. Ani se nehnul a dál na ni civěl. Marie přivřela dveře a dívala se sotva centimetrovou škvírou.
Staplesová vešla do jejího zorného pole. Krátce a zvědavě pohlédla na starce. Zřejmě zaslechla jeho pisklavý rozzlobený hlas. Bez zpomalení však pokračovala chodbou, aby byla co nejrychleji v bytě.
Marie čekala. V prsou jí bušilo tak silně, že se to muselo rozléhat po celém zšeřelém schodišti. Pak se ozvaly hysterické úpěnlivé výkřiky.
"Ne! Marie! Marie, kde jsi?" Následoval hlasitý dusot kroků běžících po betonu. Catherine oběhla roh a vyrazila směrem ke starému Číňanovi a ke dveřím - směrem k ní. "Marie, je to všechno úplně jinak! Proboha, stůj!"
Marie Webbová se otočila a rozběhla po tmavých schodech. Náhle se schodištěm rozlil paprsek jasně žlutého slunečního světla a stejně rychle zase pohasl. Někdo otevřel dveře v přízemí o dvě poschodí níž. Do domu rychle vešla postava v tmavém obleku. Námořník zaujímal svou pozici. Pak se rozběhl do schodů. Marie se přikrčila v rohu na druhém odpočívadle. Námořník vystoupil na nejvyšší schod a chystal se zatočit do dalšího patra. Chytil se zábradlí. Marie se vrhla dopředu a rukou se zmuchlaným hedvábím udeřila šokovaného vojáka do obličeje, takže ztratil rovnováhu. Pak ho ramenem nabrala do hrudníku a srazila ze schodů. Když míjela jeho padající tělo, uslyšela seshora výkřiky.
"Marie! Marie! Já vím, že jsi to ty! Proboha, poslouchej mě!"
Marie vyběhla do uličky a tím pro ni začal další zlý sen, který se však odehrával v oslepujícím slunci Tchuen Munu. Utíkala průchodem za řadou činžovních domů. Nohy v teniskách jí krvácely. Přehodila si přes hlavu kimono a zastavila se u řady popelnic, kde si svlékla zelené kalhoty a hodila je do nejbližší z nich. Pak si ovázala hlavu širokou šerpou, aby si zakryla vlasy. Vběhla do další uličky, která ji vyplivla do moře lidí, obyvatel kousku Hongkongu vsazeného do nové pohraničí kolonie. Přešla na druhou stranu ulice.
"Támhle!" vykřikl mužský hlas. "Ta vysoká!"
Štvanice začala. Ale situace se náhle změnila. Po chodníku za ní běžel jakýsi muž, cestu mu však zablokoval stánek na kolech. Snažil se ho odstrčit, ale přitom si opařil ruce v hrncích s horkým omastkem. S výkřikem převrhl vozík, majitel se však okamžitě hlasitě domáhal náhrady škod a spolu s ostatními Číňany námořníka obstoupil.
"Támhle je ta děvka!"
Když Marie zaslechla ta slova, narazila na šik nakupujících žen. Otočila se doprava a rozběhla se menší uličkou vedoucí z hlavní tepny, vzápětí však zjistila, že je slepá a končí zdí jakéhosi čínského chrámu. Zase je to tady! V jedněch z dveří se náhle objevila pětice mladých mužů - výrostků v paravojenských úborech. Ukazovali jí, aby prošla.

"Amerikán zločinec! Amerikán zloděj!" Výkřiky měly intonaci nacvičeného cizího jazyka. Mladíci zaklesli paže do sebe, zastoupili cestu muži s krátkými vlasy a přitlačili ho ke zdi.
"Jděte mi z cesty, vy pitomci!" zařval námořník. "Jděte mi z cesty, nebo vás všechny seberu, vy spratci!"
"Jestli zvednete ruce... nebo zbraň..." křikl hlas z pozadí.
"O zbrani jsem nic neřekl!" houkl voják z Victoria Peaku.
"Ale jestli to uděláte," dodal hlas, "tak se pustí a pět Ti-ti Ting Čcha určitě jednoho chlapa zvládnou. Dostali výcvik od našich amerických přátel."
"Sakra, pane! Já se jen snažím dělat svoji práci! Nic vám do toho není!"
"Obávám se, že ano, pane. Ale vy nevíte proč."
"Hovno!" Zadýchaný námořník se opřel o zeď. Díval se do rozesmátých mladých tváří.
"Laj!" řekla Marii jakási žena a ukázala na široké bytelné dveře podivného tvaru, které neměly žádnou kliku. "Siao sin."
"Mám si dát pozor? Rozumím." Nějaká postava v zástěře otevřela dveře a Marie vběhla dovnitř. Okamžitě ucítila závan mrazivého vzduchu. Stála ve velké chladničce, kde z háků strašidelně visely čerstvé kusy masa ozářené žárovkami s drátěnými kryty. Muž v zástěře čekal celou minutu s uchem na dveřích. Marie si omotala širokou hedvábnou šerpu kolem krku a sevřela si paže, aby zmírnila náhlý pronikavý chlad, jenž ostře kontrastoval s vedrem venku. Řezník jí nakonec pokynul, aby šla za ním. Poslechla ho a propletla se mezi kusy masa ke vchodu do obří chladničky. Číňan vzal za kovovou páku, zvedl dveře a kývl na třesoucí se Marii, aby prošla. Ocitla se v dlouhém prázdném řeznictví. Bambusové žaluzie na výlohách zmírňovaly jasné polední světlo. Za pultem napravo, u vzdálenější výlohy stál bělovlasý muž a díval se skrz lišty na ulici. Kývl na Marii, aby šla rychle k němu. Opět poslechla. Cestou si všimla podivného květinového věnce za sklem předních dveří, které vypadaly jako zamčené.
Starší muž gestem vybídl Marii, aby se podívala z okna. Roztáhla pokroucené bambusové žaluzie a zůstala stát v němém úžasu. Intenzita pátrání dostoupila vrcholu. Opařený námořník přecházel od obchodu k obchodu na druhé straně ulice a nepřestával mávat rukama. Marie spatřila také Catherine Staplesovou a McAllistera. Právě se vášnivě dohadovali s houfem Číňanů, jimž se zjevně nelíbilo, že cizinci narušují spořádaný, i když poněkud hektický život Tchuen Mu-nu. McAllister zřejmě v panice vykřikl cosi urážlivého a obořil se na něj muž snad dvakrát starší než on. Stařík v orientálním rouchu byl tak rozhorlený, že jej musely krotit mladší a chladnější hlavy. Náměstek ministra zahraničí ustoupil, zvedl ruce a tvrdil, že za nic nemůže. Staplesová křičela a neúspěšně se snažila vymanit je oba ze spárů rozzlobeného davu.
Vtom námořník s opařenýma rukama vyletěl dveřmi na druhé straně ulice. Střepy skla se rozprskly do všech směrů. Muž se válel na chodníku a při každém dotyku rukou se zemí ječel bolestí. Vyběhl za ním mladý Číňan v bílé tunice, šerpě a krátkých kalhotách, typických pro učitele bojových umění. Námořník vyskočil, a když k němu jeho asijský protivník doběhl, udeřil ho levým hákem do ledvin a poté dobře mířenou ranou pravou pěstí do obličeje. Asiat odlétl zpátky ke vchodu do obchodu, zatímco Američan křičel bolestí, kterou jeho rukám oba údery způsobily.
Ulicí přiběhl poslední námořník z Victoria Peaku. Kulhal na jednu nohu a byl shrbený, jako by se potloukl při pádu - při pádu ze schodů, pomyslela si Marie, když na něj užasle hleděla. Přispěchal na pomoc svému zmučenému druhovi a vedl si velice zdatně. Amatérské pokusy žáků instruktora bojových umění narazily na zeď kopajících nohou, drtivé rány rukou a úhybné manévry zkušeného judisty.
Znenadání se rozlehla kakofonie zvuků orientální hudby. Činely a primitivní dřevěné nástroje se vzpínaly k náhlým vrcholům s každým krokem kapely, která pochodovala ulicí, následovaná příznivci s transparenty ozdobenými květinami. Bitka skončila. Všechny paže se stáhly zpět. Hlavní nákupní třídou Tchuen Munu se rozhostilo ticho. Američani byli zmatení. Catherine Staplesová se snažila ovládnout pocit marnosti a Edward McAllister zlostně rozhodil rukama.
Změna, která nastala, Marii doslova hypnotizovala. Venku se všechno zastavilo, jako by na rozkaz jakéhosi přízraku ze záhrobí, který bylo nutno poslechnout. Marie změnila úhel pohledu mezi bambusovými žaluziemi a spatřila tlupu otrhanců, která se blížila. Vedl ji bankéř Ťi-tchaj! Mířili k řeznictví!
Marie šlehala pohledem. Uviděla, jak Catherine Staplesová s McAllisterem proběhli kolem podivného

srocení před krámkem. I dva námořníci na druhé straně ulice se dali znovu do pronásledování. Všichni zmizeli v oslepujícím slunci.
Od vchodu řeznictví se ozvalo zaklepání. Bělovlasý stařec sundal věnec a otevřel. Vešel bankéř Ťi-tchaj a uklonil se Marii.
"Líbil se vám ten průvod, madam?" zeptal se.
"Nebyla jsem si jistá, co to vlastně je."
"Pohřební pochod na počest zesnulého. V tomto případě bezpochyby na počest zabitých zvířat v chladírne pana Wu."
"To vy...? Všechno to bylo naplánované?"
"Člověk musí být pořád ve střehu," vysvětlil jí Ťi-tchaj. "Našim bratrancům ze severu se často podaří proniknout přes hranice - ne těm zlodějům, ale členům rodiny, kteří chtějí za příbuznými. Vojáci je chtějí chytit a poslat zpátky. Musíme být připraveni ochránit svoje, vlastní lidi."
"Ale já...? Vy jste to věděl?"
"Čekali jsme a sledovali dění. Věděli jsme, že před někým utíkáte. Sama jste nám to prozradila tím, že jste nechtěla jít na policii. Doslova jste řekla, že na trestním oznámení netrváte. Pak jsme vás nasměrovali do té uličky."
"Ta fronta žen s nákupními taškami..."
"Ano. Přecházely ulici ve stejném okamžiku jako vy. Musíme vám pomoct."
Marie se podívala na znepokojené tváře lidí za bambusovými žaluziemi a poté upřela pohled na bankéře.
"Jak víte, že nejsem zločinec?"
"Na tom nezáleží. Podstatné je, že vás napadli dva naši lidé. Vy navíc nevypadáte ani nemluvíte jako někdo, kdo prchá před spravedlností."
"To máte pravdu. A pomoc opravdu potřebuju. Musím se vrátit do Hongkongu. Do hotelu, kde mě nenajdou. Je tam telefon. Ani nevím, komu bych měla zavolat, ale musím sehnat lidi, kteří mi můžou pomoct... vlastně nám." Marie se odmlčela a zadívala se Ťi-tchajovi do očí. "Ten David je můj manžel."
"Rozumím," řekl bankéř. "Ale nejdřív musíte k doktorovi."
"Co?"
"Krvácejí vám nohy."
Marie se podívala dolů. Krev prosákla obvazy a pronikla i plátnem jejích bot. Vypadalo to strašně.
"Asi máte pravdu," přitakala.
"A pak vám seženu šaty i odvoz. Sám vám najdu hotel, na jaké jméno chcete. A taky je tady finanční otázka. Máte peníze?"
"Nevím," řekla Marie, položila hedvábné věci na pult a otevřela bílou kabelku. "Chci říct, nedívala jsem se. Jedna kamarádka - tedy bývalá - mi nějaké peníze nechávala." Vytáhla bankovky, které jí Staplesová dala do kabelky.
"My tady v Tchuen Munu nejsme žádní boháči, ale pomoct bychom vám mohli. Mluvilo se o nějaké finanční sbírce."
"Já nejsem chudá, pane Ťi-tchaji," přerušila ho Marie. "Jestli to bude nutné a jestli vůbec přežiju, vrátím vám všechno do posledního centu, a to s úrokem daleko vyšším než činí základní sazba."
"Jak si přejete. Já jsem bankéř. Ale co by taková krásná dáma jako vy mohla vědět o úrocích a jejich základních sazbách?" usmál se Ťi-tchaj.
"Vy jste bankéř a já jsem zase ekonomka. Co vědí bankéři o důsledcích proměnlivých kurzů způsobených růstem úroků, a to zejména v základních sazbách?" Poprvé po dlouhé době se Marie usmála.

V taxíku, který ji vezl klidným venkovem do Kowloonu, měla více než hodinu na přemýšlení. Věděla, že až dojedou na méně klidné předměstí, konkrétné do přelidněné čtvrti Mongkok, bude mít ještě dalších čtyřicet pět minut. Kajícní lidé z Tchuen Munu byli velkorysí, ale také vynalézaví. Bankéř Ťi-tchaj jim zřejmě potvrdil, že obětí těch chuligánů byla skutečně bílá žena na útěku a že si tudíž při hledání pomoci možná změní vzhled. Z několika obchodů jí přinesli šaty, které Marii připadaly divné. Byly sice drahé a úpravné, ale zároveň fádní a ponuré. Takové šaty by si vybrala žena, která buď vůbec nemá ponětí o

módě, nebo se nad ni cítí povznesena. Po hodině strávené v zadní místnosti salonu krásy však pochopila, proč právě takový úbor. Ženy ji obskakovaly. Umyly a vyfoukaly jí vlasy. Když skončily, podívala se do zrcadla a zatajila dech. Její tvář - propadlá, bledá a unavená - rámovala koruna vlasů, které už nebyly výrazné kaštanové, ale šedivé s jemnými tóny bílé. Zestárla o víc než deset let. O něco podobného se pokusila po útěku z nemocnice, nikoli však s takovou odvahou a dokonalostí. V očích Číňanů nyní vypadala jako klasická představitelka vyšší střední třídy. Seriózní turistka - pravděpodobně vdova -, která nekompromisně vydává příkazy, počítá peníze a nikdy nikam nechodí bez turistické příručky, s níž neustále porovnává každou zastávku svého pečlivého cestovního plánu. Lidé z Tchuen Munu takové turisty dobře znali, a tak bylo jejich dílo velice přesné. I Jason Bourne by ho schválil.
Cestou z Kowloonu jí však přepadaly také jiné myšlenky. Zoufalé myšlenky, jimž se snažila nepodléhat. Panika by ji mohla přivést k chybnému kroku, který by mohl uškodit Davidovi. Mohl by ho zabít. Panebože, kde jsi? Jak tě mám najít? Jak?
Pátrala v paměti po někom, kdo by jí mohl pomoci, zavrhovala však každé jméno i tvář, které ji napadly. Všichni ti lidé totiž tak či onak souviseli se strašlivým plánem na likvidaci člověka, který byl takzvaně na odpis. Podle toho plánu byla smrt jediným přijatelným řešením. Výjimku samozřejmě tvořil Morris Panov, jenže Mo byl státním úřadům trnem v oku. Nazýval oficiální zabijáky pravým jménem: darmožrouti a vrazi. Nikam by se nedostal a možná by se stal dalším člověkem »na odpis«.
Na odpis... Vybavil se jí jeden obličej. Obličej někdejšího dobrého přítele mladého diplomata, jeho ženy a dětí na odlehlém stanovišti v Phnompenhu. Po tvářích mu stékaly slzy a hlas se mu třásl lítostí. Conklin! Jmenoval se Alexander Conklin! Během Davidovy dlouhé rekonvalescence se ho opakovaně pokoušel navštívit, ale její manžel to nechtěl dovolit. Říkal, že jestli ten chlap od CIA překročí práh, oddělá ho. Invalida Conklin dřív Davida hloupě obviňoval. Neposlouchal argumenty člověka, jenž ztratil paměť, a namísto toho jej podezříval ze zrady a »přeběhnutí«. Proto se také sám pokusil nedaleko Paříže Davida zabít. A nakonec podnikl poslední pokus na 71. ulici v New Yorku, ve sterilním domě Treadstone 71, a málem uspěl. Když pravda o Davidovi vyšla najevo, Conklin trpěl hroznými pocity viny. Skutečně se trápil. Marii ho bylo skoro až líto. Povídala si s Alexem u kávy na verandě, ale David ho nechtěl ani vidět. Byl to jediný člověk, kterému mělo aspoň trochu smysl zavolat.
Hotel se jmenoval Císařovna a stál v ulici Chatham Road v Kowloonu. Byl to malý hotýlek v přelidněné čtvrti Tsim Ša Tsui, jehož návštěvníci tvořili pestrou směsici kultur. Nebyli ani bohatí, ani příliš chudí. Většinou šlo o podnikatele z Východu i Západu, kteří vyrazili za obchodem bez tučných cestovních náhrad velkých podniků. Bankéř Ťi-tchaj splnil svůj úkol. Jednolůžkový pokoj byl rezervován na jméno paní Penelopy Austinové. »Penelopa« byl Ťi-tchajův nápad. Četl totiž hodně anglických románů a »Penelopa« mu zněla »příhodně«. Čert to vem, jak by asi řekl Jason Bourne, pomyslela si Marie.
Usedla na kraj postele a natáhla se po telefonu. Nevěděla jistě, co má vlastně říct, ale věděla, že to říct musí.
"Potřebuji číslo jednoho člověka ve Washingtonu ve Spojených státech amerických," oznámila spojovatelce. "Je to strašně důležité."
"Za zahraniční informace se platí..."
"Tak si to naúčtujte," vyhrkla Marie, "je to naléhavé. Počkám u telefonu..."
"Ano?" ozval se ospalý hlas. "Haló?"
"Alexi, tady Marie Webbová."
"Sakra, kde jsi? Kde jste vy oba? On tě našel!"
"Nevím, o čem to mluvíš. Já jsem nenašla jeho a on nenašel mě. Ty o tom všem víš?"
"Kdo mi asi před týdnem málem zlomil vaz, když přiletěl do Washingtonu? David! Napíchl jsem se na všechny telefony, na které mi může zavolat! Mo Panov totéž! Kde jsi?"
"V Hongkongu - tedy v Kowloonu. V hotelu Císařovna pod jménem Austinová. David se ti dovolal?"
"A Mo taky! On a já jsme zkusili všechno, abychom zjistili, co se tady sakra děje, a narazili jsme na neprostupnou zeď! Ne, beru to zpátky, on totiž neví vůbec nikdo, co se děje! Kdyby to věděli, tak bych to poznal! Marie, vždyť já už se od minulého čtvrtka nenapil!"
"Nevěděla jsem, že ti to tak chybí."
"Chybí! Co se děje?"

Marie mu všechno řekla, včetně toho, že její únosci měli neklamnou pečeť státních úředníků. Popsala mu svůj útěk a pomoc Catherine Staplesové, z níž se vyklubala past člověka jménem McAllister.
"McAllister? Tys ho viděla?"
"Je tady, Alexi. Chce mě zase dostat. Díky mně může ovládat Davida. Zabije ho! Už v minulosti se o to pokoušeli!"
Následovala mučivá odmlka. "Jo, pokoušeli jsme se o to," hlesl Conklin. "Ale to bylo tenkrát, ne teď."
"Co mám dělat?"
"Zůstaň, kde jsi," poručil Conklin. "Sednu do prvního letadla směr Hongkong. Nevycházej z pokoje. Nikomu už nevolej. Určitě po tobě jdou."
"David je v ohrožení, Alexi! Nevím, co ho kvůli mně přinutili udělat, ale umírám strachy!"
"Delta byl nejlepší chlap z Medusy. V tomhle oboru se ještě nikdo lepší nenarodil. Vím to. Viděl jsem to na vlastní oči."
"To je jen jedna stránka věci a já jsem se s ní naučila žít. Ale tady jde taky o jeho duši, Alexi! Co to udělá s jeho psychikou?"
Conklin se znovu odmlčel. Když opět promluvil, jeho hlas zněl zádumčivě. "Přivezu s sebou našeho společného přítele. Mo to neodmítne. Nikam se nehni, Marie. Přišel čas účtování. A někdo bude pořádně platit!"
23

"Co jste zač?" zařval Bourne v záchvatu zuřivosti, chytil starce pod krkem a přitlačil ho ke zdi.
"Delto, nech toho!" přikázal d'Anjou. "Neřvi! Uslyší tě lidi. Budou si myslet, že ho morduješ. Zavolají na recepci."
"Možná, že ho zabiju, a telefony stejně nejdou!" Jason pustil krk dvojníkova dvojníka, chytil ho však za předek košile a smýkl s ním do křesla. Košile se roztrhla.
"Ty dveře," dodal d'Anjou zlostně "Proboha, vrať je na místo nejlíp, jak to půjde. Chci se dostat z Pekingu živý a každá vteřina s tebou moje vyhlídky zmenšuje. Ty dveře!"
Pološílený Bourne se otočil na podpatku, zvedl rozbité dveře, nasadil je do rámu, srovnal je a kopnutím vrazil na místo. Stařec si mnul krk a náhle se pokusil vyskočit z křesla.
"Non, mon ami!" řekl Francouz a zastoupil mu cestu. "Zůstaňte, kde jste. Mě se bát nemusíte, ale jeho jo. Víte, on by vás mohl opravdu zabít. Ve vzteku ztrácí úctu k šedinám. Já ne, protože už jsem sám starší."
"Tohle je sprosté násilí!" vykašlal ze sebe stařec. "Bojoval jsem u al-Alameinu a přísahám, že budu bojovat znovu!" Stařec se znovu pokusil vstát z křesla a d'Anjou ho znovu zatlačil zpátky. Jason se vrátil ode dveří.
"Ach, ti ledově klidní Britové," poznamenal Francouz. "Ještěže jste mi nepřipomněl bitvu u Azincourtu."
"Drž klapačku!" zařval Bourne, odstrčil d'Anjoua, sevřel starcovy paže a zatlačil ho na místo. "Hezky rychle mi povíte, kde je, nebo budete litovat, že jste přežil bitvu u al-Alameinu."
"Kde je kdo, vy šílence?"
"Vy nejste ten chlap zezdola! Nejste Joseph Wadsworth, který šel do pokoje 325!"
"Tohle je pokoj 325 a já jsem Joseph Wadsworth! Brigádní generál Královského ženijního vojska ve výslužbě."
"Kdy jste se zapsal?"
"Toho jsem byl naštěstí ušetřen," odvětil Wadsworth povýšeně. "Jako státní host mám právo na jisté výsady. Provedli mě celnicí a zavedli přímo sem. Musím říct, že pokojová služba nestojí za moc -Bůh ví, že to není jako u nás v Connaughtu - a ten zatracený telefon většinou nefunguje."
"Ptal jsem se kdy!"
"Včera večer, ale protože letadlo mělo šest hodin zpoždění, asi bych měl říct dneska ráno."
"Jaké jste dostal pokyny?"
"Nevím, jestli vám do toho něco je."

Bourne vytrhl z opasku mosazný nůž na dopisy a přiložil jej ostrou špičkou ke krku starce. "Je, pokud se z toho křesla chcete dostat živý."
"Pane na nebi, vy jste vážně šílenec."
"Máte pravdu, na normální chování nemám moc času. Vlastně vůbec žádný. Ty pokyny!"
"Nic zvláštního. Měli mě vyzvednout někdy kolem poledne. A jelikož už máme po třetí, tak se zdá, že lidová vláda se řídí hodinami asi jako její aerolinky."
D'Anjou se dotkl Bourneova ramene. "Letadlo v jedenáct třicet," řekl Francouz tiše. "On je jen návnada a nic neví."
"Takže tvůj Jidáš je tady v jiném pokoji," odvětil Jason přes rameno. "Musí tady být!"
"Víc už neříkej, budou ho vyslýchat." D'Anjou s nečekanou rezolutností odtáhl Bournea od křesla a netrpělivým tónem nadřízeného důstojníka řekl starci: "Podívejte, pane generále, omlouváme se vám za tu mrzutost. Promiňte, že jsme vás obtěžovali. Tohle je už třetí pokoj, do kterého jsme vrazili - zjistili jsme si jména všech bydlících kvůli šokovému výslechu."
"Šokovému čemu? Nerozumím."
"Jeden z našich lidí v tomhle patře sem propašoval drogy za víc než pět milionů dolarů. Protože vy tři jste to nebyli, máme našeho člověka. Navrhuji vám udělat totéž co ostatní. Řekněte, že se vám do pokoje vloupal nějaký opilec, kterého rozzuřila kvalita ubytování. Tady je to na denním pořádku a je lepší nepadnout do podezření, byť třeba omylem. Místní vláda často reaguje přehnaně."
"O to bych zrovna nestál," zadrmolil bývalý ženista Wadsworth. "Mám tak malou penzi, že z ní sotva vyžiju. Tohle měla být malá odměna pro starého vojáka."
"Dveře, majore," nařídil d'Anjou Jasonovi. "Opatrně. Snažte se je držet rovně." Francouz se otočil k Angličanovi. "Tady se postavte a držte je, generále. Pak je zase zaklapněte a dejte nám dvacet minut, abychom dostali našeho člověka. Pak si můžete dělat, co chcete. Nezapomeňte, udělal vám to zuřící opilec. Pro vaše vlastní dobro."
"Ano, ano, jistě. Opilec. Zuřící."
"Pojďte, majore!"
Když vyšli na chodbu, zvedli vaky ze země a rychle zamířili ke schodišti. "Pospěš si!" řekl Bourne.
"Pořád ještě máme čas. Musí se proměnit - i já bych to musel udělat! Zkontrolujeme vchody z ulice, stanoviště taxi a pokusíme se vybrat dvě logická místa, nebo klidně i nelogická. Každý si vezmeme na starosti jedno a domluvíme si znamení."
"Nejdřív tady ale máme ještě dvoje dveře," poznamenal d'Anjou zadýchaně. "V téhle chodbě. Vyber si, které chceš, ale hlavně rychle. Vykopni je a vykřikuj nadávky, ale pochopitelně nesrozumitelně jako opilec."
"Tys to myslel vážně?"
"Smrtelně, Delto. Sami jsme se přesvědčili, že to vysvětlení je naprosto přijatelné a trapnost situace omezí vyšetřování. Vedení hotelu bude určitě přesvědčovat našeho brigádního generála, aby držel jazyk za zuby. Mohli by přijít o dobrou práci. Teď rychle! Vyber si dveře a dělej!"
Jason se zastavil u dalších dveří napravo. Napnul síly, rozběhl se a vrazil ramenem doprostřed chatrné výplně. Dveře se rozletěly.
"Propána!" vyjekla hindsky polonahá žena, jejíž sárí zakrývalo pouze nohy.
"Co se to sakra děje? Zase se rozbil ten zatracený zámek?" vykřikl nahý muž, vyběhl z koupelny a ručníkem si nepříliš úspěšně zakrýval genitálie.
Oba stáli a nevěřícně zírali na vzteklého vetřelce se zamlženým pohledem. Muž vrávoral, shodil věci z nejbližšího prádelníku a hrubým opileckým hlasem zaječel: "Zasranej hotel! Záchody nejdou, telefony nejdou! Prostě nic - ježíšmarjá, tohle není můj pokoj! Pardóóón..."
Bourne se vypotácel na chodbu a zabouchl za sebou.
"To bylo perfektní!" řekl d'Anjou. "Už měli problémy se zámkem. Honem. Ještě jedny dveře. Tady!"
Francouz ukázal na dveře vlevo. "Slyšel jsem zevnitř smích. Dva hlasy."
Jason znovu rozrazil dveře a vykřikoval své opilecké nářky. Nyní však před sebou neměl dva vyplašené hosty, ale párek mladých lidí svlečených do pasu, kteří se skelným zrakem pokuřovali ručně ubalené cigarety.

"Nazdárek, sousede," zahlaholil mladý Američan. Vyslovoval sice artikulovaně, avšak velice pomalu.
"Neber to tak vážně. Telefony nefungujou, ale náš hajzl jo. Můžeš si posloužit. Hlavně klídek."
"Co sakra děláte v mém pokoji?" zaječel Jason ještě víc opilecky. Polykal slova tak, že mu nebylo rozumět.
"Jestli je tohle tvůj pokoj, frajere," přerušila ho dívka a zhoupla se v křesle, "tak jsi viděl hodně intimní věci, a to se nám ale vůbec nelíbí." Zahihňala se.
"Kristepane, vy jste se zfetovali!"
"Já nebudu brát jméno Boží nadarmo," opáčil mladík, "ale ty seš zase namol."
"My na alkohol nevěříme," dodala zfetovaná dívka. "Vyvolává nepřátelství, a to vylézá na povrch jako čerti z pekla."
"Běž na léčení, sousede," zahlaholil mladý Američan. "A pak přejdi na trávu. Ta tě uzdraví. Zavedu tě na pole, kde znovu najdeš svoji duši..."
Bourne vyběhl z pokoje, zabouchl dveře a popadl d'Anjoua za paži. "Jdeme," řekl, a když se přiblížili ke schodišti, dodal: "Jestli se rozkřikne historka, kterou jsi navykládal generálovi, ti dva budou muset dvacet let stříhat ovce ve Vnějším Mongolsku."
Čínský sklon k bedlivému zkoumání a k důkladnému zabezpečení zapříčinil, že letištní hotel měl vepředu jeden velký vchod pro hosty a na straně budovy jeden pro zaměstnance. Ten druhý byl plný uniformovaných stráží, které každému prohlížely pracovní doklady a prohledávaly všechny tašky a vyboulené kapsy, když zaměstnanci na konci směny opouštěli pracoviště. Mezi strážnými a pracovníky nebyla ani stopa po přátelství, což naznačovalo, že se zaměstnanci často střídali. Tím se drasticky omezil prostor pro úplatky.
"Přes ty strážné by si netroufl," řekl Jason, když míjeli východ pro zaměstnance. Předtím spěšně podali své dvě plátěné tašky s tvrzením, že kvůli zpožděnému letadlu přijdou pozdě na schůzi. "Vypadá to, že dostávají sladkou odměnu za chycení každého, kdo ukradl kuřecí křidýlko nebo mýdlo."
"Místní zaměstnance přímo nesnášejí," přitakal d'Anjou. "Ale kde bereš jistotu, že je pořád v hotelu? On přece Peking zná. Mohl odjet taxíkem do úplně jiného hotelu."
"S tou vizáží, co měl v letadle? To by neriskoval. Ani já bych to neriskoval. Potřebuje se pohybovat hezky nepozorovaně. Je to jeho ochrana."
"Jestli je to tak, mohli by zrovna teď sledovat jeho pokoj. Vyjde to nastejno. Budou vědět, jak vypadá."
"Na jeho místě bych tam nebyl. Zařídil bych si jiný pokoj."
"Protiřečíš si!" namítl Francouz, když došli k přeplněné vstupní hale letištního hotelu. "Říkal jsi, že bude přijímat pokyny po telefonu. Ten, kdo mu bude volat, se zeptá na pokoj, který mu přidělili, a ne na pokoj toho panáka Wadswortha."
"Pokud telefony fungují - což je mimochodem otazník, který hraje tomu tvému Jidášovi do karet -, stačí si nechat přepojit hovory z jednoho pokoje do druhého. Do ústředny se prostě strčí kolíček, ať je úplně primitivní, naprogramovaná nebo přes počítač. Není to žádná věda. Jak to zdůvodní? Obchodním jednáním, známými z letadla, nebo vůbec nijak, což je asi nejlepší."
"Omyl!" prohlásil d'Anjou. "Jeho klient v Pekingu dá hlášku spojovatelům v hotelu. Bude napojený na ústřednu."
"To je právě to, co neudělá," řekl Bourne a vystrčil Francouze otočnými dveřmi na chodník plný zmatených turistů a obchodníků, kteří se snažili sehnat odvoz. "Takový hazard si nemůže dovolit," pokračoval Jason, když procházeli kolem řady malých oprýskaných autobusů a stařičkých taxíků parkujících u obrubníku. "Klient tvého diverzanta si od něj musí udržovat maximální odstup. Nesmí existovat sebemenší možnost, že by se jejich spojení prozradilo. To znamená, že se všechno omezuje na úzký kroužek vyvolených. Žádné požadavky na ústředně a žádné zbytečné upozorňování, zvláště ne na toho diverzanta. Nebudou ani čmuchat kolem hotelu, i to je moc riskantní. Budou se držet pěkně v závětří a nechají ho jednat. Je tady příliš tajných policajtů. Mohli by poznat někoho z kroužku vyvolených."
"A co telefony, Delto? Slyšeli jsme přece, že nefungují. Co udělá pak?"
Jason se v chůzi zamračil, jako by si snažil vybavit nějakou věc zasutou hluboko v paměti. "Čas hraje pro něj, to je výhoda. Může se stát, že se s ním do stanovené doby po jeho příjezdu nikdo nespojí.

Vzhledem k opatřením, které ti lidé musí podniknout, k tomu může být řada důvodů. Pro takový případ bude mít jistě náhradní instrukce."
"I tak by si na něj ale počíhali, ne? Čekali by někde venku a pak by se ho pokusili sebrat."
"Jistě, a on to moc dobře ví. Musí se přes ně dostat a nepozorovaně zaujmout pozici. Je to jediný způsob, jak si může zachovat kontrolu nad situací. Je to jeho první úkol."
D'Anjou sevřel Bourneovi loket. "V tom případě si myslím, že jsem právě viděl jednoho z těch tajných."
"Cože?" Jason se otočil, pohlédl na Francouze a zpomalil.
"Nezastavuj se," nařídil mu d'Anjou. "Jdi k tomu naklaďáku, co vyčnívá do ulice. S tím chlapem na výsuvném žebříku."
"To je jasné," řekl Bourne. "Jsou to opraváři telefonů." Dál se drželi v anonymitě davu. Došli až k autu.
"Podívej se nahoru. Tvař se zaujatě. Pak se koukni nalevo. Ten mikrobus před prvním autobusem. Vidíš ho?"
Jason viděl. Okamžitě mu bylo jasné, že má Francouz pravdu. Mikrobus byl bílý, poměrně nový a měl okna s kouřovými skly. Až na barvu to klidně mohl být vůz, který naložil vraha v Šen-čenu u hranice Lo Wu. Bourne začal číst čínské hieroglyfy na dveřích. "Niao Ťing Šan... Panebože, vždyť je to stejné! Na názvu nezáleží - to auto patří ptačí rezervaci Ťing Šan! V Šen-čenu to byl Čchu-tchang, tady zas něco jiného. Jak sis toho všiml?"
"Ten chlápek v otevřeném okně, v posledním na téhle straně. Není ho odsud moc dobře vidět, ale dívá se na vchod. Navíc nevypadá jako zaměstnanec ptačí rezervace."
"Jak to?"
"Je to důstojník armády a podle střihu i kvalitní látky košile má dost vysokou hodnost. Že by slavná Lidová armáda verbovala do svých přepadových oddílů ptáky? Nebo je to nervózní chlápek, co čeká na člověka, kterého má vyslídit a pak sledovat? Používá celkem slušné krytí, až na to, že si kvůli lepšímu výhledu musel otevřít okno."
"Bez Echa ani ránu," řekl Jason Bourne, kdysi Delta, postrach z Medusy. "Ptačí rezervace - páni, to je nádhera. Perfektní kouřová clona. Hezky v ústraní a v klidu. To je fakticky dobré krytí."
"Typicky čínské, Delto. Pod maskou počestnosti se skrývá nečestná tvář. Před tím varují už konfuciánská podobenství."
"O tom nemluvím. Tam v Šen-čenu, v Lo Wu, kde mi ten tvůj syčák utekl poprvé, ho tenkrát naložil mikrobus - mikrobus s kouřovými skly - a taky patřil státní ptačí rezervaci."
"Jak říkáš, parádní krytí."
"Víc než to, Echo. Je to taky svým způsobem důkaz."
"Ptáci se v Číně uctívají už staletí," podíval se d'Anjou překvapeně na Jasona. "Vždycky hráli důležitou roli v umění. Číňani považují ptáky za pastvu pro oči a taky za velkou lahůdku."
"V tomhle případě by mohli sloužit k něčemu mnohem jednoduššímu a přízemnějšímu."
"Jako například?"
"Ptačí rezervace jsou velikánské. Jsou přístupné veřejnosti, ale podléhají státu, jako všude ve světě."
"Co tím chceš říct, Delto?"
"V zemi, kde se lidi s jiným názorem bojí, aby je nikdo neviděl spolu, neexistuje lepší místo než přírodní rezervace, která se obvykle táhne celé kilometry. Kanceláře, domy ani byty nikdo nepozoruje. Žádné telefonní odposlechy či elektronické sledování, jen neškodní obdivovatelé ptactva. A tenhle národ ptáky miluje. Všichni mají oficiální průkazku, která umožňuje vstup i v době, kdy je rezervace oficiálně zavřená - ve dne v noci."
"Z Šen-čenu až do Pekingu? To by znamenalo, že je to ještě větší akce, než jsme čekali."
"To nám může být celkem fuk," řekl Jason a rozhlédl se. "Jde nám o něj... Musíme se rozdělit, ale zůstat nadohled. Já půjdu..."
"To nebude třeba!" skočil mu do řeči Francouz. "Támhle je!"
"Kde?"
"Ustup! Blíž k nákladáku. Do stínu."
"Který z nich to je?"
"Kněz, co hladí tu holčičku," odvětil d'Anjou, zády se opíral o nákladní auto a díval se do davu před

vchodem do hotelu. "Duchovní," pokračoval Francouz trpce. "Jeden z převleků, které jsem ho naučil používat. Nechal si v Hongkongu ušít černý kněžský oblek. Na kolárku má pod jménem krejčího ze Savile Row vyšité anglikánské požehnání. Ten oblek jsem poznal jako první. Zaplatil jsem mu ho."
"Vidím, že jsi z bohaté diecéze," řekl Bourne a prohlížel si dotyčného muže. Měl silné nutkání se za ním rozběhnout, sebrat ho, zpacifikovat a pak nahnat do hotelového pokoje. Našel by tak cestu k Marii.
Zabiják měl opravdu dobré krytí - víc než dobré - a Jason se ho snažil analyzovat. Pod tmavým kloboukem vrahovi vyčnívaly šedé kotlety. Bledou bezbarvou tvář zdobily úzké brýle s kovovými obroučkami, posazené nízko na nose. S očima dokořán a pozvednutým obočím zabiják předstíral radost a podiv nad tím, co vidí na tomto neznámém místě. Dával najevo, že vše je dílo Boží a všichni jsou Boží děti. Proto láskyplně pohladil malou čínskou holčičku po hlavě, pak se usmál a přívětivě kývl na matku.
To se musel hodně přemáhat, pomyslel si Jason. Z toho parchanta doslova prýštila láska! Čišela z každého gesta, z každého váhavého pohybu, z každého pohledu vlídných očí. Byl to skutečný duchovní, shovívavý pastýř svého stáda, jež sahalo daleko za hranice jeho farnosti či vikářství. A jako takového si ho v zástupu někdo mohl všimnout, nikdy by v něm však nehledal zabijáka.
Bourne si vzpomněl. Carlos! Šakal měl na sobě také kněžské roucho s naškrobeným bílým kolárkem, nad nímž se vyjímal jeho snědý obličej. Takhle vycházel z kostela v Neuilly-sur-Seine v Paříži. Jason ho viděl! Viděli jeden druhého. Jejich oči se setkaly a oba bez jediného slůvka věděli, kdo je ten druhý.
Dostaň Carlose. Chyť ho do pasti. Kain je místo Charlieho a Carlos místo Kaina! Ta hesla mu tepala v hlavě, když se za Šakalem rozběhl ulicemi Paříže... a pak ho ztratil v hustém provozu. Dřepěl na chodníku jako starý žebrák a odporně se usmíval.
Ale tady nejsme v Paříži, uvažoval Bourne. Zabiják se nemůže schovat v houfu umírajících starců. V Pekingu toho šakala chytí.
"Připrav se!" vytrhl d'Anjou Jasona z rozjímání. "Blíží se k autobusu."
"Je plný."
"No právě. Nastoupí jako poslední. Kdo by odmítl prosbu spěchajícího kněze? To je pochopitelně taky jedna z mých lekcí."
Francouz měl opět pravdu. Dveře malého otlučeného autobusu plného lidí se začaly zavírat, kněz do nich však vklínil rameno a zřejmě prosil, ať ho řidič uvolní ze sevření. Dveře se prudce otevřely. Zabiják se vmáčkl dovnitř a dveře se konečně zavřely.
"Je to expres na náměstí Tchien-an-men," řekl d'Anjou. "Mám jeho číslo."
"Musíme najít taxík. Jdeme!"
"To nebude lehké, Delto."
"Mám na to jednu metodu," odvětil Bourne, a když autobus projel kolem nich, vystoupil ze stínu vozu telefonních opravářů. Francouz šel v jeho patách. Proplétali se davem před letištním hotelem a postupovali podél řady taxíků, až došli na konec. Poslední taxík opsal kruh a chystal se zajet do řady, vtom však Jason vběhl do ulice a mírně zvedl dlaně. Taxi zastavilo a řidič vystrčil hlavu z okénka.
"Še-ma?"
"Wej!" křikl Bourne, rozběhl se k řidiči a vytáhl padesát amerických dolarů, které v Juanech znamenaly celé jmění. "Pi-jao-pang-ču," řekl, čímž sdělil muži, že potřebuje nutně pomoci a zaplatí za to.
"Chao!" zvolal řidič a popadl peníze. "Ping-li pa!" dodal. Co by prý neudělal pro turistu, jehož přepadla nevolnost.
Jason s d'Anjouem nastoupili. Řidič dal hlasitě najevo, že se mu přítomnost druhého pasažéra nelíbí. Bourne hodil na sedadlo ještě dvacet jüanů a muže obměkčil. Vůz vyjel z řady taxíků a vyrazil z letiště cestou, odkud před chvílí přijel.
"Před námi je autobus," řekl d'Anjou řidiči nepříliš dobrou mandarínštinou a předklonil se v sedadle. "Rozumíte mi?"
"Mluvíte Kuang-čou, ale rozumím."
"Jede na náměstí Tchien-an-men."
"Kterou bránou?" zeptal se řidič. "Přes který most?"
"Nevím. Znám jen číslo, které má autobus vepředu. Je to sedm čtyři dva jedna."
"Končí to jedničkou," řekl řidič. "Brána Tchien, druhý most. Je to vjezd do Císařského města."

"Je tam nějaké parkoviště pro autobusy?"
"Bude tam stát dlouhá řada autobusů. Všechny jsou nacpané lidmi až po střechu. Tchien-an-men je v tuhle denní dobu přelidněné."
"Měli bychom předjet ten autobus ještě po cestě, protože chceme být na Tchien-an-men první. Zvládnete to?"
"V pohodě," odvětil řidič a zašklebil se. "Autobusy jsou staré a často mají poruchy. Možná dojedeme k nebeské severní bráně dřív o několik dní."
"Doufám, že to nemyslíte vážně," přerušil ho Bourne.
"Ale ne, ne, pane turisto. Všichni řidiči jsou skvělí automechanici - když náhodou najdou motor." Řidič se pohrdlivě zasmál a šlápl na plyn.
O tři minuty později předjeli autobus, v němž zabiják cestoval. Za dalších čtyřicet šest minut vjeli na most z bílého mramoru, lemovaný sochami. Klenul se nad plynoucí vodou umělého příkopu před mohutnou Bránou nebeského klidu. Tady se čínští vůdcové ukazovali na širokém pódiu a kynuli přehlídkám nástrojů války a smrti. Za nemístně pojmenovanou bránou leží jeden z nejúžasnějších lidských výtvorů. Náměstí Tchien-an-men. Tepající srdce Pekingu.
Člověka nejprve upoutá majestát jeho nekonečné rozlehlosti, poté mu padne do oka architektonická nezměrnost Velké dvorany lidu na pravé straně, do jejíž přijímacích prostor se vejde až tři tisíce lidí. Samotný Hodovní sál pojme přes pět tisíc, hlavní ‚konferenční sál' deset tisíc, a to ještě s rezervou. Naproti Bráně se na dvoupodlažní terase s balustrádami tyčí čtyřhranný kamenný obelisk. Vše se blyští ve slunečním světle, zatímco dole ve stínu jsou na ohromném podstavci vytesány výjevy z bojů a úspěchů Maovy revoluce. Je to Památník lidových hrdinů a Mao je prvním z nich. Kam až oko dohlédne, stojí další domy a stavby - památníky, muzea, brány a knihovny. Na člověka však zapůsobí především úctyhodná rozlehlost otevřeného prostoru. Prostor a lidé... Lidské ucho zde však zažívá cosi jiného a zcela neočekávaného. Na náměstí Tchien-an-men by se klidně vešlo deset obřích světových stadionů, mnohem větších než římské Koloseum, a ještě by zbylo volné místo. Po jeho ploše se mohou procházet stovky tisíc lidí, a přesto by se jich sem vešly další tisíce. Chybí zde ovšem něco, co v římské krvavé aréně nikdy nescházelo, nemluvě o současných světových stadionech. Zvuk. Panuje zde takřka naprosté ticho, které přerušuje pouze tiché cinkání bicyklů. Ticho člověka zprvu uklidňuje, později však děsí. Jako by ty široké prostory někdo přiklopil průhlednou bání. Jako by vládce jakési podzemní říše vydal lidem tichý rozkaz, aby nezapomínali, že se nalézají v katedrále. Je to nepřirozené a neskutečné, přesto se však všichni neslyšnému hlasu mlčky podvolují - a to je ještě děsivější. Zvlášť když jsou zticha i děti.
Jason to všechno zaznamenal rychle a nevzrušeně. Zaplatil řidiči podle tachometru a soustředil pozornost na problém, který měli s d'Anjouem před sebou. Diverzant byl na cestě na náměstí Tchien-an-men. Snad mu někdo zavolal, snad zvolil náhradní instrukce, kdoví. Až přijede, začne pavana. Pomalé kroky tohoto italského tance postupně přivedou zabijáka k poslovi jeho klienta. Dalo se předpokládat, že sám klient zůstane v ústraní. Podvodník však nenaváže kontakt, pokud nenabude přesvědčení, že je na místě schůzky čistý vzduch. Proto by »kněz« nepochybně sám obhlédl situaci, aby vypátral případné ozbrojené poskoky. Jednoho nebo dva by chytil, dal by jim nůž pod krk nebo pistoli s tlumičem mezi žebra a dostal by z nich to, co ho zajímá. Jediný falešný pohled by mu prozradil, že jednání má být jen předehrou k popravě. Kdyby nakonec usoudil, že je čistý vzduch, s pistolí v ruce by pohnal poskoka k poslovi klienta a dal by mu ultimátum: ukázat se musí klient osobně. Vše ostatní je nepřijatelné. Ústřední postava, tedy klient, je pro zabijáka pojistkou. Domluvil by si jiné místo schůzky. Klient by tam přišel jako první a při první známce podvodu by zemřel. Takhle by to udělal Jason Bourne. Jestli má diverzant něco v hlavě, udělá to stejně.
Autobus číslo 7421 líně zajel na své místo na konci řady vozidel chrlících turisty. Objevil se vrah v kněžském hávu. Pomohl jedné starší ženě vystoupit na chodník, pohladil ji po ruce a mírným kývnutím se rozloučil. Pak se odvrátil, rychle přešel k zadní části autobusu a zmizel za ní.
"Drž se nejmíň deset metrů za mnou a sleduj mě," řekl Jason. "Dělej totéž, co já. Až se zastavím, taky se zastavíš. Když zahnu, zahneš taky. Drž se pořád v davu. Přecházej od jedné skupiny ke druhé, ale hlavně ať jsou kolem tebe pořád lidi."
"Dávej si pozor, Delto. On není amatér."

"Já taky ne." Bourne se rozběhl na konec autobusu, zastavil se a proklouzl kolem zapáchajícího horkého větráku zadního motoru. Kněz byl asi patnáct metrů před ním. Jeho černý oblek zářil ve slunečním oparu jako tmavý maják. I v davu lidí ho nebylo těžké sledovat. Diverzantovo krytí bylo věrohodné, jeho herecký výkon ještě víc, ale většina převleků s sebou nese nedostatky, které si dotyčný neuvědomuje. A právě míra takových nedostatků odlišuje ty nejlepší od dobrých. Z profesionálního hlediska Jason schvaloval kněžský stav, nikoli však barvu roucha. Římskokatolický kněz mohl nosit černou, nikoli však anglikánský vikář. Pod kolárkem by měl správně mít solidní šedou, která navíc nepůsobí na slunci nápadně, na rozdíl od černé.
Vtom se zabiják odpoutal od davu a pověsil se za čínského vojáka, jenž měl u očí fotoaparát a neustále pohyboval hlavou. Bourne pochopil. To nebyl žádný bezvýznamný vojín na dovolené v Pekingu. Na to byl příliš dospělý a měl příliš dobře ušitou uniformu - jak si d'Anjou všiml už u toho důstojníka v mikrobusu. Ve fotoaparátu se skrývalo zařízení k prosvěcování davů. Původní místo schůzky nebylo daleko. Diverzant se choval v souladu se svou rolí. Pravicí otcovsky sevřel levé rameno vojáka. Jeho levou ruku nebylo vidět, prostor mezi nimi vyplňoval černý háv - důstojník měl mezi žebry pistoli. Voják zkoprněl, i v panice si však zachoval stoický výraz. Náhle se nečekaně sehnul, chytil se za levou stranu, rychle se zase napřímil a zavrtěl hlavou. Zabiják mu znovu vrazil pistoli mezi žebra. Číňan dostal na vybranou: buď bude poslouchat, nebo na náměstí Tchien-an-men zemře. Třetí možnost neexistovala. Bourne se otočil, přikrčil, zavázal si dokonale uvázanou tkaničku a omluvil se lidem za sebou. Úhybný manévr byl nutný, jelikož zabiják právě prověřoval situaci za svými zády. Jason vstal. Kde je? Kde je ten podvodník? Támhle! Bourne byl zmatený, diverzant totiž nechal vojáka jít! Jak to? Vtom se důstojník rozběhl davem, křičel a divoce přitom gestikuloval. Po chvíli se zhroutil a křečovitě sebou na zemi zmítal. Kolem jeho bezvládné postavy se sbíhali rozrušení lidé.
Zastírací manévr! Sleduj ho. Jason se rozběhl. Cítil, že přišel správný čas. Nebyla to pistole, ale jehla, bodnutá mezi žebra. Teď bude hledat dalšího a pak možná ještě dalšího. Došlo na plán, jenž Bourne předpověděl. A protože se zabiják plně soustředil na pátrání po další oběti, skutečně nadešel ten správný čas! Teď anebo nikdy! Jason věděl, že by ochromující ranou do ledvin dokázal zneškodnit kohokoli na světě, tím spíš člověka, který žádný útok nečeká - protože sám útočí a musí se absolutně koncentrovat. Bourne zkracoval vzdálenost k podvodníkovi. Dvacet metrů, patnáct, dvanáct, deset... přecházel od jednoho zástupu lidí k druhému... »kněz« v černém obleku byl náhle nadosah. Mohl ho chytit! Marie! Voják. Další voják! Nyní však žádný útok, nýbrž dohadování. Příslušník armády kývl a ukázal nalevo. Zaskočený Jason tam pohlédl a spatřil malého Číňana v civilních šatech s aktovkou v ruce. Stál pod širokým kamenným schodištěm, vedoucím ke vchodu do ohromné budovy s žulovými sloupy, které podpíraly střechy věžovité pagody. Budova stála hned za Památníkem hrdinů a z ozdobného písma vytesaného nad velikánskými dveřmi vyplývalo, že to je Pamětní hala předsedy Maa. Po schodech se vzhůru pohybovaly dvě fronty, stráže oddělovaly jednotlivé skupinky. Čínský civilista stál mezi frontami s aktovkou jako symbolem moci. Stráže ho neobtěžovaly. Najednou vysoký zabiják nečekaně chytil vojáka za paži a postrčil ho před sebe. Důstojník se shrbil, hned však prudce narovnal ramena. K páteři měl přitlačenou zbraň a dostával konkrétní rozkazy.
Vzrušení rostlo. Obyčejní lidé i policisté se dál sbíhali k prvnímu zhroucenému vojákovi. Zabiják zatím rázně kráčel se svým zajatcem směrem k civilistovi a schodům do Maova památníku. Muž se bál pohnout a Bourne znovu pochopil. Zabiják ty muže znal. Patřili do úzkého okruhu vyvolených, jenž vedl ke klientovi a ten se nacházel někde poblíž. Nebyli to obyčejní poskoci. Jakmile se objevili na scéně, menší figurky ztratily důležitost. Tito muži se totiž ukazovali jen zřídka. Ze zastíracího manévru zbyl jen mírný povyk. Policisté rychle zkontrolovali přítomné a odnesli tělo pryč. Podvodník však díky tomu získal cenné sekundy, které potřeboval, aby se dostal na kobylku svému klientovi. Kdyby voják v jeho sevření neuposlechl, přišel by o život a muže u schodů by dokázal skolit jedinou ranou i průměrně zdatný střelec. Schůzka se odehrávala ve dvou etapách, a pokud měl zabiják pod kontrolou tu druhou, nic mu nebránilo pokračovat. Klient byl zřejmě někde uvnitř obřího mauzolea a nemohl vědět, co se děje venku. Pouhý poskok by se zase neodvážil jít za svými nadřízenými na místo jednání.
Na analýzy už nebyl čas. Jason to dobře věděl. Musel jednat. Rychle. Musel se dostat do památníku Mao Ce-tunga a pak sledovat a čekat, jak schůzka dopadne. Blesklo mu hlavou, že přitom bude možná

muset chránit zabijáka. Taková myšlenka se mu příčila, nedalo se to však zcela vyloučit. Měl jedinou výhodu, že podvodník postupoval podle scénáře, jímž by se nejspíš řídil on sám. Pokud jednání proběhne v klidu, stačí pouze sledovat zabijáka - v té době už bude nepochybně opilý úspěchem svého postupu i tím, co mu předá klient. Propadne sebeuspokojení a nebude problém ho chytit na náměstí Tchien-an-men.
Bourne se otočil a hledal d'Anjoua. Francouz stál na kraji jedné ze skupin turistů. Kývl, jako by Deltoví četl myšlenky. Ukázal na zem pod sebou a pak ukazovákem opsal kruh. Byl to tichý signál z dob Medusy. Znamenalo to, že zůstane na místě, ale kdyby se přece musel pohnout, zůstal by na dohled od toho místa. Víc nebylo třeba. Jason se prodral davem za zády zabijáka a jeho zajatce, rychle přešel otevřeným prostranstvím k frontě v pravé části schodiště a zamířil nahoru ke strážci. Oslovil ho mandarínsky, zdvořilým až prosebným tónem.
"Pane vysoký důstojníku, je mi to velice trapné! Prohlížel jsem si kaligrafii na Lidovém památníku a přitom jsem ztratil svoji skupinu. Prošla tudy před pár minutami."
"Mluvíte velice dobře naší řečí," řekl ohromený strážce, zřejmě zvyklý na podivné přízvuky jazyků, které neznal a ani znát nechtěl. "To je od vás velice hezké."
"Já jsem jen mizerně placený učitel ze Západu, který obdivuje vaši velkou zemi, pane vysoký důstojníku."
Strážný se zasmál. "Já nejsem zas tak vysoký, ale moje země je opravdu velká. A moje dcera chodí po ulici v džínách."
"Prosím?"
"Ale nic. Kde máte průkaz vaší skupiny?"
"Cože?"
"Jmenovku, která se má nosit na viditelném místě."
"Pořád mi padala," řekl Bourne a bezradně zavrtěl hlavou. "Nechtěla držet. Určitě jsem ji ztratil."
"Až je doženete, tak řekněte vašemu průvodci, ať vám dá jinou. Běžte na konec fronty na schodech. Něco se děje. Další skupina bude možná muset čekat. Asi zmeškáte prohlídku."
"Vážně? Nějaký problém?"
"Nevím. Ten úředník s aktovkou nám dává rozkazy. Určitě počítá jüany, které by se tady daly vydělat. Plete si tohle svaté místo s pekingským metrem."
"Byl jste velice laskav."
"Pospěšte si, pane."
Bourne vyrazil vzhůru po schodech. Pak se sehnul, skryl se za dav a znovu si začal zavazovat pevnou tkaničku. Přitom natočil hlavu a sledoval postup zabijáka. Podvodník měl vojáka stále v moci a tiše cosi říkal civilistovi. Něco však nehrálo. Malý Číňan v tmavém obleku přikyvoval, jeho oči však nemířily na podvodníka, ale za jeho záda. Nebo snad ne? Jason neměl nejlepší výhled. Bylo však podstatné, že vše šlo podle předpokladů. Klient přistoupil na podmínky zabijáka.
Když Bourne vešel dveřmi do pološera, naskytl se mu pohled na ohromnou mramorovou sochu sedícího Maa. Tyčila se tak vysoko a s takovým majestátem, že člověk v posvátné úctě málem zalapal po dechu. Byla to pompézní podívaná. Na nádherný a jako by průsvitný mramor dopadaly paprsky světla, které propůjčovaly gigantické sedící postavě jakousi svatozář a oddělovaly ji od sametové tapisérie v pozadí i od okolní temnoty. Masivní socha s pronikavýma očima vypadala jako živá.
Jason odvrátil oči a pátral po dveřích a chodbách. Žádné však neviděl. Bylo to mauzoleum svatého muže. Zato však viděl široké a vysoké sloupy z mramoru, které poskytovaly dostatek soukromí. Schůzka se mohla uskutečnit ve stínu za kterýmkoli z nich. Bourne si řekl, že počká v jiném stínu a bude pozorovat dění.
Jeho skupina vstoupila do druhého velkého sálu, v němž panovala ještě posvátnější atmosféra, pokud to vůbec šlo. Stanuli před rakví z křišťálového skla, v níž ležel předseda Mao Ce-tung zabalený do rudé vlajky. Voskově žlutá mrtvola klidně odpočívala se zavřenýma očima, které se však každou chvíli mohly otevřít a šlehnout zlostným pohledem. Aspoň to tak vypadalo. Vyvýšený sarkofág obklopovaly květiny a podél obou zdí se táhla řada tmavě zelených borovic v ohromných keramických květináčích. I zde světlo rozehrávalo dramatickou symfonii barev a temných míst protkaných paprsky, jež zalévaly zářivě žluté, červené i modré hradby květin.

Posvátné ticho krátce narušil povyk kdesi v prvním sále, který však hned zase ustal. Bourne stál poslední v řadě turistů, takže se mohl oddělit od skupiny, aniž by si toho ostatní všimli. Vklouzl za jeden ze sloupů, ukryl se ve stínu a vyhlédl zpoza lesklého bílého mramoru.
Zůstal stát jako opařený. Hlavou mu prolétl snad tucet myšlenek, mezi nimi však křičelo jediné slůvko: past! Za jeho skupinou už žádná jiná nešla! Byla poslední a on byl poslední vpuštěnou osobou, než se těžké dveře zavřely. To byl ten zvuk, který slyšel - zavírání dveří a zklamané reptání lidí, kteří marně čekali na vpuštění.
Něco se děje... Příští skupina bude možná muset čekat... Tak to říkal vlídný strážník na schodech.
Od začátku to byla past! Všechno bylo vykalkulované! Každý pohyb, každý nový člověk na scéně! Od začátku! Informace, za které zaplatil v lijáku na ostrově, pak téměř nesehnatelné letenky a první zachycení vraha na letišti. Profesionální zabiják byl jistě schopen daleko lepších převleků, tehdy měl však příliš nápadné vlasy a oblečení, které nemohlo zamaskovat jeho postavu. Potom ta lapálie s vysloužilým brigádním generálem od Královského ženijního vojska. Všechno to bylo tak nelogicky logické!
Dokonalost sama. Pach podvodu byl tak jasný a neodolatelný! Voják v okně mikrobusu nehledal jeho, ale je! Černý kněžský oblek, který zaplatil podvodníkův tvůrce, se tak nápadně vyjímal na slunci. Kristepane, už od začátku! A nakonec plán, který se uskutečnil na ohromném náměstí. Pod něj by se mohl klidně podepsat sám Bourne. Opět neodolatelná návnada pro pronásledovatele. Byla to obrácená past: chytit lovce, který se plíží za kořistí!
Jason se horečně rozhlédl. V dálce před sebou viděl ustálený paprsek světla. Východ byl na druhém konci mauzolea. Budou ho hlídat a prohlížet každého odcházejícího turistu.
Kroky. Vpravo za ním. Bourne se otočil doleva a vytáhl z opasku mosazný nůž na dopisy. Člověk v šedém maoistickém obleku vojenského střihu ostražitě procházel kolem širokého sloupu ve stínu borovic. Byl necelé dva metry od něj a v ruce držel pistoli. Vystouplý válec na její hlavni byl zárukou, že výstřel bude znít jen jako tiché plivnutí. Jasonovi se začaly v hlavě rodit vražedné kalkulace, které by David Webb nikdy nepochopil. Musel zabodnout čepel takovým způsobem, aby způsobila okamžitou smrt. Až odtáhne nepřítele do stínu, z jeho úst nesmí uniknout ani hláska.
Vymrštil se, prsty levé ruky sevřel tvář muže jako do svěráku a zabodl mu do krku nůž na dopisy. Čepel pronikla tkání i tenkou chrupavkou a prořízla průdušnici. Bourne jediným pohybem pustil levou ruku, vytrhl nepříteli velkou pistoli, mrtvolu otočil a skrčil se s ní pod větve řady borovic podél pravé zdi. Pak odtáhl tělo mimo dohled, do tmavých stínů mezi dvěma velkými květináči s kořeny dvou stromů. Se zbraní před obličejem přelezl mrtvolu a razil si cestu zpátky podél zdi směrem k prvnímu sálu. K místu, kde mohl vidět, aniž by někdo viděl jeho.
Kuželem světla ve vchodu do druhého stálu prošel druhý muž v uniformě. Stanul před strašidelně ozářenou Maovou křišťálovou rakví a rozhlédl se. Zvedl vysílačku k ústům, něco řekl a pak poslouchal. O pět sekund později se jeho výraz změnil. Byl znepokojený. Voják vyrazil rychle doprava po stopách prvního muže. Jason se rychle sunul zpátky k mrtvole a k nízkým větvím borovic. Jeho ruce a kolena tiše dopadaly na mramorovou podlahu.
Voják zpomalil a prohlížel si poslední lidi v řadě před sebou. Teď! Když ho muž míjel, Bourne vyskočil a zápasnickým chvatem ho chytil kolem krku, čímž zadusil případný výkřik. Pak stáhl Číňana pod větve, přitlačil mu pistoli na prsa a stiskl spoušť. Tlumená rána zněla jako zašumění větru, nic víc. Muž naposledy prudce vydechl a ochabl.
Musím odsud! věděl Bourne. Kdyby se nechal chytit a zabít v posvátném tichu mauzolea, zabiják by měl volnou ruku a rozsudek smrti nad Marií by byl zpečetěn. Jeho nepřátelé proti němu obrátili past. Musel ji znovu zvrátit ve svůj prospěch a nějak přežít! Nejlíp se utíká na etapy. Člověk musí využít sebemenšího zmatku.
Etapy Jedna a Dvě proběhly. Jestliže vojáci cosi šeptali do vysílaček, jistý zmatek už také existoval. Bylo ovšem potřeba způsobit rozruch tak silný a nečekaný, že se jeho pronásledovatelé ve stínech sami stanou terčem náhlého hysterického pátrání.
Existoval jediný způsob a Jason necítil žádné pochybné hrdinské pocity, že nasazuje svůj život. Prostě to musel udělat! Musel to spustit. Potřeboval přežít, a to z důležitějších důvodů, než byl vlastní život. Byl profesionál, klidný a rozvážný.

Bourne vstal, rozhrnul větve a přešel otevřeným prostorem ke sloupu před sebou. Pak se rozběhl k dalšímu a pak k dalšímu. První sloup ve druhé hale se nacházel deset metrů od dramaticky nasvícené rakve. Prosmýkl se kolem mramoru a čekal s očima upřenýma na vchod.
Dočkal se. Objevil se důstojník, »zajatec« zabijáka. Přišel s malým civilistou, jenž měl v ruce oficiální aktovku. Voják uchopil vysílačku na boku, přiložil si ji k ústům, chvilku hovořil a poté naslouchal. Nakonec zavrtěl hlavou, zastrčil si vysílačku do pravé kapsy a vytáhl z pouzdra pistoli. Civilista jednou kývl a sáhl pod sako pro revolver s krátkou hlavní. Oba vykročili kupředu směrem ke skleněné rakvi s ostatky Mao Ce-tunga, pak se po sobě podívali a rozdělili se. Jeden vlevo, druhý vpravo.
Teď! Jason zvedl zbraň, rychle zamířil a vypálil. Jednou! O vlásek napravo. Dvakrát! Výstřely zněly jako zakašlání. Oba muži padli do sarkofágu. Bourne sevřel horký válec hlavně přes látku saka a povytáhl zásobník. Zbývalo mu pět nábojů. Rychle za sebou stiskl spoušť. Mauzoleem se rozlehly rány a ozvěnou se odrážely od mramorových zdí. Střely tříštily křišťálové sklo rakve a zavrtávaly se do mrtvoly Mao Ce-tunga, jež sebou přitom křečovitě škubala. Jedna z kulek se zabořila do bezkrevného čela, další vystřelila oko.
Začaly ječet sirény a sálem se rozezněly ohlušující zvony. Odevšad vyběhli vojáci a v panice mířili k místu strašlivé tragédie. Dvě řady turistů, kteří uvízli v osidlech domu smrti, propadly hysterii.
Hromadně se vrhali směrem ke dveřím a šlapali přitom po všech, kteří se jim připletli pod nohy. Jason Bourne se k nim přidal a probíjel si cestu doprostřed lidské masy. Když ho dav vyplivl na náměstí Tchien-an-men, zalité oslepujícím světlem, rozběhl se po schodech dolů.
D'Anjou! Jason se dal doprava, oběhl kamenný roh a pokračoval podél řady sloupů, až dorazil k čelu budovy. Stráže se ze všech sil snažily uklidnit rozvášněné davy a zároveň zjistit, co se vlastně stalo. Na obzoru byl nepokoj.
Bourne si důkladně prohlížel místo, kde naposledy spatřil d'Anjoua, a poté nejbližší okolí, v němž by Francouze logicky hledal.
Na ulici vlevo od Jasona náhle zakvílely pneumatiky. Prudce se otočil. Mikrobus s kouřovými okny objel chodník ohraničený sloupky a rychle mířil k jižní bráně náměstí Tchien-an-men.
Chytili d'Anjoua. Echo byl pryč.
24

"Qu'est-il arrivé?"
"Des coups defer! Les gardes sont paniqués!"
Bourne zaslechl výkřiky a rozběhl se ke skupince francouzských turistů s průvodkyní. Byli plně zaujatí chaosem na schodech do mauzolea. Zapnul si sako, ukryl pistoli za pasem a zastrčil děrovaný tlumič do kapsy. Rozhlédl se a rychle se prodíral davem zpátky vedle dobře oblečeného muže s pohrdlivým výrazem, který byl vyšší než on sám. Jason si oddechl, že před nimi je také několik lidí podobné výšky. Při troše štěstí by si ho v té vřavě nemusel nikdo všimnout. Nad schodištěm do mauzolea byly pootevřené dveře. Po schodech pobíhali sem a tam muži v uniformách. Zřejmě se ocitli bez velení a Bourne věděl proč. Jejich šéfové vzali nohy na ramena. Nechtěli mít s těmi hroznými událostmi nic společného. Teď Jasona zajímal už jen zabiják. Ukáže se? Anebo našel d'Anjoua, sám zajal svého tvůrce a odjel s ním v mikrobusu v přesvědčení, že originální Jason Bourne padl do léčky a v znesvěceném mauzoleu zůstala jedna mrtvola navíc.
"Qu'est-ce qiie t'est?" zeptal se Jason vysokého dobře oblečeného Francouze po svém boku.
"Vsadím se, že další zpoždění," odvětil muž poněkud zženštilým pařížským přízvukem. "Tohle je vážně blázinec. Už toho mám tak akorát! Vracím se do hotelu."
"Zvládnete to?" zeptal se Bourne vzornou univerzitní francouzštinou. Pařížané si na to potrpěli. "Myslím, jestli smíme opustit naši výpravu. Pořád nám říkají, že se musíme držet pohromadě."
"Já jsem obchodník, a ne turista. Tuhle ‚výpravu', jak to nazýváte, jsem neměl v plánu. Místním hrozně dlouho trvá, než se rozhoupou, a tak jsem měl volné odpoledne. Napadlo mě, že bych si mohl prohlédnout pár památek, ale nesehnal jsem řidiče, který by mluvil francouzsky. Recepční mě přidělil k

téhle skupině. Víte, průvodkyně studuje francouzskou literaturu a mluví jako by vypadla ze sedmnáctého století. Neměl jsem páru, co všechno tahle takzvaná výprava obnáší."
"Je to pětihodinová exkurze," sdělil mu Jason přesně a četl čínské písmo na jmenovce, kterou měl muž připnutou na klopě. "Po náměstí Tchien-an-men navštívíme hrobky Ming a pak pojedeme sledovat západ slunce z Čínské zdi."
"Čínskou zeď už jsem viděl! Bylo to první místo, kam mě těch dvanáct byrokratů z obchodní komise vzalo. Dokola mi přes tlumočníka opakovali, že je to symbol jejich síly. Hovno! Kdyby tady neměli tak neuvěřitelně levnou pracovní sílu a tak neskutečné zisky..."
"Já jsem tady taky obchodně, ale na pár dní se ze mě stal turista. Zabývám se dovozem proutí. A v čem podnikáte vy, jestli se můžu zeptat?"
"Přece v látkách, v čem jiném? Vždyť tady nic jiného nemají, tedy kromě elektroniky, nafty, uhlí nebo parfémů - a rákosu." Obchodník se pousmál - povýšeně a znalecky. "Něco vám povím, tihle lidé sedí na bohatství světa a nemají nejmenší tušení, co si s ním počít."
Bourne se na vysokého Francouze pozorně zadíval. Vzpomněl si na Echa z Medusy a na jeden galský aforismus, který hlásal, že čím víc se věci mění, tím víc zůstávají stejné. Příležitosti se naskytnou. Musíš je rozpoznat a využít. "Jak jsem řekl," pokračoval Jason, a přitom pozoroval chaos na schodišti. "Já jsem taky obchodník a zrovna si vybírám krátké volno. Mám ho díky daňovým pobídkám vlády pro lidi jako já, kteří orají na zahraničních polích. Ale hodně jsem toho tady v Číně procestoval a naučil jsem se slušně jazyk."
"Koukám, že se rákos ve světě hodně rozmohl," poznamenal Pařížan kousavě.
"Naše nejlepší kousky jdou na odbyt na Côte d'Azur, ale i na sever a na jih odsud. Mezi naše dlouholeté klienty patří i rodina Grimaldiů." Bourne stále nespouštěl oči ze schodiště.
"Beru zpět, vážený obchodní příteli... ze zahraničních polí." Francouz se poprvé skutečně na Jasona podíval.
"Můžu vám říct," začal Bourne, "že do Maovy hrobky už nikdo nepůjde a všechny turisty uzavře policejní kordon, pokud je rovnou nezadrží."
"Proboha proč?"
"Vevnitř se nejspíš stalo něco hrozného a stráže vykřikují něco o cizích gangsterech... Říkal jste, že vás přidělili k téhle výpravě, ale že k ní vlastně nepatříte?"
"Tak nějak."
"To je živná půda přinejmenším pro spekulace, ne? Tak to vás skoro jistě zadrží."
"Vyloučeno!"
"Tady jste v Číně..."
"To ne! V sázce jsou miliony a miliony franků! Já jsem na téhle zatracené prohlídce jen proto..."
"Nejlíp uděláte, když odsud zmizíte, kolego. Řekněte, že jste se šel jen projít. Dejte mi svoji jmenovku a já se jí za vás zbavím..."
"To je tak důležitá?"
"Je na ní země původu a číslo pasu. Takhle kontrolují pohyb člověka, když je na výletě s průvodcem."
"Máte to u mě!" vykřikl obchodník a strhl si z klopy umělohmotnou cedulku. "Jestli někdy přijedete do Paříže..."
"Většinu času trávím s princem a jeho rodinou v..."
"No ovšem! Ještě jednou díky!" Francouz - zcela jiný a zároveň stejný jako Echo - chvatně zamířil k Nebeské bráně. Jeho dobře oblečená postava působila v šedavě žlutém slunečním oparu velice nápadně. Nápadně jako falešná kořist, která předtím navedla lovce do pasti.
Bourne si připnul na klopu plastikovou visačku, a tím se z něj stal člen oficiální výpravy. Byla to jeho šance jak vyváznout z bran náměstí Tchien-an-men. Skupina byla spěšně odkloněna od mauzolea k Velkému sálu, kde nasedla do autobusu, který po chvíli vyjel severní branou ven. Jason viděl z okna, jak zoufalý francouzský obchodník prosí pekingské policisty, aby ho pustili. Útržky zpráv o násilí do sebe zapadly. Rychle se rozšířila zvěst o bělochovi, jenž hrozným způsobem zneuctil rakev i posvátné tělo předsedy Maa. Jistě to byl bílý terorista z nějaké výpravy bez řádného průkazu na oblečení. Strážný na schodech právě takového muže nahlásil.

"Vskutku si vzpomínám," řekla průvodkyně starobylou francouzštinou. Stála vedle sochy rozzuřeného lva v proslulé Zvířecí ulici, lemované obrovskými kamennými replikami velkých koček, koní, slonů a dravých mýtických šelem, které hlídaly cestu k hrobkám dynastie Ming. "Avšak netušila jsem, že tak dobře vládnete naším jazykem. Slyším vás jím hovořiti teprve nyní."
Studentka francouzské literatury a mluví jako by vypadla ze sedmnáctého století... Tak pravil obchodník, který měl nyní důvod k ještě většímu rozhořčení než prve.
"Předtím jsem tak nemluvil," odvětil Bourne mandarínsky, "protože jste byla s ostatními a já jsem na sebe nechtěl upozorňovat. Teď bych rád mluvil po vašem."
"Jde vám to moc dobře."
"Děkuji. Takže si pamatujete, že mě k vaší skupině přičlenili na poslední chvíli?"
"Ředitel hotelu Peking sice mluvil s mým šéfem, ale ano, vzpomínám si." Žena se usmála a pokrčila rameny. "Popravdě řečeno, skupina je velká, takže si vzpomínám jen na to, že jsem dala nějakému vysokému muži cedulku, a tu mám teď před očima. Budete si muset připlatit ke svému hotelovému účtu. Je mi líto, ale nepatříte do turistického programu."
"To opravdu nepatřím, protože jsem obchodník a jednám s vaší vládou."
"Ať se vám daří," řekla průvodkyně s provokativním úsměvem. "Někdo uspěje, někdo ne."
"Problém je v tom, že se možná nikam nedostanu," řekl Jason a opětoval její úsměv. "Mluvení mi jde v čínštině mnohem líp než čtení. Před chvilkou mi došlo několik slov a já si uvědomil, že mám být asi za půl hodiny v hotelu Peking kvůli jedné schůzce. Jak to mám udělat?"
"Chce to sehnat odvoz. Napíšu vám, co potřebujete, a můžete to ukázat strážím u Ta-chung-men..."
"Velká rudá brána?" skočil jí do řeči Bourne. "Ta s oblouky?"
"Ano. Stojí tam autobusy, které vás odvezou zpátky do Pekingu. Možná přijedete pozdě, ale to je tady asi normální, protože lidé z vlády taky mívají zpoždění." Vytáhla z kapsy svého maoistického saka poznámkový blok a pak i propisku, která připomínala rákos.
"Nezastaví mě?"
"Jestli ano, požádejte je, ať zavolají lidi z vlády," řekla průvodkyně, napsala mu čínsky pokyny a vytrhla stránku.

"Tohle není vaše výprava!" vyštěkl provozovatel autobusu mandarínsky, zavrtěl hlavou a ukázal prstem na Jasonovu klopu. Muž zřejmě očekával, že jeho slova nebudou mít na turistu žádný účinek, a tak si pomáhal přehnanými gesty a křikem. Zřejmá byla také jeho snaha upoutat jednoho ze svých nadřízených pod oblouky Velké rudé brány. Jeden z nich si jeho bdělosti skutečně všiml.
"Co se tady děje?" zeptal se vcelku přívětivý voják, jenž se za Bourneovými zády rychle prodíral mezi turisty ke dveřím autobusu.
Příležitosti se naskytnou...
"Vůbec nic," odsekl Jason čínsky, vytáhl vzkaz od průvodkyně a vrazil ho mladému důstojníkovi do ruky. "Pokud si ovšem nechcete vzít na svědomí, že zmeškám naléhavou schůzku s delegací z Obchodní komise. Náčelníkem vojenských zakázek je generál Liang nevímjakdál."
"Vy mluvíte čínsky." Překvapený voják zvedl oči od papíru.
"To je snad samozřejmost. Generál Liang taky."
"Nechápu, proč se rozčilujete."
"Možná pochopíte, až se rozčílí generál Liang," vmetl mu Bourne.
"Já generála Lianga neznám, pane, ale to není divu, protože generálů tady máme spoustu. Nejste spokojen s výletem?"
"Ti pitomci mi nakukali, že je to tříhodinová exkurze, a přitom je ještě o dvě hodiny delší! Jestli prošvihnu tu schůzku kvůli něčí neschopnosti, pár členů komise bude bez sebe, včetně mocného generála Lidové armády, který se nemůže dočkat, až uzavře jisté nákupy z Francie." Jason se odmlčel, zvedl dlaň a pak rychle dodal tišším hlasem: "Jestli se tam ale dostanu včas, nezapomenu jmenovitě pochválit toho, kdo mi pomohl."
"Já vám pomůžu, pane!" rozzářil se mladý důstojník odhodláním. "Tahle rachotina by vás tam vezla přes

hodinu, a to jen v případě, že ji řidič udrží na silnici. Mám k dispozici daleko rychlejší vozidlo a dobrého šoféra, který vás doprovodí. Udělal bych to sám, ale nesmím opustit stanoviště."
"Také se zmíním o vaší oddané službě generálovi."
"Je to moje přirozenost, pane. Jmenuju se..."
"No vidíte, dejte mi své jméno. Napište ho na ten proužek papíru."

Bourne seděl v rušném vestibulu východního křídla hotelu Peking. Tvář skrýval za přeloženými novinami a kolem jejich levého okraje sledoval řadu dveří, jimiž se vcházelo dovnitř. Čekal, až zahlédne Jeana Louise Ardissona z Paříže. Zjistit si jeho jméno nebylo pro Jasona nic těžkého. Před dvaceti minutami přistoupil k přepážce určené pro výlety s průvodcem a oslovil úřednici svou nejlepší mandarínštinou.
"Promiňte, že vás obtěžuji. Jsem hlavní tlumočník všech francouzských delegací, které vedou obchodní jednání s vládním průmyslem, a bohužel se mi zaběhla jedna z mých popletených oveček."
"Určitě budete dobrý tlumočník. Mluvíte skvěle čínsky. Co se stalo s vaší... popletenou ovečkou?" Při tom slovním obratu se žena uchichtla.
"To právě nevím jistě. Popíjeli jsme kafe v jídelně a on se chystal pokračovat ve svém programu, ale najednou se podíval na hodinky a řekl, že mi zavolá později. Vyrazil na jednu z těch pětihodinových exkurzí a zřejmě se opozdil. Byla to pro mě nepříjemnost, ale vím, jak to chodí, když člověk poprvé přijede do Pekingu. Všechno ho doslova zavalí."
"Máte pravdu," přitakala úřednice. "Ale co pro vás můžeme udělat?"
"Potřebuji zjistit, jak se správně píše jeho jméno a jestli nemá dvě křestní jména. Tyhle podrobnosti se musí napsat do vládních papírů, které za něj vyplním."
"Ale jak vám můžeme pomoct?"
"Tohle nechal v jídelně." Jason zvedl štítek se jménem francouzského obchodníka. "Nevím, jak se na ten výlet vůbec dostal."
Žena se letmo zasmála a sáhla pod pult pro knihu s přehledem výletů. "Řekli mu, odkud se odjíždí, a průvodkyně to pochopila. Každá u sebe má seznam. Ty cedule pořád padají, a tak mu určitě dala provizorní lístek." Úřednice si vzala jmenovku, začala obracet stránky a přitom pokračovala: "Pitomci, co je vyrábějí, si nezaslouží ani těch pár jüanů. My tady máme na všechno přísné předpisy a už od začátku musíme vypadat hloupě." Vtom se žena zarazila a její prst se zastavil na jednom ze zápisů v knize. "Tak to je smůla," hlesla a pohlédla na Bournea. "Nevím, jestli je ta vaše ovečka popletená, ale každopádně hodně bečí. Ten člověk si o sobě myslí kdovíco, a přitom se neumí chovat. Když mu bylo řečeno, že žádný řidič neumí francouzsky, vzal to jako urážku své země a hlavně své osoby. Přečtěte si to jméno sám. Já ho neumím vyslovit."
"Děkuji mockrát," řekl Jason a četl.
Pak zamířil k domácímu telefonu s označením "English" a požádal ústřednu o přepojení do pokoje pana Ardissona.
"Můžete si to vytočit sám, pane," řekl spojovatel téměř vítězoslavně. "Je to pokoj jedna sedm čtyři tři. Velice pěkné ubytování. S velice pěkným výhledem na Zakázané město."
"Děkuji vám." Bourne vytočil číslo. Nikdo to nebral. Monsieur Ardisson se ještě nevrátil a za daných okolností se možná ještě hezkou chvíli zdrží. Ovečka, která se proslavila hlasitým bečením, přece nemohla zůstat zticha, pokud ji někdo urážel, nebo byl její obchod v ohrožení. Jason se rozhodl vyčkat. V hlavě se mu rodily obrysy plánu. Byl to zoufalý nápad, založený na pouhé pravděpodobnosti, nic jiného mu však nezbývalo. Koupil si u stánku měsíc starý francouzský časopis a posadil se. Náhle se cítil vyčerpaný a bezmocný.
Na vnitřní obrazovce Davida Webba se náhle zjevila Marie. Jako by slyšel její hlas. Zvonil mu v uších, bránil mu v přemýšlení a vyvolával strašnou bolest uprostřed čela. Jason Bourne však nežádoucí pocity rázně zaplašil. Obrazovka potemněla. Její poslední blikání uťaly rezolutní a chladnokrevné příkazy: Nech toho! Na to není čas. Soustřeď se jen na to, o čem musíme přemýšlet. Na nic jiného!
Jasonovy těkající oči se neustále stáčely ke vchodu. Ve vestibulu východního křídla se pohybovala mezinárodní klientela, která hovořila směsicí jazyků a měla na sobě oblečení z Páté a Madison Avenue, Savile Row, St. Honoře a Via Condotti. Nechyběly ani decentnější šaty ze západního i východního

Německa a skandinávských zemí. Hosté procházeli zářivě osvětlené obchody, podivovali se, že v lékárně jsou k maní jen čínská léčiva, a proudili do krámku s uměleckými suvenýry vedle velké plastické mapy světa na zdi. Každou chvíli vešel do dveří někdo s doprovodem. Úslužní tlumočníci se ukláněli a překládali rozhovory mezi vládními představiteli v uniformách, kteří se snažili vypadat nenuceně, a unavenými manažery z druhého konce světa, jimž se klížily oči ze změny časových pásem. Bylo vidět, že by se šli raději vyspat a předtím si ještě možná přihnuli whisky. Nacházeli se sice v rudé Číně, vyjednávání je však starší než kapitalismus a kapitalisté nepřebírají obchody, pokud jsou unavení a nemyslí jim to na sto procent. Bravo, Adame Smithi a Davide Hume!
Támhle! Jean Louis Ardisson vešel do dveří v doprovodu čtyř čínských úředníků, kteří se ho ze všech sil snažili uchlácholit. Jeden se rozběhl k prodejně alkoholu ve vestibulu a ostatní ho zadrželi u výtahu, přičemž neustále cosi drmolili přes tlumočníka. Nákupčí se vrátil s igelitovou taškou, jejíž dno se prohýbalo pod tíhou několika láhví. Číňané byli samý úsměv a úklona. Dveře výtahu se otevřely. Jean Louis Ardisson přijal své odškodné, nastoupil a jednou kývl. Dveře se opět zavřely.
Bourne zůstal sedět a sledoval svítící čísla pater, do nichž výtah postupně stoupal. Patnáct, šestnáct, sedmnáct. Výtah dojel do nejvyššího patra. Do Ardissonova patra. Jason vstal a vykročil k řadě telefonů. Podíval se na vteřinovou ručičku svých hodinek. Načasování mohl jen odhadovat, muž ve stavu rozrušení by však do svého pokoje rozhodně nekráčel pomalu. Po několika hodinách nervového vypětí znamenal pokoj bezpečný a klidný přístav. Policejní zadržení a vyslýchání v zahraničí nahání hrůzu každému, a co teprve, když je vězněm v zemi, kde lidé často mizí bez vysvětlení a všude kolem jsou samé podivné tváře mluvící nesrozumitelným jazykem. Po takovém očistci vejde člověk do svého pokoje a zhroutí se, roztřesený strachy a vyčerpáním. Začne kouřit jednu cigaretu za druhou a zapomene, kde nechal tu poslední. Hodí do sebe pár panáků - rychle, aby se účinek dostavil co nejdřív. Skočí po telefonu v touze se někomu svěřit se svým otřesným zážitkem. Bezděčně doufá, že když tak učiní, zbaví se části té hrůzy. Bourne si mohl dovolit, aby se Ardisson zhroutil a vypil vína či tvrdého alkoholu, co hrdlo ráčí. Telefon však nepřipadal v úvahu. Žádné svěřování, žádná úleva. Naopak, Ardissonovu hrůzu bylo třeba ještě prohloubit. Vyděsit ho do té míry, že bude mít strach vytáhnout paty z pokoje. Uplynulo čtyřicet sedm sekund. Byl čas zavolat.
"Allo?" Hlas zněl přiškrceně a udýchaně.
"Budu mluvit rychle," řekl Jason tiše francouzsky. "Zůstaňte na místě a nikam nevolejte. Přesně za osm minut zaklepu u vašich dveří, dvakrát rychle a pak jednou. Pustíte mě, ale do té doby nesmíte otvírat nikomu jinému. Hlavně ne pokojské nebo uklízečce."
"Kdo jste?"
"Krajan, který s vámi potřebuje mluvit. Jde o vaši vlastní bezpečnost. Za osm minut." Bourne zavěsil a vrátil se do křesla. Odpočítával minuty a sledoval, jak dlouho trvá výtahu s obvyklým počtem pasažérů vyjet z jednoho patra do druhého. Jakmile člověk dorazí do cílového patra, za třicet sekund dojde ke kterémukoli pokoji. Když uběhlo šest minut, Jason vstal, kývl na zmateného cizince po svém boku a zamířil k výtahu. Podle svítících čísel se výtah právě chystal zastavit ve vestibulu. Osm minut byl pro správnou přípravu člověka ideální čas. Pět minut by na vyvolání strachu nestačilo. O šesti už by se dalo uvažovat, jenže utekly příliš rychle. Osm minut byl také celkem krátký časový úsek, ale zase ne tolik, aby se člověk nezačal utápět v úzkosti, která oslabovala jeho odolnost. Bourne ještě neměl zcela konkrétní plán. Jeho cíl však byl nad slunce jasný. Nic jiného mu už v životě nezbylo a instinkt bývalého člena Medusy mu velel, aby za ním nekompromisně šel. Delta Jedna znal psychiku Asiatů. V jedné věci se nezměnila po celá staletí. Utajení má cenu tisíce tygrů, když ne celého království.
Došel ke dveřím pokoje 1743 a podíval se na hodinky. Přesně osm minut. Dvakrát zaklepal, chvilku počkal a pak přidal ještě jedno klepnutí. Dveře se otevřely. Překvapený Ardisson na něj vrhl nevěřícný pohled.
"C'est vous!" vyjekl obchodník a přiložil si ruku k ústům.
"Jen klid," řekl Jason francouzsky, vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. "Musíme si promluvit. Potřebuju vědět, co se stalo."
"Vy! Byl jste vedle mě na tom hrozném místě. Mluvili jsme spolu. Vzal jste mi jmenovku! To vy jste všechno zavinil!"

"Zmínil jste se o mně?"
"Neodvážil jsem se. Vypadalo by to, jako bych udělal něco protizákonného - dal jsem svoji propustku někomu jinému. Co jste zač? Proč jste tady? Na jeden den jste mi už způsobil nepříjemností až dost! Měl byste jít, monsieur."
"Nehnu se odsud, dokud mi neřeknete, co se přesně stalo." Bourne přešel místností a posadil se do křesla vedle rudého stolku. "Potřebuju to nutně vědět."
"Ale já vám to nemusím nutně říct. Nemáte právo si sem jen tak přijít, rozvalit se a udílet mi rozkazy."
"Obávám se, že mám. Naše výprava byla soukromá a vy jste se do ní vetřel."
"K té zatracené výpravě mě přidělili!"
"Kdo?"
"Recepční, nebo jak říkáte tomu idiotovi dole."
"On ne. Někdo vyšší. Kdo to byl?"
"Jak to mám vědět? Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte."
"Odešel jste."
"Panebože, to vy jste mi přece řekl, že mám jít!"
"Jen jsem vás zkoušel."
"Zkoušel...? To snad není pravda!"
"Ale je," řekl Jason. "Jestli nelžete, nic se vám nestane!"
"Nestane?"
"Nevinné nezabíjíme, jen nepřátele."
"Zabíjíte... nepřátele?"
Bourne si sáhl pod sako, vytáhl zpoza opasku pistoli a položil ji na stolek. "Přesvědčte mě, že nejste nepřítel. Co se stalo, když jste nás opustil?"
Ohromený Ardisson zavrávoral, opřel se zády o zeď a vytřeštil oči na zbraň. "Přísahám při všech svatých, že mluvíte se špatným člověkem," zašeptal.
"Přesvědčte mě."
"O čem?"
"O vaší nevině. Co se stalo?"
"Já... tam dole na náměstí," začal k smrti vystrašený obchodník. "Přemýšlel jsem o tom, co jste řekl. Že se v Maově hrobce stalo něco hrozného, že čínské stráže vykřikují cosi o cizích gangsterech a taky že policie obšancuje a zadrží lidi - zvlášť někoho jako já, kdo vlastně nepatří k turistické výpravě... Tak jsem se rozběhl - pane, já si takovou šlamastyku nemůžu dovolit! Jde o miliony franků, což jsou v módním průmyslu neslýchané zisky! Já nejsem jenom kupec, ale zastupuji tady konsorcium firem!"
"Takže jste se rozběhl a oni vás zastavili," přerušil ho Jason, když se snažil oddělit zrno od plev.
"Ano! Mluvili tak rychle, že jsem nerozuměl ani slovo. Trvalo jim hodinu, než našli nějakého úředníka, který uměl francouzsky!"
"Proč jste jim prostě neřekl pravdu? Že jste byl s naší výpravou."
"Protože jsem od té zatracené výpravy utekl a dal jsem vám tu svoji podělanou jmenovku! Jak by to těm barbarům připadalo, když v každém bělochovi vidí fašistu?"
"Číňané nejsou barbaři, monsieur," opravil ho Bourne vlídně. Pak náhle zařval: "Barbarská je jen politická filozofie jejich vlády! Bez milosrdenství Boha všemohoucího, jen s požehnáním Satana!"
"Prosím?"
"Možná potom," odvětil Jason opět klidným hlasem. "Takže přišel úředník, který uměl francouzsky. Co bylo dál?"
"Řekl jsem mu, že jsem se šel jen projít - to byl váš nápad, monsieur. A že jsem si najednou vzpomněl, že čekám telefon z Paříže a spěchal jsem zpátky do hotelu. Proto jsem běžel."
"To zní celkem přijatelně."
"Ten úředník to viděl jinak, monsieur. Začal mě urážet a naznačoval ty nejhroznější věci. Rád bych věděl, co se v té hrobce vlastně stalo."
"Vedl jste si skvěle, monsieur," odpověděl Bourne s očima dokořán.
"Prosím?"

"Možná potom. Takže ten úředník vás urážel?"
"A jak! Ale když označil pařížskou módu za dekadentní buržoazní průmysl, zašel příliš daleko! Přece jim platíme za ty jejich zatracené látky - i když pochopitelně neznají naše marže."
"Takže, co jste udělal?"
"Mám seznam lidí, s nimiž jednám - někteří jsou asi dost důležití a jakpak by ne, když jde o takové peníze. Trval jsem na tom, aby jim ten úředník zavolal, a striktně jsem odmítl odpovídat na jakékoli další otázky, dokud aspoň pár z nich nepřijede. No, asi za dvě hodiny přijeli a pak se děly věci, to vám tedy povím! Odvezli mě sem v nějaké čínské parodii na limuzínu - na člověka mojí postavy se čtyřčlenným doprovodem byla sakramentsky těsná. Horší ale bylo, že mi oznámili další odložení závěrečného jednání. Neuskuteční se zítra ráno, ale až večer. Řekněte sám, co je to za čas pro obchodní jednání?" Ardisson se odlepil od zdi, zhluboka se nadechl a prosebně se podíval na Bournea. "To je všechno, co vám můžu říct, pane. Opravdu nemáte toho pravého. Já tady dělám jen práci pro svoje konsorcium, nic víc."
"A to je právě chyba!" obořil se na něj Jason vyčítavě. "Kšeftovat s neznabohy znamená špinit dílo Páně!"
"Co prosím?"
"Přesvědčil jste mě," pravil Chameleon. "Prostě jsem se spletl."
"Cože?"
"Povím vám, co se stalo v hrobce Mao Ce-tunga. To my jsme to udělali. Rozstříleli jsme křišťálovou rakev i tělo toho hanebného neznaboha!"
"Cože?"
"A budeme dál ničit nepřátele Krista, ať je najdeme kdekoliv! Vrátíme světu Jeho poselství lásky, i kdybychom museli zabít každé nakažené zvíře, které uvažuje jinak! Buď bude tahle zeměkoule křesťanská, nebo nebude vůbec!"
"Určitě existuje prostor pro jednání. Myslete na peníze, na příspěvky."
"Peníze od Satana nechci!" Bourne vstal z křesla, zvedl pistoli a zastrčil si ji za opasek. Poté si zapnul sako a zatáhl za jeho látku, jako by to byla uniforma. Přistoupil k vyděšenému obchodníkovi. "Vy nejste nepřítel, ale nemáte k tomu daleko, monsieur. Prosil bych vaši peněženku a taky obchodní písemnosti, včetně jmen lidí, se kterými jednáte."
"Peníze...?"
"Příspěvky nepřijímáme. Nepotřebujeme je."
"Tak proč to děláte?"
"Pro vaši i naši ochranu. Naše místní buňky musí prověřit, jestli Číňani nezneužívají vaší důvěřivosti. Vyskytly se náznaky, že mezi sebou máme špiona. Zítra dostanete všechno zpátky."
"Opravdu musím protestovat..."
"To nedělejte," uťal jej Chameleon, sáhl pod sako a nechal tam ruku. "Ptal jste se, kdo jsem, že? Stačí když vám řeknu, že stejně jako naši nepřátelé využívají služeb OOP, Rudých brigád, ajatolláhových fanatiků a organizace Baader-Meinhofová, i my jsme si založili své vlastní brigády. Nemáme slitování a ani ho od nikoho nečekáme. Je to boj na život a na smrt."
"Ježíšikriste!"
"Bojujeme v jeho jménu. Nevycházejte z pokoje. Jídlo si objednávejte u pokojové služby. Nevolejte svým kolegům ani partnerům z Pekingu. Jinými slovy, zůstaňte v závětří a modlete se. Popravdě vám musím říct, že kdyby mě někdo sledoval a zjistil, že jsem vkročil do vašeho pokoje, tak prostě zmizíte."
"To snad ne...!" Ardisson vytřeštil oči a roztřásl se po celém těle.
"Prosil bych vaši peněženku a papíry."

Jason se prokázal celou sbírkou Ardissonových dokladů včetně seznamu vládních vyjednavačů a půjčil si auto na jméno Francouzova konsorcia podniků. Uklidněnému dispečerovi v Čínské mezinárodní cestovní službě v ulici Čchao-jang-men vysvětlil, že čte i mluví mandarínsky, a jelikož vypůjčené auto bude řídit jeden z čínských úředníků, nepotřebuje žádného řidiče. Dispečer mu sdělil, že auto bude čekat u hotelu v 19.00. Kdyby šlo všechno hladce, Bourne by se mohl dalších čtyřiadvacet hodin pohybovat po Pekingu tak volně, jak jen člověk ze Západu může. Už v prvních deseti hodinách zjistí, zda ho zoufalý plán vyvede

z temnoty, nebo naopak uvrhne Marii s Davidem Webbem do propasti. Delta Jedna však dobře znal psychiku Asiatů. V jedné věci se nezměnila po řadu staletí. Utajení má cenu deseti tisíc tygrů, když ne celého království.
Bourne se vrátil pěšky do hotelu. Cestou se zastavil v přelidněné obchodní čtvrti Wang Fu Ťing kousek od východního křídla hotelu. V čísle 255 se nacházel Hlavní obchodní dům, kde si Jason nakoupil nezbytné šatstvo a technické vybavení. V čísle 261 našel obchod s názvem Tchu-čang Men-ši-pu, což by se dalo přeložit jako Prodej pečetních razítek, kde si vybral co možná nejoficiálnější dopisní papíry. (K jeho podivu i radosti se na Ardissonově seznamu vyskytovali hned dva generálové. Koneckonců, proč by ne? Francouzi vyráběli střely Exocet, které sice nepatřily zrovna do světa módy, zato však měly čestné místo na každém seznamu moderního vojenského vybavení.) V prodejně suvenýrů v čísle 265 si nakonec koupil kaligrafické pero, mapu Pekingu a okolí a také automapu se silnicemi, které vedly z Pekingu k městům na jihu.
Odnesl nákupy do hotelu, zašel k recepci ve vestibulu a začal přípravy. Nejdřív napsal čínský vzkaz, jenž sejmul z řidiče vypůjčeného auta veškerou zodpovědnost za to, že předal auto cizinci. Měl charakter rozkazu a stál pod ním podpis jednoho generála. Pak rozložil mapu a zakroužkoval malou zelenou oblast na okraji severozápadního Pekingu.
Byla to Ptačí rezervace Ťing Šan.
Utajení má cenu deseti tisíc tygrů, když ne celého království.
25

Telefon se rozdrnčel a Marie vyletěla z křesla. Kulhavým krokem se rozběhla pokojem a zvedla sluchátko. "Prosím?"
"Paní Austinová?"
"Mo?... Mo Panov! Díky Bohu." Marie zavřela oči vděčností a úlevou. Od jejího rozhovoru s Alexandrem Conklinem uběhlo téměř třicet hodin. Nekonečné čekání, napětí a především bezmoc ji dováděly na pokraj šílenství. "Alex říkal, že tě poprosí, abys s ním přijel. Myslel si, že to uděláš."
"Tak on myslel? Měl pochybnosti? Jak ti je, Marie? Nemusíš se přetvařovat."
"Už z toho šílím, Mo. Bojuju s tím, ale moc mi to nejde."
"Zas tak hrozné to s tebou není. Jsi úžasná, tím spíš, že tak statečně bojuješ. Ale ty ode mě nepotřebuješ žádnou lacinou psychoanalýzu. Chtěl jsem jen znovu slyšet tvůj hlas."
"A zjistit, jestli je ze mě troska," pravila Marie vlídně, ale rozhodně.
"Na takovou ubohou lest jsme toho spolu příliš prožili - to bys mi nezbaštila. Což se právě potvrdilo."
"Kde je Alex?"
"Mluví do telefonního automatu vedle mě. Požádal mě, abych ti zavolal. Asi s tebou chce mluvit, a přitom mít na drátě i toho druhého... Moment. Kývá na mě. Dám ti ho."
"Marie?"
"Alexi? Díky. Díky, žes přijel..."
"Tvůj muž by teď nejspíš řekl, že na to není čas. Cos měla na sobě, když tě viděli naposled?"
"Co?"
"Když jsi jim utekla."
"Utekla jsem dvakrát. Podruhé v Tchuen Munu."
"To nemyslím," přerušil ji Conklin. "Tam byla malá jednotka a strašný zmatek - jestli si dobře vzpomínám, cos mi říkala. Zahlédlo tě jen pár námořníků. Já myslím tady. Tady v Hongkongu. Tehdejší popis by jim utkvěl v paměti a jistě by s ním začali. Cos měla tehdy na sobě?"
"Musím se zamyslet. V nemocnici..."
"Potom," skočil jí do řeči Alex. "Povídala jsi něco o převlékání a o tom, že sis koupila pár věcí. Kanadský konzulát, byt Staplesové. Vzpomínáš si?"
"Panebože, a jak si na to vzpomínáš ty?"
"Žádná záhada, dělám si poznámky. Je to jeden z vedlejších produktů alkoholu. Rychle, Marie. Jen

obecně, cos měla na sobě?"
"Plisovanou sukni - ano, šedou plisovanou sukni, to je ono. A nějakou modrošedou blůzku s vysokým límečkem..."
"To jsem si mohl myslet."
"Prosím?"
"Ale nic. Co ještě?"
"No jo, klobouk, klobouk s docela širokou střechou, aby mi zakryl tvář."
"No vidíš!"
"A falešnou kabelku Gucci, kterou jsem si koupila na ulici. A taky sandály, abych vypadala menší."
"Chci tě zas vysokou. Zůstaneme u podpatků. Fajn, to mi úplně stačí."
"K čemu, Alexi? Co to vyvádíš?"
"Je mi úplně jasné, že počítače zachytily můj pas a při mé ladné chůzi si mě mohly na celnici všimnout svině z ministerstva zahraničí. Nebudou mít o ničem páru, ale někdo jim dává rozkazy a já chci vědět, kdo další se ukáže."
"Nejsem si jistá, že ti rozumím."
"Vysvětlím ti to jindy. Zůstaň, kde jsi. Dostaneme se tam hned, jak bude čistý vzduch. Ale musí být vážně čistý, přímo sterilní, takže to může trvat tak hodinu."
"A co Mo?"
"Musí zůstat se mnou. Jestli se teď rozdělíme, budou ho přinejmenším sledovat, přinejhorším ho seberou."
"A co ty?"
"Pod přísným dozorem se mě ani nedotknou."
"Věříš si."
"Hlavně mám vztek. Oni nemůžou vědět, co jsem u koho nechal ani jaké mám instrukce pro případ, že dojde k narušení předem dohodnutých telefonátů. Pro ně jsem teď chodící - nebo spíš kulhající - bomba, která by mohla vyhodit do povětří celou tu jejich slavnou operaci."
"Vím, že není čas, Alexi, ale musím ti něco říct. Nevím proč, ale prostě musím. Jedna z věcí, kterou jsi zklamal a rozzuřil Davida, byla skutečnost, že tě považoval za nejlepšího v oboru. Občas, když se trochu napil nebo se zahloubal a otevřely se mu nějaké nové dveře, zavrtěl smutně hlavou, případně vztekle praštil pěstí do stolu. ‚Proč?' ptal se sám sebe. ‚On přece býval lepší... nejlepší ze všech.'"
"Deltovi jsem se rovnat nemohl. Nikdo."
"Mluvíš nějak moc hezky."
"Protože na tom mám osobní zájem. Jdu do akce a mám k tomu větší důvod, než kdy dřív."
"Dávej si pozor, Alexi."
"Tohle pověz jim." Conklin zavěsil a Marie cítila, jak jí po tvářích pomalu kanou slzy.

Morris Panov a Alex vyšli z prodejny suvenýrů na kowloonském nádraží a zamířili k pojízdných schodům, které vedly dolů ke kolejím 5 a 6. Přítel Mo byl ochoten řídit se pokyny svého bývalého pacienta. Psychiatr Panov však neodolal nutkání vyjádřit svůj profesionální názor.
"Není divu, že lidi jako ty jsou věčně pod parou," řekl s plyšovou pandou pod paží a barevným magazínem v ruce. "Takže si to zopakujeme. Až sejdeme dolů, já půjdu vpravo ke koleji šest a pak se dám vlevo směrem ke konci vlaku, který by měl přijet každou minutou. Je to tak správně?"
"Naprosto," odvětil Conklin. Kulhal vedle doktora a na čele se mu leskly perličky potu.
"Pak počkám u posledního sloupu s tímhle smradlavým zvířetem v podpaží, budu čučet do toho pornočasopisu a čekat, až ke mně přijde nějaká ženská."
"Taky správně," řekl Alex, když vkročili na pojízdné schody. "Panda je úplně běžný dárek. Západáci ho mají v oblibě. Mysli si, že je to dáreček pro její dítě. Ten pornočasopis jen doplňuje poznávací znamení. Pandy a hambaté obrázky jinak moc nejdou dohromady."
"Naopak, mohla by to být přímo freudovská kombinace."
"Vedeš jedna nula. Prostě udělej, co povídám."
"Ale co mám říct té ženské? O tom jsi nemluvil."

"Třeba ‚Těší mě.' nebo ‚Jak se má děťátko?' Je to úplně fuk. Dáš jí tu pandu a pak se co nejrychleji vrátíš k jezdícím schodům, ale neutíkej." Když dojeli k dolnímu nástupišti, Conklin se dotkl Panovova lokte a nasměroval ho doprava. "Zvládneš to, doktore. Udělej, co říkám a vrať se. Všechno bude v pořádku."
"To se mnohem líp říká z místa, kde obvykle sedávám."
Panov zamířil na konec nástupiště. Do stanice právě přisupěl vlak z Lo Wu a začal chrlit stovky cestujících. Doktor si stoupl k poslednímu sloupu, nemotorně sevřel černobílou pandu v podpaží a zvedl si časopis k obličeji.
Když se to stalo, málem zkolaboval.
"Ty jsi určitě Harold!" zapištěl pronikavý hlas. Po rameni ho plácla vysoká zmalovaná postava v šedé plisované sukni a v měkkém klobouku se širokou krempou. "Hned jsem tě poznala, brouku!"
"Těší mě. Jak se má děťátko?" Morris téměř nebyl schopen slova.
"Jak se má Alex?" hlesl náhle basový mužský hlas. "Něco mu dlužím a svoje dluhy platím, ale tohle je bláznovství! Nepřeskočilo mu náhodou?"
"Mám pocit, že přeskočilo vám všem," žasl psychiatr.
"Rychle," pravila podivná figura. "Už se blíží. Dejte mi pandu a až se rozběhnu, ztraťte se v davu a vypadněte odsud! Dejte mi ji!"
Panov uposlechl. Všiml si, že od roztroušených skupin cestujících se odděluje několik mužů a míří k nim. Zmalovaný muž v ženských šatech zaběhl za silný sloup a vynořil se na druhé straně. Skopl vysoké podpatky, znovu oběhl sloup a jako ragbista vlétl do davu nejblíž u vlaku. Prosmýkl se kolem Číňana, který se ho snažil chytit, a rozrážel překvapené lidi před sebou. Za jeho zády se k honičce přidali další muži. Stále nerudnější cestující jim však ztrpčovali život svými kufry a batohy, jimiž odráželi nenadálé útoky. Ve zmatku se medvídek panda nějak ocitl v rukou vysoké bělošky, která také držela otevřený jízdní řád vlaků. Ženu popadli dva dobře oblečení Číňani. Zavřeštěla. Podívali se na ni, něco na sebe křikli a hnali se dál.
Morris Panov se znovu zachoval podle instrukcí: rychle splynul s odcházejícím davem na protější straně nástupiště a pak chvatně kráčel podél koleje 5 zpátky k eskalátoru, kde se tvořila fronta. Byla tam řada lidí, ale nikoli Alex Conklin! Mo zaplašil záchvat paniky a zpomalil, ale nezastavil a rozhlížel se v davu pod schody i po lidech jedoucích nahoru. Co se stalo? Kde je ten chlap ze CIA?
"Mo!" Panov se prudce otočil doleva. Ten krátký výkřik znamenal úlevu i varování. Conklin vykoukl zpoza sloupu deset metrů za eskalátorem. Z jeho rychlých trhavých gest bylo zřejmé, že musí zůstat na místě a Mo má jít k němu, ale pomalu a opatrně. Panov se zatvářil jako člověk, kterého rozčílila fronta a raději si počká, až davy trochu prořídnou. Zalitoval, že nekouří a že vyhodil pornočasopis do kolejiště. Mohl by aspoň předstírat nějakou činnost. Spojil tedy ruce za zády a volně se procházel po opuštěné části nástupiště. Dvakrát se přitom rozhlédl a při pohledu na čekající lidi se zamračil. Došel ke sloupu, vklouzl za něj a zalapal po dechu.
U nohou agenta CIA ležel na břiše ohromený muž středního věku v plášti, přišpendlený k zemi Conklinovou protézou. "Rád bych vám představil Matthewa Richardse, doktore. Matt je starý pes z Dálného východu. Potkali jsme se kdysi dávno v Saigonu, když to všechno začalo. Tenkrát byl samozřejmě mladší a o hodně hbitější. Ale to jsme byli všichni."
"Proboha, Alexi, nech mě vstát!" žadonil Richards a ve své pozici ležícího střelce co nejvíc zavrtěl hlavou. "Strašně mě bolí hlava! Čímsmě to praštil, páčidlem?"
"Ne, Matte. Botou svojí neexistující nohy. Tvrdá, co? Ale taky toho musí hodně vydržet. Víš přece, že tě nemůžu nechat vstát, dokud neodpovíš na moje otázky."
"Sakra, já už jsem ti na ně odpověděl! Jsem jenom ubohej vyšetřovatel, ne velitel stanice. Tvoje sledování nařídila direktiva z Washingtonu. Ministerstvo zahraničí pak přišlo ještě s dalším příkazem, ale ten jsem neviděl!"
"Říkal jsem ti, že se mi tomu nechce věřit. Máš tady malou jednotku, kde si všichni vidí do talíře. No tak, měj rozum, Matte. Známe se už dlouho. Co stálo v tom příkazu z ministerstva zahraničí?"
"Já nevím. Bylo to jen pro oči VS!"
"To je ‚velitel stanice', doktore," podíval se Conklin na Panova. "To je ta nejstarší výmluva. Používáme ji

vždycky, když vlezeme do zelí jiným státním orgánům. ‚Co já vím? Zeptejte se VS.' Takhle si kryjeme záda, protože s velitelem stanice se nikdo nechce dostat do křížku. VS mají přímou linku do Langley a Langley má zase přímou linku do Bílého domu, na toho pitomce z Oválné pracovny. Všechno je to silně zpolitizované a má to jen velice málo společného se sběrem zpravodajských informací."
"Velice poučné," řekl Panov. Zíral na ležícího muže a nevěděl, co jiného by dodal. Byl rád, že nástupiště bylo nyní prakticky opuštěné a zadní sloup se nacházel ve stínu.
"Já nezdrhnu!" vyjekl Richards a zazmítal se pod těžkou Conklinovou botou. "Ježíšmarjá, říkám ti pravdu! Příští rok v únoru končím! Proč bych si to s tebou chtěl rozházet - nebo s někým jiným z centrály?"
"Matte, ty chudáčku, nikdy jsi nepatřil mezi nejlepší ani nejchytřejší. Právě sis sám odpověděl. Můžeš si užít tu penzi stejně jako já a nechceš si dělat problémy. Já jsem na seznamu přísně sledovaných osob a ty bys nerad pokazil operaci. Tak fajn, kámo, pošlu na tebe takové hodnocení, že tě šéfové přeloží do Střední Ameriky a tam shniješ až do důchodu - jestli vůbec tak dlouho vydržíš."
"Nech toho!"
"Jen si to představte, nechat se chytit jako začátečník za sloupem na nádraží nějakým ubohým mrzákem. Nejspíš budeš muset sám podminovat pár přístavů."
"Já nic nevím!"
"Kdo jsou ti Číňani?"
"Já ne..."
"Policajti to nejsou, tak co jsou zač?"
"Tajní."
"Odkud? To ti určitě řekli - VS ti to určitě řekl. Přece nemohl čekat, že budete pracovat naslepo."
"Ale přesně to právě děláme! Řekl nám jen to, že mají souhlas nejvyšších míst ve Washingtonu. Přísahal, že nic víc neví! Co jsme měli sakra dělat? Požádat je, aby nám ukázali občanky?"
"Takže nikdo za nic nemůže, protože nikdo nic neví. Bylo by fajn, kdyby se ukázalo, že jsou to komouši z Číny, co chytají nějakého odpadlíka, že jo?"
"Odpovědnost nese VS, ne my."
"No jistě, mravnost sama. ‚My jen posloucháme rozkazy, Herr General.' A Herr General přirozeně taky nic neví, protože on zase jen plní svoje rozkazy." Alex se odmlčel a přimhouřil oči. "Zahlédl jsem jednoho chlapa. Byl velký a vypadal jako čínský Paul Bunyan." Conklin se odmlčel. Richards náhle škubl hlavou i tělem. "Kdo je to, Matte?"
"To nevím... jistě."
"Tak kdo?"
"Viděl jsem ho, to je všechno. Dá se jen těžko přehlédnout."
"To není všechno. Jelikož se dá těžko přehlédnout a vzhledem k tomu, na jakých místech jsi ho viděl, určitě ses o něj zajímal. Co ses dozvěděl?"
"Ale běž, Alexi! Jsou to jen řeči, nic stoprocentního."
"Já řeči přímo miluju. Ven s tím, Matte, jinak by ti ta hnusná těžká věc, co mám na noze, mohla šlápnout do ksichtu. Představ si, že ji nedokážu ovládat. Má svoji vlastní hlavu a vůbec se jí nelíbíš. Umí být pořádně zlá, dokonce i na mě." Vtom Conklin s vypětím sil zvedl protézu a dupl s ní Richardovi mezi lopatky. "Ježíši! Vžyť mi zlomíš páteř!"
"Ale ne, myslím, že ti chce jen rozbít hubu. Kdo je ten chlap, Matte?" Alex se znovu zašklebil, znovu zvedl protézu a přiložil ji agentovi CIA k zátylku.
"No dobře! Jak říkám, není to nabeton, ale slyšel jsem, že má hodně vysoké postavení v Korunní KR."
"Korunní KR," vysvětlil Conklin Morrisi Panovovi, "znamená britská kontrarozvědka tady v Hongkongu, což je pobočka MI6, a to zase znamená, že dostávají rozkazy z Londýna."
"Velice poučné," pravil psychiatr, zmatený a zároveň zděšený.
"Velice," přitakal Alex. "Půjčíš mi kravatu, doktore?" začal si rozvazovat svou vlastní. "Zaplatím ji z fondů na nepředvídané výdaje, jelikož máme nový podnět. Oficiálně jsem v práci. Langley zřejmě financuje - v Matthewově platu - nějakou spojeneckou výzvědnou operaci. Jako státní úředník se stejnou klasifikací bych se do toho měl pořádně opřít. Potřebuju i tvoji vázanku, Matte."

O dvě minuty později ležel vyšetřovatel Richards za sloupem. Měl svázané ruce i nohy a pevně stažená ústa, vše pomocí tří kravat.
"Vzduch je čistý jak slovo boží," řekl Alex a prohlížel si hrstku lidí za sloupem, jež zbyla z původního davu. "Všichni šli po naší návnadě, která už je asi touhle dobou v půli cesty do Malajsie."
"Kdo to byl? Ženská rozhodně ne."
"Neměl jsem v úmyslu diskriminovat něžné pohlaví, ale ženská by se odsud nejspíš nedostala. Jemu se to povedlo a ostatní odvedl s sebou. Přeskočil zábradlí eskalátoru a vyběhl nahoru. Jdeme. Vzduch je čistý."
"Ale co je to za člověka?" naléhal Panov, když vykročili kolem sloupu k jezdícím schodům a několika zbylým opozdilcům, kteří tvořili krátkou frontu.
"Občas ho tady využíváme, hlavně na pozorování zvláštních zařízení na hranicích. Něco o nich ví, protože je musí překonávat se svým zbožím."
"Drogy?"
"Těch by se ani nedotkl. Jede v kradeném zlatě a špercích. Operuje na trase Hongkong - Macao - Singapur. Nejspíš to souvisí s tím, co se mu stalo před lety. Kvůli nepřístojnému chování mu sebrali všechny medaile. Když byl ještě na vejšce a potřeboval peníze, pózoval pro nějaké sprosté fotky. Ty se pak díky jednomu nemorálnímu vydavateli objevily na veřejnosti a to ho zničilo."
"Jako v tom pornočasopise!" zvolal Mo, když oba vstoupili na eskalátor.
"Asi něco takového."
"Co to bylo za medaile?"
"Z olympiády v roce 1976. Atletika. Specializoval se na překážky."
Oněmělý Panov na Alexandra Conklina zíral. Jeli vzhůru po schodech a blížili se ke vchodu do nádražní haly.
Na protějším eskalátoru se objevila četa metařů se širokými košťaty na ramenou. Mířili dolů na nástupiště. Alex trhl hlavou směrem k nim, luskl prsty pravé ruky a bodl do vzduchu směrem k východu z horní haly. Bylo jasné, co tím myslí. Za pár okamžiků najdou svázaného agenta CIA za sloupem.

"To byl asi ten, kterému říkají major," podotkla Marie. Seděla v křesle naproti Conklinovi. Morris Panov klečel vedle ní a prohlížel jí levou nohu. "Au!" vykřikla a odtáhla chodidlo položené přes koleno druhé nohy. "Promiň, Mo."
"To nic," řekl doktor. "Je to ošklivý výron mezi druhým a třetím metatarsem. Musela sis pořádně natlouct."
"Několikrát. Ty se vyznáš v nohách?"
"Zrovna teď se cítím jistější v pedikúře než v psychiatrii. Vy všichni žijete ve světě, který by uvrhl moji profesi zpátky do středověku. Tedy ne, že by tam většina z nás pořád nebyla, jen používáme učenější slova." Panov se podíval na Marii. Očima přelétl její přísný účes a vlasy protkané šedinami. "Ošetřené to máš dobře, bývalá zrzko. Ale co ty vlasy? To je hrůza!"
"Jsou perfektní," opravil ho Conklin.
"Co ty můžeš vědět? Byl jsi můj pacient." Mo se vrátil k noze. "Obojí se hezky hojí - odřeniny i puchýře. S tím výronem to bude trochu horší. Pak se na to ještě podívám a vyměním obvazy." Panov vstal a odtáhl křeslo s rovným opěradlem od malého psacího stolu.
"Takže vy bydlíte tady?" zeptala se Marie.
"Na téhle chodbě," řekl Alex. "Chtěl jsem jeden ze sousedních pokojů, ale to bohužel nevyšlo."
"Jak jsi vůbec něco sehnal?"
"Peníze. Tohle je Hongkong a rezervace se běžně ztrácejí, když člověk zrovna není na místě..., ale zpátky k tomu majorovi."
"Jmenuje se Lin Wen-cu. Catherine Staplesová mi říkala, že pracuje pro britskou rozvědku. Mluví anglicky s britským přízvukem."
"Byla si tím jistá?"
"Naprosto. Říkala, že má pověst nejlepšího důstojníka rozvědky v Hongkongu, a to včetně lidí z KGB a CIA."

"To se dá snadno pochopit. Jmenuje se Lin Wen-cu, a ne Ivanovic nebo Joe Smith. Pošlou nadaného domorodce do Anglie, kde dostane vzdělání a výcvik, a pak ho převelí zpátky, aby zaujal odpovědnou funkci ve státní službě. To je standardní koloniální politika, zvlášť v oblasti posilování zákonnosti a teritoriální bezpečnosti."
"Z psychologického hlediska to má logiku," dodal Panov a posadil se. "Budí to menší odpor a postaví se tím další most ke společnosti ovládané země."
"Tomu rozumím," přikývl Alex, "ale něco mi tady nehraje. Dílky do sebe nezapadají. Jedna věc je, že Londýn dá zelenou tajné operaci Washingtonu - čemuž všechno nasvědčuje, ačkoli to vypadá šíleně. Ale že by nám MI6 půjčila svoje místní lidi v britské kolonii, to se mi nezdá."
"Proč?" zeptal se Panov.
"Důvodů je několik. Za prvé k nám nemají důvěru - tedy ne, že by pochybovali o našich úmyslech, ale prostě nevěří našim schopnostem. V jistých ohledech mají pravdu, v jiných se krutě pletou, ale to je jejich věc. Za druhé: proč riskovat odhalení vlastních lidí kvůli rozhodnutím nějakého amerického úředníka, který nerozumí řízení tajných operací v terénu. To je věc, na kterou by Londýn nikdy nepřistoupil."
"Předpokládám, že narážíš na McAllistera," řekla Marie.
"To si piš." Conklin zavrtěl hlavou. "Trochu jsem si ho proklepl a můžu vám říct, že McAllister je buď nejsilnější, nebo nejslabší článek celého plánu. Mám podezření, že spíš to druhé. Je bez poskvrnky a uvažuje chladnokrevně, asi jako McNamara, než začal pochybovat."
"Nech si ty kecy," uťal jej Mo Panov. "Mluv normálně, a ne oklikou. Psychoanalýzu přenech mně."
"Jak je libo, doktore. Edward Newington McAllister je jako zajíc. Našpicuje uši při první známce hrozícího konfliktu nebo pochybení a odhopká do trávy. Je to jeden z nejlepších analytiků, ale nemá kvalifikaci, aby mohl dělat vyšetřovatele, neřkuli velitele stanice a už vůbec ne stratéga velké tajné operace. Všichni by se mu vysmáli, to mi věřte."
"Na mě i na Davida působil velice přesvědčivě," namítla Marie.
"Protože dostal takový scénář. ‚Připravte subjekt,' řekli mu. Takže přišel s tou zamotanou povídačkou, která subjektu docházela na etapy, jakmile podnikl první kroky. A podniknout je musel, jelikož jsi zmizela."
"Kdo ten scénář napsal?" otázal se Panov.
"To kdybych věděl. Neví to nikdo, koho jsem ve Washingtonu oslovil, a to včetně řady lidí, kteří by to vědět měli. Nelhali mi. Po těch letech zkušeností bych jim to poznal na hlase. Je to tak tajné a plné rozporů, že Treadstone 71 ve srovnání s tím vypadá jako ubohá amatérština - což rozhodně nebyla pravda."
"Catherine něco říkala," přerušila ho Marie. "Nevím, jestli je to důležité, ale uvízlo mi to v paměti. Do Hongkongu prý přiletěl nějaký člověk. ‚Státník', jak mu říkala, ‚mnohem víc než diplomat', nebo něco takového. Myslela si, že by to mohlo nějak souviset s tím vším, co se stalo."
"Jak se jmenoval?"
"To mi neřekla. Když jsem ji pak zahlédla na ulici s McAllisterem, usoudila jsem, že mluvila o něm. Ale možná, že ne. Ten analytik, kterého jsi nám před chvílí popsal, a ten nervózní člověk, s nímž jsme s Davidem mluvili, je těžko diplomat, natož státník. Určitě to byl někdo jiný."
"Kdy ti to řekla?" zeptal se Conklin.
"Před třemi dny, když mě schovávala ve svém bytě v Hongkongu."
"Předtím, než tě odvezla do Tchuen Munu?" předklonil se Alex v křesle.
"Ano."
"A pak už o něm nikdy nemluvila?"
"Ne, a když jsem se jí zeptala, řekla, že si nesmíme dělat marné naděje. Prý musí dál pátrat."
"A tobě to stačilo?"
"Ano, protože v té době jsem si myslela, že to chápu. Neměla jsem důvod jí nevěřit. Tím, že mi pomáhala, na sebe brala velké osobní i profesionální riziko. Ona sama mi uvěřila, aniž by požádala konzulát o radu, což by jiní udělali, aby si chránili kůži. Alexi, tys před chvílí řekl, že něco vypadá ‚šíleně'. To, co jsem řekla Catherine, neznělo jen šíleně, byla to hotová fantasmagorie - od lží amerického

ministerstva zahraničí přes zmizelé strážné ze CIA až po podezření vedoucí na nejvyšší místa vaší vlády. Slabší povaha by mohla vycouvat a krýt si záda."
"To zní sice krásně," podotkl Conklin mírně, "ale tajila před tebou informaci, na kterou jsi měla právo. Po tom všem, co jste s Davidem prožili, přece..."
"Jsi vedle, Alexi," přerušila ho tiše Marie. "Ano, myslela jsem si, že ji chápu. To už jsem ti říkala, ale nedomluvila jsem. Když ztrápenému člověku nabídneš falešnou naději, je to ta nejkrutější věc, kterou mu můžeš udělat. To zklamání se nedá vydržet. Můžete mi to věřit, prožila jsem víc než rok s mužem, který zoufale tápal. Našel pár odpovědí, ale některé ho zavedly do slepé uličky, a to ho málem zlomilo. Zmařené naděje dokážou člověka pořádně potrápit."
"Má pravdu," řekl Panov, pokýval hlavou a podíval se na Conklina. "Ale to víš přece nejlíp sám."
"Co bylo, bylo," odvětil Alex, pokrčil rameny a podíval se na hodinky. "Teď je každopádně čas podat si Catherine Staplesovou."
"Budou ji sledovat a hlídat!" Nyní se v křesle předklonila Marie. Tvářila se znepokojeně a v očích měla otazníky. "Dojde jim, že vy dva jste sem přijeli kvůli mně, vyhledali jste mě a já vám o ní řekla. Budou čekat, že po ní půjdete. Počíhají si na vás. Jestli budou pokračovat jako doteď, mohli by vás i zabít!"
"Ne, nemohli," řekl Conklin, vstal a odkulhal k telefonu na nočním stolku. "Na to nemají," dodal jednoduše.

"Seš pěkná svině!" zašeptal Matthew Richards. Seděl za volantem malého auta zaparkovaného v ulici naproti domu Catherine Staplesové.
"Čekal bych víc uznání, Matte," prohodil Alex, jenž seděl ve stínu vedle agenta CIA. "Nejenže jsem neposlal to hodnocení, ale navíc jsem ti umožnil dostat mě zpátky pod dohled. Měl bys mi děkovat, a ne mě urážet."
"Hovno!"
"Cos jim řekl v té kanceláři?"
"Co asi? Že mě přepadli, proboha."
"Kolik jich bylo?"
"Nejmíň pět mladých spratků. Čung-kuo žen."
"A kdyby ses bránil a dělal bengál, mohl bych si tě všimnout."
"Tak nějak," přitakal tiše Richards.
"A když jsem ti zavolal, přirozeně jsi řekl, že to byl jeden z tvých informátorů na ulici, který zahlédl kulhajícího bělocha."
"Trefa."
"Možná tě čeká povýšení."
"Já už chci mít hlavně klid."
"Dočkáš se."
"Ale ne takhle."
"Takže do města vtrhl sám starý Havilland."
"Ode mě to nemáš! Bylo to v papírech."
"Sterilní dům na Victoria Peaku v papírech nebyl, Matte."
"Hele, no tak, byl to přece obchod! Ty pomůžeš mně a já zas tobě. Když nevyslepičíš, že na mě stačila bota bez nohy, dostaneš adresu. Stejně bych to zapřel. Máš to z Garden Road. Díky jednomu nasranýmu námořníkovi si o tom cvrlikají všichni konzulární vrabci."
"Havilland," zamyslel se Alex nahlas. "To sedí. Je jedna ruka s Brity, dokonce i mluví jako oni... Sakra práce, měl jsem poznat ten hlas!"
"Hlas?" zeptal se zmatený Richards.
"V telefonu. Další stránka scénáře. Byl to Havilland! Nikomu jinému by to nesvěřil! ‚Ztratili jsme ji.' Ježíšikriste, a já mu na to skočil!"
"Na co?"
"Zapomeň na to."
"S radostí."

Na druhé straně ulice před domem Staplesové zpomalilo a zastavilo auto. Ze zadních dveří vystoupila na chodník jakási žena. Když ji Conklin spatřil v záři pouličních lamp, okamžitě věděl, kdo to je. Catherine Staplesová. Kývla na řidiče, otočila se a zamířila přes chodník k silným skleněným dveřím vchodu.
Tichou ulicí u parku se náhle rozlehl řev motoru ve vysokých otáčkách. Z místa kdesi za nimi vyjel dlouhý černý vůz a s kvílením zastavil vedle auta Staplesové. Začala kanonáda. Střepy z oken zaparkovaného auta se rozprskly do všech stran spolu s ustřelenou hlavou řidiče. Příval kulek přišpendlil tělo Catherine Staplesové ke dveřím činžovního domu, které se tříštily v krvavé lázni.
Pneumatiky se divoce protočily a černý vůz vyrazil temnou ulicí. Zanechal za sebou spoušť plnou krve a potrhaného lidského masa.
"Ježíšikriste!" zařval muž ze CIA.
"Rychle pryč," poručil Conklin.
"Kam mám jet? Proboha kam?"
"Na Victoria Peak."
"Copak ses zbláznil?"
"Já ne, ale jeden parchant s modrou krví se přepočítal. A já mu to řeknu jako první. Šlápni na plyn!"
26

Bourne zastavil s černým autem značky Šanghaj v potemnělé aleji. Podle mapy projel východní branou Letního paláce, který svého času tvořila řada starobylých královských vil, situovaných na širých lánech zvlněné krajiny, jíž dominovalo jezero známé jako Kchun-ming. Potom jel podél pobřeží na sever tak dlouho, až barevná světla obřího zábavního parku někdejších císařů pohasla a ustoupila temnotě venkovské silnice. Zhasl světlomety, vystoupil a odnesl své nákupy, nyní už v nepromokavém batohu, k řadě stromů vedle silnice. Zabořil podpatek do země. Hlína byla měkká a to mu hrálo do karet. Hrozila totiž možnost, že se jeho auto z půjčovny stane předmětem pátrání. Sáhl do batohu a vytáhl z něj pracovní rukavice a lovecký nůž s dlouhou čepelí. Pak si klekl a vyhrabal díru dost hlubokou na to, aby do ní ukryl vak. Nechal jej otevřený, uchopil nůž a udělal zářez do kmene nejbližšího stromu, až se pod kůrou objevilo bílé dřevo. Vrátil nůž i rukavice do batohu, přitlačil ho do země a zakryl hlínou. Nakonec zamířil zpátky k autu, zkontroloval tachometr a nastartoval motor. Pokud byla mapa ve vzdálenostech tak přesná jako v popisu oblastí Pekingu a okolí se zákazem vjezdu, vchod do rezervace Ting Šan nebyl dál než kilometr odsud, za dlouhou zatáčkou.
Mapa nelhala. Na vysokou kovovou bránu zelené barvy mířily z různých stran dva kužely světla, nad nimiž se skvěly obrovské panely s obrazy křiklavě barevných ptáků. Brána byla zavřená. V malé prosklené stavbě napravo seděl jediný hlídač. Když spatřil blížící se světla Jasonova auta, vyskočil a vyběhl ven. Bylo těžké rozeznat, jestli má na sobě uniformu, či něco jiného. Zbraň nebylo vidět.
Bourne zajel k bráně, vystoupil a přiblížil se k Číňanovi. Překvapilo ho, že muž je dost starý. Bylo mu určitě přes padesát let, ale možná i přes šedesát.
"Pej tchung, pej tchung!" spustil Jason dřív, než stačil hlídač promluvit. Omlouval se, že ho ruší. "Dneska mám hrozný den," pokračoval rychle a vytáhl z náprsní kapsy seznam lidí, kteří vedou jednání s Francouzi. "Měl jsem tady být už před třemi a půl hodinami, ale auto nepřijelo a já se nemohl dovolat panu ministrovi..." Vybral si ze seznamu jméno ministra, který měl na starosti textil. "Jmenuje se Wang Sü. Určitě je stejně nervózní jako já!"
"Mluvíte naším jazykem," řekl zaskočený hlídač. "Máte auto bez řidiče."
"Ministr to povolil. Byl jsem v Pekingu už mnohokrát. Měli jsme spolu povečeřet."
"Máme zavřeno a tady žádná restaurace není."
"Nenechal mi vzkaz?"
"Tady nikdo nic nenechává - kromě zapomenutých věcí. Měl bych na prodej moc hezký japonský dalekohled."
Pak se to stalo. Na prašné cestě asi třicet metrů za branou zahlédl Bourne člověka skrytého ve stínu vysokého stromu. Měl na sobě dlouhé sako na čtyři knoflíky. Nepochybně důstojník. Sako mu obepínal

opasek s pouzdrem. Zbraň.
"Promiňte, ale dalekohled nepotřebuji."
"Ani jako dárek?"
"Mám jen pár přátel a moje děti jsou zloději."
"Jste nešťastný člověk. Přátelé a děti jsou to nejdůležitější - a samozřejmě taky duchové."
"Teď ale nutně potřebuju najít ministra. Bavíme se o milionech žen-min-pi!"
"Ten dalekohled by stál jen pár jüanů."
"Tak dobře! Kolik?"
"Padesát."
"Sem s ním," pravil Chameleon netrpělivě, sáhl do kapsy a pohledem nenápadně zabloudil za zelený plot. Hlídač odběhl do strážního domku. Čínský důstojník ustoupil hlouběji do stínu, ale stále pozoroval bránu. Jasonovi se silně rozbušilo srdce - jak se mu často stávalo za dob Medusy. Prohlédl lest a odhalil taktiku. Delta dobře znal psychiku Asiatů. Utajení především. Osamělá postava to samozřejmě nepotvrzovala, ale ani nevyvracela.
"Koukněte se na tu nádheru!" vykřikl hlídač a rozběhl se zpátky k plotu s dalekohledem v ruce. "Sto jüanů."
"Říkal jste padesát!"
"Nevšiml jsem si čoček. Jsou vynikající. Dejte mi peníze a já vám ho hodím přes bránu."
"No dobře," řekl Bourne a chystal se prostrčit peníze pletivem plotu. "Ale pod jednou podmínkou, vy zloději. Jestli se vás na mě budou čirou náhodou vyptávat, tak za nic nemůžu."
"Vyptávat? To je pitomost. Jsem tady úplně sám."
Delta se nemýlil.
"Ale kdyby se vyptávali, musíte říct pravdu! Jsem francouzský obchodník a potřebuju nutně sehnat toho ministra textilu, protože moje auto mělo neomluvitelné zpoždění. Já za nic nemůžu!"
"Jak si přejete. Ty peníze, prosím."
Jason prostrčil papírové jüany plotem. Hlídač po nich chňapl a přehodil dalekohled přes bránu. Bourne jej chytil a prosebně pohlédl na Číňana. "Nemáte tušení, kam mohl pan ministr odjet?"
"Ale ano, a řekl bych vám to i bez příplatku. Ctihodní muži jako vy a on by šli určitě do restaurace Tching Li Kuan. Je to oblíbené místo bohatých cizinců a mocných mužů naší nebeské vlády."
"Kde to je?"
"V Letním paláci. Projel jste kolem něj. Když se vrátíte o patnáct dvacet kilometrů zpátky, uvidíte velkou bránu Tung-an-men. Vjedete do ní a průvodci už vás nasměrují, ale musíte jim ukázat doklady, pane. Cestujete velice neobvyklým způsobem."
"Děkuju!" houkl Jason a rozběhl se k vozu. "Vive la France!"
"Nádhera," vydechl hlídač, pokrčil rameny, zamířil zpátky na své stanoviště a cestou si přepočítával peníze.

Důstojník se tiše přikradl ke strážnímu domku a zaklepal na sklo. Překvapený noční hlídač vyletěl ze židle a otevřel dveře.
"Jéje, pane, to jsem se lekl! Oni vás tady zamkli. Asi jste usnul na jednom z našich nádherných odpočívadel. To je ale pech. Hned vám otevřu bránu!"
"Kdo byl ten člověk?" zeptal se důstojník klidně.
"Cizinec, pane. Obchodník z Francie, kterému se stal malér. Jestli jsem ho pochopil správně, měl se tady už před pár hodinami sejít s ministrem textilu a pak s ním jít na večeři, jenže jeho auto mělo zpoždění. Je hrozně nervózní. Nechce, aby na něj padla vina."
"S jakým ministrem textilu?"
"Jmenuje se Wang Sü, aspoň myslím."
"Počkejte venku, prosím."
"Jistě, pane. A co brána?"
"Za pár minut." Voják zvedl telefon na malém pultu a vytočil číslo. Pár vteřin nato znovu promluvil. "Můžete mi dát číslo na ministra textilu Wanga Sü?... Děkuji vám." Důstojník zamáčkl vidlici, pustil ji a

znovu vytáčel. "Pan ministr Wang Sü?"
"Osobně," řekl značně nevrlý hlas na druhém konci linky. "Kdo volá?"
"Úředník z kanceláře Obchodní rady, pane. Provádíme běžnou prověrku jednoho francouzského obchodníka, který se na vás odvolával..."
"Pane na nebi, snad ne ten idiot Ardisson! Co zase provedl?"
"Vy ho znáte, pane?"
"Bohužel! Zvláštní tohle, zvláštní támhleto! Myslí si, že jeho hovno voní jako šeřík!"
"Měl jste s ním dnes večer večeřet, pane?"
"Večeřet? Dneska odpoledne bych řekl všechno, jen abych ho umlčel! Jenže on slyší jen to, co chce. Na druhou stranu je docela dobře možné, že by použil moje jméno, aby dostal nějakou rezervaci. Jak říkám, zvláštní tohle, zvláštní tamto! Dejte mu, co chce. Je to blázen, ale neškodný. Poslali bychom ho příštím letadlem zpátky do Paříže, kdyby ti pitomci, které zastupuje, neplatili tolik za tak podřadný materiál. Dostal přístup k nejlepším děvkám z Pekingu! Neotravujte mě, bavím se." Ministr náhle zavěsil.
Uklidněný důstojník položil sluchátko a vyšel ven k nočnímu hlídači. "Pamatoval jste si to přesně," řekl.
"Ten cizinec byl velice rozrušený, pane. A taky zmatený."
"Obojí je u něj prý normální." Voják se na chvíli odmlčel a pak dodal: "Můžete otevřít bránu."
"Jistě, pane." Strážný sáhl do kapsy a vytáhl svazek klíčů, vtom se však zarazil a pohlédl na důstojníka.
"Nevidím žádné auto, pane. Tady v okolí žádnou dopravu neseženete. Letní palác je první..."
"Zatelefonoval jsem si pro auto. Mělo by tady být za deset patnáct minut."
"Ale to už tady asi nebudu já, pane. Vidím na cestě světlo kola. Kolega mě jede vystřídat. Za pět minut mám po službě."
"Možná tady počkám," pominul důstojník slova hlídače. "Ze severu táhnou mraky. Jestli přinesou déšť, mohl bych se schovat ve strážním domku, než dorazí moje auto."
"Žádné mraky nevidím, pane."
"Oči už vám neslouží."
"Svatá pravda." Tichem se rozlehlo opakované zvonění bicyklu. Střídající strážný se přiblížil k plotu a současný hlídač začal odemykat bránu. "Tihle mladí se ohlašují, jako by snad byli duchové, které posílá samo nebe."
"Chtěl bych vám něco říct," řekl důstojník ostře a zarazil hlídače. "Jsem tak trochu jako ten cizinec. Ani já nechci mít problémy z toho, že jsem si na hodinku zdřímnul na odpočívadle. Máte rád svoji práci?"
"Velice, pane."
"A co příležitost prodávat věci jako japonské dalekohledy, které si u vás lidi uloží?"
"Prosím?"
"Mám dobrý sluch a váš hlas je slyšet na sto honů."
"Ale pane?"
"Nikomu o mně neříkejte a já zas neřeknu nic o vašem neetickém počínání, které by jinak nepochybně skončilo popravou na poli. Je to od vás hanebnost."
"Já vás neviděl, pane! Přísahám! Na všechny duchy!"
"My ve straně na duchy nevěříme."
"Tak na co chcete!"
"Otevřete bránu a vypadněte odsud."
"Musím si vzít kolo, pane!" Hlídač se rozběhl ke vzdálenějšímu konci plotu, vytlačil kolo a odemkl bránu. Pak ji opět zavřel, doslova hodil novému strážnému svazek klíčů a s úlevou kývl. Vyhoupl se do sedla a rozjel se po cestě, až se za ním prášilo.
Druhý strážný prošel volně branou s rukama na řidítkách. "No jen si to představte!" řekl důstojníkovi. "Syn válečného magnáta z Kuomintangu vystřídal slabomyslného venkovana, který by nám jinak sloužil v kuchyni."

Bourne si všiml bílého zářezu na kmeni stromu a sjel s vozem ze silnice mezi dvě borovice. Zhasl světla a vystoupil. Rychle nalámal větve a zamaskoval auto. Instinkt mu velel jednat rychle. Spěchal by tak jako tak, ale pár sekund poté, co dokončil maskování, se k jeho zděšení na cestě do Pekingu objevily

reflektory. Klekl si do mlází a sledoval, jak auto projíždí kolem. Nejprve se podivil bicyklu přivázanému na střeše, pak ho přepadly obavy, když o chvíli později hluk motoru náhle utichl. Vůz zastavil za zatáčkou. Jason dostal strach, že zkušený agent zahlédl některou část jeho auta, zaparkoval mimo dohled a teď se vrátí pěšky. Bourne tedy přeběhl silnici, skočil do houští za stromy, dal se napravo a rychle přebíhal od borovice k borovici až doprostřed zatáčky. Znovu klekl do temné zeleně a čekal. Očima pročesával každý centimetr krajnic a snažil se odhalit jakýkoli zvuk, který by se vymykal běžnému šumu opuštěné venkovské silnice.
Nic. Po chvíli sice něco konečně uviděl, ale nemělo to žádnou logiku. Nebo ano? Po silnici šlapal jako o život muž na kole se svítilnou na předním blatníku. Bourne se přitáhl blíž a viděl, že to je ten hlídač... na bicyklu... a bicykl byl také přivázaný na střeše auta, které zastavilo za zatáčkou. Bylo to auto pro hlídače? Ovšemže ne. To by přece přijelo až k bráně... Druhý bicykl? Druhý strážník - na kole? No jistě. Jestli to bylo tak, jak si myslel, strážný u brány bude vyměněn a jeho místo zaujme spiklenec.
Jason čekal, až z hlídačova světla zbyla jen skvrna v dáli, pak se rozběhl po silnici zpátky ke svému auru a stromu se zářezem v kůře. Vyhrabal batoh a začal si vybírat pracovní náčiní. Svlékl si sako i bílou košili a oblékl černý rolák. K opasku tmavých kalhot si připevnil pochvu s loveckým nožem a z druhé strany zastrčil automat s jedinou kulkou. Zvedl dvě cívky spojené metr dlouhým tenkým drátem a zauvažoval, že tento smrtící nástroj je daleko lepší než ten, který si vyrobil v Hongkongu. Mělo to svou logiku. Byl mnohem blíž cíli, tedy pokud měly znalosti z Medusy nějakou cenu. Namotal drát rovnoměrně na obě cívky a pečlivě si je zasunul pod pravou zadní kapsu kalhot. Poté vzal miniaturní baterku ve tvaru tužky a připnul si ji k okraji pravé přední kapsy. Do levé kapsy si zastrčil dvojitý svazek příliš velkých čínských raket, který byly smotané a zajištěné elastickým popruhem, a dále tři krabičky zápalek a malou voskovou svíčku. Nejneskladnější položkou byly nůžky na drát o velikosti kleští. Zasunul je štípací částí do levé zadní kapsy a pak uvolnil pojistku, aby se obě krátké rukojeti zabořily do látky a nástroj držel na místě. Nakonec sáhl po hromádce oblečení, která byla sbalená tak pevně, že nebyla větší než váleček na těsto. Přiložil si ji doprostřed zad, ovázal kolem pasu elastický popruh a zaklapl jeho skřipce. Věděl, že to oblečení nebude možná potřebovat, nemohl však nic ponechat náhodě - na to byl příliš blízko!
Dostanu ho, Marie! Přísahám, že ho dostanu a zase budeme žít jako dřív. Já jsem David a mám tě moc rád! Potřebuju tě!
Nech toho! Tady jde o cíle, a ne o lidi. Žádné city, jen terče. Kdo bude stát v cestě, toho je třeba odstranit. Ty mi nejsi k ničemu, Webbe. Tvoje měkkost se mi hnusí. Poslouchej Deltu - poslouchej Jasona Bournea!
Zabiják, jenž hrál svou roli z nutnosti, zahrabal batoh s bílou košilí a tvídovým sakem a postavil se mezi borovice. Při myšlence na to, co ho čeká, se mu tajil dech. Byl vyděšený a nejistý, zároveň však rozzuřený a chladnokrevný.
Jason vyrazil na sever a přecházel přitom od stromu ke stromu jako předtím. Po chvíli došel k autu s kolem na střeše. Parkovalo na krajnici a pod čelním sklem mělo velkou ceduli přilepenou leukoplastí. Přistoupil blíž, přečetl si čínský nápis a usmál se pod vousy.

Toto je porouchaný oficiální vůz čínské vlády. Zasahování do jakékoli části zařízení bude považováno za závažný trestný čin. Krádež vozidla bude mít za následek bezodkladnou popravu pachatele.

V levém dolním rohu byl sloupeček vytištěný malými písmeny:

Lidová tiskárna číslo 72, Šanghaj.

Bourne zauvažoval, kolik set tisíc takových cedulí asi vytiskli v Tiskárně 72. Možná je rozdávají místo záručních listů. Dvě ke každému autu.
Vrátil se do stínu a pokračoval podél zatáčky, až došel k otevřenému prostoru před osvětlenou bránou. Obhlédl dlouhý zelený plot, který nalevo mizel v temném lese a napravo se táhl snad sedmdesát metrů za strážní domek, po celé délce parkoviště s řadou míst pro zájezdové autobusy a taxíky, a pak ostře zahýbal doprava. Jak se dalo čekat, ptačí rezervace v Číně jsou kvůli ochraně před pytláky oplocené.

Jak to vyjádřil d'Anjou: "Ptáci se v Číně uctívají už staletí. Číňani považují ptáky za pastvu pro oči a taky za velkou lahůdku." Echo. Echo to už měl za sebou. Napadlo ho, jestli d'Anjou trpěl... není čas.
Hlasy! Bourne trhl hlavou směrem k bráně a vrhl se do nejbližšího křoviska. Zpoza strážního domku vyšel důstojník čínské armády s novým, mnohem mladším hlídačem - ne, tohle už byl určitě ozbrojený strážník. Tlačil bicykl, zatímco důstojník přiložil k uchu malou vysílačku.
"Začnou přijíždět krátce po deváté," řekl voják, spustil ruku s vysílačkou a zasunul anténu. "Sedm vozů v tříminutových intervalech."
"A náklaďák?"
"Ten bude poslední."
Strážník se podíval na hodinky. "Tak to byste si asi měl vzít auto. Vím, co dělat, jestli bude telefonická kontrola."
"Dobrý nápad," souhlasil důstojník, připnul si vysílačku na opasek a vzal kolo za pravou část řidítek. "Na ty uštěkané úřednice nemám nervy."
"Ale to je chyba," prohodil strážný a zasmál se. "Musíte si vybírat osamělé ošklivky a dělat jim hezky mezi nohama. Co kdybyste dostal špatné hodnocení? Mohl byste přijít o tuhle božskou práci."
"Chcete říct, že ten venkovský balík, co jste ho vystřídal..."
"Ne, ne," skočil mu do řeči strážný a pustil kolo. "Hledají mladší a hezké, jako jsem já. Samozřejmě podle fotek. On je něco jiného. Platí jim jüany, které má ze zapomenutých věcí. Někdy se ptám, jestli vůbec něco vydělá."
"Vám civilům moc nerozumím."
"Dovolte, abych vás opravil, pane plukovníku. V pravé Číně jsem kapitánem Kuomintangu."
Poznámka mladšího z mužů Jasona ohromila. Bylo to neuvěřitelné! V pravé Číně jsem kapitánem Kuomintangu. Pravá Čína? Tchaj-wan? Panebože, ono už to začalo? Válka dvou Čín? Tak o tohle těm dvěma šlo? Šílenství! Hromadná jatka! Dálný východ by zmizel z povrchu zemského! Kristepane! Zdálo se, že v pátrání po zabijákovi narazil na něco zcela nepředstavitelného.
Měl toho nad hlavu. Bylo to příliš děsivé a katastrofické. Musel rychle jednat. Musel přestat přemítat a plně se soustředit na to, co udělá. Ze svítícího ciferníku hodinek si přečetl, že je 20.54. Měl velice málo času. Počkal, až kolem něj projede důstojník na bicyklu, a pak opatrně a tiše našlapoval mlázím, až spatřil plot. Přiblížil se k němu, vytáhl z kapsy baterku a dvakrát blikl, aby odhadl rozměry plotu. Byly mimořádné. Plot byl nejméně čtyři metry vysoký a na vrcholu zkosený směrem ven. Mezi rovnoběžnými ocelovými pruty se ve výšce táhly spirály ostnatého drátu, které připomínaly vnitřní zátarasy vězení.
Bourne sáhl do zadní kapsy, stiskl rukojeť a vytáhl nůžky. Levou rukou zašátral v temnotě, a když našel překřížené dráty nejblíž u země, přiložil k nim čelist nůžek.
Kdyby David Webb nebyl tak zoufalý a Jason Bourne tak rozlícený, úkol by se nepodařil. Nebyl to totiž jen tak obyčejný plot. Dráty měly nesrovnatelně větší průměr než oplocení těch nejdrsnějších kriminálů světa. Na přeštípnutí každého z nich v sobě musel Jason zmobilizovat veškeré síly. Snažil se tak dlouho, až kov uskřípl. Drahocenné minuty ubíhaly.
Bourne znovu pohlédl na zářící ciferník. 21.06. Opřel se ramenem do plotu, zaryl nohy do země a ohnul půlmetrový obdélník pletiva dovnitř. Prolezl dírou, lehl si na zem a hltavě se nadechoval. Byl úplně zmáčený potem. Není čas. 21.08.
Nejistě se zvedl na kolena, zatřásl hlavou, aby si projasnil mysl, a vyrazil doprava. Přidržoval se plotu a mířil k rohu před parkovištěm. Osvětlená brána byla asi sedmdesát metrů nalevo.
Vtom přijelo první vozidlo. Byla to ruská limuzína ZiL, veterán ze šedesátých let. Zabočila na parkoviště a zaparkovala hned vedle strážního domku. Vystoupilo z ní šest mužů, kteří ve vojenském šiku zamířili směrem k cestě, která byla zřejmě hlavní stezkou ptačí rezervace. Zmizeli v temnotě a na cestu si svítili baterkami. Jason je pozorně sledoval. Také se chtěl tou stezkou vydat.
O tři minuty později, přesně podle plánu, projelo bránou druhé auto a zaparkovalo vedle limuzíny. Zezadu vystoupili tři muži, zatímco řidič a spolujezdec se bavili. Pár vteřin nato ti dva také vystoupili a Bourne měl hodně práce, aby se ovládl. Ustálil pohled na vysokém štíhlém spolujezdci, jenž vykročil k zadní části automobilu, aby se přidal k řidiči. Pohyboval se jako kočka. Byl to zabiják! Chaos na letišti Kchaj Tchak si vyžádal v Pekingu důkladně promyšlenou past. Bylo třeba rychle chytit a umlčet člověka,

který šel zabijákovi po krku. Ať to byl kdokoli. Bylo třeba vypustit informace tak, aby se dostaly k tvůrci zabijáka - kdo jiný znal taktiku nájemného vraha líp než člověk, který ho učil? Kdo jiný prahl po pomstě víc než Francouz? Kdo jiný byl schopen vyšťourat druhého Jasona Bournea? D'Anjou byl klíčovou postavou a podvodníkův klient to věděl.
Instinkty z dob Medusy, na niž se postupně bolestně rozpomínal, Jasona Bournea nezklamaly. Když tak katastrofálně selhala past nastražená uvnitř Maovy hrobky a nevyšlo znesvěcení, které by otřáslo republikou, elitní kroužek spiklenců se musel přeskupit - rychle a tajně, bez vědomí svých druhů. Stáli před krizí, která neměla obdoby. Museli velice rychle určit svůj další postup.
Nejdůležitější však bylo utajení. To byla hlavní zbraň při všech jejich schůzkách. V pravé Číně jsem kapitánem Kuomintangu. Kristepane! Je to vůbec možné?
Utajení. Kvůli ztracenému království? Kde jinde by ho našli než v širé pustině státních ptačích rezervací, které řídili mocní krtkové z Kuomintangu na Tchaj-wanu. Zoufalý plán zavedl Bournea k samému jádru neuvěřitelného odhalení. Není čas! To není tvoje věc! Starej se jen o něj!
O osmnáct minut později bylo všech šest aut na místě. Cestující se rozptýlili a kdesi v tmavém lese rezervace se přidali ke svým kolegům. Nakonec, dvacet jedna minut po příjezdu ruské limuzíny, projel s hřmotem branou nákladní vůz s plachtou, opsal širokou kružnici a zaparkoval vedle posledního auta, ne víc než deset metrů od Jasona. Ten užasle pozoroval, jak z korby vyskakují spoutaní muži a ženy s ústy převázanými pruhy látky. Bez výjimky padali na zem, kutáleli se a sténali bolestí a vzdorem. Nakonec Bourne spatřil muže, jenž v zakrytém vchodu zmítal svým drobným útlým tělem a kopal do dvou strážných, kteří ho vyvedli a nakonec shodili dolů na štěrkové parkoviště. Byl to běloch... Bourne zkoprněl. Byl to d'Anjou! V záři vzdálených reflektorů Jason viděl, že Echo má potlučenou tvář a oteklé oči. Když se Francouz ztěžka sebral ze země, levá noha se mu podlamovala. On však nechtěl kapitulovat před posměšky svých věznitelů a i přes potíže vyzývavě stál.
Pohyb! Udělej něco! Ale co? Medusa - měli jsme smluvené signály. Jenže jaké? Panebože, jaké? Oblázky, větvičky, kamínky... štěrk! Hoď něco, aby to bylo slyšet a odlákalo pozornost z dané oblasti - co nejdál dopředu! Pak běž rychle za tím zvukem. Rychle!
Jason padl na kolena k rohu plotu. Nabral hrst štěrku a hodil ji do vzduchu nad hlavami vězňů, kteří se snažili vstát. Krátké zabubnování na střechách několika aut však zaniklo v dušených výkřicích svázaných zajatců. Bourne opakoval postup s větší porcí kamínků. Strážný, jenž stál vedle d'Anjoua, se podíval ve směru hluku, hned to však pustil z hlavy. Jeho pozornost náhle upoutala žena, která vstala a rozběhla se k bráně. Vyrazil za ní, popadl ji za vlasy a hodil zpátky ke skupině. Jason znovu sáhl pro víc kamenů. Zkameněl na místě. D'Anjou padl na pravé koleno a opřel se svázanýma rukama o štěrk. Pohlédl na rozrušeného strážného a pak se pomalu otočil Bourneovým směrem. Echo neměl k Meduse nikdy daleko - vzpomněl si. Jason hbitě rozevřel dlaň své ruky. Jednou, dvakrát. Odraz mdlého světla od jeho kůže vykonal své. Francouz zbystřil. Bourne povystrčil hlavu ze stínu. Echo ho uviděl! Jejich oči se setkaly. D'Anjou kývl, odvrátil se a s bolestí se vyškrábal na nohy. Strážný se vrátil.
Jason spočítal vězně. Dvě ženy a pět mužů včetně Echa. Oba strážní si odepnuli z opasků těžké obušky a s jejich pomocí začali postrkovat skupinku směrem ke stezce vedoucí z parkoviště. D'Anjou upadl. Podlomila se mu levá noha a on se zhroutil na zem. Bourne se pozorně díval. Na tom pádu bylo cosi divného. Vzápětí pochopil. Francouz roztáhl prsty svázaných rukou a v zákrytu těla nabral dvě hrsti štěrku. Když k němu strážný přistoupil a vytáhl ho na nohy, d'Anjou se znovu krátce podíval Jasonovým směrem. Bylo to znamení. Echo za sebou bude sypat drobné kamínky, aby jeho kolega z Medusy věděl, kam jít.
Zajatci dostali příkaz jít doprava, pryč z oblasti se štěrkovým povrchem. Mladý strážný, »kapitán Kuomintangu«, zamkl bránu. Jason vyběhl ze stínu plotu a ponořil se do stínu nákladního auta. Vytasil z pochvy lovecký nůž, skrčil se vedle kapoty a pozoroval strážní domek. Strážný stál přede dveřmi a mluvil do vysílačky, která ho spojovala s místem setkání. Tu vysílačku bylo třeba zneškodnit. A toho chlapa také.
Svaž ho. Roztrhej mu oblečení a zavaž mu pusu. Zabij ho! Nesmíš zvyšovat riziko. Poslechni mě! Bourne padl na zem a vrazil lovecký nůž do levé přední pneumatiky nákladního auta, z níž okamžitě začal ucházel vzduch. Rozběhl se dozadu, kde udělal totéž, a poté se prosmýkl kolem korby. Rychle postupoval

dopředu, otáčel se na obě strany, propíchal zbylé pneumatiky nákladního vozu a také gumy na levé straně sousedního osobního auta. Stejný postup opakoval i u dalších vozidel, až propíchal všechny pneumatiky s výjimkou ruského auta ZiL, které stálo jen asi deset metrů od strážního domku. Teď byl čas na strážného.
Svaž ho...
Zabij ho! Musíš za sebou zamést všechny stopy. Všechny vedou ke tvé ženě!
Jason tiše otevřel dveře ruského automobilu, sáhl dovnitř a povolil ruční brzdu. Stejně tiše opět zavřel a odhadl vzdálenost od kapoty k plotu. Bylo to přibližně dva a půl metru. Sevřel rám okna, plnou vahou zatlačil dopředu a zkřivil običej. Obří automobil se pohnul. Naposledy se do něj plnou parou opřel a pak skočil před vedlejší vůz. Limuzína ZiL narazila do plotu, Jason se přikrčil a sáhl do pravé zadní kapsy. Když vylekaný strážný uslyšel ránu, oběhl strážní domek a vrazil na parkoviště. Šlehal očima všemi směry, až se zadíval na stojící vůz ZiL. Zavrtěl hlavou, jako by vzal na vědomí záhadnou poruchu vozidla, a zamířil ke dveřím.
Bourne vyskočil z temnoty s cívkami v rukou a přehodil strážnému drát kolem hlavy. Za necelé tři sekundy bylo po všem. Strážný nevydal ani hlásku, až na jedno odporné sípavé vydechnutí. Škrtidlo splnilo svůj účel. Kapitán Kuomintangu byl po smrti.
Jason mu odepnul vysílačku z opasku a prohledal oblečení. Vždycky je možnost, že člověk najde něco cenného. A skutečně! Nejdřív nahmatal automatickou zbraň, což se dalo čekat. Byla stejné ráže jako pistole, kterou sebral jinému spiklenci v Maově hrobce. Zvláštní zbraně pro zvláštní lidi. Shodná výzbroj byla dalším poznávacím znamením. Nyní už měl devět kulek, ne pouze jednu, a navíc tlumič, který zabránil vyrušení posvátné mrtvoly v posvátném mauzoleu. Dále našel náprsní tašku s penězi a oficiálním dokladem příslušníka Lidových bezpečnostních sil. Spiklenci měli kolegy na vysokých místech. Bourne odvalil mrtvolu pod auto, rozpáral pneumatiky na levé straně, oběhl vůz a zabodl lovecký nůž do plášťů na pravé straně. Obří automobil klesl k zemi. Kapitán Kuomintangu odpočíval pěkně v klidu a bezpečí.
Jason se rozběhl k domku. Přemítal, jestli má vystřelit reflektory, a nakonec to zavrhl. Jestli přežije, bude potřebovat světlo. Jaképak jestli!? Musí přežít! Marie! Vešel dovnitř, klekl si pod okno, vytáhl zásobník z automatu strážného a vložil jej do své zbraně. Pak se rozhlédl po nějakých plánech či instrukcích. Na zdi visel připíchnutý soupis a vedle něj svazek klíčů na hřebíku. Sáhl po klíčích.
Zazvonil telefon! Jeho ohlušující drnčení se odráželo od skleněných stěn malého domku. Vím, co dělat, jestli bude telefonická kontrola. Kapitán z Kuomintangu. Bourne vstal, zvedl sluchátko z pultu, pak se znovu skrčil a zakryl mluvítko prsty.
"Ťing Šhan," řekl ochraptěle. "Prosím?"
"Ahoj, ty můj divochu," odpověděl ženský hlas jazykem, který Jason odhadl jako prostou mandarínštinu. "Jak se mají dneska večer tvoji ptáčci?"
"Na rozdíl ode mě dobře."
"Mluvíš nějak divně. To je Wo, že jo?"
"Jo. Mám strašnou chřipku, zvracím a každé dvě minuty běhám na záchod. Jde to ze mě vrchem i spodem."
"Uzdravíš se do rána? Nerada bych se nakazila."
Musíte si vybírat osamělé ošklivky...
"O naši schůzku bych nechtěl přijít..."
"Neměl bys sílu. Zavolám ti zítra večer."
"Moje srdce chřadne jako květina bez vláhy."
"Kraviny!" Žena zavěsila.
Zatímco Jason hovořil, stáčel oči k těžkému řetězu svinutému na podlaze v rohu. A pochopil. V Číně, kde tolik mechanických věcí nefunguje, je řetěz zálohou pro případ, kdyby zámek uprostřed brány nechtěl zaklapnout. Na smotaném řetězu ležel obyčejný ocelový visací zámek. Jeden z klíčů ve svazku by do něj měl pasovat, pomyslel si Jason. Vyzkoušel jich několik, až zámek povolil. Zvedl řetěz ze země a vykročil, vtom se však zarazil, otočil se a vytrhl telefon ze zdi. Další z dlouhé řady porouchaných přístrojů.
U brány řetěz rozbalil a celý ho omotal kolem sloupků uprostřed brány, až byla obě křídla spojená

vyboulenou masou oceli. Přitlačil čtyři články řetězu k sobě, vložil mezi ně zakřivenou zástrčku a zajistil visací zámek. Všechno bylo pevně utažené. Takovou tvrdou překážku by v rozporu s obecným přesvědčením nepřekonaly ani výstřely z pistole. Kulka by řetěz neroztrhla, ale naopak by se mohla odrazit, zabít střelce a ohrozit životy lidí kolem. Jason se otočil a vykročil po hlavní stezce. Opět se držel ve stínu u krajnice.

Na cestě byla tma. Záři od osvětlené brány zakrývaly husté lesy ptačí rezervace, na nebi však byl patrný její odraz. Ukryl baterku v dlani levé ruky a natáhl paži co nejblíž k zemi. Viděl malé kousky štěrku ležící s odstupem zhruba dvou metrů. Jakmile spatřil první dva nebo tři, věděl, co hledat: nepatrné barevné skvrnky na tmavé zemi v přibližně stejné vzálenosti od sebe. D'Anjou stiskl každý kamínek, nejspíš mezi palcem a ukazovákem, a pořádně ho promnul. Tak z něj odstranil špínu parkoviště a umastil ho, aby barevně vynikl. Echo neztratil duchapřítomnost, i když byl potlučený.

Vtom Jason spatřil nikoli jeden, ale dva kamínky, jen pár centimetrů od sebe. Zvedl oči a zamžoural do malého kuželu baterky skryté v dlani. Dva kamínky tam neležely náhodou. Bylo to další znamení. Hlavní stezka pokračovala rovně, houf zajatců však zahnul ostře doprava. Dva kamínky znamenaly odbočku.

Náhle nastala změna ve vzdálenosti mezi oblázky. Ležely stále dál od sebe, a když už si Bourne myslel, že úplně došly, uviděl další. Byly dva a označovaly další křižovatku. D'Anjou věděl, že mu ubývají kamínky, a tak začal používat jinou taktiku, která Jasonovi okamžitě došla. Pokud zajatci zůstanou na pěšině, žádné kameny nebudou, když z ní ovšem uhnou, dva kousky štěrku označí směr.

Šel mezi mokřinami, mizel hluboko v polích a zase z nich vycházel. Všude slyšel třepetání křídel a skřeky vyplašených ptáků, kteří vzlétali k obloze ozářené měsícem. Nakonec se ocitl na úzké pěšině, která klesala do jakési rokle.

Zastavil se a okamžitě zhasl baterku. Dole na pěšině, asi třicet metrů před sebou, spatřil záři hořící cigarety, která se pomalu pohybovala nahoru a dolů. Někdo tam bezstarostně kouřil. Ten někdo však nebyl na svém místě náhodou. Jason upřel zrak do temnnoty za kouřícím mužem. Byla to jiná temnota. Hustým lesem na svahu občas probleskly skvrny světla. Možná pochodně, protože to sotva rozeznatelné světlo bylo mihotavé. No ovšem, pochodně. Byl u cíle. Dole v rokli, za strážným s cigaretou, se nacházelo místo setkání.

Bourne se vrhl do hustého mlází napravo od pěšiny. Začal sestupovat, vzápětí však zjistil, že rostliny jsou jako sítě, spletené lety poryvů rozmarného větru. Kdyby je chtěl odtrhnout či zlomit, způsobil by hluk, který nezapadal do běžných zvuků rezervace. Praskání či skřípot bylo něco úplně jiného než třepetání křídel či skřeky vyplašených obyvatel. Byly lidského původu a prozradily by vetřelce. Sáhl pro nůž a hned zalitoval, že nemá delší čepel. Poté se vydal na cestu, která by mu po pěšině netrvala déle než třicet vteřin. Nyní se však protáhla na téměř dvacet minut. Teprve pak se proklestil k místu, odkud měl strážného nadohled.

"Ježíši!" Jason zadržel dech a potlačil výkřik v hrdle. Levou nohou šlápl na syčícího hada, nejméně metr a půl dlouhého. Plaz se mu začal oviját kolem lýtka. Jason ho v panice sevřel, odtrhl a máchl po něm nožem. Had sebou několik vteřin divoce házel a pak ochabl. Ležel bez života, rozvinutý, u jeho nohy.

Bourne zavřel oči a zachvěl se odporem. Chvilku počkal, poté se znovu skrčil a připlížil se blíž k strážnému, který si právě zapaloval další cigaretu. Škrtal jednu zápalku za druhou, ale nemohl je rozžehnout. Strážný se vztekal nad krabičkou ze státního přídělu.

"Ma te ši-c', ši-c'!" zaklel tiše s cigaretou v ústech.

Bourne uřízl posledních pár stonků silné trávy a připlížil se na dva metry k Číňanovi. Uložil lovecký nůž do pochvy a opět sáhl do pravé zadní kapsy pro škrtidlo. Špatně mířené bodnutí by znamenalo výkřik a ten si nemohl dovolit. Potřeboval naprosté ticho, nanejvýš přerušené neslyšným zasípáním.

Je to lidská bytost! Syn, bratr, otec!

Je to nepřítel. Je to náš cíl. Víc nás nezajímá. Marie patří nám, a ne jim.

Když strážný poprvé zatáhl z cigarety, Jason Bourne vyskočil z trávy. Z úst otevřených úlekem vyšel kouř. Škrtidlo splnilo svůj účel. Strážný s proříznutou průdušnicí padl do mlází a zůstal bezvládně ležet. Byl po smrti.

Jason vytáhl zkrvavený drát, otřel ho o trávu, pak smotal cívky k sobě a vrátil je do kapsy. Odtáhl mrtvolu hlouběji do zeleně, dál od cesty, a začal prohledávat kapsy. Nejdřív našel něco, co vypadalo

jako tlustý svitek toaletního papíru. V Číně nic zvláštního, protože tohoto zboží byl věčný nedostatek. Rozsvítil baterku, skryl ji v dlani a podíval se na svůj nález. Ztuhl překvapením. Papír byl složený a měkký, nikoli však toaletní. Byly to žen-min-pi, tisíce jüanů, které by většina Číňanů vydělávala několik let. I strážný u brány, »kapitán Kuomintangu«, měl peníze - o něco víc, než Jason považoval za obvyklé -, ale v žádném případě ne tolik. Dále našel peněženku. Byly v ní fotografie dětí, které Bourne rychle vrátil zpět, řidičský průkaz, doklad o přidělení bytu a oficiální dokument s prohlášením, že držitel je... příslušníkem Lidových bezpečnostních sil. Jason vytáhl papír, který vzal z peněženky prvního strážníka, a položil oba listy vedle sebe na zem. Byly naprosto shodné. Složil papíry a schoval je do kapsy. Jeho poslední nález byl záhadný a zajímavý. Byla to propustka umožňující držiteli vstup do Obchodů přátelství, které sloužily pro zahraniční turisty, a Číňané do nich nesměli, tedy s výjimkou nejvyšších státních představitelů. Ať jsou ti muži dole kdokoli, pomyslel si Bourne, patří do zvláštní skupinky vyvolených. Obyčejní strážníci u sebe měli hromady peněz, užívali si oficiálních výsad, jež daleko překračovaly jejich postavení, a prokazovali se doklady tajné státní policie. Pokud to byli spiklenci - a všechno, co viděl a slyšel od Šen-čenu přes náměstí Tchien-an-men až po tuto přírodní rezervaci, tomu nasvědčovalo -, spiknutí muselo sahat až na vysoká místa v Pekingu. Není čas! To není tvoje věc!
Zbraň na mužově opasku se podobala jeho pistoli i té, kterou odhodil do lesa u brány rezervace Ťing Šan. Byla to vynikající zbraň, což něco znamenalo. Taková zbraň byla stejnou známkou společenského postavení jako drahé hodinky, které sice mohly mít hodně napodobitelů, ale zkušené oko originál rozezná. Člověk mohl pistoli ukázat, aby zdůraznil své postavení. Na druhou stranu však mohl také tvrdit, že je to běžná výstroj armády, která nakupuje zbraně ze všech dostupných zdrojů na celém světě. Bylo to dokonalé poznávací znamení. Elitní kroužek vyvolených používal jednu konkrétní pistoli nejvyšší kvality. Není čas! To není tvoje věc! Pohyb!
Jason vytáhl zásobník, zastrčil si ho do kapsy a odhodil pistoli do lesa. Vyplížil se na pěšinu a tiše vykročil směrem k mihotavému světlu za hradbou vysokých stromů.
Nebyla to obyčejná rokle, nýbrž obrovská prastará trhlina snad z doby ledové, která se od té doby nezacelila. Nad hlavou mu mávali křídly vyplašení a zvědaví ptáci, sovy zlostně houkaly. Bourne stál na okraji srázu a díval se skrz stromy na lidi dole. Shromaždiště osvětloval mihotavý kruh pochodní. David Webb zalapal po dechu. Chtělo se mu zvracet, ledově chladné rozkazy mu to však zakázaly.
Nech toho. Sleduj. Dívej se, s čím máme tu čest.
Jeden z vězňů visel na silné větvi, přivázaný za zápěstí na laně. Paže měl natažené nad hlavou, nohy jen pár centimetrů nad zemí. Svíjel se v panice a z úst ucpaných roubíkem mu vycházely tlumené výkřiky. Jeho planoucí oči měly prosebný výraz.
Před škubajícím se tělem stál štíhlý muž středního věku v maoistickém saku a kalhotách. V natažené pravici svíral rukojeť meče vykládanou drahokamy, jehož dlouhá útlá čepel se opírala špičkou o zem. David Webb tu zbraň poznal - vlastně to ani nebyla v pravém smyslu zbraň. Byl to obřadní meč krutých mongolských válečníků ze čtrnáctého století, kteří plenili vesnice, města i jejich okolí pro sebemenší podezření z odporu vůči císařům dynastie Jüan, a nechávali za sebou oheň, smrt a křik dětí. Meč se také používal při méně symbolických a mnohem brutálnějších obřadech, než byly přehlídky na dvorech dynastie. David sledoval scénu pod sebou a zvedal se mu žaludek.
"Slyšte, slyšte!" zařval štíhlý muž a odvrátil se od vězně ke svému publiku. Jeho hlas byl vysoký, avšak rozvážný a autoritativní. Bourne ho neznal, ale jeho obličej byl nezapomenutelný. Krátce střižené šedivé vlasy, propadlá bledá tvář - a především jeho pohled. Jason mu neviděl do očí dokonale, ale zahlédl, že se mu v nich odrážejí ohně pochodní. I samotné oči hořely. Za jeho zády stál trpně vyhlížející podvodník. Muž, jenž vypadal jako David - ne, jako Jason Bourne.
"Noci velkého meče začínají!" zvolal náhle štíhlý muž. "A budou pokračovat noc za nocí tak dlouho, až všichni zrádci skončí v pekle! Každý z těch jedovatých hadů se dopustil zločinů proti naší svaté věci. Všichni o nich víme a také víme, že by mohly vést k největšímu zločinu, jenž vyžaduje ten největší meč."
Řečník se otočil k visícímu zajatci. "Ty! Ukazuj nám pravdu a nic než pravdu! Znáš toho bělocha?"
Zajatec zuřivě zavrtěl hlavou a přitom zasténal.
"Lže!" zavřeštěl hlas z davu. "Dneska odpoledne byl na náměstí Tchien-an-men!"
Vyděšený zajatec znovu zoufale zavrtěl hlavou.

"Mluvil proti pravé Číně!" křikl jiný. "Slyšel jsem ho mezi mládeží v parku Chung-kung!"
"A v kavárně na Si-tan pej!"
Zajatec sebou křečovitě házel a nevěřícně třeštil oči do davu. Bourne začínal chápat. Muž poslouchal lži a nevěděl proč. Jason to však věděl. Bylo to shromáždění tajné inkvizice, jež likvidovala narušitele pořádku nebo pochybovače pro případ, aby snad nespáchali ještě větší zločin. Noci velkého meče začínají - noc za nocí! Byla to ukázka hrůzovlády v malém krvavém království uprostřed neodzírné země, kterou poznamenalo mnohasetleté panování válečníků s krví na rukou.
"Opravdu spáchal tyto činy?" vykřikl řečník s vyzáblou tváří. "Opravdu říkal takové věci?"
Roklí se rozlehl horlivě souhlasný chór.
"Na Tchien-an-men...!"
"Mluvil s tím bělochem...!"
"Všechny nás zradil...!"
"To on vyvolal zmatek v nenáviděné Maově hrobce...!"
"Nejradši by nás viděl mrtvé a pohřbil naši svatou věc...!"
"Mluví proti našim vůdcům a chce je zabít...!"
"Vzpírat se naším vůdcům, znamená hanobit je," pravil řečník tichým, mírně zvýšeným hlasem. "Tím člověk dává najevo, že si neváží drahocenného daru jménem život. V takovém případě je třeba mu tento dar odebrat."
Visící muž se ještě divočeji zazmítal. Jeho výkřiky byly čím dál hlasitější a splývaly se sténáním dalších zajatců, přinucených klečet před řečníkem tak, aby měli dokonalý výhled na nadcházející popravu. Jen jeden se nepřestával bránit a vzpurně se snažil vstát, nejbližší strážce ho však vždycky opět srazil k zemi. Byl to Philippe d'Anjou. Echo dával Deltě další znamení, Jason Bourne mu však nerozuměl.
"...tenhle zkažený nevděčný farizej a učitel mladých není nic víc než zrádce. Přijali jsme ho ve svých oddaných řadách jako bratra, protože se vyjadřoval proti utlačovatelům naší vlasti. Mysleli jsme si, bůhvíjak je odvážný, ale jeho slova jsou prázdná. Je to komplic zrádných větrů a ty by ho odnesly k našim nepřátelům, k utlačovatelům Matičky Číny! Kéž nalezne ve své smrti očištění!" Poslední slova už řečník křičel. Vytáhl meč ze země a zvedl jej nad hlavu.
A proto, aby se jeho sémě nešířilo, recitoval si David Webb v duchu slova starodávného zaříkadla. Chtěl zavřít oči, ale nebyl toho schopen, druhé já mu to zakázalo. Zničíme pramen, z nějž to sémě vyvěrá, a budeme se modlit k duchům, aby zničili všechno, co už proniklo do země.
Meč prosvištěl vzduchem seshora dolů a ťal do slabin křičícího a zmítajícího se těla.
Modlíme se k duchům také za to, aby zničili veškeré jeho myšlenky, které by se mohly šířit a nakazit nevinné a slabé. My zde zatím zničíme pramen, z nějž vyvěrají.
Meč nyní sekl vodorovně a prořízl zajatci hrdlo. Svíjející se tělo padlo na zem pod sprškou krve z odťaté hlavy, kterou štíhlý muž s planoucíma očima nepřestával týrat mečem, až nezbyla po lidské tváři ani památka.
Zbytek vyděšených vězňů naplnil rokli nářkem hrůzy. Plazili se po zemi ve špíně a prosili za odpuštění. Kromě jednoho. D'Anjou vstal a tiše upřel pohled na mesiáše s mečem. Přistoupil k němu strážný. Když ho Francouz uslyšel, otočil se a plivl mu do tváře. Strážný couvl. Bylo vidět, že krvavá scéna mu asi neudělala dobře. Co to Echo dělá? Co tím chce říct?
Bourne se znovu podíval na kata. Muž s vyzáblou tváří a kratičkými šedivými vlasy právě otíral dlouhé ostří meče bílým hedvábným šátkem, zatímco jeho pomocníci odnášeli tělo i to, co zbylo z hlavy zajatce. Ukázal na nápadně hezkou ženu, kterou dva strážní vlekli k lanu. Nesla se vzpřímeně a vzdorovitě. Delta si prohlížel tvář maniaka. Měl horečnaté oči a úzké rty, které se mírně roztáhly. Usmíval se.
Musí zemřít. Někdy. Někde. Možná už dnes v noci. Tenhle řezník a slepý fanatik by klidně vehnal Dálný východ do nepředstavitelné války - nejdřív Čína proti Číně a pak by se přidal i zbytek světa.
Dnes v noci!
27

"Tato žena je kurýr. Také jedna z těch, jimž jsme dali důvěru," pokračoval řečník a postupně zvyšoval hlas jako nějaký fundamentalistický kněz, který se dívá na dílo ďábla, a přitom hlásá evangelium lásky. "Tu důvěru si sama nezasloužila. Je to totiž manželka jednoho z nás, statečného vojáka a nejstaršího syna slavné rodiny pravé Číny. Její muž stejně jako já riskuje život a proniká do řad nepřítele na jihu. I on jí dal důvěru... a ona tu důvěru zradila. Zradila svého udatného manžela i nás všechny! Je to jen obyčejná děvka, která spí s nepřítelem! Kolik tajemství asi vyzradila, když ukájela svůj chtíč? Není to spojka toho bělocha tady v Pekingu? Nedonáší na nás a neříká našim nepřátelům, co mají hledat a nač se připravit? Jak jinak by se dneska mohla stát taková hrůza? Naši nejzkušenější a nejoddanější mužové nastražili past, která měla zničit nepřátele. Zbavili bychom se západních zločinců, kteří vidí jen svůj výdělek, a proto se plazí před utlačovateli Číny. Máme hlášení, že byla dneska ráno na letišti. Na letišti! Právě tam, kde měla sklapnout naše past! Co když dala své chlípné tělo jednomu z oddaných mužů a třeba ho nadopovala? Co když jí její milenec poradil, co má dělat a co říkat našim nepřátelům? Co tahle běhna provedla?"
Scéna je připravena, pomyslel si Bourne. Obvinění bylo založeno na tak chatrných »faktech«, že by ho i soud v Moskvě vrátil loutkovému prokurátorovi k přepracování. Hrůzovláda kmene válečníků pokračovala. Vyhubit odpadlíky. Najít zrádce. Zabít všechny podezřelé,
Z publika se ozval tlumený, zlostný chór - »děvka!«, »zrádkyně!«. Svázaná žena se vzpouzela dvěma strážníkům. Řečník zvedl ruce, aby zjednal klid. Okamžitě se dočkal.
"Měla za milence jednu bídnou novinářskou veš z tiskové kanceláře Sin-chua, toho lživého orgánu hnusného režimu. Říkám ‚měla', protože ta odporná zrůda je už hodinu po smrti. Průstřel hlavy a podříznuté hrdlo, aby všichni věděli, že i on byl zrádce! Sám jsem mluvil s manželem téhle děvky, protože si ho vážím. Řekl mi, abych udělal to, co si žádají duchové našich předků. Nechce s ní mít už nic společného..."
"Aj-jáá!" Žena si s neobyčejnou silou a zuřivostí strhla z pusy pevně ovázanou látku. "Jsi lhář a vrah!" zavřeštéla. "Zabil jsi slušného člověka a já nikoho nezradila! To já se stala obětí zrady! Na žádném letišti jsem nebyla a ty to moc dobře víš! Taky víš, že jsem toho bělocha nikdy neviděla! Nevěděla jsem nic o pasti na zločince ze Západu a vidíš mi na tváři, že mluvím pravdu! Jak bych mohla?"
"Tím, že ses pelešila s oddaným služebníkem naší věci, obloudila ho a nadopovala! Nabídla jsi mu svoje prsa a tak dlouho jsi ho držela v jeskyni lásky, tam a zpátky, tam a zpátky, až z toho úplně zešílel!"
"Ty jsi blázen! Říkáš tyhle lži, protože jsi poslal mého muže na jih, abys za mnou mohl chodit. Nejdřív jsi mi sliboval hory doly a pak jsi vyhrožoval. Měla jsem ti sloužit. Tvrdil jsi, že je to moje povinnost! Obcoval jsi se mnou a přitom jsem se dozvídala věci..."
"Ženská, ty jsi ale hnusná! Chodil jsem za tebou a prosil jsem tě, abys myslela na čest svého manžela a naší věci! Abys nechala milence a požádala o odpuštění."
"To je lež! Můj manžel za tebou posílal taipany z jihu, které nesměl nikdo vidět poblíž tvého úřadu. Chodili tajně do krámků pod mým bytem, pod bytem takzvané počestné vdovy - to je další lež, kterou ses odvděčil mně a mému dítěti!"
"Kurvo!" zavřeštěl muž s planoucíma očima a mečem.
"Lžeš, jako když tiskne!" vykřikla žena. "Můj manžel má stejně jako ty spoustu žen a na mně mu nezáleží! Bije mě a ty mi tvrdíš, že je to jeho právo, protože je velký syn pravé Číny! Převážím zprávy z jednoho města do druhého. Kdyby je u mě našli, čekalo by mě mučení a smrt, a co z toho všeho mám? Jen posměch. Nikdo mi neproplatil jízdenky ani mi nevrátil jüany, které mi strháváte z platu, protože je to prý moje povinnost! A co má moje holčička asi jíst? Tvůj velký syn Číny ji stěží pozná, protože on si přál jen syny!"
"Duchové ti nechtěli dát syny, protože by to byly baby, které by pošpinily velký čínský dům! Jsi zrádkyně! Šla jsi na letiště, spojila ses s nepřítelem a umožnila jsi tomu kriminálníkovi utéct! Zotročila bys nás na tisíc let..."
"A ty bys z nás zase nadělal dobytek! Na deset tisíc let!"
"Ty nevíš, co je svoboda, ženská."
"Svoboda? To říká ten pravý. Přesvědčuješ nás, že nám vrátíš svobodu, kterou měli naši předkové v pravé Číně, ale jakou svobodu, ty lháři? Svobodu, která vyžaduje slepou poslušnost? Svobodu, která

bere rýži mému dítěti? Vlastní otec ho zavrhl, protože věří jen na pány tvorstva! Aj-ja!" Žena se obrátila k davu a rozběhla se od řečníka. "Hej, vy!" vykřikla. "Vy všichni! Já vás nezradila, nezradila jsem naši věc, ale hodně jsem se dozvěděla. Všechno nebylo tak, jak říká tenhle velký lhář! Na světě je opravdu hodně bolesti a nesnází, ale to bylo i dřív!... Můj milenec nebyl žádný ďábel, slepý zastánce režimu, ale vzdělaný člověk, který věřil ve věčnou Čínu! Chtěl stejné věci jako my! Tvrdil, že náprava zla, které nakazilo starce ve vládnoucích výborech, nějaký čas potrvá. Říkal, že brzy nastanou změny. Někteří lidé už ukazují cestu... Nedovolte tomu lháři, aby se mnou tohle dělal! Nedovolte mu, aby to udělal vám!"
"Děvko! Zrádkyně!" Čepel zasvištěla vzduchem a uťala ženě hlavu. Její tělo padlo doleva, hlava doprava, vše v gejzírech krve. Řečník máchl mečem a sekl do jejích ostatků. Na zástup lidí však padlo těžké a děsivé ticho. Fanatik se na chvíli zarazil, ale hned se zase vzpamatoval. "Nechť jí svatí duchové předků dopřejí klid a očištění!" vykřikl a přelétl očima všechny účastníky shromáždění. U každého se na okamžik zastavil. "Protože já jsem neukončil její život s nenávistí v srdci, ale se soucitem nad její slabostí. Nechť nalezne mír a odpuštění. Duchové to snad pochopí - ale my musíme konat tady dole, ve své vlasti! Nesmíme sejít z cesty - musíme být silní! Musíme..."
Bourne už měl toho šílence plné zuby. Byla to zosobněná nenávist. A musel zemřít. Někdy. Někde. Možná dnes v noci - pokud možno, už dnes v noci!
Delta vytasil nůž z pochvy, vykročil doprava a kradl se hustým lesem jako za časů Medusy. Měl podivuhodně klidný tep. Cítil čím dál větší zuřivost a zároveň jistotu - David Webb zmizel. Spousta věcí z těch dávných dní pro něj byla zahalená v oblacích, na řadu si však vzpomínal. Podrobnosti si nevybavoval, instinkty však ano. Nechal se vést citem a splynul s temnotou lesa. Džungle nebyla jeho protivníkem, ale naopak spojencem. Kdesi v hlavě měl zasutou vzpomínku, že mu už kdysi pomohla. Stromy, popínavé rostliny a mlází - to byli jeho přátelé. Proplétal se jimi a kolem nich jako divoká kočka, sebejistě a tiše.
Zabočil doleva a začal sestupovat do starodávné rokle. Soustředil se na strom, kde uvolněně stál zabiják. Řečník znovu změnil strategii jednání se svým shromážděním. Neodhodlal se stít další ženu - ten pohled by synové matek jen těžko strávili, byť by byl k popravě důvod. Bylo třeba jim vymazat z mysli vášnivou obhajobu utýrané zajatkyně. Mistr svého řemesla - snad i umění - dobře věděl, kdy se vrátit k evangeliu lásky a ďábla nechat na chvilku spát. Pobočníci rychle odstranili pozůstatky násilné smrti a řečník povolal pohybem obřadního meče zbývající ženu. Byla to nanejvýš osmnáctiletá, hezká dívka. Vlekli ji dopředu a ona plakala a zvracela.
"Tvé slzy i nevolnost jsou zbytečné, dítě," pravil řečník co nejvlídnějším otcovským hlasem. "Vždycky jsme tě chtěli ušetřit, protože jsi dostala za úkol věci, na něž jsi ve svém věku nemohla stačit. Dostala jsi příležitost dozvědět se tajemství, která byla za hranicí tvého chápání. Mládí často mluví, když by mělo být zticha... Viděli tě ve společnosti dvou bratrů z Hongkongu. Nikoli našich bratrů, ale mužů, kteří pracují pro hanebnou anglickou korunu, pro slabou úpadkovou vládu, jež prodala vlast našim mučitelům. Dali ti cetky, hezké šperky, rtěnky a francouzské parfémy z Kowloonu. Pověz, dítě, cos jim za to dala ty?"
Dívka se hystericky dávila přes roubík a divoce třásla hlavou. Po tváři se jí řinuly slzy.
"Měla ruku pod stolem mezi nohama jednoho chlapa v kavárně na Kuang-čchuemu!" vykřikl udavač.
"Byl to jeden z těch hajzlů, co pracují pro Brity!" dodal jiný.
"Mládí často podléhá vzrušení," pravil řečník a zlostně pohlédl na ty, kteří promluvili. Jako by si chtěl zjednat klid. "Pro neukázněnost mládí máme ve svých srdcích odpuštění - pokud k němu nepatří také zrada."
"Byla u brány Čchian-men...!"
"Na náměstí Tchien-an-men nebyla. Sám jsem si to zjistil!" vykřikl muž s mečem. "Máš mylné informace. Zbývá jediná otázka, mé dítě! Mluvila jsi o nás? Mohla se tvá slova dostat k našim nepřátelům tady nebo na jihu?"
Dívka se na zemi zazmítala. Celé její tělo sebou zuřivě kývalo ze strany na stranu a popíralo naznačené obvinění.
"Jako otec věřím, že jsi nevinná, ale neomlouvám tvou hloupost, mé dítě. Nesmíš se nechat nalákat na cetky a chodit s každým. Lidé, kteří nám neslouží, by mohli být nebezpeční."
Dívka byla svěřena do péče samolibého obézního člena sboru, prý k »výuce a meditaci«. Z výrazu tváře

staršího muže však jasně vyplývalo, že bude mít podstatně větší pravomoc. A až s ní bude hotov, malá siréna, která vyzradila tajemství pekingské vrchnosti, jednoduše zmizí.
Dva ze tří zbylých Číňanů byli doslova postaveni před soud. Původní obvinění znělo: kšeftování s drogami na ose Šanghaj - Peking. Jejich zločin však nespočíval v samotné distribuci narkotik, ale v přelévání zisků na osobní konta v řadě bank v Hongkongu. Z publika vystoupilo několik lidí, aby předložili usvědčující důkazy. Uváděli, že jako podřízení distributoři předali oběma »bossům« značné částky v hotovosti, ty však nebyly zaznamenané v tajných knihách organizace. Tak znělo původní obvinění, nikoli však hlavní. To vyřkl až vysoký monotónní hlas řečníka.
"Jezdíte na jih do Kowloonu. Jednou, dvakrát, často i třikrát za měsíc. Letiště Kchaj Tchak... Ty!" zavřeštěl fanatik s mečem a ukázal na vězně vlevo. "Přiletěl jsi dneska odpoledne. Včera večer jsi byl v Kowloonu. Včera večer! Kchaj Tchak! Včera večer jsme se na Kchaj Tchaku stali obětí zrady!" Řečník zlověstně vykročil ze světla pochodní ke dvěma ztuhlým klečícím mužům. "Vaše oddanost penězům je větší než oddanost naší věci," zanotoval jako zarmoucený, avšak rozzlobený patriarcha. "Pokrevní bratři, a oba zloději. Věděli jsme to už řadu týdnů, protože vaše hamižnost přímo bila do očí. Peníze se musí množit jako potkani ve špinavých kanálech, a tak jste zašli ke zločineckým triádám v Hongkongu. To bylo odvážné, ale strašně hloupé! Myslíte si, že nás jisté triády neznají a my neznáme je? Myslíte, že nejsou oblasti, kde se naše zájmy mohou protínat? Myslíte, že se jim zrádci hnusí míň než nám?"
Dva svázaní bratři se pokorně zvedli z prachu na kolena a začali odmítavě vrtět hlavou. Vyráželi ze sebe tlumené výkřiky, jimiž prosili, aby směli promluvit. Řečník přistoupil k vězni po své levici a strhl mu roubík tak prudce, že mu provaz rozdrásal kůži na tváři.
"Nikoho jsme nezradili, vznešený pane!" zaječel muž. "Já jsem nikoho nezradil! Na Kchaj Tchaku jsem byl, to ano, ale jen v davu. Chtěl jsem jen sledovat dění, pane! Chtěl jsem se jen potěšit pohledem!"
"S kým jsi mluvil?"
"S nikým, vznešený pane! Vlastně s jedním úředníkem. Ale jen proto, abych si zařídil let na druhý den ráno, pane, přísahám na duchy našich předků. Mých a mého mladšího bratra, pane."
"Peníze. Co ty peníze, které jste ukradli?"
"Neukradli jsme je, vznešený pane. Přísahám! Jsme hrdí vlastenci, a tak jsme je chtěli využít ve prospěch pravé Číny! Každý jüan zisku měl sloužit naší svaté věci!"
Zástup zahřměl svou odmítavou odpověď. Roklí se rozlehlo volání »zrádci« a »zloději«. Řečník zvedl ruce, aby zjednal ticho. Hlasy zmlkly.
"Šiřte mé poselství," pronesl pomalu s narůstajícím důrazem. "Varuji všechny členy našeho čím dál většího spolku, kteří by snad chovali myšlenky na zradu. Nemáme žádné slitování, protože nás také nikdo nešetří. Naše věc je spravedlivá a čistá, i pouhá myšlenka na zradu proto zaslouží odsouzení. Šiřte mé poselství. Nevíte, kdo jsme, ani kde jsme - jestli úředník na ministerstvu, nebo příslušník policie. Nejsme nikde a zároveň jsme všude. Ti, kteří kolísají a pochybují, jsou předem mrtví... Soud s těmito jedovatými psy skončil. Je to na vás, mé děti."
Verdikt byl rychlý a jednomyslný: vinni v prvním bodu obžaloby a pravděpodobně i ve druhém. Trest: jeden z bratří zemře, druhý zůstane naživu a bude eskortován na jih do Hongkongu, kde vyzvedne peníze. Volbu měl rozhodnout starodávný rituál Ji cang li, což doslova znamená »jeden pohřeb«. Každý muž dostal stejný nůž s vroubkovanou čepelí ostrou jak břitva. Bojištěm byl kruh o průměru deseti kroků. Oba bratři se postavili proti sobě a krutý rituál začal. Jeden udělal zoufalý výpad, druhý uskočil před útokem a přitom rozpáral útočníkovi tvář čepelí.
Souboj ve vražedném kruhu i primitivní reakce publika přehlušily veškeré zvuky, které způsobil Bourne ve snaze rychle jednat. Rozběhl se mlázím, lámal větvičky a odsekával spletené stonky vysokých travin, až byl sedm metrů za stromem, u nějž stál zabiják. Řekl si, že se vrátí a přijde blíž, ale nejdůležitější byl d'Anjou. Echo musel vědět, že tam Bourne je.
Francouz a poslední čínský vězeň stáli napravo od kruhu, v obklíčení stráží. Zatímco dav vykřikoval nadávky a povzbuzoval gladiátory, Jason se plížil kupředu. Jeden ze zkrvavených bojovníků zasadil bratrovi téměř smrtelnou ránu nožem, ale ten se nechtěl vzdát. Bourne se přiblížil k d'Anjouovi asi na tři metry. Zašátral po zemi a zvedl spadlou větev. Při dalším výkřiku zfanatizovaného davu ji dvakrát zlomil. Ze tří kusů dřeva, jež svíral v ruce, otrhal listí a tím z nich vytvořil jakési tyčky. Zamířil a hodil první tyčku

nízko nad zemí. Dopadla těsně vedle nohou Francouze. Hodil druhou. Trefila Echa zezadu do kolen! D'Anjou dvakrát přikývl a dal tak najevo, že o přítomnosti Delty ví. Pak udělal podivnou věc. Začal pomalu vrtět hlavou ze strany na stranu. Echo se mu snažil cosi sdělit. Náhle se d'Anjouovi podlomila levá noha a upadl na zem. Strážný vpravo ho nevybíravě vytáhl nahoru, ale přitom věnoval pozornost krvavému souboji ve vražedném kruhu.
Echo znovu zavrtěl hlavou - pomalu a rozvážně. Nakonec ji ustálil na místě a zadíval se doleva na šedovlasého diváka, jenž se odlepil od stromu, aby mohl sledovat boj na život a na smrt zblízka. A pak Francouz ještě jednou otočil hlavu a pohlédl na maniaka s mečem.
D'Anjou se znovu zhroutil, tentokrát se však na nohy vyškrábal sám dřív, než se ho strážný stačil dotknout. Když vstával, vrtěl útlými rameny ze strany na stranu. Bourne se zhluboka nadechl a bolestně zavřel oči. Ale jen na chvilku, víc si nemohl dovolit. Sdělení bylo zcela jasné. Echo sám sebe odepsal a naznačoval Deltě, aby šel po podvodníkovi - a přitom také zabil toho fanatického řezníka. D'Anjou dobře věděl, že na útěk je příliš potlučený a slabý. Byl by jen na obtíž a teď šlo o podvodníka... A hlavně o Marii. Echo to měl spočítané. Ale dostane odměnu v podobě smrti šíleného řezníka, který by ho jistě sám připravil o život.
Rokli náhle naplnil ohlušující řev. Vzápětí dav ztichl. Bourne trhl hlavou doleva, kde viděl za okraj řady čumilů. Naskytl se mu nejodpornější výjev večera plného násilí. Řečník, jenž si hrál na mesiáše, zabodl meč do krku jednoho z bojovníků. Když ho vytáhl, zkrvavená mrtvola se svezla ve smrtelné křeči na zem a zůstala ležet. Věrozvěst zabíjení zvedl hlavu a řekl: "Doktor!"
"Ano, pane?"
"Postarejte se o toho živého. Co nejlíp ho zalátejte, aby mohl okamžitě odjet na jih. Kdybych je nechal pokračovat, pobili by se navzájem a naše peníze by byly v nenávratnu. Tyhle rodiny, co drží při sobě, nemají Ji cang li vůbec v oblibě. Odneste jeho bratra a hoďte ho do bažin s ostatními. Dravci si na nich rádi smlsnou."
"Ano, pane." Když mrtvolu odvlekli pryč a z temnoty vzdálenějšího konce zástupu se vynořila nosítka, do kruhu vyznačeného hlínou vstoupil muž s černým lékařským kufříkem. Všechno bylo dokonale naplánované a promyšlené. Lékař píchl injekci do paže sténajícího zakrváceného bratra, kterého pak vynesli z kruhu smrti. Řečník si otřel meč novou hedvábnou látkou a kývl směrem ke dvěma zbývajícím vězňům.
Ohromený Bourne sledoval, jak si Číňan vedle d'Anjoua klidně rozvázal zápěstí, pak sáhl za krk a uvolnil zdánlivě pevně utažený pruh látky i provaz, který naoko držel jeho ústa v otevřené poloze a bránil mu v řeči. Muž vykročil k řečníkovi a zvýšeným hlasem oslovil svého vůdce i dav stoupenců. "Nechce nic říct, ale čínsky umí dobře. Měl možnost se mnou mluvit, než jsme nastoupili do náklaďáku a dostali jsme roubíky. I pak jsem se s ním snažil navázat kontakt. Uvolnil jsem si roubík a nabídl jsem to i jemu, ale on odmítl. Má tvrdou hlavu a je až zvráceně statečný, ale určitě ví, co nám nechce říct."
"Tchung kchu, tchung kchu!" ozvaly se z davu divoké výkřiky, které se dožadovaly mučení. Dále vzduchem znělo feng chung kuejl, což znamenalo, že bolest se má soustředit na jeho varlata.
"Je starý, nic nevydrží a zase upadne do bezvědomí," naléhal falešný zajatec. "Proto bych navrhl něco jiného, pochopitelně se svolením našeho vůdce."
"Pokud to má šanci na úspěch, tak prosím," pravil řečník.
"Nabídli jsme mu svobodu výměnou za informace, ale on nám nevěří. Obchoduje s marxisty příliš dlouho. Proto bych vzal našeho vzpurného spojence na letiště do Pekingu, využil bych svého postavení a zařídil bych mu místo v nejbližším letadle do Kchaj Tchaku. Provedu ho pasovou kontrolou a on může klidně nastoupit s letenkou v ruce. Pod jedinou podmínkou: že mi sdělí ty informace. Dokážete si představit větší projev důvěry? Budeme uprostřed nepřátel, a jestli je opravdu tak uražený, stačí když zvýší hlas. Viděl a slyšel víc než kdokoliv, kdo od nás odešel živý. Časem by z nás mohli být opravdoví spojenci, ale nejdřív mezi námi musí být důvěra."
Řečník si zkoumavě prohlížel provokatéra a pak přesunul pohled na d'Anjoua, který stál vzpřímeně, mžoural skrz oteklá víčka a nezúčastněně poslouchal. Fanatik s mečem se otočil a oslovil šedovlasého muže u stromu. Náhle mluvil anglicky. "Nabídli jsme tomu bezvýznamnému manipulátorovi, že ho ušetříme, když nám řekne, kde najdeme jeho komplice. Souhlasíte?"

"Francouz vám bude lhát!" řekl zabiják s úsečným britským přízvukem a vykročil kupředu.
"Proč by to dělal?" otázal se řečník. "Dostane život a svobodu. Na ostatních lidech mu nezáleží, jak plyne z jeho materiálů."
"Tím bych si nebyl tak jistý," řekl Angličan. "Pracovali spolu v partě, která se jmenovala Medusa. Celou dobu o tom mluvil. Měli svoje pravidla - nebo spíš zákony. Bude lhát."
"Nechvalně známou Medusu tvořil odpad společnosti. Její členové by klidně zabili vlastního bratra, kdyby si tím mohli zachránit vlastní život."
Zabiják pokrčil rameny. "Ptal jste se na můj názor. Slyšel jste ho."
"Zeptejme se toho, komu jsme připraveni udělit milost." Řečník přešel do mandarínštiny a začal vydával rozkazy. Podvodník se vrátil ke stromu a zapálil si cigaretu. D'Anjoua odvlekli dopředu. "Rozvažte mu ruce. Ten nikam neuteče. A sundejte mu z pusy ten provaz. Ať ho slyšíme. Dejte mu najevo, že mu můžeme dát... důvěru, ale také umíme být zlí."
D'Anjou si protřepal svěšené paže, pak zvedl pravou ruku a masíroval si ústa. "Vaše důvěra je milosrdná a přesvědčivá jako zacházení s vězni," řekl anglicky.
"Já zapomněl." Řečník zvedl obočí. "Vy nám rozumíte."
"Trochu víc, než si myslíte," odvětil Echo.
"Dobrá. Radši budu mluvit anglicky. Svým způsobem je to věc nás dvou, že?"
"Já s vámi nic nemám. Nikdy nejednám s šílenci, chovají se nepředvídatelně." D'Anjou se podíval na podvodníka, jenž stál u stromu. "Samozřejmě jsem taky udělal pár chyb. Ale něco mi říká, že jednu napravím."
"Můžete žít," pronesl řečník.
"Jak dlouho?"
"Přežijete dnešní noc. Zbytek záleží jen na vás - na vašem zdraví a schopnostech."
"Ale nezáleží. Až vystoupím z letadla v Kchaj Tchaku, bude po všem. Už se nespletete jako včera večer. Nebudou tam žádné bezpečnostní síly, žádné neprůstřelné limuzíny, jen jeden člověk vcházející do haly nebo vycházející ven, a druhý s pistolí s tlumičem, případně s nožem. Jak řekl váš poněkud nepřesvědčivý kolega ‚vězeň', dneska večer jsem byl tady. Viděl jsem. Slyšel jsem. A to, co jsem viděl a slyšel, mi podepsalo ortel smrti... Mimochodem, jestli nechápe, proč jsem mu nevěřil, tak mu povězte, že se choval moc nápadně a horlivě - a ten náhle uvolněný roubík... Ten by nikdy nemohl být mým žákem! Mluví dojemně jako vy, ale v zásadě je to hlupák."
"Jako já?"
"Jo, a pro vás není žádná omluva. Jste přece vzdělaný člověk a světoběžník - pozná se to z vaší řeči. Kde jste studoval? Oxford? Cambridge?"
"London School of Economics," nechal se Šeng Čchou Jang zatáhnout do konverzace.
"No vida. Jak říkají Angličané, pořád jste na to staré místo hrdý. Ale stejně jste dutý jako tykev. Jste šašek. Žádný vzdělanec, dokonce ani student, ale fanatik beze smyslu pro realitu. Jste vůl."
"Co si to dovolujete?"
"Kchaj saj cuan," řekl Echo a obrátil se k zástupu. "Šen-fing ping!" dodal a zasmál se. Vysvětlil jim, že mluvil s pomatencem.
"Nechte toho!"
"Wej še-me?" pokračoval zesláblý Francouz. Čínsky se zeptal proč. "Vedete tyhle lidi k zapomění kvůli svým šíleným teoriím o přeměně olova na zlato! Chcijete do vína! Ale jak řekla jedna nešťastná žena - čí je to zlato a víno? Vaše, nebo jejich?" D'Anjou se rozmáchl směrem k davu.
"Varuju vás!" křikl Šeng anglicky.
"Vidíte!" zvolal Echo mandarínsky. Jeho hlas byl ochraptělý a slabý. "On se mnou nebude mluvit vaším jazykem! Má před vámi tajnosti! Tenhle chcípáček s hubenýma nožkama a velkým mečem... nemá mu ten meč nahradit to, co mu chybí jinde? Neseká do žen proto, že nemá žádné jiné nářadí a nic jiného s nimi dělat nemůže? A podívejte na jeho hlavu. Vypadá jako meloun, akorát že je nahoře směšně rozpláclá..."
"Dost!"
"...a ty oči - jako vřeštící neposlušné ošklivé děcko! Říkám vám, že je to pomatenec. Proč s ním marníte

čas? Dostanete od něj jen chcanky, žádné víno!"
"Na vašem místě bych toho nechal," řekl Šeng a vykročil k němu se svým mečem. "Zabijí vás dřív než já."
"O tom bych pochyboval," odvětil d'Anjou anglicky. "Vztek vám zatemňuje sluch, Monsieur Kecal. Copak jste si nevšiml, že se jich pár hihňalo? Já jo."
"Kou lei" zahřměl Šeng Čou Jang. Přikázal Echovi, aby zmlkl. "Řeknete nám informaci, která nás zajímá," štěkal dál čínsky jako člověk zvyklý na to, že ho druzí poslouchají. "Hrátky skončily. Pohár naší trpělivosti přetekl! Kde je zabiják, kterého jste přivedl z Macaa?"
"Támhle," řekl d'Anjou jako by nic a kývl hlavou směrem k podvodníkovi.
"Ten ne! Ten, co tady byl první. Šílenec, kterého jste vytáhl z hrobu, aby vás pomstil! Kde se scházíte? Kde máte v Pekingu svoji základnu?"
"My se nescházíme," odvětil Echo opět anglicky. "A žádnou základnu nemáme."
"Ale máte! Lidi jako vy vždycky myslí na všechny eventuality a mimořádné situace. Jen tak přežijete!"
"Obávám se, že by se hodil spíš minulý čas."
Šeng pozvedl meč. "Povíte nám to, nebo zemřete - a ne zrovna hezkou smrtí, monsieur."
"Něco vám řeknu. Kdyby teď slyšel můj hlas, vysvětlil bych mu, že musí zabít právě vás. Protože vy se chystáte srazit celou Asii na kolena a utopit miliony lidí v moři krve svých bratrů. Vím, že má dost práce, ale z posledního dechu bych mu řekl, že do ní musí zahrnout i vás! Řekl bych mu, aby jednal. Rychle!"
Užaslý Bourne sebou škubl, jako by do něj uhodil blesk. Echo mu poslal závěrečný signál! Jednej! Tak pohyb! Jason sáhl do levé přední kapsy, vytáhl její obsah a rychle se plížil mezi stromy za dějištěm krvavých rituálů. Našel velký balvan, jenž vyčníval několik desítek centimetrů ze země. Byl dost velký na to, aby ukryl jeho dílo. Když začal, slyšel d'Anjouův hlas. Byl slabý a rozechvělý, avšak plný vzdoru. Echo sbíral síly k tomu, aby svoje poslední chvilky prožil se ctí a také získal pár cenných okamžiků, které Delta tak potřeboval.
"... Neukvapujte se, generále Čingischáne, nebo co jste vlastně zač. Já jsem starý člověk a vaši poskoci udělali svoji práci. Jak jste správně poznamenal, nikam vám neuteču. Na druhé straně si nejsem jistý, že se mi chce zrovna tam, kam mě chcete poslat... Nebyli jsme dost inteligentní na to, abychom si všimli pasti, kterou jste na nás nastražil. Kdyby ano, nikdy bychom do ní nevstoupili, tak proč si myslíte, že nás napadlo smluvit si nějaké místo?"
"Právě proto, že jste vstoupili do pasti," pravil Šeng Čchou Jang klidně. "Sledovali jste - on sledoval - toho chlapa z Macaa do mauzolea. Ten šílenec čekal, že vyjde ven. Museli jste počítat se zmatkem, ale také jste potřebovali nějaké místo, kde se setkáte."
"Vaše logika vypadá zdánlivě neprůstřelně..."
"Tak kde?" zařval Šeng.
"Co za to?"
"Život!"
"Ach tak, to už jste přece říkal."
"Váš čas se krátí."
"Já poznám, kdy přijde můj čas, monsieur!" Poslední vzkaz. Delta pochopil.
Bourne škrtl zápalkou, schoval plamínek v dlaních a zapálil útlou voskovou svíčku, která měla knot tři milimetry pod horním okrajem. Rychle se odplížil hlouběji mezi stromy a rozmotával motouz připevněný ke dvěma dvojitým válečkům raket. Když dosáhl konce, vyrazil zpátky ke stromu.
"...Jakou záruku mám, že budu žít?" trval na svém Echo. Choval se jako šachový velmistr, jenž promýšlí nevyhnutelný mat. Zdálo se, že mu to působí jakousi zvrácenou rozkoš.
"Pravdu," odvětil Šeng. "Nic víc."
"Ale můj bývalý žák přece tvrdí, že budu lhát - jako vy celý večer." D'Anjou se odmlčel a zopakoval svůj výrok v mandarínštině. "Liao ťie?" zeptal se přihlížejících, jestli rozumějí.
"Tak dost!"
"Pořád se opakujete. Musíte s tím něco dělat. Je to únavný zlozvyk."
"Teď už toho mám akorát dost! Kde je ten váš šílenec?"
"Ve vašem oboru, mon general, je trpělivost nejen ctností, ale zároveň nutností."

"Přestaňte!" zařval podvodník a vyskočil od stromu. Všichni užasli. "Schválně zdržuje! Hraje si s vámi. Já ho znám!"
"Proč by to dělal?" zeptal se Šeng. Jeho meč visel ve vzduchu.
"To nevím," řekl britský diverzant. "Prostě se mi to nelíbí, a to stačí!"
Tři metry za stromem se Delta podíval na svítící ciferník svých hodinek. Soustředil se na druhou ručičku. Právě vypršel čas, na který v autě nastavil hořící svíčku. Zavřel oči, nabral hrst hlíny a hodil ji do výšky napravo od stromu i od d'Anjoua. Když Echo zaslechl sprškу, jež se snášela po jeho pravici, co nejvíc zvýšil hlas.
"Jednat s vámi?" zařval z plna hrdla. "To už bych rovnou mohl jednat se samotným ďáblem! Možná budu muset, ale možná taky ne, protože milosrdný Bůh pozná, že jste spáchal daleko větší hříchy než moje maličkost. A já opustím tuto zemi s jediným přáním - vzít vás s sebou! Vy máte jen tu svoji úchylnou brutalitu, mon generál, ale jinak jste tupec a omyl přírody! Chcípnete se mnou, generále Prasáku!"
Při posledních slovech se d'Anjou vrhl na Šeng Čchou Janga, zabořil mu prsty do tváře a plivl mu do očí vytřeštěných překvapením. Šeng uskočil, máchl obřadním mečem a sekl Francouze do hlavy. Echo měl milosrdně rychlou smrt.
A pak to začalo! Roklí i okolními lesy se rozlehlo hlasité prskání raket, jež stále sílilo. Ohromený dav propadl panice. Lidé se vrhali na zem, jiní se schovávali za stromy i do mlází a ječeli ve strachu o život. Podvodník skočil za strom a přikrčil se, zbraň v ruce. Bourne vykročil k zabijákovi. Stoupl si nad něj, namířil pistoli s tlumičem a vystřelil mu zbraň z ruky. Z prohlubně mezi palcem a ukazovákem vytryskla krev. Zabiják se otočil, vytřeštil oči a úžasem otevřel ústa. Jason znovu vypálil. Kulka tentokrát škrábla lícní kost jeho protivníka.
"Otoč se!" poručil Bourne a přiložil diverzantovi hlaveň pistole k levému oku. "A teď obejmi strom! Obejmi ho! Oběma rukama, pevněji, ještě víc!" Jason mu vrazil zbraň do zátylku a podíval se za strom. Na zemi leželo několik vyrvaných zhaslých pochodní.
Z hloubi lesa zazněla další série výbuchů. Vyděšení muži začali střílet z pistolí ve směru hluku. Podvodník pohnul nohou! A pak pravou rukou! Bourne vypálil dvě rány přímo do stromu. Kulky se zavrtaly do dřeva a rozpáraly kůru jen pár centimetrů od lebky záškodníka. Zabiják sevřel kmen a ztuhl.
"Nech tu palici vlevo!" obořil se na něj Jason. "Ještě jednou se pohneš a ustřelím ti ji!" Kde je? Kde je ten šílenec s mečem? Delta musel splatit Echovi dluh. Kde... támhle! Muž s planoucíma očima se zvedal ze země, rychle se rozhlížel všemi směry a křičel rozkazy na poddané ve své blízkosti. Žádal si zbraň. Vtom přestal pohybovat hlavou. Jejich oči se setkaly. Bourne vypálil přesně v okamžiku, kdy před sebe Šeng strhl jednoho strážného. Voják se prohnul jako luk a jeho krk explodoval pod přívalem kulek. Šeng se držel těla jako klíště a používal ho jako ochranný štít. Jason vystřelil ještě dvakrát, až se mrtvola strážného otřásala. Nemohl to udělat! Ten šílenec se kryl tělem mrtvého vojáka! Delta nemohl udělat to, oč ho Echo žádal! Generál Prasák přežije! Promiň, Echo! Není čas! Pohyb! Echo už je v pánu... Marie! Podvodník pohnul hlavou a snažil se obhlédnout situaci. Bourne stiskl spoušť. Kůra vyprskla zabijákovi do obličeje. Muž rychle zvedl ruce k očím, pak zavrtěl hlavou a zamrkal, aby si vyčistil zrak.
"Vstát!" poručil Jason, vzal zabijáka za krk a otočil ho směrem k pěšině v mlází, kterou si proklestil, když scházel do rokle. "Půjdeš se mnou!"
Ozvala se třetí série výbuchů ohňostroje, nyní ještě hlouběji z lesa. Rány se rychle střídaly a překrývaly. Šeng Cchou Jang hystericky zavřeštěl. Nařídil svým stoupencům, aby se rozdělili do dvou směrů - ke stromu a k výbuchům. Exploze utichly. Bourne postrčil svého zajatce do křoví a nařídil mu, aby si lehl na břicho. Poté mu šlápl na krk, přikrčil se a šátral po zemi. Sebral tři kameny a postupně je hodil podél mužů, kteří pročesávali oblast kolem stromu. Každý kámen dopadl o kus dál. Manévr se neminul účinkem.
"Na-li!"
"Šu ner!"
"Pu! Cchao-ti ner!"
Začali postupovat dopředu se zbraněmi v pohotovosti. Několik se jich rozběhlo do křoví. Další se k nim přidali, když zazněla čtvrtá a poslední kanonáda. Navzdory větší vzdálenosti byly rány stejně hlasité nebo ještě hlasitější než předchozí exploze. Byla to poslední fáze, vrchol představení, nejdelší a nejdunivější.

Delta věděl, že mu jde o každou minutu. Les byl nyní jeho přítelem. Za okamžik, možná už za pár sekund, najdou muži na zemi prázdná pouzdra vybuchlých raket a odhalí taktický zastírací manévr. Bude následovat hromadný a hysterický úprk k bráně.
"Pohyb!" poručil si Bourne. Popadl zabijáka za vlasy, přinutil ho vstát a postrčil dopředu. "Ty hajzle, uvědom si, že znám všechny triky a tím se stírá jistý věkový rozdíl mezi námi dvěma! Podíváš se špatným směrem a místo očí máš dvě díry po kulkách. Padej!"
Vyrazili pěšinou, vyšlapanou v lesnaté rokli. Zabiják běžel vpředu, udýchaně si mnul očí a otíral si krev z krku. Bourne sáhl do kapsy a vytáhl plný zásobník. Ten nasadil do pistole místo vystříleného. Když diverzant uslyšel manipulaci se zbraní, prudce otočil hlavu, ale hned si uvědomil, že je pozdě. Pistole už byla opět připravená ke střelbě. Bourne vypálil a škrábl zabijáka do ucha.
"Varoval jsem tě," řekl. Dýchal přitom hlasitě, avšak pravidelně. "Kam to chceš? Doprostřed čela?" Namířil automat před sebe.
"Ježíšikriste, ten řezník měl pravdu!" zvolal britský diverzant a chytil se za ucho. "Ty jsi vážně šílenec!"
"A ty zase chcípneš, jestli nepohneš kostrou. Rychle!"
Došli k mrtvole strážného, který měl stanoviště na úzké pěšině vedoucí do hluboké rokle. "Běž napravo!" poručil Jason.
"Kam, proboha? Nic nevidím!"
"Je tam pěšina. Ucítíš pod nohama prázdno. Hoď sebou!"
Ocitli se na prašných stezkách ptačí rezervace. Bourne nepřestával šťouchat zabijáka automatem do zad a nutil ho běžet rychleji a rychleji! Na okamžik se na scénu vrátil David Webb a Delta to přijal s vděčností. Webb byl totiž neúnavný běžec. Běhal vždycky, když ho přepadly mučivé vzpomínky na Jasona Bournea a nechvalně známou Medusu. Potřeboval se zpotit a cítit na tváři chladivý vánek. V dané chvíli Jason Bourne zhluboka dýchal, ale zdaleka ne tak vyčerpaně jako mladší a silnější muž.
Delta spatřil ozářenou oblohu - brána se nacházela za loukou, na níž se klikatily tři temné pěšiny. Není to dál než kilometr! Vystřelil mezi kmitající nohy záškodníka. "Přidej!" houkl hlasem, na němž nebyla příliš znát fyzická námaha.
"Ježíši, já už nemůžu! Prasknou mi plíce!"
"Snaž se," poručil mu Jason.
Náhle v dálce za sebou uslyšeli hysterické výkřiky mužů, kteří dostali od svého šíleného vůdce rozkaz utíkat k bráně. Měli najít a zabít vetřelce tak nebezpečného, že mohl ohrozit jejich životy i majetek. Nalezli ohořelé papírové zbytky ohňostroje, aktivovali vysílačku, ale ze strážního domku nedostali žádnou odpověď. Najděte ho! Zadržte ho! Zabijte ho!
"Jestli máš roupy, majore, tak na ně rychle zapomeň!" zaječel Bourne.
"Majore?" podivil se běžící diverzant. Byl tak zadýchaný, že sotva mluvil.
"Vidím ti až do žaludku a chce se mi z toho zvracet! Díval ses, jak d'Anjoua podřízl jako podsvinče. Smál ses, ty hajzle."
"Ale on chtěl umřít! Chtěl mě zabít!"
"Já tě zabiju, jestli přestaneš běžet. Ale nejdřív tě rozpářu od koulí až po krk, a hezky pomalu. Budeš litovat, žes nechcípl s člověkem, který si tě vymyslel."
"A co mám dělat? Stejně mě zabiješ!"
"Možná ne. Uvažuj o tom. Možná ti zrovna zachraňuju život. Přemýšlej o tom!"
Zabiják zrychlil tempo. Vběhli poslední tmavou pěšinou do otevřeného prostoru před osvětlenou bránou.
"Na parkoviště!" křikl Jason. "Dozadu a napravo!" Bourne se zarazil. "Počkat!" Zmatený zabiják strnul na místě. Jason vytáhl miniaturní baterku a pak namířil automatickou pistoli. Přiblížil se zezadu k zabijákovi a v chůzi vystřelil pět ran, z nichž jen jedna minula cíl. Reflektory se rozletěly. Brána potemněla. Bourne vrazil zabijákovi zbraň do zátylku, zapnul baterku a posvítil mu ze strany na tvář.
"Situace je pod kontrolou, majore. Operace pokračuje. Pohni se, ty svině!"
Když přebíhali zšeřelé parkoviště, zabiják zakopl a natáhl se do štěrku. Jason dvakrát vystřelil ve světle baterky. Kulky se odrazily kousek od hlavy diverzanta. Ten vstal a pokračoval v běhu kolem aut a nákladního vozu až na konec parkoviště.
"Plot!" Bourne hlasitě zašeptal. "Běž k němu!" Na okraji štěrku vydal další rozkaz. "Na všechny čtyři - a

dívej se přímo před sebe! Jestli se otočíš, tak já budu to poslední, co v životě uvidíš. Plazením vpřed!"
Zabiják se doškrábal k díře v plotu. "Vlez tam," řekl Jason, opět sáhl do kapsy pro zásobník a tiše vytáhl prázdný z automatu. "Stát!" zašeptal, když byl někdejší záškodník napůl venku. Vyměnil ve tmě zásobníky a plný zacvakl do pažby. "To pro případ, žes počítal," řekl. "Teď vylez ven a odplaz se dvě délky od plotu. Pohyb!"
Když zabiják prolezl pod ohnutým pletivem, Bourne se skrčil a soukal se dírou hned za ním. Diverzant to nečekal, a tak se prudce otočil a zvedl se na kolena. Přivítal ho však paprsek baterky, v němž spatřil zbraň, která mu mířila na hlavu. "Udělal bych totéž," pravil Jason a vstal. "Uvažoval bych stejně. Teď běž zpátky k plotu a ohni vyštípanou část zpátky na místo. Rychle!"
Zabiják poslechl a s námahou začal ohýbat silné pletivo dolů. Když byl ve třech čtvrtinách, Bourne mu řekl: "To stačí. Teď vstaň a projdi kolem mě s rukama za zády. Běž rovně a odstrkuj větve rameny. Svítím ti na ruce. Jestli je rozpojíš, zabiju tě. Jasný?"
"Myslíš, že bych tě praštil větví do obličeje?"
"Já bych to tak udělal."
"Jasný."
Došli k silnici před strašidelně temnou bránou. Vzdálené výkřiky byly nyní zřetelnější. Skupinka se přiblížila. "Po cestě," štěkl Jason. "Utíkej!" O tři minuty později rozsvítil baterku. "Stát! Vidíš tu zelenou hromadu?"
"Kde?" zeptal se zadýchaný zabiják.
"Svítím na ni."
"Jsou to větve borovic."
"Odházej je. Pospěš si!"
Výsadkář začal odhazovat větve na stranu a za chvíli odhalil černé auto značky Šanghaj. Přišel čas použít batoh. "Jdi za mým světlem, nalevo od kapoty," rozkázal Bourne.
"Kam?"
"Ke stromu s bílým zářezem na kmeni. Vidíš ho?"
"Jo."
"Asi půl metru před ním je kyprá hlína. Pod ní je batoh. Vyhrabej mi ho."
"Libuješ si ve fintách, co?"
"A ty snad ne?"
Otrávený zabiják neodpověděl, začal hrabat v hlíně a po chvíli vytáhl batoh ze země. S popruhy v pravé ruce vykročil, jako by chtěl podat vak svému věznitеli. Pak se náhle ohnal batohem po Jasonově zbrani a baterce a vrhl se dopředu. Jeho roztažené prsty přitom vypadaly jako drápy obrovské rozzuřené kočky. Bourne byl připraven. Útok přišel přesně v okamžiku, který by on sám využil k získání aspoň dočasné výhody a zmizel by ve tmě. Ukročil do strany, a když ho zabiják míjel, praštil ho do hlavy pistolí.
Vrazil sehnutému diverzantovi koleno do zad a chytil ho za pravou paži. Baterku svíral mezi zuby.
"Varoval jsem tě," řekl Jason a prudce vytáhl zabijáka nahoru za pravou ruku. "Ale potřebuju tě, takže tě nezabiju, ale provedu ti menší operaci." Přiložil hlaveň automatu k pažnímu svalu zabijáka a stiskl spoušť.
"Ježíši!" zavřeštěl zabiják, když zaznělo plivnutí a vystříkla krev.
"Nemáš nic zlomeného," řekl Delta. "Je to jen potrhaná svalovina. Ta ruka ti teď bude k ničemu. Máš štěstí, že mám slitování. V batohu je gáza, leukoplast a dezinfekce. Můžeš se ošetřit, majore. Pak budeš řídit. Budeš mi dělat šoféra po Lidové republice. Já budu na zadním sedadle s pistolí u tvojí hlavy. Mám mapu, takže být tebou, nezkoušel bych zahnout na špatném místě."

Dvanáct mužů Šeng Čchou Janga se hnalo k bráně. Měli dohromady jen čtyři svítilny.
"Wej še-me? Cchuo wu!"
"Ma-fan! Feng kchuang!"
"Jou mao ping!"
"Wej fan!"
Na pohaslé reflektory reagovali křikem, jímž obviňovali všechno a všechny - z neschopnosti, ale také ze zrady. Prohledali strážní domek. Zjistili, že nefungují elektrické spínače ani telefon a po strážném se slehla

zem. Někteří si prohlíželi řetěz omotaný kolem zámku brány a vydávali rozkazy ostatním. Jelikož se nikdo nemohl dostat ven, usoudili, že pachatelé musí být v ptačí rezervaci.
"Piao!" vyštěkl provokatér, jenž si předtím hrál na vězně. "Čchüan pu caj če-li!" zaječel na ostatní, aby si rozdělili svítilny a prohledali parkoviště, přilehlé lesy i mokřiny za nimi. Dorazilo sedm dalších mužů, jen jediný z nich však měl baterku. Falešný vězeň si ji vyžádal a začal jim vysvětlovat situaci, aby mohl vytvořil další průzkumnou skupinu. Ozvaly se námitky, že jedna svítilna jim ve tmě rozhodně nestačí. Organizátor je v zoufalství zahrnul sprškou nadávek a obviňoval všechny kromě sebe z neuvěřitelné stupidity.
Tančící plameny pochodní svítily stále jasněji. Z rokle dorazili poslední spiklenci pod vedením Šeng Čchou Janga, jenž pochodoval dlouhým krokem. Obřadní meč se mu houpal po boku, zasunutý do pochvy na opasku. Provokatér mu ukázal omotaný řetěz a zopakoval svou úvahu.
"Jsi úplně vedle," řekl podrážděný Šeng. "Uvažuješ špatně! Ten řetěz tam nedal někdo z našich lidí, aby toho kriminálníka nebo kriminálníky zadržel uvnitř. Naopak, dal ho tam pachatel nebo pachatelé, aby nás zbrzdili!"
"Ale je tady spousta překážek..."
"On si je všechny dobře prostudoval!" zařval Šeng Čchou Jang. "Copak se musím opakovat? Tihle lidé dokážou přežít. V té zločinecké bandě jménem Medusa přežívali právě proto, že se vším počítali! Určitě vylezli ven!"
"Vyloučeno," zaprotestoval mladší muž. "Vršek mříže i ostnatý drát jsou pod napětím, pane. Každý předmět těžší než patnáct kilo aktivuje elektřinu. To proto, aby zbytečně neumírali ptáci a zvířata."
"Tak našli zdroj proudu a vypnuli ho!"
"Spínače jsou ukryté v zemi nejmíň sedmdesát pět metrů od brány. Ani já nevím přesně, kde jsou."
"Pošlete někoho nahoru," poručil Šeng.
Podřízený se rozhlédl. Sedm metrů opodál se tiše a zaujatě bavili dva muži. Bylo nepravděpodobné, že by některý z nich slyšel vzrušený rozhovor. "Ty!" ukázal mladší vůdce na muže vlevo.
"Ano, pane?"
"Přelez plot!"
"Ano, pane!" Nižší podřízený se rozběhl k plotu, vyskočil, rukama sevřel překřížené dráty a zuřivě se odstrkoval nohama. Vyškrábal se nahoru a začal přelézat šikmou část se svinutým ostnatým drátem.
"Aj-jáá!"
Z plotu vytryskl prskající vodopád jisker, doprovázený oslepujícími modrobílými blesky. Nešťastný lezec se zřítil na zem jako těžký balvan. Byl ztuhlý a vlasy i obočí měl sežehnuté až ke kořínkům. Okamžitě na něj namířily kužely svítilen. Byl mrtvý.
"Nákladák!" zavřeštěl Šeng. "Tohle je na hovno! Přivezte nákladák a prolomte bránu! Udělejte, co říkám! Okamžitě!"
Dva muži se rozběhli na parkoviště a za pár vteřin nocí zaburácel silný motor. Převody zaskřípěly. Řidič zařadil zpátečku. Mohutný vůz vyrazil dozadu a celý se divoce otřásal. Náhle se však těžkopádně zastavil. Propíchané pneumatiky se naposled otočily a z hořící gumy se kouřilo. Šeng Čchou Jang na to zíral s rostoucím podezřením a vztekem.
"Ostatní auta!" zaječel. "Nastartujte ostatní auta! Všechna!"
Vozy postupně nastartovaly a vyrazily pozpátku, ale všechny se otřásaly, sténaly a klesaly do měkkého štěrku, neschopny pohybu. Šeng se v záchvatu zuřivosti rozběhl k bráně, vytáhl pistoli a dvakrát vystřelil do omotaného řetězu. Muž po jeho pravici zavřeštěl, chytil se za krvácející čelo a padl na zem. Šeng zvedl tvář k temné obloze a vyrazil ze sebe zběsilý, primitivní skřek. Vytasil obřadní meč a začal s ním mlátit do zámku omotaného řetězem. Bylo to zcela marné.
Čepel se zlomila.
28

"Támhle je ten dům, ten za vysokou kamennou zdí," řekl důstojník CIA Matthew Richards. Seděl za

volantem auta, jež stoupalo do kopce na Victoria Peaku. "Podle našich informací jsou všude kolem námořní stráže a jestli mě s tebou uvidí, tak mi to zrovna neprospěje -"
"Takže mi asi chceš dlužit o pár dolarů víc," předklonil se Alex Conklin a zíral skrz čelní sklo. "Můžeme se dohodnout."
"Já s tím jen nechci nic mít, proboha! A žádné dolary nemám."
"Ale Matte, nesmíš brát všechno tak doslova."
"Nevím, o čem to mluvíš."
"Ani já moc ne, ale projeď kolem domu jako bys jel k někomu úplně jinému. Povím ti, kde zastavíš a vysadíš mě."
"Ty vystoupíš?"
"Možná. To záleží na těch dolarech."
"Kurva."
"Tolik jich zas nebude a možná si je ani nevyberu. Jak to tak vidím, spíš se budu chtít někam zdekovat. Jinými slovy, potřebuju mít vevnitř svého člověka. Několikrát za den ti zavolám a budu se ptát, jestli náš společný oběd nebo večeře pořád platí nebo jestli tě uvidím na dostihu v Happy Valley..."
"Tam ne," přerušil ho Richards.
"Fajn, tak třeba v muzeu voskových figurín - prostě všude kromě dostihů. Jestli řekneš ‚Ne, mám moc práce', tak budu vědět, že po mně nejdou. Jestli řekneš ‚Ano', tak vypadnu."
"Vždyť já ani nevím, kde bydlíš! Řekls mi, abych tě vyzvedl na rohu ulic Granville a Carnarvon."
"Tipoval bych, že povolají tvoji jednotku. Britové budou trvat na tom, abyste nesli svoji odpovědnost. Nebudou vyjídat všechnu horkou kaši za Washington. Britové to tady teď nemají lehké, takže si kryjí svoje koloniální záda."
Projeli kolem brány. Conklin nenápadně otočil hlavu a prohlížel si velký viktoriánský vchod.
"Přísahám, Alexi, že nevím, o čem to mluvíš."
"To je dobře. Takže souhlasíš? Budeš můj guru vevnitř?"
"No jo, sakra. Námořníky zrovna nemusím."
"Fajn. Tady zastav. Vystoupím a půjdu zpátky. Pokud se někdo bude ptát, jel jsem do Peaku tramvají, taxikář mě odvezl ke špatnému domu a na správnou adresu jsem pak došel kousek pěšky. Spokojen, Matte?"
"Jsem blahem bez sebe," zamračil se důstojník a šlápl na brzdu.
"Dobře se vyspi. Od Saigonu už uteklo hodně vody a jak člověk stárne, potřebuje víc odpočinku."
"Slyšel jsem, že ses dal na chlast. Není to pravda, že ne?"
"Slyšel jsi to, co jsme chtěli," odvětil Conklin znuděně a nemotorně vystoupil z auta.

Ozvalo se krátké zaklepání a dveře se rozletěly. Havilland překvapeně vzhlédl. Do pokoje vtrhl smrtelně bledý Edward McAllister. "Conklin je u brány. Chce s vámi mluvit a prý tam klidně zůstane celou noc, když bude muset. A jestli bude zima, tak si prý rozdělá ohýnek na silnici, aby se zahřál."
"Je to sice mrzák, ale neztratil glanc," řekl velvyslanec.
"Tohle jsme vůbec nečekali," dodal McAllister a mnul si pravý spánek. "Na konfrontaci nejsme připravení."
"Zdá se, že nemáme na vybranou. Je to veřejná silnice a jestli se sousedi vylekají, zavolají hasiče."
"To by určitě ne..."
"Ale udělal," skočil mu do řeči Havilland. "Pusťte ho dovnitř. Je to mimořádná situace. Neměl čas shromáždit si fakta, ani zorganizovat útok, jímž by získal něco do ruky. Otevřeně přiznává, že v tom jede, a vzhledem k jeho zkušenostem z tajných až černých operací to pro něj nebylo lehké rozhodnutí. Je to příliš nebezpečné. On sám dal jednou příkaz k likvidaci nepohodlného člověka."
"Můžeme předpokládat, že je ve spojení s tou ženou," zaprotestoval náměstek ministra a zamířil k telefonu na velvyslancově stole. "To znamená, že má v ruce všechno, co potřebuje!"
"Omyl. Ona nic neví."
"A vy?" řekl McAllister s rukou na telefonu. "Jak Conklin ví, že má jít zrovna za vámi?"
Havilland se trpce pousmál. "Stačilo, když slyšel, že jsem v Hongkongu. Navíc jsem s ním mluvil a on si

určitě dal všechno dohromady."
"Ale jak ví o tomhle domě?"
"To nám neřekne. Conklin je starý harcovník a Dálný východ zná jako své boty, pane náměstku. Má kontakty, o nichž nic nevíme. A dokud ho nepustíme dál, tak se nedozvíme, co ho sem přivádí."
"To je fakt." McAllister zvedl sluchátko a navolil tři číslice. "Dozorčí?... Pusťte pana Conklina branou, prohledejte ho, jestli u sebe nemá zbraň, a pak ho osobně přiveďte do kanceláře ve východním křídle... Cože?... Rychle ho pusťte a uhaste to!"
"Co se stalo?" zeptal se Havilland, když náměstek zavěsil.
"Rozdělal si ohýnek na druhé straně silnice."
Alexander Conklin vkulhal do vyšperkované viktoriánské místnosti a dozorčí za ním zavřel dveře.
Havilland vstal z křesla, obešel stůl a natáhl ruku.
"Pan Conklin?"
"Tu ruku si nechte, pane velvyslance. Nerad bych se nakazil."
"Aha. Takže hněv vylučuje slušné chovám?"
"To ne, ale já vážně nechci nic chytit. A vy přenášíte jednu nemoc."
"A jakoupak?"
"Smrt."
"Ale jděte, pane Conkline, nedělejte z toho drama. Vy přece máte na víc."
"Ne, já to myslím vážně. Před necelými dvaceti minutami jsem viděl umírat člověka. Ta žena v sobě měla čtyřicet nebo padesát kulek. Střelci ji přišpendlili ke skleněným dveřím domu, jejího řidiče odpráskli v autě. Celý chodník je teď plný cucků masa, krve a skla..."
Havilland vytřeštil oči údivem. McAllister hystericky vykřikl: "Byla to ona?"
"Prostě jedna žena," otočil se Conklin k náměstkovi ministra, jehož přítomnost dosud nevzal na vědomí.
"Vy jste McAllister?"
"Ano."
"Ani vám ruku nepodám. Ona se zapletla s vámi oběma."
"Webbova žena je mrtvá?" vyjekl náměstek ministra, ochromený hrůzou.
"Ne, ale díky za potvrzení."
"Panebože!" vykřikl dlouholetý americký velvyslanec a odborník na tajnou činnost. "Byla to Staplesová. Catherine Staplesová!"
"Vyhráváte doutník. A ještě jednou díky za potvrzení. Plánujete teď někdy večeři s vysokým komisařem kanadského konzulátu? Rád bych byl u toho - jen abych mohl sledovat věhlasného velvyslance Havillanda při práci. Vsadím se, že ubožák jako já by se hodně přiučil."
"Držte už hubu!" zařval Havilland, vrátil se za stůl a padl do křesla. Opřel se a zavřel oči.
"To právě neudělám," odsekl Conklin a vykročil kupředu. Jeho protéza tloukla o podlahu. "Máte ji na svědomí..., pane!" Agent CIA se mírně předklonil a chytil se za okraj stolu. "A máte na svědomí i to, co se stalo Davidovi a Marii Webbovým! Co si o sobě, kurva, myslíte? Kam šlápnete, tam sto let tráva neroste. Šíříte lži a podvody. S jejich pomocí děláte z lidí loutky, které ze strachu tancují, jak písknete! Tváříte se jako aristokat, ale přitom jste pěkná svině. Co si o sobě, kurva, myslíte?"
Havilland pootevřel ztěžklá víčka a předklonil se. Vypadal jako stařec, jenž chce zemřít, aby se zbavil bolesti. Jeho oči však byly živé a pronikavé. Viděly věci, které zůstaly jiným lidem utajené. "Udělá vám radost, když vám řeknu, že mi Catherine Staplesová řekla v zásadě totéž?"
"Jistě. Aspoň je mi to všechno jasné!"
"Ale ona doplatila na to, že s námi spolupracovala. Uvolila se k tomu nerada, ale dospěla k přesvědčení, že jinou možnost nemá."
"Že by jedna z vašich loutek?"
"Ne. Lidská bytost s mimořádnou inteligencí a spoustou zkušeností, která pochopila, před čím stojíme. Její smrt i to, jakým způsobem zemřela, mě mrzí víc, než si umíte představit."
"Opravdu vás mrzí její smrt, pane, anebo skutečnost, že vaše posvátná operace dostala trhlinu?"
"Co si to dovolujete?" zahřměl Havilland hlubokým mrazivým hlasem, vstal z křesla a probodl muže ze CIA pohledem. "Na moralizování je trochu pozdě, pane Conkline. Sám máte máslo na hlavě a všichni to

vědí. Kdyby bylo po vašem, žádný David Webb ani Jason Bourne by už nebyl. To vy jste ho přece odepsal. Naplánoval jste jeho popravu a skoro vám to vyšlo."
"Za tu chybu jsem zaplatil. Ani nevíte, jak draze!"
"Mám podezření, že za ni pořád ještě platíte, jinak byste teď nebyl v Hongkongu," pravil velvyslanec a pomalu pokýval hlavou. Chlad z jeho hlasu se vytratil. "Zakopejte válečnou sekyru, pane Conkline, a já udělám totéž. Catherine Staplesová to opravdu prokoukla a my bychom se měli snažit, aby její smrt dostala aspoň nějaký smysl."
"Nemám nejmenší tušení, kde začít."
"Dostanete podrobné informace... stejně jako paní Staplesová."
"Třeba bych je radši neměl slyšet."
"Bohužel na tom musím trvat."
"Nejspíš jste mě neposlouchal. Máte mezi sebou špiona! Staplesovou zabili, protože si mysleli, že toho ví příliš. Krátce a jasně, krtek, který se vám sem prokopal, ji viděl na schůzce nebo schůzkách s vámi dvěma. Odhalili kanadské spojení a vydali rozkaz, jenže vy jste ji nechali běhat bez ochranky!"
"Bojíte se o život?" zeptal se velvyslanec.
"Ve dne v noci," odvětil muž ze CIA. "A právě teď mi jde taky o život někoho jiného."
"O Webba?"
Conklin se odmlčel a pozorně se zahleděl do tváře starého diplomata. "Jestli se úplně nepletu, tak pro Deltu nemůžu udělat nic, co by sám nezvládl. Ale vím, oč by mě žádal, kdyby náhodou selhal. Abych ochránil Marii. A to můžu udělat nejlíp tak, že proti vám budu bojovat, a ne vás poslouchat."
"A jak proti mně chcete bojovat?"
"Jediným způsobem, který ovládám. Vytáhnu na vás všechno svinstvo. Rozhlásím po všech tmavých koutech Washingtonu, že jste tentokrát zašel moc daleko, že nejste to co dřív a možná už jste trochu senilní. Vím o Marii, o Mo Panovovi..."
"O Morrisi Panovovi?" přerušil ho Haviland ostražitě. "O Webbově psychiatrovi?"
"Dostanete další doutník. A nakonec taky něco ode mě. Mimochodem, pro osvěžení vaší paměti, já jsem jediný člověk, který mluvil s Davidem předtím, než sem odjel. Kdybych to dal všechno dohromady, včetně brutální vraždy kanadské diplomatky, bylo by z toho zajímavé čtení - samozřejmě v podobě místopřísežných prohlášení vhodně vypuštěných do oběhu."
"Tím byste všechno ohrozil."
"To je váš problém, ne můj."
"Takže bych zase neměl na vybranou," řekl velvyslanec. Z jeho očí i hlasu opět čišel chlad. "Musel bych vydat rozkaz k likvidaci. Z vlastní zkušenosti přece víte, jak se to dělá. Nedostal byste se odsud živý."
"Panebože!" zašeptal McAllister z druhého konce pokoje.
"Nic hloupějšího byste udělat nemohl," probodával Conklin Havillanda pohledem. "Nevíte, u koho jsem co nechal. Nevíte, co se spustí, jestli do určité doby nenavážu spojení s jistými lidmi - a tak dále. Nepodceňujte mě."
"Podobnou taktiku jsme od vás očekávali," opustil diplomat agenta CIA a vrátil se do svého křesla. "Na něco jste ale zapomněl, pane Conkline. Jak to jen říct? Bylo o vás známo, že trpíte chronickou nemocí, která se jmenuje alkoholismus. To je myslím přesná diagnóza. Vzhledem k vašemu brzkému odchodu do důchodu a také k dávným úspěchům proti vám nadřízení nepřijali žádná disciplinární opatření, ale ani vám nesvěřili žádnou zodpovědnost. Prostě vás trpěli jako nechtěnou přítěž, které se už brzy zbaví. Znepokojení kolegové se bavili o vašich opileckých paranoidních záchvatech. Kdyby teď cokoli vyplulo na povrch, všichni by to považovali jen za bláboly tělesně i duševně postiženého alkoholika." Velvyslanec se zabořil do křesla, položil pravý loket na opěradlo a dlouhými prsty se dotkl brady. "Zasloužíte soucit, pane Conkline, a ne káráni. Vaše sebevražda by mohla trochu zdramatizovat běh událostí..."
"Havillande!" okřikl ho ohromený McAllister.
"Jen klid, pane náměstku," řekl diplomat. "Pan Conklin i já dobře známe pravidla hry."
"Jistý rozdíl mezi námi je," namítl Conklin, jenž se stále neochvějně díval Havillandovi do očí. "Mně totiž ta hra nikdy nepřinášela žádnou radost."
"A myslíte, že mně ano?" Zazvonil telefon. Havilland se vymrštil a popadl sluchátko. "Ano?" Velvyslanec

naslouchal, mračil se a zíral na potemnělé arkýřové okno. "Jestli nezním překvapeně, majore, tak je to proto, že jsem se tu novinu dozvěděl před pár minutami... Ne, od policie ne, od jednoho člověka. Chtěl bych, abyste se s ním ještě dneska večer sešel. Řekněme za dvě hodiny, hodí se vám to?... Ano, teď už je to jeden z nás." Havilland zvedl zrak ke Conklinovi. "Někdo říká, že je lepší než většina z nás, a troufám si tvrdit, že to jeho služební záznamy potvrzují... Ano, je to on... Řeknu mu to... Cože? Co jste říkal?" Diplomat se opět zadíval na arkýřové okno a znovu se zamračil. "Našli si rychle zástěrku, co? Za dvě hodiny, majore." Havilland zavěsil telefon, opřel se lokty o stůl, propletl prsty a zhluboka se nadechl. Vypadal jako vyčerpaný stařec, který si rovná myšlenky v hlavě a chystá se promluvit.
"Jmenuje se Lin Wen-cu," překvapil Conklin Havillanda i McAlistera. "Je z Korunní KR, což znamená, že dělá pro MI6, nejspíš pro Zvláštní úkoly. Je to Číňan, studoval v Británii a má pověst nejlepšího zpravodajského důstojníka v oblasti. Je ale moc velký, a proto nápadný."
"Jak...?" McAllister udělal krok směrem k muži ze CIA.
"Cvrlikal si to jeden vrabec na střeše," řekl Conklin.
"A neměl náhodou zrzavé peří?" zeptal se diplomat.
"Už ne," odvětil Alex.
"Rozumím." Havilland rozpletl prsty a položil ruce na stůl. "On taky ví, kdo jste."
"To by měl. Byl v jednotce na nádraží v Kowloonu."
"Prý vám mám pograrulovat a říct, že váš olympionik je všechny předběhl. Upláchl."
"Je chytrý."
"Ví, kde by ho našel, ale nechce ztrácet čas."
"To je ještě chytřejší. Čas se ztrácet nesmí. Ale on vám řekl ještě něco. Když jste se tak lichotivě vyjadřoval o mé minulosti, mohl byste mi to snad prozradit."
"Takže mě budete poslouchat?"
"A co mi zbývá? Nechat se odsud vynést v bedně, případně v bednách?"
"Máte úplnou pravdu," řekl diplomat. "Dobře víte, že bych to musel dokončit."
"Já vím, že to víte, Herr General."
"Neurážejte mě."
"A co děláte vy? Co vám řekl major?"
"Do tiskové kanceláře Jižní Čína zatelefonoval terorista Tchung z Macaa a přihlásil se k odpovědnosti za ty vraždy. Vydali zprávu, že terčem útoku nebyla ta žena, ale řidič, který jako domorodý člen pobočky nenáviděné britské rozvědky zastřelil před dvěma týdny na nábřeží ve Wan-čchaji jednoho z jejich vůdců. Ta informace byla pravdivá. Přidělili jsme ho jako ochranku Catherine Staplesové."
"To je lež!" vykřikl Conklin. "Terčem byla ona!"
"Jít po falešné stopě je podle Lina jen ztráta času."
"Takže on to ví?"
"Že tady máme špiona?"
"A co sakra jiného?" vyštěkl agent CIA.
"On je hrdý Čung-kuo žen a myslí mu to. Nerad prohrává, zvláště teď. Mám takové podezření, že vyrazil po stopě... Posaďte se, pane Conkline. Musíme si promluvit."
"To snad není pravda!" zvolal McAllister niterným šepotem. "Vy se bavíte o vraždách, o terčích, o likvidaci... o fingované sebevraždě - jejíž oběť je tady a mluví o své vlastní smrti - jako byste si povídali o Dow-Jonesově indexu nebo jídelníčku v nějaké restauraci! Co vy jste to za lidi?"
"Už jsem vám to přece říkal, pane náměstku," pravil Havilland vlídně. "Děláme to, co jiní nechtějí, neumějí nebo by neměli. Nehledejte za tím záhady, ďábelský výcvik nebo nutkavou touhu ničit. Jen jsme vyplnili prázdná místa. Všechno je to také otázka náhody. A opakováním člověk zjistí, že na to buď má, anebo nemá žaludek - protože někdo to dělat musí. Říkám to správně, pane Conkline?"
"Tohle je ztráta času."
"Omyl," opravil ho diplomat. "Vysvětlete to panu McAllisterovi. On má svou cenu a my ho potřebujeme. Musí nás dobře pochopit."
Conklin nesmlouvavě pohlédl na náměstka ministra zahraničí. "Ten ode mě žádné vysvětlování nepotřebuje, je to přece analytik. Vidí to všechno stejně dobře jako my, ne-li ještě líp. Ví, co se děje v

podzemních chodbách, jen to nechce přiznat. A nejsnadnější způsob, jak se z toho vyvléct, je předstírat šok. Na svatoušky si v našem oboru musíme dávat pozor. Jsou sice inteligentní, ale otravují život. On je jako duchovní, který sbírá materiál v bordelu. Pak přijde domů, udělá si to a sepíše mravoučné kázání."
"Měl jste pravdu," obrátil se McAllister ke dveřím. "Je to ztráta času."
"Edwarde?" zavolal Havilland úpěnlivě na náměstka. Byl zjevně dopálený na tělesně postiženého agenta CIA. "Víte přece, že lidi si vždycky nemůžeme vybírat, což je právě náš případ."
"Rozumím," ucedil McAllister.
"Proklepněte všechny Linovy muže," pokračoval velvyslanec. "O nás jich může vědět maximálně deset nebo dvanáct. Pomozte mu. Je to přece váš přítel."
"Ano," řekl náměstek a vykročil ze dveří.
"Bylo to nutné?" vyštěkl Havilland, když s Conklinem osaměli.
"Bylo. Jestli mě přesvědčíte, že jste nemohl postupovat jinak - o čemž pochybuju -, nebo jestli nepřijdu na to, jak z toho Marii s Davida vysekat živé, když už ne duševně zdravé, tak s vámi budu muset spolupracovat. Možnost vlastní likvidace je pro mě nepřijatelná, hlavně z osobních důvodů, ale taky proto, že Webbovým něco dlužím. Rozumíme si?"
"Zkrátka jsme odsouzeni ke spolupráci. Šach mat."
"Vzhledem k situaci chci, aby ten chcípák McAllister věděl, co jsem zač. Jede v tom stejně jako my a měl by s tou svojí inteligencí radši přehrabat všechno svinstvo a s něčím přijít. Chci vědět, koho je třeba zabít, abychom omezili ztráty na minimum a dostali z toho Webbovy. Chci, aby věděl, že si zachrání duši jedině tehdy, když to vyjde. Jestli prohrajeme, už se nemůže vrátit do nedělní školy."
"Jste na něj moc přísný. Je to analytik, a ne kat."
"Kde podle vás kati berou informace? Kde bereme informace my? Od koho? Od členů kongresového dohledu?"
"Další šach mat. Vážně jste dobrý, jak se o vás říká. McAllister zjistil zásadní věci. Proto je taky tady."
"To si rád poslechnu, pane," řekl Conklin a usedl do křesla. Záda držel rovně, nepohodlnou protézu mírně nakřivo.
"Nejdřív mě zajímá ta žena. Webbova manželka. Je v pořádku? Je v bezpečí?"
"Odpověd na vaši první otázku je tak jasná, že nevím, jak se vůbec můžete ptát. Ne, zdaleka není v pořádku. Přišla o muže a neví, jestli vůbec žije. A pokud jde o tu druhou, ano, je v bezpečí. Se mnou, ne s vámi. Já se vyznám a vím, jak postupovat. Vy musíte zůstat tady."
"Jsme už zoufalí," přiznal diplomat. "Potřebujeme ji!"
"Nezapomínejte, že mezi sebou máte špiona. Nehodlám ji vystavit ohrožení."
"Tenhle dům je pevnost!"
"Stačí jeden kuchař. Jeden šílenec na schodišti."
"Conkline, poslyšte! Máme údaje z pasové kontroly - všechno sedí. Je to on, víme to jistě. Webb je v Pekingu. Nepřijel by, kdyby nestopoval kořist - jedinou kořist. Jestli ten náš Delta nějak dokáže dodat zboží a jeho žena nebude na místě, zabije jedinou spojku, kterou máme! Bez ní jsme v koncích. Všichni."
"Takový byl tedy plán od začátku. Reductio ad absurdum. Jason Bourne honí Jasona Bournea."
"Ano. Je to trapně jednoduché, ale bez rostoucích potíží by na to nikdy nepřistoupil. Zůstal by v tom starém domě v Maine a dál by se hrabal ve svých učených lejstrech. Neměli bychom našeho lovce."
"Vy jste vážně parchant," řekl Conklin pomalu a tiše, s jistým obdivem v hlase. "Kde jste bral jistotu, že to zvládne? Že se vyrovná s touhle Asií jako před lety Delta?"
"Každé tři měsíce chodí na lékařskou prohlídku, která je součástí vládního ochranného programu. Je ve skvělé kondici. Má to prý souvislost s jeho posedlostí běháním."
"Vezměte to od začátku." Muž ze CIA se uvelebil v křesle. "Chci to slyšet krok po kroku. Mám totiž dojem, že pověsti nelhaly. Vy jste ta svině, co všechno řídí."
"To sotva, pane Conkline," pravil Havilland. "Všichni tápeme. Vaše komentáře mě samozřejmě zajímají."
"K službám. Tak mluvte."
"Dobře. Začnu jménem, které vám určitě něco řekne. Šeng Čchou Jang. Máte k němu nějaký komentář?"
"Těžko se s ním jedná a mám podezření, že pod tou jeho dobrotivou fasádou se skrývá něco úplně

jiného. Přesto je to jeden z nejrozumnějších lidí v Pekingu. Takových jako on by mělo být aspoň tisíc."
"V tom případě by se tisíckrát zvýšilo nebezpečí holocaustu na Dálném východě."

Lin Wen-cu udeřil pěstí do stolu. Rozházel tím devět fotografií a shodil přiložené výpisy z kádrových materiálů. Který z nich to je? Každý prošel prověrkou Londýna, který nejméně jednou prozkoumal celou jejich minulost. Pro chybu neexistovalo žádné místo. Nebyli to pouze dobře vyškolení a pečlivě vybraní Čung-kuo žen, ale vzešli z intenzivního hledání nejchytřejších mozků ve státní službě - a v několika případech i mimo ni. V nejcitlivější z tajných organizací nemohl pracovat jen tak někdo. Lin prosazoval, aby kvalitní zpravodajská služba složená z obyvatel kolonie sloužila do roku 1997 jako její první obranná linie a v případě převzetí jako první linie soustředěného odporu. Britové se museli zříct vedení v oblasti tajných zpravodajských operací, a to z důvodů, které byly zcela zjevné, avšak pro Londýn těžko stravitelné: lidé ze Západu nikdy nemohou plně pochopit zákruty orientální duše a špatné vedení nebo chybné vyhodnocení informací si za dané situace nemohl nikdo dovolit. Bylo třeba vykázat Londýn i Západ do patřičných mezí... pro dobro Hongkongu, pro dobro celého Dálného východu.
Lin si nemyslel, že by jeho rostoucí jednotka sběračů informací hrála klíčovou úlohu při politických rozhodnutích. To opravdu ne. Upřímně však věřil, že jestli kolonie má mít svoje Zvláštní úkoly, měla by to být jednotka složená z lidí, kteří tu práci ovládají nejlépe. A mezi ně rozhodně nepatřili jakkoli zkušení veteráni britských tajných služeb orientovaných na Evropu. Kdyby nic jiného, všichni si byli podobní a nedokázali se sžít s prostředím, ani s jazykem. Po letech úspěšné práce byl Lin Wen-cu povolán do Londýna, kde ho tři dny otáčeli na rožni smrtelně vážní odborníci na Dálný východ. Čtvrtého dne ráno se však na jejich tvářích náhle objevily úsměvy. Major dostal doporučení, aby se stal velitelem hongkongské pobočky s širokými pravomocemi. A po řadu let se pak choval tak, aby dostál důvěře, kterou do něj vložili. To mu nemohl nikdo upřít. Jenže nyní selhal, a to v rozhodující operaci svého profesionálního i osobního života. Měl pod sebou třicet osm důstojníků Zvláštních úkolů, z nichž osobně pro tuto neobvyklou a šílenou operaci vybral devět. Za šílenou ji aspoň považoval, dokud nevyslechl zcela neobvyklé vysvětlení velvyslance. Mezi devíti vyvolenými byli skutečně ti nejlepší z celé jednotky. Každý z nich byl schopen převzít velení, kdyby jejich vůdce padl do zajetí. Tak jim to aspoň napsal do hodnocení. A selhal. Jeden z těch devíti byl zrádce.
Nemělo smysl znovu si pročítat kádrové materiály. I kdyby snad obsahovaly nějaké nesrovnalosti, jejich odhalení by trvalo příliš dlouho. Unikly totiž jeho vlastním zkušeným očím i očím Londýna. Nebyl čas na složité analýzy a na bolestně pomalé zkoumání životů devíti jedinců. Měl jedinou možnost. Frontální útok na každého z nich - a slovo »frontální« bylo pro jeho plán zásadní. Když zvládl roli taipana, mohl by sehrát i roli zrádce. Uvědomoval si, že jeho plán s sebou nese riziko - riziko, které by Londýn, Američané ani Havilland nepřipustili, ale nedalo se nic dělat. Kdyby neuspěl, Šeng Čchou Jang by se dozvěděl o tajné válce proti němu a jeho protiúder by měl katastrofální následky. Lin Wen-cu prohrát nehodlal. Kdyby s sebou severní vítr přinesl prohru, stejné by už na ničem nezáleželo a nejméně na jeho životě.
Major sáhl po telefonu. Stiskl tlačítko na operátora v počítačovém komunikačním středisku Zvláštních úkolů MI6.
"Ano, pane?" ozval se hlas z bílé sterilní místnosti.
"Kdo z Vážky je ještě ve službě?" zeptal se Lin na devítičlennou elitní jednotku, která podávala hlášení, avšak nikdy vysvětlení.
"Dva, pane. Ve vozech tři a sedm, ale se zbytkem se můžu spojit během pár minut. Pět se jich ohlásilo - jsou doma - a zbylí dva nechali čísla. Jeden je v kině Pagoda. Do bytu se vrátí kolem půl dvanácté, ale do té doby se dá sehnat na pípátku. Druhý je s manželkou a jejími rodiči v Klubu jachtařů v přístavu Aberdeen. Víte, ona je Angličanka."
Lin se tiše pousmál. "Určitě se cpe na účet Britů, aby si vynahradil tu bídu, co nám posílají z Londýna."
"To vážně jde, majore? Jestli ano, taky se hlásím do Vážky, i když nevím, co to znamená."
"Nebuďte drzý."
"Promiňte, pane..."
"Dělám si legraci, mladý muži. Příští týden vás osobně vezmu na dobrou večeři. Odvádíte výbornou práci

a já na vás spoléhám."
"Děkuji, pane!"
"Já děkuji vám."
"Mám se spojit s Vážkou a vyhlásit poplach?"
"Můžete je všechny kontaktovat, ale žádný poplach. Jsou přepracovaní, už několik týdnů neměli ani den volna. Povězte jim, že pochopitelně chci, aby mi hlásili každou změnu polohy, ale pokud se nezmění situace, dalších dvacet čtyři hodin nehrozí nebezpečí. Trojka a Sedmička je můžou odvézt domů, ale ne nahoru na Nová území, aby se tam opíjeli. Povězte jim, že chci, aby se pořádně vyspali nebo ať si prostě dělají, co chtějí."
"Ano, pane. Budou mít radost, pane."
"Já sám budu projíždět vozem čtyři. Možná se ještě ozvu. Zůstaňte vzhůru."
"Jistě, majore."
"Večeře je na dobré cestě, mladý muži."
"Když dovolíte, pane," řekl nadšený operátor, "a vím, že mluvím za nás všechny. Nechtěli bychom pracovat pro nikoho jiného než pro vás."
"Možná i dvě večeře."

Lin zaparkoval před činžovním domem v ulici Jun Pching a vytáhl mikrofon z držáku pod přístrojovou deskou. "Centrálo, tady Vážka Nula."
"Ano, pane?"
"Přepojte mě na přímou telefonní linku s utajovačem hovorů. Až budeme na utajovači, uslyším na své straně ozvěnu, je to tak?"
"Jistě, pane."
Oznamovací tón zazněl se slabou ozvěnou. Major naťukal číslice. Po chvíli vyzvánění se ozval ženský hlas.
"Prosím?"
"Pana Čou. Kchuaj!" vyhrkl Lin, aby si pospíšila.
"Jistě," odpověděla žena kantonsky.
"Tady Čou."
"Sun su! Siao-si!" zašeptal Lin ochraptěle jako zoufalý člověk, jenž prosí o vyslechnutí. "Šeng! Musíte ho okamžité kontaktovat! Safír je pryč!"
"Cože? Kdo volá?"
Major zamáčkl vidlici a stiskl knoflík vpravo od mikrofonu. Okamžitě se ozval operátor.
"Slyším, Vážko."
"Přepojte mě na moji soukromou linku, taky přes utajovač, a přesměrujte mi sem všechny hovory. Okamžitě! Budete to dělat až do odvolání. Jasné?"
"Ano, pane," řekl operátor pokorně.
Zabzučel mobilní telefon. Lin ho zvedl a nenucené promluvil. "Anóóó?" řekl a předstíral zívnutí.
"Majore, tady Čou! Právě jsem měl velice divný hovor. Telefonoval mi nějaký člověk - připadalo mi, že je těžce raněný - a povídal, že se mám spojit s nějakým Šengem. Měl jsem říct, že Safír je pryč."
"Safír?" řekl major a náhle zpozorněl. "Nikomu nic neříkejte, Čou! Zatracené počítače - nevím, jak se to mohlo stát, ale ten telefonát byl pro mě. Tohle jde mimo Vážku. Opakuji, nikomu nic neříkejte!"
"Rozumím, pane."
Lin nastartoval auto a zajel několik bloků na západ, k ulici Tchan-lung. Zopakoval předchozí postup a znovu přijal hovor na soukromé lince.
"Pane majore?"
"Ano?"
"Právě mi volal někdo, kdo snad umírá! Chtěl, abych..."
Následovalo stejné vysvětlení: došlo k nebezpečné chybě, která jde nad rámec Vážky. Nikdo se nesmí nic dozvědět. Rozkaz padl na úrodnou půdu.
Lin zatelefonoval na další tři čísla, pokaždé přitom stál před domem či penzionem, kde volaný bydlel.

Všichni byli čistí. Každý z nich mu po chvíli znepokojeně zavolal, nikdo nevyběhl na ulici a nehledal telefonní automat. Major věděl jistě jedinou věc. Ať byl ten špion kdokoli, nepoužil by k navázání kontaktu svůj domácí telefon. Na telefonních účtech byl přehled všech vytočených čísel a veškeré účty na oddělení se kontrolovaly. Byl to obvyklý postup, který agenti vítali. Zvláštní úkoly jim totiž uznávaly všechny náklady jako služební.
Do pátého telefonátu se na centrále ohlásili dva muži z vozů tři a sedm, jimž skončila služba. Jeden byl u své přítelkyně a jasně řekl, že se odtamtud příštích čtyřiadvacet hodin nehne. Prosil operátora, aby přijal všechny »naléhavé hovory klientů« a všem volajícím oznámil, že ho nadřízení poslali na Antarktidu. Je čistý. Takhle se přece nechová dvojitý agent, ani tak nevtipkuje. Byl sice k dosažení, ale neprozradil kde a u koho je. Druhý muž byl pokud možno ještě čistší. Informoval ústředí, že je kdykoli k dispozici, a to i v případě sebemenších problémů, které ani nemusí mít vztah k Vážce. Dokonce prý bude klidně zvedat telefony. Jeho žena nedávno porodila trojčata a on se s hrůzou v hlase svěřil dispečerovi, že si v práci odpočine víc než doma. Čistý.
Prošel jich sedm a pořád nic. Zbýval už jen muž, který bude ještě tři čtvrtě hodiny sedět v kině Pagoda, a druhý v Klubu jachtařů v Aberdeenu.
Zazvonil mobilní telefon. Zdálo se mu, že zní naléhavě. Nebo to snad způsobila jeho vlastní nedočkavost?
"Prosím?"
"Právě jsem dostal zprávu pro vás, pane," řekl operátor. "Orel Vážce Nula. Naléhavé. Odpovězte.'"
"Děkuji." Lin se podíval na hodiny uprostřed palubní desky. Už pětatřicet minut měl být na schůzce s Havillandem a legendárním zmrzačeným agentem Alexandrem Conklinem. "Mladý muži?" řekl major a opět si přiložil mikrofon k ústům, aniž by předtím přerušil hovor.
"Ano, pane?"
"Na ‚Orla' nemám čas. Je horlivý a občas hlásí trochu nepodstatné věci, ale nechci ho urazit. Když se neozvu, zavolá znovu a vy mu vysvětlíte, že jste mě nemohl sehnat. Až to uděláte, tak mi samozřejmě dáte okamžitě vědět."
"S velkou radostí, majore."
"Prosím?"
"Ten ‚Orel' se choval pěkně nepříjemně. Vykřikoval, že na domluvené schůzky se má chodit a..."
Lin poslouchal slovní výpady z druhé ruky a v duchu si slíbil, že jestli přežije noc, promluví si s Edwardem McAllisterem o dodržování telefonní etikety, zvláště během krizových situací. Cukr vyvolává příznivou odezvu, bič jen mračení. "Ano, ano, rozumím, mladý muži. Jak by asi řekli naši předkové: nechť orel spočine zobákem v konečníku. Pěkně udělejte, co říkám, a mezitím – odteď za patnáct minut - vytáhněte našeho člověka z kina Pagoda. Až zavolá, sdělte mu moje tajné číslo čtvrtého stupně a přepojte ho na tuhle frekvenci, pochopitelně znova přes utajovač."
"Jistě, pane."
Lin rychle ujížděl po Hennessy Road kolem parku Southorn do Flemingu, kde zabočil na jih na Johnston Road a pak znovu na východ do ulice Burrows ke kinu Pagoda. Zajel na parkoviště a postavil se na místo rezervované pro zástupce ředitele. Nalepil za čelní sklo policejní kartičku, vystoupil a rozběhl se ke vchodu. U okénka pokladny stálo jen pár zájemců o půlnoční promítání Rozkoše v Orientu. Agent uvnitř si vybral divný film. Měl ještě šest minut času a aby nebudil zbytečnou pozornost, postavil se za tři muže, kteří čekali před budkou. Devadesát vteřin nato zaplatil a obdržel vstupenku. Vešel dovnitř, podal ji dívce u dveří a rozkoukával se ve tmavém sále, na jehož plátně běžel pornografický film. Člověk, kterého zkoušel, si skutečně vybral podivné představení. Lin se však zařekl, že nesmí vynášet předčasné soudy a porovnávat jednoho podezřelého s druhým.
V tomto případě to však bylo těžké. Chlapík, který seděl někde ve zšeřelém hledišti a díval se spolu s dychtivým publikem na sexuální prostocviky dřevěných ‚herců', mu nikdy k srdci nepřirostl. Lin ho vlastně neměl rád, ale bral na vědomí, že patří mezi jeho nejlepší lidi. Dotyčný agent byl arogantní a nepříjemný, ale nechyběla mu odvaha. Jeho zběhnutí z Pekingu se připravovalo osmnáct měsíců, kdy každá další hodina v komunistickém hlavním městě ohrožovala jeho život. Býval vysokým důstojníkem bezpečnostních sil a jako takový měl přístup k drahocenným zpravodajským informacím. Dojemně se obětoval, opustil milovanou ženu i děti a utekl na jih. Postaral se však, aby se našla »jeho« prostřílená

ohořelá mrtvola, a tím své blízké ochránil. Fingovaná smrt mu zajistila pověst čínského hrdiny, kterého během nedávných násilností na pevnině zastřelila a pak spálila banda chuligánů. Matka s dcerou byly zajištěné a dostávaly od vlády pravidelné dávky. Jako všichni významní přeběhlíci, i on prošel nejpřísnějšími prověrkami, které měly za cíl odhalit potenciální špiony. Zde mu jeho arogance vlastně pomohla. Ani jedinkrát se nepokusil zalíbit. Na nic si nehrál a prohlašoval, že všechno udělal jen pro dobro Matičky Číny. Dal úřadům na vybranou - buď ho přijmou se vším, co jim může nabídnout, nebo se poohlédne jinde. Prověřili si všechno, kromě životních podmínek jeho ženy a dítěte. Nebylo o ně postaráno tak, jak by přeběhlík očekával. Proto jí poukazoval peníze přes jejího zaměstnavatele. Nesměla se však nic dozvědět. Kdyby vzniklo sebemenší podezření, že její manžel žije, mohli by ji mučit a vytloukat z ní informace, které neměla. Takhle se přece nechová typický dvojitý agent. Co na tom, jaký má filmový vkus.
Zbýval tedy člověk v přístavu Aberdeen, a ten byl pro Lina trochu hádankou. Agent byl starší než ostatní, měl malou postavu a vždycky se bezvadně oblékal. Býval účetním, vynikal logickým úsudkem a prokazoval takovou oddanost, že z něj Lin téměř udělal svého důvěrníka. Rozmyslel si to však ve chvíli, kdy dotyčný málem vyzradil věci, které neměl. Cítil však k němu jistou náklonnost, snad proto, že si byli blízcí věkem... Na druhou stranu, jaké lepší krytí by mohl mít krtek z Pekingu? Oženil se s Angličankou a díky tomu se stal členem Klubu jachtařů, kde se scházeli boháči a příslušníci smetánky. Všechno měl jako na dlani. Byl bezúhonnost sama. To mu však nebránilo, aby zatkl jednoho australského výtržníka za to, že kvůli němu Vážka ztratila tvář. Jako jeho nejbližšímu kolegovi se Linovi zdálo neuvěřitelné, že by toho popudlivého staršího chlapíka oslovil a zkorumpoval Šeng Čchou Jang... Ne, vyloučeno! Možná, uvažoval major, bych se měl vrátit a posvítit si na toho vtipkujícího agenta, který měl po službě a chtěl, aby se všem jeho klientům řeklo, že je na Antarktidě. Nebo na přepracovaného otce trojčat, který byl ochoten zvedat telefony, jen aby unikl domácím prácem.
Takové spekulace nikam nevedou! Lin Wen-cu zatřásl hlavou, jako by se chtěl podobných myšlenek zbavit. Teď. Tady. Soustřeď se! Když spatřil schodiště, náhle věděl, že musí rychle jednat. Vykročil k němu a vyšel po schodech na balkon. Ocitl se přímo naproti promítací místnosti. Jednou zaklepal, opřel se do dveří, prolomil tenkou levnou závoru a vstoupil.
"Tching č'!" vyjekl promítač. Na klíně měl ženu a právě jí sahal pod sukni. Dívka vyletěla z bidélka a otočila se ke zdi.
"Korunní policie," ukázal major svůj průkaz. "Nechci ani jednomu z vás ublížit, věřte mi."
"To bych prosil!" odvětil promítač. "Tady nejste na žádné bohoslužbě."
"O tom by se možná dalo diskutovat, ale kostel to fakt není."
"Licenci máme zaplacenou..."
"Já vám to neberu, pane," přerušil ho Lin. "Korunní od vás prostě potřebuje laskavost a je ve vašem zájmu jí vyhovět."
"Oč jde?" zeptal se muž, vstal a zlostně sledoval, jak žena vyklouzla ze dveří.
"Zastavte promítání, řekněme tak na půl minuty, a rozsviťte světla. Oznamte divákům, že se přetrhl film a že to rychle spravíte."
Promítač sebou trhl. "Vždyť už je skoro konec! Budou vyvádět!"
"Jen dokud bude rozsvíceno. Udělejte to!"
Promítačka zadrnčela a zadrhla se. Světla se rozsvítila a z reproduktoru se ozvalo oznámení. Promítač měl pravdu. Kino se otřásalo výkřiky nespokojenosti, doprovázenými máváním rukou a řadou vztyčených prostředníků. Lin pročesával očima hlediště - ze strany na stranu, řadu po řadě.
Támhle... Agent se předkláněl a mluvil s někým, koho Lin Wen-cu v životě neviděl. Major pohlédl na hodinky a pak se otočil k promítači. "Je dole telefonní automat?"
"Jo, pokud ale zrovna funguje."
"A co teď?"
"To nevím."
"Kde je?"
"Pod schodištěm."
"Díky. Za minutu můžete pustit film."

"Říkal jste za půl!"
"Rozmyslel jsem si to. Nechcete snad přijít o licenci a o fajnovou práci."
"Vy je neznáte, jsou to zvířata!"
"Zapřete si dveře židlí," řekl Lin a vyšel ven. "Zámek je rozbitý."
Ve vestibulu pod schodištěm prošel major kolem nástěnného telefonu. Na chvilku se u něj zastavil, vytrhl z aparátu točitou šňůru a zamířil ke svému autu. Když si všiml telefonního automatu na druhé straně ulice, zarazil se a hned se k němu rozběhl. Přečetl si číslo, okamžitě si ho zapamatoval a pak utíkal zpátky k autu. Nastoupil a podíval se na hodinky. Pak vycouval, vyjel do ulice a znovu zaparkoval několik desítek metrů za stříškou vchodu do kina. Vypnul světla a sledoval dveře.
Za minutu a čtvrt se objevil přeběhlík z Pekingu. Rozhlédl se nejdřív napravo, pak nalevo. Byl zjevně rozrušený. Pak se zadíval přímo před sebe a spatřil to, co chtěl. Telefonní automat na druhé straně ulice. Přesně to Lin čekal, jelikož přístroj v kině nefungoval. Když se jeho podřízený rozběhl a vmáčkl se do mušle z plexiskla, Lin vytočil číslo. Telefon zazvonil dřív, než do něj muž stačil vhodit mince.
"Sun su! Siao Si!" zašeptal Lin a zakašlal. "Věděl jsem, že ten telefon najdete! Šeng! Musíte ho okamžitě kontaktovat! Safír je pryč!" Položil mikrofon, ale nechal na něm ruku. Čekal, že ho zvedne, jakmile mu agent zavolá na soukromou linku.
Nestalo se. Otočil se v sedadle a podíval se zpátky na průhlednou mušli telefonního automatu přes ulici. Agent vytočil jiné číslo, jemu však nevolal. Do Aberdeenu už jezdit nemusel.
Major tiše vystoupil z auta, přešel ulici, zaplul do stínu domů a zamířil k telefonnímu automatu. Pohyboval se pomalu, aby svou rozložitou postavou vzbudil co nejméně pozornosti, a proklínal své geny, díky nimž tak vyrostl. Přiblížil se temnotou k telefonu. Přeběhlík stál asi dva metry od Lina. Byl k němu otočený zády, vzrušeně mluvil a neskrýval rozhořčení.
"Kdo je Safír? Proč ten telefon? Proč by mi volal?... Ne, říkal jsem vám, použil jméno vůdce!... Ano, přesně tak, jeho jméno! Žádné heslo nebo symbol! Prostě něco šíleného!"
Víc už Lin Wen-cu slyšet nepotřeboval. Vytáhl služební pistoli a rychle vykročil z temnoty.
"Film se přetrhl a rozsvítili světla! Můj kontakt a já..."
"Zavěste telefon!" poručil major.
Přeběhlík se otočil. "Vy!" zavřeštěl.
Lin se na muže vrhl a obrovitým tělem přimáčkl dvojitého agenta do mušle z plexiskla. Zároveň popadl telefon a praštil s ním zpátky do kovové bedýnky. "Dost!" zařval.
Náhle ucítil, jak mu do břicha proniká jakési mrazivé teplo. Přeběhlík se skrčil a v levé ruce svíral nůž. Lin stiskl spoušť. Tichou ulicí třeskla rána. Zrádce se zhroutil na chodník. Z rozervaného krku mu po oblečení stékala krev a tvořila na betonu loužičku.
"Ni ma-te!" obořil se na majora zprava ječivý hlas. Byl to ten druhý muž - kontakt, který byl v kině a mluvil s přebéhlíkem. Zvedl pistoli a vypálil. Major se vrhl dopředu a obřím zakrváceným trupem muže doslova zavalil. Z pravé horní části Linova hrudníku vytryskla krev, avšak zabijákova rovnováha byla otřesena. Major vypálil z automatické pistole. Muž se chytil za pravé oko a padl k zemi. Byl mrtvý.
Na druhé straně ulice skončil pornofilm a diváci začali vycházet na ulici - mrzutí, rozzlobení a neuspokojení. Těžce raněný Lin v sobě zmobilizoval zbytky sil, zvedl těla dvou mrtvých spiklenců a nesl je, či spíš táhl ke svému autu. Řada lidí z publika v Pagodě ho sledovala skelným nebo znuděným pohledem. S tím, co viděli, stejně nemohli nic dělat. Bylo to daleko za hranicemi jejich chápání.

Alex Conklin vstal z křesla a hlučně odkulhal k potemnělému arkýřovému oknu. "A co mám sakra jako říct?" otočil se a pohlédl na velvyslance.
"Že jsem využil za daných okolností jedinou možnost, jak naverbovat Jasona Bournea." Havilland zvedl dlaň. "Než odpovíte, chtěl bych vám naprosto upřímně říct, že Catherine Staplesová se mnou nesouhlasila. Podle ní jsem měl oslovit Davida Webba přímo. Přece jen to je znalec Dálného východu, a proto by pochopil, co je v sázce a k jaké by mohlo dojít tragédii."
"Byla naivní," řekl Alex. "Poslal by vás s tím do háje."
"Díky." Diplomat přikývl.
"Ale moment," namítl Conklin. "Neřekl by vám to proto, že byste neměl pravdu, ale proto, že se na to

necítil. Ale vy jste mu vzal Marii a tím ho přinutil, aby se znovu stal někým, na koho chtěl zapomenout."
"Ale..."
"Vy jste vážně svině, vy..."
Vtom začaly kvílet sirény. Rozléhaly se ohromným domem i jeho okolím a za okny kroužily kužely reflektorů. Bylo slyšet střelbu, zvuk bortícího se kovu a kvílení pneumatik. Velvyslanec s agentem CIA se vrhli na podlahu. Za pár vteřin bylo po všem. Když oba muži vstali, rozlétly se dveře. Dovnitř se vpotácel Lin Wen-cu. Byl celý zakrvácený a v podpaží svíral dvě mrtvoly.
"Tady máte toho svého zrádce, pane," řekl major a pustil obě těla na zem. "A jeho kolegu. Doufám, že jsme teď odřízli Vážku od Šenga..." Wen-cu obrátil oči v sloup, až mu bylo vidět jen bělmo. Zalapal po dechu a svezl se na podlahu.
"Zavolejte záchranku!" zařval Havilland na lidi, kteří se shromáždili u dveří.
"Sežeňte obvaz, leukoplast, ručník a dezinfekci - prostě všechno, co najdete!" zaječel Conklin a zuřivě kulhal k ležícímu Číňanovi. "Sakra, zastavte to krvácení!"
29

Bourne seděl v ubíhajících stínech na zadním sedadle. Zšeřelým autem tu a tam problesklo jasné světlo měsíce. Co chvíli se nečekaně předklonil a přimáčkl svému zajatci hlaveň zbraně do zátylku. "Zkus sjet ze silnice a máš v hlavě kulku. Rozumíš?"
Vždycky dostal stejnou odpověď, případně její variaci, vyřčenou s úsečným britským přízvukem. "Nejsem vůl. Jsi za mnou, máš bouchačku a nevidím tě."
Jason předtím utrhl zpětné zrcátko. Jeho ramínko prasklo bez velkého úsilí. "Takže si pamatuj, že jsem tady vzadu jako tvoje oči. A taky jsem tvůj konec."
"Jasně," opakoval bývalý výsadkář bez výrazu.
Bourne měl na klíně rozprostřenou oficiální automapu, v levé ruce miniaturní baterku, v pravé pistoli. Prohlížel si silnice mířící na jih. Ubíhala jedna hodina po druhé. Jason postupně rozeznával orientační body a uvědomoval si, že čas hraje proti němu. Přestože měl zabiják zcela ochromenou pravou ruku, Bourne věděl, že ve výdrži se mladšímu a silnějšímu muži nemůže rovnat. Všechno to násilí posledních tří dnů ho vyčerpalo - fyzicky, psychicky a koneckonců i citově. Zatímco Jason Bourne si to poslední nepřipouštěl, David Webb tím přímo žil. Bylo třeba udržet intelektuála v šachu a umlčet jeho hlas.
Nech mě na pokoji! Nejsi mi k ničemu!
Co chvíli Jason cítil, jak mu padají ztěžklá víčka a klíží se mu oči. Vždy je prudce otevřel a pořádně se štípl do citlivé kůže na vnitřní části stehna, nebo zabořil nehty do rtů. Bolest na chvíli zahnala vyčerpání. Jason nebyl hlupák a dobře si uvědomoval svůj stav, neměl však čas ani vhodné místo, aby si pomohl poučkou, kterou ukradl Echu z Medusy. Odpočinek je zbraň, na to nikdy nezapomínej. Zapomeň na to, Echo... statečný Echo... na odpočinek není čas, ani místo.
Uvědomoval si však také stav svého zajatce. Zabiják byl v dokonalém střehu. Bylo to vidět na obratností, s níž řídil. Jason od něj přitom vyžadoval, aby jel po neznámých silnicích co nejrychleji. Poznal to i podle toho, jak neustále pohyboval hlavou. Čišelo mu to z očí, kdykoli se do nich Bourne podíval. A on se do nich díval často - vždycky když nařizoval vrahovi, aby zpomalil a dával pozor na odbočku doprava či doleva. Podvodník se vždycky otočil - pohled do jeho důvěrně známé tváře Jasona vždy znovu ohromil - a zeptal se, jestli je to ta správná silnice, kterou chtějí »jeho oči«. Otázky byly nadbytečné. Bývalý diverzant neustále sám hodnotil fyzický a duševní stav svého věznitele. Byl to cvičený zabiják, vraždící stroj, který věděl, že přežití vyžaduje získat výhodu nad nepřítelem. A tak tedy sledoval a čekal, až se jeho protivníkovi opět na chvilku zavřou oči, nebo až mu zbraň vypadne na podlahu, či se mu sveze hlava na opěradlo zadního sedadla. Byl okamžitě připraven využít tyto chyby ve svůj prospěch. Jestli se chtěl Bourne ubránit, musel udržet mysl ve střehu a chovat se neočekávané. Jedině tak si mohl uchovat psychologickou výhodu. Jenže jak dlouho to mohl vydržet?
Jeho hlavním nepřítelem byl čas. Zabiják na předním sedadle nebyl tak nebezpečný. V minulosti - kterou si vybavoval jen matně - si už dokázal poradit s lecjakými vrahy. Uměl zapojit fantazii a různě s nimi

manipulovat. Byly to přece jen lidské bytosti. Vždyť je to tak jednoduché a logické - jenže on padal únavou... Zbyla mu už jen hlava, nic jiného. Musel dál přemýšlet a podněcovat svou představivost. Musel si udržet převahu! Mysli. Pohyb. Udělej něco nečekaného!
Sundal tlumič z pistole, namířil na zavřené pravé přední okno a zmáčkl spoušť. Autem třeskla ohlušující rána. Sklo se roztříštilo a vylétlo do ubíhající noci.
"Co to sakra mělo znamenat?" křikl podvodník-zabiják, sevřel volant a vyrovnal nechtěný smyk.
"Abych ti ukázal, zač je toho loket," odpověděl Jason. "Musíš pochopit, že mi chybí duševní rovnováha. Další kulka by ti mohla ustřelit hlavu."
"Kurva, ty jsi vážně šílenec!"
"Jsem rád, že to chápeš."
Mapa. Jednou z mála výhod automapy Čínské lidové republiky byl systém hvězdiček označujících opravny, které ležely kolem hlavních tras a měly otevřeno nonstop. Při kvalitě čínských vozidel to bylo skutečné užitečné. Kdyby se cestou porouchalo vojenské či vládní auto, jistě by vypukl pořádný rozruch. Pro Bournea to byl dar z nebes.
"Asi osm kilometrů před námi je benzinová pumpa," řekl zabijákovi - tedy vlastně Jasonu Bourneovi. "Zastavíš, nabereš benzin a ani necekneš. Stejně neumíš čínsky."
"A ty jo?"
"Proto jsem originál a ty jen imitace."
"Abyste se z toho nepodělal, pane Originále!"
Jason znovu vystřelil, čímž vysklil zbytek okna. "Imitace!" zaječel, aby ho bylo ve větru slyšet. "Nezapomínej na to."
Čas hrál proti němu.
V duchu si udělal inventuru všeho, co měl u sebe. Moc toho nebylo. Jeho hlavní zbraní byly peníze. Měl jich víc, než by sto Číňanů vydělalo za sto životů, ale peníze samy o sobě nic neřeší. Důležitý byl čas. Jestli vůbec měl naději, že se dostane z širé Číny, musel upláchnout vzduchem, ne po zemi. Tak dlouho by nevydržel. Znovu se zadíval do mapy. Do Šanghaje by to trvalo třináct až patnáct hodin - pokud by auto vydrželo a pokud by vydržel on. A pokud by se dostali přes kontrolní stanoviště na hranicích provincií, kde jistě mají hlášení o bělochovi, případně dvou běloších, kteří se pokusí projít. Zadrželi by je. Na letišti v Šanghaji je sice relativně laxní ostraha, ale i kdyby se tam nakonec dostali, kolik komplikací by je ještě mohlo potkat?
Jedna možnost přece jen existovala - ostatně jako vždy. Byla bláznivá a neuvěřitelná, ale nic jiného nezbývalo.
Čas hraje proti tobě. Udělej to. Nemáš jinou možnost.
Zakroužkoval malý symbol na okraji města Ťi-nan. Letiště.

Svítání. Všude vlhko. Země, vysoká tráva i kovový plot se třpytily ranní rosou. Za plotem se táhl lesklý černý pruh jediné přistávací dráhy, jež přetínal nakrátko posekanou trávu, napůl zelenou dnešní vlhkostí a napůl zažloutlou od včerejšího žhavého slunce. Zabiják zajel po silnici k letišti tak daleko, jak jen to šlo. Zaparkovaný vůz byl opět ukrytý v listí. Jason podvodníka znovu znehybnil. Přiložil mu pistoli k pravému spánku a poručil, aby si palce rukou dvakrát omotal drátem z cívek. Bourne pak cívky odštípl a přečnívající dráty ovinul zabijákovi kolem obou zápěstí. Diverzant brzy zjistil, že stačí sebemenší tlak, například ohnutí či oddálení rukou, a drát se zařízl hlouběji do jeho kůže.
"Být tebou," řekl Bourne, "dal bych si pozor. Dovedeš si představit, jaké by to bylo, nemít palce? Nebo mít ruce amputované v zápěstí?"
"Ty si vážně libuješ ve figlech, co?"
"To si piš."
Na druhé straně letiště stála přízemní budova s řadou malých oken po straně. Svítilo se v ní. Byla to jakási kasárna, jednoduchá a funkční. Jason spatřil další světla - jasně zářící holé žárovky. Kasárna. Bourne sáhl pro váleček smetaného oblečení, upevněný na kříži. Rozvázal popruhy a rozložil šaty na trávě - velké maoistické sako, zmačkané obří kalhoty a plátěnou čepici s kšiltem, jakou běžně nosili venkované. Nasadil si čepici a zapnul si sako přes tmavý svetr, pak vstal a přetáhl si velké kalhoty přes

své vlastní. Zajistil je spleteným plátěným opaskem. Poté si uhladil objemné šedohnědé sako přes kalhoty a otočil se k podvodníkovi, jenž se na něj díval s ohromením a zvědavostí.
"Běž k plotu," poručil Jason, sehnul se a ponořil ruce do batohu. "Na kolena a opři se o plot," dodal, když vytáhl tenkou nylonovou šňůrku dlouhou metr a půl. "Přitlač obličej do pletiva. Přímo hleď! Pohyb!"
Zabiják uposlechl. Svázané ruce držel bolestně před sebou mezi trupem a plotem, hlavu měl vmáčknutou do drátěného pletiva. Bourne k němu přiskočil, rychle vsunul provaz do plotu napravo od krku zabijáka, sáhl prsty do pletiva, provlékl šňůru kolem tváře diverzanta a opět ji protáhl ven. Škubnutím lanko utáhl a zavázal na šíji zabijáka. Počínal si tak rychle a nečekaně, že se bývalý důstojník nezmohl ani na slovo.
"Co ty jsi sakra zač? Panebože!"
"Jak řekl ten maniak d'Anjouovi, než ho sekl do hlavy, ty nikam neutečeš, majore."
"Ty mě tady chceš nechat?"
"Nebuď naivní. Jsme jako dvojčata. Kam půjdu já, tam půjdeš ty. Vlastně půjdeš první."
"Kam?"
"Přes plot," řekl Jason, vytáhl z batohu kleště a začal obstřihávat pletivo kolem trupu zabijáka. Spadl mu kámen ze srdce, že nebylo ani zdaleka tak silné jako v ptačí rezervaci. Když byl Bourne hotov, ustoupil, zvedl pravou nohu, položil ji zabijákovi mezi lopatky a prudce zatlačil. Zabiják i s kusem plotu padl do trávy na druhé straně.
"Ježíšikriste!" vykřikl záškodník bolestí. "To je sranda, co?"
"Mně to vůbec legrační nepřipadá," odvětil Jason. "Jednám se vší vážností. Vstaň a neřvi."
"Vždyť jsi mě přivázal k tomu podělanýmu plotu!"
"Vyštípal jsem ho. Vstaň a otoč se." Vrah se nemotorně vyškrábal na nohy a Bourne si prohlížel své dílo. Zdálo se, že kus pletiva drží na nose zabijáka. Byl to vážně legrační pohled. Důvod, proč ho přivázal k plotu, však vůbec k smíchu nebyl. Jason potřeboval mít zabijáka na očích. Jen tak mu nehrozilo riziko. Nemohl ručit za to, co neviděl - a to, co neviděl, by ho mohlo stát život... a nejen jeho, ale i ženu Davida Webba a koneckonců i Davida Webba samotného. Drž se ode mě dál! Nemíchej se do toho! Jsme příliš blízko!
Bourne se natáhl a jedním škubnutím rozvázal jednoduchý uzel. Plot odpadl, a než se zabiják stačil vzpamatovat, Jason mu přehodil šňůru přes hlavu a pevně ho utáhl kolem úst. Vrah byl nucen rozevřít čelisti dokořán, až mu bylo vidět do temného krku, z nějž vycházely jen nesrozumitelné skřeky.
"Tohle není můj patent, majore," vyštěkl Bourne, uvázal na nylonovém laně uzel a zbylých zhruba osmdesát centimetrů nechal volně viset. "Sledoval jsem d'Anjoua i ostatní. Nemohli mluvit, mohli se jen dusit vlastními zvratky. Tys je taky viděl a smál ses. Jaké to je, majore...? Aha, já zapomněl, ty nemůžeš odpovědět, co?" Postrčil vraha dopředu, pak ho vzal za rameno a nasměroval doleva. "Obejdeme konec ranveje," řekl. "Pohyb!"
Brouzdali trávou a drželi se v temnotě na okraji dráhy. Jason si přitom prohlížel poměrně primitivní letiště. Za kasárny stála malá prosklená budova s kruhovým půdorysem. Byla v ní tma. Pouze v malé krychlové nástavbě vsazené doprostřed střechy zářilo jediné světlo. Byla to budova letiště Ťi-nan a slabě osvětlená krychle nahoře byla řídící věž. Napravo od kasáren, nejméně sedmdesát metrů na západ, stál tmavý otevřený hangár s vysokým stropem. Poblíž širokých vrat, od nichž se odráželo časné ranní světlo, stály obří žebříky na kolech. Hangár zel prázdnotou. Pracovní čety byly ještě na ubikacích. V jižní části letiště stálo po obou stranách dráhy pět letadel. Byla téměř stejná - obyčejná a vrtulová. Ťi-nan bylo letiště druhé či dokonce třetí kategorie. Díky zahraničním investicím prošlo jistě řadou zlepšení, stejně jako řada čínských letišť, do mezinárodní úrovně však mělo stále hodně daleko. Ale při létání jde ostatně o vzdušné koridory, a ne o nějaké kosmetické či technologické výstřelky na zemi. Stačí vzlétnout a pak držet kurz. Obloha neuznává žádné hranice. To je pouze výsada přízemních lidí a jejich strojů. Dohromady to však znamenalo další problém.
"Jdeme do hangáru," zašeptal Jason a dloubl diverzanta do zad. "Pamatuj, že jestli způsobíš hluk, nebudu tě muset zabít - oni to udělají za mě. A já díky tomu dostanu šanci zmizet. Nepochybuj o tom. K zemi!"
Ze strašidelně potemnělé budovy třicet metrů od nich náhle vyšel strážný s puškou přes rameno. Protáhl si ruce a zívl, až se mu hrudník nadouval. Bourne věděl, že přišla chvíle jednat. Lepší už se nemusela naskytnout. Zabiják ležel čelem k zemi. Ruce svázané drátem měl pod sebou, otevřená ústa přitlačená do

hlíny. Jason popadl volnou část šňůry, chytil vraha za vlasy, zvedl jeho hlavu a dvakrát mu omotal nylon kolem krku. "Stačí pohyb a uškrtíš se," zašeptal Bourne a vstal.
Tiše odběhl ke zdi hangáru, pak rychle zamířil k rohu a podíval se za něj. Strážný stál takřka bez hnutí. Jason pochopil - muž močil. Naprosto přirozená věc a také báječná šance. Bourne se odlepil od budovy, zabořil pravou nohu do trávy, levou nakopl strážného do kříže a pravou rukou ho skolil k zemi. Odtáhl bezvládného muže k rohu hangáru a pak trávou až k místu, kde ležel znehybněný zabiják a bál se pohnout.
"Učíš se, majore," řekl Bourne, znovu chytil diverzanta za vlasy a odmotal mu z krku nylonové lano, které podvodníka stejně nemohlo uškrtit. On to ale nevěděl, a to pro Deltu byla nápověda, že jeho zajatec neumí přemýšlet geometricky a reaguje na hrozbu smrtí. To si Bourne musel dobře zapamatovat.
"Vztyk," poručil Jason. Zabiják poslechl. Otevřenými ústy lapal po dechu a z jeho divokých očí čišela nenávist. "Mysli na Echa," probodl Bourne zabijáka stejně nenávistným pohledem. "Teda vlastně na d'Anjoua. Na člověka, který ti vrátil život - nevím jestli se tomu dá vůbec říkat život, ale tobě se každopádně zalíbil. Na svého Pygmaliona, kamaráde!... Teď mě poslouchej, a poslouchej mě dobře. Chtěl bys sundat ten provaz?"
"Hmmm!" zachroptěl vrah a přikývl. Nenávist v jeho očích se změnila v prosebný výraz.
"A uvolnit palce?"
"Hmmm, hmmm!"
"Ty nejsi partyzán, ale obyčejná gorila," řekl Jason a vytáhl z opasku automat. "Ale jak jsme říkávali za starých časů - dávno předtím, než začala tvoje kariéra, kámo -, má to menší háček. Buď se odsud oba dostaneme živí, nebo zmizíme a naše ostatky pohltí čínský oheň. Žádná minulost, žádná přítomnost. Nikdo se nebude ptát, co jsme přinesli společnosti... Vidím, že tě nudím. Promiň, na všechno zapomenu."
"Hmmm!"
"Fajn, když jinak nedáš. Samozřejmě ti nedám zbraň, a jestli uvidím, že se po nějaké natahuješ - což bych určitě viděl -, je po tobě. Ale jestli se budeš chovat rozumně, mohli bychom vyváznout. Snad. Pane Bourne, ať je vaším klientem kdokoliv, nemůže si dovolit nechat vás žít - a mě taky ne. Jasné? Capisce?"
"Hmmm!"
"Ještě něco," dodal Jason a zatáhl za lano, které spadlo záškodníkovi na rameno. "Tohle je nylon, nebo polyuretan, nebo jak se tomu sakra říká. Když se zapálí, nabobtná jako marcipán. Nedá se nijak rozvázat. Budeš ho mít kolem kotníků zauzlovaný jako kámen. A jelikož si libuju ve fíglech, budeš mít na každý krok maximálně metr a půl. Mluvím jasně?"
Zabiják přikývl. Bourne se vymrštil doprava, nakopl diverzanta do podkolenní jamky a srazil ho k zemi. Z jeho svázaných palců vytryskla krev. Jason si klekl, levou rukou strčil zabijákovi pistoli do úst a prsty pravé rozvázal uzel za jeho hlavou.
"Bože všemohoucí!" vykřikl zabiják, když provaz odpadl.
"Jsem rád, že jsi nábožensky založený," řekl Bourne, pustil zbraň a rychle omotával lano kolem kotníků svého zajatce. Na obou mu uvázal hranatý uzel. Pak rozžehl zapalovač a zapálil konce šňůry. "Možná to budeš potřebovat." Zvedl pistoli, přiložil ji k čelu zabijáka a rozvázal mu drát kolem zápěstí. "Zbytek si sundej sám," poručil. "Pozor na palce, už nejsou to, co dřív."
"Pravá ruka mi taky neslouží!" řekl Angličan a začal zápolit s uzly. Když si uvolnil ruce, zatřepal s nimi a vysával si krev z ran. "Máte tady tu svoji kouzelnou skříňku, pane Bourne?" zeptal se.
"Vždy v pohotovosti, pane Bourne," odvětil Jason. "Co je potřeba?"
"Náplast. Krvácejí mi prsty."
Bourne sáhl za záda pro batoh, hodil ho před diverzanta, a přitom mu mířil na hlavu pistolí. "Přehrabej ho. Cívka s náplastí je někde nahoře."
"Mám ji." Zabiják vytáhl náplast a rychle si ji omotal kolem palců. "Tohle od tebe bylo pěkný svinstvo."
"Mysli na d'Anjoua."
"On chtěl umřít, proboha! Co jsem měl sakra dělat?"
"Nic. Protože sám nejsi nic."
"Fajn, tak to jsem se dostal na tvoji úroveň. On mě přece předělal na tebe!"
"Ty na mě nemáš," řekl Jason Bourne. "Chybí ti talent. Nedokážeš uvažovat geometricky."

"Co to znamená?"
"Popřemýšlej o tom." Delta vstal. "Vztyk," nařídil.
"Něco mi řekni," prohodil zabiják, zvedl se ze země a zíral na zbraň, která mu mířila na hlavu. "Proč zrovna já? Proč jsi vůbec nechal té práce?"
"Protože jsem ji nikdy nedělal."
Náhle se na letištní ploše začaly rozsvěcovat reflektory a po celé délce přistávací dráhy zazářila jasně žlutá naváděcí světla. Z kasáren vybíhali muži. Řada z nich mířila k hangáru, jíní běželi směrem za ubikaci, kde náhle zaburácely motory skrytých vozidel. V hale se rozsvítilo. Náhle bylo všude živo.
"Svlíkni mu sako a čepici," nařídil Bourne a ukázal pistolí na bezvládného strážného. "Obleč si je."
"Nebudou mi!"
"Můžeš si je nechat přešít v Savile Row. Pohni!"
Podvodník poslechl, měl však takové problémy s pravou rukou, že mu Jason musel přidržet rukáv. Bourne dloubl záškodníka pistolí, společně se rozběhli ke zdi hangáru a pak opatrně zamířili směrem ke konci budovy.
"Rozumíme si?" zeptal se Bourne šeptem a pohlédl do tváře, v níž poznával sám sebe před mnoha lety.
"Buď se odsud dostaneme, nebo zemřeme."
"Dokonale," odvětil výsadkář. "Ten křikloun s mečem je šílenec. Chci pryč!"
"Předtím ses tvářil úplně jinak."
"Jinak by si ten cvok mohl vybrat mě!"
"Co je vlastně zač?"
"Jeho jméno mi nikdy neřekli. Jen jména prostředníků, přes které se s ním dá spojit. První z nich byl nějaký Su Ťiang z posádky v Kuang-tungu..."
"To jméno už jsem slyšel. Říkají mu ‚Prase'."
"Nejspíš to sedí, co já vím."
"A dál?"
"Číslo se nechá u stolu pět v kasinu v..."
"Kcham Pchek, Macao," skočil mu do řeči Jason. "Co dál?"
"Zavolám na to číslo a mluvím francouzsky. Ten Su Ťiang je jeden z mála šikmookých, který ten jazyk umí. Určí čas schůzky. Vždycky je to na stejném místě. Překročím hranici a jdu na pláň v horách. Přiletí vrtulník a někdo mi dá jméno oběti. A půlku peněz za její vraždu... Podívej! Támhle letí! Krouží před přistáním."
"Máš u hlavy moji pistoli."
"Rozumím."
"Učili tě při výcviku létat?"
"Ne. Jen skákat s padákem."
"To nám nebude k ničemu."
Blikající letadlo slétlo z čím dal jasnějšího nebe a hladce dosedlo na dráhu. Rolovalo na konec asfaltu, pak zatočilo doprava a zamířilo k terminálu.
"Kchaj kuan čchi jou!" vykřikl hlas před hangárem. Jakýsi muž ukazoval na tři nákladní auta s cisternami stojící opodál a vysvětloval, kterou z nich použít.
"Tankují," řekl Jason. "Letadlo půjde znova nahoru. Nastoupíme."
Zabiják se otočil a opět se zatvářil prosebně. "Proboha, dej mi aspoň nůž, nebo něco!"
"Nic."
"Mohl bych ti pomoct!"
"Tohle je moje akce, majore, ne tvoje. S nožem bys mi akorát rozpáral břicho. Ani náhodou, hochu."
"Ta long sia!" zvolal stejný hlas před hangárem a označil tak vládní činitele za velké ryby. "Fan sung," dodal. Všechny tím vyzval, aby si dali pohov, že letadlo bude rolovat od terminálu a vyjede k němu první ze tří cisteren.
Činitelé vystoupili. Letadlo opsalo kruh na místě a zamířilo zpět po ranveji, zatímco pilot dostával z věže instrukce, kde doplní palivo. Nákladní vůz vyrazil. Z kabiny vyskočili muži a začali vytahovat hadice z držáků.

"Potrvá to asi deset minut," řekl zabiják. "Je to čínská verze vylepšeného DC-3."
Letadlo zastavilo, motory utichly. Ke křídlům přirazily žebříky na kolech a muži po nich šplhali vzhůru. Nádrže se otevřely, údržbáři do nich vložili trysky, a přitom si povídali. Vtom se padací dveře uprostřed trupu znovu otevřely a k zemi sjely kovové schůdky. Z letadla vystoupili dva muži v uniformách.
"Pilot a jeho palubní důstojník," řekl Bourne. "Nejdou se jen tak protáhnout. Důkladně si zkontrolují všechno, co ti lidé udělají. Přesně si všechno načasujeme, majore, a když řeknu, abys něco udělal, tak to uděláš."
"Půjdeme rovnou ke dveřím," přitakal zabiják. "Až ten druhý chlap položí nohu na první schod."
"Tak nějak."
"Co takhle zastírací manévr?"
"Ale jaký?"
"Včera večer jsi to měl sakra vymyšlené. Uspořádal jsi vlastní oslavu čtvrtého července."
"Takhle by to nešlo. Mimochodem, všechny jsem je vypotřeboval... Ale moment. Ta cisterna."
"Když ji vyhodíš do vzduchu, vybuchne i letadlo. Navíc se to nedá načasovat na okamžik, až budou ti chlapi znovu nastupovat."
"Tuhle nemyslím," řekJ Jason, zavrtěl hlavou a zadíval se za diverzanta. "Támhletu." Bourne ukázal na bližší ze dvou červených nákladních aut, která stála přímo před nimi ve vzdálenosti asi třiceti metrů.
"Kdyby vybuchla, první rozkaz by zněl dostat odsud letadlo."
"A my bychom byli daleko blíž než teď. Tak to uděláme."
"Ne," opravil ho Jason. "Ty to uděláš, a přesně tak, jak řeknu. Nezapomínej, že máš pistoli pár centimetrů od hlavy. Pohyb!"
Rozběhli se k cisterně, zabiják jako první. Zanikli v šeru a zmatku kolem letadla. Pilot a jeho palubní důstojník právě svítili baterkami na motory a vyštěkávali netrpělivé rozkazy na údržbáře. Bourne nařídil záškodníkovi, aby se skrčil před ním, sám si zatím klekl nad otevřený batoh a vytáhl ruličku s obvazem. Pak vytasil z opasku lovecký nůž, vytáhl svinutou hadici z držáku, pustil ji na zem a levou rukou sáhl k otvoru, kde ústila do nádrže.
"Sleduj je," poručil diverzantovi. "Jak dlouho jim to ještě bude trvat. A pohybuj se pomalu, majore. Pozoruju tě."
"Řekl jsem přece, že chci pryč. Nechci to zvorat!"
"No jasně, chceš pryč, ale něco mi říká, že bys radši šel sám."
"To by mě ani nenapadlo."
"Tak to asi nejsi můj člověk."
"Díky."
"Ne, já to myslím vážně. Mě by to určitě napadlo... Jak dlouho to ještě potrvá?"
"Podle mě tak dvě tři minuty."
"A o co svůj odhad opíráš?"
"Asi o dvacet misí v Omanu, Jemenu a ještě dál na jih. Znám všechny letouny s podobnou konstrukcí i vybavením, kámo. Mám je v paži. Je to stará vesta. Dvě tři minuty, víc to nebude."
"Fajn. Tak pojď zpátky." Jason propíchl hadici nožem. Řez byl dostatečně velký, aby z něj vytékal souvislý proud paliva, ale dostatečně malý, aby čerpadlo nepřestalo úplně fungovat. Vstal a podal zabijákovi svitek gázy. Přitom ho kryl pistolí. "Odmotej asi dva metry a namoč ji do paliva, které tam dole utíká." Zabiják si klekl a vykonal Bourneovy pokyny. "A teď nacpi konec do štěrbiny, kde jsem prořízl hadici. Dál - ještě dál. Natlač to tam palcem!"
"Nemůžu na ruku!"
"Na levou jo! Zatlač víc!" Bourne se rychle ohlédl na letadlo, které právě dotankovalo. Odhad diverzanta byl přesný. Muži slézali z křídel a namotávali hadice zpět na cisternu. Pilot s palubním důstojníkem prováděli poslední kontrolu. To znamenalo, že za necelou minutu zamíří k padacím dveřím! Jason sáhl do kapsy pro zápalky, hodil je před zabijáka a přitom mu stále mířil na hlavu.
"Zapal to. Hned!"
"Vybuchne to jako nitroglycerín! Vystřelí nás to oba do nebe, hlavně mě!"
"Když to uděláš správně, tak ne! Polož gázu na trávník, je vlhký..."

"Zpomalit oheň... ?"
"Honem! Pohyb!"
"Hotovo!" Z konce pruhu tkaniny vyšlehl plamen, okamžitě však klesl k zemi a začal pomalu postupovat po gáze. "Na figly tě užije," zabručel si výsadkář pod vousy a vstal.
"Půjdeš přede mnou," nařídil Bourne, když si připnul batoh k opasku. "Běž přímo za nosem. Nahrb se a svěs ramena jako v Lo Wu."
"Ježíšikriste! Tys byl... ?"
"Pohyb!"
Cisterna vycouvala od letadla, pak vyrazila obloukem doleva, vyhnula se žebříkům a zamířila za první zaparkovaný nákladní vůz... poté znovu opsala kruh, tentokrát doprava, zajela za obě stojící cisterny a zaujala místo vedle té, do jejíž nádrže mířila zapálená gáza. Jason prudce otočil hlavu a upřel oči na hořící pruh látky. Vzňal se jasným plamenem! Stačí, aby do unikající hadice vlétla jedna jiskérka, nádrž vybuchne a rozmetá žhavý kov do zranitelných plášťů vedlejších cisteren. Stane se to každou vteřinou!
Pilot pokynul palubnímu důstojníkovi a pak společně odpochodovali směrem ke dveřím.
"Rychle!" zaječel Bourne. "Připrav se k běhu!"
"Kdy?"
"To poznáš. Drž ramena dole! A ohni hřbet, sakra!" Zabočili doprava směrem k letadlu a prošli přitom houfem údržbářů, kteří mířili do hangáru. "Kung-ťü ne?" houkl Jason a napomenul tak jednoho kolegu, že zapomněl u letadla drahou soupravu nářadí.
"Kung ťü?" křikl muž na konci zástupu, popadl Bournea za paži a zvedl bednu s nářadím. Jejich oči se setkaly a údržbář zkřivil tvář šokem. "Tchien a!" zavřeštěl.
A pak se to stalo. Na sebedůležitější odhalení už bylo pozdě. Cisterna s palivem vybuchla. K nebi vyšlehly chuchvalce ohně a všude kolem hořícího auta se rozlétly smrtící střepiny zohýbaného kovu. Členové pracovních čet křičeli jako jeden muž a rozprchli se všemi směry, většinou do bezpečí hangáru.
"Utíkej!" křikl Jason. Zabijákovi to nebylo třeba říkat dvakrát. Oba muži se rozběhli k letadlu a dveřím. Pilot, jenž už stihl nastoupit, zíral užasle ven, zatímco palubní důstojník zůstal zkoprnělý na žebříku.
"Kuaj!" zaječel Bourne. Skrýval tvář ve stínu a přitlačil záškodníkovi hlavu ke kovovým schůdkům. "Ťiu fej ťi...!" zavřeštěl na pilota, aby kvůli bezpečnosti letadla rychle vyjel z hořícího místa. Prohlásil, že patří k letištní obsluze a zajistí dveře.
Do povětří vylétla druhá cisterna. Sopečná erupce ohně a kovové tříště nyní řádila už ve dvojím provedení.
"Máte pravdu!" křikl pilot čínsky, chytil druhého pilota za košili a vtáhl ho dovnitř. Oba se rozběhli krátkou uličkou k palubní desce.
Nadešel správný okamžik, pomyslel si Jason. Na chvilku zaváhal. "Nastup!" poručil výsadkáři, když letiště ozářil výbuch třetí cisterny.
"Jasně!" houkl zabiják, zvedl hlavu a narovnal tělo, aby mohl vyskákat po schodech. Když třeskla další ohlušující exploze a motory letadla zaburácely, zabiják se náhle otočil na žebříku, vymrštil pravou nohu směrem k Bourneovým slabinám a máchl rukou, aby mu srazil zbraň.
Jason byl připraven. Udeřil záškodníka do kotníku hlavní pistole, prudce ji zvedl a praštil ho do spánku. Vytryskla krev a zabiják padl bezvládně do letadla. Bourne vyskákal po schodech a odkopl podvodníka kus dál po kovové podlaze. Škubnutím zasadil dveře na místo, zaklapl zámky a zajistil dveře. Letadlo se začalo rozjíždět a okamžitě uhnulo nalevo, dál od hořícího ohniska nebezpečí. Jason strhl ze zad batoh, vytáhl z něj druhé nylonové lano a přivázal zabijáka za obě zápěstí k nohám sedadel, které byly dost daleko od sebe. Bournea sice nenapadalo, jak by se mohl diverzant vyprostit, přesto však pro jistotu odřízl šňůru připevněnou ke kotníkům zabijáka, roztáhl mu nohy a přivázal každou zvlášť k protějším podpěrám na druhé straně uličky.
Vstal a vykročil směrem ke kabině. Letadlo uhánělo po asfaltu ranveje. Vtom motory utichly. Letadlo zastavilo před terminálem, kde se shromáždila skupina vládních činitelů sledujících stále mohutnější požár, který běsnil necelého půl kilometru na sever.
"Kchaj pa!" řekl Bourne a přiložil pilotovi k zátylku hlaveň své automatické pistole. Druhý pilot se otočil v sedadle. Jason přesunul ruku se zbraní a čistou mandarínštinou pravil: "Hleďte si svých ciferníků a

připravte se ke vzlétnutí. Pak mi dáte mapy."
"Nepovolí nám vzlétnout!" zaječel pilot. "Máme naložit pět komisařů!"
"Kam letí?"
"Do Pao-ringu."
"To je na sever," řekl Bourne.
"Severozápad," opravil ho druhý pilot.
"Fajn. Poletíte na jih."
"Nedovolí nám to!" vykřikl pilot.
"Vaší hlavní povinností je zachránit letadlo. Nemůžete vědět, co se tam děje. Třeba je to sabotáž, vzpoura nebo povstání. Udělejte, co povídám, nebo je po vás obou. Mně je to vážně fuk."
Pilot prudce otočil hlavu a podíval se na Jasona. "Vy jste běloch! Mluvíte čínsky, ale jste ze Západu! Co to provádíte?"
"Zabavuju tohle letadlo. Máte před sebou dost dlouhou dráhu. Vzlétněte! Na jih! A dejte mi ty mapy."

Vybavily se mu staré vzpomínky. Vzdálené zvuky, vzdálené obrazy, vzdálené dunění.
"Hadí ženo, hadí ženo! Ohlaste se! Udejte svou polohu!"
Mířili k Tam Quanu a Delta nechtěl rušit ticho. Věděl, kde jsou a na ničem jiném nezáleželo. Velitelství Saigon mohlo jít klidné k čertu. On rozhodně nehodlal severovietnamským kontrolním stanovištím ani náznakem napovědět, kam míří.
"Hadí ženo, jestli nechcete nebo nemůžete odpovědět, zůstaňte pod sto osmdesáti metry! Mluví k vám přítel, vy pitomci! Moc jich tady dole nemáte! Nad dvěma sty vás zachytí jejich radary."
To vím, Saigone, a můj pilot to taky ví, i když se mu to nelíbí, ale stejně budu zticha.
"Hadí ženo, úplně jsme vás ztratili! Vyzná se tady vůbec někdo v leteckých mapách?"
Jo, v jedné se vyznám moc dobře, Saigone. Myslíte, že bych šel nahoru, kdyby můj tým věřil někomu z vás? Sakra, tam dole je můj bratr! Já pro vás nejsem důležitý, ale on jo!
"Vy jste se zbláznil, bělochu!" zaječel pilot. "Zapřísahám vás ve jménu duchů, tohle je těžké letadlo a my jsme jen kousek nad vrcholky stromů!"
"Držte čumák nahoře," řekl Bourne a díval se do mapy. "Slétněte dolů a udržujte výšku, to je všechno."
"To je hloupost!" vykřikl druhý pilot. "V téhle výšce stačí jeden spodní tah a jsme v lese! Je po nás!"
"Podle zpráv o počasí ve vaší vysílačce se neočekávají žádné turbulence..."
"Ale to je nahoře," vykřikl pilot. "Vy nechápete to riziko! Tady dole je to něco jiného!"
"Co bylo v poslední zprávě z Ťi-nanu?" zeptal se Jason, i když to velice dobře věděl.
"Snaží se vypátrat náš let do Pao-tingu," řekl důstojník. "Tři hodiny se jim to nedaří. Teď právě prohledávají hory Cheng-šuej... U všech velkých duchů, proč vám to vlastně říkám? Vždyť jste to slyšel sám! Mluvíte líp než moji rodiče, a ti měli vzdělání!"
"Dva body pro Lidové letectvo... Fajn, za dvě a půl minuty uděláte obrátku o sto šedesát stupňů a vystoupáte do tří set metrů. Budeme nad vodou."
"Budeme v dosahu Japonců! Sestřelí nás!"
"Tak vyvěste bílou vlajku... Nebo ne, vezmu si vysílačku. Něco už vymyslím. Třeba by nám dokonce mohli dělat doprovod do Kowloonu."
"Do Kowloonu!" vypískl palubní důstojník. "Zemřeme!"
"To se může stát," souhlasil Bourne, "ale jestli vás někdo zastřelí, já to nebudu. Víte, když o tom tak přemýšlím, budu se tam muset dostat bez vás. Vy vlastně ani nemůžete být součástí mojí akce. Nemůžu si to dovolit."
"Vůbec vám nerozumím!" vyhrkl rozčilený pilot.
"Až řeknu, tak prostě uděláte obrátku o sto šedesát stupňů." Jason zkontroloval rychlost, označil uzly na mapě a přibližně spočítal požadovanou vzdálenost. Oknem viděl, že za sebou nechávají pobřeží Číny. Podíval se na hodinky. Uběhlo devadesát vteřin. "Otočte to, kapitáne," řekl.
"Stejně bych to udělal!" vykřikl pilot. "Nejsem kamikadze. Nehodlám se v letadle zabít."
"Ani pro vaši nebeskou vládu?"
"Pro tu nejmíň."

"Časy se mění," řekl Bourne a opět se soustředil na leteckou mapu. "Věci se mění."

"Hadí ženo, hadí ženo! Zabalte to! Jestli mě slyšíte, vypadněte odtamtud a vraťte se do základního tábora. Nemůžete ničeho dosáhnout! Rozumíte? Zabalte to!"
"Co chcete dělat, Delto?"
"Leťte dál, pane. Za další tři minuty odsud můžete vypadnout."
"Ale co vy a vaši lidé?"
"Zvládneme to,"
"To je sebevražda, Delto,"
"O tom mi něco povídejte... Fajn, všichni si zkontrolujte padáky a připravte se na seskok. Někdo pomozte Echu a dejte mu ruku na šňůru."
"Déraisonnable!"

Rychlost se držela kolem šesti set kilometrů za hodinu. Trasa, kterou Jason vybral, vedla v malé výšce nad průlivem Formosa - kolem Lung-chaje a Šan-tchou na čínském pobřeží a Chsin-čchu a Feng-šanu na Tchaj-wanu. Celkem měřila něco přes 2300 kilometrů. Dalo se tedy odhadnout, že ji zdolají za čtyři hodiny plus minus několik minut. Za necelou půlhodinu by měli spatřit ostrovy severně od Hongkongu. Během letu dostali dvě výzvy vysílačkou - jednou z Vlastenecké posádky v Čchüe-moj, podruhé od hlídkového letadla poblíž Žao-pchingu. Bourne si pokaždé vzal slovo. V prvním případě vysvětlil, že pátrají po porouchané lodi, která veze na pevninu tchajwanské zboží. V druhém poněkud zlověstně prohlásil, že jako součást Lidových bezpečnostních sil hledají u pobřeží pašerácké lodě, které hlídkám v Žao-pchingu nepochybně unikly. Byl přitom značně arogantní a navíc použil jméno a oficiální - přísně tajné - identifikační číslo mrtvého spiklence, který ležel pod ruskou limuzínou v ptačí rezervaci Ťing-Šan. Potvrdil se jeho odhad, že není podstatné, jestli mu jeho báchorky někdo uvěří. Ani jeden z tazatelů nechtěl narušovat status quo ante. Proč by si komplikovali už beztak dost složitý život? No co, ať si klidně letí. Koho tím ohrožují?
"Kde máte vybavení?" zeptal se Jason pilota.
"Zrovna s ním lítám!" odvětil muž. Sledoval přístroje a viditelně se zachvěl při každém zapraskání ve vysílačce, které věstilo zprávu od nějakého dopravního letadla. "Možná to nevíte, ale nemám žádný letový plán. Mohli bychom se srazit se spoustou letadel!"
"Na to jsme moc nízko," řekl Bourne, "a viditelnost je dobrá. Budu věřit vašim očím, že do nikoho nenarazíte."
"Vy jste šílenec!" vykřikl druhý pilot.
"Naopak. Právě se chystám vrátit k normálu. Kde máte záchranné vybavení? Při čínské důkladnosti si nedovedu představit, že tady žádné nemáte."
"Jako například?" zeptal se druhý pilot.
"Záchranné čluny, signální prostředky... padáky."
"Velcí duchové!"
"Kde to máte?"
"V zadní části letadla. Jsou to dveře napravo od kuchyňky."
"Všechno je to pro papaláše," dodal druhý pilot trpce. "Když nastanou problémy, dostanou to oni."
"To zní rozumně," řekl Bourne. "Jak jinak byste se mohli věnovat svým povinnostem?"
"Šílenství."
"Jdu dozadu, pánové, ale moje pistole bude mířit přímo sem. Držte kurz, kapitáne. Mám hodně zkušeností a citlivý nos. Jestli ucítím sebemenší změnu ve vzduchu, je po nás všech. Jasné?"
"Jste blázen!"
"O tom mi povídejte." Jason vstal od palubní desky a vydal se trupem letadla dozadu. Cestou překročil svého svázaného roztaženého zajatce, který měl na levém spánku silnou vrstvu zaschlé krve a už se nepokoušel vyprostit. "Jak se vede, majore?"
"Udělal jsem chybu. Co ještě chceš?"
"Dostat tě živého do Kowloonu."

"Aby mě nějakej hajzl předhodil popravčí četě?"
"To je na tobě. Všechno mi pomalu začíná docházet, a tak bych řekl, že by ti nějakej hajzl mohl spíš dát metál, kdybys hrál svoje karty, tak jak máš."
"Na šifry seš kanón, Bourne. Co to znamená?"
"Při troše štěstí na to přijdeš sám."
"Děkuju pěkně!" vykřikl Angličan.
"Mně neděkuj. To tys mi vnukl ten nápad, kámo. Ptal jsem se tě, jestli tě při výcviku taky učili lítat. Vzpomínáš, cos mi na to řekl?"
"Co?"
"Řekls, že z letadel umíš jen skákat."
"Do prdele!"

Záškodník stál spoutaný s padákem na zádech mezi dvěma sedadly. Ruce a nohy měl přivázané k sobě, pravou ruku připevněnou k uvolňovací šňůře.
"Vypadáš jako ukřižovaný, majore, akorát bys měl rozpřáhnout ruce."
"Proboha, kdy už začneš mluvit normálně?"
"Promiň. To promluvilo moje druhé já. Žádné hlouposti, ty hajzle. Skočíš z támhletěch dveří! Slyšíš mě? Jasný?"
"Jasný."
Jason zamířil do kabiny, posadil se, zvedl mapu a zeptal se palubního důstojníka: "Jak to vypadá?"
"Jestli do někoho nenarazíme, za šest minut jsme v Hongkongu."
"Máte moji plnou důvěru, ale na Kchaj Taku přistát nemůžeme, i když jsme emigranti. Zamiřte na sever do Nových území."
"Aj-ja!" vyjekl pilot. "Proletíme radarem! Ti zběsilí Gurkhové budou střílet na všechno, co jen vzdáleně připomíná pevninu!"
"Jestli vás nezachytí, tak střílet nebudou, kapitáne. Až do hranic držte výšku pod sto osmdesáti metry, v Lo Wu pak vystoupejte nad hory. Můžete navázat spojení se Šen-čenem."
"A co mám, ve jménu duchů, asi tak říct?"
"Že vás unesli. Víte, nemůžu si dovolit, abyste v tom jeli se mnou. V kolonii přistát nemůžeme. Zbytečně byste tím upozornil na jednoho velice plachého člověka - a jeho společníka."

Rozevřely se nad nimi padáky a dvacetimetrová šňůra, která spojovala jejich zápěstí, se ve větru napnula. Letadlo zamířilo na sever, směrem k Šen-čenu.

Přistáli v rybí sádce jižně od Lok Ma Čchau. Bourne zatáhl za provaz a přitáhl si svázaného zabijáka k sobě, majitelé sádky zatím ječeli na březích své čtvercové nádrže. Jason ukázal peníze - víc peněz, než by oba manželé vydělali za celý rok.
"Jsme emigranti!" křikl. "Bohatí emigranti! Vadí to někomu?"
Nikomu to nevadilo a nejméně ze všech majitelům sádky. "Mkoj! Mkoj-sáj!" opakovali stále dokola a děkovali podivným růžovým tvorům, kteří spadli z nebe. Bourne zatím vytáhl vraha z vody.
Když odložili čínské oblečení, Bourne spoutal diverzantovi ruce za zády. Vyrazili k silnici, jež mířila na jih do Kowloonu. Zmáčené šaty jim sice v žáru slunce rychle usychaly, svým vzezřením by však rozhodně nepřilákali těch pár vozidel, která tudy projížděla, nemluvě o ochotě řidičů brát stopaře. Museli to nějak vyřešit, a to rychle a správně. Jason byl vyčerpaný. Sotva chodil a jeho soustředění umdlévalo. Jediný chybný krok a mohl prohrát - ale on prohrát nesměl! Teď ne!
Rolníci, zejména staré ženy, se vlekli po krajnicích cesty a na svých starých bedrech nesli koše plné výpěstků. Vysušené tváře jim před sluncem zakrývaly obří černé klobouky se širokou střechou. Pár z nich se zvědavě podívalo na neupravené bělochy, ale jen letmo. V jejich světě nebylo pro překvapení místo. Hlavní bylo přežít. Měli dobrou paměť.
Paměť. Vzpomínky. Měj otevřené oči. Najdeš něco, co můžeš využít.
"K zemi," poručil Bourne zabijákovi. "Na krajnici."

"Co? Proč?"
"Protože když to neuděláš, za tři vteřiny už neuvidíš světlo."
"Myslel jsem, že mě chceš dostat živého do Kowloonu!"
"Jestli budu muset, tak tě tam vezmu studeného. Dolů! Na záda! Mimochodem, můžeš si křičet, co hrdlo ráčí, nikdo ti nebude rozumět. Dokonce bys mi tím pomohl."
"Kristepane jak?"
"Utrpěl jsi šok."
"Cože?"
"K zemi! Rychle!"
Zabiják se složil na cestu, převalil na záda, pohlédl do ostrého slunce a hltavě lapal po dechu, až se mu hrudník nadouval. "Slyšel jsem pilota," vzdychl. "Kurva, ty seš šílenec!"
"Ať si každý říká, co chce, majore." Náhle se Jason otočil na silnici a začal křičet na venkovanky.
"Ťiu-ming!" ječel. "Žing pang mang!" Prosil stařeny, aby pomohly zraněnému kamarádovi, který má buď zlomenou páteř anebo žebra. Sáhl do batohu, vytáhl peníze a vysvětlil jim, že záleží na každé minutě a že potřebuje co nejdřív ošetřit. Kdyby mu nějak pomohly, štědře by se jim odměnil za ochotu.
Rolníci se jako na povel hromadně rozběhli, až jim klobouky létaly ve větru, a úplně zapomněli na své náklady. Oči neupírali na pacienta, nýbrž na nabízené peníze.
"Na kun-c' laj!" zaječel Bourne a požádal tak o dřevěné dlahy či klacky, jimiž by znehybnil potlučeného muže.
Ženy se rozběhly do polí a vrátily se s dlouhými bambusovými výhonky. Oloupaly z nich lýko, které ubohému muži poskytne úlevu, až ho zafixují. Se soucitnými výkřiky tak učinily a nedbaly přitom na protesty pacienta v angličtině. Pak si vzaly od Bournea peníze a šly si dál svou cestou.
Kromě jedné, která si všimla nákladního auta přijíždějícího ze severu.
"Two šao čchien?" řekla Jasonovi do ucha. Zeptala se ho, kolik zaplatí.
"Ni šuo ne," odpověděl jí Bourne, ať si řekne cenu.
Když to udělala, Delta přijal. Žena rozpřáhla ruce a vstoupila do vozovky. Nákladní auto zastavilo. Když Bourne dojednal cenu s řidičem, naložil zabijáka přivázaného k bambusu naznak na korbu a pak v sám nastoupil.
"Jak se vede, majore?"
"Kurva, je tady plno zasraných kachen!" zavřeštěl výsadkář a rozhlédl se po řadách dřevěných klecí, z nichž vycházel odporný čpavý zápach.
Jeden z ptáků projevil nekonečnou moudrost a vystříkl proud výkalů zabijákovi přímo do obličeje.
"Příští zastávka Kowloon," pravil Bourne a zavřel oči.
30

Zazvonil telefon. Marie se otočila v křesle, zvednutá ruka Mo Panova ji však zarazila. Doktor přešel hotelovým pokojem, zvedl telefon na nočním stolku a tiše řekl: "Prosím?" Poslouchal a zamračil se. Pak si však nejspíš uvědomil, že svým výrazem by mohl pacientku vyděsit, a tak se podíval na Marii, zavrtěl hlavou a rukou jí naznačil, že to není nic důležitého. "Dobře," pokračoval téměř po minutě. "Dokud se neozveš, zůstaneme na místě. Na něco se tě ale musím zeptat, Alexi, a promiň mi moji upřímnost. Nedal ti někdo napít?" Panov sebou škubl a krátce oddálil telefon od ucha. "Na to ti můžu říct jen jedno: vrozená dobrota a zkušenost mi brání šťourat se v tvojí minulosti. Řekneme si to potom." Zavěsil.
"Co se stalo?" zeptala se Marie a napůl vstala z křesla.
"Daleko víc, než mi mohl říct, ale i to stačilo." Psychiatr se odmlčel a pohlédl na Marii. "Catherine Staplesová je mrtvá. Před pár hodinami ji zastřelili před domem..."
"Panebože," zašeptala Marie.
"A ten obr z rozvědky," pokračoval Panov, "kterého jsme viděli na stanici v Kowloonu. Říkala jsi mu majore a Staplesová ho identifikovala jako Lina Wen-cua..."
"Co je s ním?"

"Je těžce raněný a leží v kritickém stavu v nemocnici. Odtamtud taky Conklin volal - z telefonního automatu v nemocnici."
Marie se zadívala Panovovi do tváře. "Mezi smrtí Catherine a Lin Wen-cuem je nějaká souvislost, že?"
"Ano. Když Staplesovou zabili, bylo zjevné, že operaci někdo narušil..."
"Jakou operaci? A kdo?"
"Alex říkal, že se to všechno dozvíme potom. V každém případě začíná jít do tuhého a ten Lin možná zaplatí životem za to, že se snažil to narušení ‚neutralizovať - přesně takhle to Conklin říkal."
"Panebože," vykřikla Marie téměř hystericky a vytřeštila oči. "Operace! Narušení... neutralizace, Lin, ani Catherine - kamarádka, která mě podvedla -, mě tyhle věci nezajímají! Co je s Davidem?"
"Prý odjel do Číny."
"Ježíšikriste, oni ho zabili!" zavřeštěla Marie a vyletěla z křesla.
Panov k ní přiskočil a vzal ji za ramena. Sevřel ji ještě pevněji, aby zastavil její křečovitě se třesoucí hlavu, a tiše naléhal, aby se na něj podívala. "Nech mě dořící, co mi povídal Alex... Poslouchej mě!"
Marie se pomalu a zadýchaně přestala hýbat a zírala na svého přítele. Jako by se ve zmatku a vyčerpání snažila najít aspoň jednu světlou chvilku. "Co říkal?"
"Že je svým způsobem rád, že je David tam nahoře, protože podle něj tak má větší šanci na přežití."
"A ty tomu věříš?" zvolala žena Davida Webba a oči se jí zalily slzami.
"Možná," přikývl Panov a tiše dodal: "Conklin povídal, že na přelidněné ulici tady v Hongkongu by Davida mohl někdo zastřelit nebo bodnout. Davy lidí jsou prý dvojsečná zbraň. Neptej se mě, kam tyhle typy chodí na svoje metafory, já to nevím."
"Co chceš, sakra, říct?"
"To, co mi řekl Alex. Povídal, že Davida přinutili vrátit se zpátky a být někým, na koho chtěl zapomenout. Taky říkal, že na ‚Deltu' nikdo nemá. ‚Delta' je nejlepší ze všech... ‚Delta' byl David Webb, Marie. I když to chtěl vytěsnit z mysli, on byl vážně ‚Delta'. Jméno Jason Bourne ho napadlo až pak, v záchvatech sebetrýzně, ale svoje schopnosti získal jako ‚Delta'... V jistých ohledech znám tvého manžela stejně dobře jako ty."
"V tomhle určitě daleko líp," řekla Marie a položila hlavu na konejšivou hrud Morrise Panova. "O spoustě věcí nechtěl vůbec mluvit. Příliš se bál, nebo se styděl... Panebože, Mo! Vrátí se mi ještě někdy?"
"Alex si myslí, že se ‚Delta' vrátí."
Marie se odtáhla od psychiatra a upřela na něj své uslzené oči. "A co David?" zašeptala žalostně. "Vrátí se?"
"To bohužel nedokážu říct. Vážně nevím."
"Rozumím." Marie pustila Panova, přešla k oknu a pohlédla dolů na davy lidí na ucpaných ulicích plných křiklavých neonů. "Ptal ses Alexe, jestli pije. Proč?"
"Jen jsem to řekl, hned jsem toho litoval."
"Protože jsi ho urazil?" Marie se znovu otočila k psychiatrovi.
"Ne. Protože jsem věděl, že to uslyšíš a budeš žádat vysvětlení. A já ti budu muset odpovědět."
"Takže?"
"Nakonec mi řekl jednu věc - vlastně dvě. Řekl, žes Staplesové křivdila..."
"Tak já jí křivdila? Byla jsem tam. Viděla jsem je na vlastní oči. Slyšela jsem její lži!"
"Snažila se tě ochránit a nechtěla tě vyděsit."
"Zase lži! A co ta druhá věc?"
Panov stál na místě a upíral zrak na Marii. "Alex říkal, že to všechno vypadá bláznivě, ale že to zas tak bláznivé není."
"Můj Bože, oni ho zlomili!"
"Ale vůbec ne. Neprozradí jim, kde jsi - kde jsme. Řekl mi, že až příště zavolá, měli bychom se během pár minut připravit k přesunu. Jít sem by pro něj bylo riskantní. Bojí se, že by ho někdo sledoval."
"Takže budeme zase utíkat a schovávat se. A zčistajasna máme v našem brnění díru. Náš mrzáček svatý Jiří už nezabíjí draky, ale chce s nimi obcovat."
"Jsi nespravedlivá, Marie. Takhle to vůbec neříkal. A já taky ne."

"Kecy, doktůrku! Já mám tam nahoře manžela! Využívají ho, zabíjejí ho a neřeknou nám proč! Snad čirou náhodou přežije, protože tak strašně dobře ovládá svoji bývalou práci, kterou tak nenávidí. Ale co z něj zbude? Z jeho mozku? Ty jsi expert, doktore! Co zbude, až se mu vrátí všechny vzpomínky? A vrátit by se mu měly, jinak nepřežije!"
"Říkal jsem ti, že na to nedokážu odpovědět."
"No to je paráda, Mo! Mluvíš jen v obecných frázích, na nic neumíš odpovědět, dokonce si netroufneš ani na kvalifikovaný odhad. Vykrucuješ se! Měl z tebe být ekonom! Prošvihl jsi svoji šanci!"
"Já už v životě prošvihl víc věcí. Málem i letadlo do Hongkongu."
Marie zkopměla, jako by do ní udeřil blesk. Pak znovu propadla slzám, rozběhla se k Panovovi a objala ho. "Panebože, promiň, Mo! Odpusť mi to, odpusť mi to!"
"Omluvit bych se měl spíš já," řekl psychiatr. "Byl to laciný zásah." Zaklonil jí hlavu, jemně ji pohladil po šedivých vlasech s bílými pramínky. "Ta tvoje paruka je vážně hrozná."
"To není paruka, doktore."
"Z kosmetologie jsem zrovna nepromoval."
"Ale zato z pedikúry, co?"
"S nohama je snadnější práce než s hlavou, to mi věř."
Zazvonil telefon. Marie se zajíkla a Panov zatajil dech. Pomalu otočil hlavu směrem k protivnému zvuku.

"Ještě jednou zkusíš něco podobného a je po tobě!" zahřměl Bourne a držel se za hřbet ruky, na němž se mu tvořila velká modřina. Zabiják s rukama spoutanýma před sebou vrazil do levného hotelu a přibouchl Jasonovi levou ruku do dveří.
"A co ode mě sakra čekáš?" zaječel bývalý britský diverzant. "Že s radostí vběhnu do náruče vlastním katům?"
"Koukám, že čteš detektivky," prohodil Bourne a sledoval, jak si zabiják svírá žebra, kam ho předtím bolestivě zasáhl pravou nohou. "Možná přišel čas, abych se tě zeptal, proč se vlastně věnuješ tomuhle oboru. Tak proč, majore?"
"Vážně vás to zajímá, pane Originále?" zavrčel podvodník a padl do omšelého křesla u zdi. "A co ty?"
"Možná proto, že jsem se v sobě nikdy pořádně nevyznal," řekl David Webb. "Beru to celkem racionálně."
"Já o tobě vím všechno! Byla to součást Francouzova výcviku. Slavný Delta se pomátl! Jeho ženu a dětičky zastřelilo ve vodě zbloudilé letadlo. Stalo se to kdesi v Phnompenhu. Náš velký učenec se zcvokl a nikdo s ním nic nenadělal. Nikomu to ostatně nevadilo, protože on se svými bandami napáchal víc škody než většina protipartyzánských skupin dohromady. Saigon tvrdil, že máš sebevražedné sklony a z jeho pohledu to bylo jedině dobře. Chtěli, abyste zdechli - ty i ta spodina, které jsi velel. Neměli zájem o váš návrat. Byli jste jen na obtíž!"
Hadí ženo, hadí ženo... mluví k vám přítel, vy pitomci. Tolik jich tady dole zas nemáte... Zabalte to! Nemůžete ničeho dosáhnout!
"Tohle vím sám, aspoň myslím," řekl Webb. "Ptal jsem se na tebe."
Zabiják otevřel oči dokořán a zadíval se na svázaná zápěstí svých rukou. Nakonec promluvil tak tiše, že téměř šeptal. Hlas, který vycházel z jeho hrdla, zněl jako ozvěna z jiného světa. "Protože jsem psychopat, ty hajzle! Vím to o sobě už od dětství. Pronásledovaly mě odporné temné myšlenky. Bodal jsem do zvířat jen proto, abych mohl pozorovat jejich oči a tlamy. Znásilnil jsem sousedovu dceru. Její táta byl farář, a tak jsem věděl, že nemůže nic říct. Potom jsem ji vždycky dohonil na ulici a doprovázel ji do školy. To mi bylo jedenáct. V Oxfordu jsem během přijímání nováčků podržel jednoho kluka pod vodou tak dlouho, až se utopil. Vzrušoval mě pohled na jeho oči, na jeho pusu. A pak jsem se klidně vrátil do školy a exceloval jsem v těch nesmyslech, které jsme se museli učit. Tam jsem se choval jako vzorný chlapec, jak se slušelo na syna svého otce."
"Proč jsi s tím nezašel k doktorovi?"
"K doktorovi? Se jménem Allcott-Price?"
"Allcott..." Bourne užasle zíral na svého vězně. "Generál Allcott-Price? Montgomeryho opora za druhé světové války? ‚Zabiják' Allcott, který vedl boční útok na Tobruk a potom se prohnal Itálií a

Německem? Anglický Patton?"
"Tenkrát jsem nebyl naživu, proboha! Měl mě se svojí třetí, nebo snad čtvrtou ženou. Na to on byl vždycky machr - myslím na ženské."
"D'Anjou říkal, žes mu nikdy neprozradil svoje pravé jméno."
"To bych prosil! Pan generál si chlastal svoje brandy v nóbl klubu v Saint James, a přitom vydal rozkaz: ‚Zabijte ho! Zničte to nečisté sémě a nikdy nevyslovujte to jméno. On ke mně nepatří, ta ženská byla kurva!' Ale já k němu patřím a on to ví. Ten sadistickej šmejd dobře ví, po kom jsem. Oba jsme sklidili fůru pochval za to, že děláme, co máme nejradši."
"Takže on to věděl? O tvojí nemoci?"
"Věděl... ví to. Držel mě hezky daleko od Sandhurstu - to je náš West Point, jestli to náhodou nevíš -, protože nechtěl, abych se přiblížil k té jeho vynikající armádě. Myslel si, že by mě tam prokoukli, což by narušilo jeho vynikající pověst. Když jsem se dal naverbovat, málem ho trefil šlak. Nebude klidně spát, dokud mu někdo nepošeptá do ouška, že je po mně - a všechny stopy jsou zametené."
"A proč to říkáš zrovna mně?"
"Na to je lehká odpověď," probodl bývalý záškodník Jasona pohledem. "Jak to tak vidím, přežít může jen jeden z nás. Budu se ze všech sil snažit, abych to byl já, jak už jsem říkal. Ale možná to nevyjde, protože ty nejsi žádná nula. A jestli to nevyjde, budeš znát jméno, kterým můžeš šokovat svět a možná dokonce vydělat balík peněz na literárních a filmových právech, nebo tak něco."
"A pan generál bude moct konečně klidně spát."
"Spát? To sotva! Nejspíš si vystřelí mozek z palice! Tys mě pořádně neposlouchal. To by platilo jen v případě, že by mu to někdo pošeptal do ouška, zmizely by všechny stopy a moje jméno by neproniklo na veřejnost. Ale takhle nic nezmizí. Všechno svinstvo vyplave na povrch a já mu to přeju, kamaráde. Já vím, co jsem zač, a naučil jsem se s tím žít. Všichni nemůžou být stejní. Já jsem zkrátka asociál. Taky by se dalo říct, že jsem brutální násilník - nebo třeba člověk zkažený do morku kosti. Jenže já jsem ještě navíc dost chytrý na to, abych si svoji odlišnost uvědomoval."
"A naučil se s ní žít," hlesl Bourne.
"Libovat si v ní! Užívat si její slast! Podívejme se na to takhle. Jestli prohraju a můj příběh vyjde najevo, pro kolik asociálů to bude znamenat povzbuzení? Kolik odlišných lidí by s radostí zaujalo moje místo, tak jako jsem já zaujal tvoje? Tenhle svět je plný Jasonů Bourneů. Stačí je vhodně nasměrovat, vnuknout jim správnou myšlenku a oni se přetrhnou, jen aby mohli jít do akce. Právě v tom spočívala Francouzova genialita, copak to nevidíš?"
"Vidím jen svinstvo, nic víc."
"Máš celkem slušný zrak. Právě tohle generál taky uvidí - svůj vlastní odraz - a bude s tou pravdou muset žít a dusit se s ní."
"Když ti nechtěl pomoct on, měl sis pomoct sám. Nejsi hlupák, abys to nevěděl."
"A dobrovolně se připravit o zábavu a o všechnu slast? Ani nápad, kamaráde! Člověk jde svojí cestou, najde partu určenou na odpis a doufá, že to všechno skončí dřív, než ho ostatní prokouknou. Já tu partu našel, jenže nic neskončilo. V boji ze sebe člověk vyždíme to nejlepší, ne? Přežívá právě díky tomu, že mu to někdo jiný nepřeje... A pak je tady samozřejmě alkohol. Dodává nám sebevědomí a dokonce i odvahu dělat věci, ve kterých si moc nevěříme."
"Při práci se pít nedá."
"No jasně, ale člověk má taky vzpomínky. Pod vlivem whisky si řekne, že to zvládne."
"Omyl."
"Ne tak docela," namítl zabiják. "Musíš čerpat sílu, z čeho se dá."
"Máš v sobě dva lidi," řekl Jason. "Jednoho znáš, druhého ne - nebo ho nechceš znát."
"Omyl!" sykl diverzant. "Nelži si do kapsy, Originále. Kdybych nechtěl svoje vzrůšo, on by tady nebyl. A nic si nenamlouvej. Radši mě střel do hlavy, protože jestli to půjde, dostanu tě. Jestli to půjde, tak tě oddělám."
"Chceš po mně, abych zničil něco, s čím nedokážeš žít."
"Neplácej nesmysly, Bourne! Nic o tobě nevím, ale svoje vzrůšo si užiju! Toužím po něm! Nechci bez něj žít!"

"Právě jsi mě o to znovu požádal."
"Drž hubu, ty svině!"
"A zas."
"Nech toho!" Zabiják se vymrštil z křesla. Jason udělal dva kroky dopředu, znovu vykopl pravou nohu, znovu zasáhl zabijáka do žeber a srazil ho zpátky do křesla. Allcott-Price zařval bolestí.
"Já tě nezabiju, majore," hlesl Bourne. "Ale postarám se o to, abys litoval, že žiješ."
"Splň mi poslední přání," zakašlal zabiják. Měl otevřená ústa a spoutanýma rukama se držel za hrudník. "I já jsem to dělal pro svoje oběti... Nečekanou kulku vydržím, ale hongkongskou posádku ne. Pověsili by mě v noci, hezky v tichosti, aby to vypadalo oficiálně a podle předpisů. Dali by mi kolem krku lano a musel bych se postavit na stupínek. To nevydržím!"
Delta věděl, kdy zařadit rychlost. "Už jsem ti říkal," pravil klidně, "že takhle skončit nemusíš. Já nedělám pro Brity v Hongkongu."
"Cože?"
"Předpokládal jsi to, ale já to nikdy neřekl."
"Lžeš!"
"Tak to máš ještě menší talent, než jsem si myslel."
"Já vím. Neumím myslet geometricky!"
"Přesně tak."
"Takže pracuješ za úplatu. Jsi lovec odměn, jak tomu říkáte vy Američani, ale pracuješ na vlastní pěst."
"Svým způsobem ano. A něco mi říká, že člověk, který mě na tebe navedl, tě možná bude chtít najmout, a ne zabít."
"Ježíšikriste..."
"A řekl jsem si pořádně mastnou cenu."
"Takže v našem oboru jedeš dál."
"Jen protentokrát. Tu odměnu jsem nemohl odmítnout. Lehni si na postel."
"Cože?"
"Slyšel jsi."
"Potřebuju na záchod."
"Jen si poslouž," odvětil Jason, zamířil ke dveřím do koupelny a otevřel. "Není to zrovna moje oblíbená kratochvíle, ale budu se na tebe dívat." Zatímco si zabiják ulevoval, Bourne na něj mířil pistolí. Když skončil, vyšel do omšelého pokojíku levného hotelu jižně od Mongkoku. "Do postele," zopakoval Bourne a pokynul mu zbraní. "Polož se a roztáhni nohy."
"Ten teplouš dole za pultem by z nás měl radost."
"Můžeš mu zavolat potom, až budeš mít čas. Lehnout. Rychle!"
"Ty pořád tak pospícháš..."
"Víc, než si dovedeš představit." Jason zvedl z podlahy batoh, položil jej na postel a vytáhl nylonové šňůry. Zmatený zabiják vlezl na špinavou pokrývku. O minutu a půl později měl diverzant kotníky přivázané k zadní kovové konstrukci postele a krk omotaný tenkou bílou šňůrou, která byla natažená a připevněná ke konstrukci vpředu. Nakonec Bourne svlékl povlak z polštáře a uvázal ho majorovi kolem hlavy tak, že mu zakrýval oči a uši, ale ústa měl volná, aby mohl dýchat. Zabiják ležel na břiše a spoutaná zápěstí měl pod sebou. Byl znovu znehybněný. Nyní však začal nekoordinovaně škubat hlavou a s každým křečovitým pohybem křivil ústa. Bývalého majora Allcotta-Price přemohla smrtelná úzkost. Jason to s klidem pozoroval.
Špinavý hotel, který se mu podařilo najít, se nemohl chlubit výdobytky jako byl telefon. Jediným prostředkem komunikace s vnějším světem bylo zaklepání na dveře. To mohla být buď policie, nebo ostražitý recepční, který přišel informovat hosta, že pokud bude pokoj obsazen další hodinu, musí zaplatit za celý den. Bourne přešel ke dveřím, tiše vyklouzl do zašlé chodby a zamířil k telefonnímu automatu, který se měl nacházet na jejím konci.
Telefonní číslo měl vryté do paměti a nemohl se dočkat, až ho vytočí. Když vhodil minci, zkrátil se mu dech a do hlavy se mu nahrnula krev. "Hadí ženo!" řekl do telefonu hrubě a důrazně. "Hadí ženo, hadí-
"Čching, čching," ozval se ve sluchátku neosobní hlas, jenž mluvil rychlou čínštinou. "Ústředna má

dočasný výpadek, který postihl řadu telefonů. Provoz by měl být brzy obnoven. Toto je záznamové... Čching, čching..."
Jason položil sluchátko. Hlavou mu blesklo tisíc útržkovitých myšlenek, které připomínaly střepy rozbitého zrcadla. Rychle vykročil zpátky zšeřelou chodbou a prošel přitom kolem děvky, která si ve dveřích přepočítávala peníze. Usmála se na něj a zvedla ruce k blůzce. Zavrtěl hlavou a rozběhl se do pokoje. Čtvrt hodiny stál tiše u okna, čekal a poslouchal chroptění svého zajatce. Pak se vrátil ke dveřím a opět neslyšně vyklouzl ven. Zamířil k telefonu, znovu do něj vhodil peníze a vytočil číslo.
"Čching..." Praštil sluchátkem. Roztřásly se mu ruce a svaly na jeho čelistech zuřivě cukaly. Myslel na ležící »zboží«, které přivedl zpátky, aby ho vyměnil za svou ženu. Potřetí zvedl sluchátko a vytočil nulu.
"Ústředno," začal čínsky, "tohle je naléhavý hovor! Velice nutně se potřebuji spojit s následujícím číslem." Sdělil ho spojovatelce zvýšeným hlasem, v němž byly patrné známky paniky. "Ze záznamníku jsem se dověděl, že na lince jsou potíže, ale tohle je životně důležité..."
"Minutku, prosím. Pokusím se vám pomoci." Následovalo ticho. S každou další vteřinou mu silněji bušilo v prsou, až to připomínalo stále se zrychlující hru na buben. Ve spáncích mu tepalo. V ústech měl sucho a krk byl vyprahlý tak, že doslova hořel.
"Linka je dočasně mimo provoz, pane," pravil jiný ženský hlas.
"Linka? Jen ta konkrétní linka?"
"Ano, pane."
"Takže ne ‚řada telefonů' na ústředně?"
"Ptal jste se spojovatelky na konkrétní číslo, pane. O ostatních číslech nic nevím. Jestli je máte, ráda se vám na ně podívám."
"Na záznamníku se mluvilo o ‚řadě telefonů', ale vy říkáte, že jde jen o jednu linku! Takže nemůžete potvrdit, že je to hromadná závada?"
"Prosím?"
"Jestli nefunguje hodně telefonů! Máte přece počítače. Ukazují vám, kde jsou problémy. Té druhé spojovatelce jsem říkal, že je to naléhavé!"
"Jestli je to případ pro doktora, ráda zavolám sanitku. Když mi dáte adresu..."
"Chci vědět, jestli nefunguje hodně telefonů, nebo jen jeden! Musím to vědět!"
"Chvíli to potrvá, pane. Je po deváté večer a už neslouží tolik opravářů..."
"Ale můžou vám přece říct, jestli mají nějakou místní poruchu, sakra práce!"
"Prosím vás, pane, já nejsem placená od toho, abych se nechala urážet."
"Promiňte, omlouvám se... Říkáte adresu? No ovšem, adresu! Jaká je adresa čísla, které jsem vám řekl?"
"Není v seznamu, pane."
"Ale vy ji máte!"
"Nikoli, pane. V Hongkongu platí velice přísná pravidla diskrétnosti. Na monitoru se mi zobrazuje jen slovo ‚neuvedeno'."
"Opakuji vám, že je to otázka života a smrti!"
"Tak mi dovolte, abych zavolala do nemocnice... Ale moment, pane, počkejte, prosím. Měl jste pravdu, pane. Na monitoru teď vidím, že poslední tři číslice vašeho čísla blikají a slévají se. To znamená, že opraváři se pokoušejí odstranit závadu."
"Jaká je to oblast?"
"Předčíslí je ‚pět', takže je to na ostrově Hongkong."
"Kde přesně?"
"Číslice neudávají konkrétní ulice nebo oblasti. Víc vám bohužel pomoci nemohu, pane. Pokud byste mi ovšem nechtěl sdělit svou adresu, abych tam poslala záchranku."
"Svoji adresu...?" zopakoval po ní zmatený a unavený Jason. Neměl daleko k panice. "Ne. To nebude nutné."

Edward Newington McAllister se sklonil nad stolem, zatímco žena položila telefon. Byla viditelně otřesená a z její pobledlé orientální tváře čišelo velké vypětí. Náměstek ministra zahraničí zavěsil druhý

telefon na protější straně stolu. V pravé ruce svíral tužku a před sebou měl blok s adresou. "Byla jste naprosto skvělá," řekl a pohladil ženu po paži. "Máme to. Dostali jsme ho. Udržela jste ho dost dlouho - déle, než bych za starých časů dovolil. Stopa je potvrzená. Aspoň budova, a to stačí. Je to hotel."
"Mluví velice dobře čínsky. Poněkud severním nářečím, ale napodobuje kantonštinu. A nevěřil mi."
"To je jedno. Rozestavíme kolem hotelu lidi. Ke každému vchodu i východu. Je v ulici Šek Lung."
"To je pod Mongkokem, v Jau Ma Tchi," řekla tlumočnice. "Je tam nejspíš jen jeden vchod, kterým se každé ráno určitě vynášejí odpadky."
"Musím zavolat Havillandovi do nemocnice. Neměl tam chodit!"
"Vypadal velice rozrušeně," nadhodila tlumočnice.
"Jde o poslední slova na smrtelné posteli," řekl McAllister a vytočil číslo. "O životně důležité informace od jednoho umírajícího člověka. Je to povolené."
"Nerozumím ani jednomu z vás." Žena vstala od stolu. Náměstek ministra zahraničí ho obešel a posadil se do křesla. "Poslouchám rozkazy, ale nerozumím vám."
"Ježíši, vždyť já zapomněl. Už musíte jít. Mluvím tady o přísně tajných věcech... Jsme vám velice vděčni a mohu vás ujistit, že vás nemine odměna. Teď vás ale bohužel musím požádat, abyste odešla."
"S radostí, pane," pravila tlumočnice. "Na vděčnost můžete klidně zapomenout, ale na tu odměnu prosím ne. Tolik jsem se naučila při ekonomice na Arizonské univerzitě." Žena odešla.
"Naléhavý hovor, policejním kanálem!" doslova zařval McAllister do telefonu. "Velvyslance, prosím. Je to nutné! Ne, žádné jméno není potřeba, děkuji. Ať si vezme telefon někde v soukromí, abychom si mohli promluvit o samotě." Náměstek ministra si mnul levý spánek a zajížděl přitom hlouběji a hlouběji do vlasů. Havilland se konečně ozval.
"Ano, Edwarde?"
"Zavolal. Klaplo to. Víme, kde je! V hotelu v Jau Ma Tchi."
"Obklíčte ho, ale nic nepodnikejte! Conklin to musí pochopit. Jestli vyčuchá otrávenou návnadu, stáhne se. A jestli nedostaneme tu ženu, nedostaneme ani našeho vraha. Proboha, nepodělejte to, Edwarde! Všechno musí být mimořádně diskrétní! Možná přijde na řadu vynucená likvidace."
"Na taková slova nejsem zrovna zvyklý, pane velvyslanče."
Linka na chvíli oněměla. Když Havilland promluvil, jeho hlas byl chladný. "Ale ano, Edwarde. Zbytečně se vzpouzíte, v tom měl Conklin pravdu. Mohl jste říct ne už na začátku, v Sangre de Cristo v Coloradu. Mohl jste z toho vycouvat, ale vy jste to neudělal, nemohl jste. Svým způsobem jste jako já - pochopitelně bez mých vedlejších výsad. Promýšlíme věci do hloubky. Čerpáme sílu ze svých manipulací. Máme radost z každého úpěšného tahu na lidské šachovnici, i když může mít pro někoho strašné následky. Protože v něco věříme. To všechno se pro nás stává drogou a naše ego nemůže odolat lákání sirén. Vysoká inteligence nám dává jistou moc. Přiznejte si to, Edwarde. A jestli vám to aspoň trochu uleví, zopakuji, co už jsem říkal. Někdo to dělat musí."
"Nestojím o přednášky vytržené z kontextu," odsekl McAllister.
"Už ode mě žádné neuslyšíte. Prostě udělejte, co vám říkám. Hlídejte všechny východy z toho hotelu, ale oznamte všem mužům, že se musí chovat maximálně nenápadně. Jestli Bourne někam půjde, musí být diskrétně sledován a za žádných okolností se ho nikdo nesmí dotknout. Musíme dostat tu ženskou ještě před navázáním kontaktu."

Morris Panov zvedl telefon. "Prosím?"
"Něco se stalo." Conklin mluvil rychle a tiše. "Havilland vyšel z čekárny a vzal si naléhavý hovor. Děje se u vás něco?"
"Ne, nic. Jen jsme si povídali."
"Mám strach. Havillandovi muži vás možná našli."
"Panebože, jak?"
"Třeba tak, že prověřili všechny hotely v kolonii a ptali se na kulhavého bělocha."
"Přece jsi podplatil recepčního, aby nikomu nic neříkal. Řekls mu, že máš důvěrné obchodní jednaní - to je tady naprosto normální."
"Ale oni taky můžou zaplatit a říct, že jde o důvěrnou vládní záležitost, která může znamenat velkou

odměnu, nebo stejně velký trest. Hádej, kdo dostane přednost?"
"Myslím, že to přeháníš," zaprotestoval psychiatr.
"Mně je fuk, co si myslíš, doktůrku, prostě odtamtud vypadněte. Hned. Na kufry se vykašli - jestli Marie nějaké má. Ať už jste pryč!"
"A kam máme jít?"
"Tam, kde je plno lidí, ale kde vás můžu najít."
"Do restaurace?"
"Už je to spousta roků a jejich názvy se tady mění každých dvacet minut. Hotely nepřipadají v úvahu. Dají se lehce ohlídat."
"Jestli máš pravdu, Alexi, tak už moc dlouho..."
"Přemýšlím!... Fajn. Zaječíte taxíkem na konec Nathan Road v Salisbury - slyšíš? Nathan a Salisbury. Uvidíte hotel Peninsula, ale nepůjdete dovnitř. Ulice, která vede na sever, se jmenuje Zlatá míle. Procházejte se po pravé straně, ale držte se v rozmezí prvních čtyř bloků. Najdu si vás tam, jakmile to půjde."
"Fajn," řekl Panov. "Nathan a Salisbury, první čtyři bloky na sever na pravé straně... Alexi, ty víš jistě, že máš pravdu, viď?"
"Mám pro to dva důvody," odpověděl Conklin. "Za prvé, Havilland mě nepožádal, abych mu pomohl zjistit, o jaký ‚naléhavý hovor' vlastně šlo - takhle jsme se nedohodli. A jestli se ten hovor netýkal tebe a Marie, tak to znamená, že Webb navázal spojení. Jestli je to pravda, nehodlám prodat svůj jediný trumf, což je Marie. Aspoň ne bez jednoznačných záruk. A určitě ne velvyslanci Raymondu Havillandovi. A teď rychle vypadněte!"

Něco nehraje! Ale co? Bourne se vrátil do špinavého hotelového pokoje, stoupl si k nohám postele a sledoval svého zajatce, jenž sebou nyní škubal výrazněji a jeho natažené tělo reagovalo křečí na každý nervózní pohyb. Co to jen může být? Proč mu rozhovor s hongkongskou spojovatelkou tolik ležel v hlavě? Byla zdvořilá a ochotná. Dokonce se nechala urážet. Tak co to jen... Náhle se mu vybavila slova z dávno zapomenuté minulosti. Slova, jež řekl před lety neznámé podrážděné spojovatelce.
Žádal jsem vás o číslo íránského konzulátu.
Je v telefonním seznamu. Naše ústředny jsou zaneprázdněné a na podobné dotazy nemáme čas. Cvak. Linka oněměla.
To je ono! Spojovatelky v Hongkongu patří celkem poprávu mezi nejráznější na světě. Neztrácejí čas, ať zákazník naléhá sebevíc. Pracovní vytížení v přelidněném finančním centru to nedovoluje... O ostatních číslech nic nevím. Jestli je máte, ráda se vám na ně podívám... Když mi dáte svou adresu... Pokud mi nechcete dát adresu... Adresa! A aniž by se nad tou otázkou skutečně zamyslel, instinktivně odpověděl: Ne, to nebude nutné. Hluboko v jeho nitru se rozezněl alarm.
Stopa! Vodili ho za nos! Drželi ho na drátě dost dlouho, aby jeho hovor elektronicky vysledovali! Telefonní automaty se zjišťují nejhůř. Nejdřív se určí oblast, dále místo či budova a nakonec konkrétní aparát. Ale od prvního po poslední krok může utéct jen pár minut. Zůstal na drátě dostatečně dlouho? A jestli ano, k čemu to stačilo? K určení oblasti? Hotelu? Či snad přímo telefonního automatu? Jason se snažil v duchu rekonstruovat svůj rozhovor se spojovatelkou - s druhou spojovatelkou, u níž by pátrání začalo. Se zoufalou horečností, avšak co nejpřesněji, se snažil vybavit si rytmus jejich slov, jejího hlasu. Uvědomil si, že když on zrychlil, ona zpomalila. To bude chvilku trvat... Nikoli, pane. V Hongkongu platí velice přísná pravidla diskrétnosti - přednáška! Ale moment, pane, počkejte prosím. Měl jste pravdu... na monitoru teď vidím - uklidňující vysvětlení, které zabralo čas. Čas! Jak jen to mohl připustit? Jak dlouho...?
Devadesát vteřin - maximálně dvě minuty. Na čas měl vynikající odhad, doslova cítil jeho rytmus. Řekněme dvě minuty. Dost na to, aby určili oblast a možná i stanovili místo. Vzhledem ke stovkám tisíců kilometrů linek to však nemuselo stačit na určení konkrétního telefonu. Z jakéhosi nepochopitelného důvodu se mu náhle vybavily obrázky Paříže a pak rozmazané obrysy telefonních budek. Běhali s Marií po rozzářených pařížských ulicích od jedné budky ke druhé, tajně z nich volali a doufali, že rozluští záhadu Jasona Bournea. Čtyři minuty. Tak dlouho to trvá, ale musíme odsud vypadnout! Už nás jistě

zachytili!
Taipanovi muži - jestli ten obrovitý obézní taipan vůbec existoval - mohli vypátrat hotel, ale nebylo pravděpodobné, že zjistili telefonní automat a tím i patro. A bylo třeba ještě uvážit další časový úsek, který by mohl hrát pro něj, pokud by jednal rychle. I kdyby ho lovci vystopovali a odhalili hotel, cesta do jižního Mongkoku by jim chvilku trvala. Tedy za předpokladu, že byli v Hongkongu, což naznačovalo telefonní předčíslí. V daném okamžiku byla nejdůležitější rychlost. Rychle.
"Páska na očích ti zůstane, majore, ale stěhuješ se," řekl zabijákovi, hbitě rozvázal roubík i uzly na konstrukci postele, smotal tři nylonové provazy a nacpal je záškodníkovi do saka.
"Cože? Co říkáš?"
"To už je lepší," zvýšil Bourne hlas. "Vstávej. Jdeme na procházku." Jason popadl batoh, otevřel dveře a zkontroloval chodbu. Do jednoho z pokojů nalevo se vpotácel jakýsi opilec a zabouchl za sebou dveře. Pravá část chodby byla prázdná až k telefonnímu automatu a únikovému východu za ním. "Pohyb," postrčil Bourne svého vězně.
Požární východ by žádná pojišťovna neschválila. Jeho kovová konstrukce byla zrezivělá a zábradlí se při dotyku kývalo. Kdyby člověk utíkal před ohněm, přišlo by mu možná vhod i takové schodiště, pokud by se ovšem nezřítilo do tmy. Jason chytil diverzanta za límec a vedl ho dolů po vrzajících kovových schodech, až došli ke spodnímu odpočívadlu. Z něj vedl zlomený žebřík, který končil asi v půli cesty k uličce pod ním. Z jeho konce to bylo na chodník asi dva metry, což se dalo snadno zvládnout směrem dolů, a co bylo ještě důležitější, i zpátky nahoru.
"Spi sladce," řekl Bourne, v šeru zamířil a klouby ruky udeřil zabijáka do zátylku. Když se vrah zhroutil na schodiště, Bourne vytáhl šňůry a přivázal ho ke schodům a k zábradlí. Nakonec mu strhl z očí povlak na polštář, zakryl mu ústa a látku pevně utáhl. I kdyby se snad Allcott-Price zmohl na nějaké výkřiky, noční zvuky hongkongské Jau Ma Tchi a nedalekého Mongkoku by je přehlušily. To by ovšem musel zabiják procitnout dřív, než ho probudí Jason, o čemž se dalo s úspěchem pochybovat.
Bourne slezl po žebříku a skočil do úzké uličky jen o pár vteřin dřív, než zpoza rohu rušné ulice vyběhli tři mladíci a celí udýchaní se skrčili ve stínu jednoho z vchodů. Jason zůstal na kolenou a doufal, že si ho nevšimnou. Kolem ústí uličky se prohnala skupinka mladých pronásledovatelů, kteří zlostně křičeli. Tři mladí muži vyskočili z temného vchodu, vyběhli ven a zamířili opačným směrem než jejich pronásledovatelé. Bourne vstal, rychle přešel k ústí uličky a ohlédl se k požárnímu schodišti. Podvodníka nebylo vidět.
Vtom se srazil se dvěma běžícími mladíky najednou a odhodil je na zeď. Mohl se jen domnívat, že patří k tlupě honící trojici, která se předtím skrývala ve vchodu. Jeden z výrostků ovšem výhružně třímal nůž. Jason o žádnou potyčku nestál. Nemohl si ji dovolit! Než si mladík uvědomil, co se vlastně stalo, Bourne se vymrštil, chytil ho za zápěstí a vykroutil mu nůž z ruky. Mladík vyjekl bolestí.
"Vypadněte odsud!" zařval Jason kantonsky. "Váš gang se nemůže rovnat starším a zkušenějším! Jestli se tady budete ometat, vaše matky dostanou za svoji námahu mrtvoly! Ať už jste pryč!"
"Aj-ja!"
"Hledáme zloděje! Špinavce ze severu! Kradou a taky..."
"Zmizte!"
Mladíci prchli z uličky a zmizeli na rušné ulici v Jau Ma Tchi. Bourne si protřepal ruku - tu, kterou mu chtěl zabiják zlomit v hotelových dveřích. Pro samou starost úplně zapomněl na bolest. Tak se dala snést nejlépe.
Zvedl hlavu. Uslyšel nějaký zvuk - či spíš zvuky. Ulicí Šek Lung se přihnala dvě tmavá auta a zastavila před hotelem. Bylo zcela zjevné, že jsou to oficiální vozy. Jason s úzkostí pozoroval, jak z nich vystupují muži - z prvního dva, z druhého tři.
Kristepane, Marie! Prohráli jsme! Oba jsem nás zabil! Očekával, že se těch pět mužů rozběhne do hotelu, budou vyslýchat recepční, zaujmou pozice a podniknou příslušné kroky. Dozvědí se, že hosty z pokoje 301 nikdo neviděl odcházet z budovy, nejspíš tedy budou ještě nahoře. Za necelou minutu vrazí do pokoje a pár vteřin nato objeví požární schodiště! Zvládl by to? Stihl by vylézt zpátky, přesekat zabijákovi pouta, sundat ho do uličky a utéct? Musí to zvládnout! Naposledy se podíval a chystal se rozběhnout zpátky k žebříku.

Najednou se však zarazil. Něco tady nehrálo - stalo se něco naprosto nečekaného. První muž z předního auta si svlékl nezbytné sako a uvolnil kravatu. Pak si rozcuchal vlasy a vykročil - vrávoravě? - směrem ke vchodu zchátralého hotelu. Jeho čtyři kolegové se rozptýlili dál od aut a dívali se nahoru do oken. Dva zamířili doprava a dva doleva, směrem k uličce - směrem k němu. Co se to děje? Ti muži se rozhodně nechovali jako úřední osoby. Chovali se jako zločinci, jako mafiáni obklíčující kořist, s níž nechtějí být spojováni. Připravovali past pro někoho jiného. Panebože, co když se Alex Conklin tehdy na Dullesově letišti ve Washingtonu mýlil?
Sehraj roli, kterou ti napsali. Chovej se podle jejich tajného plánu. Zvládneš to, Delto!
Nebyl čas. Neměl čas dál přemýšlet. Nemohl si dovolit ztrácet drahocenné okamžiky a hloubat nad existencí či neexistencí obrovitého tlustého taipana, jenž působil až příliš operetně. Dva muži, kteří kráčeli směrem k němu, si všimli uličky. Rozběhli se - směrem k uličce, směrem ke »zboží«, směrem ke zkáze a smrti všeho, co bylo Jasonovi drahé na tomhle prašivém světě, který by s radostí opustil nebýt Marie. Přesně promyšlená násilná akce se odehrála během kratičkého okamžiku. Davidovi Webbovi se to nelíbilo, ale Jason Bourne ho umlčel a znovu převzal velení. Nech mě na pokoji! Nic jiného už nám nezbylo!
První muž upadl s polámanými žebry, umlčený silnou ranou do krku. Druhému muži se dostalo lepšího zacházení. Jason nutně potřeboval, aby zůstal při smyslech a pokud možno čilý. Oba je odtáhl do nejhlubšího stínu uličky, nožem jim rozpáral oblečení a jeho pruhy jim svázal nohy, ruce i ústa.
Bourne si klekl druhému muži na ruce, přiložil mu čepel nože pod levé oko a dal mu ultimátum: "Moje žena! Kde je? Mluv! Jinak se rozluč s okem a pak i s druhým! Rozřežu tě na kousky, füng kwo, to mi věř!" Strhl mu z úst roubík.
"My nejsme vaši nepřátelé, Čang-fu!" vykřikl Asiat anglicky a použil kantonské slovo označující manžela. "Snažíme se ji najít! Pátráme všude!"
Jason na muže zíral. Nůž se mu chvěl v ruce a ve spáncích mu bušilo. Jako by jeho vnitřní svět měl každou chvíli explodovat a seslat z nebes oheň a nepředstavitelnou bolest. "Marie!" zavyl zmučeně. "Co jste s ní provedli? Dostal jsem záruku, že když doručím zboží, dostanu svoji ženu zpátky! Měl jsem slyšet její hlas v telefonu, ale telefon nefunguje! Místo toho mě vystopují a najednou se tady objevíte vy, ale bez mojí ženy! Kde je?"
"Kdybychom to věděli, byla by tady s námi."
"Lžeš!" zaúpěl Bourne.
"Já vám nelžu, pane, a za to byste mě neměl zabíjet. Utekla z nemocnice..."
"Z nemocnice?"
"Byla nemocná. Doktor to tvrdil. Já tam byl, u dveří jejího pokoje, a hlídal jsem ji! Byla zasláblá, ale utekla..."
"Kristepane! Nemocná? Slabá? Sama v Hongkongu? Ježíšikriste, vy jste ji zabili!"
"Ne, pane! Máme rozkazy postarat se o její pohodlí..."
"Vy možná," řekl Jason Bourne monotónním hlasem. "Ale váš taipan dostal jiné rozkazy. Takové, co už dřív zazněly v Curychu, v Paříži a na Sedmdesáté první ulici v New Yorku. Já tam byl - my jsme tam byli. A vy jste ji teď zabili. Zneužili jste mě stejně jako tehdy, a když jste si mysleli, že už je po všem, tak jste mi ji ukradli. Co znamená ‚smrt jedné další dcery'? Hlavní je ticho." Jason mu náhle sevřel tvář levou rukou, nůž svíral v pravé. "Kdo je ten tlusťoch? Pověz mi to, nebo se čepel zařízne! Kdo je ten taipan?"
"Není to taipan! Je to důstojník, který dostal vzdělání a výcvik v Británii a má v oblasti velkou úctu. Spolupracuje s vašimi krajany, s Američany. Dělá u rozvědky."
"O tom nepochybuju... Od začátku to bylo totéž. Jenže tentokrát nešlo o Šakala, ale o mě. Přesunovali mě po šachovnici, až jsem neměl jinou možnost, než honit sám sebe - svoji kopii, které se říká Bourne. Až ho přivede, zabijte ho. A ji taky. Vědí toho příliš."
"Ne!" vykřikl zpocený Asiat a poulil oči na čepel přitlačenou do kůže. "Říkají nám toho málo, ale nic takového jsem neslyšel!"
"Tak co tady děláš?" obořil se na něj Jason.
"Mám za úkol jen sledování, přísahám! Nic víc!"
"Než dorazí pistolníci?" ucedil Bourne ledově. "Aby vaše třídílné obleky zůstaly bez poskvrnky, abyste si

neušpinili košile krví a aby žádná stopa nevedla k anonymům, pro které pracujete?"
"Tak to není! My takoví nejsme, ani naši nadřízení!"
"Říkal jsem ti, že jsem tam byl. Ty takový jsi, to mi věř... A teď mi hezky něco povíš. Nevím, oč přesně běží, ale je to perfektně utajené a zabezpečené. Nikdo neřídí takovou operaci bez maskované základny. Kde je?"
"Já vám nerozumím."
"Ústředí nebo snad Základní tábor jedna, sterilní dům nebo zakódované operační středisko - říkej si tomu, jak chceš. Kde je?"
"Prosím vás, já nemůžu..."
"Ale můžeš. A povíš mi to. Jestli ne, tak oslepneš. Vypíchnu ti oči. Mluv!"
"Mám ženu a děti!"
"To já měl taky! Tím hůř pro tebe. Ztrácím trpělivost." Jason se zarazil a jemně zmírnil tlak na čepel. "Mimochodem, když víš tak jistě, že tvoji nadřízení nejsou takoví, v čem je problém? Můžeme se dohodnout."
"Ano!" vyjekl vyděšený muž. "Dohodnout! Jsou to fajn lidi. Neublíží vám!"
"Nedostanou šanci," zašeptal Bourne.
"Cože, pane?"
"Ale nic. Tak kde to je? Kde je ta supertajná centrála? Mluv!"
"Na Victoria Peaku!" hlesl k smrti vyděšený rozvědčík. "Dvanáctý dům vpravo, ten za vysokou zdí..."
Bourne si vyslechl popis sterilního domu, tichého střeženého sídla ukrytého mezi jinými sídly v bohaté čtvrti. Víc nepotřeboval. Udeřil muže do hlavy těžkou kostěnou rukojetí nože, nasadil mu roubík a vstal. Zvedl oči k požárnímu schodišti, kde tušil sotva rozlišitelný obrys podvodníkova těla.
Chtěli dostat Jasona Bournea a byli pro něj ochotni zabíjet. Dostanou dva Jasony Bourneye a zemřou za své lži.
31

Velvyslanec Havilland se setkal s Conklinem v chodbě nemocnice před policejním pokojem pro mimořádné případy. Diplomat si k rozhovoru s mužem ze CIA vybral rušnou chodbu s bílými zdmi právě proto, že byla skutečně rušná - procházeli po ní sestry a ošetřovatelky, lékaři a specialisté, kteří se radili a zvedali nepřetržitě zvonící telefony. Za daných okolností nebylo pravděpodobné, že by se Conklin chtěl pouštět do nějaké hlasité rozepře. Může to mezi nimi zajiskřit, ale diskuse proběhne v tichosti. Právě za těchto podmínek mohl velvyslanec lépe obhájit svůj postoj.
"Bourne navázal spojení," začal Havilland.
"Pojdme ven," řekl Conklin.
"To nejde. Lin je v ohrožení života, ale možná ho každou minutou uvidíme. Takovou příležitost nesmíme propást a doktor ví, že jsme tady."
"Tak se vraťme dovnitř."
"V pohotovostním pokoji je pět lidí. Nechcete přece, aby nás slyšeli."
"Kryjete si záda, co?"
"Musím myslet na všechny. Ne na jednoho, dva nebo tři lidi, ale na všechny."
"Co ode mě chcete?"
"Samozřejmě tu ženu. To přece víte."
"To vím - samozřejmě. A co mi za to můžete nabídnout?"
"Jasona Bournea, sakra práce!"
"Já chci Davida Webba. Chci Mariina manžela. Chci vědět, že je v Hongkongu, živý a zdravý. Chci ho vidět na vlastní oči."
"To nejde."
"Důvod?"
"Čeká, že do třiceti vteřin od kontaktu bude mluvit se svou ženou. Teprve pak se ukáže. Tak zní

dohoda."
"Ale před chvílí jste řekl, že už kontakt navázal!"
"On ano, ale my ne. Nemohli jsme si to dovolit, aniž bychom měli Marii Webbovou u telefonu."
"Já vám nerozumím!" zavrčel zlostně Conklin.
"Taky měl svoje podmínky, dost podobné jako vy, což se dá pochopit. Oba jste přece byli..."
"Jaké podmínky?" skočil mu do řeči agent CIA.
"Jestli zavolal, znamená to, že toho podvodníka dostal - tak zněla naše bilaterální dohoda."
"Ježíšmarjá! ‚Bilaterální'?"
"Souhlasily s ní obě strany."
"Já vím, co to znamená! Jen jste mě tím vytočil, nic víc."
"Ztište se... Měl podmínku, že jestli mu do třiceti vteřin nepředvedeme jeho ženu, člověk u telefonu uslyší výstřel. Bude to znamenat, že zabiják je mrtvý, že ho Bourne zabil."
"Starý dobrý Delta." Conklin se letmo pousmál.
"Ano," přitakal Havilland pochmurně. "Má se společně domluvit nějaké místo výměny..."
"Takže ne bilaterálně?"
"Držte hubu!... On uvidí svoji ženu, jak jde sama a bez pomoci. Když bude spokojen, vyvede svého vězně, nejspíš s pistolí u hlavy, a proběhne výměna. Od počátečního kontaktu až k předání má utéct jen několik minut, určitě ne víc než půl hodiny."
"Když nikdo nepodnikne nic nepatřičného, může to být i dvojnásobek." Conklin přikývl. "Ale když jste nereagovali, jak víte, že navázal kontakt?"
"Lin z toho telefonního čísla zřídil odbočku na Victoria Peak. Bourneovi bylo řečeno, že linka je dočasně mimo provoz, a když si to chtěl ověřit - což za daných okolností musel -, přepojili ho na Peak. Drželi jsme ho na lince dost dlouho na to, abychom zjistili polohu telefonního automatu, ze kterého volal. Teď víme, kde je. Naši lidé už jsou na cestě a mají rozkaz držet se mimo dohled. Jestli Bourne něco vycítí nebo uvidí, našeho člověka zabije."
"Vy jste ho vystopovali?" Alex se s despektem zadíval na diplomata. "On vám dovolil, abyste ho zdržovali tak dlouho?"
"Spoléhali jsme na to, že je ve stavu mimořádného rozrušení."
"Webb možná," řekl Conklin. "Ale ne Delta, kdyby se nad tím jen trochu zamyslel."
"Bude pořád volat," trval na svém Havilland. "Nemá na vybranou."
"Možná jo, možná ne. Jak dlouho uběhlo od jeho posledního telefonátu?"
"Dvanáct minut," podíval se velvyslanec na hodinky.
"A od prvního?"
"Asi půl hodiny."
"A pokaždé, když zavolá, vy o tom víte?"
"Ano. McAllister o tom dostává informace."
"Zavolejte mu a zjistěte, jestli Bourne znovu telefonoval."
"Proč?"
"Protože je ve stavu mimořádného rozrušení a bude pořád volat, jak jste sám řekl. Nemůže si pomoct."
"Co tím chcete naznačit?"
"Že jste možná udělal chybu."
"V čem? Jakou?"
"Nevím, ale znám Deltu."
"Co by mohl udělat bez toho, aby nám zavolal?"
"Zabít," řekl Alex prostě.
Havilland se otočil, rozhlédl se po rušné chodbě a vykročil směrem k přepážce příjmu. Krátce promluvil k sestře. Když přikývla, zvedl telefon. Chvilku hovořil, pak zavěsil a se zasmušilým výrazem se vrátil ke Conklinovi. "To je zvláštní. McAllister má stejný pocit jako vy. Čekal, že bude Bourne volat každých pět minut, jestli ne častěji."
"Cože?"
"Snažili se mu namluvit, že spojení na lince bude každou chvíli obnoveno." Velvyslanec zavrtěl hlavou,

jako by chtěl zaplašit něco, čemu se vzpíral uvěřit. "Všichni jsme pod hrozným tlakem. Může to mít řadu vysvětlení, od mincí do telefonního automatu až po střevní potíže."
Dveře pohotovostního pokoje se otevřely a objevil se v nich britský doktor. "Pane velvyslanče?"
"Co je s Linem?"
"Je to úžasný člověk. To, co vydržel, by zabilo koně, ale on je koneckonců podobně velký a kůň nedokáže projevit touhu po životě."
"Můžeme ho vidět?"
"Nemělo by to smysl, pořád je v bezvědomí - občas se pohne, ale nevnímá. Každá minuta klidného odpočinku mu pomůže."
"Chápete, jak nutně s ním potřebujeme mluvit, ne?"
"Ano, pane Havillande, chápu. Možná víc, než si myslíte. Víte přece, že jsem zavinil útěk té ženy..."
"Ano," pravil diplomat. "Taky mi řekli, že jestli dokázala oblafnout vás, dokázala by nejspíš oklamat i nejlepší specialisty na klinice Mayo."
"To není tak jisté, ale rád bych věřil tomu, že nejsem úplně neschopný. Jenže teď si připadám jako idiot. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych pomohl vám i svému dobrému příteli majoru Linovi. Byla to chyba diagnózy - moje chyba. On za nic nemůže. Jestli překoná příští hodinu, věřím, že má šanci žít. Jestli to zvládne, probudím ho a pak ho můžete vyslechnout, pokud budou vaše otázky krátké a jednoduché. Zavolám vás i v případě, že se jeho stav výrazně zhorší."
"To beru, pane doktore. Díky."
"To je to nejmenší, co pro vás můžu udělat. Tak by to Wen-cu jistě chtěl. Vrátím se k němu."
Začalo čekání. Havilland s Alexem Conklinem uzavřeli vlastní bilaterální dohodu. Až se Bourne opět pokusí zavolat na číslo Hadí ženy, mělo mu být řečeno, že linka bude v pořádku za dvacet minut. Během té doby by se Conklin nechal zavézt do sterilního domu na Victoria Peaku a tam by vzal telefon. Domluvil by výměnu a řekl by Davidovi, že Marie je v bezpečí s Morrisem Panovem. Oba muži se vrátili do pohotovostního pokoje policie a usedli do křesel naproti sobě. S každou minutou ticha rostlo napětí. Minuty se však protáhly, až uběhla víc než hodina. Za tu dobu velvyslanec třikrát volal na Peak, aby zjistil, jestli se Jason Bourne neozval. Neozval. Anglický lékař dvakrát vyšel a podal jim zprávu o Wen-cuově stavu. Byl neměnný, což byla skutečnost, která skýtala jistou naději. Když zazvonil telefon, Havilland s Conklinem k němu trhli hlavou a upřeli oči na sestru, která klidně zvedla sluchátko. Hovor nebyl pro velvyslance. Napětí mezi oběma muži stoupalo. Každou chvíli se na sebe podívali a v očích měli stejné sdělení: Něco se stalo. Něco se vymklo z ruky. Ze dveří vyšel čínský doktor a přistoupil ke dvěma lidem v zadní části pokoje, mladé ženě a knězi. Tiše cosi řekl. Žena vykřikla, pak se rozeštkala a padla knězi do náruče. Na světě byla další policejní vdova. Odvedli ji pryč, aby se naposledy rozloučila se svým manželem.
Ticho.
Opět zazvonil telefon. Diplomat s agentem CIA se znovu zadívali k přepážce.
"Pane velvyslanče," řekla sestra, "to je pro vás. Ten pán říká, že je to velice naléhavé." Havilland vstal, dlouhým krokem přešel k pultu, kývl na znamení díků a vzal si sluchátko.
Něco se vážně stalo. Conklin se díval a nevěřil vlastním očím. Tvář dokonalého diplomata zčistajasna zpopelavěla. Jeho úzké rty, jindy sveřepě sevřené, se pootevřely. Velvyslanec zvedl své tmavé obočí a ve vypoulených očích měl prázdný výraz. Otočil se a sotva slyšitelným hlasem oslovil Alexe. Byl to šepot člověka vyděšeného k smrti.
"Bourne je pryč. Podvodník je pryč. Dva muže našli svázané a těžce raněné." Vrátil se k telefonu, poslouchal a přitom mhouřil oči. "Panebože!" zvolal a opět se otočil ke Conklinovi.
Agent CIA tam však už nebyl.

David Webb zmizel, zůstal pouze Jason Bourne. Nebyl to však už jen lovec Šakala Carlose. Byl to Delta, dravec toužící po pomstě za opětovnou ztrátu toho nejdražšího, co v životě měl. A jako dravá šelma se také choval - instinktivně a jako by v transu. Každé jeho rozhodnutí bylo dokonale přesné, každý krok smrtelně nebezpečný. Sledoval kořist a z jeho lidského mozku se stal mozek zvířete. Procházel špinavými ulicemi Jau Ma Tchi a vlekl za sebou svého zajatce, jenž měl stále spoutaná zápěstí.

Hledal příslušná místa a platil tisíce dolarů za věci, které měly jen zlomkovou cenu. Po Mongkoku se rozkřikly zvěsti o podivném muži a jeho ještě podivnějším tichém společníkovi, který byl svázaný a bál se o život. Otvíraly se mu další dveře, dveře vyhrazené pro překupníky kontrabandu - drog, cizokrajných děvek, šperků, zlata a prostředků ničení, lsti a smrti. Pověsti o šíleném chlápkovi, který u sebe nosí tisíce, doprovázela přehnaná varování.
Je to běloch, maniak a zabíjí na potkání. Prý podřízl dva chlapy za to, že s ním nejednali na rovinu. A zastřelil nějakého Čung-kuo žen, protože ho podvedl při kšeftu. Je to blázen. Dejte mu, co chce. Platí na dřevo. Co na tom? Není to náš problém. Ať si jde. Klidně si vezměte jeho peníze.
Do půlnoci měl Delta nástroje svého vražedného řemesla pohromadě. Bývalý člen Medusy měl v hlavě pouze jediné. Úspěch. Nesměl zklamat. Chtěl jen zabíjet.
Kde je Echo? Potřeboval Echa. Starý Echo mu vždycky nosil štěstí!
Echo byl však mrtvý. Jeden šílenec ho zabil obřadním mečem v pokojném lese plném ptactva.
Vzpomínky.
Echo.
Marie.
Za to, co vám provedli, je oddělám!
V Mongkoku mávl na otlučené taxi, ukázal řidiči peníze a požádal ho, aby vystoupil.
"Co si přejete, pane?" zeptal se muž lámanou angličtinou.
"Kolik by stálo vaše auto?" řekl Delta.
"Nerozumím."
"Kolik? Peníze! Za vaše auto!"
"Vy feng kchuang!"
"Pu!" křikl Delta na řidiče, že mu nepřeskočilo. "Kolik chcete za svoje auto?" pokračoval čínsky. "Zítra ráno můžete říct, že vám ho ukradli. Policie ho najde."
"Je to můj jediný zdroj obživy a mám velkou rodinu! Vy jste se zbláznil!"
"Co takhle čtyři tisíce? Amerických dolarů."
"Aj-ja. Jen si ho vezměte!"
"Kchuaj!" řekl Jason chlapíkovi, aby si pospíšil. "Pomozte mi s tímhle nemocným. Má padoucnici a musí být svázaný, aby si neublížil."
Majitel taxíku upíral zrak na velké bankovky v Bourneově ruce a pomohl mu hodit zabijáka na zadní sedadlo. Muž z Medusy zatím omotal diverzantovi kotníky, kolena i lokty a znovu mu zakryl ústa i oči pruhy látky, které natrhal z povlaku na polštář v levném hotelu. Zajatec nerozuměl tomu, co se říkalo, nebo spíš křičelo v čínštině, a tak mohl klást jen pasivní odpor. Za každý vzpurný pohyb ucítil na zápěstích bolestivý trest, ale to ho tolik neděsilo. Horší bylo to, co čišelo z jeho věznitele. S původním Jasonem Bournem se něco stalo. Odešel do jiného světa, daleko temnějšího. Z jeho dlouhých odmlk i očí dýchala smrt.
Když projížděli přeplněným tunelem z Kowloonu na ostrov Hongkong, Delta se připravoval na útok. Představoval si možné překážky a promýšlel protiopatření, která by použil. Všechno hnal do krajnosti. Připravoval se na nejhorší.
Totéž dělával v džunglích Tam Quanu. Nic neopomněl a vysekal je ven - všechny kromě jednoho. Kromě lidské zrůdy, která neměla žádnou duši a toužila jen po zlatě. Zrádce, jenž by za malou výhodu prodal všechny svoje kamarády. Tam to všechno začalo. V džunglích Tam Quanu. Delta tu zrůdu popravil. Střelil toho parchanta do spánku právě v okamžiku, kdy mluvil do vysílačky a prozrazoval jejich pozici Vietkongu. Ten člověk, který shnil v džunglích Tam Quanu, se jmenoval Jason Bourne. To on stál na začátku všeho šílenství. Ale Delta je odtamtud všechny dostal, včetně bratra, na nějž si nevzpomínal. Dostal je přes třísetkilometrový pás nepřátelského území, protože si důkladně promyslel, co je a není pravděpodobné. To druhé přitom bylo pro jejich útěk mnohem důležitější, protože se to skutečné stalo a on byl na překvapení psychicky připravený. Teď to bylo stejné. Věděl, že ve sterilním domě na Victoria Peaku na něj nemůže čekat nic, co by nedokázal překonat. Na smrt odpoví smrtí.
Spatřil vysoké zdi usedlosti a projel kolem nich jako by nic. Hezky pomalu, jako host či snad turista, jenž touto okázalou čtvrtí bloudí. Všiml si skla ukrytých reflektorů i ostnatého drátu, který se vinul nad zdí.

Zaměřil dva strážné za ohromnou bránou. Stáli ve stínu, ale mdlé světlo se odráželo od sak jejich námořnických polních uniforem. Chyba. Měli látku zbavit lesku, případně zaměnit za jiný, méně vojenský oděv. Vpředu končila vysoká zeď rohem, za nímž se táhla dál doprava, kam až oko dohlédlo. Cvičenému oku nemohl sterilní dům uniknout. Nezkušené oko by v něm vidělo rezidenci nějakého významného diplomata, snad velvyslance, který v této neklidné době dbá na své bezpečí. Všude číhali teroristé, kteří unášejí lidi, a tak byla bezpečnostní opatření příkazem dne. Smetánka, jež hýbala vládami, si za soumraku popíjela své koktejly a tiše se smála, venku v temnotě však číhaly zbraně, připravené k okamžité palbě. Delta to věděl. Proto s sebou nesl naditý batoh.
Sjel s otlučeným autem ze silnice. Nebylo třeba ho skrývat. Zpátky už se stejně nevrátí. Nechtěl se vrátit. Marie byla ztracena. Bylo po všem. Znamenalo to konec všech jeho životů. David Webb. Delta. Jason Bourne. Všichni už patřili minulosti. Chtěl už mít klid. Bolest překročila hranice snesitelnosti. Klid. Ale nejdřív musel zabít své i Mariiny nepřátele. Všichni nepřátelé mužů i žen po celém světě, řízení anonymními manipulátory, dostanou lekci. Pochopitelně jen malou, protože experti jistě přispěchají s vysvětlením, které bude dostatečně věrohodné, zamlžené a zkreslené. Lži. Rozptylte pochybnosti, vyhněte se otázkám, buďte stejně pobouření jako samotní lidé a zahrajte veřejnosti na city. Důležitý je jen cíl, bezvýznamní hráči jsou pouze nezbytnými číslicemi ve vražedných rovnicích. Využijte je, vymačkejte je a v případě nutnosti je klidně zabijte, hlavně plňte úkoly, které jsme vám dali. Vidíme věci, které jiní nevidí. Na nic se neptejte. Stejně byste to nepochopili.
Jason vystoupil z auta, otevřel zadní dveře a nožem odřízl šňůry na kotnících a kolenou zabijáka. Pak mu sundal pásku z očí, roubík mu však nechal. Vzal zajatce za rameno a...
Dostal strašnou ránu! Vrah se otočil na místě, pravým kolenem nabral Bournea do levé ledviny, a když se Delta ohnul, udeřil ho spoutanýma rukama do krku. Druhé koleno zasáhlo Bournea do žeber tak silně, že padl na zem. Záškodník se rozběhl po silnici. Ne. To se nesmí stát! Potřebuju jeho pistoli, jeho palebnou sílu. Je to součást plánu!
Deltův hrudník i bok hořely bolestí. Sebral se ze země a vyrazil za běžící postavou. Za pár vteřin zmizí zabiják v temnotě! Muž z Medusy úplně zapomněl na bolest a snažil se zrychlit. Částí mozku, která mu ještě fungovala, se soustředil jen na zabijáka. Přidej, přidej! Vtom diverzanta ozářily reflektory, jež vyšlehly z úpatí kopce. Vrah uskočil před světlem na stranu silnice. Bourne až do posledního okamžiku zůstal na pravé straně vozovky. Věděl, že díky rychle projíždějícímu autu získal drahocenné metry. Podvodník se spoutanýma rukama klopýtl na měkké krajnici. Rychle a nemotorně se vyškrábal z asfaltu, vstal a znovu se rozběhl. Bylo však pozdě. Delta vrazil ramenem do zad zabijáka a oba muži upadli. Záškodník začal řvát jak rozzuřené zvíře. Jason ho převrátil a surově mu vrazil koleno do břicha.
"Poslouchej, ty svině!" řekl zadýchaně, po tváři se mu řinul pot. "Mně je fuk, jestli chcípneš. Za pár minut už mě nebudeš zajímat, ale do té doby jsi součást mého plánu! A jestli pak zdechneš, nebo ne, bude už čistě na tobě. Dávám ti šanci, což tys v životě pro žádnou svoji oběť neudělal. A teď vztyk! Uděláš všechno, co ti řeknu, nebo ta šance odletí s tvojí hlavou - což jsem jim mimochodem slíbil."
Zastavili se u auta. Delta vzal batoh, vytáhl z něj pistoli, kterou si opatřil v Pekingu, a ukázal ji diverzantovi. "Na letišti v Ťi-nanu jsi mě prosil o zbraň, vzpomínáš?" Zabiják přikývl. Oči měl vypoulené, ústa roztažená v sevření látkového roubíku. "Je tvoje," dodal Jason Bourne monotónně a zcela nevzrušeně. "Až přelezeme támhletu zeď, podám ti ji. Půjdeš první." Zabiják se zamračil a přimhouřil oči.
"Já zapomněl," řekl Delta. "Nemohls to vidět. Asi dvě stě metrů odsud je sterilní dům. Půjdeme tam. Já oddělám, koho uvidím. A ty? Ty máš devět kulek a dám ti ještě prémii." Bývalý člen Medusy vytáhl z batohu balíček plastické trhaviny z Mongkoku a ukázal jej svému zajatci. "Jak to tak vidím, přes zeď by ses zpátky nedostal. Sundali by tě. Takže ti zbývá jen cesta přes bránu. Bude někde šikmo napravo. Musíš si k ní prostřílet cestu. Časovací zařízení na trhavině se dá nastavit minimálně na deset vteřin. Dělej si s tím, co chceš, mně je to jedno. Capisce?"
Zabiják zvedl svázané ruce a pak ukázal na roubík. Zvuky z jeho hrdla naznačovaly, že by mu měl Jason rozvázat ruce a sundat látku.
"U zdi," řekl Delta. "Až budu připraven, přeřežu provazy. Ale jestli se pokusíš sundat si roubík dřív, než ti řeknu, máš po šanci."
Zabiják se na něj zadíval a jednou kývl.

Jason Bourne vykročil se svým smrtelně nebezpečným dvojníkem po silnici směrem ke sterilnímu domu na Victoria Peaku.

Conklin se belhal z nemocničních schodů, jak nejrychleji mohl, přidržoval se zábradlí a horečně se rozhlížel po nějakém taxíku. Na příjezdové cestě však žádný nebyl. Stála tam pouze zdravotní sestra ve stejnokroji a ve světle venkovních lamp si četla noviny South China Times. Každou chvíli se podívala směrem k vjezdu na parkoviště.
"Promiňte, slečno," vysoukal ze sebe zadýchaný Alex. "Mluvíte anglicky?"
"Jistě," všimla si žena jeho kulhání i vzrušeného hlasu. "Máte nějaký problém?"
"Mám, a velký. Potřebuju sehnat taxi. Musím okamžitě s někým mluvit a telefonicky to nejde."
"Na příjmu vám ho zavolají. Mně ho taky volají vždycky večer, když jdu domů."
"Vy čekáte...?"
"Už jede," řekla žena, když vjezd na parkoviště ozářily světlomety blížícího se auta.
"Slečno!" zvolal Conklin. "Je to hrozně naléhavé. Jeden člověk umírá a další by mohl umřít, jestli se k němu nedostanu! Prosím vás. Mohl bych..."
"Pie čao-ťi," křikla na něj sestra, aby se uklidnil. "Já nespěchám. Klidně si moje taxi vezměte. Řeknu si o jiné."
"Děkuju vám," řekl Alex, když taxík zastavil u chodníku. "Děkuju!" dodal, otevřel dveře a nastoupil. Žena přívětivě kývla, pokrčila rameny, otočila se a vykročila do schodů. Vtom se skleněné dveře nahoře rozlétly a Conklin zadním okénkem sledoval, jak se sestra málem srazila se dvěma Linovými muži. Jeden ji zastavil a něco jí říkal. Druhý doběhl k chodníku a mžoural ze světla do tmy.
"Honem!" řekl Alex řidiči, když projeli bránou. "Kchuj tiar, jestli to říkám správně."
"Tak nějak," řekl řidič unaveně plynnou angličtinou. ",Honem' je ale lepší."
Ústí Nathan Road je úžasnou vstupní branou do světélkujícího světa Zlaté míle. Stěny tohoto přelidněného městského údolí tvoří zářivá barevná světla, která se třpytí, tančí a blikají. Nakupující obhlížejí zboží a prodavači se je snaží křikem přilákat. Je to jedno velké tržiště, kde zní všehochuť jazyků a dialektů. A právě v tomto lidském mraveništi se Alex Conklin nechal vysadit z taxíku. Rychle se vydal po východní straně ulice a těkal očima jako rozzuřená divoká kočka, jež hledá své mládě na území hyen. Divoce kulhal, až mu na pahýlu amputované nohy nabíhaly žíly.
Došel na konec čtvrtého bloku. Posledního bloku. Kde jen můžou být? Kde je štíhlý a urostlý Panov s vysokou a nápadně hezkou Marií s kaštanovými vlasy? Měl přece naprosto přesné instrukce. První čtyři bloky na sever po pravé straně. Mo Panov se vyjádřil jasně... Panebože! Hledal dva lidi. Jeden mohl vypadat podobně jako stovky mužů na této přelidněné třídě. Očima však pátral po vysoké ženě s tmavými rusými vlasy - které už neměla! Její vlasy byly teď šedivé s bílými prameny! Alex vyrazil zpátky k Salisbury Road. Nastavil oči na to, co měl hledat, a nikoli na to, co mu napovídaly bolestné vzpomínky. Támhle! Na okraji shluku lidí kolem pouličního prodavače, jehož vozík se prohýbal pod hromadou hedvábí všech druhů a značek. Hedvábí vypadalo jako pravé, značky však byly stejné falešné jako zkomolené nápisy.
"Pojďte se mnou!" řekl Conklin, když je oba chytil za lokty.
"Alexi!" vykřikla Marie.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Panov.
"Ne," řekl agent CIA. "A kdo z nás je?"
"Jde o Davida, co?" Marie sevřela Conklinovi paži.
"Teď ne. Pospěšte si. Musíme odsud zmizet."
"Oni jsou tady?" Marie zalapala po dechu. Otáčela svou šedivou hlavou na obě strany a v očích měla strach.
"Kdo?"
"Já nevím!" vykřikla, aby ji bylo v rámusu slyšet.
"Ne, nejsou tady," řekl Conklin. "Pojdte. U Penu čeká taxi."
"U Penu?" zeptal se Panov.
"Už jsem o něm mluvil. Hotel Peninsula."

"No jo, já zapomněl." Všichni tři vyrazili po Nathan Road. Alex s potížemi, jak Marie i Morris Panov okamžitě poznali. "Můžeme zpomalit, ne?" nadhodil psychiatr.
"To právě nemůžeme!"
"Bolí tě to," řekla Marie.
"Nechte toho! Oba dva. Vaše kecy mi ještě scházely."
"Tak nám řekni, co se stalo!" zaječela na něj Marie, když přecházeli ulici a vyhýbali se spoustě vozíků, kupujících, prodavačů a turistů, kteří tvořili exotickou zácpu Zlaté míle.
"Támhle je taxi," řekl Conklin, když se přiblížili k Salisbury Road. "Pospěšte si. Řidič ví, kam má jet." Uvnitř taxíku natáhla ruku přes Panova, jenž seděl uprostřed, a opět sevřela Conklinovi paži. "Jde o Davida, co?"
"Jo. Vrátil se. Je tady v Hongkongu."
"Díky Bohu!"
"Nechci ti brát naději. Všichni doufáme."
"Co to má znamenat?" obořil se na něj psychiatr.
"Něco se stalo. Scénář se vymkl z ruky."
"Prokristapána!" vybuchl Panov. "Budeš už konečně mluvit normálně?"
"Chce tím říct," začala Marie s pohledem upřeným na agenta CIA, "že David buď udělal něco, co neměl, nebo naopak neudělal něco, co se od něj čekalo."
"Tak nějak." Conklin odvrátil oči doprava, směrem ke světlům přístavu Victoria, za nímž se rýsoval ostrov Hongkong. "Kdysi jsem dokázal odhadnout Deltový kroky dřív, než je udělal. Potom, když se z něj stal Bourne, jsem ho na rozdíl od jiných dokázal vypátrat, protože jsem věděl, jaké má možnosti a kterou z nich zvolí. Ale to bylo předtím, než se mu staly ty věci. Pak už se nedalo předvídat vůbec nic, protože ve svém nitru ztratil kontakt s Deltou. Jenže teď se Delta vrátil a jeho nepřátelé ho podcenili, což se často stávalo i za starých časů. Kéž bych se pletl. Ani nevíte, jak se za to modlím!"

Delta tiše postupoval mlázím před vysokou zdí sterilního domu, s pistolí u zátylku zabijáka. Ten se zarazil. Byli necelé tři metry od potemnělého vchodu. Delta přitlačil diverzantovi zbraň do kůže a zašeptal: "Ve zdi ani na zemi nejsou žádné senzory, jinak by je každých třicet vteřin spouštěly veverky. Běž dál! Povím ti, kdy se máš zastavit!"
Rozkaz přišel metr a dvacet centimetrů od brány. Delta vzal svého zajatce za límec a otočil ho. Hlaveň jeho pistole se stále dotýkala krku. Muž z Medusy vyndal z kapsy kuličku plastické trhaviny, natáhl ruku co nejdál k bráně a přitiskl balíček lepicí stranou ke zdi. Malý digitální časovač v měkkém středu výbušniny pak nastavil na sedm minut. To číslo si vybral jednak pro štěstí a pak také proto, aby měl dostatek času dostat zabijáka i sebe na místo vzdálené desítky metrů. "Pohyb!" zašeptal.
Obešli roh zdi a pokračovali až doprostřed, odkud byl v měsíčním světle vidět její konec. "Počkej tady," řekl Delta, sáhl na pravý bok do batohu, jehož popruhy mu obepínaly prsa jako pásy s náboji. Vytáhl černou krabičku, třináct centimetrů širokou, osm vysokou a pět hlubokou, která měla na straně smotaný tenký černý kabel, dlouhý dvanáct metrů. Byl to reproduktor na baterie. Položil ho na vršek zdi a cvakl vypínačem na zadní straně. Rozsvítila se červená kontrolka. Pak rozmotal tenký kabel a postrčil zabijáka dopředu. "Ještě sedm až devět metrů."
Nad hlavou měli kaskádovité větve vrby, které sahaly přes zeď a ohýbaly se dolů. Úkryt. "Tady!" zašeptal Bourne hrubě, sevřel záškodníkovi rameno a tím ho zastavil. Vytáhl z batohu nůžky na drát a přitlačil zabijáka ke zdi. Stáli čelem k sobě. "Teď tě rozvážu, ale ne úplně. Rozumíš?" Diverzant přikývl. Delta mu přeťal šňůry mezi zápěstími a lokty, a přitom mu nepřestával mířit pistolí na hlavu. Ukročil, podal zabijákovi nůžky a nastavil mu nohu. "Stoupni si na ni a přeštípej ostnaté dráty. Když povyskočíš a chytíš se rukou za okraj zdi, tak na ně dosáhneš. Nic na mě nezkoušej. Ještě nemáš pistoli, zato já jo, a jak ti určitě došlo, na ničem mi už nezáleží."
Zajatec poslechl a takřka neznatelně se odrazil od Deltový nohy. Zkušeně vložil ruku mezi dráty a zachytil se za vzdálenější okraj zdi. Tiše přeštípával stočené dráty, ale dělal to po částech, aby omezil cvakání na minimum. Nahoře tak vznikl metr a půl široký otevřený prostor. "Vylez tam," sykl Delta.
Zabiják opět poslechl. Když přehodil levou nohu přes zeď, Delta vyskočil, chytil zabijáka za kalhoty,

přitáhl se nahoru a také přehodil levou nohu přes vrchol. Seděl obkročmo na zdi stejně jako záškodník. "Dobrá práce, majore Allcotte-Pricei." V ruce svíral malý okrouhlý mikrofon a opět mířil zabijákovi na hlavu. "Už nemáme moc času. Na tvém místě bych prozkoumal terén."

Taxi se řítilo po silnici na Victoria Peaku. Conklin nepřestával prosit šoféra, aby jel co nejrychleji. Minuli porouchané auto, odstavené na krajnici. V této luxusní čtvrti působilo nepatřičně. Když ho Alex spatřil, polkl a s hrůzou zauvažoval, jestli je opravdu rozbité. "Támhle je ten dům!" vykřikl muž ze CIA. "Proboha, rychle! Jeďte nahoru..."
Větu však nedokončil. Nemohl. Z kopce před nimi se rozlehl ohlušující výbuch. Vyšlehl oheň a kameny se rozlétly do všech stran. Nejdřív se zhroutila velká část zdi, poté i obrovská železná brána, která padla strašidelně pomalým pohybem do plamenů.
"Panebože, já měl pravdu," zabručel si Alexander Conklin pod vousy. "Delta se vrátil. Chce zemřít. A zemře."
32

"Ještě ne!" zařval Jason Bourne, když se zeď zřítila do pěstěné zahrady s řadami šeříků a růží. "Řeknu ti kdy," dodal tiše. Ve volné ruce svíral malý okrouhlý mikrofon.
Zabiják zachroptěl. V jeho vnitřním světě už nezbylo nic než jen primitivní pudy. Cítil touhu zabíjet a touhu žít, jedno přitom záviselo na druhém. Byl na pokraji šílenství. V zuřivém útoku mu bránila jen hlaveň Deltový pistole. Stále však byl lidskou bytostí, a tak bylo lepší zkusit přežít, než si podepsat ortel smrti neuposlechnutím příkazu. Ale kdy už to bude? V obličeji Allcotta-Price se opět objevil nervózní tik. Když se zahradami rozlehly výkřiky a dupání vyděšených mužů, škublo mu ve spodním rtu. S roztřesenýma rukama zíral na Deltu ve slabém mihotavém světle vzdálených plamenů.
"Ať tě to ani nenapadne," řekl muž z Medusy. "Jestli se hneš, je po tobě. Studoval jsi moje chování, takže víš, že nemám slitování. Zvládneš to, zvládneš to sám. Přehoď nohu přes zeď a připrav se skočit, až ti řeknu. Dřív ne." Vtom si Bourne bez varování přiložil mikrofon k ústům a cvakl vypínačem. Když promluvil, zesílená slova se hrozivě rozléhala s ozvěnou po okolí. Jeho hlas duněl jako hromobití, zároveň však byl věcný a chladný, což mu dodávalo na zlověstnosti.
"Hej, námořníci. Schovejte se a nepleťte se do toho. Tohle není váš boj. Neumírejte pro lidi, kteří vás sem povolali. Pro ně jste postradatelní - stejně jako já. Tady nejde o ochranu zákona, o obranu území, ani cti vaší země. Jste tady jenom proto, abyste chránili vrahy. Jediný rozdíl mezi vámi a mnou je skutečnost, že oni mě také využili, ale teď mě chtějí zabít, protože vím, co provedli. Neumírejte pro tyhle lidi, nestojí za to. Máte moje čestné slovo, že po vás nebudu střílet, pokud vy nebudete střílet po mně. V tom případě bych neměl na vybranou. Ale je tady se mnou ještě jeden člověk a ten žádné dohody uzavírat nebude..."
Vypukla kanonáda, která sestřelila reproduktor ze zdi a zničila tak zdroj zvuku. Delta byl připraven. Muselo se to stát. Jeden z těch bezejmenných manipulátorů vydal rozkaz, který byl splněn. Sáhl do batohu pro odpalovač slzného plynu, jehož granát dokázal rozbít silné sklo na padesát metrů. Zamířil a stiskl spoušť. Třicet metrů od něj se vysypalo arkýřové okno a místností uvnitř se rozšířila plynová mlha. Viděl, jak za rozbitým sklem běhají postavy. Lampy a lustry zhasly a místo nich se překvapivě rozsvítila řada reflektorů umístěných v okapech velkého domu a na kmenech okolních stromů. Celý pozemek se náhle rozzářil oslepujícím bílým světlem. Větve převislého stromu by na těkající oči a namířené zbraně zapůsobily jako magnet a Jason chápal, že svými apely nemůže odvolat rozkazy. Tu výzvu mínil jako čestné varování a také tím chtěl ukonejšit zbytek svědomí zavilého mstitele, který už téměř nemyslel ani necítil. Cosi hluboko v nitru mu bránilo připravit o život mladíky, kteří jen sloužili paranoidním manipulátorům - v Saigonu viděl před lety dost umírání. Chtěl jen smrt lidí uvnitř sterilního domu. To Jasonu Bourneovi nesměl nikdo upřít. Vzali mu všechno a on si teď chtěl vyřídit účty. Bývalý člen Medusy už překročil hranici - byl pouhou loutkou na šňůrkách svého vlastního vzteku, který byl tím jediným, co mu v životě ještě zbylo.

"Skoč!" zašeptal Delta, přehodil pravou nohu přes zeď a srazil zabijáka k zemi. Když byl záškodník v půli pádu, seskočil ze zdi sám. Překvapený podvodník se narovnal v trávě a natáhl ruce ke kolenům. Jason ho okamžitě popadl za rameno a odtáhl ho z dohledu, do mřížované besídky s hojností popínavých buganvílií vysokých téměř dva metry. "Tady máš pistoli, majore," řekl pravý Jason Bourne. "A nezapomeň, že na tebe pořád mířím!"
Zabiják chňapl po zbrani a současně si strhl látku z úst. Pak si odkašlal a odplivl za zvuku divoké palby, jež cupovala listí a lámala větve podél celé zdi. "Tvoje malá přednáška byla pěkně na hovno, co?"
"To jsem taky čekal. Pravda je taková, že oni chtějí tebe, a ne mě. Víš, já jsem teď vážně postradatelný. Jejich plán byl od začátku jasný. Až tě přivedu, zemřu. A moje žena taky. Víme toho příliš. Ona zjistila, co jsou zač - jak by ne, když ji využívali jako návnadu. A o mně zase věděli, že si dám v Pekingu dohromady pár věcí. Připletl ses do pěkných jatek, majore. Je to superbomba, která může vyhodit do povětří celý Dálný východ a taky ho vyhodí, pokud rozumnější hlavy na Tchaj-wanu neizolují a nezlikvidují ty vaše šílené klienty. Jenže já už na to seru. Hrajte si ty svoje podělané hry, a třeba se i zmasakrujte. Já chci jen jedno: dostat se do toho baráku."
Četa námořníků vzala kamennou zeď útokem. Běželi podél ní s puškami připravenými ke střelbě. Delta vytáhl z batohu druhou plastickou trhavinu, nastavil miniaturní digitální časovač na deset sekund a hodil balíček co nejdál směrem ke zdi zahrady, pryč od strážných. "Jdeme!" poručil diverzantovi a vrazil mu zbraň do zad. "Ty první! Po téhle pěšině. Blíž k domu."
"Dej mi taky jeden balíček!"
"Ani nápad."
"Krististepane, přece jsi mi dal slovo!"
"Tak to jsem buď lhal, nebo jsem si to zas rozmyslel."
"Proč? Proč ti to vadí?"
"Vadí. Nevěděl jsem, že je tady tolik dětí. S jedním balíčkem bys jich deset oddělal a ještě mnohem víc zmrzačil."
"Trochu pozdě, aby sis hrál na křesťana."
"Křesťanství není exkluzivní klub. Nikdy nebylo. Vím, koho chci dostat, a rozhodně to nejsou děti v nažehlených vojenských pyžamech. Chci ty chlapy vevnitř..."
K výbuchu došlo zhruba čtyřicet metrů od nich, v zadní části pozemku. Stromy, hlína, keře i celé záhony květin vyletěly do vzduchu a vytvořily tak hnědozelené panorama s pestrobarevnými skvrnami uprostřed mračen šedivého kouře, osvětleného silnými bílými reflektory. "Pohyb!" zašeptal Delta. "Ke konci řady. Je to asi dvacet metrů od domu a jsou tam dvoje dveře..." V zadní části zahrady vyštěkly výstřely, které nebraly konce. Bourne zavřel oči s pocitem zlosti a marnosti. Jsou to děti. Střílejí slepě a ve strachu se snaží zabít imaginární démony, ale nemíří na žádné konkrétní cíle. Neposlechli by mě.
Další skupina námořníků, tentokrát zřejmě vedená zkušeným důstojníkem, zaujala pozice před velkým domem. Obešli ho kruhem, přikrčili se a zabořili boty do země, aby je nevyvedl z rovnováhy zpětný ráz zbraní, jimiž mířili před sebe. Manipulátoři povolali svou pretoriánskou gardu. Čert to vem. Delta znovu sáhl do batohu, prohrabal svůj arzenál a vytáhl jednu z ručních zápalných pum, které koupil v Mongkoku. Její horní část se podobala granátu - také byla okrouhlá a měla na sobě silnou ochrannou vrstvou umělé hmoty. Základnu však tvořila třináct centimetrů dlouhá rukojeť. To proto, aby vrhač mohl hodit výbušninu dál a s větší přesností. Vtip byl v načasování a přesnosti hodu. Jakmile se totiž odstranila umělá hmota, skořepina vlastní pumy se přilepila k jakémukoli povrchu superpevným vteřinovým lepidlem, které se aktivovalo na vzduchu. Při explozi se chemikálie rozprskla všemi směry, prodloužila dobu hoření, ulpěla na jakémkoli porézním povrchu a všechno propálila. Od sejmutí umělohmotného pouzdra do výbuchu to trvalo patnáct vteřin. Zdi velkého sterilního domu byly pobité dřevem, pod nímž se skvěla bytelná kamenná podezdívka. Delta strčil zabijáka do keře růží, odstranil umělou hmotu a mrštil zápalnou pumu do obložení vedle prosklených dveří, které byly zhruba deset metrů od nich. Přichytila se ke dřevu. Zbývalo jen vyčkat pár vteřin za stálého třeskání palby - která už nyní byla spíš váhavá a ustávala.
Zeď domu se rozletěla. Za vzniklým otvorem spatřili typickou viktoriánskou ložnici plnou zdobného anglického nábytku a postelí s mosaznou konstrukcí. Plameny se okamžitě rozšířily a z ohniska vystřelovaly žhavé šípy, jež olizovaly obložení a šlehaly do domu.

Přišel další rozkaz a znovu vypukla střelba, která skrápěla květinové záhony. Vycházela od zdi v zadní části zahrady, ze zbraní námořníků, kteří předtím běželi ve směru předchozí exploze. Vzduchem létaly vzteklé a zoufalé rozkazy, které se navzájem popíraly. Na scéně se objevili dva důstojníci s pistolemi v rukou. Jeden obešel kruh strážných, zkontroloval jejich pozice i zbraně a každého si důkladně prohlédl. Druhý zamířil k postranní zdi a dal se po stopě první čety. Neustále se přitom rozhlížel na obě strany a zkoumal táhnoucí se řady květin. Zastavil se pod vrbou a prohlížel si zeď, pak i trávu. Zvedl hlavu a spatřil besídku s popínavými buganvíliemi. Sevřel pistoli v obou rukou a vykročil směrem k besídce.
Delta sledoval vojáka skrz křoví. Vlastní pistoli stále tiskl k zádům záškodníka. Vytáhl další balíček plastique, nastavil čas a hodil ho přes křoví k ochranné zdi. "Běž tudy!" poručil Bourne, vzal zabijáka za rameno a postrčil do řady křovisek nalevo. Jason se protáhl za diverzantem a vzápětí ho praštil hlavní automatu do hlavy, čímž ho zastavil. Sám se vrhl po batohu. "Ještě pár minut, majore, a můžeš si jít po svých."
Čtvrtá exploze odtrhla dva metry zdi. Námořníci okamžitě zahájili palbu na bortící se kámen, jako by očekávali, že se z otvoru vyřítí nepřátelská vojska. Rámus před sterilním domem doplnily ještě sirény, jejichž dvoutónové kvílení doléhalo z dálky. Delta vytáhl poslední balíček plastické trhaviny, nastavil čas na devadesát sekund a hodil jej směrem k rohu zadní zdi, v jehož okolí bylo liduprázdno. Byl to začátek jeho posledního zastíracího manévru, na zbytek mu stačila chladná kalkulace. Vytáhl granátomet, vložil do něj náboj se slzným plynem a poručil záškodníkovi: "Otoč se." Zabiják poslechl a zadíval se do hlavně Bourneovy pistole. "Vezmi si tohle. Můžeš to držet jednou rukou. Až řeknu, vystřelíš do kamene napravo od dveří. Plyn se rozšíří a oslepí většinu těch kluků. Nebudou moct střílet, tak nemrhej kulkami, tolik jich zas nemáš."
Zabiják nejdřív neodpověděl. Namísto toho zvedl zbraň a namířil Jasonovi na hlavu. "Teď jsme jeden na jednoho, pane Originále. Říkal jsem ti, že kulku do hlavy snesu. Čekám na ni už roky. Ale něco mi napovídá, že ty nesneseš pomyšlení, že by ses nedostal do toho domu." Vtom se ozval řev provázený další kanonádou a k pobořené zdi se přihnala četa námořníků. Delta sledoval situaci a čekal na okamžik, kdy koncentrace zabijáka na zlomek sekundy poleví. Nedočkal se. Záškodník stále zíral na Jasona Bournea a znovu tiše promluvil. V hlase měl napětí, dokázal se však ovládat. "Ti troubové určitě čekají invazi. Nejlepší obrana je útok, nemám pravdu, Originále?... Vysyp ten svůj kouzelný batůžek, Delto. Říkali ti tak, ne?"
"Už v něm nic nezbylo." Bourne natáhl kohoutek svého automatu. Zabiják udělal totéž.
"Tak ho prohrábneme." Záškodník pomalu natáhl levou ruku a jemně se dotkl batohu připásaného na Deltové pravém boku. Navzájem se probodávali pohledem. Zabiják nahmatal plátno a na několika místech ho stiskl, pak pomalu stáhl ruku. "V žádném z přikázání v ty vaší podělaný bibli se neříká nic o lži, nebo se pletu? Samozřejmě s výjimkou křivého svědectví, ale to je něco jiného. Řekl bych, žes toho využil, kámo. Vevnitř je automat a dva nebo tři zásobníky. Podle záhybů bych hádal, že v každém je aspoň padesát kulek."
"Čtyřicet."
"To už je pořádná palebná síla. S tou mrškou bych se odsud mohl dostat. Dej mi ji! Nebo jeden z nás zemře. Tady a teď."
Zemí otřásla pátá exploze plastické trhaviny. Zabiják překvapeně zamrkal. To stačilo. Bourne vymrštil ruku, srazil zabijákovu pistoli a silou kladiva jej udeřil těžkou zbraní do levého spánku.
"Svině!" zachroptěl podvodník a padl. Jason mu přiklekl koleno a vykroutil mu pistoli.
"Pořád škemráš, ať tě rychle pustím, majore," zařval Bourne, když peklo v okolí viktoriánského sterilního domu dostoupilo vrcholu. Četa námořníků, která měla na starost zhroucenou postranní zeď, dostala rozkaz zaútočit na zadní část zahrad. "Ty se vážně nemáš moc rád, že ne? Ale máš prima nápad. Vyprázdním svůj kouzelný batůžek. Už je nejvyšší čas."
Bourne rozvázal popruhy a obrátil batoh dnem vzhůru. Obsah se vysypal do trávy, osvětlený plameny stále většího ohně v přízemí sterilního domu. Zbyla mu jedna zápalná puma, jeden balíček plastické trhaviny a samopal MAC-10, jak přesně odhadl zabiják. Ke střelbě stačilo jen přidat rám a zásobník. Zasunul tedy rám do smrtící zbraně, zacvakl jeden ze čtyř zásobníků a zbývající tři si zastrčil za opasek. Pak uvolnil pružinu granátometu, vložil do něj náboj a dal mechanismus opět dohromady. Byl připraven k

použití - aby zachránil životy dětí, které povolali do boje stárnoucí namyšlení manipulátoři.
Zbývala ještě zápalná puma. Věděl, kam ji namířit. Uchopil ji, strhl z ní kryt a hodil vší silou směrem ke střížce nad prosklenými dveřmi, která měla tvar písmene A. Puma přilnula ke dřevu. To byl ten pravý okamžik. Zmáčkl spoušť odpalovače a vystřelil granát s plynem do kamene napravo od dveří. Střela explodovala a odrazila se od zdi na zem. Mračna plynu se okamžitě rozšířila a všichni muži v okolí se začali dusit. Stále sice drželi zbraně, ale volnýma rukama si mnuli opuchlé slzící oči a zakrývali si pálící nosy.
Vybuchla druhá zápalná puma, jež odtrhla kus elegantní viktoriánské fasády nade dveřmi a rozbila tabulky skla. Celý kus zdi se zřítil na dlážděnou podlahu ve vestibulu za dveřmi. Oheň šlehal k okapům i dovnitř domu, kde zapaloval závěsy a čalounění. Členové ochranky se drali pryč od místa hromové exploze a plamenů do mračen slzného plynu. Rozprchli se všemi směry a vráželi do sebe, jak se snažili uniknout z výparů. Zakrývali si ústa a kašlali, mnozí z nich přitom pustili své pušky.
Delta se mírně nadzvedl s automatem v ruce a prudce přitáhl zabijáka k sobě. Nadešel ten správný okamžik. Chaos byl dokonalý. Žhavé plameny požíraly zvířený plyn před rozbitými dveřmi. Rozptýlí se a on bude moci proběhnout. Jakmile pronikne dovnitř, provede obhlídku, která bude trvat jen chvíli. Velitelé tajné operace, která si žádá sterilní dům na cizím území, jistě zůstali ukrytí za jeho bezpečnými zdmi, a to ze dvou důvodů. Za prvé nebylo možné přesně odhadnout velikost a rozestavení útočící síly a venku hrozilo příliš velké riziko zajetí nebo smrti. Druhý důvod byl prozaičtější: bylo nutné zničit písemnosti. Zkušenosti z Teheránu velely papíry spálit, nikoli pouze roztrhat. Směrnice, osobní spisy, hlášení o postupu operace, materiály z minulosti - všechno muselo zmizet. Sirény zněly čím dál silněji a blíž. Horečná honička po strmých silnicích byla téměř u konce.
"Jdeme na věc," řekl Bourne a nastavil časovač na poslední plastické trhavině. "Tohle ti nedám, ale použiju to pro tvoje i moje dobro. Třicet sekund, majore Allcotte-Pricei." Jason vrhl balíček co nejdál směrem k pravé straně přední zdi.
"Moje bouchačka! Sakra, dej mi tu pistoli!"
"Je na zemi. Pod mojí nohou."
Zabiják se vrhl dolů. "Pusť ji!"
"Až budu chtít - a já budu chtít. Ale jestli se ji pokusíš vzít, tak se můžeš těšit na celu v hongkongské pevnosti, a to pro tebe bude znamenat popraviště s tlustým provazem. Sám jsi to říkal."
Zabiják vzhlédl s panikou v očích. "Ty svinskej lháři! Tys lhal!"
"Já lžu často. Ty snad ne?"
"Říkal jsi..."
"Já vím, co jsem říkal. Taky vím, proč jsi tady a proč máš místo devíti kulek jen tři."
"Co?"
"Použiju tě na odvrácení pozornosti, majore. Až tě pustím s pistolí, poběžíš k bráně nebo ke zbořené zdi - tvoje věc. Budou se tě snažit zastavit. Pochopitelně opětuješ palbu, a zatímco se na tebe soustředí, já se hezky dostanu dovnitř."
"Ty svině!"
"Neurážej moje city, ale já už stejně žádné nemám, takže je to vlastně fuk. Já se jen potřebuju dostat dovnitř..."
Poslední výbuch vyvrátil rozsochatý strom, jehož kořeny následně vrazily do oslabené části zdi. Stěna se napůl zbortila a rozestoupené kameny vytvořily otvor ve tvaru V. Námořníci z oddílu u brány se rozběhli dopředu.
"Teď!" zařval Delta a vztyčil se.
"Dej mi pistoli! Pusť ji!"
Jason Bourne náhle zkoprněl. Nebyl schopen pohybu - až na to, že instinktivně nabral zabijáka kolenem do krku a srazil ho na bok. Za rozbitým sklem dveří v hořícím vestibulu se objevil jeden muž. Zakrýval si tvář kapesníkem, ale své kulhání skrýt nemohl. Kulhání! Dotyčný rozkopl protézou levé křídlo dveří a nemotorně sešel po třech schodech na krátkou kamennou terasu s výhledem na kdysi velkolepé zahrady. Muž se vlekl dopředu a z plna hrdla ječel na strážné, aby zastavili palbu. Ani si nemusel odkrývat tvář, Delta ji dobře znal. Byla to tvář jeho nepřítele. Bylo to na hřbitově nedaleko Paříže. Alexander Conklin

ho přišel zabít. Rozkaz k jeho likvidaci přišel z vysokých míst.
"Davide! Tady Alex! Nedělej to! Přestaň s tím! To jsem já, Davide! Přišel jsem ti pomoct!"
"Přišels mě zabít! Zkoušels to v Paříži a pak i v New Yorku! Treadstone Sedmdesátá první! Máš krátkou paměť, ty hajzle!"
"A ty nemáš žádnou paměť, sakra! Stal se z tebe Delta, tak to chtěli! Já znám celou tu historii, Davide. Přiletěl jsem, protože nám to došlo! Marii, Mo Panovovi i mně! Všichni jsme tady. Marie je v bezpečí!"
"Lži! Podfuky! Vy všichni jste ji zabili! I v Paříži bys ji zabil, ale já tě k ní nepustil! Držel jsem ji daleko od tebe!"
"Ona není mrtvá, Davide! Žije! Můžu ji přivést! Hned teď!"
"Zase lžeš!" Delta se přikrčil, stiskl spoušť a pokropil verandu. Kulky létaly do hořícího vestibulu, ale z jakýchsi záhadných důvodů netrefily svůj cíl. "Chceš mě vylákat, abys mohl vydat rozkaz k mojí likvidaci! Ale to se ti nepovede! Já půjdu dovnitř! Chci dostat ty tajemné muže, co za tebou stojí! Jsou tam! Já vím, že tam jsou!" Bourne popadl ležícího zabijáka, vytáhl ho nahoru a podal mu pistoli. "Chtěli jste Jasona Bournea, je váš! Posílám ho mezi růže! Zabij ho a já zabiju tebe!"
Pološílený záškodník se vrhl kvetoucími keři pryč od Bournea. Nejdřív se rozběhl po pěšině, vzápětí se však vrátil, když viděl, že námořní stráže jsou v severní i jižní oblasti zdi. Kdyby se ukázal na východním okraji zahrady, uvízl by v pasti mezi oběma oddíly. Stačil pohyb a byl mrtvý.
"Už nemám čas, Conkline!" zaječel Bourne. Proč jen nedokázal zabít člověka, který ho zradil? Zmáčkni tu spoušť! Oddělej posledního z Treadstone Sedmdesátá první! Zabij ho. Zabij ho! Co mu v tom jen bránilo?
Zabiják se vrhl přes záhon, sevřel horkou hlaveň Bourneova automatu, zkroutil ji dolů, namířil vlastní pistoli a vypálil na Jasona. Kulka škrábla Bournea na čele a ten v zuřivosti zmáčkl spoust opakovací zbraně. Kulky se zarývaly do země a naplňovaly jejich malý vražedný ring ohlušujícím rámusem. Bourne chytil Angličanovu pistoli a vytočil mu ji z ruky. Zabijákova napůl ochromená pravá paže nemohla stačit na bývalého člena Medusy. Když mu Bourne sebral pistoli, třeskl výstřel. Podvodník padl do trávy. V jeho skelných očích se objevilo přiznání, že prohrál.
"Davide! Proboha, poslouchej mě! Musíš..."
"Tady žádný David není!" zavřeštěl Jason a vrazil vrahovi koleno do hrudníku. "Moje pravé jméno je Bourne. Vznikl z Delty, a toho zplodila Medusa! Hadí žena! Vzpomínáš?"
"Musíme si promluvit!"
"Musíme jen umřít! Ty musíš umřít! Musím dostat ty tajemné chlapy vevnitř. Slíbil jsem to sobě i Marii! Oni musí zemřít!" Bourne vzal zabijáka za límec saka a vytáhl ho na nohy. "Opakuju! Tady je váš Jason Bourne! Vezměte si ho!"
"Nestřílejte! Zastavte palbu!" zahřměl Conklin, když se začali sbíhat překvapení členové tří námořních oddílů a ječící sirény hongkongské policie ztichly u zničené brány.
Muž z Medusy se opřel ramenem do zad záškodníka a postrčil ho do světla zuřících plamenů a reflektorů. "Tady je! To je kořist, kterou jste chtěli!"
Vypukla střelba. Zabiják se vysmekl, skočil na zem a převaloval se, aby unikl kulkám.
"Nechte toho! Jeho ne! Proboha přestaňte střílet. Nezabíjejte ho!"
"Jeho ne?" zařval Jason Bourne. "Jeho ne? Takže jenom mě! Je to tak, ty svině? Teď opravdu chcípneš! Bude to pomsta za Marii, za Echo, za nás všechny!"
Zmáčkl spoušť samopalu, kulky však ani tentokrát nezasáhly svůj cíl! Otočil se a mířil ze strany na stranu na čety námořníků, kteří se k ním sbíhali. Znovu vypálil několik dlouhých dávek, skrčil se za růžemi a neustále měnil místo. Mířil však nad jejich hlavy! Proč? Ty děti ho nesmějí zastavit. Ale děti v nažehlených vojenských uniformách by přece neměly umírat kvůli manipulátorům. Musel se dostat do sterilního domu. Hned! Už mu nezbyl vůbec žádný čas.
"Davide!" Ženský hlas. Kristepane, ženský hlas! "Davide, Davide, Davide!" Ze sterilního domu vyběhla postava v rozevláté sukni. Chytila Alexandra Conklina a odstrčila ho. Stála sama na verandě. "To jsem já, Davide! Jsem tady! Jsem v bezpečí! Všechno je v pořádku, miláčku!"
Další podvod, další lež. Byla to stará žena se šedivými vlasy, s bílými vlasy! "Jděte mi z cesty, paní, nebo vás oddělám. Jste jen další z řady lží a podfuků!"

"Davide, to jsem já! Copak mě neslyšíš..."
"Vidím vás! Je to bouda!"
"Ne, Davide!"
"Já nejsem David. Říkal jsem vašemu prašivýmu kamarádovi, že tady žádný David není!"
"Ne!" vyjekla Marie, zoufale zatřásla hlavou a rozběhla se před několik námořníků, kteří se kradli travou mimo dosah řídnoucích mračen plynu. Byli na kolenou a měli jasný výhled na Bournea. Snažili se nalézt vhodnou polohu a nejistě na něj namířili své pušky. Marie se postavila mezi stráže, které se vzpamatovávaly, a jejich cíl. "Copak jste mu toho už neudělali dost? Proboha, zastavte je někdo!"
"Máme se nechat odprásknout nějakým zasraným teroristou?" zaječel mladý hlas z houfu u přední zdi.
"On není to, co si o něm myslíte! Tohle z něj udělali lidi vevnitř! Slyšeli jste ho. Nebude na vás střílet, když nebudete střílet vy!"
"Už střílel," zařval jeden důstojník.
"Ale pořád stojíte!" houkl na něj Alex Conklin z okraje verandy. "A on umí střílet z tolika zbraní, že se vám o tom ani nesní!"
"Já tě nepotřebuju!" zahřměl Jason Bourne a znovu vypálil ze samopalu do hořící zdi sterilního domu. Náhle byl zabiják znova na nohou, přikrčil se a skočil na nejbližšího námořníka, prostovlasého mladíka, jenž stále kašlal kvůli plynu.
Zabiják popadl jeho pušku, kopl strážného do hlavy a vystřelil na dalšího námořníka, jenž se zapotácel a chytil se za břicho. Zabiják se otočil. Spatřil důstojníka s automatem podobným tomu Bourneovu. Střelil ho do krku a vytrhl padajícímu tělu zbraň. Jen na zlomek vteřiny se zarazil, aby vyhodnotil své šance, a pak si švihem vrazil samopal pod levou paži. Delta ho sledoval a instinktivně vycítil, co diverzant udělá. Věděl také, že se brzy dočká svého zastíracího manévru.
Vrah to udělal. Začal pálit do uzavřeného šiku mladých nezkušených námořníků u přední stěny, prokličkoval přes úzký pruh trávy a zapadl do květin, které mu sahaly až po ramena. Byla to jeho jediná úniková cesta. Mířil k nejméně osvětlené zborcené části zdi vzadu.
"Zastavte ho!" zařval Conklin a divoce kulhal přes verandu. "Ale nestřílejte! Nezabíjejte ho! Proboha, nezabíjejte ho!"
"Hovno!" přilétla odpověď z čety námořníků u zadní zdi. Zabiják se v běhu kroutil, otáčel a krčil, palbou v rychlých dávkách přišpendlil strážné k zemi a rychle si razil cestu k pobořené zdi. V komoře pušky došly náboje. Odhodil ji, popadl samopal a zahájil závěrečný úprk směrem ke zborcené zdi. Přitom pochopitelně nepřestával kropit ležící oddíl námořnictva. Dostal se tam! Temnota za zdí byla zárukou úspěšného úniku!
"Ty hajzle!" Byl to výkřik kluka. Jeho hlas byl nedospělý a ztrápený, přesto však zněl výhružně. "Zabils mi kámoše! Ustřelil jsi mu kus hlavy! To si vypiješ, ty kurvo!"
Mladý námořník černé pleti vyskočil od mrtvého druha a rozběhl se ke zdi. Zabiják už se drápal přes kameny. Otočil se a další dávkou zasáhl námořníka do ramene. Mladík se vrhl na zem, dvakrát se převalil doleva a vystřelil čtyři rány.
Následoval zoufalý hysterický řev. Byl to výkřik smrti. Podvodník vytřeštil oči vzteky a padl mezi rozeklané kameny. Major Allcott-Price, někdejší člen Královských diverzních jednotek, byl mrtev. Bourne vyrazil kupředu se zvednutou zbraní. Marie se rozběhla k okraji verandy. Dělilo je sotva pár metrů. "Nedělej to, Davide!"
"Já nejsem David, dámo! Zeptejte se vašeho vypráskanýho kamarádíčka, známe se už dlouho. Uhněte mi z cesty!" Proč jen ji nedokázal zabít? Stačil by jeden výstřel a měl by volnou cestu! Proč?
"Tak fajn!" vykřikla Marie, aniž by hnula brvou. "Žádný David neexistuje, mám pravdu? Jsi Jason Bourne! Jsi Delta! Jsi všechno, co jen chceš, ale taky jsi můj! Jsi můj manžel!" Strážní, kteří ji slyšeli, zůstali jako opaření. Důstojníci zvedli ruce ohnuté v lokti, což je univerzální rozkaz k přerušení palby, a společně s ostatními muži užasle zírali.
"Já vás neznám!"
"Je to můj hlas. Znáš ho, Jasone."
"To je lest! Hrajete na mě habaďůru! Takových už jsem viděl!"
"Jestli vypadám trochu jinak, tak kvůli tobě, Jasone!"

"Jděte mi z cesty, nebo vás oddělám!"
"Naučils mě to v Paříži! Na rue de Rivoli, hotel Meurice, novinový stánek na rohu. Vzpomínáš? Noviny s tou historkou z Curychu. Na všech titulních stranách byly moje fotky! A pak ten malý hotýlek na Montparnasse. Když jsme se odhlašovali, recepční četl noviny a před obličejem měl můj obrázek! Tak tě to vyděsilo, žes mi řekl, abych utíkala ven... A ten taxík! Vzpomínáš na ten taxík? Na cestě do Issy-les-Moulineaux - na to nemožné jméno nikdy nezapomenu. ‚Změň si vlasy,' řekls mi tehdy. ‚Natupíruj si je, nebo si je sčeš dozadu!' Povídal jsi, že je ti jedno, co udělám, ale hlavně si je musím změnit! Zeptal ses mě, jestli mám tužku na obočí - řekls mi, abych si zvýraznila a prodloužila obočí! To jsou tvoje slova, Jasone! Šlo nám o život a tys chtěl, abych vypadala jinak, abych se vůbec nepodobala té fotce, která kolovala po celé Evropě! Musel se ze mě stát Chameleon, protože Jason Bourne byl Chameleon a musel to naučit i svoji milenku, svoji ženu! To je všechno, Jasone!"
"Néé!" zaúpěl Delta. Cítil, že se utápí v mlhách zmatku a zmocňuje se ho panika. Začínal si vzpomínat! Rue de Rivoli, Montparnasse, ten taxík. Poslouchej mě. Jsem Chameleon, jmenuju se Kain a můžu tě naučit hodně věcí. Sice nechci, ale musím. Dovedu měnit svoji barvu a splynout s lesem, umím se přesouvat s větrem podle čichu. Umím si probít cestu přírodní i umělou džunglí. Alfa, Bravo, Charlie, Delta... Delta je místo Charlieho a Charlie místo Kaina. Já jsem Kain a to znamená smrt. Musím ti říct, kdo jsem a pak tě ztratit.
"Ty si vzpomínáš!" vykřikla žena Davida Webba.
"Podvod! Chemikálie - ta slova jsem řekl a oni vám je prozradili! Musí mě zastavit za každou cenu!"
"Nic mi neprozradili! Já od nich nic nechci. Chci jen svého muže! Já jsem Marie!"
"Lžete! Marii zabili!" Delta stiskl spoušť a sprška kulek rozorala hlínu pod jejíma nohama. Pušky rychle vylétly do pohotovostní polohy.
"Nedělejte to!" zaječela Marie a trhla hlavou k námořním strážím. Z očí jí šlehaly plameny. Byl to rozkaz.
"Dobře, Jasone. Když mě neznáš, tak nechci žít. Upřímněji už to říct neumím, miláčku. A proto ti rozumím. Chceš se zbavit života, protože převládající část tvého já si teď myslí, že jsem mrtvá a tobě se beze mě nechce žít. Moc dobře tomu rozumím, protože já zase nechci žít bez tebe." Marie udělala několik kroků přes trávník a zůstala stát.
Delta zvedl samopal a namířil na šedivé vlasy s bílými prameny. Ovinul ukazovák kolem spouště. Náhle se mu bezděčně roztřásla pravá ruka a pak i levá. Vražedná zbraň se začala chvět, nejdřív pomalu - sem a tam -, poté rychleji a v kruzích. Bourne začal křečovitě škubat hlavou. Třes se šířil. Krk mu téměř vypověděl poslušnost.
V houfu shromážděném u doutnajících trosek brány a strážního domku několik set metrů opodál vypukl rozruch. Jakýsi muž se vzpíral v sevření dvou námořníků. "Pusťte mě, vy kreténi! Jsem lékař, jeho lékař!" Morris Panov v sobě zmobilizoval všechny síly, vytrhl se jim a rozběhl se po trávníku do záře reflektorů. Zastavil se sedm metrů od Boumea.
Delta začal hlasitě a divoce sténat. Jason Bourne upustil zbraň... a David Webb padl s pláčem na kolena. Marie k němu vykročila.
"Ne!" zarazil Panov Webbovu ženu tiše, avšak důrazně. "On musí přijít k tobě. Musí."
"On mě potřebuje!"
"Ale takhle ne. Musí tě poznat. David tě musí poznat a říct svému druhému já, aby ho nechalo být. V tom mu nepomůžeš. To musí udělat sám."
Ticho. Reflektory. Oheň.
David Webb zvedl hlavu a po tvářích se mu rozkutálely slzy. Vypadal jako schoulené zbité děcko. Bolestně se sebral ze země a rozběhl se do náruče své ženy.
33

Byli ve sterilním domě, konkrétně ve vybíleném komunikačním středisku - v úzkostlivě čisté buňce, která byla součástí jakéhosi futuristického laboratorního komplexu. Nad bílými pulty vlevo se tyčily desítky mrtvolně bledých počítačů. Ve svých tmavých obdélníkových ústech měly jen řídké zuby v podobě

světélkujících zelených čísel, která se neustále měnila se změnami nedotknutelných kmitočtů i s méně důmyslnými a bezpečnými prostředky posílání a přijímání informací. Vpravo na podlaze z bílých dlaždic stál velký bílý jednací stůl. Jedinou odchylku od barevné jednolitosti a sterility tvořilo několik černých popelníků. Hráči seděli kolem stolu. Technici dostali příkaz opustit místnost a ještě předtím vypnout všechny systémy. Aktivní zůstala pouze zlověstná červená tabulka o velikosti osm krát dvacet pět centimetrů na ústředním počítači, která znamenala nejvyšší pohotovost. Operátor byl za zavřenými dveřmi připraven zasáhnout, kdyby se objevila poplašná červená světla. Kousek od této posvátné izolované místnosti hongkongští hasiči stříkali hadicemi poslední doutnající uhlíky. Hongkongská policie uklidňovala vyděšené obyvatele okolních usedlostí Victoria Peaku. Byli většinou přesvědčeni, že přišel zkázonosný útok z pevniny. Policisté lidem vysvětlovali, že všechnu tu hrůzu má na svědomí jeden vyšinutý zločinec, kterého vládní pohotovostní jednotky už zabily. Skeptické obyvatele to příliš neuspokojilo. Doba jim nepřála, nežili si podle svých představ, a tak žádali důkaz. Policisté tedy projeli kolem zvědavců s vozíkem, na němž ležela mrtvola zabitého vraha, jehož proděravělé zkrvavené tělo bylo částečně odkryté, aby ho všichni dobře viděli. Vznešení obyvatelé vykročili zpět do svých vznešených domů a cestou si promýšleli, co všechno budou žádat od pojišťovny.

Hráči seděli v bílých umělohomotných křeslech jako živí dýchající roboti, kteří čekají na signál. Nikdo neměl odvahu ani sílu jednání otevřít. Ve tvářích měli vepsané vyčerpání, které se mísilo se strachem z násilné smrti - všichni kromě jednoho. V jeho obličeji byly patrné hluboké vrásky a temné stíny, typické známky velké únavy. V očích však neměl strach, jen zmatek a pasivní smíření s věcmi, které byly stále za hranicemi jeho chápání. Před pár minutami neměl vůbec žádný strach ze smrti. Byla mu milejší než život. Nyní ho držela za ruku jeho žena a on cítil, jak v něm kypí vzdálený hněv. Vzdálený proto, že vycházel z hlubokých zákoutí jeho mysli a neúnavně se dral dopředu. Jako hřmění nad jezerem, které zvěstuje letní bouřku.

"Kdo nám to udělal?" řekl David Webb tak tiše, že téměř šeptal.

"Já," odpověděl Havilland, usazený na konci bílého obdélníkového stolu. Velvyslanec se pomalu předklonil a opětoval Webbův mrtvolný pohled. "Kdybych byl u soudu a zodpovídal se z nějaké hanebnosti, musel bych se odvolat na polehčující okolnosti."

"Jako například?" zeptal se David monotónním hlasem.

"Za prvé tady máme krizi," pravil diplomat. "A pak jsme tady měli vás."

"Vysvětlete to," přerušil ho Alex Conklin, jenž seděl na druhém konci stolu naproti Havillandovi. Webb a Marie byli po jeho levici, Morris Panov a Edward McAllister naproti nim. "A nic nevynechte," dodal samorostlý zpravodajský důstojník.

"To ani nechci." Velvyslanec nespouštěl oči z Davida. "Ta krize je skutečná a bezprostředně hrozí katastrofou. V Pekingu kuje pikle skupina fanatiků vedená člověkem, který má ve struktuře tamní moci tak pevnou pozici a tak vynikající pověst, že nemůže být odhalen. Považují ho za korunního prince a stranického filozofa. Nikdo by tomu neuvěřil. Z každého, kdo by se ho pokusil odhalit, by se stal vyvrhel společnosti. A co hůř, jakýkoli pokus o odhalení by znamenal riziko prudké reakce. Peking by vykřikoval do světa cosi o urážce a potupě a vrátil by se k radikální politice, plné podezřívání. Ale jestli se to spiknutí nepodaří překazit, tak zničí hongkongské dohody a rozvrátí celou kolonii. Výsledkem bude okamžitá okupace Lidovou republikou. Nemusím vám říkat, co by to znamenalo - ekonomický chaos, násilí, krveprolití a nepochybně i válku na Dálném východě. Jak dlouho by se dařilo takové nepřátelské akce držet na uzdě, než by jiné země byly nuceny přidat se k jedné ze stran? Riziko je nepředstavitelné."

Ticho. Upřené pohledy z očí do očí.

"Fanatici z Kuomintangu," řekl David neosobním chladným hlasem. "Čína proti Číně. Oblíbený válečný pokřik blouznivců v posledních čtyřiceti letech."

"Ale jen pokřik, pane Webbe. Slova, řeči, ale žádné činy, žádné údery, žádný konečný plán." Havilland spojil ruce na stole a zhluboka se nadechl. "Teď je všechno jinak. Mají plán. Připravovali ho tak dlouho a je tak záludný a promyšlený, že jsou přesvědčeni o jeho úspěchu. Samozřejmě jim to nevyjde, a až se tak stane, svět bude stát na pokraji nepředstavitelné krize. Mohlo by se stát, že to vyústí v konečnou krizi - kterou nepřežije nikdo. Aspoň ne Dálný východ."

"Neříkáte mi nic, co bych sám neviděl na vlastní oči. Pronikli na vysoká místa a jejich řady se nejspíš

rozrůstají, ale pořád to jsou jen fanatici, banda šílených radikálů. A jestli je ten maniak, kterého jsem viděl, něco jako ostatní, všichni budou viset na náměstí Tchien-an-men. Bude to přenášet televize a schválí to i všechny skupiny, které trest smrti odsuzují. Byl to - tedy je to sadista, který trpí mesiášským komplexem. Řezník. A řezníci nejsou politici. Nikdo je nebere vážně."
"A co Herr Hitler ve třicátém třetím?" poznamenal Havilland. "A ajatolláh Chomejní před pár lety? Ale vy zřejmě nevíte, kdo je jejich skutečným vůdcem. Nikdy by se neukázal na místě, kde byste ho mohl vidět. Mohu vás však ujistit, že je to politik a lidé ho berou velice vážně. Jeho cílem ovšem není Peking, ale Hongkong."
"Viděl jsem, co jsem viděl, a slyšel jsem, co jsem slyšel, a hodně dlouho na to nezapomenu... Vy mě nepotřebujete, nikdy jste mě nepotřebovali! Izolujte je, řekněte to CIA, vyzvěte Tchaj-wan, aby se od nich distancoval - on to udělá! Časy se mění. Oni nechtějí válku o nic víc než Peking."
Velvyslanec si prohlížel muže z Medusy. Zřejmě vyhodnocoval Davidovy informace a uvědomil si, že Webb viděl v Pekingu dost na to, aby si udělal vlastní závěry, ale ne zas tolik, aby pochopil podstatu hongkongského spiknutí. "Už je pozdě. Ty síly byly uvedeny do pohybu. Za vším stojí zrada na nejvyšších místech čínské vlády, zrada pohrdaných nacionalistů, která je zdánlivě v souladu s finančními zájmy Západu. Ani oddaní stoupenci Teng Siao-Pchinga by nestrávili poškození čínské cti a ztrátu tváře na mezinárodním poli - roli podvedeného paroháče. My bychom se nechovali jinak, kdyby se zjistilo, že General Motors, IBM i newyorskou burzu řídí zrádci Ameriky, vyškolení v Sovětském svazu a že převádějí zpronevěřené miliardy na projekty, které jsou v rozporu s našimi národními zájmy."
"To je přesná analogie," ozval se McAllister s prsty u pravého spánku. "Zhruba tak bude Lidová republika brát Hongkong - a ještě stotisíckrát hůř. Ale je ještě jeden prvek, který je stejně alarmující jako všechno ostatní, co jsme zjistili. Rád bych na něj teď upozornil - jako analytik, tedy někdo, kdo má odhadovat reakce protivníků i potenciálních protivníků..."
"Zkraťte to," přerušil ho Webb. "Moc mluvíte, moc si drbete hlavu a vůbec se mi nelíbí vaše oči. Jako bych se díval na leklou rybu. Moc jste mluvil i v Maine. Jste lhář."
"Ano. Ano, rozumím tomu, co říkáte, a proč to říkáte. Ale já jsem slušný člověk, pane Webbe. Věřím ve slušnost."
"Já už ne. Pokračujte. Všechno je to moc poučné, i když vůbec ničemu nerozumím, protože všichni plácáte samé nesmysly. Copak máte na srdci, pane Lháři?"
"Faktor organizovaného zločinu." Při Davidových opakovaných urážkách Mc Allister několikrát polkl, přesto však vyslovil své konstatování, jako by očekával, že ho každý musí pochopit. Když viděl prázdné pohledy, dodal: "Triády!"
"Mafiánské skupiny na orientální způsob," řekla Marie s očima na náměstkovi ministra zahraničí.
"Zločinecká bratrstva."
McAllister přikývl. "Narkotika, ilegální přistěhovalectví, hazard, prostituce, lichva - všechny obvyklé činnosti."
"A některé trochu méně obvyklé," dodala Marie. "Mají svou vlastní formu ekonomiky. Patří jim banky - samozřejmě nepřímo - po celé Kalifornii, Oregonu, státu Washington a nahoru až po Britskou Kolumbii v mojí zemi. Každý den perou peníze v milionech prostřednictvím mezinárodních převodů."
"Což ha krizi ještě prohlubuje," pravil McAllister důrazně.
"Proč?" zeptal se David. "Kam tím míříte?"
"Ke zločinu, pane Webbe. Vůdcové Lidové republiky jsou jím doslova posedlí. Zprávy naznačují, že za poslední tři roky se uskutečnilo přes sto tisíc poprav, aniž by se příliš rozlišovalo mezi přestupky a těžkými zločiny. Je to v souladu s režimem - s kořeny režimu. Všechny revoluce věří ve svou vlastní neposkvrněnou čistotu. Peking učiní ideologické úpravy, aby mohl mít prospěch ze západního trhu, ale k organizovanému zločinu zůstane naprosto nekompromisní."
"Mluvíte o nich jako o bandě paranoiků," poznamenal Panov.
"To taky jsou. Nic jiného si ani nemůžou dovolit."
"Kvůli ideologii?" zeptal se psychiatr skepticky.
"Jde o čísla, doktore. Čistota revoluce je jen zástěrka. Ve skutečnosti je děsí čísla. Čína je ohromná země s miliardou lidí a nekonečnými zdroji. Kdyby sem přišel organizovaný zločin, tak vůbec

nepochybujte o tom, že by se nejvyšší vládcové také chytili na udičku. Čína by se mohla stát zemí triád. Vesnice, městečka i celá města by mohla být rozdělena na sféry ‚rodinných klanů', které by tyly z přílivu západního kapitálu a technologií. Nastala by exploze ilegálních dovozů, která by zaplavila černé trhy po celém světě. Narkotika z nespočetných kopců a políček, které se nedají ohlídat. Zbraně z přidružených továren založených díky korupci. Látky ze stovek podzemních fabrik s ukradenými stroji a pracovní silou z venkova by ochromily textilní průmysl na Západě. Prostě zločin."
"To je velký skok dopředu, kterého tady nikdo za posledních čtyřicet let nebyl schopen," namítl Conklin.
"Kdo by se k tomu odvážil?" zeptal se McAllister. "Když člověka můžou popravit za krádež padesáti jüanů, kdo by riskoval sto tisíc? Chce to jištění, organizaci, lidi na vysokých místech. Právě toho se Peking bojí, proto je paranoidní. Vůdcové mají hrůzu z korupce na vysokých místech. Politická infrastruktura by se mohla narušit. Vůdcové by ztratili nadvládu a to nebudou riskovat. Znovu říkám, jejich obavy jsou paranoidní, ale oni mají opravdovou hrůzu. Stačí náznak, že se do jejich ekonomiky infiltrují mocné zločinecké kliky spolčené s podsvětím v zahraničí, odmítnou dohody a pošlou do Hongkongu vojska."
"Váš závěr je zřejmý," podotkla Marie. "Ale jakou to má logiku? Jak by se něco takového mohlo stát?"
"Ono se to už děje, paní Webbová," odvětil velvyslanec Havilland. "Proto jsme potřebovali Jasona Bournea."
"Někdo by to měl vzít hezky od začátku," řekl David.
Diplomat mu vyhověl. "Začalo to před více než třiceti lety, kdy jednoho mimořádně inteligentního mladíka poslali z Tchaj-wanu do rodné země svého otce, dali mu nové jméno a novou rodinu. Byl to dlouhodobý plán, který se zrodil z fanatismu a touhy po mstě..."
Webb poslouchal neuvěřitelný příběh o Šeng Čchou Jangovi. Všechno znělo velice přesvědčivě a přesně do sebe zapadalo. Už nebylo proč lhát. Když Havilland po sedmadvaceti minutách domluvil, vzal do ruky desky s černým okrajem. Otevřel je a ukázal sepnutý svazek zhruba dvaceti stránek, znovu je zavřel a posunul před Davida. "Tohle je všechno, co víme. Všechno, co jsme zjistili - podrobnosti o všem, co jsem vám řekl. Nemůže to opustit tento dům jinak než v podobě popela, ale můžete si to přečíst. Pokud budete mít nějaké pochybnosti nebo otázky, přísahám vám, že přinutím všechny vládní zdroje Spojených států, aby vám podaly vysvětlení - od Oválné pracovny až po Národní bezpečnostní radu. To je to nejmenší, co můžu udělat." Diplomat se odmlčel, nespustil však oči z Webba. "Možná nemáme právo o to žádat, ale potřebujeme vaši pomoc. Potřebujeme od vás veškeré informace."
"Takže vy můžete někoho poslat, aby toho Šeng Čchou Janga oddělal."
"V zásadě ano. Ale je to daleko složitější. Naše ruka musí být neviditelná. Nesmí na nás padnout sebemenší podezření. Šeng má geniální zástěrku. Peking k němu vzhlíží jako k vizionáři a velkému vlastenci, který cedí krev pro Matičku Čínu. Dá se říct, že je něco jako svatý. Má dokonalou ochranu. Lidi kolem něj, pobočníci a strážní, kteří tvoří ochranné úderné oddíly, jsou mu bezmezně oddání."
"A proto jste chtěli toho podvodníka," přerušila ho Marie. "Byl to váš kanál k Šengovi."
"Věděli jsme, že od něj přijímal zakázky. Šeng musel - musí - eliminovat svou opozici. Nejen lidi, kteří mu oponují ideologicky, ale také ty, jež chce vyloučit ze svých operací."
"Do té druhé skupiny," podotkl McAllister, "patří vůdcové znepřátelených triád, kterým Šeng a fanatici z Kuomintangu nedůvěřují. Nemůže si je pustit k tělu, protože by zjistili, že je zneužívá a v podsvětí by pak vypukla destabilizující válka. Tu si nemůže Šeng dovolit stejně jako Britové neklid v Pekingu. Za poslední dva měsíce bylo zabito sedm vůdců triád, což ochromilo jejich organizace."
"Nový Jason Bourne byl pro Šenga perfektním řešením," pokračoval velvyslanec. "Najatý vrah bez politických i národnostních vazeb. A především, vraždy nemohl nikdo nikdy připsat Číně."
"Ale on přece jel do Pekingu," namítl Webb. "Právě tam jsem ho vypátral. I když to začalo jako past na mě..."
"Past na vás?" zvolal Havilland. "Oni o vás věděli?"
"Předevčírem večer jsem se na letišti osobně setkal se svým následníkem. Oba jsme věděli, kdo je ten druhý - nešlo to nevědět. On si to určitě nehodlal nechat pro sebe, to by na sebe musel vzít hanbu za pokaženou zakázku."
"Byl jste to vy," ozval se McAllister. "Já to věděl!"

"Stejně jako Šeng a jeho lidé. Museli mě zastavit. Moje odstranění pro ně bylo úkolem číslo jedna. Věděli, že jsem leccos zjistil, a to nemohli riskovat. Tu past vymysleli a nastražili tehdy večer."
"Ježíšikriste!" vykřikl Conklin. "O Kchaj Tchaku jsem četl ve Washingtonu. V novinách psali, že to mají na svědomí nejspíš pravicoví radikálové, kteří chtějí, aby komouši dali ruce pryč od kapitalismu. Takže to jste byl vy?"
"Obě vlády musely něco předhodit světovému tisku," dodal náměstek. "My také budeme muset něco říct o dnešní noci..."
"Já to vidím takhle," přešel David McAllisterovu poznámku. "Šeng povolal diverzanta, aby na mě nastražil past, a tím ho přijal do kroužku zasvěcených. To není zrovna typický způsob, jakým si tajný klient udržuje odstup od najatého zabijáka."
"Jako by Šeng neočekával, že z toho kroužku vyvázne živý," poznamenal Havilland a podíval se na náměstka ministra zahraničí. "Edward přišel s teorií, se kterou souhlasím. Jakmile by podvodník splnil poslední zakázku, nebo by se dospělo k názoru, že toho ví příliš, měl zemřít - samozřejmě v domnění, že zrovna dostává další úkol. Zametly by se tak všechny stopy a štít by zůstal čistý. Události na Kchaj Tchaku nepochybně zpečetily jeho rozsudek smrti."
"Nebyl dost chytrý, aby to prokoukl," řekl Jason Bourne. "Nedokázal myslet geometricky."
"Co prosím?" podivil se velvyslanec.
"Ale nic," mávl rukou Webb a znovu se na diplomata upřeně zadíval. "Takže všechno, co jste mi říkal, byla částečně pravda a částečně lež. V Hongkongu by skutečně mohl nastat rozvrat, ale ne z důvodů, které jste mi sdělil."
"Ta pravda nám zajistila věrohodnost. Potřebovali jsme, abyste pochopil naše hluboké obavy. Lži měly za účel vás naverbovat." Havilland se opřel v křesle. "Upřímněji už vám to říct neumím."
"Šmejdi," ucedil Webb hlubokým a mrazivým hlasem.
"Jen si poslužte," odtušil Havilland. "Ale jak už jsem říkal, existovaly polehčující okolnosti, konkrétně dvě. Ta krize a vy sám."
"No a?" zeptala se Marie.
"Dovolte, abych se vás zeptal, pane Webbe... paní Webbová. Kdybychom za vámi přišli a vyložili vám naše argumenty, pomohli byste nám? Znovu byste se dobrovolně stal Jasonem Bournem?"
Ticho. Všechny pohledy mířily na Davida, zatímco on sám nepřítomné těkal očima po stole a nakonec se zaměřil na desky s papíry. "Ne," řekl tiše. "Já vám nevěřím."
"To jsme věděli," souhlasil Havilland. "Ale z našeho hlediska jsme vás naverbovat museli. Mohl jste udělat to, co nikdo jiný, a jelikož jste to udělal, musím konstatovat, že náš odhad byl správný. Jistě, bylo to za strašnou cenu, to nikdo nezlehčuje, ale cítili jsme - já jsem cítil -, že jinou možnost nemáme. Čas a následky byly proti nám - a pořád jsou."
"Ještě víc než dřív," řekl Webb. "Diverzant je po smrti."
"Diverzant?" McAllister se předklonil.
"Váš vrah. Podvodník. To, co jste nám provedli, bylo k ničemu." "To není tak jisté," namítl Havilland. "Záleží na tom, co nám můžete říct. Zpráva o mrtvém člověku se dostane do zítřejších titulků, tomu nemůžeme zabránit, ale Šeng nebude vědět, kdo zemřel. Nikdo tady nic nefotil, žádní novináři tady v té době nebyli a ty, co přijeli potom, zadržel policejní kordon několik set metrů od místa činu. Máme plnou kontrolu nad informacemi, protože je sami poskytneme."
"A co tělo?" zeptal se Panov. "Existují lékařské metody..."
"MI6 je odmítla," řekl velvyslanec. "Tady jsme pořád na britském území a komunikace mezi Londýnem, Washingtonem a Vládním domem proběhla velice rychle. Podvodník měl tvář příliš rozbitou na to, aby ho mohl někdo popsat, a jeho ostatky jsou uloženy na bezpečném místě. Byl to Edwardův nápad. Přišel s ním po čertech rychle."
"Ale pořád je tady David s Marií," nedal se odbýt psychiatr. "Vidělo a slyšelo je příliš mnoho lidí."
"Jen členové několika čet námořních stráží byli dostatečně blízko, aby je viděli a slyšeli dobře," řekl McAllister. "Celý oddíl se za hodinu vrací letecky na Havaj, včetně dvou mrtvých a sedmi raněných. Opustili areál a jsou izolovaní na letišti. Bylo tam hodně zmatku a paniky. Policie a hasiči měli práci jinde. V zahradách nikdo nebyl. Můžeme říct, co chceme."

"Zdá se, že to máte ve zvyku," utrousil Webb.
"Slyšel jste pana velvyslance," řekl náměstek a uhnul před jeho pohledem. "Cítili jsme, že nemáme na vybranou."
"Buďte k sobě spravedlivý, Edwarde." I když Havilland oslovil náměstka, znovu pohlédl na Webba. "To já jsem cítil, že nemáme na vybranou. Vy jste byl jednoznačně proti."
"Mýlil jsem se," pravil McAllister pevně. Diplomat na něj vytřeštil oči. "Ale to není podstatné," dodal náměstek rychle. "Musíme se rozhodnout, co řekneme. Konzulát je zaplaven telefonáty tisku..."
"Konzulát?" vyhrkl Conklin. "Perfektní sterilní dům, jen co je pravda!"
"Na dokonalé krytí nájemní smlouvou nebyl čas," řekl velvyslanec. "Drželi jsme to v co největší tichosti a připravili jsme přijatelnou historku. Pokud víme, žádné otázky nebyly, ale do policejního protokolu je třeba uvést majitele a nájemce. Jak si vede Garden Road, Edwarde?"
"Jednoduše říká, že situace zatím nebyla vyjasněna. Čekají na nás, ale nemůžou čekat věčně. Bude lepší něco připravit než nechávat prostor pro spekulace."
"Nepochybně," přitakal Havilland. "Mám takové tušení, že máte něco za lubem."
"Je to jen provizorní řešení, ale pokud jsem slyšel pana Webba správně, mohlo by zabrat."
"Jak to myslíte?"
"Několikrát jste použil slovo diverzant, a předpokládám, že nikoli pouze jako metaforu. Ten zabiják byl diverzant?"
"Bývalý. A hlavně případ pro psychiatra. Trpěl posedlostí zabíjet."
"Zjistil jste jeho jméno?"
David probodl analytika pohledem. Vybavil si totiž slova, jež Allcott-Price vyřkl s jakýmsi zvráceně vítězoslavným pocitem... Jestli prohraju a můj příběh vyjde najevo, pro kolik asociálů to bude znamenat povzbuzení? Kolik odlišných lidí by s radostí zaujalo moje místo, tak jako jsem já zaujal vaše? Tenhle svět je plný Jasanů Bourneů. Stačí je vhodně nasměrovat, vnuknout jim správnou myšlenku a přetrhnou se, jen aby mohli jít do akce...
"Nikdy jsem nezjistil, co je zač," řekl Webb jednoduše.
"Ale byl to diverzant."
"Přesně tak."
"Ne ranger, zelený baret nebo člen Zvláštních sil..."
"Ne."
"Chcete tedy říct, že byl Brit?"
"Ano."
"Takže vypustíme do světa historku, která bude tyto charakteristiky mezi řádky popírat. Žádný Angličan, žádná vojenská minulost - hledejte opačným směrem."
"Bílý Američan," řekl Conklin tiše a podíval se na náměstka ministra zahraničí. "Dejte mu jméno a minulost z nějakého mrtvého spisu. Nejlepší bude, když vyberete bezvýznamného psychopata s tak těžkou úchylkou, že jde někomu po krku tady nahoře."
"Něco takového, ale možná ne docela." McAllister si nervózně poposedl v křesle, jako by se nechtěl dostat do křížku se zkušeným agentem CIA. Nebo v tom hrálo roli něco jiného. "Bílý Američan ano. Určitě taky člověk s posedlostí tak chorobnou, že ho dovedla až k masovému vraždění a nyní se jeho vztek zaměřil na cíl - jak říkáte - tady nahoře."
"Na koho?" zeptal se David.
"Na mě," odvětil McAllister a upřeně se zadíval Webbovi do očí.
"To jsem přece já," řekl David. "Já jsem ten psychopat."
"Vaše jméno by nepadlo," pokračoval náměstek tiše a chladně. "Mohli bychom si vymyslet amerického emigranta, kterého před několika let honily úřady po celém Dálném východě kvůli zločinům od masových vražd až po pašování drog. Řekneme, že jsem spolupracoval s policií v Hongkongu, Macau, Singapuru, Japonsku, Malajsii, na Sumatře i na Filipínách. Díky mému úsilí jeho operace zkrachovaly a on přišel o miliony. Dozví se, že jsem se vrátil a bydlím tady ve Victoria Peaku. Jde po mně. Po člověku, který ho zruinoval." McAllister se odmlčel a otočil se k Davidovi. "Protože jsem v Hongkongu strávil řadu let, nedovedu si představit, že by mě Peking přehlédl. Určitě mají bohatou dokumentaci o analytikovi, který

si tady během své služby nadělal řadu nepřátel. A já jsem si nepřátele nadělal, pane Webbe. Byla to moje práce. Snažili jsme se zvýšit náš vliv v této části světa, a kdekoli se Američané zapletli do něčeho nezákonného, ze všech sil jsem se snažil pomoci úřadům je zatknout nebo přinejmenším vyhostit z Asie. Byl to nejlepší způsob, jak ukázat naše dobré úmysly - tím, že půjdeme po svých vlastních lidech. To byl také důvod, proč mě ministerstvo povolalo do Washingtonu. Když použijeme moje jméno, Šeng Čchou Jangovi to bude připadat věrohodné. Víte, my jsme se kdysi znali. Bude spekulovat o desítkách možností. Doufám, že si vybere tu správnou, ale ne takovou, která by třeba jen vzdáleně připomínala jistého britského záškodníka."
"A správná možnost spočívá v tom," přerušil ho Conklin tiše, "že tady nikdo o původním Jasonu Bourneovi už hezkých pár let neslyšel."
"Přesně tak."
"Takže já jsem ta mrtvola," hlesl Webb, "uložená hezky v bezpečí."
"Ano, mohl byste to být vy," přitakal McAllister. "My nevíme, co Šeng ví, jak hluboko pronikl. Chceme dát jasně najevo jednu věc - že ten mrtvý muž není jeho najatý vrah."
"Což otevírá cestu pro jiného podvodníka, který vyláká Šenga z ulity," dodal Conklin s úctou. "Vy jste hlavička, pane Analytiku. Svině, ale chytrá."
"Vystavil byste se nebezpečí, Edwarde," upřel Havilland pohled na náměstka. "To jsem po vás nikdy nežádal. Opravdu tady máte nepřátele."
"Já to tak chci, pane velvyslance. Zaměstnáváte mě, abych vám co nejlépe radil, a podle mého je tohle nejúčinnější postup. Potřebujeme přesvědčivou kouřovou clonu. Moje jméno ji může zajistit - v očích Šenga. Zbytek se dá formulovat v mlhavém jazyce, kterému ale porozumí všichni, jež chceme oslovit."
"Čert to vem," řekl Webb a zavřel oči. V duchu zaslechl slova, která Jason Bourne říkával tak často.
"Davide..." Marie se dotkla jeho tváře.
"Promiň." Webb ukázal prstem na desky před sebou a pak je otevřel. Na první straně byla fotografie, pod níž stálo jméno. Měl to být obličej Šeng Čchou Janga, ale on viděl mnohem víc. Viděl tvář toho řezníka! Šílence, který umlátil ženy i muže k smrti obřadním mečem vykládaným drahokamy, přinutil bratry k souboji s noži ostrými jak břitva, aby pak jednoho z nich mečem zabil, seknutím do hlavy zbavil života statečného a urýraného Echa. Bourne zadržel dech. Před očima se mu zjevily krvavé obrazy, jejichž nepředstavitelná krutost v něm probouzela vztek. Při pohledu na fotografii si vybavil Echa, jenž se zřekl vlastního života ve prospěch Delty, a v duchu se vrátil na tu lesní mýtinu. Delta věděl, že právě smrt Echa umožnila dopadení zabijáka. Echo zemřel s hrdým čelem. Podstoupil popravu, aby kolega z Medusy mohl uprchnout a posledním gestem mu navíc naznačil, že ten šílenec s mečem musí zemřít!
"Tohle," zašeptal Jason Bourne, "je syn vašeho neznámého taipana?"
"Ano," řekl Havilland.
"Váš uctívaný stranický filozof? Čínský svatý, na kterého nemůže nikdo ukázat?"
"Ano."
"Spletl jste se! Ukázal se sám! A jak!"
Ohromený velvyslanec nadskočil v křesle. "Víte to jistě?"
"Tak jistě jako nic na světě."
"Muselo to být za mimořádných okolností," řekl zaskočený McAllister. "A jen to potvrzuje, že podvodník by se odtamtud nikdy nedostal živý. Ale jak říkám, muselo se stát něco převratného!"
"To jistě, a nikdo mimo Čínu se o tom nedozvěděl. Z Maovy hrobky se stala střelnice. Byla to součást pasti a oni prohráli. Echo prohrál."
"Kdo?" zeptala se Marie, jež ho stále pevně držela za ruku.
"Jeden kamarád."
"Maova hrobka?" opakoval Havilland. "Neuvěřitelné!"
"Ale vůbec ne," řekl Bourne. "Velice mazané. Je to poslední místo v Číně, kde by oběť očekávala útok. Jde tam v domnění, že on je ten lovec, který pronásleduje svoji kořist. Čeká, že ji chytí venku na druhé straně. Je šero, jeho strážný leží na zemi. A celou tu dobu je přitom on tou kořistí a štvanou zvěří. Je izolovaný a odsouzený k smrti. Jak říkám, velice mazané."
"Ale také velice nebezpečné pro lovce," řekl velvyslanec. "Pro Šengovy lidi. Jeden krok vedle a mohli by

je dostat. To je šílenství!"
"Žádné kroky vedle nebyly možné. Zabili by svoje vlastní lidi, kdybych je nezabil já. Teď už tomu rozumím. Když se všechno vymklo z ruky, prostě zmizeli. S Echem."
"Zpátky k Šengovi, pane Webbe." Havilland hořel dychtivostí a v očích měl prosebný výraz. "Povězte nám, co jste viděl a co všechno víte."
"Je to zrůda," hlesl Jason a skelným pohledem zíral na fotku. "Poslalo ho samo peklo. Je to Savonarola, který mučí a zabíjí s úsměvem na tváři muže, ženy i dětí. Dává kázání jako nějaký dobrotivý prorok, ale pod jeho slupkou dříme šílenec, který ovládá svou tlupu ztroskotanců čirým terorem. Ty úderné oddíly, o nichž jste mluvil, nejsou vojáci, ale hrdlořezové a sadisti, kteří se svému řemeslu naučili od mistra. On je jako Osvětim, Dachau a Bergen Belsen dohromady. Bůh s námi, jestli tady bude něčemu vládnout."
"To se může stát, pane Webbe." Havilland vrhl vyděšený pohled na Jasona Bournea. "A on vládnout bude. Právě jste popsal Šeng Čchou Janga, jak ho svět vůbec nezná, a v tomto okamžiku je nejmocnějším mužem v Číně. Stejně jako Adolf Hitler vítězně vpochodoval do Reichstagu, Šeng vpochoduje do ústředního výboru a učiní z něj svou loutku. To, co jste nám řekl, je daleko katastrofálnější, než všechny naše úvahy - Čína proti Číně... Nastane konec světa. Panebože!"
"Je to brutální bestie," zašeptal Jason ochraptěle. "Musí zabíjet jako dravá šelma. Jenže jeho nežene hlad, ale touha po vraždění."
"Mluvíte moc obecně," přerušil je McAllister chladně, avšak naléhavě. "Musíme vědět víc - já musím vědět víc!"
"Svolal shromáždění," řekl Bourne jako ve snách, otočil hlavu a znovu zabodl oči do fotografie. "Byl to začátek - nocí velkého meče, jak říkal. Označil jednoho člověka za zrádce. Podobné shromáždění si mohl vymyslet jen šílenec. Všude byly pochodně. Konalo se v přírodě, v ptačí rezervaci hodinu cesty od Pekingu - věřili byste tomu? V ptačí rezervaci - a on vážně udělal, co říkám. Zabil člověka spoutaného v provazech. Ten chudák křičel, ale on dál sekal mečem do jeho těla. A pak sťal ženu, která se snažila vysvětlit, že je nevinná. Rozumíte? Usekl jí hlavu! Přede všemi! A pak ti dva bratři..."
"Zrádce?" zašeptal McAllister, jenž v sobě nezapřel analytika. "Našel nějakého? Přiznal se někdo? Existuje tam nějaká vnitřní vzpoura?"
"Nechte toho!" vykřikla Marie.
"Ne, paní Webbová! On se tam vrací. Znovu to prožívá. Podívejte na něj. Copak to nevidíte? On je tam."
"Obávám se, že kolega má pravdu, Marie," řekl Panov tiše a sledoval Webba. "On je tam a snaží se najít svoji vlastní podstatu. Je to v pořádku. Ať si poslouží. Mohlo by nám to všem ušetřit spoustu času."
"Kecy!"
"Jako vždy přesná, má milá, a taky trochu protivná. Buď zticha."
"...Žádný zrádce tam nebyl, nikdo nepromluvil, jen ta žena, která se hájila. Zabil ji a nastalo ticho, strašlivé ticho. On všechny varoval, že jsou všude a není je vidět. Na ministerstvech, v tajné policii, prostě všude... A pak zabil Echa, ale Echo věděl, že musí zemřít. Chtěl zemřít rychle, protože by stejně už dlouho nepřežil. Po mučení na tom byl hrozně. Ale stejně, kdyby mi dal trochu času..."
"Kdo je Echo, Davide?" zeptal se Morris Panov. "Řekni nám to, prosím."
"Alfa, Bravo, Charlie, Delta, Echo... Foxtrot..."
"Medusa," vyhrkl psychiatr. "Je v tom Medusa, co? Echo byl v Meduse."
"Byl v Paříži. V Louvru. Chtěl mi zachránit život, ale já zachránil život jemu. Bylo to tak správně. On mi už život zachránil před lety. ‚Odpočinek je zbraň,' říkával. Postavil kolem mě ostatní a přinutil mě spát. A pak jsme se dostali z džungle."
"‚Odpočinek je zbraň'..." zopakovala tiše Marie, zavřela oči a ještě pevněji stiskla manželovu ruku. Po tváři se jí rozkutálely slzy. "Kristepane!"
"...Echo mě uviděl v lese. Použili jsme staré signály, které jsme znali před lety. Nezapomněl. Nikdo z nás je nezapomene."
"Jsme na venkově, v té ptačí rezervaci, Davide?" zeptal se Panov a sevřel McAllisterovi rameno. Nechtěl totiž, aby do toho zasahoval.
"Ano," odvětil Jason Bourne, jehož nezaostřené oči nyní plavaly. "Oba víme, že zemře. Je to tak prosté a

jasné. Zemře. Smrt. Nic víc. Jen získat čas, drahocenné minuty. Pak to možná dokážu."
"Co dokážeš - Delto?" Panov to jméno vyslovil klidně, avšak důrazně.
"Oddělat toho hajzla. Oddělat řezníka. Nezaslouží si žít, nemá žádné právo žít! Zabíjí, jako by se nechumelilo - s úsměvem na tváři. Echo to viděl. A já taky. Teď to přišlo - všechno najednou. Výbuchy v lese. Všichni utíkají a křičí. Teď to můžu dokázat! Mám ho na ráně... Vidí mě! Zírá na mě! Ví, že jsem jeho nepřítel! Já jsem tvůj nepřítel, řezníku! Jsem poslední člověk, kterého uvidíš!... Co se děje? Něco nehraje! Schovává se! Strhl někoho před sebe. Musím zmizet! Nemůžu to udělat!"
"Nemůžeš, nebo nechceš?" zeptal se Panov a mírně se předklonil. "Jsi Jason Bourne, nebo David Webb? Kdo jsi?"
"Delta!" zavřeštěla oběť, čímž šokovala všechny kolem stolu. "Jsem Delta! Jsem Bourne! Kain je místo Delty a Carlos místo Kaina!" Oběť, ať už to byl kdokoli, se zhroutila do křesla a svěsila hlavu. Byla zticha.
Muž, který nebyl schopen určit svou identitu, zvedl hlavu až po několika minutách. Nikdo nevěděl, jak dlouho to přesně trvalo, nikdo to nepočítal. Jeho oči byly už jasnější, stále z nich však čišely útrapy, které prožíval. "Omlouvám se," řekl David Webb. "Nevím, co se to se mnou stalo. Omlouvám se."
"To nemusíš, Davide," uklidnil ho Panov. "Vrátil ses zpátky. Dá se to pochopit. Už je dobře."
"Ano, vrátil jsem se. K smíchu, co?"
"Vůbec ne. Je to úplně normální."
"Takže vážně musím zpátky. To se dá taky pochopit, viď, Mo?"
"Davide!" vyjekla Marie a natáhla se k němu.
"Já musím," řekl Jason Bourne a něžně ji chytil za zápěstí. "Nikdo jiný to nemůže udělat, je to jednoduché. Znám hesla. Vím, jak... Echo vyměnil vlastní život za můj ve víře, že to dokážu. Že zabiju řezníka. Tehdy jsem to nedokázal. Teď už neselžu."
"A co my?" Marie ho sevřela pevněji. Její hlas se odrážel od nabílených zdí. "My jsme vzduch?"
"Já přijdu, slibuju." David se vymanil z jejího sevření a podíval se jí do očí. "Ale nejdřív se tam musím vrátit, copak to nechápeš?"
"Kvůli těmhle lidem? Těm lhářům?!"
"Ne, kvůli nim ne. Kvůli někomu, kdo chtěl žít - nadevše. Tys ho neznala. Vždycky se ze všeho vylízal. Ale poznal, kdy jeho život nestojí za moji smrt. Musel jsem dál žít a splnit svůj úkol. Taky věděl, že se musím vrátit k tobě. Měl před sebou rovnici a učinil rozhodnutí. Všichni to rozhodnutí někdy musíme udělat." Bourne se otočil k McAllisterovi. "Je tady někdo, kdo dokáže vyfotit mrtvolu?"
"Čí?" zeptal se náměstek ministra zahraničí.
"Moji," odvětil Jason Bourne.
34

Tu hrůznou fotografii pořídil technik sterilního domu na bílém jednacím stole za neochotného dohledu Morrise Panova. Webbovo tělo leželo pod zakrváceným bílým prostěradlem, které však bylo poodhalené, aby vynikla tvář zbrocená krví a vytřeštěné oči.
"Vyvolejte ten film co nejrychleji a přineste mi seznam kontaktů," nařídil Conklin.
"Za dvacet minut," řekl technik a zamířil ke dveřím, když do místnosti vešel McAllister.
"Co se děje?" zeptal se David a posadil se na stole. Marie sebou škubla a začala mu otírat tvář teplým mokrým ručníkem.
"Lidi z tiskového oddělení konzulátu zavolali do médií," odvětil náměstek. "Oznámili jim, že zhruba za hodinu vydají prohlášení, jakmile budou mít pohromadě všechny skutečnosti. Jednu právě vymýšlejí. Dal jsem jim scénář s povolením použít mé jméno. Pořádně to zamlží a dřív než vydají zprávu, přečtou nám ji."
"Je něco nového s Linem?" zeptal se muž ze CIA.
"Máme zprávu od doktora. Pořád je v kritickém stavu, ale drží se."
"A co novináři na ulici?" zeptal se Havilland. "Dřív nebo později je sem musíme pustit. Čím déle budeme

čekat, tím budou mít větší podezření, že je to kamufláž. To si taky nemůžeme dovolit."
"V téhle oblasti máme jisté zkušenosti," řekl McAllister. "Rozhlásil jsem, že policie - na své velké vlastní riziko - pročesává pozemky a hledá nevybuchlé nálože. Za těchto okolností umějí být reportéři velice trpěliví. Mimochodem, v tom scénáři jsem lidem z tiskového řekl, aby zdůraznili skutečnost, že člověk, který zaútočil na dům, byl zřejmě odborníkem na trhaviny."
Jason Bourne - jeden z největších odborníků na trhaviny, kteří vzešli z Medusy - pohlédl na McAllistera. Náměstek odvrátil zrak. "Musím odsud zmizet," řekl Jason. "Musím co nejrychleji do Macaa."
"Davide, proboha!" Marie stála před svým manželem a zírala na něj. Její hlas byl tichý a naléhavý.
"Kéž by to nemuselo být," řekl Webb a seskočil ze stolu. "Kéž by nemuselo," opakoval tiše, "ale je to nutné. Musím být na místě. Musím začít, abych se dostal k Šengovi dřív, než se ta zpráva objeví v ranních novinách. Dřív, než se tam objeví fotka potvrzující vzkaz, který mu posílám kanály, o nichž by neměl vůbec nikdo vědět. Musí uvěřit, že jsem jeho vrah, kterého chce zabít, a ne Jason Bourne z Medusy, který se ho sám pokusil oddělat v té lesní rokli. Musí ode mě dostat vzkaz - od toho, za koho mě považuje - dřív, než dostane jakékoli jiné informace. Protože informace, které mu posílám, jsou poslední, co by chtěl slyšet. Všechno jiné se bude jevit jako nepodstatné."
"Návnada," řekl Alex Conklin. "Podstrčíš mu alarmující informace a jeho zástěrka spadne. Bude totiž v šoku, bude mít jiné myšlenky a uvěří vytištěné oficiální verzi, zvlášť fotografii v novinách."
"Co mu hodláte říct?" zeptal se velvyslanec. Z jeho hlasu bylo patrné, že vidina ztráty kontroly nad touto supertajnou operací se mu vůbec nelíbí.
"To, co jste mi sám řekl. Částečně pravdu a částečně lež."
"Chci to vědět přesně, pane Webbe," pravil Havilland pevně. "Dlužíme vám toho sice hodně, ale..."
"Vy mi dlužíte tolik, že to nemůžete nikdy splatit!" uťal ho Jason Bourne. "Pokud si teď před mýma očima nevystřelíte mozek z hlavy."
"Chápu váš hněv, přesto však musím trvat na svém. Neuděláte nic, čím byste ohrozil životy pěti milionů lidí, ani životní zájmy vlády Spojených států amerických."
"Jsem rád, že to berete ve správném pořadí - aspoň pro jednou. Dobrá, pane velvyslanče, já vám to povím. Řekl bych vám to už dřív, kdybyste měl tolik slušnosti, abyste za mnou přišel a ‚vyložil mi svoje argumenty'. Udivuje mě, že vás to nikdy nenapadlo - ne, mě to přímo šokuje, ale asi by nemělo. Vy prostě věříte svým rafinovaným manipulacím, lesku své tiché moci... nejspíš si myslíte, že si to všechno zasloužíte díky své inteligenci, nebo něco takového. Všichni jste stejní. Libujete si ve složitostech, takže si nemůžete všimnout, že existuje daleko účinnější jednoduché řešení."
"Čekám, že mě poučíte," ucedil Havilland.
"Čert to vem," řekl Bourne. "Velice pozorně jsem poslouchal vaše těžkopádné vysvětlování. Dal jste si velkou práci, abyste zdůvodnil, proč nikdo nemůže oficálně předstoupit před Šenga a říct mu všechno, co víte. V tom jste měl pravdu. Vysmál by se vám do obličeje, nebo by vám plivl do očí, případně by vám řekl, ať se jdete vycpat - jak je ctěná libost. Jistěže by to udělal. Má v ruce všechny páky. Pokud budete pokračovat ve svých ‚urážlivých' obviněních, Peking odstoupí od dohod o Hongkongu. Máte smůlu. Chcete ho zkusit obejít? Hodně štěstí. Zase prohrajete. Nemáte žádný důkaz, jen slova několika mrtvých s podříznutým hrdlem, členů Kuomintangu, kteří by neřekli nic, co by mohlo diskreditovat stranické činitele v Lidové republice. On se jen usměje a nepřímo vám naznačí, že byste s ním radši měl držet basu. Vy si myslíte, že s ním basu držet nemůžete, protože hrozí příliš velké riziko - když to na Šenga praskne, Dálný východ čeká rozvrat. V tom jste měl také pravdu, i když spíš z důvodů, které nám nastínil Edward. Peking by snad mohl přehlédnout zkorumpovanou komisi jako jeden z dočasných ústupků touze po penězích, ale nikdy nedovolí čínské mafii, aby se infiltrovala do jeho průmyslu, mezi pracovní sílu či do vlády. Jak řekl Edward, mohli by přijít o práci..."
"Pořád čekám, pane Webbe," naléhal diplomat.
"Tak jo. Naverbovali jste mě, ale zapomněli jste na lekci z Treadstone Sedmdesátá první. Vyslat zabijáka, aby chytil zabijáka."
"To je právě to, na co jsme nezapomněli," namítl zaskočený diplomat. "Všechno jsme na tom založili."
"Ale udělali jste to špatně," zpražil ho Bourne. "Byl lepší způsob, jak se dostat k Šengovi a vylákat ho z ulity. K tomu jste mě nepotřebovali. Ani moji ženu! Ale vy jste ho samozřejmě neviděl. Váš geniální

mozek musel všechno zkomplikovat."
"Co jsem podle vás neviděl, pane Webbe?"
"Že máte poslat spiklence, aby chytil spiklence. Neoficiálně... Na to je už pozdě, ale tohle bych vám tehdy řekl."
"Nejsem si jistý, jestli byste mi vůbec něco řekl."
"Částečně pravda, částečně lež - vaše vlastní strategie. K Šengovi se pošle kurýr, nejlépe napůl senilní stařík, kterému zaplatí nějaká nastrčená figura a informace dostane po telefonu. Žádný zjistitelný zdroj. Nese slovní vzkaz, který smí vyslechnout jen sám Šeng, nic na papíře. Vzkaz obsahuje dost pravdy na to, aby Šenga ochromil. Řekněme, že ho posílá někdo z Hongkongu, kdo přijde o miliony, jestli Šengův plán selže. Ten člověk je příliš chytrý a vyděšený na to, aby použil svoje jméno. V tom vzkazu by mohla být zmínka o úniku informací nebo o zrádcích ve správních radách, případně o tom, že spolčení triád je vyloučené, protože byly odříznuty. Všechno to jsou věci, které se podle vás jistě stanou. Zkrátka pravda. Šeng bude muset zareagovat, opak si nemůže dovolit. Naváže kontakt a dohodne schůzku. Spiklenec z Hongkongu je stejně opatrný a podezíravý jako Šeng, a tak žádá o schůzku na neutrální půdě. Jeho žádostí je vyhověno. Je to však past." Bourne se odmlčel a pohlédl na McAllistera. "Každý, kdo se jen trochu vyzná v trhavinách, by vám ukázal, jak to provést."
"To je velice chytré a profesionální," řekl velvyslanec. "Ale má to jeden zásadní háček. Kde takového spiklence v Hongkongu najdeme?"
Jason Bourne se zadíval na starého politika pohledem, jenž hraničil s pohrdáním. "Vymyslíte si ho," řekl. "V tom je právě ta lež."

Havilland a Alex Conklin seděli sami ve vybílené místností na opačných koncích jednacího stolu. McAllister s Morrisem Panovem se odebrali do náměstkovy kanceláře, aby si na dvou samostatných telefonech vyslechli vymyšlený profil amerického zabijáka, který konzulát předhodí tisku. Panov souhlasil s tím, že mu dodá vhodnou psychiatrickou terminologii se správnými washingtonskými podtexty. David Webb požádal, že chce být sám se svou ženou, dokud nepřijde čas k odchodu. Odvedli je do pokoje dole. Skutečnost, že to byla ložnice, si nikdo ani neuvědomil. Byly to prostě jen dveře do prázdného pokoje v jižní částí starého viktoriánského domu, daleko od zmáčených mužů a trosek na severní straně. McAllister odhadl, že do Webbova odjezdu zbývá nanejvýš patnáct minut. Nějaké auto odveze Jasona Bournea a náměstka na letiště Kchaj Tchak. V zájmu rychlostí a také kvůli tomu, že mořské rakety jezdily jen do 21 hodin, je měl do Macaa dopravit vrtulník záchranné služby. Všechna imigrační povolení měla být vystavena na dodávku zásob pro nemocnici Kiang Wu v ulici Rua Coelho Do Amaral.
"Takhle by to nešlo," podíval se Havilland na Conklina.
"A jak by to šlo?" zeptal se muž, kterého diplomat svou poznámkou vytrhl ze zahloubání. "Co vám David řekl?"
"Šeng by nikdy nesouhlasil se schůzkou s někým, koho nezná a kdo se nepředstavil."
"Záleželo by na tom, jak se to podá. Podobné věci na tom vždycky závisejí. Pokud ta informace bude dost alarmující a hodnověrná, subjekt nemá moc na vybranou. Kurýra se ptát nemůže, ten nic neví, takže musí jít po zdroji. Jak to vyjádřil Webb, opak si nemůže dovolit."
"Webb?" zeptal se velvyslanec monotónním hlasem a povytáhl obočí.
"Bourne, Delta. Kdo to sakra ví? Ten plán je správný."
"Když si jedna strana vymyslí mýtickou postavu, vznikne volný prostor pro špatné kalkulace a omyly."
"Povídejte to Bourneovi."
"Musíme vymyslet jiné okolnosti. Treadstone měl ochotného provokatéra, který šel po Šakalovi. Byl to maniak, který si zvolil extrémní riziko, protože k němu byl vycvičen, a žil v násilí příliš dlouho, než aby toho mohl nechat. Ani toho nechtěl nechat. Neměl v životě nic jiného."
"To je plané filozofování," odsekl Conklin. "A stejně si nemyslím, že jste v postavení, abyste se s ním mohl hádat. Poslal jste ho na lov s malou nadějí na úspěch, jenže on se vrátil se zabijákem - a našel vás. Jestli říká, že se to dalo udělat jinak, má nejspíš pravdu a vy to nemůžete popřít."
"Ale rozhodně můžu říct," položil Havilland předloktí na stůl a probodl agenta CIA pohledem, "že náš postup přinesl ovoce. Přišli jsme o zabijáka, ale získali jsme ochotného, a dokonce přímo posedlého

provokatéra. On pro nás byl od začátku člověkem číslo jedna, ale nikdy nás ani na minutu nenapadlo, že by dobrovolně provedl konečné řešení. Teď k tomu nepustí nikoho jiného. Vrací se zpátky a tvrdí, že na to má právo. Takže nakonec jsme měli pravdu - já měl pravdu. Člověk uvede síly do pohybu ve směru, který nepochybně povede ke srážce. Pořád se má na pozoru a je připraven to zarazit a třeba i zabíjet, ale ví, že s rostoucím nebezpečím a komplikacemi se zároveň blíží řešení. Figurky na šachovnici nakonec z nenávisti, podezřívavosti a vzteku samy začnou jednat násilně a úkol je splněn. Možná přitom přijdete o vlastní lidi, ale zato zničíte a odhalíte nepřítele."
"Taky riskujete, že se prozradí váš podíl na celé akci, který jste tolik chtěl utajit."
"Jak to?"
"Protože to ještě není konec. Řekněme, že to Webb nezvládne a že ho dostanou. Můžete vsadit svoje luxusní boty na to, že budou mít rozkaz chytit ho živého. Když člověk jako Šeng zjistí, že na něj někdo políčil past a chce ho zabít, bude taky chtít vědět, kdo za tím stojí. Když nepomůže stržení jednoho nebo deseti nehtů, napumpují do něj injekcí drogy a zjistí, kdo ho posílá. Slyšel všechno, co jste mu říkal..."
"Včetně toho, s čím nesmí mít vláda Spojených států nic společného," přerušil ho diplomat.
"Přesně tak, a on se neubrání. Chemikálie to z něj všechno dostanou. Váš podíl vyjde najevo. Zjistí se, že Washington s tím něco společného má."
"Jakto?"
"Přes Webba, proboha! Nebo Jasona Bournea, jestli je libo."
"To je přece duševně nemocný člověk, který trpí výbuchy agrese a sebeklamem. Paranoidní schizofrenik, jehož zaznamenané telefonní hovory svědčí o postupující demenci. Vymýšlí si šílená obvinění a vyhrožuje lidem, kteří se mu snaží pomoct." Havilland se odmlčel a pak tiše dodal: "Ale jděte, pane Conkline, takový člověk přece nehovoří za vládu Spojených států. Jak by také mohl? Všude ho hledáme. Je to blouznivec, který vidí spiknutí všude, kam ho zavede jeho chorá mysl. Je jako časovaná bomba. Chceme, aby se vrátil na léčení. Navíc máme podezření, že vzhledem ke svým předchozím aktivitám opustil zemi s ilegálním pasem..."
"Léčení..." vyhrkl Alex, ohromený slovy starce. "Předchozí aktivity?"
"Ovšem, pane Conkline. Pokud to bude nutné, zvlášť na horké lince - na Šengově horké lince -, jsme ochotni připustit, že kdysi pracoval pro vládu a ta práce se na něm krutě podepsala. Ale v žádném případě není možné, aby měl jakékoli oficiální pověření. Jak by také mohl? Vždyť tahle tragická figura má možná na svědomí smrt ženy, o níž tvrdí, že zmizela."
"Marie? Vy byste zneužili Marii?"
"Museli bychom. Je v záznamech, v místopřísežných prohlášeních lidí, kteří poznali Webba jako duševně nemocného a snažili se mu pomoci."
"Ježíšikriste!" zašeptal Alex. Chladnokrevné jednání starého praktika tajných operací ho dokonale zmrazilo. "Všechno jste mu řekl, protože jste se dobře pojistil. Kdyby ho dostali, mohl byste si krýt záda oficiálními záznamy a psychiatrickými posudky - mohl byste si umýt ruce! Jste pěkná svině."
"Řekl jsem mu pravdu, protože by poznal, kdybych se mu znovu pokusil lhát. McAllister šel pochopitelně ještě dál a zdůraznil roli organizovaného zločinu, což je naprostá pravda, až na citlivou otázku, o které bych radši pomlčel. Nikdo o ní nechce mluvit. Ale já neřekl Edwardovi všechno. Ještě si nevytvořil dostatečný odstup mezi vlastní morálkou a požadavky své práce. Až se tak stane, možná se dostane k veslu jako já, ale nemyslím, že je toho schopen."
"Řekl jste Davidovi všechno právě pro případ, že ho dostanou," pokračoval Conklin. Havillanda neposlouchal. "Jestli nedojde k vraždě, tak ať ho radši dostanou. Vy se přímo spoléháte na amfetaminy a skopolamin. Na drogy! Šeng tak získá informaci, že o jeho spiknutí víme, ale dostane ji neoficiálně, nikoli od nás, ale od jakéhosi psychopata. Ježíšikriste! Něco podobného vám přece Webb řekl!"
"Neoficiálně," souhlasil diplomat. "Tak se dá hodně dosáhnout. Žádná konfrontace, všechno proběhne hladce. A vyjde to levně. Vlastně to nestojí vůbec nic."
"Akorát život člověka!" vykřikl Alex. "Oni ho zabijí. A všem to tak bude vyhovovat!"
"To je daň, která se v případě nutnosti musí zaplatit, pane Conkline."
Alex mlčel, jako by čekal, že Havilland ještě něco dodá. Ten však už nic neřekl, jen se na něj smutně podíval. "To je všechno, co jste chtěl říct? Že je to prosté nutná daň?"

"V sázce je daleko víc, než jsme si vůbec dokázali představit - daleko víc. Víte to stejně dobře jako já, tak se netvařte překvapeně." Velvyslanec se opřel, poněkud toporně. "Vy sám jste přece v minulosti dělal podobná rozhodnutí a taky jste kalkuloval."
"Takhle tedy ne. Nikdy! Můžete riskovat a poslat vlastního člověka, ale nemůžete mu odříznout únikovou cestu! To se prostě nedělá. Bylo lepší, když si myslel, že dopadením zabijáka získá zpět svoji ženu!"
"Cíl je jiný. Nekonečně důležitější."
"To vím. Tak neposílejte zrovna jeho! Zjistěte hesla a pošlete někoho jiného! Někoho, kdo není polomrtvý vyčerpáním!"
"Pro danou práci je to nejlepší člověk a navíc trvá na tom, že ji udělá sám."
"Protože neví, co jste provedl! Že jste ho vehnal do pozice kurýra, který musí zemřít!"
"Neměl jsem na vybranou. Jak sám říkáte, on mě našel. Musel jsem mu přece říct pravdu."
"Tak pošlete někoho jiného! Ať nějaká nastrčená figura naverbuje údernou jednotku, která dostane zaplaceno za profesionální vraždu Šenga. O nás se nikdo nedoví. Webb ví, jak se dostat k Šengovi, sám vám to řekl. Přesvědčím ho, aby vám prozradil hesla, pořadí, nebo co je sakra potřeba, a vy najmete tu údernou jednotku!"
"Máme klesnout na úroveň Kaddáfiho a jemu podobných?"
"To je tak směšné, že nevím, jak bych..."
"Na to zapomeňte," uťal ho Havilland. "Kdyby se někdy zjistilo, že jsme v tom měli prsty - a to by se stát mohlo -, museli bychom vzít Čínu útokem dřív, než by ona hodila něco na nás. To je nemyslitelné!"
"Nemyslitelné je to, co tady předvádíte!"
"Existují vyšší priority než přežití jednotlivce, pane Conkline, i to přece víte stejně dobře jako já. Promiňte, ale byl to váš každodenní chleba. Jenže náš případ je na vyšší úrovni, než jste byl kdy zvyklý. Můžeme to nazvat třeba geopolitickou úrovní."
"Hajzle!"
"Nadávkami jen přiznáváte vlastní vinu, Alexi - jestli vám tak mohu říkat. Já nikdy neurčil Jasona Bournea na odpis. Vroucně si přeju, aby se mu vražda podařila. Když uspěje, bude volný. Dálný východ se zbaví té zrůdy a svět bude ušetřen orientálního Sarajeva. To je moje práce, Alexi."
"Tak mu to aspoň řekněte! Varujte ho!"
"To nemůžu. V mém postavení byste taky nemohl. Přece neřeknete tueur á gages..."
"Nezkoušejte na mě ty svoje kecy, vy slizoune!"
"Člověk, který má zabít, musí mít pevné přesvědčení. Ani na vteřinu nemůže zapochybovat o svých motivech či důvodech. Nesmí mít vůbec žádné pochybnosti. Žádné. Posedlost musí být dokonalá. Jen tak má šanci na úspěch."
"A co když se mu to nepodaří? Co když ho zabijí?"
"Tak začneme co nejrychleji znovu a seženeme někoho jiného. McAllister s ním bude v Macau a zjistí pořadové kódy potřebné ke spojení se Šengem. Bourne s tím souhlasil. Když dojde k nejhoršímu, mohli bychom dokonce použít jeho teorii ‚spiklence za spiklence'. On sice říká, že už je pozdě, ale třeba se mýlí. Víte, já jsem schopen se učit, Alexi."
"Vy jste schopen všeho," řekl Conklin hněvivě a vstal z křesla. "Ale na něco jste zapomněl - zapomněl jste, co jste řekl Davidovi. Váš plán má do očí bijící trhlinu."
"Jakou?"
"Já se postarám, aby vám to neprošlo." Alex odkulhal ke dveřím. "Můžete toho od člověka žádat hodně, ale všechno má svoje meze. Dohrál jste, vy slizoune. Webb se dozví pravdu. Celou pravdu."
Conklin otevřel a málem vrazil do zad vysokého námořníka, jenž při zvuku dveří udělal ukázkově čelem vzad a dal pušku na prsa.
"Ustupte, vojáku," řekl Alex.
"Promiňte, pane!" vyštěkl námořník a zíral kamsi před sebe.
Conklin se otočil k diplomatovi sedícímu za stolem. Havilland pokrčil rameny. "Úřední postup," řekl.
"Myslel jsem, že už jsou pryč. Myslel jsem, že jsou na letišti."
"Ti, které jste viděl, tam skutečně jsou. Tohle je jednotka z konzulátu. Díky Downing Street, která porušila pár předpisů, jsme nyní oficiálně na americké půdě. Máme tedy právo na ozbrojenou stráž."

"Chci mluvit s Webbem!"
"To nepůjde. Odjíždí."
"Co vy jste sakra zač?"
"Jmenuji se Raymond Oliver Havilland. Jsem velvyslancem vlády Spojených stahů amerických se zvláštním posláním. V případě krizí mají být moje rozhodnutí bezodkladně vykonána. A tohle je krize. Běžte do prdele, Alexi."
Conklin zavřel dveře a nemotorné zamířil zpátky ke svému křeslu. "Co bude dál, pane velvyslanče? Čeká nás tři kulka do hlavy, nebo snad lobotomie?"
"Jsem si jist, že všichni můžeme dospět k vzájemnému porozumění."

Pevně se drželi. Marie věděla, že je duchem jen částečně s ní, že není úplně sám sebou. Bylo to zase jako v Paříži, odkud znala zoufalého muže jménem Jason Bourne, který se snažil přežít, ale nevěděl, jestli se mu to podaří a zda by vůbec mělo. Vnitřní pochyby pro něj byly svým způsobem stejně nebezpečné jako ti, kdo ho chtěli zabít. Ale v Paříži to přece jen bylo jiné. Nyní o sobě nepochyboval a nevymýšlel horečně taktiku, jak vytřít zrak pronásledovatelům a sám je chytit do pasti. Paříž jí ovšem připomínala propast, která ji od něj dělila. Hodný a dobrácký David se k ní snažil přiblížit, ale Jason Bourne mu to nechtěl dovolit. Jason byl nyní lovcem, nikoli štvanou zvěří, a to posilovalo jeho odhodlání. Odráželo se to i ve slůvku, které používal s železnou pravidelností. Pohyb!
"Proč, Davide? Proč?"
"Už jsem ti to přece říkal. Protože můžu. Protože musím. Protože je to potřeba udělat."
"To není žádná odpověď, miláčku."
"Fajn." Webb něžně pustil svoji ženu, vzal ji za ramena a pohlédl jí do očí. "Dělám to kvůli nám."
"Kvůli nám?"
"Ano. Až do smrti bych měl před očima ty obrazy. Pořád by se mi vracely a ničily by mě, protože bych věděl, co jsem nechal plavat, a nedokázal bych se s tím vyrovnat. Propadl bych se do hlubin a stáhl bych tě s sebou. I přes svoji inteligenci by ses tomu nedokázala ubránit."
"Radši bych se propadla s tebou než bez tebe. Chci tě živého, rozumíš?"
"To není argument."
"Myslím, že za uvážení to stojí."
"Já budu kroky jen určovat, ne je sám provádět."
"Co to jako znamená?"
"Chci oddělat šenga, to myslím vážně. Nezaslouží si žít, ale já sám ho nezabiju..."
"Nehraj si na Boha, to není tvoje parketa!" uťala jej Marie. "Ať to rozhodnou jiní. Vycouvej z toho a neriskuj."
"Ty mě neposloucháš. Já tam byl a viděl jsem ho - slyšel jsem ho. Nezaslouží si žít. Pištěl ty svoje tirády a v jedné z nich řekl, že život je drahocenný dar. O tom by se dalo diskutovat. Záleží totiž na tom, čí je to život. Ale pro něj život neznamená zhola nic. Chce jen zabíjet - možná musí, já nevím. Zeptej se Panova - má to v očích. Je to Hitler, Mengele a Čingischán dohromady... i ten vrahoun s motorovou pilou. To je jedno, prostě musí pryč. A já se o to musím postarat."
"Ale proč?" naléhala Marie. "Neodpověděl jsi mi!"
"Odpověděl, ale tys mě neslyšela. Viděl bych ho každý den, slyšel bych ten jeho hlas. Sledoval bych, jak si pohrává s těmi vyděšenými lidmi a pak je zabíjí jako řezník. Zkus to pochopit. Já sám jsem se o to snažil, a i když nejsem zrovna odborník, dozvěděl jsem se o sobě pár věcí. Jen idiot by se je nedozvěděl. Jde o ty představy, Marie, o ty zatracené obrazy, které se pořád vracejí a otevírají dveře - o vzpomínky, které chci potlačit, ale nemůžu. Zkrátka a dobře, já už to dál nevydržím. Nechci už dál žít v tom zlém snu. Chci se uzdravit. Vím, že se nikdy nevyléčím úplně, ale s tím dokážu žít - jenom nechci sklouznout zpátky. Kvůli nám oběma."
"A ty si myslíš, že když zorganizuješ něčí smrt, tak se těch svých představ zbavíš?"
"Jo, myslím, že mi to pomůže. Všechno je relativní a já bych tady nebyl, kdyby se Echo nezřekl vlastního života v můj prospěch. Asi se to moc nehodí říkat, ale stejně jako většina lidí i já mám svědomí. Nebo je to možná pocit viny za to, že jsem přežil. Zkrátka to musím udělat, protože můžu."

"Vidím, že už ses rozhodl."
"Ano. Mám k tomu nejlepší předpoklady."
"A říkáš, že budeš určovat kroky, ale ne je sám provádět?"
"Jinak bych do toho nešel. Vracím se zpátky, protože s tebou chci ještě dlouho žít, lásko."
"A jakou mám záruku? Kdo ty kroky udělá?"
"Kurva, která nás do toho všeho zatáhla."
"Havilland?"
"Ne, on je jen pasák. Ta pravá kurva je McAllister. Hraje si na svatouška, ale když mocní požádají, tak svoji slušnost klidně odloží. Nejspíš k tomu povolá i svého pasáka a to je jen dobře. Můžou to udělat společně."
"Ale jak?"
"Jsou muži - a taky ženy -, kteří rádi někoho zabijí, když je cena dostatečně vysoká. Možná nemají schopnosti mýtického Jasona Bournea nebo až příliš skutečného Šakala Carlose, ale v podsvětí jsou jich mraky. Ta kurva Edward nám řekl, že si nadělal nepřátele po celém Dálném východě, od Hongkongu až po Filipíny a od Singapuru po Tokio, to vše ve jménu Washingtonu, který si tady chtěl upevnit vliv. Jestli si naděláš nepřátele, tak je znáš a víš, jaké signály k nim máš vyslat. A přesně tohle teď kurva s pasákem udělají. Já připravím kořist, ale zabíjet bude někdo jiný a je mi srdečně jedno, kolik milionů je to bude stát. Budu to sledovat z povzdálí, abych měl jistotu, že ten řezník zemře, že Echo dostane, co mu náleží, a že se Dálný východ zbaví zrůdy, která ho může zatáhnout do strašné války - ale nic víc. Budu jen sledovat. McAllister to neví, ale půjde se mnou. Vyrovnáme si účty."
"Kdo to teď mluví?" zeptala se Marie. "David, nebo Jason?"
Manžel chvíli zadumaně mlčel. "Bourne," řekl nakonec. "Do té doby, než se vrátím, to jinak nejde."
"Ty to víš?"
"Smířil jsem se s tím. Nemám na vybranou."
Od dveří ložnice se ozvalo tiché a rychlé zaklepání. "Pane Webbe. Tady McAllister. Je čas jít."
35

Vrtulník záchranné služby burácel nad přístavem Victoria podél ostrovů v Jihočínském moří směrem k Macau. Hlídkové lodě Lidové republiky dostaly zprávu prostřednictvím námořní stanice v Kung-peji. Na nízko letící stroj s mírumilovným úkolem nebylo proč střílet. McAllister měl štěstí, že do nemocnice Kchjang Wu přijali jakéhosi stranického činitele z Pekingu s prasklým vředem na dvanáctníku. Potřeboval krev s negativním Rh faktorem, které byl neustálý nedostatek. No co, ať si klidné letí. Kdyby to nebyl pohlavár, ale rolník z hor v Ču-chaji, dostal by krev z kozy a musel by doufat v zázrak.
Bourne i náměstek ministra zahraničí na sobě měli bílé kombinézy s opaskem a čepice Královských lékařských sborů bez označení hodnosti na rukávech. Vypadali jako mrzutí podřízení, kteří dostali rozkaz dopravit krev pro jednoho Čung-kuo žen patřícího k režimu, jenž se podílel na demontáži britského impéria. Vše bylo provedeno přesně v novém duchu spolupráce mezi kolonií a jejími příštími vládci. No co, ať si klidné letí. Je to už všechno dávno a nic to pro nás neznamená. Nic nám to nepřinese. Jako vždycky. Co by se od těch nahoře taky dalo čekat?
Zadní parkoviště nemocnice bylo vyprázdněné. Čtyři reflektory osvětlovaly jeho okraj. Pilot zastavil letoun ve vzduchu a pak začal klesat k betonové přistávací ploše. Pohled na světla a burácení helikoptéry vzbudilo pozornost davů za nemocniční bránou na ulici Rua Coelho Do Amaral. To je jen dobře, pomyslel si Bourne, když se díval dolů z otevřených dveří. Věřil, že odlet vrtulníku zhruba za pět minut přiláká ještě víc čumilů. Listy rotoru se dál s pleskáním pomalu otáčely, reflektory nepřestávaly svítit a kordon policistů stál připravený na místě. To vše naznačovalo, že se zde děje cosi vskutku neobvyklého. Zástupy zvědavců hrály Bourneovi s McAllisterem do karet. Ve zmatku se do nich totiž mohli vmísit a jejich místo pro zpáteční cestu do Hongkongu mohli zaujmout jiní dva muži v bílých zdravotnických kombinézách, kteří přiběhnou k letounu a skrčí se pod otáčejícími listy vrtule.
I když nerad, Jason musel obdivovat McAllisterovu schopnost pohybovat svými šachovými figurkami.

Analytik si zase byl jist jeho tichou spoluprací. Věděl, za jaké nitky zatahat, aby uvedl pěšáky do pohybu. V nynější krizi byl v roli pěšáka doktor z nemocnice Kchjang Wu, který před několika lety převedl peníze z lékařských fondů MMF na svou vlastní kliniku v Almirante Sergio. Jelikož Washington byl sponzorem Mezinárodního měnového fondu a jelikož McAllister přistihl doktora při činu, mohl ho prozradit a také mu tím kdysi pohrozil. Jenže lékař nad ním tehdy vyzrál. Zeptal se McAllistera, jak ho chce nahradit - v Macau byla totiž o kvalitní lékaře velká nouze. Nebylo by lepší přimhouřit oko, když jeho klinika prokazatelně slouží potřebným? McAllister se dal tehdy obměkčit, ale na doktorův prohřešek nezapomněl. A dluh si od něj přišel vybrat právě dnes večer.
"Pojďte!" křikl Bourne, vstal a sevřel jednu ze dvou plechovek s krví. "Pohyb!"
Když vrtulník s žuchnutím dosedl na beton, McAllister se zachytil madla na protější stěně letounu. Byl pobledlý a jeho tvář vypadala jako posmrtná maska. "Dělá se mi nanic," zamumlal. "Prosím vás, počkejte, až dosedneme."
"Už se stalo. Je to přece váš plán, mistře Analytiku. Tak dělejte."
Když jim policie ukázala česna, rozběhli se přes parkoviště ke dvoukřídlým dveřím, které držely v otevřené poloze dvě zdravotní sestry. Uvnitř čekal šikmooký lékař v bílém plášti, z kapsy mu visel neodmyslitelný stetoskop. Vzal McAllistera za rameno.
"Rád vás zase vidím, pane," prohlásil plynnou angličtinou se silným přízvukem. "I když je to za trochu zvláštních okolností..."
"Stejně jako díky vám před třemi lety," vmetl mu zadýchaný analytik a připomněl tak jeho někdejší poklesek. "Kudy?"
"Pojďte za mnou do krevní laboratoře. Je to na konci chodby. Vrchní sestra zkontroluje pečeti a podepíše potvrzení a vy za mnou pak půjdete do další místnosti, kde čekají ti dva, co zaujmou vaše místo. Dáte jim potvrzení, převléknete se a oni odejdou."
"Co jsou zač?" zeptal se Bourne. "Kde jste je našel?"
"Portuguésé praktikanti," odvětil doktor. "Mladí doktoři úplně bez peněz, které vyslali z Lisabonu, aby si tady doplnili praxi."
"Jak jste jim to vysvětlil?" naléhal Jason, když vykročili chodbou.
"Vlastně nijak," odpověděl muž z Macaa. "Je to zkrátka takový kšeftík. Vypadá naprosto logicky. Dva britští medici by rádi strávili noc tady a dva přepracovaní mladí lékaři si zase zaslouží prožít noc v Hongkongu. Vrátí se zítra ráno hydroplánem. Ani jeden z nich neumí anglicky. Nic se nedozvědí a nebudou mít žádné podezření. Budou mít jen radost, že nadřízený lékař uznal jejich potřeby a zásluhy."
"Našel jste toho správného, pane analytiku."
"Je to zloděj."
"A vy jste zas kurva."
"Prosím?"
"Ale nic. Jdeme."

Jakmile byly plechovky doručeny, pečeti prověřeny a stvrzenky podepsány, Bourne s McAllisterem následovali lékaře do zamčené sousední kanceláře, která sloužila jako skladiště léků a měla své vlastní dveře na chodbu, taktéž zamčené. Oba portugalští praktikanti čekali před prosklenými skříňkami. Jeden z nich byl vyšší a oba se usmívali. Žádné představování se nekonalo, jen na sebe kývli a lékař řekl náměstkovi ministra: "Na základě vašich popisů bych řekl, že jejich výška zhruba odpovídá, co vy na to?"
"Ujde to," odvětil McAllister a společně s Jasonem si začal svlékat bílou kombinézu. "Tyhle hadry jsou moc velké. Když budou utíkat rychle a držet hlavy dole, vyjde to. Řekněte jim, ať nechají oblečení a stvrzenky u pilota. Má nám zapsat příchod, až se dostane do Hongkongu." Bourne s analytikem se převlékli do tmavých zmačkaných kalhot a volných sak. Oba podali svým dvojníkům kombinézu a čepici.
McAllister řekl: "Povězte jim, ať sebou hodí. Odlet je za necelé dvě minuty."
Doktor promluvil lámanou portugalštinou a poté se opět otočil k náměstkovi. "Pilot stejně nemůže odletět bez nich, pane."
"Všechno je načasované a oficiálně schválené na minutu," vyštěkl analytik, v jehož hlase probleskl strach.

"Nikdo nesmí dostat prostor k větší zvědavosti, než je nezbytně nutné. Všechno musí klapnout na minutu. Honem!"
Praktikanti se oblékli. Čepice si narazili do čela a stvrzenky za plechovky s krví zastrčili do kapes. Lékař sdělil Američanům poslední instrukce a podal jim dva oranžové nemocniční průkazy. "Ven půjdeme společně. Dveře se zamykají automaticky. Já doprovodím naše mladé doktory a před policajty jim budu nahlas děkovat, než se budou moct rozběhnout k vrtulníku. Vy se dáte doprava, pak zahnete doleva do vestibulu a k východu. Naše spolupráce byla sice příjemná, ale doufám, že už opravdu skončila."
"K čemu je tohle?" zeptal se McAllister a zvedl svůj nemocniční průkaz.
"Nejspíš k ničemu, aspoň doufám. Ale kdyby vás snad někdo zastavil, průkazky vysvětlí vaši přítomnost a nikdo se nebude na nic ptát."
"Jakto? Co se v nich píše?" Analytik potřeboval znát veškerá fakta i jejich útržky.
"Žádná věda," pohlédl lékař klidně na McAllistera. "Podle průkazů jste chudí utečenci, nemáte absolutně žádné peníze a já vás velkoryse léčím na své klinice zadarmo. Na kapavku, abych byl přesný. Jsou tam pochopitelně obvyklé údaje - výška, přibližná váha, barva vlasů i očí a národnost. Ty vaše jsou bohužel úplnější, poněvadž vašeho přítele vidím poprvé. Ve svých spisech mám pochopitelně kopie a nikdo by si vás nemohl splést, pane."
"Cože?"
"Až zmizíte v ulicích, můj dávný dluh se smaže. Souhlasíte s tím?"
"Kapavka?"
"Prosím vás, pane, jak správně říkáte, musíme si pospíšit. Všechno musí klapnout na minutu." Lékař otevřel dveře, vyvedl čtveřici mužů ven a se dvěma mladými Portugalci okamžitě zamířil směrem k bočnímu vchodu a vrtulníku záchranky.
"Jdeme," zašeptal Bourne, dotkl se McAllisterovy paže a vyrazil na druhou stranu.
"Slyšel jste toho chlapa?"
"Říkal jste přece, že je to zloděj."
"To jo. A pořád je!"
"Otřepanou frázi o tom, že zloděj okradl zloděje, by člověk občas neměl brát tak moc doslova."
"Co tím chcete říct?"
"Zkrátka a dobře," pravil Jason Bourne a zpražil pohledem analytika po svém boku. "V několika věcech vás dostal. Tajná dohoda, nečisté praktiky a kapavka."
"No nazdar."

Stáli na konci davu lidí u vysokého plotu a sledovali, jak se vrtulník s hřmotem odlepuje z přistávací plochy a pak prudce stoupá k noční obloze. Reflektory jeden po druhém zhasly a parkoviště bylo opět osvětlené pouze slabými lampami. Většina policistů nastoupila do antonu. Zbylí se lhostejně šourali na svá předchozí stanoviště, několik z nich si zapálilo cigaretu, jako by tím prohlašovali vzrušení za ukončené. Davy se začaly rozcházet a vzduchem létaly otázky. Kdo to byl? Asi někdo důležitý, ne? Co se asi stalo? Myslíte, že nám to řeknou? Co je nám po tom? Užili jsme si trochu vzrůša, tak můžeme jít na panáka, ne? Mrkněte na tu ženskou! Řek bych, že je to prvotřídní děvka, co vy na to? Je to moje sestřenice, ty parchante!
Vzrušení pominulo.
"Jdeme," řekl Jason. "Pohyb."
"Víte, pane Webbe, vy máte dva rozkazy, které používáte tak pravidelné, že mi to leze na nervy. ‚Pohyb' a Jdeme'."
"Ale zabírají." Oba muži vyrazili ulicí Do Amaral.
"Že musíme spěchat, to vím stejně dobře jako vy, akorát jste mi nevysvětlil, kam vlastně jdeme."
"Já vím," řekl Bourne.
"Myslím, že je čas, abyste mi to prozradil." Bourne přidal do kroku. "Řekl jste, že jsem kurva," dodal náměstek.
"Taky že jo."
"Protože jsem se uvolil udělat to, co pokládám za správné a co se stejně udělat muselo?"

"Protože vás využili hoši, co jsou zrovna u vesla, a bez mrknutí vás odkopnou. Už jste se viděl v limuzínách a na jednáních na vysoké úrovní a nemohl jste tomu odolat. Byl jste ochoten obětovat můj život, aniž byste hledal nějakou jinou možnost - právě za to jste přitom placen. Byl jste ochoten riskovat i život mé ženy, protože lákadlo bylo příliš velké. Večeře s Výborem čtyřiceti, možná dokonce i jako jeho člen. Tiché důvěrné schůzky s velectěným velvyslancem Havillandem v Oválné pracovně. Proto jste podle mě kurva. Opakuju, oni vás bez mrknutí odkopnou."
Ticho trvalo skoro až k další ulici. "Myslíte, že to nevím, pane Bourne?"
"Co?"
"Že mě odkopnou."
Jason znovu zpražil pohledem přepečlivého úředníka po svém boku. "Tak vy to víte?"
"Ovšem. Na ně nemám a oni mě mezi sebe nepustí. Jistě, mám výsledky a nechybí mi inteligence, ale nemám ten jejich mimořádný herecký talent. Schází mi charisma. Před televizní kamerou bych zkoprněl - i když často vídám pitomce, kteří se statečně přetvařují, a přitom dělají ty nejhloupější chyby. Já prostě znám svoje hranice. A jelikož neumím to, co oni, musím dělat to, co je pro ně i pro zemi nejlepší. Musím za ně myslet."
"Takže vy jste myslel za Havillanda? Přijel jste k nám do Maine a ukradl jste mi ženu! To jste v tom svém mozečku nenašel jinou možnost?"
"Aspoň ne žádnou průchodnou. Žádnou, která by pokrývala všechno tak důkladně jako Havillandův plán. Ten zabiják byl vlastně utajené spojení k Šengovi. Kdybyste ho chytil a přivedl ho, byla by to zkratka, kterou jsme potřebovali k vylákání Šenga."
"Věřil jste mi víc, než já sám."
"Věřili jsme Jasonu Bourneovi. Kainovi - Deltě z Medusy. Měl jste ten nejsilnější možný motiv: získat zpátky svoji ženu, kterou tak milujete. A naše vláda by zůstala hezky stranou..."
"Nějaký tajný plán jsme větřili od začátku!" vybuchl Bourne. "Já i Conklin."
"Větřit není totéž co cítit," zaprotestoval analytik, když se hnali temnou uličkou s hrubou dlažbou. "Nevěděl jste nic konkrétního, co byste mohl prozradit. Nevěděl jste o žádném prostředníkovi, který by ukazoval na Washington. Byl jste posedlý touhou najít zabijáka, který se za vás vydával, aby vám rozzuřený taipan vrátil manželku - taipan, jehož vlastní ženu údajně zavraždil zabiják, který si říkal Jason Bourne. Nejdřív jsem si myslel, že je to šílenství, ale pak jsem si uvědomil, jakou to má všechno složitou logiku. Havilland měl pravdu. Jestli existoval člověk, který mohl toho zabijáka přivést, a tím zneutralizovat Šenga, byl jste to vy. Ale vy jste nesměl mít žádné spojení s Washingtonem. Proto bylo třeba vás vmanévrovat do téhle velké lži. Tak to bylo a vy jste mohl zareagovat normálnějším způsobem. Mohl jste jít na policii nebo na státní úřady, za lidmi, které jste znal z minulosti - tedy těmi, na které jste si dokázal vzpomenout, což nám taky hrálo do karet."
"Ale já za nimi přece šel."
"A nic jste nezjistil. Jen to, že čím víc jim hrozíte, tím pravděpodobnější je, že vás vláda pošle znovu na léčení. Přece jen, přišel jste z Medusy a trpěl jste amnézií, dokonce schizofrenií."
"Conklin šel za jinými..."
"A původně mu bylo řečeno jen tolik, abychom zjistili, co ví, co si poskládal dohromady. Podle mě kdysi patřil k nejlepším lidem, které , jsme měli."
"To ano. A pořád patří."
"Určil vás na odpis."
"To už je minulost. Za daných okolností bych možná udělal totéž. Ve Washingtonu se dozvěděl o hodně víc než já."
"Jednalo se s ním tak, aby věřil přesně tomu, čemu věřit chtěl. Byl to jeden ze špičkových Havillandových kousků a zabral okamžitě. Nezapomínejte, že Alexander Conklin je opotřebovaný a zatrpklý člověk. Nenávidí svět, v němž prožil celou svoji dospělost, i lidi, kteří do něj patří. Bylo mu řečeno, že se jedna tajná operace možná vymkla z ruky a plán převzaly nepřátelské živly." McAllister se odmlčel. Vyšli z uličky do nočního ruchu Macaa, jenž se vyznačoval zářivými barevnými světly na každém kroku. "Byla to jedna velká lež, copak to nechápete?" pokračoval analytik. "Conklin byl přesvědčený, že do toho vstoupil někdo jiný, že vy ani vaše žena nemáte žádnou naději, pokud se ovšem nebudete řídit novým

plánem nepřátelských živlů."
"Takhle mi to říkal," přitakal Jason a zamračil se. Vzpomněl si na halu Dullesova letiště i na slzy, které mu tehdy vyhrkly do očí. "Říkal mi, abych se řídil tím plánem."
"Neměl na vybranou." McAllister náhle sevřel Bourneovi paži a kývl směrem k potemnělému výkladu napravo před nimi. "Musíme si promluvit."
"Vždyť mluvíme," vyštěkl bývalý člen Medusy. "Vím, kam jdeme, a tlačí nás čas."
"Budete si ho muset najít," naléhal analytik. Zoufalství v jeho hlase přinutilo Bournea, aby se zastavil, pohlédl na něj a pak za ním šel do výklenku výlohy. "Než cokoliv uděláte, musíte to pochopit."
"Co musím pochopit? Ty lži?"
"Ne, pravdu."
"Vy nevíte, co je pravda," řekl Jason.
"Vím, a možná líp než vy sám. Jak jste správně řekl, je to moje práce. Havillandův plán by vyšel, nebýt vaší ženy. Utekla. Kvůli ní se ten plán zhroutil."
"To vím."
"Pak jistě taky víte, že o ní ví i Šeng a chápe její důležitost. Ať už zná její totožnost, nebo ne."
"O tom jsem neuvažoval."
"Tak se nad tím zamyslete. Když po ní pátral celý Hongkong, do jednotky Lina Wen-cua se někdo infiltroval. Catherine Staplesovou zabili, protože byla ve spojení s vaší manželkou a oni správně pochopili, že už se díky téhle záhadné ženě dozvěděla až příliš, nebo se blíží k odhalení šokující pravdy. Šengovy rozkazy mají zřejmě eliminovat veškerou opozici, byť jen potenciální. Jak jste sám viděl v Pekingu, je to fanatik a vidí hmotu i tam, kde jsou jen stíny - v každém tmavém koutě tuší nepřátele."
"Kam tím míříte?" zeptal se Bourne netrpělivě.
"On je mazaný a má lidi po celé kolonii."
"No a?"
"Až se ta zpráva objeví v ranních novinách a v televizi, udělá si jisté závěry a pořádně si posvítí na dům na Victoria Peaku i na MI6, i kdyby musel přepadnout vedlejší vilu a znovu se do britské rozvědky infiltrovat."
"Sakra, na co narážíte?"
"Najde Havillanda a najde taky vaši ženu."
"A dál?"
"Co když se vám to nepovede? Co když vás zabijí? Šeng si nedá pokoj, dokud nezjistí všechno, co se zjistit dá. Je mu jasné, že klíčem ke všemu je určitě žena, kterou přivedl Havilland. Vysoká žena, kterou všichni hledají. Nikdo jiný to být nemůže, protože ona je hlavní postavou celé té záhady a je ve spojení s velvyslancem. Jestli se vám něco stane, Havilland bude nucen ji pustit a Šeng ji nechá sebrat - na Kchaj Tchaku, v Honolulu, Los Angeles nebo třeba v New Yorku. Věřte mi, pane Webbe, on si nedá pokoj, dokud ji nechytí. Potřebuje se dozvědět, co na něj chystají, a ona je klíč ke všemu. Ona a nikdo jiný."
"Znovu se ptám, co tím chcete říct?"
"Všechno by se mohlo zopakovat, ale s daleko hroznějšími následky."
"Myslíte ten plán?" zeptal se Jason, jehož náhle přepadly krvavé obrazy rokle v ptačí rezervaci.
"Ano," pravil analytik rezolutně. "Jenže tentokrát bude vaše žena unesena doopravdy, a ne jen jako součást plánu, jak vás naverbovat. Šeng se o to postará."
"Když bude po smrti, tak ne!"
"To asi ne. Existuje ovšem velice reálné riziko neúspěchu - že zůstane naživu."
"Pořád jste mi nic kloudného neřekl!"
"Dobře, tak já vám to povím. Stejně jako ten zabiják, i vy jste spojovací článek, který vede k Šengovi a může k němu proniknout. Ale já ho můžu vylákat."
"Vy?"
"Právě proto jsem na velvyslanectví řekl, aby v tiskové zprávě použili moje jméno. Víte, Šeng mě zná a já jsem pozorně poslouchal, když jste Havillandovi nastínil svoji teorii ‚spiklenec za spiklence'. Moc ho nenadchla a, upřímně řečeno, mě taky ne. Šeng by nepřistoupil na jednání s neznámou osobou, ale bude jednat s někým, koho zná."

"Proč zrovna s vámi?"
"Částečně pravda, částečně lež," zopakoval analytik Bourneova slova.
"Díky, že jste poslouchal tak pozorně. Teď mi to vysvětlete."
"Nejdřív vezmu pravdu, pane Webbe, nebo Bourne, či jak vám mám vlastně říkat. Šeng ví jak o mém přínosu pro vládu, tak o tom, že jsem zjevně ustrnul na místě. Myslí mi to, ale jsem jen neviditelný a neznámý úředník, kterého opominuli, protože mu chybějí vlastnosti nutné k postupu mezi prominenty a k lukrativnímu zaměstnání v privátním sektoru. Svým způsobem jsem něco jako Alexander Conklin. Sice nemám problémy s pitím, zato mi nechybí jistá zatrpklost. Byl jsem stejně dobrý jako Šeng a on to věděl, jenže on to na rozdíl ode mě někam dotáhl."
"Dojemná zpověď," poznamenal Jason, opět netrpělivě. "Ale proč by se s vámi scházel? Jak byste ho mohl vylákat - aby se dal zabít, pane Analytiku, víte přece, co to znamená, ne?"
"Protože chci kousek z toho jeho hongkongského koláče. Včera večer mě málem zabili. Byla to poslední potupa a já chci teď po všech těch letech taky něco pro sebe a pro svoji rodinu. To je ta lež."
"Stejně vám nerozumím."
"Protože neposloucháte mezi řádky. Za to jsem přece placen, vzpomínáte?... Už jsem toho měl po krk. Práce mě čím dál víc štvala. Poslali mě sem, abych ověřil a analyzoval jednu hlášku z Tchaj-wanu. Mluvila o ekonomickém spiknutí v Pekingu a zdálo se mi, že by mohla být důležitá. Pokud by to skutečně byla pravda, existoval v Pekingu jediný zdroj: můj někdejší partner z čínsko-amerických obchodních jednání, strůjce nové čínské obchodní politiky. Něco podobného by se nedalo udělat bez něj, ani o tom uvažovat. Takže jsem usoudil, že mám velice dobrý důvod ho kontaktovat - ne proto, abych to vytroubil, ale abych tu hlášku oficiálně zprovodil ze světa. Samozřejmě za jistou cenu. Když na to přijde, mohl bych dokonce tvrdit, že nevidím nic, co by bylo v rozporu se zájmy mé vlády a už vůbec ne s mými vlastními. Hlavní je, že by se se mnou musel sejít."
"A co pak?"
"Pak byste mi řekl, co dělat. Tvrdil jste, že by to zvládl každý, kdo se jen trochu vyzná v trhavinách, tak proč ne já? Nepoužil bych přitom výbušniny, ale zbraň."
"Zabili by vás."
"To riziko na sebe beru."
"Proč?"
"Protože je to potřeba. V tom má Havilland pravdu. A v okamžiku, kdy Šeng uvidí, že nejste podvodník, ale opravdový zabiják, který se ho pokusil oddělat v té ptačí rezervaci, jeho stráže vás zneškodní."
"Neměl jsem v plánu, aby mě viděl," řekl Bourne tiše. "Měl jste to zařídit vy, ale ne takhle."
McAllister zíral na muže z Medusy ve stínu temného výklenku. "Chcete mě vzít s sebou, co?" zeptal se analytik nakonec. "Když budete muset, tak mě přinutíte násilím."
"Jo."
"Myslel jsem si to. Jinak byste tak ochotně nesouhlasil, abych s vámi jel do Macaa. Jak se dostat k Šengovi jste mi mohl říct už na letišti. Mohl jste nás požádat, abychom vám dali trochu času, než začneme jednat. Dodrželi bychom to. Měli jsme pořádně nahnáno. Teď ovšem vidíte, že mě nutit nemusíte. Dokonce jsem si s sebou vzal diplomatický pas." McAllister se na okamžik odmlčel a hned dodal: "A ještě jeden, který jsem vyndal ze spisu těch techniků - patří tomu vysokému klukovi, který vás fotil na stole."
"Cože?"
"Všichni členové technického personálu ministerstva zahraničí, kteří přicházejí do styku s tajnými materiály, musí odevzdat své pasy. Je to bezpečnostní opatření a slouží pro jejich vlastní ochranu..."
"Já mám tři pasy," skočil mu do řeči Bourne. "Sakra, jak bych se asi podle vás mohl jinak pohybovat?"
"Na základě starých Bourneových záznamů jsme věděli, že máte nejméně dva. Jedno ze svých bývalých jmen jste použil, když jste letěl do Pekingu. V pase stálo, že máte tmavě hnědé oči, a ne světle hnědé. Jak jste to dokázal?"
"Měl jsem brýle - čiré sklo. Opatřil mi je přítel, který používá divné jméno a je lepší než kdokoliv z vašich lidí."
"No ovšem. Černý fotograf a specialista na průkazy, který si říká Kaktus. On vlastně tajně pracoval pro

Treadstone, ale to jste si zřejmě pamatoval, nebo aspoň to, že za vámi jezdil na návštěvy do Virgínie. Podle záznamů se má nechat na pokoji, protože přichází do styku s kriminálními živly."
"Jestli se ho dotknete, zakroutím vám tím vaším úřednickým krkem!"
"Nic takového nemám v úmyslu. Teď ale jednoduše přeneseme fotografii, která nejlépe odpovídá popisu v pasu toho technika."
"To je ztráta času."
"Vůbec ne. Diplomatické pasy mají značné výhody, zvláště tady. Ušetří zdlouhavé shánění dočasných víz. Je mi jasné, že máte na to, abyste si takové vízum koupil, ale tohle bude jednodušší. Čína chce naše peníze, pane Bourne, a naši technologii. Odbaví nás rychle a Šeng si bude moct ověřit na pasovém oddělení, že jsem skutečně ten, za koho se prohlašuji. V případě potřeby navíc budeme mít přednostní odvoz, a to by mohlo být důležité. Záleží na našich následných telefonátech se Šengem a jeho pobočníky."
"Prosím?"
"Promluvíte si s jeho podřízenými, a to v pořadí, jaké budou vyžadovat. Povím vám, co máte říkat, ale až dostanete konečné požehnání, promluvím si s Šeng Čchou Jangem osobně."
"Vy jste cvok!" zaječel Jason na McAllistera a zároveň do tmavého skla výkladu. "V podobných věcech jste amatér!"
"V tom, co děláte vy, skutečně ano. Ale svojí práci rozumím."
"Proč jste o tom svém skvělém plánu neřekl Havillandovi?"
"Protože by to nedovolil. Dal by mi domácí vězení, protože si myslí, že na to nestačím. Vždycky si to bude myslet. Já nejsem herec. Nemám na všechno pohotovou odpověď, která zvoní upřímností, byť z ní čiší žalostná nevědomost. Tady jde ale o něco jiného a herci to dobře chápou, protože je to všechno součást jejich siláckých vystoupení. Nejde jen o ekonomiku, ale o spiknutí, které má za cíl podrýt vedení paranoidního totalitního režimu. A kdo tvoří jádro spiknutí, které je odsouzeno k nezdaru? Kdo jsou ti špioni, jimž Peking věří jako svým vlastním? Nejzavilejší nepřátelé Číny - jejich vlastní bratři z Kuomintangu na Tchaj-wanu. Řeknu to hovorově: až se hovno rozmázne - a to se určitě stane -, herci na všech stranách budou přistupovat k řečnickým pultům a vykřikovat cosi o zradě a oprávněné ‚vnitřní vzpouře', protože nic jiného ani dělat nemohou. Vypukne naprostý zmatek. A velký zmatek vede na světové scéně k velkému násilí."
Bourne opětoval analytikův upřený pohled. Když tak učinil, vybavila se mu slova Marie, vyřčená sice v jiném kontextu, nikoli však bez souvislosti se současným případem. "To není odpověď," řekl. "Je to jedno hledisko, ale není to odpověď. Proč zrovna vy? Doufám, že tím nechcete dokázat svoji slušnost. To by byla pěkná pitomost. A velice nebezpečná."
"Je to zvláštní," zamračil se McAllister a na chvilku sklopil zrak, "ale pokud jde o vás a vaši ženu, tak je to asi pravda - částečně." Náměstek ministra zahraničí zvedl oči a klidně pokračoval. "Ale základní důvod je ten, že už mě nebaví být Edwardem Newingtonem McAllisterem, který je možná šikovný, ale určitě bezvýznamný analytik. Z tajného pracoviště mě vytáhnou jen tehdy, když se situace zamotá, a jakmile jim sdělím svůj názor, zase mě pošlou zpátky. Dalo by se říct, že bych se chtěl aspoň pár minut vyhřívat na výsluní - prostě mimo tajné pracoviště."
Jason si náměstka ve stínu zkoumavě prohlížel. "Před chvílí jste mluvil o riziku, že dopadnu špatně. A já mám na rozdíl od vás zkušenosti. Zvážil jste důsledky vlastního neúspěchu?"
"Myslím, že k němu nedojde."
"Tak vy myslíte, že k němu nedojde," zopakoval Bourne jako stroj. "Můžu se zeptat proč?"
"Mám to promyšlené."
"To je paráda."
"Ne, myslím to vážně," ohradil se McAllister. "Plán je v zásadě jednoduchý: vylákat Šenga, aby se mnou byl sám. Mně se to může povést, ale vám ne. Určitě ho nevylákáte samotného na schůzku. Potřebuju jen pár sekund - a zbraň."
"Kdybych to dovolil, tak nevím, čeho bych se měl bát víc. Jestli vašeho úspěchu, nebo neúspěchu. Dovolte, abych vám připomněl, že jste náměstkem ministra zahraničí vlády Spojených států amerických. Co když vás chytí? Čína pošle všechno k čertu."

"Přemýšlím o tom ode dne, kdy jsem se vrátil do Hongkongu."
"Cože?"
"Celé týdny přemýšlím o tom, že by to mohlo být řešení. Že bych právě já mohl přinést řešení. Vláda je krytá. Všechno je zapsané v mých papírech na Victoria Peaku. Kopii dostane Havilland a taky čínský konzulát v Hongkongu. Velvyslanec už ty svoje papíry možná našel. Takže vidíte, že není cesty zpět."
"Co jste to sakra provedl?!"
"Popsal jsem hrdelní spor mezi Šengem a mnou. Vzhledem k mým záznamům, k času, který jsem tady strávil, a taky k Šengovu dobře známému sklonu k tajnostem to skutečně působí celkem věrohodně. Jeho nepřátelé v ústředním výboru na to určitě skočí. Jestli zemřu nebo padnu do zajetí, zaměří se na chudáka Šenga tolik pozornosti, že se ničeho neodváží - pokud ovšem přežije."
"Já se z vás snad zblázním," vysoukal ze sebe Bourne.
"Podrobnosti vědět nemusíte, ale jistě rozpoznáte hlavní bod své teorie ‚spiklenec za spiklence'. V podstatě ho obviňuji z toho, že nedodržel slovo a vyřadil mě ze svých manipulací v Hongkongu po všech těch letech, co jsem mu tajně pomáhal budovat strukturu. Vyškrtl mě, protože už mě nepotřebuje a dobře ví, že nemůžu nic říct, protože by mě to zničilo. Napsal jsem, že se dokonce bojím o život."
"Zapomeňte na to!" vykřikl Jason. "Zapomeňte na tu volovinu! Je to šílenost!"
"Vy vycházíte z toho, že to nezvládnu. Nebo se dám chytit. Já nic takového nepředpokládám - pochopitelně spoléhám na vaši pomoc."
Bourne se zhluboka nadechl a ztišil hlas. "Obdivuji vaši odvahu a dokonce i váš skrytý smysl pro slušnost, ale existuje lepší způsob. Zažijete svoji chvíli na výsluní, pane Analytiku, ale ne takhle."
"A jak tedy?" zeptal se zmatený náměstek ministra.
"Viděl jsem vás v akci a Conklin měl pravdu. Možná jste svině, ale vyznáte se. Obrátíte se na britské ministerstvo zahraničí a zjistíte, kdo může změnit pravidla. Prožil jste tady šest roků, hrabal jste se ve svinstvu, hledal zabijáky, zloděje a pasáky Dálného východu ve jménu politiky spřátelené vlády. Víte, který knoflík zmáčknout a kde najdete příslušné lidi. Vždyť jste si dokonce pamatoval toho zlodějíčka s doktorským pláštěm, který vám tady v Macau dlužil laskavost a vy jste ho přinutil platit."
"To je normální. Na takové lidi člověk nezapomíná."
"Najděte mi jiné lidi. Najděte mi nájemné vrahy. Společně s Havillandem to dokážete. Zvednete telefon a oznámíte mu moje požadavky. Ať hned ráno převede sem do Macaa milion - a klidně i pět milionů, když bude potřeba. Nejpozději odpoledne chci jednotku zabijáků připravenou k odletu do Číny. Všechno zařídím. Vím o jednom místě v kopcích Kuang-tungu, které se dřív používalo. Jsou tam louky, kde snadno přistane vrtulník. Šeng nebo jeho poručici se tam setkávali s diverzantem. Jakmile dostane moji zprávu, vydá se tam, věřte tomu. Stačí, když splníte svůj úkol. Zapátrejte v mozku a najděte tři nebo čtyři zkušené zabijáky. Řekněte jim, že riziko je minimální a cena vysoká. To je ten váš okamžik na výsluní, pane Analytiku. Mělo by to pro vás být neodolatelně lákavé. Až do smrti budete mít něco na Havillanda. Udělá z vás svého hlavního poradce, možná i ministra zahraničí, jestli budete chtít. Nic jiného mu nezbude."
"Vyloučeno," hlesl McAllister a upřeně zíral na Jasona.
"No, ministr zahraničí je možná trochu příliš..."
"Vyloučeno je to, co navrhujete," uťal jej náměstek.
"Chcete mi tvrdit, že takoví lidé neexistují? V tom případě zase lžete."
"Ale určitě existují. Možná bych dokonce o několika věděl a jiní jsou jistě na seznamu, který vám dal Wen-cu, když hrál ve Městě za zdí roli taipana v bílém obleku. Ale po nich bych nesahal. I kdyby mi to Havilland nařídil, odmítl bych."
"Takže vy Šenga dostat nechcete! Všechny vaše řeči byly jen další lži. Jste lhář!"
"Jste na omylu, já Šenga dostat chci. Ale ne takhle - když si vypůjčím vaše slova."
"Proč ne?"
"Protože nehodlám zkompromitovat svoji vládu a zemi. Ostatně, Havilland by se mnou souhlasil. Najímání vrahů se dá příliš snadno zjistit. Někdo se naštve nebo se bude vytahovat, případně se opije. Promluví a Washington bude mít na triku vraždu. Na tom bych se nechtěl podílet. Vezměte si Kennedyho pokusy o atentát na Castra s využitím mafie. Zkrátka šílenství... Ne, pane Bourne, se mnou bohužel

nehnete."
"To bych se na to podíval! Já se k Šengovi můžu dostat. Vy ne!"
"Složité otázky se dají obvykle zredukovat na jednoduché rovnice, pokud člověk zná konkrétní fakta."
"Co tím chcete říct?"
"Trvám na tom, že se to udělá tak, jak chci já."
"Proč?"
"Protože Havilland má vaši ženu."
"Marie je s Conklinem! S Mo Panovem! Nedovolil by si..."
"Vy ho neznáte," přerušil ho McAllister. "Nadáváte na něj, ale vůbec ho neznáte. On je jako Šeng Čchou Jang. Nezastaví se před ničím. Jestli se nepletu, paní Webbová, pan Conklin i doktor Panov jsou až do odvolání hosty v domě na Victoria Peaku."
"Hosty?"
"Vzpomínáte, jak jsem před pár minutami mluvil o domácím vězení?"
"Svině!" zašeptal Jason a svaly na tváři mu zaškubaly.
"Tak jak se dostaneme do Pekingu?"
Bourne se zavřenýma očima odpověděl: "V posádce Kuang-tung je člověk jménem Su Ťiang. Mluvím s ním francouzsky. Nechá nám tady v Macau zprávu. U jednoho stolu v kasinu."
"Pohyb!"
36

Zvonění telefonu vylekalo nahou ženu, která se rychle posadila na posteli. Muž ležící vedle ní náhle ožil. Na jakékoli narušení klidu byl citlivý, zvláště uprostřed noci či ještě přesněji v časných ranních hodinách. Výraz na jeho hladce oholené kulaté orientální tváři však naznačoval, že podobná narušení nejsou výjimečná, jen mu jdou na nervy. Sáhl po telefonu na nočním stolku.
"Wej?" řekl tiše.
"Macao laj tien-chua," odvětila spojovatelka v ústředí posádky Kuang-tung.
"Spojte mě přes utajovač a vypněte veškerá nahrávací zařízení."
"Už se stalo, pane plukovníku."
"Ověřím si to sám," posadil se Su Ťiang a sáhl po malém plochém obdélníkovém předmětu s kroužkem na jednom konci.
"To není nutné, pane."
"To doufám, pro vaše dobro." Su přiložil kroužek k mluvítku a stiskl tlačítko. Kdyby byl na lince nějaký odposlech, ozvalo by se pronikavé pískání, které by tepalo tak dlouho, dokud by odposlech nebyl odstraněn, nebo by poslouchajícímu praskl ušní bubínek. Bylo však jen ticho, podtržené světlem měsíce, jež proudilo oknem. "Pokračujte, Macao," řekl plukovník.
"Bonsoir, mon ami," ozval se hlas z Macaa. Francouzština byla znamením, že volá podvodník. "Comment ça va?"
"Vous?" vydechl překvapený Ťiang, vystrčil své krátké tlusté nohy zpod přikrývky a položil je na podlahu. "Attendez!" Plukovník se obrátil k ženě. "Ty. Ven. Zmiz odsud," nařídil kantonsky. "Vezmi si šaty a obleč se v předsíni. Nech otevřené dveře, abych viděl, že odcházíš."
"Dlužíte mi peníze!" zašeptala žena hlasitě. "Dlužíte mi už za dvakrát a dvojnásobek za to, co jsem vám udělala dole!"
"Musí ti stačit, že možná nedám vyhodit tvého manžela. A teď vypadni! Dávám ti třicet sekund, jinak máš z muže žebráka."
"Říkají vám Prase," řekla žena, shrábla šaty a rozběhla se ke dveřím ložnice, kde se otočila a šlehla po Suovi pohledem. "Prase!"
"Ven."
O pár vteřin později se Su vrátil k telefonu a pokračoval francouzsky. "Co se stalo? Hlášení z Pekingu zní neuvěřitelně! A zprávy z letiště v Šen-čchenu taky. On vás zajal!"

"Je po smrti," řekl hlas z Macaa.
"Po smrti?"
"Zastřelili ho vlastní lidi. Dostal nejmíň padesát kulek."
"A co vy?"
"Zbaštili moji historku. Byl jsem jen nevinné rukojmí, které zločinec chytil na ulici a použil jako štít a zároveň jako návnadu. Zacházeli se mnou dobře a dokonce mě na moje naléhání ušetřili tisku. Samozřejmě se to všechno snaží zamést pod koberec, ale moc to nepůjde. Všude kolem byli lidi od novin a televize, takže si o tom přečtete v ranních novinách."
"Kristepane, kde se to stalo?"
"V jednom sídle na Victoria Peaku. Je to přísně tajná součást konzulátu. Proto musím mluvit s vaším vůdcem číslo jedna. Zjistil jsem věci, o kterých by měl vědět."
"Povězte je mně."
»Zabiják« se výsměšně zasmál. "Takové informace prodávám za peníze. Nedávám je jen tak - a zvlášť ne prasatům."
"Dobře se o vás postaráme," naléhal Su.
"Až moc dobře."
"Co myslíte tím ‚vůdce číslo jedna'?" zeptal se plukovník Su Ťiang, předchozí poznámku přešel.
"Vašeho vedoucího, šéfa, starýho - nebo jak mu sakra říkáte. Byl to ten chlap v lesní rezervaci, co pořád mluvil, nemám pravdu? Ten, co tak šikovně zacházel s mečem. Ten šílenec s vlasy nakrátko a divokýma očima, kterého jsem se snažil varovat před Francouzovou zdržovací taktikou..."
"Jak se opovažujete...? Vážně jste to udělal?"
"Jen se ho zeptejte. Říkal jsem mu, že něco nehraje, že ho ten Francouz vodí za nos. A doplatil jsem na to, že mě neposlouchal! Měl tu francouzskou svini rozsekat na kusy, když jsem mu to povídal! Teď mu oznamte, že s ním chci mluvit!"
"S ním nemůžu mluvit ani já," řekl plukovník. "Mluvím jen s podřízenými pod krycími jmény. Nevím, jak se opravdu..."
"Myslíte lidi, co přistávají v kopcích Kuang-tungu a předávají mi úkoly?" přerušil ho Bourne.
"Ano."
"S žádným z nich mluvit nebudu!" vybuchl Jason, jenž nyní vystupoval v roli svého dvojníka. "Chci mluvit s tím chlapem. A on by měl chtít mluvit se mnou."
"Nejdřív si promluvíte s jinými lidmi, ale i k tomu musíte mít velice pádné důvody. Jen oni zařizují schůzky. To už byste měl vědět."
"Dobře, můžete fungovat jako kurýr. Byl jsem u Američanů skoro tři hodiny a vymyslel jsem tu nejlepší zástěrku v životě. Dlouze se mě vyptávali a já jim otevřeně odpovídal. Nemusím vám asi říkat, že tady mám všude pojistky - muže a ženy, kteří budou přísahat, že jsem jejich obchodní partner nebo že jsem byl v konkrétní dobu s nimi, ať už se bude ptát kdokoliv..."
"To říkat vážně nemusíte," uťal jej Su. "Jakou zprávu mám předat? Mluvil jste s Američany. A co dál?"
"Taky jsem poslouchal. Obyvatelé kolonie mají hloupý zvyk bavit se mezi sebou příliš otevřeně v přítomnosti cizích lidí."
"Slyším hlas britské nadřazenosti. Dobře ho tady známe."
"Máte recht. Černé huby to nedělají a Bůh ví, že vy rákosníci taky ne."
"Mluvte dál, pane."
"Ten chlap, co mě zajal a pak ho zabili Američani, byl sám Američan."
"No a?"
"U svých obětí nechávám podpis. To jméno má dlouhou historii. Je to Jason Bourne."
"A dál?"
"Oni si myslí, že ho Peking našel a najal. Někdo z Pekingu, kdo potřeboval strašně nutně zabít jednoho člověka v tom domě. Bourne se prodá komukoliv, záleží jen na ceně."
"Mluvíte vyhýbavě. K věci, prosím!"
"V té místnosti bylo kromě Američanů ještě několik dalších lidí. Byli to Číňani z Tchaj-wanu, kteří nepokrytě říkali, že nesouhlasí s většinou vůdců tajných společností v Kuomintangu. Měli zlost. A myslím,

že taky strach." Bourne se odmlčel. Ticho.
"No a?" naléhal plukovník s obavou v hlase.
"Říkali ještě spoustu dalších věcí. Taky pořád mluvili o nějakém Šengovi."
"Aj-ja!"
"To je zpráva, kterou předáte. Nejpozději za tři hodiny budu očekávat odpověď v kasinu. Někoho pro ni pošlu, a nezkoušejte žádnou hloupost. Mám lidi, co dokážou spustit povyk, než bys řekl švec. Stačí sebemenší narušení a vaši muži jsou po smrti."
"Pamatujeme si na Tsim Ša Tsui před pár týdny," řekl Su Ťiang. "Pět našich nepřátel zemřelo v zadní místnosti, když se v kabaretu strhlo násilí. Žádné narušení nebude. Pokud jde o vás, nejsme hlupáci. Často jsme si kladli otázku, jestli měl původní Jason Bourne kvality jeho nástupce."
"Neměl." Nadhoďte možnost rozruchu v kasinu, pokud se vás Šengovi lidé pokusí vehnat do pasti. Řekněte, že jejich muži zemřou. Nemusíte to dál rozvádět. Oni to pochopí... Analytik věděl, o čem mluví.
"Mám otázečku," řekl Jason s opravdovým zaujetím. "Kdy jste vlastně poznali, že nejsem originál?"
"Na první pohled," odvětil plukovník. "Roky nejde zastavit, nemám pravdu? Tělo může zůstat mrštné a dobrým tréninkem se může i zlepšit, ale na tváři se čas podepíše. Tomu člověk neuteče. Podle obličeje si vás ani náhodou nelze splést s tím chlapem z Medusy. Už je to víc než patnáct let a vám je nanejvýš něco přes třicet. Medusa neverbovala děti. Vás stvořil Francouz."
"Heslo je ‚krize' a vy máte tři hodiny," řekl Bourne a zavěsil.

"To je bláznovství!" Jason vyšel z otevřené skleněné budky v telefonním komplexu s nonstop provozem a zlostně se podíval na McAllistera.
"Zvládl jste to velice dobře," řekl analytik a zapisoval si cosi do malého notýsku. "Zaplatím účet."
Náměstek zamířil k vyvýšené plošině, kde spojovatelky přijímaly platby za mezinárodní hovory.
"Vy to nechápete," zavrčel Bourne tiše, když kráčel po McAllisterově boku. "To nemůže vyjít. Je to příliš divné a nápadné, než aby na to někdo skočil."
"Kdybyste žádal o schůzku, tak bych s vámi souhlasil, ale vy jste to neudělal. Vy jen žádáte o telefonický rozhovor."
"Žádám ho, aby potvrdil, co je za celým tím všivým podfukem! Že za ním stojí on!"
"Dovolte, abych vás znovu citoval," řekl analytik, vzal si účet z pultu a vytáhl peníze, "on na to bude muset nějak zareagovat, opak si nemůže dovolit."
"Ale dá si takové podmínky, že na to dojedete."
"Pochopitelně budu potřebovat vaši pomoc." McAllister si vzal své drobné, kývnutím poděkoval unavené spojovatelce a vyrazil ke dveřím, Jason vedle něj.
"Možná vám nemám co dát."
"Myslíte za daných okolností," pravil analytik, když vstoupili na přelidněný chodník.
"Cože?"
"Pane Bourne, vás ani tak netrápí samotný plán, jelikož je to v zásadě váš plán. Ale štve vás, že ho provádím já, a ne vy. Stejně jako Havilland si myslíte, že jsem neschopný."
"Nemyslím, že je nejvhodnější čas, abyste dokazoval, jaký jste frajer! Jestli vybuchnete, váš život je to poslední, na čem by mi záleželo. Důležitější je osud Dálného východu a světa."
"Já prohrát nemůžu. Říkal jsem vám přece, že i kdyby mi to nevyšlo, tak stejně budu vítěz. Šeng prohraje, ať bude žít, nebo ne. Za sedmdesát dvě hodiny se o to postará konzulát v Hongkongu."
"Plánované sebeobětování neschvaluju," řekl Jason, když vyrazili po ulici. "Bláhová hra na hrdinství je vždycky na překážku a všechno pokazí. A kromě toho, z vašeho takzvaného plánu je na hony cítit past. Oni to zavětří!"
"Zavětřili by, kdybyste s Šengem vyjednával vy, a ne já. Říkáte, že je to divné, moc okaté, zkrátka že jsem amatér. To je přece dobře. Když mě Šeng uslyší v telefonu, tak mu všechno bude připadat logické. Já jsem opravdu zatrpklý amatér, co nikdy nebyl v terénu, prvotřídní úředník sloužící systému, který ho zcela pomíjí. Já vím, co dělám, pane Bourne. Potřebuju jen zbraň."
Jeho požadavek nebylo těžké splnit. V macaoském Porto Interior na Rua das Lorchas se nacházel d'Anjouův byt, který byl menším skladištěm zbraní, nástrojů jeho řemesla. Stačilo se dostat dovnitř a

vybrat zbraně, které se dají co nejsnadněji rozebrat, aby pak oba mohli projít s diplomatickými pasy poměrně laxní kontrolou na hranici v Kuang-tungu. Trvalo to však něco přes dvě hodiny. Nejvíc času zabral výběr zbraní. Jason podával McAllisterovi jednu pistoli za druhou a pokaždé sledoval, jak ji analytik svírá a jak se přitom tváří. Zbraň, kterou nakonec vybrali, byla ta nejmenší pistole s nejmenší ráží, kterou měl d'Anjou na skladě: Charter Arms ráže 6 mm s tlumičem.
"Mířte na hlavu a vypalte nejmíň tři kulky. Cokoliv jiného bude jen ako píchnutí včely."
McAllister polkl a zíral na pistoli. Jason si zatím prohlížel zbraně a rozhodoval se, která skrývá největší palebnou sílu v nejmenších rozměrech. Vybral si tři automaty Interdynamic KG-9, do nichž se používaly velké zásobníky na třicet nábojů.

Se zbraněmi ukrytými pod saky vstoupili ve 3.35 ráno do poloprázdného kasina Kcham Pchek a šli až na konec dlouhého mahagonového baru. Bourne zamířil ke stoličce, na které seděl už minule. Náměstek se posadil čtyři místa od něj. Barman poznal velkorysého zákazníka, jenž mu dal před necelým týdnem téměř týdenní plat. Přivítal ho jako pravidelného hosta, známého svou štědrostí.
"Nej chou a!"
"Mčcho La. Mkoj," odpověděl mu Bourne, že se má dobře a těší se dobrému zdraví.
"Anglická whisky, je to tak?" zeptal se barman v naději, že si svou dobrou pamětí vysloužíodměnu.
"Říkal jsem svým přátelům v kasinu hotelu Lisabon, že by si s vámi měli promluvit. Myslím, že jste nejlepší barman v Macau."
"Lisabon? Tam jsou opravdové peníze! Děkuji vám, pane." Barman odběhl nalít Jasonovi drink, který by porazil celé Ceasarovy legie. Bourne bez komentáře kývl a muž se neochotně otočil k McAllisterovi, jenž seděl čtyři stoličky opodál. Jason si všiml, že si analytik objednal bílé víno, zaplatil přesnou částku a zapsal si ji do notýsku. Barman pokrčil rameny, nevrle ho obsloužil a zamířil doprostřed řídce obsazeného baru. Přitom nespouštěl oči ze svého oblíbeného zákazníka.
Krok jedna.
Byl tam! Číňan v dokonalém tmavém obleku na míru, zkušený znalec bojových umění, který ovšem neovládal dost zákeřných chvatů. Člověk, jenž se s Jasonem popral v uličce a pak ho zavedl do kopců Kuang-tungu. Plukovník Su Tiang za daných okolností neriskoval. Chtěl, aby dnes v noci pracovaly jen ty nejosvědčenější spojky. Žádní staří žebráci nebo děvky.
Muž pomalu prošel kolem několika stolů, jako by sledoval situaci, odhadoval krupiéry i hráče a snažil se určit, kde by měl zkusit štěstí. Došel ke stolu číslo pět a téměř tři minuty sledoval karetní hru. Potom se nenuceně posadil a vytáhl z kapsy ruličku bankovek. Mezi nimi je zpráva s označením Krize, napadlo Jasona.
Dvacet minut nato nastrojený Číňan zavrtěl hlavou, zastrčil si peníze do kapsy a vstal od stolu. Znamenal zkratku k Šengovi! Vyznal se jak v Macau, tak i na hranicích v Kuang-tungu, a Bourne věděl, že toho muže musí oslovit a to rychle! Nejdřív se podíval na barmana, jenž odešel na konec baru a připravoval nápoje pro číšníka obsluhujícího u stolů, poté na McAllistera.
"Analytiku!" zašeptal pronikavě. "Vy zůstanete tady!"
"Co to vyvádíte?"
"Chci jen pozdravit svoji matku, proboha!" Jason vstal ze stoličky a zamířil ke dveřím za kurýrem. Když míjel barmana, prohodil kantonsky: "Hned jsem zpátky."
"Jen si poslužte, pane."
Venku na chodníku šel Bourne za elegantním mužem několik bloků domů, až dotyčný zahnul do úzké zšeřelé uličky a přistoupil k prázdnému zaparkovanému autu. Neměl se s nikým sejít. Doručil vzkaz a klidil se z místa. Jason se rozběhl, a když kurýr otevřel dveře auta, sáhl mu na rameno. Číňan se otočil, přikrčil se a zkušeně vymrštil levou nohu. Bourne uskočil a zvedl ruce na znamení smíru.
"Tohle už si můžeme odpustit," řekl anglicky, protože si pamatoval, že se kurýr naučil anglicky od svých portugalských chův. "Ještě mě všechno bolí, jak jste mě minulý týden zmlátil."
"Aj-ja! To jste vy!" Kurýr zvedl ruce, aby naznačil, že se nechce prát. "Moc mi lichotíte. Tenkrát v noci jste mě přepral, a proto teď každý den šest hodin cvičím, abych se zlepšil... Tehdy jste mě přepral. Teď už by se vám to nepovedlo."

"Podívejte se, kolik je vám a kolik je mně. Ne, já vás nepřepral, to mi věřte. Kosti mě bolely určitě víc než vás a rozhodně nemám v úmyslu prověřovat váš nový tréninkový plán. Zaplatím vám spoustu peněz, ale prát se nebudu. Jsem prostě zbabělec."
"Vy ne, pane," řekl Asiat, spustil ruce a zašklebil se. "Jste borec."
"Ale ne, pane," odvětil Jason. "Měl jsem z vás pěkně nahnáno. A taky jste mi prokázal velkou službu."
"Dobře jste mi zaplatil. Moc dobře."
"Teď vám zaplatím ještě líp."
"Ten vzkaz byl pro vás?"
"Ano."
"Takže jste zaujal Francouzovo místo?"
"Je po smrtí. Zabili ho lidé, kteří poslali vzkaz."
Kurýr se zatvářil zmateně, dokonce snad i smutně. "Proč?" zeptal se. "Dobře jim sloužil a byl to starší pán, starší než vy."
"Pěkně děkuju."
"Zradil svoje chlebodárce?"
"Ne, oni zradili jeho."
"Komunisti?"
"Kuomintang," zavrtěl Bourne hlavou.
"Tung wu! Nejsou o nic lepší než komunisti. Co ode mě chcete?"
"Jestli všechno klapne, tak zhruba totéž, co předtím. Ale tentokrát chci, abyste zůstal nablízku a dobře se díval. Potřebuju vaše oči."
"Půjdete do hor v Kuang-tungu?"
"Ano."
"Takže potřebujete pomoc při přechodu hranic?"
"Ne, ovšem pokud mi můžete najít někoho, kdo dokáže přenést fotografii z jednoho pasu do druhého."
"To je tady na denním pořádku. Umí to i děti."
"Fajn. Takže můžeme probrat moji nabídku. Je s ní spojeno jisté riziko, ale ne příliš vysoké. Taky je s ní spojeno dvacet tisíc dolarů. Amerických. Posledně jsem vám zaplatil deset, tentokrát dostanete dvacet."
"Aj-ja, to je balík!" Kurýr se odmlčel a pozorně se zadíval na Bournea. "Riziko musí být velké."
"Pokud nastanou problémy, tak očekávám, že se stáhnete. Necháme peníze tady v Macau, abyste k nim měl přístup jen vy. Chcete tu práci, nebo se mám porozhlédnout jinde?"
"Já mám oči jako ostříž. Dál hledat nemusíte."
"Pojdte se mnou zpátky ke kasinu. Počkáte na ulici a já zatím nechám vyzvednout tu zprávu."

Barman s velkým potěšením udělal, co po něm Jason žádal. Trochu ho sice zmátlo podivné slůvko »krize«, které měl říct, Bourne mu však objasnil, že je to jméno dostihového koně. Barman donesl překvapenému hráči u stolu číslo pět »speciální« drink a vrátil se se zalepenou obálkou pod tácem. Jason pročesal pohledem okolní stolky. Mezi mračny cigaretového kouře stoupajícího ke stropu pátral po otáčejících se hlavách a zvídavých očích. Nic však neviděl. Pohled na barmana v kaštanovém saku mezi stejně oděnými číšníky nebyl ničím nápadný. Barman položil tác mezi Bournea a McAllistera, přesně podle instrukcí. Jason vyklepal cigaretu z krabičky a posunul zápalky po baru směrem k analytikovi, jenž byl nekuřák. Než to zmatený náměstek stačil pochopit, Bourne sklouzl ze stoličky a vykročil k němu.
"Máte oheň, pane?"
McAllister se podíval na zápalky. Rychle je shrábl, jednu utrhl, škrtl a přidržel oheň u cigarety. Když se Jason vrátil na své místo, měl v ruce zalepenou obálku. Otevřel ji, vytáhl papír a přečetl si strojopisný text v angličtině: Telefon Macao - 32-61-443.
Rozhlédl se po telefonním automatu a pak si uvědomil, že ho v Macau nikdy nepoužíval. I kdyby na něm byly instrukce, stejně se nevyznal v mincích této portugalské kolonie. Velké věci vždycky ztroskotají na maličkostech. Dal znamení barmanovi, který k němu došel dřív, než Jason znovu položil ruku na bar.
"Ano, pane? Ještě whisky, pane?"
"Whisky nechci týden ani vidět," řekl Bourne a položil před něj hongkongské peníze. "Musím zavolat

někomu tady v Macau. Řekněte mi, kde je telefonní automat, a dejte mi správné mince, budte tak laskav."
"Tak vybranému džentlmenovi jako vy bych nemohl dovolit, aby používal obyčejný telefon, pane. Mezi námi, myslím, že řada hostů má nějakou nakažlivou nemoc." Barman se usmál. "Když dovolíte, pane, mám telefon na pultu - pro ty nejlepší hosty."
Než Jason stačil zaprotestovat, nebo poděkovat, měl před sebou telefon. Když vytáčel číslo, McAllister na něj zíral.
"Wej?" ozval se ženský hlas.
"Měl jsem zavolat na tohle číslo," odvětil Bourne anglicky. Mrtvý podvodník čínsky neuměl.
"Sejdeme se."
"Nesejdeme."
"My na tom trváme."
"Tak na to zapomeňte. Znáte mě přece dost dobře, nebo byste aspoň měli. Chci mluvit s tím chlapem, s nikým jiným."
"Jste drzý."
"A vy jste zas banda kreténů. Jestli se mnou nebude ten vychrtlík s velkým mečem mluvit, zařadí se mezi vás."
"Vy se opovažujete..."
"To už jsem dneska večer slyšel," vyštěkl Jason. "Jo, já se opovažuju. Může toho ztratit mnohem víc než já. On je jen jeden z klientů a můj seznam se rozrůstá. Já ho nepotřebuju, ale myslím si, že zrovna teď on potřebuje mě."
"Řekněte mi důvod, který se dá ověřit."
"Desátníkům důvody nesděluju. Kdysi jsem byl majorem, nebo to snad nevíte?"
"Urážky jsou zbytečné."
"Celá tahle konverzace je zbytečná. Zavolám vám za půl hodiny. Nabídněte mi něco lepšího, nabídněte mi toho chlapa. A já poznám, jestli je to on, protože mu položím pár otázek, na které umí odpovědět jen on. Ciao, madam." Bourne zavěsil.
"Co to vyvádíte?" zašeptal rozčilený McAllister čtyři místa opodál.
"Snažím se vám zařídit den na výsluní. Doufám, že máte opalovací krém. Padáme odsud. Dejte mi pět minut náskok a pak se zvedněte. Až vyjdete ze dveří, dejte se doprava a pořád jděte. Vyzvedneme vás."
"Vy a kdo ještě?"
"Chci vám někoho představit. Je to starý přítel - vlastně spíš mladý. Myslím, že se vám bude líbit. Obléká se jako vy."
"Taháte do toho dalšího člověka? Copak jste se zbláznil?"
"Klídek, analytiku, my dva se jako neznáme. Ne, nezbláznil jsem se. Jen jsem si najal pojistku pro případ, že by mě někdo převezl. Říkal jste přece, že budete potřebovat moji pomoc, vzpomínáte?"

Představení proběhlo rychle a nepadla při něm žádná jména. Bylo zjevné, že podsaditý a dobře oblečený Číňan s širokými rameny udělal na McAllistera dojem.
"Jste manažer z některé místní firmy?" zeptal se analytik, když kráčeli směrem k postranní uličce, kde měl kurýr zaparkované auto.
"Dalo by se to tak říct, pane. Mám ovšem vlastní firmu. Je to kurýrní služba pro velice důležité lidi."
"Ale jak vás našel?"
"Promiňte pane, ale jistě to pochopíte. Takové informace jsou důvěrné."
"Panebože," zamumlal McAllister a pohlédl na muže z Medusy.
"Do dvaceti minut mi sežeňte telefon," ozval se Jason z předního sedadla. Zmatený náměstek seděl vzadu.
"Takže oni používají relé?" zeptal se kurýr. "S Francouzem to tak dělali hodněkrát."
"Jak to zvládal?" zeptal se Bourne.
"Zdržoval. Říkával: ‚Ať se dusí ve vlastní šťávě.' Mohu navrhnout hodinu?"
"Jak je libo. Je tady někde poblíž otevřená restaurace?"

"Kousek odsud na Rua Mercadores."
"Potřebujeme jídlo. Francouz měl pravdu - jako vždycky. Jen ať se hezky dusí."
"Se mnou vždycky jednal slušně," řekl kurýr.
"Na konci života se choval tak trochu jako svatý, i když poněkud zvrácený."
"Nerozumím vám, pane."
"To ani není nutné. Ale já jsem naživu, protože učinil jisté rozhodnutí."
"Jaké, pane?"
"Že by měl zemřít, abych já mohl žít."
"Jak vystřižené z Písma svatého. Chůvy nás to učily."
"Takhle bych to zas neviděl," pravil Jason, jehož ta myšlenka pobavila. "Kdyby se z toho dalo dostat jinak, tak to uděláme. Jenže nedalo. On se prostě smířil s tím, že jeho smrt je nutná k mojí záchraně."
"Měl jsem ho rád," řekl Číňan.
"Zavezte nás do té restaurace."

Edward McAllister se jen stěží ovládal. Chtěl něco vědět, jenže Bourne o tom u stolu nechtěl hovořit, což ho dopalovalo. Dvakrát se pokusil nadhodit téma telefonického spojení a současné situace. Jason náměstka pokaždé uťal a pokáral pohledem, zatímco vděčný kurýr odvrátil zrak. Jisté skutečnosti znal a jiné v zájmu vlastní bezpečnosti znát nechtěl.
"Odpočinek a jídlo," přemítal Bourne, když dojedl zbytek svého tchien-suan žan. "Francouz říkal, že to jsou zbraně. Samozřejmě měl pravdu."
"Řekl bych, že on to první potřeboval víc než vy, pane," podotkl Číňan.
"Možná, ale on studoval historii vojenství. Tvrdil, že únava prohrála víc bitev než malá palebná síla."
"To je všechno moc zajímavé," zpražil jej McAllister, "ale jsme tady už nějakou dobu a měli bychom konečně něco dělat."
"Budeme, Edwarde. Jestli jste nervózní, tak pomyslete na to, co teď prožívají oni. Francouz taky říkával, že napjaté nervy nepřítele jsou naši nejlepší spojenci."
"Toho vašeho Francouze začínám mít pomalu dost," pravil McAllister popudlivě.
Jason se podíval na analytika a tiše řekl: "Tohle už přede mnou nikdy neříkejte. Vy jste tam nebyl."
Bourne se podíval na hodinky. "Už je to přes hodinu. Pojďme najít telefon." Otočil se ke kurýrovi. "Budu potřebovat vaši pomoc," dodal. "Jen tam naházíte peníze. Vytáčet budu já."

"Říkal jste, že zavoláte za půl hodiny!" vyštěkla žena na druhém konci linky.
"Musel jsem si něco zařídit. Mám i jiné klienty a váš tón se mi moc nelíbí. Jestli se náš rozhovor ukáže jako ztráta času, půjdu si po svých a až se ten tajfun přižene, sama se budete šéfovi zodpovídat."
"Jak by se to mohlo stát?"
"Ale no tak, madam! Dejte mi truhlu plnou peněz, a co vím, to povím. Na druhé straně, nejspíš bych to neudělal. Jsem rád, když mi lidé na vysokých místech dluží protislužby. Máte deset sekund, pak zavěsím."
"Prosím vás, sejdete se s člověkem, který vás zavede do domu na kopci Kue-ja, kde je supermoderní komunikační zařízení..."
"A kde mi půltucet vašich vrahounů rozbije lebku a hodí mě do místnosti, kde do mě doktor napumpuje drogy a vy to všechno dostanete zadarmo!" Bourneův vztek byl jen částečně předstíraný. Šengovi vojáci se chovali jako amatéři. "Povím vám o jiném supermoderním zařízení. Říká se mu telefon. Hovory z Macaa na posádku v Kuang-tungu by se určitě neobešly bez utajovačů. No jasně, koupili jste je v Tokiu, protože kdybyste si je vyrobili sami, nejspíš by nefungovaly! Tak jeden z nich použijte. Zavolám vám ještě jednou, madam. Budete pro mě mít číslo. Číslo toho chlapa." Jason zavěsil.
"Zajímavé," řekl McAllister. Stál jen kousek od telefonního automatu a krátce pohlédl na čínského kurýra, který se vrátil ke stolu. "Použil jste bič tam, kde bych já dal přednost cukru."
"Cože?"
"Já bych zdůraznil, jakou neobyčejnou informaci můžu prozradit. Vy jste naopak vyhrožoval a člověka v telefonu jste odbyl."

"Prosím vás, ušetřete mě toho," odpověděl Bourne a zapálil si cigaretu. Byl rád, že se mu netřese ruka. "Jen tak pro vaši informaci, udělal jsem obojí. Výhrůžky jen zdůraznily možnost prozrazení a tím, že jsem tu ženskou odbyl, jsem obojí ještě posílil."
"Vaše zkušenosti se projevují." Na tváři náměstka ministra zahraničí se objevil náznak úsměvu. "Díky."
Bývalý člen Medusy zpražil státního úředníka pohledem. "Jestli tenhle krám funguje, dokážete to, analytiku? Dokážete vytrhnout pistoli a zmáčknout spoušť? Protože jestli ne, tak je po nás."
"Dokážu to," řekl McAllister klidně. "Kvůli Dálnému východu. Kvůli světu."
"A kvůli svému dni na výsluní." Jason vykročil zpátky ke stolu. "Vypadneme odsud. Z toho telefonu už volat nechci."

Klid Nefritové hory ostře kontrastoval s horečnou aktivitou uvnitř vily Šeng Čchou Janga. Vřavu neměl na svědomí počet přítomných, těch bylo pouze pět, ale jejich nervozita. Ministr naslouchal, zatímco jeho pobočníci přicházeli na zahradu a zase odcházeli, přinášeli zprávy o posledním vývoji a nabízeli nesmělé rady, od čehož okamžitě upouštěli při prvním náznaku nelibosti.
"Naši lidé ha zprávu potvrdili, pane!" vykřikl muž středního věku v uniformě. "Mluvili s novináři. Všechno bylo tak, jak popsal ten zabiják, a noviny dostaly fotografii mrtvoly."
"Sežeňte mi ji," nařídil Šeng. "Ať ji sem okamžitě pošlou po drátě. To snad není pravda."
"Už se na tom pracuje," řekl voják. "Konzulát poslal jednoho ataše do redakce South China News. Fotky by měly dorazit během pár minut."
"To snad není pravda," opakoval Šeng tiše a očima zabloudil k listům leknínů v nejbližším ze čtyř umělých jezírek. "Všechno je to příliš dokonalé a přesně načasované, což znamená, že něco nehraje. Někdo to naplánoval."
"Zabiják?" zeptal se druhý pobočník.
"Proč by to dělal? Nemá tušení, že by z něj tenkrát v rezervaci zbyla před rozbřeskem jen mrtvola. Myslel si, že má výsadní postavení, ale my ho přitom jen využíváme k dopadení jeho předchůdce, kterého vyčmuchal náš člověk ve Zvláštních úkolech."
"Tak kdo tedy?" zeptal se druhý.
"To je otázka. Kdo? Všechno vypadá lákavě, ale zároveň podezřele. Je to příliš nápadné a čpí z toho amatérismus. Jestli zabiják mluví pravdu, tak si musí myslet, že se mě nemá proč bát. Ale přesto vyhrožuje a riskuje ztrátu nejvýnosnějšího klienta. Takhle se profesionál nechová, a právě to mi dělá starosti."
"Naznačujete účast třetí strany, pane ministře?" zeptal se pobočník.
"Jestli to tak je," upřel Šeng pohled na jediný plovoucí list leknínu, "tak jde o někoho bez zkušeností, nebo o naprostého troubu. Toť otázka."
"Už to přišlo, pane!" zvolal mladík, jenž vběhl do zahrady s fotografií poslanou dálnopisem.
"Dejte mi to. Rychle!" Šeng popadl papír a namířil jej do záře reflektoru. "Je to on! Na ten obličej nezapomenu do konce života! Všechno povolte! Řekněte té ženské v Macau, ať dá našemu zabijákovi číslo a elektronicky vyčistí všechny možné odposlechy. Chyba znamená smrt."
"Provedu, pane ministře!" Spojovatel odběhl zpátky do domu.
"Moje žena a děti," řekl Šeng Čchou Jang zadumaně. "Tenhle zmatek by je mohl rozrušit. Prosím vás, zajděte někdo dovnitř a vysvětlete jim, že bych se jim rád věnoval, ale státnické povinnosti mi to bohužel nedovolují."
"Bude mi ctí, pane," zasalutoval jeden z pobočníků.
"Trpí kvůli mé práci. Jsou to všechno andílci. Jednou za to dostanou zaslouženou odměnu."

Bourne se dotkl kurýrova ramena a pak ukázal na osvětlenou markýzu hotelu na pravé straně ulice. "Zapíšeme se tady a pak si najdeme nějakou telefonní budku na druhém konci města. Souhlas?"
"To zní rozumně," řekl Číňan. "Jsou rozlezlí po celé telefonní společnosti."
"A my se musíme trochu vyspat. Francouz mi pořád omílal, že odpočinek je taky zbraň. Sakra, proč se pořád opakuju?"
"Protože vám to už leze na mozek," podotkl McAllister ze zadního sedadla.

"O tom mi něco povídejte. Jste na omylu."

Jason vytočil číslo do Macaa, odkud se hovor pomocí relé přesměroval do Číny, konkrétně do telefonu na Nefritové hoře, vyčištěného od všech odposlechů. Podíval se na analytika. "Mluví Šeng francouzsky?"
"Jistě," řekl náměstek. "Jedná s francouzským ministerstvem zahraničí a má ve zvyku mluvit jazykem toho, s kým vyjednává. Je to jedna z jeho zbraní. Ale co kdybyste na něj spustil mandarínsky? Umíte to přece."
"Diverzant to neuměl, a kdybych mluvil anglicky, mohl by se Šeng podivit, kam se poděl britský přízvuk. Francouzština to hezky zakryje. U Su Ťianga to zabralo. Navíc tak poznám, jestli je to Šeng, nebo ne."
Když Bourne uslyšel druhé zazvonění z dálky přes dva tisíce kilometrů, zakryl mluvítko kapesníkem. Tón zněl s ozvěnou, což znamenalo, že utajovače pracují.
"Wej?"
"Comme le colonel, je préfčre parler français."
"Še-ma?" zvolal překvapený hlas.
"Fa-wen," řekl Jason, tentokrát mandarínsky.
"Fa-wen? Wo pu-chuej!" odvětil muž vzrušeně, že francouzsky neumí. Hovor byl očekáván. Ozval se jiný hlas. Zněl v pozadí, takže mu nebylo rozumět, vzápětí však promluvil ve sluchátku.
"Mais pourquoi parlez-vous français?" Byl to Šeng! Bourne nemohl nikdy zapomenout na zpěvavý přednes táborového řečníka, ať by mluvil jakýmkoli jazykem. Byl to on. Fanatický služebník krutého Boha, jenž vemlouvavě kázal svým ovečkám, než na ně začal dštít oheň a síru.
"Řekněme, že je to pro mě pohodlnější."
"No dobře. Co má znamenat ta vaše neuvěřitelná a šílená historka, ve které figuruje jisté jméno?"
"Taky mi řekli, že umíte francouzsky," přerušil ho Jason. Nastala pomlka, v níž bylo slyšet jen Šengovo pravidelné dýchání. "Vy víte, kdo jsem?"
"Znám jen jméno, které pro mě nic neznamená. Pro někoho jiného ale ano. Před lety jste ho znal. Chce s vámi mluvit."
"Cože?" vyjekl Šeng. "Zrada!"
"Nic takového, a být vámi, tak bych si ho vyslechl. Prokoukl všechno, co jsem jim řekl. Na rozdíl o jiných." Bourne pohlédl na McAllistera po svém boku. Analytik přikývl, jako by chtěl potvrdit, že Jason přesvědčivě používá slova, která mu poradil. "Jednou se na mě podíval a dal si všechno dohromady. Ale Francouzův originál byl celkem slušně rozstřílený. Hlavu měl na maděru."
"Co jste udělal?"
"Možná tu největší službu, jakou si dovedete představit, a očekávám, že za ni taky dostanu zaplaceno. Dám vám přítele. Bude mluvit anglicky." Bourne podal telefon analytikovi, jenž okamžitě promluvil. "Tady Edward McAllister, Šengu."
"Edward...?" šokovaný Šeng Čchou Jang nebyl ani schopen dořící jeho jméno.
"Tenhle rozhovor je důvěrný a neoficiální. Místo mého pobytu není nikde zapsané a nikdo ho nezná. Mluvím čistě soukromě. Jde mi i o vaše dobro."
"Vy... překvapujete mě, příteli," vysoukal ze sebe vystrašený ministr, jak se snažil vzpamatovat ze šoku. "Přečtete si o tom v ranních novinách. Ve zpravodajství z Havaje už to určitě běží. Konzulát chtěl, abych na pár dní zmizel - čím méně otázek, tím líp - a já věděl, za kým jít."
"Co se stalo a jak jste..."
"Byli si příliš podobní, než aby to byla náhoda," skočil mu do řeči náměstek ministra zahraničí. "Předpokládám, že d'Anjou chtěl vytřískat z legendy co nejvíc, a proto musel zachovat fyzickou podobnost. Kvůli lidem, kteří Jasona Boumea v minulosti viděli. Podle mě to byla zbytečnost, ale účinná. V panice na Victoria Peaku si té nápadné podobností nikdo jiný nevšiml. Ale nikdo jiný také Bournea neznal. Já ano."
"Vy?"
"Vyhnal jsem ho z Asie a teď mě přijel zabít. V souladu se svým zvráceným smyslem pro ironii a pomstu to chtěl udělat tak, že nechá mrtvolu vašeho zabijáka na Victoria Peaku. Naštěstí pro mě mu jeho pýcha nedovolila správně vyhodnotit schopností vašeho člověka. Jakmile začala střelba, náš nyní společný

kolega ho přemohl a odhodil přímo doprostřed kulek."
"Edwarde, jdete na mě moc zhurta. Nestačím vstřebávat informace. Kdo přivedl Jasona Bournea zpátky?"
"Zřejmě Francouz. Jeho žák a nesmírně vydatný zdroj obživy zběhl. Francouz chtěl pomstu a věděl, kde najde jediného člověka, který ji dokáže vykonat: svého kolegu z Medusy, původního Jasona Bournea."
"Medusa!" zašeptal Šeng zhnuseně.
"Ano, má špatnou pověst, ale v jistých jednotkách panovala silná soudržnost. Když jste někomu zachránil život, on vám to nezapomněl."
"Co vás vedlo k absurdnímu závěru, že jsem měl něco společného s člověkem, kterému říkáte zabiják..."
"Prosím vás, Šengu," přerušil ho analytik. "Na vykrucování je pozdě. Ale odpovím vám. Poznal jsem to podle způsobu několika vražd. Začalo to čínským vicepremiérem v Tsim Ša Tsui a čtyřmi dalšími lidmi. Všechno to byli vaši nepřátelé. A druhý den v noci se dva vaši nejhlasitější kritici z pekingské delegace stali na Kchaj Tchaku obětí bombového útoku. Taky jsem zaslechl různé zvěsti, jak už to tak v podsvětí chodí. Šuškalo se o zprávách na trase Macao Kuag-tung, o mocných mužích v Pekingu a o jednom člověku s obzvlášť ohromnou mocí. A konečně tady byl ten spis... Stačilo sečíst a podtrhnout. Vy."
"Spis? Co to má znamenat, Edwarde?" zeptal se Šeng naoko silácky. "K čemu tenhle neoficiální rozhovor?"
"Myslím, že to víte."
"Jste přece chytrý. Dobře víte, že bych se neptal, kdybych to věděl. Podobné tanečky nemáme zapotřebí."
"Nechtěl jste snad říct, že jsem chytrý úředník, zastrčený v zákulisí?"
"Popravdě řečeno, myslel jsem, že vás čeká lepší kariéra. Během obchodních jednání se vaši takzvaní vyjednavači řídili hlavně vašimi slovy. A každý ví, že jste v Hongkongu odvedl vzornou práci. Když jste odjížděl, Washington měl v oblasti největší možný vliv."
"Rozhodl jsem se odejít na odpočinek, Šengu. Své vládě jsem věnoval dvacet let života, ale nehodlám kvůli ní umřít. Nenechám se odstřelit nebo vyhodit do vzduchu. Nechci se stát terčem teroristů, ať tady, v Íránu či v Bejrúru. Chci z toho už konečně něco mít - pro sebe a pro svoji rodinu. Časy se mění, lidé se mění a živobytí stojí spoustu peněz. Moje penze je mizerná a vyhlídky jakbysmet. Zasloužím si víc."
"Naprosto s vámi souhlasím, Edwarde, ale co to má společného se mnou? My dva se přece dokážeme dohodnout. Jisté, jsme odpůrci, jak se říká u soudu, ale určitě ne nepřátelé, kteří si jdou po krku. Co měla probůh znamenat ta pitomost, že o mně mluvily bestie z Kuomintangu?"
"Ale jděte." Analytik se podíval na Bournea. "Náš společný kolega řekl jen to, co jsem mu poradil. Vaše jméno na Victoria Peaku nikdy nepadlo a při výslechu vašeho člověka nebyli žádní Tchajwanci. Poradil jsem mu to proto, abych vás přesvědčil. Pokud jde o vaše jméno, ví o něm jen hrstka vyvolených. Skrývá se ve spisu, o němž jsem mluvil. Je pod zámkem v mojí kanceláři v Hongkongu. Nese označení ‚Přísně tajné'. Existuje jediná kopie a ta je ukrytá v trezoru ve Washingtonu. Jen já ji můžu vyzvednout, nebo zničit. Kdyby se ale stalo něco nečekaného, řekněme letecké neštěstí, nebo kdybych třeba zmizel - anebo by mě zabili -, spis se dostane k Národní bezpečnostní radě. Kdyby informace ze spisu padly do špatných rukou, mohlo by to mít katastrofální důsledky pro celý Dálný východ."
"Překvapil jste mě, Edwarde. Mluvíte upřímně, ale potřebuju vědět víc."
"Sejdeme se, Šengu. A přinesete peníze, hodně peněz - amerických peněz. Náš společný přítel tvrdí, že vaši lidé létají na schůzky s ním do hor v Kuang-tungu. Sejdeme se tam zítra, mezi desátou hodinou a půlnocí."
"Proč bych to měl dělat? Neřekl jste mi pádný důvod..."
"Můžu zničit oba exempláře toho spisu. Poslali mě sem, abych prověřil zprávu z Tchaj-wanu, která může ohrozit zájmy nás všech. Jen špetka jejího obsahu by mohla spustit řetěz událostí, z nichž jde hrůza. Myslím, že na té pověsti je hodně pravdy, a jestli se nepletu, může vést až k mému starému partnerovi z čínsko-amerických jednání. Bez něj by se něco takového dít nemohlo... Je to můj poslední úkol, Šengu. Stačí, když řeknu pár slov, a ten spis zmizí ze světa. Prostě označím ty informace za zcela nepodložené a nebezpečně třaskavé. Prohlásím, že za nimi stojí vaši nepřátelé na Tchaj-wanu. Spolehněte se, že těch pár zasvěcených tomu rádo uvěří. Spis skončí ve skartovacím stroji. A stejně dopadne i kopie ve

Washingtonu."
"Pořád jste mi neřekl, proč bych vás měl vůbec poslouchat!"
"Syn jednoho z taipanů Kuomintangu by to vědět měl. Vůdce spiknutí v Pekingu také. A člověk, který by mohl zítra ráno přijít o čest i o hlavu, by to měl vědět rozhodně."
Nastala dlouhá pomlka, během níž bylo slyšet přerývané oddechování. Šeng nakonec řekl: "V horách Kuang-tungu. On ví kde."
"Jen jeden vrtulník," řekl McAllister. "Vy a pilot, nikdo jiný."
37

Tma. Ze zdi v zadní části zahrady domu na Victoria Peaku seskočila postava v uniformě amerického námořnictva. Neznámý tiše zamířil doleva, proplížil se kolem spleteného ostnatého drátu, který vyplňoval zborcenou část zdi, a pokračoval dál podél okraje pozemku. Ve stínu přeběhl přes trávník k rohu domu. Obhlédl zdemolovaná arkýřová okna někdejší velké viktoriánské pracovny. Před rozbitým sklem a spoustou zničených rámů stál strážný námořnictva. Pušku M-16 ležérně opíral o trávník a rukou ji přidržoval za konec hlavně. Na opasku mu navíc visela automatická pistole ráže 12 mm. Narušiteli bylo jasné, že dvě zbraně jsou známkou maximální ostražitosti. Musel se proto pousmát, když viděl, že strážný nepovažuje za nutné držet pušku oběma rukama. Námořníci a zbraně držené za hlaveň, to nebyla dobrá kombinace. Mohli tak udeřit člověka pažbou do hlavy, než by se na něco zmohl. Vetřelec čekal na příhodný okamžik. Ten nadešel, když strážný dlouze zívl, až se mu nadmul hrudník, a jak se zhluboka nadechl, na chvilku zavřel oči. Neznámý vyběhl zpoza rohu a přehodil vojákovi přes hlavu drát škrtidla. Za pár vteřin bylo po všem. Neozval se téměř žádný zvuk.
Zabiják nechal tělo ležet na místě, protože v dané oblasti byla mnohem větší tma než jinde. Řada reflektorů v zadní části pozemku padla za oběť výbuchům. Vstal a opatrně našlapoval k dalšímu rohu, kde vytáhl cigaretu a zapálil si ji plynovým zapalovačem, jenž skryl v dlani před větrem. Pak vstoupil do záře světlometů, volným krokem obešel roh a zamířil k obřím ohořelým dveřím. Na cihlových schodech před nimi stál na stráži druhý námořník. Vetřelec držel cigaretu v levé ruce, a když z ní zatáhl, nebylo mu vidět do tváře.
"Jdeš si zakouřit?" zeptal se strážný.
"Jo, nemůžu spát," řekl muž s přízvukem amerického Jihozápadu.
"Na těch posraných pryčnách se spát nedá. Stačí, když se na jednu z nich posadíš a je ti to hned jasný... Tak moment! Kdo sakra jsi?"
Námořník nedostal příležitost namířit pušku. Vetřelec se vymrštil a se smrtelnou přesností mu vrazil nůž do krku, čímž uťal veškeré zvuky i život. Zabiják rychle odtáhl mrtvolu za roh budovy a nechal ji ležet ve stínu. Otřel si čepel do uniformy mrtvého, znovu si ji zastrčil pod sako a vrátil se k proskleným dveřím. Vešel do domu.
Kráčel po dlouhé zšeřelé chodbě. Před širokými vyřezávanými dveřmi na jejím konci stál třetí námořník. Strážný sklopil zbraň a podíval se na hodinky. "Jdeš moc brzo. Mám tady být ještě hodinu a dvacet minut."
"Já nejsem z téhle jednotky, kámo."
"Patříš ke skupině z Oahu?"
"Jo."
"Myslel jsem, že vás odsud fofrem vypakovali a vrátili na Havaj. Tak se to aspoň povídalo."
"Pár z nás dostalo rozkaz zůstat. Jsme teď dole na konzulátu. Ten chlápek, jak se jen jmenuje... McAllister, nás celou noc vyslýchal."
"Povídám ti, kámo, celá tahle prašivá věc pěkně smrdí!"
"To máš teda svatou pravdu. Mimochodem, kde má ten pitomec kancelář? Poslal mě sem, abych mu přinesl jeho speciální tabák do fajfky."
"To by mu bylo podobný. Namíchej mu do toho nějakou trávu."
"Tak kde má kancl?"

"Nejdřív jsem ho viděl jít s doktorem do prvních dveří napravo. Ale před odchodem zašel sem." Strážný ukázal hlavou na dveře za sebou.
"Kdo tady sídlí?"
"Nevím, jak se jmenuje, ale je to velkej hlavoun. Říkají mu ‚pan velvyslanec'."
Zabiják přimhouřil oči. "Velvyslanec?"
"Jo. Z toho pokoje zbyly jen trosky. Půlku vyhodil do vzduchu ten šílenec, ale trezor to přežil. Právě proto jsem tady a další kluk hlídá venku v tulipánech. Určitě v něm bude pár milionů na mimoúřední činnost."
"Nebo na něco jiného," řekl vetřelec tiše. "Takže první dveře vpravo, jo?" dodal, otočil se a sáhl pod sako.
"Momentík," řekl námořník. "Proč jsem nedostal hlášku z brány?" Sáhl po vysílačce připnuté na opasku.
"Je mi líto, ale musím tě prohledat, kámo. Je to běžná..."
Zabiják vrhl nůž. Když se čepel zapíchla strážnému do hrudi, skočil na něj a palci mu pevně stiskl hrdlo. O třicet vteřin později otevřel dveře do Havillandovy kanceláře a zatáhl mrtvolu dovnitř.

Hranice překročili v naprosté tmě. Místo obleků a kravat měli na sobě zmačkané nevýrazné šaty, které už použili předtím. Navíc si s sebou nesli dvě aktovky opatřené diplomatickou páskou signalizující přítomnost vládních dokumentů, které nepodléhají kontrole pohraničníků. Aktovky ve skutečnosti obsahovaly zbraně a pár dalších věcí, které Bourne posbíral v d'Anjouově bytě. Udělal to poté, co mu McAllister ukázal posvátnou lepicí pásku, kterou respektovala i Lidová republika - pokud chtěla, aby se jejich vlastním diplomatům dostalo stejného zacházení. Na kurýra z Macaa, jenž se jmenoval Wong - aspoň se tak představil - udělaly diplomatické pasy velký dojem, přesto se však rozhodl připravit přechod hranice po svém. S ohledem na bezpečnost a také na dvacet tisíc amerických dolarů, za než se dle vlastních slov cítil morálně zavázán.
"Není to tak těžké, jak jsem vám možná předtím říkal, pane," vysvětlil Wong. "Dva strážní jsou mí bratranci z matčiny strany - budiž jí země lehká - a vzájemně si pomáháme. Dělám pro ně daleko víc než oni pro mě, ale já jsem taky v lepším postavení. Mají plnější žaludek než většina lidí ve městě Ču-chaj Š' a oba mají televizi."
"Když to jsou bratranci," řekl Jason, "proč jste měl námitky proti tomu, když jsem dal jednomu z nich hodinky? Říkal jste, že jsou moc drahé."
"Protože on je prodá, pane, a já nechci, abyste ho rozmazloval. Pak bude chtít hodně i po mně."
Tak na podobných úvahách stojí ostraha nejpevnějších hranic světa, pomyslel si Bourne. Přesně ve 20.55 je Wong nasměroval do posledního vchodu napravo. On sám měl přejít několik minut poté. Jejich pasy s červeným pruhem byly podrobeny pečlivému zkoumání a předány do kanceláře. Jeden z bratranců zahrnul vážené diplomaty mnoha úsečnými úsměvy a rychle je odbavil. Vzápětí je přivítala na čínské půdě samotná prefektka provincie Ču-chaj Š' - Kuang-tung, která jim pasy vrátila. Byla to malá svalnatá žena se širokými rameny. Hovořila anglicky se silným přízvukem, bylo jí však rozumět.
"Přivádějí vás sem státní záležitosti?" zeptala se s úsměvem, jenž kontrastoval s kalným a neurčitě nepřátelským pohledem. "Nemáte namířeno do posádky v Kuang-tungu? Mohla bych vám zařídit odvoz."
"Pu sie-sie," odmítl náměstek ministra zahraničí a pak ze zdvořilosti přešel do angličtiny, aby ocenil snahu své hostitelky se ji naučit. "Jde o menší jednání, které potrvá jen pár hodin. Ještě dnes v noci se vrátíme do Macaa. Někdo nás tady vyzvedne, takže si dáme kafe a počkáme."
"Mohu vám nabídnout svou kancelář?"
"Děkujeme, ale raději ne. Vaši lidé nás budou hledat v... Kcha-fie tien - v kavárně."
"To musíte doprava a pak doleva, pane. Na ulici. Ještě jednou vás vítám v Lidové republice."
"Jste velice laskavá," poděkoval jí McAllister a uklonil se.
"Rádo se stalo," odvětila podsaditá žena, kývla a rázně odkráčela.
"Abych použil vaše slova, pane Analytiku," podotkl Bourne, "vedl jste si velmi dobře. Ale asi bych vám měl říct, že ona není na naší straně."
"To se rozumí," přitakal náměstek. "Dostala pokyn zavolat někomu z místní posádky, nebo z Pekingu a

potvrdit, že jsme překročili hranice. Ten někdo zavolá Šengovi a jemu bude jasné, že jsem to já - a vy."
"Teď je ve vzduchu," řekl Jason, když pomalu kráčeli směrem ke zšeřelé kavárně na konci špinavého průchodu. "Je na cestě sem. Mimochodem, budou nás sledovat, ale to asi víte, ne?"
"Ne, to nevím," odvětil McAllister a letmo pohlédl na Bournea. "Šeng bude opatrný. Dal jsem mu dost informací na to, aby se vylekal. Kdyby si myslel, že spis existuje jen v jednom exempláři - což je náhodou pravda -, mohl by zariskovat, koupit ho ode mě a pak mě zabít. Jenže on si myslí, nebo spíš musí předpokládat, že ve Washingtonu je kopie. Právě tu chce zničit. Neudělá nic, čím by mě znervóznil nebo vyplašil. Nezapomínejte, že jsem amatér a snadno se polekám. Já ho znám. Teď si to všechno připravuje a nejspíš mi veze víc peněz, než se mi kdy snilo. Samozřejmě očekává, že je dostane zpátky, jakmile zničí ty spisy a opravdu mě zabije. Takže vidíte, že mám velice dobrý důvod neprohrát - nebo prohrát, ale přesto uspět."
Muž z Medusy se znovu upřeně zadíval na úředníka z Washingtonu. "Máte to promyšlené, co?"
"Důkladně," hleděl McAllister přímo před sebe. "Pracoval jsem na tom celé týdny. Piloval jsem každičký detail. Upřímně řečeno, nemyslel jsem si, že v tom budete hrát nějakou roli. Předpokládal jsem totiž, že už budete po smrti. Od začátku jsem si ale byl jistý, že se k Šengovi nějak dokážu dostat - samozřejmě neoficiálně. Všechno ostatní včetně důvěrného jednání by vyžadovalo protokol, a i kdybych ho dostal na schůzku samotného, bez pobočníků, nemohl bych mu zkřivit vlásek. Vypadalo by to jako vládou schválený atentát. Uvažoval jsem, že ho oslovím přímo, odvolám se na staré časy a vyprovokuju ho k reakci - podobně jako jsem to udělal včera večer. Jak jste řekl Havillandovi, nejjednodušší způsob bývá obvykle ten nejlepší. Máme tendenci zbytečně věci komplikovat."
"Na vaši obranu je potřeba říct, že často musíte. Nemůžete se přece nechat chytit s kouřící pistolí v ruce."
"To je otřepaná fráze," jedovatě se zasmál analytik. "Co tím chcete říct? Že jste byl uveden v omyl? Policie se nezblázní kvůli jednomu člověku, nebo by aspoň neměla. Děsí mě, když po spravedlivosti křičí lidé, kteří vůbec nemají ponětí o naší práci."
"Možná, že občas chtějí slyšet jasnou odpověď."
"Tu dostat nemůžou," řekl McAllister, když přistoupili ke dveřím kavárny, "protože by ji nepochopili."
Bourne se zastavil přede dveřmi, ale neotevřel. "Jste slepý," vmetl náměstkovi a probodl ho pohledem. "Ani já jsem nedostal jasnou odpověď, natož vysvětlení. Jste ve Washingtonu už moc dlouho. Měl byste si zkusit pár týdnů v Clevelandu, Bangoru nebo v Maine. Možná byste si rozšířil obzor."
"Nepoučujte mě, pane Bourne. Necelých čtyřicet procent naší populace se obtěžuje chodit k volbám, což je pro nás směrodatné. Všechno je to na nás - hercích a profesionálních úřednících. Nic víc nemáte... Nemohli bychom jít dál? Váš přítel pan Wong říkal, že sem máme skočit na pár minut, aby bylo vidět, jak si dáváme kafe, a pak zase vyjít na ulici. Povídal, že nás vyzvedne přesně za pětadvacet minut a dvanáct už uplynulo."
"Dvanáct? Ne deset nebo patnáct, ale dvanáct?"
"Přesně."
"A co si počneme, když se o dvě minuty zpozdí? Zastřelíme ho?"
"Moc vtipné," ucedil analytik a strčil do dveří.

Vyšli z kavárny a ocitli se na tmavém otlučeném chodníku zchátralého náměstíčka před hraničním přechodem v Kuang-tungu. Pohraničníci neměli zrovna moc práce, a tak hlavní ulici přecházelo jen asi deset lidí, kteří hned mizeli v temnotě. Ze tří pouličních lamp v bezprostřední blízkosti přechodu svítila jediná, a to ještě slabě. Viditelnost byla tedy velice špatná. Pětadvacet minut vypršelo, pak i třicet.
Po osmatřiceti minutách Bourne řekl: "Něco se děje. Už dávno měl navázat spojení."
"Zpozdil se o víc než dvě minuty, tak to bychom ho měli zastřelit," prohodil McAllister, okamžitě si však uvědomil, že to byl nejapný žert. "Chci říct, že jsem pochopil, jak důležité je zachovat klid."
"Dvě minuty budiž, ale ne skoro čtvrt hodiny. To není normální," dodal tiše Jason, jako by sám pro sobe.
"Ale možná, že je to normálně nenormální. Chce, abychom my navázali spojení s ním."
"Nerozumím..."
"To ani nemusíte, stačí když půjdete vedle mě. Jako bychom se procházeli a zabíjeli čas, než nás někdo

vyzvedne. Jestli nás uvidí ta zápasnice, nebude jí to připadat zvláštní. Čínští úředníci chodí na jednání vždycky pozdě. Cítí, že tím získávají navrch."
"Jen ať se dusí ve vlastní šťávě'?"
"Přesně tak. Jenže to není případ člověka, s nímž se máme sejít. Půjdeme vlevo, je to dál od světla. Je tam větší tma. Chovejte se jako by nic. Mluvte třeba o počasí, prostě o čemkoliv. Pokyvujte hlavou, pak s ní zavrťte a pokrčte rameny - hlavně dělejte klidné a pomalé pohyby."
Ušli asi dvacet metrů, když se to stalo. "Kcham Pchek!" Jméno kasina v Macau zaznělo šeptem ze stínu za opuštěným novinovým stánkem.
"Wongu?"
"Zůstaňte na místě, předstírejte konverzaci, ale poslouchejte mě!"
"Co se stalo?"
"Sledují vás."
"Dva body pro bystrého úředníka," řekl Jason. "Chcete něco říct, pane náměstku?"
"Je to nečekané, ale nikoli nelogické," odpověděl McAllister. "Možná to dělají pro jistotu. Falešných pasů je tady spousta, jak sami čirou náhodou víme."
"Ta gorila nás přece už proklepla."
"Tak možná proto, abychom se nedali dohromady s podobnými typy, jaké jste navrhoval včera večer," zašeptal analytik příliš tiše, než aby ho slyšel čínský kurýr.
"Možná." Bourne lehce zvýšil hlas, aby oslovil i kurýra, a sledoval přitom vchod na hranice. Nikdo tam nebyl. "Kdo nás sleduje?"
"Prase."
"Su?"
"Přesně tak, pane. Proto se musím držet mimo dohled."
"A ještě někdo?"
"Nikoho jsem neviděl, ale nevím, jak to vypadá na silnici do hor."
"Oddělám ho," řekl muž z Medusy známý jako Delta.
"Ne!" zaprotestoval McAllister. "Možná dostal od Šenga rozkaz zajistit, abychom opravdu zůstali sami a s nikým se nesešli. Před chvílí jste to sám připustil."
"To by mohl zajistit jen tak, že by se s nimi spojil sám. To nedokáže... když mu to neumožníme. A váš starý přítel by nedovolil, aby mu do letadla nebo vrtulníku volal vysílačkou. To by se dalo zachytit."
"A co když si domluvili zvláštní signály? Třeba světlo silné baterky namířené k nebi, které pilotovi řekne, že je čistý vzduch?"
Jason se podíval na analytika. "Vy to máte vážně promyšlené."
"O jednom řešení bych věděl," ozval se Wong ze stínu. "Moc rád bych to udělal osobně, a to bez příplatku."
"Oč jde?"
"Zabiju to Prase sám. Udělám to tak, že nikdo nic nezjistí."
"Co?" Zaskočený Bourne začal otáčet hlavu.
"Prosím vás, pane! Dívejte se před sebe."
"No dobře. Ale proč byste to dělal?"
"Je to sexuální maniak. Ženským, které si vybere za oběť, vyhrožuje, že přijdou o práci a s nimi i jejich manželé a dokonce bratři a bratranci. Za poslední čtyři roky už tak zostudil řadu rodin, včetně naší - ze strany mé požehnané matky."
"Proč ho nikdo už dávno nezabil?"
"Cestuje s ozbrojenými strážci, dokonce i tady v Macau. I tak se ale rozzuření manželé už párkrát pokusili o atentát. Následovaly represe."
"Represe?" zeptal se McAllister tiše.
"Vybral si náhodně lidi a obvinil je z rozkrádání zásob a zařízení posádky. Podobné činy se trestají smrtí v polích."
"Ježíšikriste," zamumlal Bourne. "Už se nebudu na nic ptát. Máte k tomu dost pádné důvody. Ale jak to chcete provést dneska v noci?"

"Jeho stráže s ním teď nejsou. Možná na něj čekají na silnici do hor, ale právě teď ho nehlídají. Vyrazíte, a když vás bude sledovat, já budu sledovat jeho. Jestli po vás nepůjde, budu mít jistotu, že vaši cestu nikdo neohrozí a dohoním vás."
"Dohoníte nás?" Bourne se zamračil.
"Až to Prase zabiju a nechám jeho prasečí tělo na patřičném a pro něj potupném místě. Na dámském záchodě."
"A co jestli nás bude sledovat?" zeptal se Jason.
"Nějakou příležitost si najdu, i když budu sloužit jako vaše oči. Uvidím jeho stráže, ale oni neuvidí mě. Jednou se od nich ve tmě oddělí, i kdyby jen na pár decimetrů. To mi postačí. Bude to vypadat, jako že zostudil jednoho ze svých vlastních mužů."
"Vyrazíme."
"Cestu znáte, pane."
"Jako bych měl automapu."
"Sejdeme se na úpatí prvního kopce za vysokou trávou. Pamatujete si to tam?"
"To se dá těžko zapomenout. Stačilo málo a měl jsem tam svůj hrob."
"Po sedmi kilometrech se dáte do lesa a půjdete směrem k polím."
"Spolehněte se. Ať se vám lov vydaří, Wongu."
"Nebojte. Mám k tomu dost důvodů."

Dva Američané kráčeli zpustošeným starým náměstím ze slabého světla do naprosté tmy. Ze stínu betonového průchodu je sledoval tlouštík v civilních šatech. Podíval se na hodinky, přikývl a spokojeně se usmál pod vousy. Poté se plukovník Su Ťiang otočil a zamířil zpátky umělým tunelem do ponurého komplexu pohraniční kontroly, jehož železné brány, dřevěné budky a ostnaté dráty se koupaly v šedavém světle. Přivítala ho prefektka provincie Čchu-chaj Š' - Kuang-tung, která k němu s nadšením připochodovala.
"Určitě to jsou velice významní lidé, plukovníku," pravila prefektka. V očích už neměla nepřátelství, nýbrž úctu, snad až nábožnou. A strach.
"Ano, to jistě," přitakal plukovník.
"Jinak by je nedostal na starost tak veleváženým důstojník jako vy. Zavolala jsem tomu člověku do Kuang-tungu, jak jste chtěl. Poděkoval mi, ale moje jméno neznal..."
"Zařídím, aby se ho dozvěděl," přerušil ji Su unaveně.
"Poslala jsem ke vchodům svoje nejlepší lidi. Až se ti pánové během noci vrátí, tak je přivítají."
Su pohlédl na ženu. "To nebude nutné. Oni pojedou do Pekingu na přísně důvěrná jednání na nejvyšší úrovni. Mám rozkaz odstranit všechny záznamy o tom, že přešli hranici v Kuang-tungu."
"To je to tak důvěrné?"
"Přesně tak, soudružko. Tady jde o tajné státní záležitosti, o kterých se nesmějí dozvědět ani vaši nejbližší kolegové. Pojďme do vaší kanceláře, prosím."
"Jistě." Žena se širokými rameny se otočila předpisově jako správný voják. "Mám čaj, kafe a dokonce i britskou whisky z Hongkongu."
"No vida, britská whisky. Mohu vás tedy doprovodit, soudružko? Svůj úkol jsem už splnil."
Dvě poněkud komické wagnerovské postavy kolébavě odpochodovaly bok po boku ke dveřím z hrubého skla, které vedly do kanceláře prefektky.

"Cigarety!" zašeptal Bourne a sevřel McAllisterovo rameno.
"Kde?"
"Támhle před námi, nalevo od silnice. V lese!"
"Neviděl jsem je."
"Taky jste se po nich nerozhlížel. Byly zakryté rukama, ale já je stejně viděl. Kůra se na chvíli zaleskne světlem a hned zase ztmavne. V nepravidelných intervalech. Znamená to, že tam někdo kouří. Občas mám dojem, že Dálný východ má cigarety radši než sex."
"Co budeme dělat?"

"Přesně to co teď, jenže víc nahlas."
"Cože?"
"Jděte dál a plácejte, co vás napadne. Oni vám nebudou rozumět. Určitě znáte třeba nějakou písničku z divokých studentských let. Nezpívejte, jen přeříkávejte slova. Aspoň nebudete myslet na nic jiného."
"Ale proč?"
"Protože přesně tohle jste předpovídal. Šeng se chce ujistit, že se nespojíme s nikým, kdo by ho mohl ohrozit. Tak ať je po jeho, co říkáte?"
"No nazdar! A co když jeden z nich umí anglicky?"
"To je velice nepravděpodobné, ale jestli nedáte jinak, mohli bychom zahrát rozhovor."
"Ne, to mi moc nejde. Nenávidím večírky a recepce. Nikdy nevím, co mám říkat."
"Právě proto jsem navrhoval veršíky. Vždycky, když se odmlčíte, začnu já. Teď běžte a mluvte - hezky uvolněně, ale rychle. Tady určitě nenarazíme na žádného čínského vzdělance, co umí rychle anglicky... Cigarety zhasly. Viděli nás! Jděte!"
"Ježíši... no tak dobře. Ehm, ehm... ‚To vám tak jednou sedíme na verandě u O'Reillyho a povídáme o krvavých jatkách'..."
"To se perfektně hodí!" řekl Jason a zabodl pohled do svého žáka.
"‚Když vtom mě napadne, že bych moh' O'Reillymu přefiknout dceru'..."
"Edwarde, já se nestačím divit."
"To je jedna stará studentská písnička," zašeptal analytik.
"Cože? Neslyším vás, Edwarde. Mluvte víc nahlas."
"‚Fidli-já-jé, fidli-já-jou, fidli-já-jé, pitomci Reillymu'..."
"To je paráda!" přerušil ho Borune, když prošli částí lesa, kde ještě před pár vteřinami kouřili schovaní muži. "Váš přítel jistě ocení vaše stanovisko. Máte ještě nějaké další myšlenky?"
"Zapomněl jsem slova."
"Chcete říct myšlenky. Určitě vás něco napadne."
"Něco o ‚starouši Reillym!'... No jasně, už si vzpomínám. Nejdřív tam bylo ‚Prci, prci, prcičky, ať si to hezky užijem', a pak přišel starouš Reilly... ‚Dvě bouchačky na boku a hledal psa, co zprznil jeho dceru'. Tak jsem si přece vzpomněl."
"Patříte do muzea, jestli u vás ve městě nějaké máte... Ale podívejte se na to takhle, v Macau si můžete celý projekt prozkoumat."
"Jaký projekt?... Znal jsem ještě jednu a to byla velká sranda. ‚Sto láhví na stěně, sto láhví piva. Jedna spadla na zem...' Panebože, už je to tak dávno. Pořád jich ubývalo... ‚devadesát devět láhví piva na stěně'..."
"Nechte toho, už nás neslyší."
"Neslyší nás? Díky Bohu!"
"Znělo to dobře. Kdyby jeden z těch kašparů rozuměl slovo anglicky, měli by v tom ještě větší zmatek než já. Zasloužíte pochvalu, analytiku. A teď trochu zrychlíme."
McAllister pohlédl na Jasona. "Vy jste to udělal naschvál, co? Nabádal jste mě, abych si na něco vzpomněl - na cokoliv. Věděl jste, že se tak soustředím a neztratím hlavu."
Bourne neodpověděl. Pouze konstatoval: "Ještě třicet metrů a dál už půjdete sám."
"Cože? Vy mě opustíte?"
"Asi na deset až patnáct minut. Nezastavujte se a trochu vytočte ruku, abych vám na ni mohl položit tu zatracenou aktovku a otevřít ji."
"Kam jdete?" zeptal se náměstek, když aktovka nemotorně spočinula na jeho levé paži. Jason ji otevřel, vytáhl nůž s dlouhou čepelí a zase tašku zavřel. "Nemůžete mě přece nechat samotného!"
"Nic se vám nestane, nikdo vás - tedy nás - nechce zastavit. Jinak už by to udělali."
"Chcete říct, že to mohla být léčka?"
"Spoléhal jsem na váš analytický mozek a doufal, že nebyla. Vezměte tu tašku."
"Ale co to..."
"Musím se podívat, co se děje vzadu. Nezastavujte se."
Muž z Medusy se otočil doleva a v zatáčce silnice vstoupil do lesa. Běžel rychle a tiše. Mířil v širokém

půlkruhu doprava a instinktivně se přitom vyhýbal propletenému mlází, kdykoli pod nohama ucítil sebemenší odpor. Po několika minutách spatřil záři cigaret. Jako divoká kočka se kradl blíž a blíž, až ho od skupinky mužů dělilo jen pár metrů. Ve světle měsíce, jež probleskovalo korunami vzrostlých stromů, je dokázal spočítal. Bylo jich šest a každý z nich měl přes rameno samopal... Bournea však udeřilo do očí cosi jiného. Všichni muži na sobě měli vzorně střižené uniformy se čtyřmi knoflíky, jaké nosili vysocí důstojníci armády Lidové republiky. V útržcích jejich konverzace zaslechl mandarínštinu. Nemluvili tedy kantonsky, což byl běžný dialekt vojáků a dokonce i důstojníků z posádky v Kuang-tungu. Ti muži totiž nebyli z Kuang-tungu. Šeng si přivezl svou vlastní elitní stráž.
Vtom jeden z důstojníků rozžehl zapalovač a podíval se na hodinky. Bourne si prohlížel tvář nad plamínkem. Poznal ji, což mu potvrdilo předchozí odhad. Patřila muži, jenž se té hrozné noci pokusil Echa vyprovokovat, když se v nákladním autě vydával za vězně. Přemýšlivému zabijákovi s tichým hlasem. Šeng s ním tehdy jednal s jistou úctou.
"Sian caj," oznámil dotyčný, že nadešel správný okamžik. Zvedl vysílačku a promluvil. "Ta li si, ta li si!" vyštěkl. Ohlásil se krycím jménem Mramor. "Jsou sami, nikdo jiný tady není. Budeme postupovat podle rozkazů. Připravte se na znamení!"
Šestice důstojníků společně vstala, upravila si zbraně a zašlápla cigarety. Pak rychle vyrazila k zapadlé venkovské silnici.
Bourne se obrátil na čtyřech, vstal a rozběhl se lesem. Musel se dostat k McAllisterovi dřív, než ho Šengův oddíl obklíčí a ve špatném světle uvidí, že je sám. Kdyby se strážní polekali, mohli by vyslat jiné »znamení« - jednání zrušeno. Dorazil k zatáčce silnice a ještě zrychlil tempo. Přeskakoval spadané větvičky, jichž by si jiní lidé nevšimli, a proplétal se popínavými rostlinami a hustým mlázím, které by tam jiní nečekali. Za necelé dvě minuty tiše vyskočil z lesa vedle McAllistera.
"Fuj, to jsem se lekl!" vyjekl náměstek ministra zahraničí.
"Buďte zticha!"
"Vy jste cvok!"
"O tom mi něco povídejte."
"To by trvalo hodiny." McAllister podal roztřesenýma rukama Jasonovi jeho aktovku. "Aspoň že to nevybuchlo."
"Zapomněl jsem vám říct, abyste s ní neházel, ani moc netřásl."
"Ježíšikriste!... Neměli bychom vypadnout ze silnice? Wong říkal..."
"Na to zapomeňte. Zůstaneme hezky na očích, dokud nedojdeme k louce na druhém kopci. Pak budete na ráně víc než já. Hoďte sebou. Má přijít znamení, což znamená, že jste měl zase pravdu. Pilot dostane povolení k přistání - žádná vysílačka, jen světlo."
"Máme se někde setkat s Wongem. Tuším, že říkal na úpatí prvního kopce."
"Dáme mu pár minut, ale na něj asi taky můžeme zapomenout. Uvidí to, co já, a být na jeho místě, uháněl bych zpátky do Macaa ke dvaceti tisícům amerických dolárků a tvrdil bych, že jsem zabloudil."
"A co jste vlastně viděl?"
"Šest ozbrojených chlapů. Kdyby začali střílet, tak by opadalo všechno listí na jednom z okolních kopců."
"Panebože, my se odsud nedostaneme!"
"Nevzdávejte to. Na podobné věci jsem zase myslel já." Bourne se otočil k McAllisterovi a zrychlil. "Na druhou stranu," dodal smrtelně vážným tónem, "váš postup byl od začátku dost riskantní."
"Ano, já vím. Nebudu panikařit. Nebudu panikařit." Stromy náhle zmizely. Prašná cesta přetínala louku plnou vysoké trávy. "Proč tady podle vás ti chlapi jsou?" otázal se analytik.
"Jako pojistka pro případ, že jde o past, což by si všichni gauneři od fochu určitě mysleli. Když jsem vám to říkal, nechtěl jste mi věřit. Ale jestli jste měl aspoň trochu pravdu, jakože asi jo, budou se držet stranou - abyste se nevyplašil a nevzal nohy na ramena. Jestli je to tak, máme naději na útěk."
"Jak to?"
"Běžte doprava, přes louku," odvětil Jason, aniž by odpověděl na otázku. "Pokud si nevšimneme nějakého znamení, nebo neuslyšíme letadlo, dám Wongovi pět minut, ale víc ne. A tak dlouho jen proto, že opravdu potřebuju jeho oči, za které jsem mu zaplatil."

"Mohl by se přes ty chlapy dostat, aniž by ho viděli?"
"Mohl, jestli už není na zpáteční cestě do Macaa."
Dorazili na konec louky s vysokou trávou a ocitli se na úpatí prvního kopce, porostlého stromy. Bourne pohlédl na hodinky a pak na McAllistera. "Já zůstanu tady. Vy půjdete dál, ale nevycházejte na louku a zbytečně se nevystavujte. Držte se na okraji. Jestli uvidíte světla, nebo uslyšíte letadla, zapískejte. Umíte přece pískat, nebo ne?"
"Moc mi to nejde. Když byly děti menší a měli jsme psa, zlatého retrívra..."
"Ježíšmarjá, tak třeba házejte dolů kameny, uslyším je. Jděte!"
"Ano, rozumím. Pohyb."
Delta - ano, nyní byl skutečně Delta - nastražil všechny smysly. Měsíční světlo neustále přerušovaly nízko plovoucí mraky. Delta namáhal oči, pročesával vysokou trávu a hledal jakoukoli změnu v jejím monotónním vzoru, například ohnutá stébla mířící k úpatí kopce a tím i k němu. Uběhly tři minuty. Když už si myslel, že zbytečně ztrácí čas, z trávy po jeho pravici vyskočil jakýsi muž a vrhl se do lesa. Bourne položil aktovku a vytáhl z opasku dlouhý nůž.
"Kcham Pchek!" zašeptal muž.
"Wong?"
"Ano, pane," řekl kurýr, obešel kmeny stromů a přistoupil k Jasonovi. "Vítáte mě s nožem v ruce?"
"Tam vzadu je ještě pár dalších lidí, a upřímně řečeno, ani jsem nemyslel, že se ukážete. Říkal jsem vám přece, že se můžete stáhnout, když bude hrozit příliš velké riziko. Nemyslel jsem, že to bude tak brzy, ale pochopil bych to. Z jejich zbraní jde hrůza."
"Mohl jsem využít situace, ale kromě peněz jste mi dopřál i ohromné potěšení. A nejsem sám. Poděkuje vám víc lidí, než si vůbec dokážete představit."
"Myslíte to Prase Su?"
"Ano, pane."
"Moment," řekl Bourne znepokojené. "Kde berete jistotu, že jeho vražda padne na jednoho z těch chlapů?"
"Jakých chlapů?"
"Z té hlídky se samopaly tam vzadu! Ti nejsou z posádky v Kuang-rungu. Jsou z Pekingu!"
"Stalo se to na hraničním přechodu v Ču-chaj Š'. U vchodu."
"Do hajzlu! Všechno jste zkazil! Oni na něj čekali."
"Jestli ano, pane, tak by se stejně nedočkali."
"Co?"
"Chlastal tam s prefektkou. Šel si odskočit a právě v tom okamžiku jsem na něj vybafl. Teď leží ve špinavém ženském prádelníku - s podříznutým krkem a bez genitálií."
"Panebože... Takže on nás nesledoval?"
"Něco takového ani nenaznačil."
"Rozumím - ne, nerozumím. Dneska večer ho odstavili. Je to přísně pekingská operace. Jenže on byl hlavní místní kontakt..."
"Tohle není můj obor," bránil se Wong.
"No jo, promiňte. Máte pravdu."
"Tady máte oči, které jste si najal, pane. Kam se mám dívat a co mám dělat?"
"Bylo těžké proklouznout kolem té hlídky na cestě?"
"Vůbec ne. Já ty chlapy viděl, ale oni mě ne. Teď sedí v lese na kraji louky. Jestli vám to nějak pomůže, ten s vysílačkou rozkázal jednomu kolegovi, aby zmizel, až přijde ‚znamení'. Nevím, co to znamená, ale předpokládám, že v tom bude nějaká helikoptéra."
"Tak vy předpokládáte?"
"Jednou v noci jsme sem s Francouzem sledovali toho anglického majora. Proto jsem předtím věděl, kam vás mám vzít. Přistál vrtulník a vyskákali z něj chlapi, co přiletěli na schůzku s Angličanem."
"Takhle mi to taky řekl."
"On vám to sám řekl, pane?"
"To nic. Zůstaňte tady. Jestli ta hlídka na druhém konci louky vyrazí, chci o tom vědět. Já budu nahoře na

louce pod druhým kopcem. Vpravo. Tam, kde jste s Echem viděli helikoptéru."
"Kdo je Echo?"
"Francouz." Delta se odmlčel a rychle přemýšlel. "Nesmíte škrtat sirkou a upozorňovat na sebe..."
Náhle se ozvaly tlumené, avšak zřetelné zvuky předmětů narážejících do sebe. Stromy! Kameny! McAllister dává znamení!
"Nasbírejte si kamínky nebo kousky dřeva a házejte je do lesa napravo od vás. Uslyším je."
"Naplním si kapsy."
"Nemám právo se vás na to ptát," řekl Delta a zvedl aktovku, "ale máte zbraň?"
"Pistoli ráže devět milimetrů magnum s páskem plným nábojů. Pozornost mého bratrance z matčiny strany, budiž jí země lehká."
"Doufám, že vás už neuvidím, a jestli ne, tak sbohem, Won-gu. Moje druhé já by s tím možná nesouhlasilo, ale jste prima chlap. A vážně jste mě minule přepral."
"Ne, pane, byl jste lepší. Ale rád bych to zkusil znovu."
"Na to zapomeňte!" křikl muž z Medusy a rozběhl se do kopce.

Vrtulník se snášel na louku jako strašlivý obří pták s oslnivě blikajícím břichem. McAllister stál podle dohody na jasně viditelném místě a podle očekávání se reflektory vrtulníku zaměřily na něj. Jason Bourne stál zhruba čtyřicet metrů opodál ve stínech stromů, taktéž dle dohody. Bylo ho vidět, ale ne dobře. Listy rotoru zpomalovaly a pak se zadrhly. Ticho jako by křičelo. Dveře se otevřely, vyjely z nich schůdky a štíhlý šedovlasý Šeng Čchou Jang po nich sešel s aktovkou v ruce.
"Jsem tak rád, že vás po těch dlouhých patnácti letech zase vidím, Edwarde," zvolal taipanův prvorozený syn. "Nechcete si prohlédnout stroj? Není tady nikdo než já a můj nejspolehlivější pilot, jak jste žádal."
"Ne, Šengu, můžete to udělat za mě!" zaječel McAllister ze vzdálenosti několik desítek metrů, vytáhl ze saka plechovku a hodil ji směrem k vrtulníku. "Řekněte pilotovi, ať na pár minut vystoupí, a pak vystříkejte kabinu. Jestli je vevnitř ještě někdo, tak rychle vyleze."
"Tohle se k vám vůbec nehodí, Edwarde. Muži jako my poznají, kdy si mohou věřit. Nejsme přece hlupáci."
"Udělejte to, Šengu!"
"Dobrá, ať je po vašem." Pilot na rozkaz vystoupil z letadla. Šeng Čchou Jang zvedl plechovku ze země a nastříkal do vrtulníku slzný plyn. Uplynulo několik minut. Nikdo nevyšel. "Jste spokojen, nebo mám ten krám vyhodit do povětří? To by neposloužilo ani jednomu z nás. No tak, kolego, my přece tyhle hrátky nemáme zapotřebí. Ani tenkrát jsme neměli."
"Jenže vy jste od té doby povýšil. Já zůstal na místě."
"To můžeme napravit, Edwarde! Mohu si vyžádat vaši přítomnost na všech jednáních. Mohu vám zajistit výsadní postavení. Bude z vás hvězda diplomatického nebe."
"Takže všechno v tom spisu je pravda, co? Vrátili jste se. Kuomintang se vrátil do Číny..."
"Mluvte tiše, Edwarde." Šeng se ohlédl do stínu po Bourneovi a pak ukázal doprava. "Tohle je soukromá záležitost."
Jason jednal rychle. Rozběhl se k helikoptéře za zády obou vyjednavačů. Když pilot opět nastoupil do vrtulníku a došel ke svému sedadlu, muž z Medusy k němu zezadu přiskočil.
"An ťing!" zašeptal Jason muži, aby byl zticha, a podpořil svůj rozkaz automatem. Než zaskočený pilot stačil zareagovat, Bourne mu přehodil přes hlavu pruh silné látky a utáhl mu ho kolem úst otevřených překvapením. Pak vyndal z kapsy dlouhou tenkou nylonovou šňůru a přivázal mu ruce k sedadlu. Zamezil tak nenadálému startu.
Poté Bourne zastrčil zbraň pod sako a vykradl se z helikoptéry. Obrovitý stroj mu bránil ve výhledu na McAllistera a Šeng Čchou Janga, což znamenalo, že ani oni neviděli jeho. Rychle zamířil na své předchozí místo a neustále přitom otáčel hlavu, připravený změnit směr, pokud by se ti dva objevili na jedné ze stran vrtulníku. Stroj mu sloužil jako ochranný štít. Zastavil se. Byl dostatečně blízko. Nadešel čas chovat se uvolněně. Vytáhl cigaretu a zapálil si. Pak bezcílně vykročil doleva, odkud mohl aspoň trochu vidět dvě postavy na druhé straně vrtulníku. Přemýšlel, co si asi nepřátelé povídají. Nevěděl, nač McAllister čeká.

Udělejte to, analytiku! Hned! Teď máte největší příležitost. Každé zpoždění znamená ztrátu času a čas přináší komplikace! Sakra, tak dělejte!
Bourne zkoprněl. Zaslechl zvuk kamene, jenž narazil do stromu poblíž místa, odkud předtím vyšel na louku. Pak další, tentokrát mnohem blíž, a rychle po něm další. Wong ho varuje! Šengova hlídka přechází dole po louce!
Analytiku, kvůli vám tady zdechneme! Jestli vyběhnu a začnu střílet, přilákám sem šest po zuby ozbrojených chlapů! Proboha, tak dělejte!
Bývalý člen Medusy zíral na Šenga s McAllisterem. Nejradši by se neviděl. Neměl to dovolit. Neměl pustit k vraždě amatéra, zatrpklého úředníka, který touží po své chvilce na výsluní.
"Kcham Pchek!" Byl to Wong! Prošel lesem a nyní byl za ním, ukrytý mezi stromy.
"Co je? Slyšel jsem kameny."
"A teď uslyšíte ještě něco, co se vám vůbec nebude líbit."
"Co?"
"Hlídka leze do kopce."
"Je to ochranná akce." Jason nespouštěl oči ze dvou postav na louce. "Můžeme se z toho dostat. Oni toho moc nevidí."
"Nevím, jestli to není jedno, pane. Připravují se. Já je slyšel - odjistili zbraně."
Bourne polkl. Zaplavil ho pocit marnosti. Měli je v zádech a byli v pasti. Nevěděl, jak se to mohlo stát.
"Měl byste radši zmizet, Wongu."
"Můžu se vás na něco zeptat? Tihle chlapi zabili Francouze?"
"Jo."
"A pro ně to Prase Su Ťiang poslední čtyři roky pracovalo?"
"Jo."
"Asi zůstanu, pane."
Muž z Medusy bez jediného slůvka zamířil zpátky ke své aktovce. Zvedl ji a hodil do lesa. "Otevřete to," řekl. "Jestli se z toho vysekáme, můžete sedět až do smrti v kasinu a nebudete už muset vyzvedávat žádné vzkazy."
"Hazardní hry nejsou nic pro mě."
"Zrovna teď si ale pěkně zahráváte, Wongu."

"Opravdu jste si myslel, že my, velcí válečníci nejstarší a nejkulturnější říše v historii lidstva, bychom nechali zemi špinavým vesničanům a jejich spratkům, které ve škole učí pochybné teorie rovnostářství?" Šeng stál před McAllisterem a oběma rukama si tiskl aktovku k hrudi. "Měli by to být naši otroci, a ne vládci."
"Právě tohle uvažování vás připravilo o vaši zemi - vás vůdce, ne lidi. Jich se nikdo na nic neptal. Kdyby ano, mohli jste se nějak dohodnout, udělat pár ústupků a vládnout dál."
"Marxistickým bestiím se ustupovat nesmí - a lhářům taky ne. Totéž platí i o vás, Edwarde."
"Co to má znamenat?"
Šeng levou rukou prudce otevřel aktovku a vytáhl spis ukradený na Victoria Peaku. "Poznáváte to?" zeptal se klidně.
"To snad není pravda!"
"Ale je, pane kolego. S trochou důvtipu jde všechno."
"To není možné!"
"Omyl. Držím ten spis v ruce. A na první straně se jasně píše, že existuje jen v jednom exempláři, který se smí kamkoliv posílat pouze s vojenským doprovodem za maximálních bezpečnostních opatření. Podle mě je to rozumné, protože vy jste to v našem telefonátu vystihl. Jeho obsah by na Dálném východě vyvolal bouři. Válka by byla nevyhnutelná. Pravičáci z Pekingu by vpochodovali do Hongkongu - na jejich poměry to jsou pravičáci, ale u vás doma byste jim říkali levice. Hloupé, že?"
"Nechal jsem si udělat kopii a poslal ji do Washingtonu," prohlásil náměstek rychle, klidně a přesvědčivě.
"Tomu nevěřím," řekl Šeng. "Všechny diplomatické zásilky - ať už přes počítač, nebo ve vaku - musí schválit nejvyšší nadřízený úředník. Smutně proslulý velvyslanec Havilland by něco takového nedovolil a

konzulát by se toho bez jeho schválení ani nedotkl."
"Poslal jsem kopii na čínský konzulát!" vykřikl McAllister. "Dohrál jste, Šengu!"
"Opravdu? Kdo podle vás přijímá na našem konzulátu v Hongkongu veškeré zprávy z vnějších zdrojů? Nemusíte se obtěžovat, odpovím za vás. Jeden z našich lidí." Šeng se odmlčel. Jeho mesiášské oči náhle vzplanuly. "My jsme všude, Edwarde! Nedáme se jen tak odbýt! Získáme svou říši zpátky!"
"To je šílenství. Nemůže vám to vyjít. Rozpoutáte válku!"
"Bude to spravedlivá válka! Země celého světa si budou muset vybrat. Vláda jednotlivce, či vláda státu. Svoboda, nebo tyranie!"
"Jen málo z vás dalo lidem svobodu, většinou jste je tyranizovali."
"My vyhrajeme - tak, nebo tak."
"Panebože, vždyť vy přesně tohle chcete! Chcete zatáhnout svět na okraj propasti a přinutit ho, aby si vybral mezi zkázou a přežitím! Tak podle vás dosáhnete svého! Spoléháte, že zvítězí touha po přežití! Vaše ekonomická komise a plány s Hongkongem, to je jen začátek! Vy chcete šířit svůj jed po celém Dálném východě! Jste fanatik, jste úplně slepý! Copak nevidíte, jaké to bude mít tragické následky?"
"Ukradli nám vlast a my ji získáme zpátky! Nikdo nás nezastaví!"
"Někdo vás zastavit může," řekl McAllister tiše a začal přesunovat pravici k záhybu saka. "Já."
Vtom Šeng pustil aktovku a v jeho ruce se objevila pistole. Ozval se výstřel. Vyděšený McAllister instinktivně uskočil a chytil se za rameno.
"K zemi!" zařval Bourne, vběhl před vrtulník a v záři jeho světel vypálil dávku z automatu. "Válejte sudy! Jestli se můžete hýbat, tak se odvalte!"
"Ty!" zavřeštěl Šeng a dvakrát rychle po sobě vypálil na ležícího náměstka ministra zahraničí. Pak zvedl zbraň a začal divoce mačkat spoušť. Mířil na bývalého člena Medusy, jenž kličkoval směrem k němu.
"Za Echa!" vykřikl Bourne z plných plic. "Za lidi, které jste umlátil k smrti! Za učitele, kterého jste zmasakroval na provaze! Za ženu, kterou jste nemohl umlčet - panebože! Za ty dva bratry, ale hlavně za Echa, ty svině!" Ze samopalu vyšlehla krátká dávka - a víc nic. Další střely nevymámil ze zbraně ani sebevětší tlak na spoušť. Zasekla se! Zasekla se! Šeng to věděl a přesně zamířil. Jason odhodil zbraň a vrhl se směrem k němu. Šeng vystřelil. Delta instinktivně uskočil doprava, uprostřed pohybu vytáhl z opasku nůž, pak položil nohu na zem, obrátil se a znovu skočil po Šengovi. Nůž zasáhl cíl. Bývalý člen Medusy rozpáral fanatikovi břicho. Vrah, který měl na svědomí stovky lidí a chystal se zabít miliony, byl sám mrtev.
Zatímco před chvílí Jason v zaujetí nic neslyšel, nyní se situace změnila. Hlídka vyběhla z lesa a vzduchem nad loukou začaly třeskat výstřely z automatických zbraní... Další výstřely vycházely zpoza helikoptéry - Wong otevřel aktovku a našel to, co potřeboval. Dva vojáci z hlídky padli jako podťatí, zbylí čtyři se vrhli k zemi. Jeden se plazil zpátky do lesa a křičel. Vysílačka! Volal další muže, další zálohy! Jak daleko asi jsou? Nebo spíš jak blízko?
Nejdřív to hlavní! Bourne zaběhl za vrtulník a hnal se k Wongovi, jenž se krčil vedle stromu na kraji lesa.
"Tam v lese je další!" zašeptal. "Dejte mi to!"
"Šetřte si náboje," řekl Wong. "Už jich moc nemáte."
"To vím taky. Zůstaňte tady a snažte se je odrazit, ale střílejte nízko nad zemí."
"Kampak, pane?"
"Obejdu to lesem."
"Tak by mi to rozkázal Francouz."
"Měl by pravdu. Vždycky měl pravdu." Jason se rozběhl hlouběji do lesa s krvavým nožem za opaskem. Plíce mu praskaly, nohy ho bolely a jeho oči pročesávaly lesní temnotu. Co nejrychleji a nejtišeji si razil cestu hustými větvemi.
Dvojí zapraskání! Jako když někdo šlápne na spadané větévky! Jason spatřil blížící se postavu v uniformě a schoval se za kmen stromu. Věděl, kdo to je - důstojník s vysílačkou, přemýšlivý uhlazený zabiják z pekingské rezervace a také zkušený bojovník: vylákat na křídlo, obejít a přepadnout. Chyběl mu však partyzánský výcvik, a to ho bude stát život. Člověk si musí dávat pozor, po čem v lese šlape. Důstojník prošel kolem v přikrčení. Jason vyskočil, levou rukou ho vzal kolem krku a udeřil ho pravačkou do hlavy. Nůž pak opět vykonal své dílo. Bourne poklekl vedle mrtvoly, zastrčil si zbraň za

opasek a sebral důstojníkovi samopal. Našel ještě dva náhradní zásobníky. Nyní měl lepší vyhlídky. Dokonce se nedalo vyloučit, že odtud vyváznou živí. Žije ještě McAllister? Nebo chvíle na výsluní skončila pro frustrovaného úředníka věčnou temnotou? Nejdřív to hlavní!
Obešel zakřivený okraj louky až k místu, kde na ni předtím vstoupil. Wongova občasná střelba držela zbývající muže z Šengovy elitní hlídky v šachu. Báli se pohnout. Náhle ho cosi přimělo se otočit - jakýsi vzdálený hukot, či jasná skvrna, kterou spatřil koutkem oka. Bylo to obojí! Zvuk vycházel z motoru ve vysokých otáčkách a tou skvrnou byl reflektor, který pročesával temnou oblohu. Nad klesajícími stromy rozeznával vůz - nákladní auto, jehož světlo ovládala zkušená ruka. Vozidlo sjelo ze silnice do vysoké trávy. Bylo vidět pouze jasný reflektor, který mířil čím dál rychleji k úpatí kopce, sotva dvě stě metrů pod Jasonem. Nejdřív to hlavní. Pohyb!
"Zastavte palbu!" zarval Bourne a uskočil stranou. Tři důstojníci se otočili na zemi a začali střílet do místa, odkud vyšel hlas.
Muž z Medusy vykročil. Za pár vteřin bylo po všem. Výkonná zbraň rozpárala zabijáky, kteří mu usilovali o život.
"Wongu!" houkl a vběhl na louku. "Pojdte sem! Za mnou!" Pár vteřin nato dorazil k tělům McAllistera a Šenga - jeden z nich ještě žil. Jason se sklonil nad analytikem, který mával oběma rukama a nataženou pravicí se zoufale snažil na něco dosáhnout. "Slyšíte mě?"
"Ten spis!" zašeptal náměstek ministra zahraničí. "Vezměte ten spis!"
"Co..." Bourne pohlédl na tělo Šeng Čchou Janga a v mdlé záři měsíce spatřil tu poslední věc na světě, kterou by čekal: Šengův spis s černým okrajem, jeden z nejtajnějších a nejvýbušnějších dokumentů na světě. "Ježíšikriste!" hlesl Jason a sáhl po něm. "Poslouchejte mě, analytiku!" Bourne zvýšil hlas, a v té chvíli se objevil Wong. "Musíme vás přemístit. Možná to bude bolet, ale nedá se nic dělat!" Vzhlédl k Wongovi a dodal: "Míří sem další hlídka a už je blízko. Odhadl bych, že tady bude do dvou minut. Je to záloha pro případ nouze. Zatněte zuby, pane náměstku. Musíme sebou hodit!"
Jason s Wongem společně uchopili McAllistera a vykročili směrem k vrtulníku. Vtom Bourne vykřikl: "Počkat!... Ne, jdeme dál, ale ponesete ho jen vy," křikl na kurýra. "Já se musím vrátit!"
"Proč?" zašeptal zmučený náměstek.
"Co to děláte, pane?" vykřikl Wong.
"Něco na přemýšlení pro revizionisty," houkl Jason záhadně a rozběhl se zpět k tělu Šeng Čchou Janga. Když k němu dorazil, sklonil se a zasunul mrtvému muži pod sako plochý předmět. Pak vstal a rozběhl se k helikoptéře. Wong právě opatrně a ohleduplně pokládal McAllistera přes dvě zadní sedadla. Bourne skočil dopředu, vytáhl nůž a přeřízl nylonovou šňůru, jíž byl spoutaný pilot, a pak odřízl látku, kterou měl přes ústa. Pilot se prudce rozkašlal a lapal po dechu. Ještě dřív, než záchvat pominul, dostal od Jasona rozkazy.
"Kchaj fej-ťi pa!" křikl Bourne.
"Můžete mluvit anglicky," zajíkal se pilot. "Já rozumím. Byl to jeden z požadavků."
"Zvedni to do vzduchu, ty šmejde! Hned!"
Pilot cvakl spínači a nastartoval rotory. Na louku vtrhl houf vojáků, které bylo ve světlech vrtulníku jasně vidět. Nová hlídka okamžitě spatřila pět mrtvých mužů z Šengovy elitní stráže a začala hromadně pálit na pomalu vzlétající stroj. "Rychle odsud, sakra!" zařval Jason.
"Tenhle stroj má pancíř - Šengův pancíř," pravil pilot klidně. "Dokonce i sklo vydrží těžkou palbu. Kam letíme?"
"Do Hongkongu!" křikl Bourne, když se vrtulník prudce odlepil ze země. Zaskočilo ho, že se k němu pilot otočil s úsměvem na rtech. "Velkorysí Američani nebo dobrotiví Britové mi jistě udělí azyl, pane. Duchové si to tak přejí!"
"Ať mě vezme čert," řekl muž z Medusy, když vystoupali do první vrstvy nízko plujících mraků.
"To byl ten nejlepší nápad, pane," ozval se Wong ze stínu v zadní části vrtulníku. "Jak jste na něj přišel?"
"Už jednou se to osvědčilo," řekl Jason a zapálil si cigaretu. "Historie - dokonce i nedávná historie - se obvykle opakuje."
"Pane Webbe?" zašeptal McAllister. "Copak, pane Analytiku? Jak vám je?"
"Na tom nesejde. Proč jste se vrátil - k Šengovi?"

"Abych mu dal dárek na rozloučenou. Vkladní knížku. Tajné konto na Kajmanských ostrovech."
"Cože?"
"Nikdo z něj nebude nic mít. Jména a čísla konta jsou vystřižená. Ale bude zajímavé sledovat, jak Peking zareaguje na jeho existenci, co říkáte?"
EPILOG

Edward Newington McAllister se vbelhal o berlích do kdysi impozantní pracovny starého domu na Victoria Peaku, jejíž ohromná arkýřová okna nyní zakrývaly silné pláty umělé hmoty. Stopy po masakru byly očividné. Velvyslanec Raymond Havilland se díval, jak náměstek ministra zahraničí hodil na stůl Šengův spis.
"Tohle jste asi ztratil," řekl analytik, sklopil berle na stranu a s námahou usedl do křesla.
"Doktoři říkali, že vaše zranění nejsou tak závažná," pravil diplomat. "To mě těší."
"Podívejme, tak velkomyslného pana velvyslance to těší!"
"Takhle se to přece říká. Možná to zní nadutě, ale já to myslím vážně. Povedla se vám zcela výjimečná věc, o jaké se mi ani nesnilo."
"To vám věřím." Náměstek si poposedl a opřel se, aby ulevil zraněnému ramenu. "Já to neudělal. Je to jeho zásluha."
"Ale vy jste to umožnil, Edwarde."
"Nebyla to moje parketa. Tihle lidé dělají věci, o nichž se nám obyčejným smrtelníkům může jen zdát a můžeme je vidět maximálně v kině. Je to něco tak neuvěřitelného, že člověk nestačí kroutit hlavou."
"Nezdálo by se nám o nich, kdyby nevycházely z lidské zkušenosti. Proto tak žasneme nad jejich nápady. Dělají to, co umějí nejlíp, stejně jako my. Každý na své vlastní parketě, pane náměstku."
McAllister zpražil Havillanda neúprosným pohledem. "Jak se to stalo? Jak se dostali k tomu spisu?"
"To je zas jiná parketa. Profesionální. Tři mladíci zemřeli dost hroznou smrtí. Nedobytný trezor nebyl úplně nedobytný."
"Pro to neexistuje žádná omluva!"
"Souhlas," řekl Havilland, předklonil se a náhle zvýšil hlas. "Stejně jako pro vaše jednání! Na co si to proboha hrajete? Kdo vám dal právo vzít věci do vlastních rukou - navíc nezkušených? Porušil jste všechny přísahy své vládě, které jste kdy složil! Propuštění je pro vás příliš mírný trest! Třicet let ve vězení by vašim zločinům slušelo líp! Máte vůbec ponětí, co jste mohl způsobit? Válku, která by mohla smést Dálný východ do pekla - a s ním celý svět!"
"Udělal jsem to, protože jsem to udělat mohl. To jsem se naučil od Jasona Bournea, od našeho Jasona Bournea. Ale na tom nezáleží, dostal jste přece moji výpověď, pane velvyslanče. S okamžitou platností - pokud ovšem nebudete trvat na mém obvinění."
"Mám vás nechat jen tak běžet?" Havilland se zabořil do křesla. "Nebuďte směšný. Mluvil jsem s prezidentem a on s tím souhlasí. Stanete se předsedou Národní bezpečnostní rady."
"Předsedou... ? To nezvládnu!"
"Dostanete vlastní limuzínu a všechny ostatní serepetičky."
"Nebudu vědět, co mám říkat!"
"Ale víte, jak myslet, a já vám budu k dispozici."
"Panebože!"
"Jen klid. Budete jen hodnotit. A radit těm, kteří mluví, co mají říkat. Víte, v tom spočívá skutečná moc. Nemají ji ti, kdo mluví, ale ti, kteří myslí."
"Je to všechno tak najednou, tak..."
"...zasloužené, pane náměstku," přerušil ho diplomat. "Mozek je úžasná věc. Nikdy ho nesmíme podceňovat. Mimochodem, doktor tvrdí, že Lin Wen-cu se z toho dostane. Ochrnul na levou ruku, ale bude žít. Určitě budete chtít poslat MI6 do Londýna nějaké doporučení. Vezmou ho v potaz."
"A co Webbovi? Kde jsou?"
"Teď už na Havaji. Samozřejmě s doktorem Panovem a panem Conklinem. O mně bohužel asi nemají

valné mínění."
"Pane velvyslanče, nedal jste jim k tomu moc důvodů."
"Možná, že ne, ale to není moje práce."
"Myslím, že teď vám rozumím."
"Doufám, že ten váš Bůh má slitování s lidmi jako vy a já, Edwarde. Jestli ne, tak bych Ho nerad někdy potkal."
"On věří v odpuštění."
"Vážně? Tak to Ho ani radši nechci poznat. Ukázalo by se, že je podvodník."
"Proč?"
"Protože právě On rozpoutal na světě dostihy nemyslících krvelačných vlků, co kašlou na všechny kolem a vidí jen sebe. Takhle se nechová dokonalý Bůh, co říkáte?"
"On dokonalý je. To my jsme nedokonalí."
"V tom případě je to pro Něj jen hra. Dosadí svoje výtvory na místo a pak pobaveně sleduje, jak se navzájem vyhazují do povětří. Sleduje nás, jak se vyhazujeme do povětří."
"Ale ty bomby jsou naše, pane velvyslanče. Máme dar svobodné vůle."
"Ale podle Písma je to všechno Jeho vůle, nebo snad ne? Staň se vůle Boží."
"To je zatím bílé místo."
"No výborně! Jednou by z vás vážně mohl být ministr zahraničí."
"To těžko."
"Moje řeč," souhlasil Havilland. "Ale mezitím musíme dělat svoji práci - držet figurky na místě a bránit světu, aby se sám zničil. Jak se říká tady na východě, díky duchům za lidi jako jsme my dva, Jason Bourne a David Webb. Vždycky dokážeme oddálit konec světa o další den. Co bude, až tady nebudeme?"

Dlouhé kaštanové vlasy jí padaly do tváře. Přitiskla se k němu tělem a dotkla se rty jeho úst. David otevřel oči a usmál se. Jako by nikdy neexistoval žádný zlý sen, který násilně přerval jejich životy. Jako by se ani nestali obětí násilí, které je přivedlo až na okraj propasti plné hrůzy a umírání. Byli spolu a ten nádherný pocit ho naplňoval obrovskou radostí. Na ničem jiném nezáleželo, vždyť už v to ani nedoufal. Když začal rekonstruovat události uplynulých čtyřiadvaceti hodin, rozšířil ústa o trochu víc a z hrdla mu unikl krátký přidušený smích. Věci nikdy nejsou takové, jak si je člověk dopředu plánuje. On a Mo Panov v letadle z Hongkongu na Havaj mocně popíjeli, zatímco Alex Conklin zůstal u ledového čaje, sodovky či bůhvíjakých jiných nápojů, jimiž chtějí napravení alkoholici přesvědčit své okolí. Žádné přednášky, jen tiché mučednictví. Marie držela hlavu věhlasnému psychiatru Panovovi, když dotyčný zvracel na neskutečně stísněné toaletě britského vojenského letadla. Když pak Mo usnul jako špalek, přikryla ho dekou. Poté jemně, leč rezolutně odmítla milostné pokusy svého manžela. Vše si však vynahradila, když s vystřízlivělým partnerem dorazili do hotelu v Kahale. Nádherná horečná noc plná milování, o jaké sní dospívající mládež, smyla hrůzy jejich noční můry.
A co Alex? rozpomínal se David. No ovšem. Conklin odletěl prvním linkovým letem z Oahu do Los Angeles a pak do Washingtonu. "Pár lidí by zasloužilo napráskat", takhle to říkal. "A já na to dohlídnu." Roztříštěný život Alexandra Conklina dostal nový smysl. Pohnat jisté lidi k zodpovědnosti.
A co Mo? Morris Panov. Postrach všech rychlokvašených psychologů a šarlatánů své profese ležel v sousedním pokoji a léčil se z nejhorší kocoviny svého života.
"Ty ses zasmál," zašeptala Marie se zavřenýma očima a přitiskla tvář k jeho krku. "Co je tady sakra k smíchu?"
"Ty, já, my - všechno."
"Tvůj smysl pro humor vůbec nechápu. Na druhou stranu si myslím, že tady slyším nějakého Davida."
"A tak to bude už napořád."
Ozvalo se zaklepání, nikoli však ode dveří na chodbu, ale do sousedního pokoje. Panov. Webb vstal z postele, rychle zamířil do koupelny, kde popadl ručník a omotal si ho kolem nahého pasu. "Chviličku, Mo!" houkl a vykročil ke dveřím.
Morris Panov stál na prahu s kufrem v ruce. Byl pobledlý, ale vypadal vyrovnaně. "Smím vstoupit do

chrámu lásky?"
"Už v něm jsi, kamaráde."
"Taky bych řekl... Přeju hezké odpoledne," prohodil psychiatr k ležící Marii a zamířil ke křeslu vedle skleněných dveří, jež vedly na balkon s výhledem na havajskou pláž. "Nedělej si starosti, nic mi nenabízej a nestyď se vstát z postele. Jsem přece doktor. Aspoň myslím."
"Jak ti je, Mo?" Marie se posadila a přetáhla si přes sebe přikrývku.
"Daleko líp než před třemi hodinami, ale o tom ty nemůžeš nic vědět. Jsi tak rozumná, až je to k zbláznění."
"Byl jsi ve stresu. Potřeboval ses uvolnit."
"Jestli si účtujete sto dolarů na hodinu, krásná dámo, vezmu si hypotéku na dům a přihlásím se na pětileté léčení."
"O tom bych rád slyšel bližší podrobnosti," usmál se David a posadil se naproti Panovovi. "Nač ten kufr?"
"Odjíždím. Mám ve Washingtonu pacienty a doufám, že mě snad potřebují."
David s Marií pohlédli na Morrise Panova. Nastalo téměř až dojemné ticho. "Co říct, Mo?" zeptal se Webb. "A jak to říct?"
"Ty neříkej nic. Mluvit budu já. Marie měla zranění a trpěla bolestí, která se normálně nedá vydržet. Ale ona vydrží víc než normální člověk a brzy se vyléčí. Možná toho chceme po některých lidech až moc. Je to kruté, ale tak to prostě je."
"Já jsem musela přežít, Mo," řekla Marie a podívala se na svého muže. "Musela jsem ho získat zpátky. Tak to prostě bylo."
"Davide, tys zase zažil trauma, se kterým se můžeš vyrovnat jen ty sám a nepotřebuješ k tomu ode mě žádné psychiatrické žvásty. Teď jsi zase sám sebou. Jason Bourne je pryč. Už se nemůže vrátit. Zařiď si život jako David Webb. Soustřeď se na Marii a na Davida. To je teď i do budoucna to hlavní. A jestli se někdy úzkostné stavy vrátí - nejspíš se to nestane, ale rád bych, kdyby sis jich pár vymyslel -, zavolej mi a já sednu do prvního letadla do Maine. Mám vás oba rád a Mariino dušené hovězí je vynikající."

Soumrak. Zářivý oranžový kotouč klesal k západnímu obzoru a pomalu mizel v Tichém oceánu. Kráčeli po pláži, pevně se drželi za ruce a dotýkali se těly. Bylo to pro ně přirozené jako dýchání.
"Co bys dělala, kdyby v tobě dřímal někdo, koho nenávidíš?" zeptal se Webb.
"Smířila bych se s tím," odpověděla Marie. "Všichni máme nějakou temnou stránku, Davide. Snažíme se ji zapírat, ale nejde to. Ona existuje. Možná bychom bez ní ani nemohli žít. V tvém případě je to legenda o Jasonu Bourneovi, ale nic víc."
"Nenávidím ho."
"Přivedl tě zpátky ke mně. Na ničem jiném nezáleží."